Digitally signed by Damjan Zugelj
DN: cn=Damjan Zugelj, c=si, o=state-institutions, ou=web-certificates, Government, serialNumber=1235227414015
Reason: Direktor Uradnega lista Republike Slovenije
Date: 2007.10.16 10:35:59 +02'00'

Uradni list Republike Slovenije

Internet: www.uradni-list.si e-pošta: info@uradni-list.si

Št. 94 Ljubljana, torek 16. 10 . 2007 Cena 6,43 € · 1540 SIT ISSN 1318-0576 Leto XVII

DRŽAVNI ZBOR

4685. Zakon o zdravilstvu (ZZdrav)

Na podlagi druge alinee prvega odstavka 107. člena in prvega odstavka 91. člena Ustave Republike Slovenije izdajam

U K A Z
o razglasitvi Zakona o zdravilstvu (ZZdrav)

Razglašam Zakon o zdravilstvu (ZZdrav), ki ga je sprejel Državni zbor Republike Slovenije na seji 2. oktobra 2007.

Št. 001-22-116/07
Ljubljana, dne 10. oktobra 2007

dr. Janez Drnovšek l.r.
Predsednik
Republike Slovenije

Z A K O N
O ZDRAVILSTVU (ZZdrav)

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

(namen in vsebina zakona)

(1) Namen tega zakona je ureditev zdravilstva.

(2) Ta zakon določa vrste zdravilstva, izvajalce zdravilstva, način opravljanja zdravilstva, Zdravilsko zbornico in nadzor nad izvajanjem zdravilstva.

2. člen

(definicija zdravilstva)

(1) Zdravilstvo je dejavnost (v nadaljnjem besedilu: zdravilska dejavnost), ki jo opravljajo zdravilci z namenom izboljšati zdravje uporabnika storitev.

(2) Zdravilska dejavnost obsega ukrepe in aktivnosti, temelječe na zdravilskih sistemih in zdravilskih metodah in se izvaja na način, ki ne škoduje zdravju.

3. člen

(opredelitev pojmov)

Izrazi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

– zdravilski sistem je organiziran sistem, ki zajema teoretične podlage, izobraževanje, usposabljanje in izvajanje zdravilske dejavnosti;

– zdravilska metoda je metoda pristopa zdravilca k izboljšanju zdravja uporabnika storitev;

– zdravilec oziroma zdravilka (v nadaljnjem besedilu: zdravilec) je os-eba, ki opravlja zdravilsko dejavnost, skladno s tem zakonom;

– uporabnik oziroma uporabnica storitev (v nadaljnjem besedilu: uporabnik storitev) je oseba, ki uporablja zdravilske storitve.

II. VRSTE ZDRAVILSKE DEJAVNOSTI

4. člen

(zdravilski sistemi in zdravilske metode)

(1) Pri izvajanju zdravilske dejavnosti se uporabljajo naslednji zdravilski sistemi:

– tradicionalno kitajsko zdravilstvo;
– ajurveda – tradicionalno indijsko zdravilstvo;
– homeopatija;
– druga zdravilstva.

(2) Zdravilske metode so glede na temeljni način izvajanja opredeljene kot:

– »metode interakcije med umom in telesom« – to so metode, ki krepijo sposobnost duha, da vpliva na delovanje telesa;

– »biološko osnovane metode« – to so metode, pri katerih se za zdravljenje in tudi preprečevanje bolezni uporabljajo živila, zdravilna zelišča in mikronutrienti;

– »manipulativne in telesne metode« – to so metode, pri katerih se zdravijo in tudi preprečujejo bolezni s premikanjem delov telesa;

– »energijske metode« – to so metode vplivanja z biopoljem in delovanjem na biopolje. Biopolje je predvidoma vsaj delno koherentno endogeno bioelektromagnetno polje organizmov, ki odraža njegovo biološko stanje.

(3) Podrobnejšo opredelitev zdravilskih sistemov in zdravilskih metod predpiše minister oziroma ministrica, pristojna za zdravje (v nadaljnjem besedilu: minister).

5. člen

(evidentiranje in priznavanje zdravilskih sistemov in zdravilskih metod)

Za evidentiranje zdravilskih sistemov in zdravilskih metod, priznavanje zdravilskih sistemov in zdravilskih metod, ki se uvajajo v zdravilsko dejavnost, ter za nadzor nad njimi je pristojna Zdravilska zbornica (v nadaljnjem besedilu: zbornica). Postopek evidentiranja, priznavanja in nadzora določi minister.

III. IZVAJALCI ZDRAVILSKE DEJAVNOSTI

6. člen

(zdravilec)

(1) Zdravilsko dejavnost izvajajo zdravilci. To so polnoletne fizične osebe, ki imajo pridobljeno najmanj srednjo izobrazbo zdravstvene smeri ali pridobljeno najmanj srednjo strokovno izobrazbo in opravljen preizkus iz zdravstvenih vsebin, ki jih predpiše minister, in veljavno licenco, pridobljeno skladno s tem zakonom.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek, lahko homeopatijo, kiropraktiko in osteopatijo izvajajo le osebe, ki imajo diplomo medicinske fakultete, pridobljena znanja iz homeopatije, kiropraktike ali osteopatije, in veljavno licenco, pridobljeno skladno s tem zakonom.

7. člen

(poklicni naslov zdravilec)

(1) Poklicni naslov zdravilec lahko uporablja le oseba, ki izpolnjuje pogoje za zdravilca po tem zakonu. Naslov se izpiše za osebnim imenom.

(2) Zdravilec lahko za naslovom doda naziv, ki ga na podlagi izvajanja prevladujočega zdravilskega sistema ali zdravilske metode določi zbornica.

8. člen

(kodeks poklicne etike zdravilcev in standardi zdravilske dejavnosti)

(1) Zdravilec mora zdravilsko dejavnost izvajati v skladu s kodeksom poklicne etike zdravilcev in standardi zdravilske dejavnosti.

(2) Standardi zdravilske dejavnosti so pravila izvajanja zdravilske dejavnosti, ki določajo strokovne pristope za izvajanje posameznega zdravilskega sistema in zdravilske metode.

(3) Kodeks poklicne etike zdravilcev in standarde zdravilske dejavnosti sprejme zbornica.

IV. OPRAVLJANJE ZDRAVILSKE DEJAVNOSTI

9. člen

(statusna oblika in pogoji)

(1) Zdravilska dejavnost se opravlja v obliki gospodarske družbe ali samostojnega podjetnika posameznika oziroma samostojne podjetnice posameznice (v nadaljnjem besedilu: družba), v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe.

(2) Družba lahko opravlja zdravilsko dejavnost na podlagi dovoljenja za opravljanje zdravilske dejavnosti, ki ga izda zbornica. Za izvajanje zdravilske dejavnosti mora gospodarska družba imeti zaposlenega najmanj enega zdravilca, prav tako samostojni podjetnik posameznik oziroma samostojna podjetnica posameznica, če sam oziroma sama ni zdravilec, imeti mora prostore, ki izpolnjujejo minimalne tehnične zahteve in sanitarno zdravstvene pogoje, ter imeti ustrezno opremo. V prostoru morajo biti na vidnem mestu objavljena osebna imena zdravilcev, njihov poklicni naziv in cenik storitev.

(3) Minimalne tehnične zahteve, sanitarno zdravstvene pogoje in opremo za izvajanje zdravilske dejavnosti predpiše zbornica v soglasju z ministrstvom, pristojnim za zdravje (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo).

(4) Na željo uporabnika storitev ali njegovega skrbnika lahko zdravilec zanj ali za njegove družinske člane izjemoma izvaja zdravilsko dejavnost na domu tega uporabnika storitev.

10. člen

(dokumentacija)

(1) Zdravilec mora o izvajanju zdravilske dejavnosti voditi dokumentacijo.

(2) Dokumentacija iz prejšnjega odstavka obsega:

1. izjavo uporabnika storitev o privolitvi v zdravilski sistem in zdravilsko metodo, skladno z 11. členom tega zakona;

2. podatke o uporabniku storitev (osebno ime, rojstni podatki, spol in stalno oziroma začasno prebivališče);

3. podatke o opravljeni zdravilski storitvi:

– razlog za obisk zdravilca,

– ukrepe in aktivnosti zdravilca, ki jih je izvajal,

– navodilo uporabniku storitev o izvajanju ukrepov in aktivnosti,

– uporabo zdravilskih izdelkov, pripomočkov in zdravil, če jih uporabljeni zdravilski sistem ali zdravilska metoda predvideva.

11. člen

(privolitev v zdravilski sistem ali zdravilsko metodo po pojasnilni dolžnosti)

(1) Zdravilec mora od uporabnika storitev pred zdravilsko obravnavo pridobiti pisno izjavo o privolitvi v zdravilski sistem ali zdravilsko metodo. Izjava mora vsebovati najmanj podatke o tem, da je uporabnik zdravilskih storitev seznanjen z:

– vrsto zdravilskega sistema ali zdravilske metode,

– načinom uporabe zdravilskega sistema ali zdravilske metode,

– dejstvom, da morebitna odklonitev že izvajanega medicinskega zdravljenja lahko privede do škodljivih posledic za njegovo zdravje.

Kadar je uporabnik storitev otrok do petnajstega leta starosti ali oseba pod skrbništvom, mora zdravilec pridobiti pisno izjavo staršev oziroma skrbnikov.

(2) Podrobnejšo vsebino izjave iz prejšnjega odstavka predpiše zbornica.

12. člen

(zbiranje podatkov)

Zbornica lahko z namenom spremljanja in vrednotenja zdravilske dejavnosti v primeru nadzora ministrstva ali v raziskovalne namene zbira podatke po posameznih zdravilskih sistemih in zdravilskih metodah, ki so pomembni za oceno uspeha ukrepanja zdravilca. Zbira:

– splošne podatke: naziv in naslov družbe, ime in poklicni naslov zdravilca oziroma zdravilcev,

– podatke o uporabniku storitev: letnica rojstva in spol,

– podatke o razlogih za obisk pri zdravilcu,

– navedbe o uporabljenih zdravilskih sistemih in zdravilskih metodah ter o rezultatih uspešnosti zdravilske storitve.

13. člen

(varovanje podatkov)

Za zbiranje, shranjevanje, posredovanje, uporabo in drugo obdelavo podatkov o uporabniku storitev, do katerih zdravilec pride ob izvajanju zdravilske dejavnosti po tem zakonu, se uporabljajo določbe zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov, če ni s tem zakonom določeno drugače.

14. člen

(obravnava pri zdravilcu)

(1) Zdravilec se mora pred začetkom obravnave seznaniti z uporabnikovimi zdravstvenimi težavami.

(2) Uporabnik storitev je lahko pri zdravilcu obravnavan enkrat ali večkrat. Trajanje obravnave označuje obdobje, ko je uporabnik storitev neposredno pri zdravilcu, kakor tudi obdobje med posameznimi obravnavami, vse do zadnje obravnave. Za zaključno obravnavo se šteje obravnava, s katero se zaključijo aktivnosti zdravilca pri uporabniku storitev bodisi po volji uporabnika storitev ali po volji zdravilca in se to zavede v dokumentaciji.

15. člen

(napotitev na medicinsko zdravljenje)

(1) Zdravilec, ki pri uporabniku storitev posumi na hujše znake bolezni ali hujše poslabšanje kronične bolezni, mora uporabniku storitev nemudoma predlagati medicinsko zdravljenje in predlog vpisati v dokumentacijo.

(2) Zdravilec ne sme uporabnika storitev odvračati od medicinskega zdravljenja.

16. člen

(mnenje zdravnika o zdravilskem sistemu in zdravilski metodi)

(1) Na prošnjo uporabnika storitev lahko osebni zdravnik oziroma zdravnica (v nadaljnjem besedilu: zdravnik) poda svoje mnenje o primernosti zdravilskega sistema in zdravilske metode glede na diagnozo oziroma stanje bolezni uporabnika storitev.

(2) Zdravnik da svoje mnenje brezplačno.

17. člen

(pravice uporabnika storitev)

(1) Uporabnik storitev ima pravico:

– do kakovostne in varne zdravilske obravnave,

– do zasebnosti pri vsakokratni zdravilski obravnavi,

– do vpogleda v dokumentacijo, ki se nanj nanaša, ter do prepisa ali preslikave podatkov iz dokumentacije,

– zahtevati, da se dokumentacija v obliki prepisa ali preslikave podatkov posreduje drugemu zdravilcu oziroma njegovemu osebnemu oziroma lečečemu zdravniku,

– vložiti pritožbo, skladno z 18. členom tega zakona.

(2) Za otroke do petnajstega leta starosti in za osebe pod skrbništvom uveljavljajo pravice iz prejšnjega odstavka njihovi starši oziroma skrbniki.

(3) Za uporabnika storitev, ki zaradi bolezni, telesne ali duševne prizadetosti ne more izraziti svoje volje, lahko pravice iz prvega odstavka tega člena uveljavljajo njegovi starši oziroma skrbniki.

18. člen

(pritožba)

(1) Uporabnik storitev lahko pri družbi najpozneje v 15 dneh od zadnje uporabe zdravilčevih storitev vloži pisno pritožbo, kadar je zdravilec ali druga oseba pod njegovim nadzorom ravnala v nasprotju s standardom zdravilske dejavnosti, kodeksom poklicne etike zdravilcev ali je s svojim ravnanjem kršila določbe tega zakona.

(2) Družba mora v 15 dneh od prejema pritožbe iz prejšnjega odstavka podati pisni odgovor. Zoper odgovor družbe se uporabnik storitev lahko pritoži na zbornico v 15 dneh od prejema odgovora. Enako velja, če družba v 15 dneh na pritožbo uporabnika storitev ne odgovori.

19. člen

(odgovornost zdravilca)

(1) Zdravilec je dolžan izvajati zdravilsko dejavnost s skrbnostjo dobrega strokovnjaka in s svojim ravnanjem oziroma opustitvijo ravnanja ne sme poslabšati zdravja uporabnika storitev.

(2) Zdravilec je v primeru kršitve obveznosti iz 15. člena tega zakona odgovoren za posledice zamujenega medicinskega zdravljenja uporabnika storitev.

(3) Zdravilec ni odgovoren za poslabšanje zdravja uporabnika storitev oziroma za posledice zamujenega medicinskega zdravljenja uporabnika storitev, kadar uporabnik storitev:

– zdravilcu ne navaja resničnih podatkov o svojem zdravstvenem počutju,

– se ne ravna po navodilih zdravilca,

– ne sodeluje pri varovanju, krepitvi in povrniti zdravja.

(4) Zdravilec je strokovno odgovoren tudi za ravnanje drugih oseb, ki delajo pod njegovim nadzorom.

20. člen

(zavarovanje odgovornosti)

(1) Zdravilec mora biti zavarovan za odgovornost za škodo, ki bi lahko nastala pri izvajanju ali zaradi izvajanja zdravilske dejavnosti uporabniku storitev.

(2) Zaposlenega zdravilca zavaruje delodajalec.

(3) Minimalno zavarovalno vsoto za zavarovanje po posameznih zdravilskih sistemih in zdravilskih metodah vsako leto določi zbornica.

21. člen

(oglaševanje)

(1) Družba, ki se odloči za oglaševanje zdravilskih storitev, sme objaviti podatke o firmi družbe, njenem sedežu in dejavnosti, ki jo izvaja, vendar se dejavnost ne sme oglaševati na zavajajoč način.

(2) Oglaševanje je zavajajoče, kadar vsebuje nejasnosti, čezmerna pretiravanja ali druge podobne sestavine o učinkih zdravilskih sistemov in zdravilskih metod, s katerimi bi bila izkoriščena neizkušenost ali neznanje uporabnika storitve v dobičkonosne namene.

V. ZDRAVILSKI IZDELKI IN PRIPOMOČKI

22. člen

(zdravilski izdelki in pripomočki)

(1) Zdravilci pri opravljanju zdravilske dejavnosti uporabljajo kakovostne in varne zdravilske izdelke, ki ustrezajo pogojem, določenim s predpisi za te izdelke.

(2) Vsa oprema in pripomočki, ki jih zdravilci uporabljajo pri opravljanju zdravilske dejavnosti, morajo biti v skladu s predpisi, ki urejajo vidik varnosti proizvodov.

(3) Zdravilski izdelki in pripomočki (za uporabo na koži, peroralno in za inhalacijo) morajo biti analizirani in njihova vsebnost mora biti označena na embalaži. Natančnejše pogoje glede vsebnosti in označevanja teh izdelkov določi zbornica v soglasju z ministrstvom.

VI. ZDRAVILSKA ZBORNICA

23. člen

(namen zbornice)

(1) Zdravilci se za zaščito svojih poklicnih, strokovnih in etičnih interesov združujejo v zbornico, ki skrbi za pravilno in strokovno ravnanje ter ugled zdravilcev.

(2) Zbornica je pravna oseba.

24. člen

(naloge zbornice)

Zbornica opravlja predvsem naslednje naloge:

1. spremlja in vrednoti izvajanje in razvoj zdravilstva;
2. sprejme kodeks poklicne etike zdravilcev, preverja njihovo ravnanje in ukrepa v zvezi s kršenjem kodeksa;
3. sprejme standarde zdravilske dejavnosti;
4. podeljuje, podaljšuje in odvzema licence zdravilcem ter vzpostavi, vodi in vzdržuje register;
5. načrtuje, spremlja, nadzoruje in izvaja strokovno izpopolnjevanje svojih članov ter preverja njihovo usposobljenost;
6. oblikuje priporočene cenovne okvire posameznih zdravilskih storitev;
7. sodeluje pri pripravi predpisov s področij, ki vplivajo na zdravilstvo;
8. izvaja strokovni nadzor nad zdravilci;
9. izdaja in odvzema dovoljenje za opravljanje zdravilske dejavnosti;
10. vodi seznam nazivov, zdravilskih sistemov in zdravilskih metod;

11. priznava, evidentira in nadzoruje uvajanje zdravilskih sistemov in zdravilskih metod;

12. nudi strokovno, pravno in drugo pomoč in podporo zdravilcem;

13. ščiti interese in pravice zdravilcev;

14. spodbuja sodelovanje med člani zbornice;

15. opravlja druge naloge v skladu s tem zakonom in statutom.

25. člen

(javna pooblastila)

(1) Zbornica opravlja naloge iz 4., 8. in 9. točke 24. člena tega zakona kot javno pooblastilo po določbah tega zakona.

(2) Naloge, ki jih opravlja zbornica kot javna pooblastila, se financirajo iz sredstev proračuna Republike Slovenije, razen kadar zbornica opravi strokovni nadzor s svetovanjem in se pri nadzoru ugotovijo nepravilnosti, ko stroške poravna nadzorovana družba.

(3) Zoper odločbe, izdane pri izvajanju nalog, ki jih zbornica opravlja kot javna pooblastila, je dovoljena pritožba na ministrstvo.

26. člen

(nadzor nad izvajanjem javnih pooblastil)

(1) Ministrstvo je pristojno za nadzor nad izvajanjem nalog, ki jih zbornica opravlja kot javno pooblastilo po določbah tega zakona.

(2) Če ministrstvo pri opravljanju nadzora ugotovi kršitve, z odločbo določi ukrepe in roke za odpravo nepravilnosti.

(3) Zbornica mora omogočiti opravljanje nadzora iz tega člena.

27. člen

(statut zbornice)

(1) Statut, v katerem se podrobno uredita organizacija in delovanje zbornice, sprejme skupščina zbornice z dvotretjinsko večino vseh članov skupščine.

(2) Statut se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. K delu statuta, ki se nanaša na izvajanje javnih pooblastil, mora pred objavo dati soglasje minister.

28. člen

(organi zbornice)

(1) Zbornica ima naslednje organe:

– skupščino,

– upravni odbor,

– predsednika,

– strokovni zdravilski odbor.

(2) Skladno s statutom ima lahko zbornica še druge izvršilne in strokovne organe.

29. člen

(skupščina zbornice)

(1) Skupščina je najvišji organ odločanja zbornice in ima zlasti naslednje pristojnosti:

1. sprejme statut zbornice in druge splošne akte zbornice, če ta zakon ali statut ne določa drugače;

2. sprejme kodeks poklicne etike zdravilcev in standarde zdravilske dejavnosti;

3. sprejme program dela in določi višino članarine;

4. oblikuje priporočene cenovne okvire posameznih storitev;

5. imenuje in razrešuje člane upravnega odbora in predsednika zbornice;

6. imenuje strokovni zdravilski odbor;

7. sprejme druge odločitve, če tako določi statut.

(2) Skupščino zbornice izvolijo člani zbornice za štiri leta. Za člana skupščine lahko kandidira vsak član zbornice. Število članov skupščine, volitve v skupščino in razrešitev člana skupščine določi zbornica v statutu.

30. člen

(upravni odbor zbornice)

Upravni odbor zbornice je izvršilni organ zbornice, ki skrbi zlasti za izvajanje programa dela, splošnih aktov in sklepov skupščine zbornice.

31. člen

(predsednik zbornice)

(1) Predsednik zbornice predstavlja in zastopa zbornico.

(2) Predsednik zbornice je član upravnega odbora in predseduje upravnemu odboru, ga predstavlja, sklicuje in vodi njegove seje.

(3) Predsednik zbornice se izvoli za štiri leta, vendar največ dvakrat zaporedoma.

32. člen

(strokovni zdravilski odbor)

Strokovni zdravilski odbor je najvišji strokovni organ zbornice, ki je pristojen za spremljanje, vrednotenje in razvoj zdravilstva in odloča oziroma daje mnenje o strokovnih in etičnih vprašanjih s področja zdravilstva.

33. člen

(sredstva zbornice)

(1) Zbornica pridobiva svoja sredstva:

– s članarino,

– iz proračuna Republike Slovenije za izvajanje javnih pooblastil,

– z donatorstvom, volili, darili in

– iz drugih virov.

(2) S članarino iz prve alinee prejšnjega odstavka se financirajo storitve zbornice, ki jih opravlja za svoje člane izven izvajanja javnih pooblastil.

34. člen

(določitev članarine)

(1) Članarino določi skupščina zbornice za vsako leto posebej na podlagi letnega programa dela, ki ga mora sprejeti pred začetkom koledarskega leta, za katerega se določi članarina.

(2) Način plačevanja članarine in drugih virov financiranja iz 33. člena tega zakona se uredi s statutom zbornice.

(3) Osnova za določitev članarine se določi na naslednji način:

– za člane, ki so iz naslova opravljanja dejavnosti zdravstveno, pokojninsko oziroma invalidsko zavarovani, od zavarovalne osnove iz dohodninske napovedi preteklega leta, ki se uporablja za obračun prispevka za zdravstveno, pokojninsko in invalidsko zavarovanje, vendar osnova za obračun članarine ne sme biti nižja od najnižje pokojninske osnove,

– za člane, ki iz naslova opravljanja dejavnosti niso zdravstveno, pokojninsko oziroma invalidsko zavarovani, od najnižje pokojninske osnove, povečane za povprečno stopnjo davkov in prispevkov.

(4) Članarina se določa v višini letnega članskega prispevka. Letni članski prispevek se določa s stopnjo za odmero članskega prispevka, ki znaša 0,01 osnove iz prejšnjega odstavka.

(5) Skupščina zbornice določi najvišji znesek članskega prispevka in pavšalni znesek za člane, katerih osnove za določitev članskega prispevka ne presegajo določene vrednosti.

(6) Ne glede na prejšnji odstavek je zdravilec, katerega osnova iz tretjega odstavka tega člena ni presegla 4.000 eurov, oproščen plačevanja članarine.

(7) Član zbornice je dolžan podatek o osnovi iz tretjega odstavka tega člena posredovati zbornici do konca februarja tekočega leta.

(8) Nadzor nad določitvijo višine članarine in porabo sredstev iz tega člena opravlja upravni odbor zbornice, lahko pa tudi samostojna revizijska družba, če to zahteva katerikoli organ zbornice ali katerakoli njena matična sekcija.

1. LICENCA

35. člen

(licenca)

(1) Licenca je javna listina, ki dokazuje strokovno usposobljenost zdravilca za samostojno izvajanje posameznih zdravilskih sistemov in zdravilskih metod ter jo zdravilcu podeli zbornica za dobo 7 let.

(2) Licenca iz prejšnjega odstavka se izda po pravnomočnosti odločbe o podelitvi ali podaljšanju licence.

36. člen

(pogoji za pridobitev prve licence)

(1) Pogoji, ki jih mora izpolnjevati zdravilec za pridobitev prve licence, so:

1. najmanj srednja izobrazba zdravstvene smeri ali najmanj srednja strokovna izobrazba in opravljen preizkus iz zdravstvenih vsebin iz prvega odstavka 6. člena tega zakona,

2. usposobljenost za izvajanje posameznega zdravilskega sistema ali zdravilske metode,

3. aktivno znanje slovenskega jezika, na dvojezičnih območjih pa tudi jezika narodne skupnosti,

4. da ni pravnomočno obsojen za naklepno kaznivo dejanje na kazen zapora več kot šest mesecev ali da mu ni bil izrečen varnostni ukrep prepovedi opravljanja poklica.

(2) Za izpolnjevanje pogojev iz prejšnjega odstavka je zdravilec dolžan v vlogi navesti naslednje podatke oziroma predložiti naslednja dokazila:

1. iz 1. točke prejšnjega odstavka – podatek o spričevalu o končani srednji šoli ali o diplomi (številka, datum dokumenta, naziv in naslov izdajatelja) ali podatek o spričevalu o končani srednji šoli in ustrezno javno listino o opravljenih preizkusih iz zdravstvenih vsebin;

2. iz 2. točke prejšnjega odstavka – mnenje strokovnega zdravilskega združenja za določen zdravilski sistem ali zdravilsko metodo o usposobljenosti zdravilca za izvajanje zdravilskega sistema in zdravilske metode, ki temelji na listinah priznanih institucij o ustreznem strokovnem izobraževanju zdravilca za določen zdravilski sistem ali zdravilsko metodo in njegovih izkušnjah;

3. iz 3. točke prejšnjega odstavka – podatek o spričevalu o končani srednji šoli ali potrdilo pooblaščene izobraževalne institucije o uspešno opravljenem preizkusu znanja jezika;

4. iz 4. točke prejšnjega odstavka – izjavo, da ni bil pravnomočno obsojen za naklepno kaznivo dejanje na kazen zapora več kot šest mesecev ali da mu ni bil izrečen varnostni ukrep prepovedi opravljanja poklica.

37. člen

(podaljšanje licence)

Za podaljšanje licence mora zdravilec v obdobju veljavnosti licence z usposabljanji in izobraževanji obnavljati in izpopolnjevati svoje znanje s področja zdravilstva. Zdravilec mora dva meseca pred iztekom veljavnosti licence zbornici predložiti vsa dokazila o opravljenih usposabljanjih in izobraževanjih v tem obdobju in mnenje strokovnega zdravilskega združenja iz 2. točke drugega odstavka 36. člena tega zakona o ustreznosti navedenih usposabljanj in izobraževanj.

38. člen

(odvzem licence)

(1) Zbornica lahko zdravilcu začasno ali trajno odvzame licenco.

(2) Licenca se lahko trajno odvzame v naslednjih primerih:

– zaradi večje strokovne napake pri delu, kadar je ravnanje ali opustitev ravnanja zdravilca povzročilo trajne ali hujše posledice na zdravju ali celo smrt uporabnika storitev;

– če je zdravilec obsojen za naklepno kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, v povezavi z opravljanjem zdravilske dejavnosti;

– če zdravilec ni pridobil dokazil o izpolnjevanju pogojev za pridobitev ali podaljšanje licence na zakonit način oziroma je za pridobitev ali podaljšanje licence navedel lažne podatke;

– če se ugotovi, da zdravilec ponavlja kršitve iz 15. člena tega zakona.

(3) Licenca se odvzame za določeno časovno obdobje v naslednjih primerih:

– če se ugotovi, da zdravilec s svojim delom ogroža zdravje ali življenje uporabnika storitev;

– če je zdravilcu izrečen varnostni ukrep prepovedi opravljanja zdravilske dejavnosti;

– če je zdravilec obsojen za naklepno kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, na kazen zapora šestih mesecev ali na hujšo kazen.

(4) Začasni odvzem licence traja, dokler obstajajo razlogi, zaradi katerih je bila zdravilcu licenca odvzeta, oziroma za čas, določen v odločbi.

(5) Začasni odvzem licence lahko traja najdlje pet let.

(6) Po prenehanju razlogov oziroma po poteku časa za začasni odvzem licence lahko zdravilec ponovno zaprosi za podelitev licence.

39. člen

(register)

(1) Zbornica po podelitvi licence zdravilca po uradni dolžnosti vpiše v register.

(2) Register vsebuje naslednje podatke zdravilca:

1. osebno ime,

2. kraj in datum rojstva,

3. naslov stalnega oziroma začasnega prebivališča,

4. državljanstvo,

5. izobrazbo, strokovni oziroma znanstveni naslov,

6. podatke o licenci (datum, trajanje in področje, za katero je podeljena),

7. podatek o zdravilskih sistemih in zdravilskih metodah, ki jih izvaja,

8. pridobljeno dodatno znanje,

9. zaposlitev,

10. kraj oziroma naslov opravljanja zdravilske dejavnosti,

11. izrečene ukrepe zaradi kršitve kodeksa poklicne etike zdravilcev.

(3) Zdravilec je dolžan zbornici v 30 dneh od nastopa sprememb sporočiti vsako spremembo podatkov, vpisanih v register.

(4) Zbornica zdravilca izbriše iz registra:

– če izjavi, da ne želi biti več vpisan v register,

– v primeru trajnega odvzema licence,

– v primeru trajne nezmožnosti za delo,

– ob smrti.

V primeru iz prve alinee zdravilec vloži vlogo za izbris iz registra, v kateri navede razlog za izbris. V primerih iz druge, tretje in četrte alinee zbornica izbris iz registra opravi po uradni dolžnosti. V primeru izbrisa iz registra je treba v register vpisati datum izbrisa z navedbo razloga za izbris.

40. člen

(zbiranje podatkov in javnost registra)

(1) Podatki iz 39. člena tega zakona se pridobivajo na podlagi vloge zdravilca za podelitev licence. Podatke iz uradnih evidenc zbornica pridobi po uradni dolžnosti.

(2) Vsakdo ima pravico pridobiti podatke o tem, ali zdravilec ima licenco, podatek, katere zdravilske sisteme in zdravilske metode izvaja in naslov opravljanja zdravilske dejavnosti.

41. člen

(podzakonski predpis)

Zbornica v soglasju z ministrom določi obrazec za pridobitev prve licence.

2. STROKOVNI NADZOR

42. člen

(strokovni nadzor)

(1) Zbornica izvaja strokovni nadzor nad zdravilci in družbami za zagotovitev strokovnosti dela v skladu s posebnim letnim programom, ki ga sprejme v soglasju z ministrom.

(2) Zbornica opravi strokovni nadzor tudi na predlog uporabnika storitev, družbe, ministra ali na drug utemeljen predlog.

(3) Način izvajanja strokovnega nadzora podrobneje predpiše zbornica v soglasju z ministrom.

43. člen

(poročilo in ukrepi)

(1) O strokovnem nadzoru iz 42. člena tega zakona mora biti najpozneje v 15 dneh po pregledu sestavljeno poročilo s predlogi ukrepov in rokov za odpravo morebitnih pomanjkljivosti. Poročilo se pošlje zdravilcu oziroma družbi, kadar pa gre za strokovni pregled zunaj programa, se poročilo pošlje tudi predlagatelju.

(2) Če se pri strokovnem nadzoru ugotovijo večje pomanjkljivosti, lahko zbornica izreče naslednje ukrepe:

– zahteva dodatno strokovno izpopolnjevanje zdravilcev;

– zahteva odpravo organizacijskih, materialnih in drugih pomanjkljivosti, ki pogojujejo neustrezno kakovost ali strokovnost dela;

– odvzame dovoljenje za opravljanje zdravilske dejavnosti;

– odvzame licenco.

(3) Družba in zdravilec, nad katerim se izvaja strokovni nadzor, mora omogočiti opravljanje strokovnega nadzora.

VII. NADZOR NAD IZVAJANJEM ZAKONA

44. člen

(nadzor)

(1) Nadzor nad izvajanjem določb tega zakona opravlja ministrstvo.

(2) Če ministrstvo pri nadzoru ugotovi, da družba opravlja zdravilsko dejavnost brez dovoljenja iz 9. člena tega zakona, družbi opravljanje dejavnosti z odločbo začasno prepove.

45. člen

(prekrškovni organ)

Postopek o prekršku vodi in o njem odloča pooblaščena uradna oseba ministrstva, ki izpolnjuje pogoje po zakonu, ki ureja prekrške in na njegovi podlagi sprejetih predpisih. Pooblaščeno uradno osebo določi minister v skladu z zakonom, ki ureja prekrške.

VIII. KAZENSKE DOLOČBE

46. člen

(globe za prekrške zdravilca)

Z globo od 100 do 1.000 eurov se za prekršek kaznuje zdravilec:

1. ki uporablja poklicni naslov v nasprotju s 7. členom tega zakona;

2. ki ne vodi dokumentacije oziroma je ne vodi v skladu z 10. členom tega zakona;

3. ki uporabniku storitev ne poda pojasnil oziroma ga ne opozori v skladu z 11. členom tega zakona;

4. ki uporabnika storitev ne napoti na medicinsko zdravljenje v skladu s 15. členom tega zakona oziroma ga od njega odvrača;

5. ki uporabniku storitev omejuje ali krati pravice iz 17. člena tega zakona;

6. za katerega se ugotovi, da ni sporočil spremembe podatkov, vpisanih v register iz 39. člena tega zakona;

7. ki ne omogoči strokovnega nadzora iz 42. člena tega zakona oziroma ga ovira.

47. člen

(globa za prekršek osebe, ki ni zdravilec)

Z globo 1.200 eurov se za prekršek kaznuje oseba, ki pri svojem delu uporablja zdravilske sisteme ali zdravilske metode za zdravljenje uporabnika storitev, in ne pridobi licence, skladno s 36. členom tega zakona.

48. člen

(globe za prekrške družbe)

(1) Z globo od 400 do 20.000 eurov se za prekršek kaznuje družba:

1. ki nima zaposlenega zdravilca in izvaja zdravilsko dejavnost (9. člen);

2. ki nima ustreznih prostorov in opreme za izvajanje zdravilske dejavnosti (9. člen);

3. ki nima na vidnem mestu objavljenega osebnega imena in poklicnega naslova zdravilca (9. člen);

4. ki izvaja zdravilsko dejavnost brez dovoljenja iz 9. člena tega zakona;

5. ki ima zaposlenega zdravilca, ki ne vodi zdravilske dokumentacije v skladu z 10. členom tega zakona;

6. ki ima zaposlenega zdravilca, ki uporabnika storitev ne napoti na medicinsko zdravljenje v skladu s 15. členom tega zakona oziroma ga od njega odvrača;

7. ki oglašuje v nasprotju z 21. členom tega zakona;

8. ki ne omogoči strokovnega nadzora iz 42. člena tega zakona.

(2) Z globo od 400 do 2.000 eurov se za prekrške iz 1., 2., 3., 4., 7. in 8. točke prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba družbe.

49. člen

(globe za prekrške zbornice)

(1) Z globo od 4.000 do 40.000 eurov se za prekršek kaznuje zbornica:

1. če zdravilca po podelitvi licence ne vpiše v register iz 39. člena tega zakona;

2. če ne omogoči pridobitve podatkov iz drugega odstavka 40. člena tega zakona;

3. če k predlogu akta, s katerim se urejajo zadeve s področja javnega pooblastila, ne pridobi soglasja ministra (41. člen in tretji odstavek 42. člena);

4. če ne izvaja javnih pooblastil v skladu s tem zakonom.

(2) Z globo od 400 do 4.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba zbornice.

IX. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

50. člen

(uskladitev delovanja in vložitev vloge)

Pravne in fizične osebe, ki že opravljajo zdravilsko dejavnost, svoje delovanje uskladijo z 9. členom tega zakona in v dveh letih od ustanovitve zbornice vložijo vlogo za pridobitev dovoljenja za opravljanje zdravilske dejavnosti.

51. člen

(prehodno obdobje za pridobitev izobrazbe)

Oseba, ki ob uveljavitvi tega zakona že opravlja zdravilsko dejavnost, in ne izpolnjuje pogoja glede izobrazbe iz prve točke prvega odstavka 36. člena tega zakona, lahko nadaljuje z izvajanjem te dejavnosti pod pogojem, da izpolni ta pogoj v roku štirih let od uveljavitve tega zakona. Zbornica ji za to obdobje izda začasno odločbo.

52. člen

(ustanovitev zbornice)

(1) Zbornica se ustanovi tako, da se na ustanovni skupščini zbornice sprejme statut zbornice in izvolijo njeni organi. Ustanovno skupščino skliče ministrstvo najpozneje v dvanajstih mesecih od uveljavitve tega zakona.

(2) Do ustanovitve zbornice opravlja naloge, ki jih zbornica opravlja kot javno pooblastilo, ministrstvo.

(3) Ustanovne skupščine se lahko udeleži vsaka oseba, ki predloži dokazila o izpolnjevanju pogojev za pridobitev prve licence, skladno s 36. členom tega zakona, in v roku, določenem v sklicu, prijavi svojo udeležbo na ustanovni skupščini.

(4) Statut se sprejme in organi zbornice se izvolijo z dvotretjinsko večino glasov vseh prisotnih članov.

53. člen

(podzakonski predpisi)

(1) Zbornica v treh mesecih od svoje ustanovitve sprejme in objavi kodeks poklicne etike zdravilcev in standarde zdravilske dejavnosti iz 8. člena tega zakona, predpise iz tretjega odstavka 9., tretjega odstavka 22. in 42. člena tega zakona, predpiše vsebino izjave, določene v 11. členu tega zakona in obrazec iz 41. člena tega zakona, ter določi minimalno zavarovalno vsoto iz tretjega odstavka 20. člena tega zakona.

(2) Predpis iz tretjega odstavka 4. člena, 5. člena in prvega odstavka 6. člena tega zakona izda minister v roku treh mesecev od dneva uveljavitve tega zakona.

54. člen

(uveljavitev zakona)

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 501-01/07-5/1
Ljubljana, dne 2. oktobra 2007
EPA 1396-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr. med., l.r.

4686. Zakon o sodiščih (uradno prečiščeno besedilo) (ZS-UPB4)

Na podlagi 153. člena Poslovnika državnega zbora je Državni zbor Republike Slovenije na seji dne 27. septembra 2007 potrdil uradno prečiščeno besedilo Zakona o sodiščih, ki obsega:

– Zakon o sodiščih – ZS (Uradni list RS, št. 19/94 z dne 13. 4. 1995),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodiščih – ZS-A (Uradni list RS, št. 45/95 z dne 4. 8. 1995),

– Zakon o pravdnem postopku – ZPP (Uradni list RS, št. 26/99 z dne 15. 4. 1999),

– Zakon o spremembi in dopolnitvi Zakona o sodiščih – ZS-B (Uradni list RS, št. 38/99 z dne 21. 5. 1999),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodiščih – ZS-C (Uradni list RS, št. 28/2000 z dne 30. 3. 2000),

– Pomorski zakonik – PZ (Uradni list RS, št. 26/01 z dne 12. 4. 2001),

– Zakon o javnih uslužbencih – ZJU (Uradni list RS, št. 56/02 z dne 28. 6. 2002),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodniški službi – ZSS-D (Uradni list RS, št. 67/02 z dne 26. 7. 2002),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodiščih – ZS-D (Uradni list RS, št. 73/04 z dne 5. 7. 2004),

– Zakon o spremembi Zakona o sodiščih – ZS-E (Uradni list RS, št. 72/05 z dne 29. 7. 2005),

– Zakon o varstvu pravice do sojenja brez nepotrebnega odlašanja – ZVPSBNO (Uradni list RS, št. 49/06 z dne 12. 5. 2006),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodiščih – ZS-F (Uradni list RS, št. 127/06 z dne 7. 12. 2006) in

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodiščih – ZS-G (Uradni list RS, št. 67/07 z dne 27. 7. 2007).

Št. 700-04/93-16/30
Ljubljana, dne 27. septembra 2007
EPA 1587-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr. med., l.r.

Z A K O N
O SODIŠČIH
uradno prečiščeno besedilo
(ZS-UPB4)

PRVI DEL

1. poglavje: Temeljne določbe

1. člen

Sodno oblast v Republiki Sloveniji izvajajo sodniki na sodiščih, ustanovljenih s tem ali z drugim zakonom.

Določbe prvega dela tega zakona veljajo za vsa sodišča v Republiki Sloveniji, razen za ustavno sodišče.

2. člen

Pravnomočno odločbo sodne oblasti mora spoštovati vsaka fizična in pravna oseba v Republiki Sloveniji.

Odločbe sodne oblasti vežejo sodišča in vse druge državne organe Republike Slovenije.

Imuniteto pred sodno oblastjo določajo ustava in pravila mednarodnega prava.

Izvršitve odločbe sodišča ne more ovirati odločba drugega državnega organa.

3. člen

Sodnik je pri opravljanju sodniške funkcije vezan na ustavo in zakon. V skladu z ustavo je vezan tudi na splošna načela mednarodnega prava in na ratificirane in objavljene mednarodne pogodbe.

Če se civilnopravna zadeva ne da rešiti na temelju veljavnih predpisov, upošteva sodnik predpise, ki urejajo podobne primere. Če je rešitev zadeve kljub temu pravno dvomljiva, odloči v skladu s splošnimi načeli pravnega reda v državi. Pri tem ravna v skladu s pravnim izročilom in z utrjenimi spoznanji pravne vede.

Sodnik ravna vselej tako, kot bi imel pred seboj nedoločeno število primerov iste vrste.

Sodniki morajo o pravicah in dolžnostih ter o obtožbah odločati brez nepotrebnega odlašanja, neodvisno in nepristransko.

4. člen

Sredstva za delo sodišč se zagotavljajo v proračunu Republike Slovenije.

Plače sodnikov določa zakon.

5. člen

Sodišča poslujejo v slovenskem jeziku.

Na območjih, kjer živita avtohtoni italijanska in madžarska narodna skupnost, sodišča poslujejo tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, če stranka, ki živi na tem območju, uporablja italijanski oziroma madžarski jezik.

Kadar sodišče višje stopnje odloča o pravnih sredstvih v zadevah, v katerih je sodišče nižje stopnje vodilo postopek tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, izda odločbo tudi v prevodu v italijanski oziroma madžarski jezik.

Če sodišče višje stopnje pri odločanju po prejšnjem odstavku opravi obravnavo ali sejo senata, na kateri so navzoče stranke, uporablja določbe drugega odstavka tega člena.

Stroške, povezane z uporabo jezika pripadnikov italijanske in madžarske narodnosti pred sodišči, krije Republika Slovenija.

6. člen

Poslovanje sodišč urejata zakon in sodni red.

7. člen

Poslovanje sodišča vodi predsednik sodišča.

Za predsednika sodišča je lahko imenovan samo sodnik.

8. člen

Državljani, ki so udeleženi pri izvajanju sodne oblasti, so v okvirih, ki jih določa zakon, v svojih pravicah in dolžnostih izenačeni s sodniki.

Udeležba pri izvajanju sodne oblasti je častna.

9. člen

Pooblastila in dolžnosti sodnega osebja, ki sodeluje pri izvajanju sodne oblasti, določa zakon.

Posebne dolžnosti ostalega sodnega osebja določa sodni red. Kolikor ni drugače določeno, se predpisi, ki urejajo položaj in pravice delavcev v državnih organih, smiselno uporabljajo tudi za sodno osebje.

10. člen

Za zadeve pravosodne uprave je pristojno ministrstvo, pristojno za pravosodje.

11. člen

Sodišče višje stopnje lahko pri odločanju na podlagi vloženega pravnega sredstva usmerja pravno mnenje sodišča nižje stopnje v okvirih, ki jih določa procesni zakon.

Sodnik je pri uporabi prava neodvisen tudi v razmerju do sodišča višje stopnje, ki je v konkretni zadevi že izrazilo svoje pravno mnenje.

12. člen

Sodišče višje stopnje lahko zahteva od sodišča nižje stopnje na svojem območju podatke v zvezi z uporabo zakona, podatke o problemih, ki se pojavljajo pri sojenju, in druge podatke, potrebne za proučitev posameznih vprašanj, ki se pojavljajo pri njihovem delu.

Sodišče višje stopnje sme zaradi izvajanja nalog iz prejšnjega odstavka pregledati delo sodišča nižje stopnje na svojem območju.

V okviru izvajanja nalog iz prvega in drugega odstavka tega člena sme predsednik sodišča višje stopnje, v posebnih primerih pa tudi predsednik sodišča, pred katerim se zadeva obravnava, zahtevati podatke v zvezi z uporabo zakona in pregledovati spise v zadevah, v katerih je že bilo pravnomočno odločeno, v drugih pa le izjemoma, če je to potrebno zaradi izvajanja pooblastil po tem zakonu.

13. člen

V zadevah iz sodne pristojnosti si dajejo sodišča medsebojno pravno pomoč. Drugim državnim organom oziroma nosilcem javnih pooblastil dajejo sodišča pomoč z dajanjem podatkov, spisov in listin na vpogled, kadar zakon tako določa.

Državni organi in nosilci javnih pooblastil so dolžni dajati sodiščem pri izvajanju njihovih funkcij zahtevano pomoč, ki je brezplačna, razen, če zakon določa drugače.

Upravljavci zbirk osebnih in drugih varovanih podatkov, ki razpolagajo s podatki, ki so sodišču potrebni za ugotovitev ali presojo dejstev v zvezi z vodenjem postopkov ali za odločanje v postopkih iz pristojnosti sodišč, so dolžni, na obrazloženo zahtevo sodnika, brezplačno in v najkrajšem možnem roku posredovati zahtevane podatke. Sodnik v obrazloženi zahtevi navede, katere podatke zahteva, pravno podlago za njihovo posredovanje, namen njihove obdelave in opravilno številko zadeve, po potrebi pa tudi primeren rok, v katerem naj bi bili zahtevani podatki posredovani sodišču.

1.a poglavje: Vrstni red reševanja zadev

13.a člen

Sodnik obravnava prednostne zadeve, ki so kot take določene z zakonom.

Sodnik pri določitvi vrstnega reda obravnavanja drugih zadev lahko upošteva, poleg časa pripada zadeve na sodišče, tudi vrsto, naravo in pomen zadeve.

2. poglavje: Zakoniti sodnik

14. člen

Sodnik izvaja sodno oblast na enem ali več pravnih področjih, na katero oziroma katera je pred začetkom koledarskega leta razporejen z letnim razporedom dela.

15. člen

Na posameznem pravnem področju, na katero sta razporejena dva ali več sodnikov, se zadeve dodeljujejo posameznim sodnikom po dnevnem zaporedju vložitve začetnega procesnega akta, upoštevaje abecedni red začetnic priimkov sodnikov.

Če je na isti dan vloženih več začetnih procesnih aktov na istem pravnem področju ali pri vnaprej določenih vrstah zadev v okviru istega pravnega področja, se zadeve najprej razvrstijo po abecednem redu začetnic priimkov oziroma imen strank oziroma udeležencev, zoper katere je vložen procesni akt.

Zadeve, v katerih višja sodišča in Vrhovno sodišče Republike Slovenije odločajo o rednem ali izrednem pravnem sredstvu, se sodnikom dodeljujejo po dnevnem zaporedju prispelih spisov, upoštevaje abecedni red začetnic priimkov sodnikov.

16. člen

Na način, določen v prejšnjem členu, se dodeljujejo tudi zadeve, v katerih je sodnik po prevzemu zadeve izločen ali katerih ne more pravočasno obravnavati zaradi daljše odsotnosti.

17. člen

Sodni red določa podrobnejša pravila za dodeljevanje zadev.

S sodnim redom se podrobneje predpišejo zlasti pravila o dodeljevanju zadev v primerih, ko je več začetnih procesnih aktov vloženih zoper isto stranko, v primerih, ko je na isti dan ali v krajšem časovnem obdobju vloženih večje število začetnih procesnih aktov z bistveno enakim dejanskim in pravnim stanjem, v primerih, ko je zaradi obremenjenosti treba sodniku

začasno ustaviti dodelitev novih zadev, in v drugih podobnih primerih ter pravila o načinu in vrstnem redu vabljenja sodnikov porotnikov zaradi udeležbe pri sojenju.

17.a člen

Na oglasni deski sodišča (v nadaljnjem besedilu: sodna deska) se objavi:

– razporeditev sodnikov po določbi 14. člena tega zakona;

– pravila dodeljevanja zadev po določbah tega poglavja in sodnega reda;

– razpored obravnav ter sej, o katerih se obveščajo stranke in pri katerih javnost po zakonu ali odločitvi sodišča ni izključena;

– druga sodna pisanja in razporedi narokov, za katere tako določa zakon;

– druge podatke, za katere tako določa zakon ali sodni red.

Razpored obravnav ter sej, o katerih se obveščajo stranke in pri katerih javnost po zakonu ali odločitvi sodišča ni izključena, obsega:

– opravilno številko in vrsto zadeve;

– datum in uro začetka obravnave ali seje, o katerih se obveščajo stranke;

– podatek o kraju in prostoru, kjer se bo opravila obravnava ali seja, o kateri se obveščajo stranke;

– osebno ime sodnika ali predsednika senata, ki obravnava zadevo;

– osebno ime stranke v postopku.

Podrobnejša pravila za objavo podatkov na sodni deski se določijo v sodnem redu.

Sodna deska je deska primerne velikosti, pritrjena na steno sodišča, ki je dostopna javnosti. Podatki na njej se lahko objavijo tudi v elektronski obliki na način, ki zagotavlja dostop javnosti.

Če se podatki, objavljeni na sodni deski, in v elektronski obliki razlikujejo, se šteje, da so pravilni podatki, objavljeni na sodni deski.

Kjer drug zakon ali podzakonski predpis uporablja izraza »oglasna deska« oziroma »deska«, če se nanašata na sodno desko, pomenita sodno desko.

3. poglavje: Sodni svet

18. člen

Člani sodnega sveta se izvolijo za dobo petih let in po poteku te dobe ne morejo biti takoj ponovno izvoljeni.

Članu sodnega sveta, ki je bil izvoljen na nadomestnih volitvah zaradi predčasnega prenehanja mandata prejšnjega člana, poteče mandat z iztekom mandata sodnega sveta.

19. člen

Predsednika sodnega sveta izvolijo člani z dvotretjinsko večino glasov s tajnim glasovanjem.

20. člen

Volitve članov sodnega sveta razpiše predsednik državnega zbora najmanj tri mesece pred iztekom mandata članov sodnega sveta.

Če je treba zaradi predčasnega prenehanja mandata (2. do 4. točka prvega odstavka 27. člena) razpisati nadomestne volitve, jih predsednik državnega zbora razpiše najkasneje v enem mesecu po prenehanju mandata člana sodnega sveta.

Od razpisa volitev do dneva glasovanja mora poteči najmanj petdeset dni.

Kandidatna lista za člane sodnega sveta, ki jih predlaga predsednik republike, mora biti državnemu zboru predložena najkasneje dvajset dni pred dnevom glasovanja.

21. člen

Na kandidatni listi za izvolitev članov sodnega sveta, ki jih državni zbor voli na predlog predsednika republike, mora biti predlagano število kandidatov večje od števila članov, ki se jih voli, vendar največ dvakrat tolikšno, kot je število članov, ki se jih voli.

Volitve so tajne.

22. člen

Volitve članov sodnega sveta iz vrst sodnikov so neposredne in tajne.

Pravico voliti imajo vsi sodniki, ki na dan volitev opravljajo sodniško funkcijo in so vpisani v sodniški volilni imenik, ki vsebuje ime in priimek sodnika ter sodišče, na katerem dela.

Po enega člana sodnega sveta volijo sodniki, ki opravljajo sodniško funkcijo na Vrhovnem sodišču Republike Slovenije, na sodiščih položaja višjega sodišča, na sodiščih položaja okrožnega sodišča in na okrajnih sodiščih. Dva člana sodnega sveta volijo vsi sodniki iz prejšnjega odstavka.

Za člana sodnega sveta je lahko izvoljen vsak sodnik.

Pri kandidiranju članov sodnega sveta je treba upoštevati enakomerno zastopanost članov z območij vseh višjih sodišč v Republiki Sloveniji.

23. člen

Sodniški volilni imenik (v nadaljnjem besedilu: imenik) iz drugega odstavka prejšnjega člena vodi ministrstvo, pristojno za pravosodje. Podatki za imenik se povzamejo iz centralne kadrovske evidence oziroma iz aktov o imenovanju.

Najpozneje deset dni po razpisu volitev ministrstvo, pristojno za pravosodje, pošlje imenik sodiščem.

Sodnik ima pravico vpogleda v imenik in pravico pisno zahtevati popravek, če sam ali kdo drug ni vpisan v imenik oziroma je vpisan kdo, ki po določbah tega zakona nima pravice voliti, ali če so napačno vpisani osebni podatki. Popravek lahko zahteva najmanj tri dni pred volitvami.

Če je zahteva za popravo imenika utemeljena, ministrstvo imenik popravi, če meni, da ni utemeljena, pa mora v dveh dneh od prejema zahteve za popravo imenika izdati zavrnilno odločbo.

Zoper odločbo iz prejšnjega odstavka je dovoljeno sprožiti upravni spor pred pristojnim sodiščem v 24 urah po vročitvi odločbe. Sodišče mora odločiti v nadaljnjih oseminštiridesetih urah.

24. člen

Na vsaki kandidatni listi za člana sodnega sveta iz tretjega odstavka 22. člena tega zakona mora biti večje število kandidatov, kot je število članov, ki se jih voli, vendar največ štirikrat tolikšno, kot je število članov, ki se jih voli.

Kandidate za člane sodnega sveta predlagajo sodniki pisno ali na sodniških zborih. Na kandidatno listo se uvrstijo kandidati, ki so jih predlagali najmanj trije sodniki. Če je število kandidatov večje, kot določa prejšnji odstavek, se uvrstijo na kandidatno listo tisti kandidati, ki jih je predlagalo največ sodnikov.

Kandidatne liste potrdi in objavi volilna komisija najmanj petnajst dni pred dnevom glasovanja.

25. člen

Volitve se opravijo na vseh sodiščih, katerih sodniki volijo člana sodnega sveta, na isti dan.

Za glasovanje na voliščih se smiselno uporabljajo določbe IX. poglavja zakona o volitvah v državni zbor (Uradni list RS, št. 44/92), kolikor ni s tem zakonom drugače določeno.

Glasuje se osebno z glasovnico, na kateri se obkroži ime sodnika, katerega se voli.

Izvoljen je sodnik, ki je prejel največ glasov. Če sta dva kandidata ali več kandidatov prejela enako največje število glasov, se volitve glede njih ponovijo.

26. člen

Volitve članov sodnega sveta iz vrst sodnikov vodi volilna komisija, ki jo imenuje sodni svet.

Volilna komisija ima predsednika in štiri člane ter njihove namestnike. Za predsednika in namestnika predsednika volilne komisije se imenuje sodnik vrhovnega sodišča.

Volitve se opravljajo na voliščih. Volišča so na sedežih okrožnih sodišč in na sedežu Vrhovnega sodišča Republike Slovenije. Na sedežih okrožnih sodišč volijo vsi sodniki, razen sodnikov vrhovnega sodišča.

Delo na voliščih opravljajo tričlanski volilni odbori, ki jih imenuje volilna komisija. Predsednik volilnega odbora je sodnik višjega sodišča. Predsednik volilnega odbora pri Vrhovnem sodišču Republike Slovenije je sodnik tega sodišča.

Volilna komisija določi obrazce za izvedbo volitev po določbah tega člena ter enotne standarde za volilni material in druge materialne pogoje za izvedbo volilnih opravil.

27. člen

Članu sodnega sveta preneha mandat:

1. s potekom dobe, za katero je izvoljen;
2. z odstopom;
3. članu, ki je sodnik, s prenehanjem ali razrešitvijo sodniške funkcije ter z imenovanjem na sodniško mesto drugega položaja od položaja sodišč, katerih sodniki so ga izvolili;
4. članu, ki ni sodnik, če postane trajno nesposoben za opravljanje svoje funkcije ali če izgubi status, v zvezi s katerim je bil izvoljen.

Član sodnega sveta, ki mu je prenehal mandat po 1. točki prejšnjega odstavka, opravlja pravice in dolžnosti člana sodnega sveta do izvolitve novega člana.

Članu sodnega sveta preneha mandat po 2. točki prvega odstavka tega člena z dnem, ko sodni svet prejme njegovo pisno izjavo o odstopu, po 4. točki pa, ko ga državni zbor razreši.

V primerih iz prejšnjega odstavka sodni svet nemudoma obvesti predsednika državnega zbora, če je odstopil oziroma je bil razrešen član sodnega sveta, ki ga voli državni zbor, pa tudi predsednika republike.

28. člen

Sodni svet ima naslednje pristojnosti:

– predlaga državnemu zboru kandidate za izvolitev v sodniško funkcijo;
– predlaga državnemu zboru razrešitev sodnika;
– odloča o nezdružljivosti sodniške funkcije;
– daje mnenje k predlogu proračuna za sodišča in mnenje državnemu zboru o zakonih, ki urejajo položaj, pravice in dolžnosti sodnikov ter osebja sodišč;
– sprejme merila za najmanjši pričakovani obseg in merila za kakovost dela sodnikov za oceno sodniške službe, pri čemer upošteva zlasti vrsto in težo zadev, način rešitve ter sodelovanje strokovnih sodelavcev, sodniških pomočnikov in drugega sodnega osebja, na območjih, kjer živita avtohtoni italijanska in madžarska narodna skupnost, pa tudi vodenje dvojezičnih postopkov;
– obravnava in odloča o utemeljenosti pritožbe sodnika, ki meni, da je bila kršena njegova zakonska pravica, kršen njegov neodvisni položaj ali neodvisnost sodstva;
– opravlja druge zadeve, če zakon tako določa.

Sodni svet odloča o predlogih za izvolitev sodnikov, o imenovanjih in napredovanjih sodnikov, o uvrstitvah v plačni razred, o predlogih za razrešitev sodnikov, o merilih za najmanjši pričakovani obseg in o merilih za kakovost dela sodnikov za oceno sodniške službe z dvotretjinsko večino vseh članov, če zakon ne določa drugače.

Na podlagi akta o sistemizaciji sodniških mest sodni svet spremlja, ugotavlja in analizira učinkovitost dela sodnikov in sodišč, o čemer vodi letno evidenco ter najmanj enkrat letno obvešča Vrhovno sodišče Republike Slovenije in ministrstvo, pristojno za pravosodje.

Evidenca učinkovitosti dela sodišč zajema naslednje podatke: naziv sodišča, pripad zadev, rešene zadeve, nerešene zadeve in skupno število zadev v delu v določenem obdobju.

Minister, pristojen za pravosodje, daje predhodno mnenje k predlaganim merilom iz prvega odstavka tega člena.

Evidenca učinkovitosti dela sodnikov zajema naslednje podatke: ime in priimek sodnika ter podatke za identifikacijo iz kadrovske evidence, datum nastopa funkcije, datum prenehanja funkcije, število zadev v delu, število rešenih zadev, število zadev, v katerih je bila vložena pritožba, število potrjenih, spremenjenih ali razveljavljenih odločb, podatke o odsotnosti in druge podatke, ki pripomorejo k določitvi učinkovitosti.

Evidenci iz četrtega in šestega odstavka tega člena zajemata tudi podatke o številu rešenih in nerešenih zadev, ki so opredeljene kot sodni zaostanek.

Sodni svet je sodiščem na njihovo zahtevo dolžan posredovati podatke iz četrtega odstavka tega člena v zvezi z odločanjem o pravicah in dolžnostih iz sodniške službe, ministrstvu, pristojnemu za pravosodje, pa za izvrševanje zadev pravosodne uprave.

Podatki, ki se nanašajo na posameznika, se hranijo petnajst let po dnevu prenehanja funkcije.

S poslovnikom, ki ga sodni svet sprejme z dvotretjinsko večino glasov, se uredi način odločanja v zadevah, ki niso zajete v drugem odstavku tega člena, ter druga vprašanja v zvezi z delom sodnega sveta.

29. člen

Članom sodnega sveta pripada za udeležbo na sejah sodnega sveta sejnina.

Strokovna in administrativna dela za sodni svet opravlja strokovna služba sodnega sveta.

Obseg finančnih sredstev za delo sodnega sveta in njegove strokovne službe se v okviru državnega proračuna Republike Slovenije zagotavlja pri neposrednem proračunskem uporabniku sodnem svetu.

4. poglavje: Personalni sveti

30. člen

Personalni sveti se oblikujejo pri okrožnih, višjih in vrhovnem sodišču.

Personalni svet vrhovnega sodišča je pristojen za ocene sodniške službe za sodnike vrhovnega in višjih sodišč, za reševanje pritožb zoper ocene sodniške službe in za druga opravila, če tako določa zakon.

Personalni svet višjega sodišča je pristojen za ocene sodniške službe za sodnike okrajnih in okrožnih sodišč in za druga opravila, ki se nanašajo na kadrovske in druge zadeve sodnikov višjega, okrožnega ali okrajnega sodišča, če tako določa zakon.

Personalni svet okrožnega sodišča je pristojen za posamezna opravila, če tako določa zakon.

31. člen

Personalni svet sestavljajo po položaju predsednik sodišča in določeno število članov, ki jih izvolijo sodniki izmed sebe.

Predsednika sodišča v njegovi odsotnosti nadomešča podpredsednik.

32. člen

Predsednika personalnega sveta in njegovega namestnika izvolijo izmed sebe člani personalnega sveta z večino glasov s tajnim glasovanjem.

Personalni svet sprejema odločitve z večino glasov vseh članov.

33. člen

V personalne svete okrožnih sodišč izvolijo sodniki okrajnih in okrožnih sodišč, ki imajo skupaj več kot petdeset sodnikov, izmed sebe šest sodnikov, od tega tri okrajne, ki jih

kandidirajo in volijo sodniki na okrajnih sodiščih, in tri okrožne, ki jih kandidirajo in volijo sodniki na okrožnem sodišču.

V personalne svete okrožnih sodišč izvolijo sodniki okrajnih in okrožnih sodišč, ki imajo manj kot petdeset sodnikov, izmed sebe štiri sodnike, od tega dva okrajna in dva okrožna sodnika.

Pri specializiranih sodiščih, ki imajo položaj okrožnih sodišč, so personalni sveti sestavljeni samo iz sodnikov specializiranega sodišča tega položaja in so sestavljeni iz predsednika sodišča in dveh članov, ki jih izvolijo sodniki izmed sebe.

V personalne svete višjih in vrhovnega sodišča izvolijo sodniki teh sodišč izmed sebe štiri sodnike.

Sodniki, ki so na delu na Vrhovnem sodišču Republike Slovenije, imajo pravico voliti člane personalnega sveta vrhovnega sodišča, ne morejo pa biti izvoljeni v personalni svet tega sodišča.

34. člen

Volitve članov personalnega sveta razpiše sodni svet najmanj tri mesece pred iztekom mandata članov personalnega sveta, ki so voljeni.

35. člen

Člani personalnih svetov se volijo za dobo štirih let na način in po postopku, ki ga ta zakon določa za volitve članov sodnega sveta izmed sodnikov. Podrobnejša navodila o načinu volitev sprejme sodni svet.

Članu personalnega sveta preneha mandat:

1. s potekom dobe, za katero je izvoljen;
2. z odstopom;
3. s prenehanjem ali razrešitvijo sodniške funkcije;
4. s prenehanjem opravljanja sodniške funkcije na sodišču, kjer jo je opravljal ob izvolitvi za člana personalnega sveta;
5. z izvolitvijo za člana sodnega sveta;
6. z dnem mirovanja sodniške funkcije po zakonu, ki ureja sodniško službo.

Član personalnega sveta, ki mu je prenehal mandat po 1. točki prejšnjega odstavka, opravlja pravice in dolžnosti člana personalnega sveta do izvolitve novega člana.

Članu personalnega sveta preneha mandat po 2. točki drugega odstavka tega člena z dnem, ko personalni svet prejme njegovo pisno izjavo o odstopu. O tem se nemudoma obvesti sodni svet.

Če članu personalnega sveta preneha mandat po 2., 3., 4., 5. in 6. točki drugega odstavka tega člena, postane član za preostanek mandatne dobe tisti kandidat z iste liste kandidatov, ki bi bil izvoljen, če ne bi bil izvoljen član, ki mu je prenehal mandat. Če kandidat v roku 8 dni na poziv predsednika sodnega sveta ne sporoči, da sprejema mandat, se ta pravica prenese na naslednjega kandidata. Če na listi ni naslednjega kandidata, se opravijo nadomestne volitve.

5. poglavje: Sodna oblast, sodniki, sodišče

36. člen

Sodno oblast izvaja sodnik v skladu z zakonsko določeno pristojnostjo sodišča.

Sodnik opravlja sodniško funkcijo na sodišču, za katerega je kandidiral, in na sodniškem mestu, za katerega je bil izvoljen oziroma imenovan, če zakon ne določa drugače.

Pri opravljanju sodniške funkcije v zbornem sojenju imajo vsi v takšnem sojenju udeleženi sodniki enake pravice in enake dolžnosti. Zakon določa pravice procesnega vodstva sodnika, ki predseduje zbornemu sodišču (predsednik senata).

Pri opravljanju sodniške funkcije uporablja oseba ženskega spola naziv »sodnica«, oseba moškega spola naziv »sodnik«, skupaj s tem nazivom pa tudi ustrezen dodatek, ki kaže na njeno – njegovo sodniško mesto ali položaj.

37. člen

Sodišče je državni organ, pristojen za izvajanje sodne oblasti in za izvrševanje sodnih odločb.

Sodišče izvršuje sodne odločbe neposredno v zadevah in v primerih, ki jih določa zakon.

Sodišče izvršuje odločbe drugih državnih organov ali nosilcev javnih pooblastil, če zakon tako določa.

38. člen

Število sodniških mest na posameznem sodišču določi sodni svet na predlog ministra, pristojnega za pravosodje, po predhodnem mnenju predsednika sodišča.

Pri določanju števila sodniških mest sodni svet upošteva:

– merila, ki jih predpiše minister, pristojen za pravosodje, pri čemer upošteva povprečno število zadev, ki jih rešujejo sodniki posamezne vrste in položaja sodišč v zadnjih treh letih pred letom, v katerem določi merila, ter utemeljeno pričakovane spremembe pripada zadev in

– povprečen pripad zadev pri posameznem sodišču v zadnjih treh letih pred letom, v katerem se odloča o številu mest.

Minister, pristojen za pravosodje, je dolžan usklajevati merila iz prejšnjega odstavka z gibanjem storilnosti sodnikov ter spremembami zahtevnosti in načina reševanja zadev. Rok in način usklajevanja se določi s podzakonskim aktom.

Sodni svet je dolžan preverjati ustreznost števila sodniških mest po merilih iz drugega odstavka tega člena in o svojih ugotovitvah obveščati ministrstvo, pristojno za pravosodje, ki lahko na tej podlagi predlaga spremembo števila sodniških mest.

Pri višjem sodišču sodni svet na predlog ministra, pristojnega za pravosodje, po predhodnem mnenju predsednika višjega sodišča, določi posebna sodniška mesta za okrajne in okrožne sodnike, ki bodo na okrajnih in okrožnih sodiščih znotraj območja istega višjega sodišča nadomeščali odsotne sodnike, reševali izreden pripad zadev oziroma obravnavali zadeve v drugih utemeljenih primerih, zlasti zaradi zagotavljanja pravice do sojenja v razumnem roku (okrajni in okrožni sodniki na višjem sodišču).

39. člen

Pogoje za izvolitev v sodniško funkcijo, pogoje za napredovanje sodnika, razloge prenehanja sodniške funkcije, razloge za razrešitev sodnika, pravice in dolžnosti, ki izvirajo iz sodniške službe, ter postopke za njihovo uveljavljanje določa zakon.

6. poglavje: Sodniki na delu na vrhovnem oziroma višjem sodišču

40. člen

Sodniki, ki so v skladu z zakonom dodeljeni na delo na Vrhovno sodišče Republike Slovenije, sodelujejo pri izvajanju sodne oblasti s poročanjem na sejah senatov vrhovnega sodišča ter z izdelavo sodnih odločb, pripravljajo na zahtevo predsednikov senatov vrhovnega sodišča zahtevnejša strokovna mnenja o posameznih pravnih vprašanjih, opravljajo po odredbi predsednika vrhovnega sodišča druga strokovno zahtevnejša dela, lahko pa tudi delo generalnega sekretarja Vrhovnega sodišča Republike Slovenije.

Sodniki iz prejšnjega odstavka ne morejo sodelovati pri odločanju o zadevah iz pristojnosti vrhovnega sodišča.

Določbi prvega in drugega odstavka tega člena se smiselno uporabljata tudi za sodnike, dodeljene na delo na višje sodišče in za okrajne in okrožne sodnike iz petega odstavka 38. člena tega zakona.

Okrožni sodniki iz petega odstavka 38. člena tega zakona lahko sodelujejo pri delu višjega sodišča tudi kot sodnik – član senata, kadar višje sodišče odloča o pritožbah zoper odločbe okrajnih sodišč, če sta preostala člana senata višja sodnika.

7. poglavje: Sodniki porotniki, porotniki

41. člen

Državljani sodelujejo pri izvajanju sodne oblasti kot sodniki porotniki pri okrožnih sodiščih.

42. člen

Za sodnika porotnika je lahko imenovan državljan Republike Slovenije, ki je dopolnil trideset let starosti, ki ni bil pravnomočno obsojen za kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, in ki je zdravstveno ter osebnostno primeren za udeležbo pri izvajanju sodne oblasti ter aktivno obvlada slovenski jezik.

43. člen

Mandat sodnikov porotnikov traja pet let in so lahko ponovno imenovani.

44. člen

Predsednik višjega sodišča imenuje in razrešuje sodnike porotnike pri okrožnih sodiščih s sodnega območja višjega sodišča.

Pred ponovnim imenovanjem kandidatov za sodnike porotnike predsednik višjega sodišča pridobi mnenje predsednika pristojnega okrožnega sodišča o njihovem dotedanjem opravljanju dolžnosti sodnika porotnika.

45. člen

Kandidate za sodnike porotnike okrožnih sodišč lahko predlagajo predstavniški organi občin z območja sodišča, pri katerem bodo sodniki porotniki, lahko pa tudi interesne organizacije, ki so kot društva ali združenja registrirana in delujejo na tem območju, razen političnih strank, ki neposredno ne morejo predlagati kandidatov.

Izmed predlaganih kandidatov imenuje predsednik višjega sodišča sodnike porotnike posameznega sodišča v sorazmerju s številom prebivalcev občine, ki je predlagala kandidate, oziroma v sorazmerju s številom članov, ki jih imajo interesne organizacije.

Na območjih, kjer živita avtohtoni italijanska in madžarska narodna skupnost, imenuje predsednik višjega sodišča potrebno število sodnikov porotnikov, ki aktivno obvladajo italijanski oziroma madžarski jezik.

46. člen

Sodniki porotniki morajo biti imenovani pred potekom časa, za katerega so bili imenovani sodniki porotniki tekočega mandata.

Predsednik okrožnega sodišča mora najkasneje pet mesecev pred potekom mandata pozvati predstavniške organe občin in druge pristojne predlagatelje, da predlagajo kandidate za imenovanje, in določiti rok, do katerega je dovoljeno vložiti predloge. Poziv se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Predlagatelji iz prejšnjega odstavka morajo predlogom priložiti dokazila, da kandidat izpolnjuje pogoje za imenovanje, ki jih določa zakon.

Predsednik okrožnega sodišča posreduje pravočasne in popolne predloge predsedniku višjega sodišča. Če je za sodnika porotnika predlagana oseba, ki je že doslej opravljala to funkcijo, priloži tudi mnenje iz drugega odstavka 44. člena tega zakona. Če od izteka roka iz drugega odstavka tega člena ni vloženih najmanj takšno število predlogov, kot je število mest sodnikov porotnikov, predsednik višjega sodišča presodi, ali bo potreben dodaten poziv predlagateljem za vložitev predlogov ali pa bo imenoval sodnike porotnike oziroma porotnike izmed oseb, ki so že doslej opravljale to funkcijo in soglašajo s ponovnim imenovanjem.

V primeru iz prejšnjega odstavka predsednik višjega sodišča ni dolžan upoštevati določbe drugega odstavka prejšnjega člena.

47. člen

Če imenovanje sodnikov porotnikov ni opravljeno do izteka mandata, ostanejo prejšnji sodniki porotniki na dolžnosti do imenovanja sodnikov porotnikov novega mandata.

48. člen

Pred nastopom dolžnosti sodnik porotnik pred predsednikom višjega sodišča, ki ga je imenoval, izreče naslednjo prisego: »Prisegam, da bom pri sojenju spoštoval-a pravni red in da bom odločal-a po svoji vesti.«.

49. člen

Število sodnikov porotnikov pri posameznih sodiščih določi sodni svet na predlog ministra, pristojnega za pravosodje.

50. člen

Sodnikom porotnikom pripada za sodelovanje pri sojenju nagrada in povračilo stroškov po predpisih, ki jih sprejme minister, pristojen za pravosodje.

51. člen

Sodnik porotnik se razreši, če nevestno in neredno opravlja dolžnost sodnika porotnika.

Sodnik porotnik odgovarja za škodo, ki jo neposredno povzroči z nevestnim ali nerednim opravljanjem dolžnosti.

Sodniku porotniku preneha mandat:

1. če se odpove mandatu sodnika porotnika,
2. če izgubi državljanstvo Republike Slovenije,
3. če izgubi zdravstveno zmožnost za opravljanje dolžnosti sodnika porotnika,
4. če je pravnomočno obsojen za kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti.

Šteje se, da so razlogi iz 2. in 4. točke prejšnjega odstavka nastopili z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa.

Odpoved mandatu učinkuje trideseti dan po prispetju k predsedniku višjega sodišča, ki je sodnika porotnika imenoval. Predsednik višjega sodišča o odpovedi takoj obvesti predsednika okrožnega sodišča.

V primeru iz prvega odstavka tega člena izda predsednik višjega sodišča na obrazložen predlog predsednika okrožnega sodišča odločbo o razrešitvi, v primerih iz tretjega odstavka tega člena pa ugotovitveno odločbo o prenehanju mandata sodnika porotnika.

Zoper odločbo iz prejšnjega odstavka se sodnik porotnik lahko pritoži v roku osmih dni na ministrstvo, pristojno za pravosodje.

52. člen

Kadar zakon določa, da sodelujejo državljani pri izvajanju sodne oblasti kot porotniki, se glede njih uporabljajo določbe 42. ter 48. in 50. člena tega zakona.

8. poglavje: Uradniška delovna mesta in strokovno tehnična delovna mesta

53. člen

Za opravljanje pravnega dela ima sodišče potrebno število sodniških pomočnikov, samostojnih sodniških pomočnikov in višjih sodniških pomočnikov. Sodniški pomočnik opravlja delo na uradniškem delovnem mestu pravosodni sodelavec, samostojni sodniški pomočnik na uradniškem delovnem mestu svetovalec v pravosodju in višji sodniški pomočnik na uradniškem delovnem mestu višji svetovalec v pravosodju.

Za pogoje za zasedbo delovnega mesta v prejšnjem odstavku navedenih uradniških delovnih mest, za napredovanje v višji naziv in za ocenjevanje se uporablja zakon, ki ureja položaj javnih uslužbencev. Za napredovanje v višji plačni razred se uporablja zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

53.a člen

Sodniški pomočniki sprejemajo na zapisnik vloge ter izjave strank in po naročilu sodnika opravljajo manj zahtevna dela v zvezi s pripravo za glavno obravnavo oziroma za druga dejanja v postopku, pripravljajo obračun stroškov, izdelujejo osnutke odločb in opravljajo drugo delo v sodnem postopku po odredbi sodnika.

Samostojni sodniški pomočniki in višji sodniški pomočniki vodijo postopke in odločajo v zadevah sodnega registra, vodijo izvršilne postopke in izdajajo sklepe o dovolitvi izvršbe za izterjavo denarnih terjatev, sklepe o dovolitvi izvršbe na podlagi verodostojnih listin ter sklepe in odredbe o predujmih, varščinah in stroških postopka ter o sodnih taksah, odločajo na prvi stopnji o vpisih, o katerih po zakonu, ki ureja zemljiško knjigo, ne odloča sodnik posameznik zemljiškoknjižnega sodišča, in odločajo v zapuščinskih zadevah zakonitega dedovanja, v katerih je predmet dedovanja le premično premoženje.

Samostojni sodniški pomočniki in višji sodniški pomočniki vodijo sodne pisarne in javne knjige kot organizacijske enote ter opravljajo druge zadeve v skladu z zakonom in sodnim redom.

Zoper odločitev, ki jo izda samostojni sodniški pomočnik oziroma višji sodniški pomočnik, je vselej dovoljeno pravno sredstvo.

O pravnem sredstvu iz prejšnjega odstavka odloči sodnik istega sodišča.

53.b člen

Pripravništvo za sodniškega pomočnika traja devet mesecev, pripravništvo za samostojnega sodniškega pomočnika pa eno leto. Izvaja se na sodiščih s položajem okrajnih in okrožnih sodišč.

Pripravnik iz prejšnjega odstavka sklene delovno razmerje na sodišču, ki ima prosto delovno mesto za sodniškega pomočnika oziroma samostojnega sodniškega pomočnika, v skladu z določbami zakona, ki ureja položaj javnih uslužbencev.

Del pripravništva, ki ga je kandidat za pripravnika iz prvega odstavka tega člena opravil kot sodniški pomočnik ali samostojni sodniški pomočnik v skladu z zakonom, ki ureja pravniški državni izpit, v delu, ki ustreza predpisanemu programu pripravništva za sodniškega pomočnika oziroma samostojnega sodniškega pomočnika, lahko minister, pristojen za pravosodje, na prošnjo kandidata, prizna kot opravljenega.

Skupno število pripravniških delovnih mest za sodniške pomočnike in samostojne sodniške pomočnike letno določi minister, pristojen za pravosodje, glede na izkazane kadrovske potrebe po sodniških pomočnikih in samostojnih sodniških pomočnikih, o čemer predhodno pridobi mnenje predsednikov okrajnih in okrožnih sodišč.

Državni izpit za sodniškega pomočnika se opravlja po zaključenem pripravništvu.

Sodniški pomočnik oziroma samostojni sodniški pomočnik je dolžan po uspešno opravljenem državnem izpitu za sodniškega pomočnika ostati v delovnem razmerju na sodišču še najmanj za čas trajanja pripravništva, razen, če to ni možno iz razlogov na strani sodišča.

Če sodniški pomočnik oziroma samostojni sodniški pomočnik po opravljenem državnem izpitu za sodniškega pomočnika ne ostane v delovnem razmerju na sodišču, pa niso podani razlogi iz prejšnjega odstavka, je dolžan povrniti stroške izobraževanja v višini seštevka plač ter ostalih osebnih prejemkov v času pripravništva.

Vsebino, potek in program pripravništva za sodniškega pomočnika ter samostojnega sodniškega pomočnika ter vsebino in način opravljanja državnega izpita za sodniškega pomočnika oziroma samostojnega sodniškega pomočnika predpiše minister, pristojen za pravosodje, s podzakonskim aktom.

54. člen

Sodišča imajo strokovne sodelavce, ki opravljajo svoje delo na uradniških delovnih mestih kot višji pravosodni svetovalci ali pravosodni svetniki.

Strokovni sodelavci v posameznih zadevah izven glavne obravnave zaslišujejo stranke, priče in izvedence, opravljajo zahtevnejše priprave za glavno obravnavo, poročajo na sejah senatov, izdelujejo osnutke sodnih odločb, pod vodstvom sodnika vodijo glavne obravnave ter opravljajo drugo delo po odredbi sodnika.

Za pogoje za zasedbo delovnega mesta zgoraj navedenih uradniških delovnih mest, za napredovanje v višji naziv in za ocenjevanje se uporablja zakon, ki ureja položaj javnih uslužbencev. Za napredovanje v višji plačni razred se uporablja zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

Za strokovne sodelavce se smiselno uporabljajo določbe četrtega ter petega odstavka 53.a člena tega zakona.

55. člen

Pripravniki, ki se po pridobljenem strokovnem naslovu univerzitetni diplomirani pravnik na sodišču usposabljajo za opravljanje pravniškega državnega izpita (v nadaljnjem besedilu: sodniški pripravnik), lahko spremljajo naroke, glavne obravnave ter seje senatov, izdelujejo osnutke sodnih odločb in drugih sodnih pisanj, sprejemajo na zapisnik vloge strank ter pišejo zapisnike.

56. člen

(prenehal veljati)

57. člen

(prenehal veljati)

58. člen

Pravica do stavke sodnega osebja je omejena.

V času stavke je sodno osebje dolžno opravljati delo v razpisanih narokih, glavnih obravnavah oziroma javnih sejah ter poskrbeti za izdajo in odpravo vseh odločb v zakonitem roku. V postopkih, za katere je z zakonom določeno, da so hitri, oziroma v zadevah, ki so po zakonu oziroma naravi stvari nujne, je osebje dolžno poslovati tudi v času stavke.

59. člen

Število in vrste delovnih mest sodnega osebja za posamezna sodišča določi, glede na sprejet skupni kadrovski načrt za vsa sodišča, Vrhovno sodišče Republike Slovenije.

Merila za določitev števila delovnih mest iz prejšnjega odstavka določi in usklajuje minister, pristojen za pravosodje, s podzakonskim aktom, glede na povprečno obremenitev in pričakovano storilnost za posamezno vrsto delovnih mest.

9. poglavje: Sodna uprava

60. člen

V zadeve sodne uprave sodi odločanje in druga opravila, s katerimi se na podlagi zakona, sodnega reda in drugih predpisov zagotavljajo pogoji za redno izvajanje sodne oblasti.

V okviru sodne uprave in izvajanja nadzora nad njenim izvajanjem ni dovoljeno posegati v neodvisen položaj sodnika pri odločanju o zadevah, ki so mu dodeljene v reševanje.

Kadar je treba v zadevi sodne uprave odločiti o pravici, obveznosti ali pravni koristi osebe, se v postopku odločanja smiselno uporabljajo določbe zakona o splošnem upravnem postopku, če ni s tem zakonom ali z zakonom, ki ureja sodniško službo, drugače določeno.

Če pride na sodišču do povečanega števila nerešenih zadev kot posledice nižje storilnosti od povprečne storilnosti sodišč iste vrste in iste stopnje ali je po statističnih podatkih na sodišču izkazan zaostanek v višini pripada zadnjih dvanajst mesecev, mora predsednik sodišča v skladu s pooblastili v zakonu in sodnem redu sprejeti program reševanja teh zadev. Storilnost sodišč spremlja sodni svet, na podlagi podatkov sodne statistike.

Če kljub povečani storilnosti in ob preseganju meril za pričakovani obseg dela sodnikov ni mogoče zagotoviti sojenja brez nepotrebnega odlašanja, se lahko sodišču dodelijo dodatna finančna sredstva za reševanje teh zadev v skladu s sprejetim programom reševanja. O dodelitvi sredstev odloča Vrhovno sodišče Republike Slovenije.

Če z opisanimi ukrepi ni možno zmanjšati števila nerešenih zadev na razumno mero, se sodišču lahko poveča sistemizacijo in odobrijo dodatne zaposlitve.

S sodnim redom se podrobneje predpišejo ustrezne evidence v sodni statistiki, s pomočjo katerih se ugotavlja storilnost in določijo drugi ukrepi za odpravljanje zaostankov ali nerešenih zadev.

61. člen

Zadeve sodne uprave so v pristojnosti predsednika sodišča, če ni s tem zakonom drugače določeno.

Predsednika sodišča nadomešča podpredsednik, ki lahko po pooblastilu predsednika opravlja zadeve iz pristojnosti predsednika tudi v drugih primerih.

Za imenovanje in razrešitev podpredsednika sodišča se uporabljajo določbe tega zakona o predsedniku sodišča.

Če ostane sodišče brez predsednika in podpredsednika, se lahko za čas do šest mesecev za opravljanje dolžnosti predsednika imenuje sodnik enakega ali višjega položaja. Izjemoma se lahko imenovanje ponovi za nadaljnjih šest mesecev. Začasnega predsednika sodišča imenuje predsednik neposredno višjega sodišča, začasnega predsednika vrhovnega sodišča pa občna seja vrhovnega sodišča.

Za izvrševanje zadev sodne uprave ima lahko sodišče sekretarja sodišča, ki mora izpolnjevati pogoje za zasedbo delovnega mesta svetnik v pravosodju. Zahtevana strokovna izobrazba je univerzitetna ali visoka strokovna s specializacijo oziroma magisterijem pravne ali ekonomske smeri.

Vrhovno sodišče ima generalnega sekretarja, ki je funkcionar. Njegov položaj ureja odlok Državnega zbora Republike Slovenije, ki ureja uvrščanje funkcij v plačne razrede.

62. člen

Predsednika Vrhovnega sodišča Republike Slovenije imenuje državni zbor na predlog ministra, pristojnega za pravosodje, po poprejšnjem mnenju sodnega sveta in občne seje Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, za dobo šestih let z možnostjo ponovnega imenovanja.

Predsednike ostalih sodišč imenuje minister, pristojen za pravosodje, na predlog sodnega sveta, za dobo šestih let z možnostjo ponovnega imenovanja.

Za predsednika sodišča je lahko imenovan sodnik sodišča enakega ali višjega položaja.

Prosto mesto predsednika sodišča razpiše sodni svet najmanj štiri mesece pred iztekom mandata oziroma največ 30 dni po prenehanju funkcije. Razpis se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Razpisni rok ne sme biti krajši od 15 dni. Kandidati morajo prijavi priložiti življenjepis z opisom svoje strokovne dejavnosti in organizacijskih izkušenj po izvolitvi v sodniško funkcijo ter program dela sodišča.

Prijave, ki so bile vložene po izteku razpisnega roka, in prijave kandidatov, ki do poteka razpisnega roka ne izpolnjujejo formalnih pogojev za imenovanje, sodni svet zavrže.

Če se na razpisano mesto prijavi več kandidatov, sodni svet izbere in poda ministru obrazložen predlog kandidatov, pri tem pa lahko navede, kateremu kandidatu daje prednost, in to obrazloži. Predlog se vroči vsem prijavljenim kandidatom.

Zoper odločbo ministra, pristojnega za pravosodje, iz drugega odstavka tega člena in zoper sklep sodnega sveta iz šestega odstavka tega člena je dovoljeno sprožiti upravni spor v roku 8 dni od dneva vročitve odločbe oziroma sklepa. Pristojno sodišče mora odločiti v upravnem sporu v roku 30 dni od prejema tožbe oziroma pritožbe zoper prvostopno odločbo.

Če je za predsednika sodišča imenovan sodnik, ki do imenovanja ni opravljal sodniške funkcije na tem sodišču, šteje imenovanje za predsednika sodišča hkrati za imenovanje na sodniško mesto tega sodišča. Po prenehanju oziroma razrešitvi s funkcije predsednika sodišča se lahko tak sodnik vrne na sodniško mesto na sodišču, na katerem je opravljal sodniško funkcijo pred imenovanjem za predsednika sodišča. O premestitvi na zahtevo sodnika odloči sodni svet.

63. člen

Predsedniku sodišča preneha funkcija:

1. če mu preneha ali je razrešen sodniške funkcije;
2. če je imenovan za sodnika ali predsednika drugega sodišča;
3. če se odpove funkciji predsednika sodišča;
4. po poteku mandata, če ni ponovno imenovan.

Funkcija predsednika sodišča iz razloga po 2. točki prejšnjega odstavka preneha z dnem učinkovanja imenovanja za sodnika ali predsednika drugega sodišča, iz razloga po 3. točki prejšnjega odstavka pa trideseti dan po prispetju odpovedi na ministrstvo, pristojno za pravosodje.

64. člen

Predsednik sodišča se razreši funkcije predsednika:

1. če zadev sodne uprave ne opravlja v skladu s predpisi ali če jih ne opravlja pravočasno;
2. če s kršitvijo predpisov ali kako drugače okrni načelo neodvisnosti sodnikov pri sojenju;
3. če krši ali dopusti kršitev predpisov v zvezi z dodeljevanjem zadev (2. poglavje tega zakona).

Poročilo o kršitvah iz prejšnjega odstavka pripravi predsednik sodišča višje stopnje sam ali na zahtevo sodnega sveta oziroma ministra, pristojnega za pravosodje.

Predsedniku sodišča mora biti v postopku razrešitve dana možnost, da se pisno izjavi o vseh okoliščinah, ki zadevajo razrešitveni razlog, predsedniku Vrhovnega sodišča Republike Slovenije pa, da neposredno pred Državnim zborom obrazloži svoje stališče.

O razrešitvi predsednika sodišča odloči minister, pristojen za pravosodje, ki mora pred odločitvijo zahtevati mnenje sodnega sveta.

Če sodni svet nasprotuje odločitvi o razrešitvi, mora minister, pristojen za pravosodje, zahtevati, da o razrešitvi odloči disciplinsko sodišče, ki je na drugi stopnji pristojno za disciplinski postopek zoper sodnika.

Ne glede na določbe četrtega in petega odstavka tega člena, odloči o razrešitvi predsednika Vrhovnega sodišča Republike Slovenije Državni zbor, na predlog ministra, pristojnega za pravosodje, po poprejšnjem mnenju sodnega sveta in občne seje Vrhovnega sodišča Republike Slovenije.

65. člen

Razrešitev predsednika sodišča ne vpliva na položaj, pravice, dolžnosti in odgovornosti, ki jih ima razrešeni kot sodnik.

66. člen

(črtan)

67. člen

Opravljanje zadev sodne uprave na prvostopnih sodiščih nadzoruje predsednik sodišča višje stopnje, na sodiščih vseh stopenj pa predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije in minister, pristojen za pravosodje, ki izvaja službeni nadzor nad delom sodišč preko predsednikov sodišč višje stopnje oziroma predsednika Vrhovnega sodišča Republike Slovenije.

Pri izvajanju nadzora sodne uprave lahko predsedniki sodišč višje stopnje zahtevajo pisna pojasnila in poročila o izvajanju posameznih nalog ter pregledujejo sodne spise.

Minister, pristojen za pravosodje, lahko izvaja nadzor nad delom sodišč preko predsednikov sodišč višje stopnje tako, da zahteva:

– predložitev podatkov o poslovanju sodišča ter o delu predsednika sodišča v zadevah sodne uprave;

– predložitev pisnih pojasnil in poročil o organizaciji in nadzoru dela na sodišču in izvajanju posameznih nalog sodne uprave.

Določbe prejšnjih odstavkov se ne nanašajo na nadzor nad opravljanjem zadev sodne uprave na Vrhovnem sodišču Republike Slovenije.

68. člen

Sodni red določa pooblastila v zadevah sodne uprave, ki se nanašajo na vodenje notranjih organizacijskih enot sodišča z razčlenjeno organizacijo.

69. člen

Kadar sodni red določa, da vodi notranjo organizacijsko enoto sodnik, postavi in odstavi vodjo enote predsednik sodišča.

70. člen

Okrožna in višja sodišča imajo službo za informatiko, vrhovno sodišče pa center za informatiko kot posebno organizacijsko enoto. Služba za informatiko okrožnega sodišča opravlja naloge tudi za potrebe okrajnih sodišč z območja okrožnega sodišča. Okrajna sodišča na sedežu sodnega okrožja imajo lahko samostojno službo za informatiko, več manjših okrajnih sodišč pa ima lahko skupno službo za informatiko.

Službo oziroma center za informatiko vodi predsednik sodišča ali po njem določen sodnik. Pri delu službe sodelujejo sodniki, ki jih določi predsednik sodišča, ter potrebno število strokovnih delavcev.

Sodniki so v času dela v službi lahko v celoti ali deloma oproščeni opravljanja drugega sodniškega dela.

Center za informatiko skrbi za izvajanje enotne tehnološke podpore poslovanja sodišč ter za pravni informacijski sistem sodišč.

Center za informatiko vodi sodnik, ki je določen, da vodi notranjo organizacijsko enoto za področje evidentiranja sodne prakse.

Strategijo razvoja računalniške podpore v poslovanju sodišč določa Svet uporabnikov za računalniško podprto informatizacijo sodišč na podlagi predhodnega mnenja Centra Vlade Republike Slovenije za informatiko in direktorja Centra za informatiko pri Vrhovnem sodišču Republike Slovenije.

Sestavo Sveta uporabnikov za računalniško podprto informatizacijo sodišč ter način in pogoje za njegovo delovanje določa sodni red.

71. člen

Letni razpored sodnikov na določena pravna področja določi predsednik sodišča.

Zoper razporeditev na delo na določeno pravno področje lahko razporejeni sodnik v treh dneh po objavi letnega razporeda na oglasni deski sodišča napove pritožbo predsedniku sodišča, ki mora v nadaljnjih treh dneh svojo odločitev obrazložiti. Sodnik lahko v osmih dneh od prejema obrazložitve vloži pritožbo, ki ne zadrži izvršitve. O pritožbi odloči v 15 dneh personalni svet neposredno višjega sodišča, o pritožbi zoper razporeditev, ki jo določi predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, pa personalni svet vrhovnega sodišča.

Letni razpored mora biti določen in objavljen najkasneje do 15. decembra za naslednje koledarsko leto.

Spremembe letnega razporeda med letom so dovoljene, če se pri sodišču izprazni ali zasede eno ali več sodniških mest, če jih narekujejo spremembe v pripadu zadev in v drugih primerih, ki jih predvidi sodni red.

Spremembe iz prejšnjega odstavka ne morejo pričeti veljati prej kot v petih dneh po njihovi objavi. Spremembe se opravijo po enakem postopku kot sprejem.

72. člen

(prenehal veljati)

73. člen

V primeru nadzorstvene pritožbe in rokovnega predloga v skladu z zakonom, ki ureja varstvo pravice do sojenja brez nepotrebnega odlašanja, lahko predsednik sodišča višje stopnje odredi sam ali na predlog ministrstva, pristojnega za pravosodje, pregled poslovanja sodišča v zadevi, v kateri se stranka pritožuje, in o ugotovitvah, če je pregled opravljen na predlog ministra, pristojnega za pravosodje, pisno poroča ministru, če je pregled opravljen na pobudo predsednika sodišča višje stopnje, pa izvod poročila posreduje predsedniku sodišča, kjer je opravil pregled. Minister in predsednik sodišča, kjer je bil opravljen pregled, lahko podatke oziroma ocene iz poročila uporabita za izvedbo ali predlaganje uvedbe ukrepov ali postopkov po določbah zakona, ki ureja sodniško službo, zlasti glede ocene sodniške službe, postopka ugotavljanja disciplinske odgovornosti sodnika, za izvedbo ali predlaganje uvedbe ukrepov ali postopkov na podlagi drugih zakonskih pristojnosti ali obveznosti ministrstva, pristojnega za pravosodje, zlasti za oceno službe državnega tožilca ali postopka ugotavljanja disciplinske odgovornosti državnega tožilca.

Pregled poslovanja iz prejšnjega odstavka lahko predsednik sodišča višje stopnje odredi tudi na obrazložen predlog disciplinskega tožilca ali disciplinskega sodišča, ki ju določa zakon, ki ureja sodniško službo.

9.a poglavje: Varnost na sodiščih

73.a člen

Pogoje za organiziranje in delovanje varnostne službe za zagotovitev varnosti sodnikov, drugih sodnih oseb, strank in udeležencev v postopkih ter za zagotovitev nemotenega poslovanja sodišča, vzdrževanje reda na sodišču, varovanje sodnih zgradb, funkcionalnih zemljišč, parkirišč in drugih objektov in opreme ter za varovanje premoženja, določa Sodni red v skladu z zakonom, ki ureja zasebno varovanje.

73.b člen

Minister, pristojen za pravosodje, s podzakonskim aktom predpiše varnostne standarde poslovanja sodišč.

10. poglavje: Pravosodna uprava

74. člen

V zadeve pravosodne uprave sodi zagotavljanje splošnih pogojev za uspešno izvajanje sodne oblasti, zlasti priprava zakonov in drugih predpisov s področja organizacije in poslovanja sodišč, skrb za izobraževanje in strokovno usposabljanje kadrov, izdajanje strokovne literature, zagotavljanje kadrovskih, materialnih, tehničnih in prostorskih pogojev, izvajanje mednarodne pravne pomoči, izvrševanje kazenskih sankcij, statistična in druga raziskovanja o poslovanju sodišč ter druge upravne naloge, ki jih določa zakon.

74.a člen

Minister, pristojen za pravosodje, ustanovi Center za izobraževanje v pravosodju (v nadaljnjem besedilu: CIP), ki skrbi za strokovno izpopolnjevanje ter usposabljanje za delo v pravosodnih organih.

Naloge CIP-a so:

– izvaja izobraževanje sodniških pripravnikov;

– organizira in skrbi za izvedbo pravniških državnih izpitov;

– organizira in skrbi za izvedbo drugih preizkusov znanja za potrebe v pravosodju;

– organizira in skrbi za izvedbo različnih oblik stalnega izobraževanja sodnikov, strokovnih sodelavcev ter sodnega osebja;

– izdaja strokovne publikacije.

Za strokovno pomoč pri izvedbi nalog CIP-a se oblikuje strokovni svet, katerega člani so:

– dva predstavnika ministrstva, pristojnega za pravosodje;

– en predstavnik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije;

– en predstavnik Vrhovnega državnega tožilstva Republike Slovenije;

– en predstavnik Državnega pravobranilstva Republike Slovenije;

– en predstavnik Sodnega sveta Republike Slovenije;

– en predstavnik Slovenskega sodniškega društva;

– en predstavnik Društva državnih tožilcev Slovenije;

– en predstavnik posamezne pravne fakultete v Republiki Sloveniji.

Delo strokovnega sveta vodi minister, pristojen za pravosodje, ali po njegovem pooblastilu državni sekretar.

Z aktom o ustanovitvi strokovnega sveta se določi sestava, naloge, način dela, sredstva in drugi pogoji za delo strokovnega sveta.

CIP vodi sodnik, ki je dodeljen na CIP v skladu z določbami zakona, ki ureja sodniško službo.

74.b člen

V Republiki Sloveniji se za dan pravosodja določi 4. november.

Minister, pristojen za pravosodje, lahko javnim uslužbencem sodišč, državnih tožilstev, državnega pravobranilstva in ministrstva, pristojnega za pravosodje, predsednik Vrhovnega sodišča pa sodnikom in drugim funkcionarjem sodišč, praviloma na dan pravosodja podeljuje priznanja za posebne delovne uspehe ali prizadevanja ter za uspešno končane zahtevne projekte iz njihove pristojnosti oziroma opravljanje nalog ali pooblastil.

Za potrebe izvajanja nalog iz prejšnjega odstavka ministrstvo, pristojno za pravosodje, oziroma Vrhovno sodišče obdeluje naslednje osebne podatke: osebno ime, strokovni naslov, znanstveni naslov, datum in kraj rojstva, naslov prebivališča, funkcijo, naziv ali delovno mesto, razlog podelitve in vrsta priznanja. Zaradi zagotavljanja obveščanja javnosti, izrekanja javnih priznanj funkcionarjem ali javnim uslužbencem oziroma sodnikom, preglednega delovanja in spoštovanja ugleda sodne oblasti, državnega tožilstva, državnega pravobranilstva in ministrstva, pristojnega za pravosodje, so osebno ime, strokovni naslov, znanstveni naslov, funkcija, naziv ali delovno mesto, razlog podelitve in vrsta priznanja javni.

Vrste priznanj, pogoji in postopek podeljevanja priznanj ter oblika podelitve priznanja se uredijo v pravilniku, ki ga izda minister, pristojen za pravosodje.

75. člen

Letni obseg finančnih sredstev za plače sodnikov in drugega osebja sodišč, za stroške poslovanja sodišč, za njihovo opremo in za zagotavljanje prostorskih pogojev se določi v proračunu.

Obseg finančnih sredstev za plače sodnikov in sodnega osebja ter za stroške poslovanja sodišč se v okviru državnega proračuna Republike Slovenije na podlagi finančnih načrtov posameznih sodišč zagotavlja pri proračunskem uporabniku Vrhovnem sodišču Republike Slovenije za vsa sodišča. Priprava finančnih načrtov, njihovo izvrševanje in spremljanje se izvaja po posameznih sodiščih. Sredstva za delo okrajnih sodišč na območju posameznega okrožnega sodišča se načrtujejo v okviru finančnega načrta tega sodišča, pri čemer se sredstva za delo okrajnih sodišč izkazujejo ločeno. Predlog finančnega načrta okrožnih sodišč za delo okrajnih sodišč pripravi predsednik okrožnega sodišča na predlog predsednika okrajnega sodišča najkasneje en mesec po sprejemu proračuna. Okrožna sodišča usklajujejo pripravo finančnih načrtov in porabo sredstev po posameznih okrajnih sodiščih glede na potrebe okrajnih sodišč in skupno zagotovljena sredstva v proračunu. Večja okrajna sodišča so lahko samostojni proračunski uporabniki, če tako določajo javno finančni predpisi. Vrhovno sodišče usklajuje pripravo finančnih načrtov in porabo sredstev po posameznih sodiščih glede na njihove finančne načrte in skupno zagotovljena sredstva v proračunu. Odredbodajalci za sredstva posameznih sodišč so predsednik vrhovnega sodišča, predsedniki višjih in okrožnih sodišč.

V okviru državnega proračuna Republike Slovenije se obseg finančnih sredstev za opremo sodišč in za zagotavljanje prostorskih pogojev sodišč oblikuje in zagotavlja pri ministrstvu, pristojnem za pravosodje, za informatizacijo sodišč pa pri Vrhovnem sodišču Republike Slovenije.

75.a člen

Predsednik okrožnega sodišča kot odredbodajalec po prejšnjem členu lahko svoje pristojnosti za prevzemanje obveznosti, verifikacijo obveznosti, izdajo odredb za plačilo v breme proračunskih sredstev organa in ugotavljanje pravice izterjave ter izdajanje nalogov za izterjavo v korist proračunskih sredstev, ki se nanašajo na posamezno okrajno sodišče, prenese na predsednika okrajnega sodišča.

Oseba iz prejšnjega odstavka, pooblaščena za izdajo odredb za plačilo, je odredbodajalec.

V primeru prenosa pristojnosti iz prvega odstavka tega člena pooblaščena oseba odgovarja za zakonitost, namenskost, učinkovitost in gospodarnost razpolaganja s proračunskimi sredstvi.

75.b člen

Če Vlada Republike Slovenije ali ministrstvo, pristojno za pravosodje, zaradi povečanja učinkovitosti sodstva in odprave sodnih zaostankov sprejme ustrezen program oziroma projekt državnega pomena, za izvedbo katerega se v proračunu Republike Slovenije zagotovijo ustrezna sredstva, sodnikom, ki sodelujejo pri takem programu oziroma projektu, pripada plačilo za povečan obseg dela v obsegu in pod pogoji skladno z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

76. člen

V zadevah pravosodne uprave občuje ministrstvo, pristojno za pravosodje, s sodišči preko predsednikov sodišč. Neposredno s sodnikom lahko občuje samo v zadevah mednarodne pravne pomoči, v drugih zadevah pa le, kadar je tako določeno v zakonu ali sodnem redu.

77. člen

Za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog se lahko ministrstvu, pristojnemu za pravosodje, dodeli eden ali več sodnikov.

Dodeljeni sodnik odgovarja za opravljanje nalog iz prejšnjega odstavka ministru, pristojnemu za pravosodje.

78. člen

Ministrstvo, pristojno za pravosodje, vodi centralno kadrovsko evidenco za sodnike, strokovne sodelavce, sodne referente, upravno tehnično in drugo osebje sodišč.

Centralna kadrovska evidenca zajema osebne podatke o imenu, datumu rojstva, stalnem prebivališču, šolanju, izobraževanju, znanju tujih jezikov ter druge podatke, ki jih določa zakon.

Podatke iz prejšnjega odstavka posredujejo ministrstvu sodišča na način, ki ga predpiše minister, pristojen za pravosodje.

79. člen

Oseba, katere podatki so vpisani v centralni kadrovski evidenci, ima vselej pravico zahtevati vpogled v podatke, ki se nanašajo nanjo in zahtevati popravek, če so podatki napačni.

Sodni svet lahko od ministrstva, pristojnega za pravosodje, zahteva vse podatke iz centralne kadrovske evidence, ki se nanašajo na sodnike.

Podatki iz centralne kadrovske evidence se lahko uporabijo le za izvajanje tega zakona in zakona, ki ureja položaj sodnikov oziroma drugega sodnega osebja.

11. poglavje: Sodni red

80. člen

S sodnim redom se določajo: notranja organizacija sodišč, način poslovanja sodišč v posameznih vrstah zadev, podrobnejša pravila o dodeljevanju zadev posameznim sodnikom, način poslovanja v primerih, ko stranka, priča ali oškodovanec uporablja pred sodiščem svoj jezik in pisavo, organizacija in poslovanje dežurne preiskovalne službe, poslovanje v zadevah sodne uprave in pisarniško tehnično poslovanje sodišč ter pravila o urejanju drugih vprašanj, kadar tako določa zakon.

81. člen

Sodni red predpiše minister, pristojen za pravosodje, po predhodno pridobljenem mnenju občne seje Vrhovnega sodišča Republike Slovenije.

82. člen

Z namenom učinkovitega vodenja in preglednosti sodnih zadev, zaradi njihove evidence ter za statistično poročanje vodijo sodišča vpisnike, imenike in pomožne knjige, ki vsebujejo osebne in druge podatke iz spisov.

Podatke iz prejšnjega odstavka lahko uporabljajo in posredujejo sodišča v skladu s svojimi zakonskimi pooblastili. Dostop do arhiviranih podatkov ima sodišče, ostali pa v skladu z določbami zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov. Podatki so trajni.

Podrobnejšo obliko in vsebino posameznih sodnih vpisnikov, imenikov, pomožnih knjig in tipiziranih obrazcev za poslovanje sodišč, za učinkovito vodenje postopkov ter za statistično poročanje predpiše v skladu z zakonom minister, pristojen za pravosodje.

83. člen

Sodišča opravljajo naroke in odločajo v času od 15. julija do 15. avgusta (sodne počitnice) samo v nujnih zadevah.

Kot nujne zadeve v smislu prejšnjega odstavka se štejejo:

1. preiskave in sojenje v kazenskih zadevah, v katerih je obdolžencu odvzeta ali omejena prostost, ter v kazenskih zadevah tujcev, ki ne prebivajo v Republiki Sloveniji,
2. izdaja začasne odredbe,
3. nepravdne in izvršilne zadeve v zvezi z vzgojo in varstvom otrok ter preživninskimi obveznostmi, ki izhajajo iz zakona,
4. nepravdne zadeve o pridržanju oseb v psihiatričnih zdravstvenih organizacijah,
5. menični in čekovni protesti ter menične tožbe,
6. spori za objavo popravka objavljene informacije,
7. popis zapustnikovega premoženja,
8. zadeve prisilne poravnave in stečaja,
9. druge zadeve, za katere tako določa zakon.

Razen v zadevah iz prejšnjega odstavka v času sodnih počitnic procesni roki ne tečejo, prav tako se ne vročajo sodna pisanja. Če je bilo sodno pisanje vročeno, začnejo teči procesni roki prvi naslednji dan, ko se iztečejo sodne počitnice.

12. poglavje: Sodni izvedenci, sodni cenilci, sodni tolmači

84. člen

Sodni izvedenci so osebe, imenovane za neomejen čas s pravico in dolžnostjo, da sodišču na njegovo zahtevo podajo izvid in mnenje glede strokovnih vprašanj, za katera tako določa zakon ali glede katerih sodišče oceni, da mu je pri njihovi presoji potrebna pomoč strokovnjaka.

Sodni cenilci so osebe, imenovane za neomejen čas s pravico in dolžnostjo, da sodišču na njegovo zahtevo podajo izvid o gospodarskih lastnostih stvari ali pravice ter mnenje o njeni vrednosti oziroma o denarni vrednosti na njej povzročene škode.

Sodni tolmači so osebe, imenovane za neomejen čas s pravico in dolžnostjo, da na zahtevo sodišča tolmačijo na narokih oziroma prevajajo listine.

Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov so dolžni sodni izvedenci in sodni cenilci po preteku petih let od dneva imenovanja in ob preteku vsakih nadaljnjih pet let predložiti ministru, pristojnemu za pravosodje, dokazila o izpolnjevanju pogojev iz petega odstavka 87. člena tega zakona.

85. člen

Osebe, imenovane za sodnega izvedenca, sodnega cenilca ali sodnega tolmača, se smejo sklicevati na to svojo lastnost samo, kadar dajejo izvide in mnenja, cenitve, tolmačenja in prevode na zahtevo sodišča ali na zahtevo stranke zaradi uveljavljanja njenih pravic ter za obrambo svojih pravic ali svojega ugleda.

86. člen

Sodne izvedence, sodne cenilce in sodne tolmače imenuje minister, pristojen za pravosodje, za določeno področje izvedenskega ali cenilskega dela oziroma za prevajanje govorjene in pisne besede iz ali v določen jezik ter tolmačenje govorice in znakov gluhonemih.

87. člen

Za sodnega izvedenca je lahko imenovan, kdor:

1. je državljan Republike Slovenije ali države članice Evropske unije ali države članice Evropskega gospodarskega prostora in aktivno obvlada slovenski jezik,
2. je poslovno sposoben,
3. je osebnostno primeren,
4. ni bil pravnomočno obsojen za naklepno kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, zaradi katerega bi bil moralno neprimeren za opravljanje izvedenskega dela, ker bi to lahko škodovalo nepristranskemu ali strokovnemu opravljanju njegovega dela ali ugledu sodišča,
5. ima univerzitetno izobrazbo in ima ustrezno strokovno znanje ter praktične sposobnosti in izkušnje za določeno vrsto izvedenskega dela,
6. ima šest let delovnih izkušenj s področja, na katerem želi opravljati izvedensko delo,
7. ne opravlja dejavnosti, ki ni združljiva s sodnim izvedeništvom.

Oseba, ki želi biti imenovana za izvedenca, mora ministrstvu, pristojnemu za pravosodje, poleg dokazil o izpolnjevanju pogojev iz prejšnjega odstavka posredovati še naslednje podatke: osebno ime, datum in kraj rojstva, poštni naslov, na katerem je dosegljiva, naslov stalnega ali začasnega prebivališča, kontaktno telefonsko številko, lahko pa tudi kontaktno številko telefaksa ali naslova elektronske pošte, podatke o zaposlitvi ali drugem statusu, navedbo strokovnega področja, za katero želi biti imenovana, in enotno matično številko občana (EMŠO). Oseba te podatke in dokazila o izpolnjevanju pogojev iz prejšnjega odstavka posreduje za potrebe postopka imenovanja, naknadnega preverjanja izpolnjevanja pogojev in postopka razrešitve.

Ni osebnostno primeren za delo izvedenca, kdor se je ali se obnaša tako, da je mogoče na podlagi njegovega ravnanja utemeljeno sklepati, da izvedenskega dela ne bo opravljal pošteno in vestno.

Izjemoma je lahko imenovana za sodnega izvedenca oseba, ki ima visoko, višjo ali srednjo strokovno izobrazbo s področij, kjer primanjkuje sodnih izvedencev in ni kandidatov z ustrezno univerzitetno izobrazbo, prav tako je lahko izjemoma imenovana za sodnega izvedenca oseba, ki ne izpolnjuje pogoja iz šeste točke prvega odstavka tega člena, če gre

za priznanega strokovnjaka s specialističnim, magistrskim ali doktorskim naslovom, vendar le za področja, kjer primanjkuje sodnih izvedencev.

Zaradi ugotavljanja pogoja strokovnega znanja in praktičnih sposobnosti za opravljanje izvedenskega dela minister, pristojen za pravosodje, zahteva od kandidata predložitev mnenja ustreznega državnega organa, zavoda oziroma strokovnega združenja ali druge institucije, lahko pa odredi tudi poseben preizkus strokovnosti pred komisijo, sestavljeno iz strokovnjakov s področja, na katerem bo oseba opravljala izvedensko delo. Člani komisije morajo imeti najmanj takšno strokovno izobrazbo kot kandidat za sodnega izvedenca.

Sodni izvedenci in sodni cenilci so se dolžni strokovno izpopolnjevati in sproti seznanjati zlasti z novimi dognanji in metodami v stroki ter aktivno sodelovati na posvetovanjih in strokovnih izobraževanjih, ki jih organizira pristojni državni organ, pooblaščena organizacija ali strokovno združenje. Minister, pristojen za pravosodje, lahko določi, da morajo sodni izvedenci iz posameznih strokovnih področjih v določenem roku opraviti posebne preizkuse znanja glede novih dognanj in metod dela v stroki. Če se izvedenec ne prijavi k preizkusu, ali preizkusa ne opravi, se razreši.

Vsebino in način opravljanja preizkusa strokovnosti in posebnega preizkusa znanja predpiše minister, pristojen za pravosodje.

88. člen

Sodni izvedenci so imenovani z dnem, ko pred ministrom, pristojnim za pravosodje, izrečejo naslednjo prisego: »Prisegam pri svoji časti, da bom izvedensko delo opravljal-a po svoji vesti, nepristransko, v skladu s pravili znanosti in strokovnega znanja in da bom podajal-a svoje izvide in mnenja natančno in popolno.«.

Ministrstvo, pristojno za pravosodje, za odločanje in vodenje postopkov po tem zakonu in za zagotavljanje pravne varnosti v postopkih pred sodišči in drugimi državnimi organi upravlja imenik sodnih izvedencev, ki obsega naslednje podatke: osebno ime, znanstveni ali strokovni naslov, strokovno področje, za katero je sodni izvedenec imenovan, datum imenovanja, poklic, datum in kraj rojstva, enotno matično številko občana (EMŠO), poštni naslov, na katerem je dosegljiv, kontaktno številko telefona, kontaktno številko telefaksa, kontaktni naslov elektronske pošte in podatke o zaposlitvi ali drugem statusu.

Imenik sodnih izvedencev je za pravno varnost, delovanje sodišč in drugih državnih organov v sodnih in drugih postopkih ter informiranje strank javen v delu, ki obsega naslednje podatke: osebno ime sodnega izvedenca, znanstveni ali strokovni naslov, poštni naslov, na katerem je dosegljiv, kontaktno številko telefona, številko telefaksa, naslov elektronske pošte in strokovno področje, za katero je imenovan za izvedenca. Javni del imenika se lahko objavi na spletni strani ministrstva, pristojnega za pravosodje.

Za potrebe posodabljanja imenika sodnih izvedencev ter vodenja ali odločanja v postopkih po tem zakonu ali drugih zakonih lahko ministrstvo, pristojno za pravosodje, pridobiva in obdeluje podatek o stalnem in začasnem prebivališču sodnega izvedenca od upravljavca centralnega registra prebivalstva vsakih šest mesecev ali, če obstaja sum, da sodni izvedenec ministrstvu ni posredoval točnega podatka. Za namene iz prejšnjega stavka lahko ministrstvo, pristojno za pravosodje, podatek o vpisu sodnega izvedenca v kazensko evidenco ali izpisu sodnega izvedenca iz nje glede kaznivih dejanj iz 4. točke prvega odstavka 87. člena tega zakona pridobi od upravljavca kazenske evidence in ga obdeluje za ta namen. Za namene iz prvega stavka tega odstavka lahko ministrstvo, pristojno za pravosodje, pridobiva in obdeluje podatek o datumu smrti sodnega izvedenca od upravljavca matičnega registra.

Za namene iz prejšnjega odstavka je sodni izvedenec dolžan pisno ali po elektronski poti sporočiti ministrstvu, pristojnemu za pravosodje, vsako spremembo podatkov o poštnem naslovu, na katerem je dosegljiv, naslovu stalnega ali začasnega prebivališča, kontaktni telefonski številki oziroma kontaktni številki telefaksa ali naslovu elektronske pošte. Sodni izvedenec je tudi za to dolžan posredovati pisno izjavo, da so vsi podatki iz prvega in drugega odstavka 87. člena tega zakona točni, oziroma podatke, ki so spremenjeni, in sicer do konca prvega meseca v koledarskem letu.

Če sodni izvedenec ne posreduje pisne izjave v roku iz drugega stavka prejšnjega odstavka, ga ministrstvo, pristojno za pravosodje, izbriše iz tistega imenika, ki je objavljen na spletni strani ministrstva, pristojnega za pravosodje, in se ponovno vpiše v ta imenik po posredovanju zahtevane izjave.

89. člen

Minister, pristojen za pravosodje, razreši sodnega izvedenca:

1. če sam zahteva razrešitev;
2. če ne izpolnjuje več pogojev iz četrtega odstavka 84. člena tega zakona ali pogojev iz prvega odstavka 87. člena tega zakona;
3. če svojih dolžnosti ne opravlja redno in vestno;
4. če ravna v nasprotju z določilom 85. člena tega zakona;
5. če se ukvarja s pridobitno dejavnostjo, ki bi lahko vplivala na objektivno in od zunanjih vplivov neodvisno opravljanje te funkcije.

Nezdružljivost opravljanja pridobitne dejavnosti s sodnim izvedeništvom ugotavlja ministrstvo, pristojno za pravosodje.

90. člen

Sodni izvedenec ima pravico do nagrade za svoje izvedensko delo in pravico do povrnitve stroškov, ki jih je imel v zvezi z izvedenskim delom.

91. člen

Minister, pristojen za pravosodje, podrobneje predpiše način imenovanja in razrešitve sodnih izvedencev ter tarifo za plačevanje storitev po prejšnjem členu.

92. člen

Določbe 87. do 91. člena tega zakona se smiselno uporabljajo za sodne cenilce, določbe drugega odstavka 87. člena, drugega do šestega odstavka 88. člena ter 89. do 91. člena tega zakona, razen 5. točke prvega odstavka 89. člena, pa za sodne tolmače.

93. člen

Za sodnega tolmača je lahko imenovan, kdor je poleg izpolnjevanja pogojev iz 1. do 5. točke prvega odstavka 87. člena tega zakona uspešno opravil preizkus znanja za sodnega tolmača.

Izjemoma je lahko imenovana za sodnega tolmača oseba z izobrazbo, nižjo od zahtevane, če obvlada tuj jezik, za katerega primanjkuje sodnih tolmačev, ker gre za tuj jezik, ki se v postopkih pred državnimi organi Republike Slovenije redko uporablja.

Vsebino in način opravljanja preizkusa znanja iz prvega odstavka tega člena ter način poslovanja sodnega tolmača, kadar posluje po določbi tretjega odstavka 84. člena tega zakona, predpiše minister, pristojen za pravosodje.

94. člen

Sodni tolmač izreče pred ministrom, pristojnim za pravosodje, naslednjo prisego: »Prisegam, da bom svoje delo kot sodni tolmač opravljal-a vestno, natančno in po svojem najboljšem znanju.«.

95. člen

Če je zoper sodnega izvedenca, sodnega cenilca oziroma sodnega tolmača uveden kazenski postopek zaradi kaznivega dejanja, ki se preganja po uradni dolžnosti in za katero je mogoče izreči kazen zapora več kot dve leti, minister, pristojen za

pravosodje, sodnemu izvedencu, sodnemu cenilcu oziroma sodnemu tolmaču začasno prepove opravljati delo iz 84. člena tega zakona.

Začasna prepoved traja do pravnomočnosti odločbe, s katero se konča kazenski postopek.

Zoper odločbo o začasni prepovedi opravljanja dela je dovoljeno sprožiti upravni spor v osmih dneh od njene vročitve.

96. člen

Sredstva za plačilo stroškov in povračilo stroškov sodnih izvedencev, sodnih cenilcev oziroma sodnih tolmačev zagotavlja država v predračunu sodišča, če tako določa zakon.

Zakon določa, v katerih primerih in katera stranka ali drug udeleženec v postopku je dolžan povrniti sredstva, izplačana na podlagi prejšnjega odstavka.

DRUGI DEL

1. poglavje: Vrste in pristojnosti sodišč

97. člen

Sodno oblast izvajajo v Republiki Sloveniji sodniki na sodiščih iz prvega odstavka 98. člena tega zakona (sodišča s splošno pristojnostjo).

Na sodiščih, ustanovljenih za zadeve z določenih pravnih področij, se izvaja sodna oblast v okviru pristojnosti, ki je z zakonom izrecno določena (specializirana sodišča).

98. člen

V Republiki Sloveniji so:

1. okrajna sodišča,
2. okrožna sodišča,
3. višja sodišča,
4. Vrhovno sodišče Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vrhovno sodišče).

Specializirana sodišča, ustanovljena s posebnim zakonom, imajo, če zakon ne določa drugače:

1. položaj okrožnega sodišča tista sodišča prve stopnje, katerih pritožbena stopnja je specializirano višje sodišče;
2. položaj višjega sodišča tista sodišča druge stopnje, ki odločajo o pritožbah zoper odločbe specializiranih sodišč prve stopnje;
3. položaj višjega sodišča tista sodišča prve stopnje, katerih pritožbena stopnja je Vrhovno sodišče.

99. člen

Okrajna sodišča so pristojna:

I. v kazenskih zadevah:

1. za sojenje na prvi stopnji o kaznivih dejanjih, za katera je zagrožena denarna kazen ali kazen zapora do treh let, razen v zadevah kaznivih dejanj zoper čast in dobro ime, storjenih s tiskom, po radiu, televiziji ali z drugim sredstvom javnega obveščanja;
2. za opravljanje preiskovalnih dejanj glede kaznivih dejanj iz prejšnje točke;
3. za opravljanje drugih zadev, ki jih določa zakon;

II. v civilnih zadevah za sojenje oziroma odločanje na prvi stopnji:

1. v pravdnih zadevah v skladu z zakonom o pravdnem postopku;
2. v zapuščinskih in drugih nepravdnih zadevah, če zakon ne določa drugače, ter za vodenje zemljiške knjige;
3. v zadevah izvršbe in zavarovanja, če zakon ne določa drugače;

III. za sojenje oziroma odločanje v drugih zadevah, kadar tako določa zakon;

IV. za opravljanje zadev pravne pomoči, za katere ni po zakonu pristojno drugo sodišče, in za opravljanje mednarodne pravne pomoči v zadevah o prekrških.

99.a člen

Za odločanje o predlogih za izvršbo na podlagi verodostojne listine in o ugovorih zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine je na prvi stopnji krajevno izključno pristojno Okrajno sodišče v Ljubljani.

100. člen

Pri okrajnem sodišču vodi postopek in sodi oziroma odloča sodnik posameznik.

101. člen

Okrožna sodišča so pristojna:

I. v kazenskih zadevah:

1. za sojenje na prvi stopnji o kaznivih dejanjih, za katera niso pristojna okrajna sodišča;
2. za opravljanje preiskave oziroma preiskovalnih dejanj glede kaznivih dejanj iz prejšnje točke;
3. za opravljanje predhodnega postopka in sojenje na prvi stopnji o kaznivih dejanjih mladoletnikov;
4. za odločanje na prvi stopnji o izvršitvi kazenske sodbe tujega sodišča;
5. za izvrševanje kazenskih sodb iz 1., 3. in 4. točke ter za izvrševanje kazenskih sodb okrajnih sodišč;
6. za odločanje o dovolitvi posegov v človekove pravice in temeljne svoboščine;
7. za odločanje v zunajobravnavnem senatu (tudi v kazenskih zadevah iz pristojnosti okrajnih sodišč);
8. za opravljanje drugih zadev, ki jih določa zakon;
9. za opravljanje nadzorstva glede zakonitega in pravilnega ravnanja z obsojenci ter nadzorstva nad priporniki;

II. v civilnih zadevah za sojenje oziroma odločanje na prvi stopnji:

1. v pravdnih zadevah v skladu z zakonom o pravdnem postopku;
2. o priznanju tujih sodnih odločb;
3. v zadevah prisilne poravnave in stečaja ter likvidacije, kadar je v pristojnosti sodišča, ter v sporih v zvezi z njimi;
4. v sporih o pravicah intelektualne lastnine;
5. o predlogih za izdajo začasnih odredb vloženih pred začetkom spora, o katerem bo sodišče odločalo po pravilih v gospodarskih sporih, oziroma zadevah, v katerih je dogovorjena arbitražna pristojnost ter o predlogih za izdajo začasnih odredb v zadevah v zvezi z intelektualno lastnino;
6. v nepravdnih postopkih o zadevah, za katere tako določa zakon;

III.za vodenje sodnega registra;

IV. za sojenje oziroma odločanje v drugih zadevah, če tako določa zakon;

V. za opravljanje zadev pravne pomoči v zadevah iz točke I. do IV. in za opravljanje mednarodne pravne pomoči, če zakon za posamezne vrste zadev ne določa drugače.

102. člen

V zadevah iz prejšnjega člena vodi postopek in sodi oziroma odloča sodnik posameznik, razen če zakon določa, da sodi senat.

Kadar zakon določa, da v zadevah iz prejšnjega člena odloča senat, le-tega sestavljajo sodnik kot predsednik senata in dva sodnika porotnika kot člana senata, če zakon ne določa drugače.

Kadar zakon določa, da v zadevah iz prejšnjega člena odloča petčlanski senat, le-tega sestavljajo en sodnik kot predsednik senata ter en sodnik in trije sodniki porotniki kot člani senata, če zakon ne določa drugače.

103. člen

Okrožno sodišče, katerega sodno območje obsega tudi teritorialno morje Republike Slovenije, je poleg zadev iz 101. člena tega zakona pristojno za sojenje oziroma odločanje na prvi stopnji v vseh sporih, ki se nanašajo na ladje in plovbo po morju ter sporih, v katerih se uporablja pomorsko pravo, v

sporih glede izkoriščanja morja in morskega dna ter za odločanje o vpisih v register ladij.

Za odločanje v sporih o pravicah intelektualne lastnine je na prvi stopnji krajevno izključno pristojno Okrožno sodišče v Ljubljani, razen za spore med delodajalci in delavci v zvezi z izumi, oblikami teles, slikami, risbami in tehničnimi izboljšavami.

(Opomba: glej tudi 992. člen PZ)

104. člen

Višja sodišča so pristojna:

1. za sojenje oziroma odločanje na drugi stopnji o pritožbah zoper odločbe okrajnih in okrožnih sodišč s svojega območja;

2. za odločanje v sporih o pristojnosti med okrajnimi oziroma okrožnimi sodišči s svojega območja in za odločanje o prenosu pristojnosti na drugo okrajno oziroma okrožno sodišče s svojega območja;

3. za opravljanje drugih zadev, ki jih določa zakon.

105. člen

Višje sodišče sodi oziroma odloča v zadevah iz 1. in 2. točke prejšnjega člena v senatu, ki ga sestavlja en sodnik kot predsednik senata, sodnik – poročevalec in sodnik – član senata.

V zadevah iz 3. točke prejšnjega člena odloča sodnik posameznik. Če zakon določa, da zadeve opravlja senat, je ta sestavljen po določbi prejšnjega odstavka.

105.a člen

Predsednik skupno neposredno višjega sodišča lahko na predlog predsednika sodišča, ki ima sodne zaostanke, odloči, da se pristojnost za sojenje v določenem številu zadev prenese na drugo manj obremenjeno stvarno pristojno sodišče na svojem območju.

Predsednik sodišča, ki odloči o prenosu pristojnosti, določi število in vrsto zadev, ki bodo prenesene, ter pravila za izbiro zadev.

Po določbah prvega in drugega odstavka tega člena ni mogoče prenesti pristojnosti za sojenje v zadevah, za katere zakon določa izključno krajevno pristojnost ali če obstaja sporazum strank o krajevni pristojnosti.

106. člen

Vrhovno sodišče je pristojno:

1. za sojenje oziroma odločanje na prvi stopnji v upravnih in računsko upravnih sporih, razen v zadevah, za katere zakon določa pristojnost drugega sodišča prve stopnje;

2. za sojenje na drugi stopnji o pritožbah zoper odločbe sodišča prve stopnje v zadevah iz prejšnje točke ter o pritožbah zoper odločbe sodišč prve stopnje, za katere tako določa zakon;

3. za sojenje na tretji stopnji o rednih pravnih sredstvih zoper odločbe sodišč druge stopnje;

4. za odločanje o izrednih pravnih sredstvih zoper odločbe sodišč, razen v primerih, ko je za odločanje o izrednem pravnem sredstvu pristojno drugo sodišče;

5. za odločanje v sporih o pristojnosti med nižjimi sodišči, razen v primerih, ko zakon določa, da je za odločanje o takšnem sporu pristojno drugo sodišče;

6. za odločanje o prenosu pristojnosti v primerih, ki jih določa zakon;

7. za opravljanje drugih zadev, ki jih določa zakon.

O predlogih za dopustitev kontrole pisem in drugih pošiljk ter nadzorovanje in snemanje telekomunikacij in nadzorovanje telekomunikacij z izpisom telekomunikacijskega prometa v Republiki Sloveniji odloča predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije oziroma v njegovi odsotnosti podpredsednik.

107. člen

Vrhovno sodišče odloča v senatu treh sodnikov, v senatu petih sodnikov pa, kadar zakon tako določa.

O pravnem sredstvu zoper odločbo iz prejšnjega odstavka, izdano v senatu petih sodnikov, odloča Vrhovno sodišče v senatu sedmih sodnikov, sicer pa v senatu petih sodnikov.

Za sestavo senata Vrhovnega sodišča se smiselno uporablja določba prvega odstavka 105. člena tega zakona.

108. člen

Vrhovno sodišče vodi evidenco sodne prakse sodišč Republike Slovenije in spremlja sodno prakso meddržavnih sodišč.

109. člen

Vrhovno sodišče skrbi za enotno sodno prakso.

Vrhovno sodišče Republike Slovenije vsako leto javno objavi poročilo o delu Vrhovnega sodišča Republike Slovenije v preteklem letu, v katerem oceni izvajanje sodne oblasti.

110. člen

Občna seja Vrhovnega sodišča:

1. sprejema načelna pravna mnenja o vprašanjih, ki so pomembna za enotno uporabo zakonov;

2. sprejema pravna mnenja o vprašanjih sodne prakse;

3. odloča o pobudah za izdajo ali spremembo zakona;

4. določa način spremljanja sodne prakse na sodiščih;

5. opravlja druge zadeve iz pristojnosti Vrhovnega sodišča, če zakon tako določa.

Pravna mnenja iz prejšnjega odstavka so obvezna za senate Vrhovnega sodišča in se lahko spremenijo samo na novi občni seji.

111. člen

Občno sejo sestavljajo vsi sodniki Vrhovnega sodišča. Občna seja veljavno sklepa, če sta navzoči najmanj dve tretjini sodnikov. Sklep je sprejet, če zanj glasuje večina vseh sodnikov Vrhovnega sodišča in večina sodnikov oddelka, v katerega delovno področje sodi obravnavano vprašanje.

Občno sejo skliče predsednik Vrhovnega sodišča. Vodenje in način dela občne seje uredi poslovnik, ki je veljavno sprejet, če zanj glasujeta najmanj dve tretjini sodnikov Vrhovnega sodišča. Poslovnik se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Obravnavanje in sprejem načelnega pravnega mnenja oziroma pravnega mnenja lahko predlaga oddelek Vrhovnega sodišča, v katerega pravno področje sodi vprašanje, na katero naj se nanaša načelno pravno mnenje oziroma pravno mnenje.

Predlog iz prejšnjega odstavka sprejme oddelek z večino glasov sodnikov tega oddelka.

2. poglavje: Izvrševanje odločb ustavnega sodišča in odločb mednarodnih sodišč

112. člen

Če je pravnomočna sodba ali druga sodna odločba spremenjena z odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije, izdano na podlagi ustavne pritožbe, jo sodišče izvrši v skladu z odločbo ustavnega sodišča.

113. člen

Odločbo Evropskega sodišča za človekove pravice izvrši pristojno sodišče Republike Slovenije neposredno samo, če tako določa ratificirana mednarodna pogodba, ali če tako določa zakon, ki ureja sodni postopek.

113.a člen

Kadar je odločba sodišča odvisna od rešitve predhodnega vprašanja glede razlage oziroma glede veljavnosti ali razlage prava Evropskih skupnosti, lahko sodišče izda sklep, s katerim

predhodno vprašanje odstopi v odločanje Sodišču Evropskih skupnosti, v skladu z mednarodno pogodbo, s katero Republika Slovenija prenaša izvrševanje dela suverenih pravic na institucije Evropske unije.

Kadar je odločba Vrhovnega sodišča ali odločba drugega sodišča, zoper katero stranke v postopku ne morejo vložiti rednega ali izrednega pravnega sredstva, odvisna od predhodne rešitve vprašanja glede razlage oziroma glede veljavnosti ali razlage prava Evropskih skupnosti, je Vrhovno sodišče oziroma drugo sodišče dolžno izdati sklep, v skladu z mednarodno pogodbo iz prejšnjega odstavka, s katerim predhodno vprašanje odstopi v odločanje Sodišču Evropskih skupnosti.

Postopek v zadevi, kjer je bil vložen predlog iz prvega ali drugega odstavka tega člena, sodišče s sklepom iz prvega ali drugega odstavka tega člena prekine do prejema predhodne odločbe, s smiselno uporabo določb zakona, ki ureja prekinitev postopka v zadevi, o kateri sodišče odloča. Zoper sklep o prekinitvi ni dovoljeno vložiti rednega ali izrednega pravnega sredstva.

Če je sodišče predhodno vprašanje odstopilo v odločanje Sodišču Evropskih skupnosti, sme s smiselno uporabo določb zakona, ki ureja postopek v zadevi, o kateri sodišče odloča, do prejema odločbe o tem vprašanju opravljati samo tista procesna dejanja in sprejemati samo tiste odločitve, ki ne dopuščajo nobenega odlašanja, če niso vezane na vprašanja, zaradi katerih je sodišče zaprosilo za predhodno odločanje, ali če ne urejajo dokončno pravnega razmerja.

Če sodišče ne sme več uporabljati določbe, ki je bila razlog za njegov odstop predhodnega vprašanja, in če predhodna odločba Sodišča Evropskih skupnosti še ni bila sprejeta, mora odstopljeno predhodno vprašanje brez odlašanja umakniti, razen, če obstajajo zakonski razlogi za nadaljevanje postopka.

Predhodna odločba Sodišča Evropskih skupnosti je za sodišče obvezujoča.

Sodišča posredujejo izvod predhodnega vprašanja in odločbe Sodišča Evropskih skupnosti o predhodnem vprašanju brez odlašanja v vednost Vrhovnemu sodišču.

TRETJI DEL

1. poglavje: Organizacija okrajnih in okrožnih sodišč

114. člen

V Republiki Sloveniji so:

1. Okrajno sodišče v Ajdovščini s sedežem v Ajdovščini – za območje sodnega okraja Ajdovščina,
2. Okrajno sodišče v Brežicah s sedežem v Brežicah – za območje sodnega okraja Brežice,
3. Okrajno sodišče v Celju s sedežem v Celju – za območje sodnih okrajev Celje in Laško,
4. Okrajno sodišče v Cerknici s sedežem v Cerknici – za območje sodnega okraja Cerknica,
5. Okrajno sodišče v Črnomlju s sedežem v Črnomlju – za območje sodnih okrajev Črnomelj in Metlika,
6. Okrajno sodišče v Domžalah s sedežem v Domžalah – za območje sodnega okraja Domžale,
7. Okrajno sodišče v Gornji Radgoni s sedežem v Gornji Radgoni – za območje sodnega okraja Gornja Radgona,
8. Okrajno sodišče v Grosupljem s sedežem v Grosupljem – za območje sodnega okraja Grosuplje,
9. Okrajno sodišče v Ilirski Bistrici s sedežem v Ilirski Bistrici – za območje sodnega okraja Ilirska Bistrica,
10. Okrajno sodišče v Idriji s sedežem v Idriji – za območje sodnega okraja Idrija,
11. Okrajno sodišče na Jesenicah s sedežem na Jesenicah – za območje sodnega okraja Jesenice,
12. Okrajno sodišče v Kamniku s sedežem v Kamniku – za območje sodnega okraja Kamnik,
13. Okrajno sodišče v Kočevju s sedežem v Kočevju – za območje sodnih okrajev Kočevje in Ribnica,
14. Okrajno sodišče v Kopru s sedežem v Kopru – za območje sodnega okraja Koper,
15. Okrajno sodišče v Kranju s sedežem v Kranju – za območje sodnih okrajev Kranj in Tržič,
16. Okrajno sodišče v Krškem s sedežem v Krškem – za območje sodnega okraja Krško,
17. Okrajno sodišče v Lenartu s sedežem v Lenartu – za območje sodnega okraja Lenart,
18. Okrajno sodišče v Lendavi s sedežem v Lendavi – za območje sodnega okraja Lendava,
19. Okrajno sodišče v Litiji s sedežem v Litiji – za območje sodnega okraja Litija,
20. Okrajno sodišče v Ljubljani s sedežem v Ljubljani – za območje sodnih okrajev Ljubljana Bežigrad, Ljubljana Center, Ljubljana Moste - Polje, Ljubljana Šiška in Ljubljana Vič - Rudnik,
21. Okrajno sodišče v Ljutomeru – za območje sodnega okraja Ljutomer,
22. Okrajno sodišče v Mariboru s sedežem v Mariboru – za območje sodnih okrajev Maribor, Pesnica in Ruše,
23. Okrajno sodišče v Murski Soboti s sedežem v Murski Soboti – za območje sodnega okraja Murska Sobota,
24. Okrajno sodišče v Novi Gorici s sedežem v Novi Gorici – za območje sodnega okraja Nova Gorica,
25. Okrajno sodišče v Novem mestu s sedežem v Novem mestu – za območje sodnega okraja Novo mesto,
26. Okrajno sodišče v Ormožu s sedežem v Ormožu – za območje sodnega okraja Ormož,
27. Okrajno sodišče v Piranu s sedežem v Piranu – za območje sodnih okrajev Izola in Piran,
28. Okrajno sodišče v Postojni s sedežem v Postojni – za območje sodnega okraja Postojna,
29. Okrajno sodišče na Ptuju s sedežem na Ptuju – za območje sodnega okraja Ptuj,
30. Okrajno sodišče v Radovljici s sedežem v Radovljici – za območje sodnega okraja Radovljica,
31. Okrajno sodišče v Sevnici s sedežem v Sevnici – za območje sodnega okraja Sevnica,
32. Okrajno sodišče v Sežani s sedežem v Sežani – za območje sodnega okraja Sežana,
33. Okrajno sodišče v Slovenski Bistrici s sedežem v Slovenski Bistrici – za območje sodnega okraja Slovenska Bistrica,
34. Okrajno sodišče v Slovenj Gradcu s sedežem v Slovenj Gradcu – za območje sodnih okrajev Dravograd, Radlje ob Dravi, Ravne na Koroškem in Slovenj Gradec,
35. Okrajno sodišče v Slovenskih Konjicah s sedežem v Slovenskih Konjicah – za območje sodnega okraja Slovenske Konjice,
36. Okrajno sodišče v Šentjurju pri Celju s sedežem v Šentjurju pri Celju – za območje sodnega okraja Šentjur pri Celju,
37. Okrajno sodišče v Škofji Loki s sedežem v Škofji Loki – za območje sodnega okraja Škofja Loka,
38. Okrajno sodišče v Šmarju pri Jelšah s sedežem v Šmarju pri Jelšah – za območje sodnega okraja Šmarje pri Jelšah,
39. Okrajno sodišče v Tolminu s sedežem v Tolminu – za območje sodnega okraja Tolmin,
40. Okrajno sodišče v Trbovljah s sedežem v Trbovljah – za območje sodnih okrajev Hrastnik, Trbovlje in Zagorje,
41. Okrajno sodišče v Trebnjem s sedežem v Trebnjem – za območje sodnega okraja Trebnje,
42. Okrajno sodišče v Velenju s sedežem v Velenju – za območje sodnih okrajev Mozirje in Velenje,
43. Okrajno sodišče na Vrhniki s sedežem na Vrhniki – za območje sodnih okrajev Logatec in Vrhnika,
44. Okrajno sodišče v Žalcu s sedežem v Žalcu – za območje sodnega okraja Žalec.

Za območje sodnega okraja se šteje po tem zakonu območje občine, določeno z zakonom o postopku za ustanovitev, združitev oziroma spremembo območja občine ter o območjih občin (Uradni list SRS, št. 28/80, 9/82, 27/84, 38/89 in Uradni list RS, št. 30/90).

Za območje sodnega okraja Koper se šteje po tem zakonu tudi teritorialno morje Republike Slovenije in vsa plovila, registrirana v Republiki Sloveniji, ko se nahajajo v mednarodnih vodah.

115. člen

V Republiki Sloveniji so:

1. Okrožno sodišče v Celju s sedežem v Celju – za območje sodnega okrožja Celje,
2. Okrožno sodišče v Kopru s sedežem v Kopru – za območje sodnega okrožja Koper,
3. Okrožno sodišče v Kranju s sedežem v Kranju – za območje sodnega okrožja Kranj,
4. Okrožno sodišče v Krškem s sedežem v Krškem – za območje sodnega okrožja Krško,
5. Okrožno sodišče v Ljubljani s sedežem v Ljubljani – za območje sodnega okrožja Ljubljana,
6. Okrožno sodišče v Mariboru s sedežem v Mariboru – za območje sodnega okrožja Maribor,
7. Okrožno sodišče v Murski Soboti s sedežem v Murski Soboti – za območje sodnega okrožja Murska Sobota,
8. Okrožno sodišče v Novi Gorici s sedežem v Novi Gorici – za območje sodnega okrožja Nova Gorica,
9. Okrožno sodišče v Novem mestu s sedežem v Novem mestu – za območje sodnega okrožja Novo mesto,
10. Okrožno sodišče na Ptuju s sedežem na Ptuju – za območje sodnega okrožja Ptuj;
11. Okrožno sodišče v Slovenj Gradcu s sedežem v Slovenj Gradcu – za območje sodnega okrožja Slovenj Gradec.

Za območje sodnega okrožja po tem zakonu se šteje območje, ki je bilo do uveljavitve tega zakona določeno kot območje temeljnega sodišča po 26. členu zakona o rednih sodiščih (Uradni list SRS, št. 10/77, 4/82, 37/82, 7/86, 41/87, 24/88 in Uradni list RS, št. 8/90), kolikor ta zakon ne določa drugače.

Za območje sodnega okrožja Maribor se šteje območje, ki je po prejšnjem odstavku določeno za območje Temeljnega sodišča v Mariboru, razen območja občin Ptuj in Ormož, ki se šteje za območje sodnega okrožja Ptuj, in razen območja občin Dravograd, Radlje ob Dravi, Ravne na Koroškem in Slovenj Gradec, ki se šteje za območje sodnega okrožja Slovenj Gradec.

Za območje sodnega okrožja Novo mesto se šteje območje, ki je po drugem odstavku tega člena določeno za območje Temeljnega sodišča v Novem mestu, razen območja občin Brežice, Krško in Sevnica, ki se šteje za območje sodnega okrožja Krško.

Za območje sodnega okrožja Koper se šteje tudi teritorialno morje in plovila po določbi tretjega odstavka prejšnjega člena.

116. člen

V Republiki Sloveniji so:

1. Višje sodišče v Celju s sedežem v Celju,
2. Višje sodišče v Kopru s sedežem v Kopru,
3. Višje sodišče v Ljubljani s sedežem v Ljubljani,
4. Višje sodišče v Mariboru s sedežem v Mariboru.

Za območje Višjega sodišča v Celju se šteje sodno okrožje Celje, za območje Višjega sodišča v Kopru se štejeta sodni okrožji Koper in Nova Gorica, za območje Višjega sodišča v Ljubljani se štejejo sodna okrožja Kranj, Krško, Ljubljana in Novo mesto, za območje Višjega sodišča v Mariboru pa sodna okrožja Maribor, Murska Sobota, Ptuj in Slovenj Gradec.

117. člen

Vrhovno sodišče ima sedež v Ljubljani.

Zakon o sodiščih – ZS (Uradni list RS, št. 19/94) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

2. poglavje: Prehodne in končne določbe

1. oddelek: Posebne določbe za prve volitve članov sodnega sveta izmed sodnikov in prve volitve članov personalnih svetov

118. člen

Prve volitve članov sodnega sveta morajo biti razpisane petnajst dni po uveljavitvi tega zakona.

Volitve se izvedejo po določbah 3. poglavja prvega dela tega zakona, kolikor ni s temi posebnimi določbami drugače določeno.

119. člen

Pravico voliti in biti voljeni v sodni svet imajo sodniki, ki na dan volitev opravljajo sodniško funkcijo na sodiščih v Republiki Sloveniji in so vpisani v začasni sodniški volilni imenik, ki ga sestavi ministrstvo, pristojno za pravosodje.

Glede pravice vpogleda in pravice zahtevati popravo imenika iz prejšnjega odstavka se uporablja določba 23. člena tega zakona.

Enega člana sodnega sveta volijo sodniki Vrhovnega sodišča, enega člana sodniki višjih sodišč in Sodišča združenega dela Republike Slovenije, dva člana sodniki temeljnih sodišč in sodišč združenega dela prve stopnje. Dva člana sodnega sveta volijo vsi sodniki iz prvega odstavka tega člena.

120. člen

Prve volitve članov personalnih svetov morajo biti razpisane v tridesetih dneh po uveljavitvi tega zakona.

Volitve se izvedejo po določbi 35. člena tega zakona, kolikor ni s temi posebnimi določbami drugače določeno.

V personalne svete temeljnih sodišč, ki imajo več kot petdeset sodnikov, izvolijo sodniki, ki na dan volitev opravljajo sodniško funkcijo na temeljnih sodiščih, izmed sebe šest sodnikov, sodniki drugih temeljnih sodišč pa štiri sodnike.

Prve volitve članov personalnih svetov sodišč združenega dela prve stopnje se razpišejo z dnem, ko pričnejo z delom delovna in socialna sodišča.

Do konstituiranja personalnih svetov po prejšnjem odstavku opravljajo funkcijo personalnih svetov sodniki teh sodišč na zboru sodnikov.

121. člen

Sodni svet, izvoljen po določbah tega zakona, se konstituira na prvi seji sodnega sveta, ki jo skliče predsednik dotedanjega sodnega sveta v petnajstih dneh po izvolitvi vseh članov sodnega sveta po določbah tega zakona.

Do izvolitve predsednika sodnega sveta vodi delo sodnega sveta najstarejši izvoljeni član sodnega sveta.

Če sodni svet iz prvega odstavka tega člena ni konstituiran do 29. marca 1994, se do njegovega konstituiranja podaljša mandat članom sodnega sveta, imenovanim po določbah zakona o rednih sodiščih.

2. oddelek: Prehodne in končna določba

122. člen

Okrožna in okrajna sodišča, ustanovljena s tem zakonom, začnejo z delom 1. januarja 1995.

Višja sodišča nadaljujejo z delom 1. januarja 1995 s pristojnostmi, ki jih imajo po tem zakonu.

Vrhovno sodišče nadaljuje z delom 1. januarja 1995 s pristojnostmi, ki jih ima po ustavi in zakonu.

Do uveljavitve spremembe sistema kaznivih ravnanj so okrožna sodišča pristojna za sojenje na prvi stopnji o gospodarskih prestopkih.

Do zagotovitve materialnih pogojev za delo v Cerknici deluje Okrajno sodišče v Cerknici s sedežem na Rakeku.

123. člen

S 1. januarjem 1995 prevzamejo okrožna sodišča vse zadeve temeljnih in višjih sodišč, za katere so stvarno pristojna po tem ali drugem zakonu.

S 1. januarjem 1995 prevzamejo okrajna sodišča vse zadeve temeljnih sodišč, za katere so stvarno pristojna po tem zakonu.

Arhive nekdanjih okrožnih sodišč prevzamejo okrožna sodišča iz tega zakona, arhive nekdanjih občinskih sodišč pa okrajna sodišča.

Podrobnejša navodila o načinu prevzema zadev in arhivov izda minister, pristojen za pravosodje.

124. člen

Sodniki temeljnih sodišč nadaljujejo z delom do izvolitve v trajno sodniško funkcijo oziroma do izteka mandata na okrajnih oziroma okrožnih sodiščih.

Sodnike iz prejšnjega odstavka razporedi na delo na okrožna oziroma okrajna sodišča sodni svet. Pri razporejanju upošteva praviloma naslednje:

1. sodnike, ki so v zadnjem letu pred uveljavitvijo tega zakona delali na zadevah, ki po tem zakonu sodijo v pristojnost okrajnih sodišč, razporedi na okrajna sodišča,

2. sodnike, ki so v zadnjem letu pred uveljavitvijo tega zakona delali na zadevah, ki po tem zakonu sodijo v pristojnost okrožnih sodišč, razporedi na okrožna sodišča,

3. sodnike, ki so v zadnjem letu pred uveljavitvijo tega zakona delali na zadevah, ki po tem zakonu sodijo deloma v pristojnost okrajnih, deloma v pristojnost okrožnih sodišč, razporedi na okrajna ali na okrožna sodišča v sorazmerju s številom določenih sodniških mest v teh sodiščih ter v sorazmerju z njihovo starostjo in dolžino dosedanjega opravljanja sodniške funkcije.

Razporeditev iz prejšnjega odstavka se opravi v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona, vendar najkasneje do 1. decembra 1994.

125. člen

Po 31. decembru 1994 nadaljujejo personalni sveti temeljnih sodišč z delom kot personalni sveti okrožnih sodišč.

126. člen

Do imenovanja sodnikov porotnikov po določbah tega zakona opravljajo dolžnost sodnikov porotnikov pri okrožnih sodiščih sodniki porotniki, ki so ob uveljavitvi tega zakona opravljali dolžnost sodnikov porotnikov pri temeljnih sodiščih.

Z dnem uveljavitve tega zakona preneha dolžnost sodnikom porotnikom pri višjih in Vrhovnem sodišču.

127. člen

Strokovne in administrativno-tehnične delavce temeljnih sodišč prevzamejo v delovno razmerje okrožna oziroma okrajna sodišča v sorazmerju z obsegom nanje prenesenih pristojnosti.

Prevzem delavcev iz prejšnjega odstavka se opravi po navodilih, ki jih izda minister, pristojen za pravosodje.

128. člen

Poslovni prostori, ki so ob dnevu uveljavitve tega zakona v uporabi temeljnih sodišč, postanejo last Republike Slovenije.

Poslovne prostore iz prejšnjega odstavka prevzamejo v uporabo okrožna oziroma okrajna sodišča, ustanovljena s tem zakonom, v skladu z navodili, ki jih izda minister, pristojen za pravosodje.

129. člen

Navodila iz četrtega odstavka 123., drugega odstavka 127. in drugega odstavka 128. člena tega zakona izda minister, pristojen za pravosodje, ko dobi mnenje predsednikov rednih sodišč in sodnega sveta.

130. člen

Sodni red predpiše minister, pristojen za pravosodje, najkasneje šest mesecev po uveljavitvi tega zakona.

Do izdaje sodnega reda se za poslovanje sodišč uporabljajo določbe poslovnika za redna sodišča (Uradni list SRS, št. 26/78, 20/88 in 2/89), kolikor niso v nasprotju s tem zakonom.

131. člen

Dokler ni oblikovana strokovna služba sodnega sveta po določbah tega zakona, opravlja strokovno in administrativno delo za sodni svet ministrstvo, pristojno za pravosodje.

Dokler ministrstvo, pristojno za pravosodje, opravlja dela iz prejšnjega odstavka, se sredstva za delo sodnega sveta zagotavljajo v proračunu v okviru predračuna sredstev ministrstva, pristojnega za pravosodje.

132. člen

Predsedniki sodišč po določbah tega zakona morajo biti imenovani najkasneje do 31. decembra 1994. Za predsednika sodišča je lahko imenovan samo sodnik, ki je po določbah zakona izvoljen v trajno sodniško funkcijo.

Do imenovanja predsednikov sodišč po prejšnjem odstavku opravljajo funkcijo predsednikov predsedniki rednih sodišč, izvoljeni po dosedanjih predpisih.

Če predsedniki okrajnih in okrožnih sodišč niso imenovani do roka iz prvega odstavka tega člena, opravljajo funkcijo predsednikov okrožnih sodišč predsedniki temeljnih sodišč, funkcijo predstojnikov okrajnih sodišč pa vodje enot, ki so to funkcijo opravljali ob uveljavitvi tega zakona.

133. člen

Stalni sodni izvedenci in stalni sodni cenilci, imenovani po dosedanjih predpisih, nadaljujejo z delom po določbah tega zakona kot sodni izvedenci in sodni cenilci, imenovani za območje Republike Slovenije.

Ministrstvo, pristojno za pravosodje, v roku treh mesecev po uveljavitvi tega zakona vzpostavi imenik sodnih izvedencev in sodnih cenilcev.

Stalni sodni tolmači, imenovani po dosedanjih predpisih, nadaljujejo z delom kot sodni tolmači po določbah tega zakona.

134. člen

Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati zakon o rednih sodiščih (Uradni list SRS, št. 10/77, 4/82, 37/82, 7/86, 41/87, 24/88 in Uradni list RS, št. 8/90), razen določb o organizaciji in pristojnosti temeljnih in višjih sodišč, ki prenehajo veljati 1. januarja 1995, in določb o razrešitvi sodnika, ki prenehajo veljati z dnem izteka mandatov sodnikov, ki sodniško funkcijo opravljajo ob uveljavitvi tega zakona.

Z dnem uveljavitve tega zakona se preneha uporabljati določba 66. člena zakona o službi družbenega knjigovodstva (Uradni list SFRJ, št. 70/83, 16/86, 72/86, 74/87, 37/88, 61/88, 57/89, 79/90, 84/90 in 20/91 v zvezi s 4. členom ustavnega zakona za izvedbo temeljne listine o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije, Uradni list RS, št. 1/91-I) v delu, ki določa sestavo sodišča.

1. januarja 1995 se prenehajo uporabljati določbe zakona o pravdnem postopku (Uradni list SFRJ, št. 4/77, 36/80, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90 in 27/90 v zvezi s 4. členom ustavnega zakona iz prejšnjega odstavka) in zakona o kazenskem postopku (Uradni list SFRJ, št. 4/77, 14/85, 74/87, 57/89 in 3/90 v zvezi s 4. členom ustavnega zakona iz prejšnjega od-

stavka) v delu, v katerem urejajo sestavo sodišča v nasprotju z določbami tega zakona.

135. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodiščih – ZS-A (Uradni list RS, št. 45/95) vsebuje naslednjo končno določbo:

5. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembi in dopolnitvi Zakona o sodiščih – ZS-B (Uradni list RS, št. 38/99) vsebuje naslednjo končno določbo:

2. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodiščih – ZS-C (Uradni list RS, št. 28/2000) vsebuje naslednje prehodne in končno določbo:

49. člen

Dosedanji predstojniki okrajnih sodišč in njihovi namestniki opravljajo svojo funkcijo kot predsedniki sodišč in njihovi namestniki do izteka svojega mandata.

50. člen

Sodni izvedenci in sodni cenilci, imenovani do konca leta 1995, morajo dokazila iz 39. člena tega zakona prvič predložiti v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

Sodni izvedenci in sodni cenilci, imenovani po dosedanjih prepisih, ki ne izpolnjujejo pogojev glede zahtevane izobrazbe po tem zakonu, lahko nadaljujejo svoje delo ob izpolnjevanju obveznosti iz 39. člena tega zakona.

51. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodiščih – ZS-D (Uradni list RS, št. 73/04) spremenjen z Zakonom o spremembi Zakona o sodiščih – ZS-E (Uradni list RS, št. 72/05) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

Rok za ustanovitev CIP

36. člen

CIP in strokovni svet se ustanovita najkasneje do 31. decembra 2006.

Preoblikovanje Centra za izobraževanje v pravosodju

37. člen

Z dnem začetka dela CIP-a po tem zakonu preneha z delom Center za izobraževanje v pravosodju. Prevzem sredstev, pravic in obveznosti se uredi z aktom o ustanovitvi.

Izdaja predpisov

38. člen

Minister, pristojen za pravosodje, izda podzakonske akte iz drugega odstavka 38. člena, osmega odstavka 53.b člena in drugega odstavka 59. člena zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

Sodni svet sprejme merila skladno z 28. členom zakona v enem letu po uveljavitvi tega zakona. Do sprejema meril se uporabljajo merila, ki so veljala na dan uveljavitve tega zakona.

Začetek veljavnosti

39. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembi Zakona o sodiščih – ZS-E (Uradni list RS, št. 72/05) vsebuje naslednje prehodne in končno določbo:

6. člen

V postopkih imenovanja predsednikov sodišč, ki so se začeli pred uveljavitvijo tega zakona in je sodni svet do uveljavitve tega zakona ministru, pristojnemu za pravosodje, že poslal predlog po sedmem odstavku 62. člena Zakona o sodiščih (Uradni list RS, št. 23/05 – uradno prečiščeno besedilo), ministrstvo, pristojno za pravosodje, predlog vrne sodnemu svetu, da izpelje postopek v skladu s sedmim odstavkom 62. člena zakona.

7. člen

Določba 2. člena tega zakona se začne uporabljati 1. januarja 2006.

8. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodiščih – ZS-F (Uradni list RS, št. 127/06) vsebuje naslednji prehodno in končno določbo:

19. člen

Določba 12. člena tega zakona se začne uporabljati z dnem, ko so po zakonu, ki ureja izvršbo in zavarovanje, izpolnjeni pogoji za vlaganje predlogov za izvršbo na podlagi verodostojne listine na predpisanih obrazcih.

20. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodiščih – ZS-G (Uradni list RS, št. 67/07) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

7. člen

Z dnem uveljavitve tega zakona se posebna sodniška mesta, določena za medokrajne in medokrožne sodnike, štejejo za sodniška mesta po prvem odstavku 38. člena zakona.

8. člen

Ne glede na določbe Zakona o izvršbi in zavarovanju (Uradni list RS, št. 3/07 – uradno prečiščeno besedilo) o krajevni pristojnosti je do uveljavitve sprememb zakona, ki ureja izvršbo in zavarovanje, in se nanašajo na krajevno pristojnost v izvršbi na podlagi verodostojne listine, v postopku izvršbe na podlagi verodostojne listine za odločanje o predlogih za izvršbo in za odločanje o vseh drugih vprašanjih v izvršbi do ugotovitve pravnomočnosti sklepa o izvršbi na prvi stopnji krajevno izključno pristojno Okrajno sodišče v Ljubljani.

Ne glede na določbe Zakona o izvršbi in zavarovanju (Uradni list RS, št. 3/07 – uradno prečiščeno besedilo) o krajevni pristojnosti je do uveljavitve sprememb zakona, ki ureja izvršbo in zavarovanje, in se nanašajo na krajevno pristojnost v izvršbi na podlagi verodostojne listine, v postopku izvršbe na podlagi verodostojne listine po ugotovitvi pravnomočnosti sklepa o izvršbi za vodenje in odločanje v izvršilnem postopku na prvi stopnji krajevno pristojno tisto sodišče, ki je krajevno pristojno za odločanje glede na dovoljena sredstva izvršbe.

9. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

4687. Zakon o sodniški službi (uradno prečiščeno besedilo) (ZSS-UPB4)

Na podlagi 153. člena Poslovnika državnega zbora je Državni zbor Republike Slovenije na seji dne 27. septembra 2007 potrdil uradno prečiščeno besedilo Zakona o sodniški službi, ki obsega:

– Zakon o sodniški službi – ZSS (Uradni list RS, št. 19/94 z dne 13. 4. 1994),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodniški službi – ZSS-A (Uradni list RS, št. 8/96 z dne 12. 2. 1996),

– Zakon o dopolnitvah Zakona o sodniški službi – ZSS-B (Uradni list RS, št. 24/98 z dne 27. 3. 1998),

– Zakon o spremembi Zakona o sodniški službi – ZSS-C (Uradni list RS, št. 48/01 z dne 13. 6. 2001),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodniški službi – ZSS-D (Uradni list RS, št. 67/02 z dne 26. 7. 2002),

– Zakon o preprečevanju korupcije – ZPKor (Uradni list RS, št. 2/04 z dne 15. 1. 2004),

– Zakon o spremembi in dopolnitvi Zakona o sodniški službi – ZSS-E (Uradni list RS, št. 71/04 z dne 30. 6. 2004),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodniški službi – ZSS-F (Uradni list RS, št. 17//06 z dne 17. 2. 2006),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodniški službi – ZSS-G (Uradni list RS, št. 127/06 z dne 7. 12. 2006) in

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodniški službi – ZSS-H (Uradni list RS, št. 57/07 z dne 29. 6. 2007).

Št. 700-01/93-24/65
Ljubljana, dne 27. septembra 2007
EPA 1559-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr. med., l.r.

Z A K O N
O SODNIŠKI SLUŽBI
uradno prečiščeno besedilo
(ZSS-UPB4)

I. poglavje
TEMELJNE DOLOČBE

1. člen

Sodnica oziroma sodnik (v nadaljnjem besedilu: sodnik), izvoljen v sodniško funkcijo, dobi položaj, ki mu ga zagotavljajo ustava, zakon, ki ureja organizacijo in pristojnost sodišč in ta zakon.

Sodnik je v službenem razmerju z Republiko Slovenijo (v nadaljnjem besedilu: sodniška služba).

1.a člen

Sodniška služba se na sodniškem mestu opravlja v sodniških nazivih okrajni sodnik, okrožni sodnik, višji sodnik, vrhovni sodnik oziroma na položajih okrajni sodnik svetnik, okrožni sodnik svetnik, višji sodnik svetnik in vrhovni sodnik svetnik.

2. člen

Sodnik mora pri uresničevanju svojih pravic vselej ravnati tako, da varuje nepristranskost in neodvisnost sojenja ter ugled sodniške službe.

Sodnik se mora posvečati svoji službi s polno predanostjo in izpolnjevati svoje obveznosti po svojih najboljših močeh.

3. člen

Sodnik ne sme opravljati funkcij ali dejavnosti, ki so po določbi ustave ali po določbah tega zakona nezdružljive s sodniško funkcijo.

4. člen

Sodniku so zagotovljene pravica do napredovanja, do izobraževanja, do plače in druge pravice, ki izhajajo iz sodniške službe, in nikomur ni dovoljeno vanje posegati, razen v primerih in po postopkih, ki so določeni z zakonom.

Sodnik, ki meni, da je bila kakorkoli prizadeta njegova neodvisnost, lahko sodnemu svetu predlaga, da odpravi kršitev. Če sodni svet ugotovi, da je predlog utemeljen, lahko kršitev glede na njeno naravo odpravi oziroma zahteva ali predlaga njeno odpravo ter objavi svojo ugotovitev.

Sodnik je lahko s svojo pisno privolitvijo trajno premeščen na drugo sodišče ali drug organ (premestitev) ali začasno dodeljen na drugo sodišče ali drug organ (dodelitev).

Premestitev in dodelitev ne posegata v sodnikov položaj in sodnikovo plačo, ki ju ima sodnik na mestu, na katerega je imenovan.

Brez sodnikove privolitve je premestitev ali dodelitev dopustna samo v primerih in pod pogoji, ki jih določa ta zakon.

4.a člen

Glede sodnikovih pravic in dolžnosti v zvezi s sodniško službo, ki niso urejene s tem zakonom, se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja delovna razmerja.

5. člen

Sodniku preneha funkcija v primerih in pod pogoji, ki jih določata ustava in ta zakon.

6. člen

V disciplinskih zadevah zoper sodnike odločajo disciplinska sodišča.

Sodnika ni mogoče obtožiti pred disciplinskim sodiščem za mnenje, ki ga je dal pri odločanju v sodišču.

II. poglavje
IZVOLITEV V SODNIŠKO FUNKCIJO IN IMENOVANJA V SODNIŠKI SLUŽBI

1. oddelek
Pogoji za izvolitev sodnika in imenovanje na sodniško mesto

7. člen

Za sodnika je lahko izvoljen, kdor izpolnjuje splošne pogoje za izvolitev in posebne pogoje za izvolitev oziroma imenovanje na sodniško mesto, ki jih določa ta zakon.

8. člen

Za sodnika je lahko izvoljen, kdor izpolnjuje naslednje splošne pogoje:

1. da je državljan Republike Slovenije in aktivno obvlada slovenski jezik,
2. da je poslovno sposoben in ima splošno zdravstveno zmožnost,
3. da je dopolnil 30 let starosti,
4. da ima v Republiki Sloveniji pridobljen strokovni naslov univerzitetni diplomirani pravnik ali je končal enakovredno izobraževanje v tujini, priznano v skladu z Zakonom o priznavanju in vrednotenju izobraževanja,
5. da je opravil pravniški državni izpit,
6. da je osebnostno primeren za opravljanje sodniške funkcije.

Ni osebnostno primeren za opravljanje sodniške funkcije tisti, za katerega je na podlagi dosedanjega dela, ravnanja ali obnašanja utemeljeno sklepati, da sodniške funkcije ne bo opravljal strokovno, pošteno ali vestno ali da kot sodnik ne bo varoval sodniškega ugleda, nepristranskosti in neodvisnosti sojenja ali je bil obsojen za kaznivo dejanje, zaradi katerega je podan razlog za razrešitev sodnika (drugi odstavek 78. člena).

Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena sodniki, ki so sodili ali odločali v preiskovalnih in sodnih postopkih, v katerih so bile s sodbo kršene temeljne človekove pravice in svoboščine, po izteku svojega mandata ne izpolnjujejo pogojev za izvolitev v sodniško funkcijo.

9. člen

Oseba, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka prejšnjega člena, je lahko izvoljena na sodniško mesto na okrajnem sodišču (okrajni sodnik), če ima najmanj tri leta delovnih izkušenj na pravniških delih po opravljenem pravniškem državnem izpitu.

10. člen

Oseba, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka 8. člena tega zakona, je lahko izvoljena na sodniško mesto na okrožnem sodišču (okrožni sodnik), če je uspešno opravljala sodniško funkcijo v trajanju najmanj treh let ali ima najmanj šest let delovnih izkušenj na pravniških delih po opravljenem pravniškem državnem izpitu.

11. člen

Oseba, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka 8. člena tega zakona, je lahko izvoljena na sodniško mesto na višjem sodišču (višji sodnik), če je uspešno opravljala sodniško funkcijo v trajanju najmanj šest let ali ima najmanj devet let delovnih izkušenj na pravniških delih po opravljenem pravniškem državnem izpitu.

Za višjega sodnika je lahko izvoljen tudi univerzitetni učitelj prava, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka 8. člena tega zakona, če je izvoljen najmanj v naziv docenta.

12. člen

Oseba, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka 8. člena tega zakona, je lahko izvoljena na sodniško mesto na vrhovnem sodišču (vrhovni sodnik), če je uspešno opravljala sodniško funkcijo v trajanju najmanj 15 let ali ima najmanj 20 let delovnih izkušenj na pravniških delih po opravljenem pravniškem državnem izpitu.

Za vrhovnega sodnika je lahko izvoljen tudi univerzitetni učitelj prava, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka 8. člena tega zakona, če je izvoljen najmanj v naziv izrednega profesorja.

13. člen

Za izvolitev na sodniško mesto na specializiranem sodišču veljajo posebni pogoji iz 9. do 11. člena tega zakona glede na položaj sodišča, določen v zakonu o sodiščih.

S sodniško funkcijo je glede delovnih izkušenj izenačeno opravljanje funkcije državnega tožilca, sodnika za prekrške in državnega pravobranilca ter poklic odvetnika in notarja.

14. člen

Sodnik izpolnjuje pogoje za imenovanje na višje sodniško mesto, če izpolnjuje pogoje, ki so s tem zakonom določeni za izvolitev na takšno sodniško mesto (10. do 12. člen), ter pogoje, ki so s tem zakonom določeni za napredovanje sodnika.

2. oddelek
Postopek za izvolitev oziroma imenovanje sodnika

15. člen

Prosta sodniška mesta razpiše ministrstvo, pristojno za pravosodje, v sedmih dneh od prejema predloga predsednika sodišča.

Razpis se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Razpisni rok za prijave ne sme biti krajši od petnajst dni.

Prijava kandidata za sodniško funkcijo mora vsebovati naslednje podatke: osebno ter morebitno prejšnje osebno ime kandidata, datum in kraj rojstva, enotno matično številko občana (EMŠO), poštni naslov, na katerem je dosegljiv, naslov stalnega ali začasnega prebivališča ter kontaktno telefonsko številko. Kandidat, ki še ni bil izvoljen v sodniško funkcijo, mora prijavi priložiti tudi dokazilo o splošni zdravstveni zmožnosti in dokazilo o aktivnem znanju slovenskega jezika, če ni opravil pravniškega državnega izpita v Republiki Sloveniji, vsak kandidat pa tudi življenjepis z opisom strokovne dejavnosti po pridobljeni univerzitetni diplomi z dokazili in dokazila o izpolnjevanju posebnih pogojev za izvolitev na razpisano sodniško mesto. Dokazila o izpolnjevanju drugih pogojev iz prvega odstavka 8. člena tega zakona pridobi ministrstvo, pristojno za pravosodje.

Prijave, vložene po izteku razpisnega roka, in prijave, ki niso popolne, ministrstvo, pristojno za pravosodje, po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek, zavrže s sklepom, zoper katerega je dovoljeno v osmih dneh sprožiti upravni spor. Pristojno sodišče mora o tožbi oziroma pritožbi odločiti v tridesetih dneh od njene vložitve. Postopek glede razpisanega prostega mesta se prekine do pravnomočnosti sodne odločbe.

Za ugotavljanje izpolnjevanja pogojev za izvolitev sodnika lahko ministrstvo, pristojno za pravosodje, pridobiva podatek o poslovni sposobnosti kandidata za sodniško funkcijo od upravljavca matičnega registra, podatek o državljanstvu pa od upravljavca centralne evidence o državljanstvu.

16. člen

Ministrstvo, pristojno za pravosodje, pošlje najpozneje v petih dneh od prejema popolnih prijav predsedniku sodišča, pri katerem je razpisano prosto sodniško mesto, vse prijave, ki jih ni zavrglo.

Prijavam kandidatov, ki prvič kandidirajo, ministrstvo, pristojno za pravosodje, priloži podatke o sodniškem pripravništvu in pravniškem državnem izpitu. Prijavam kandidatov, ki že opravljajo sodniško funkcijo, ministrstvo, pristojno za pravosodje, priloži ustrezne podatke iz osebne evidence sodnika (72. člen).

Predsednik sodišča najpozneje v 20 dneh od dneva, ko prejme razpisno gradivo iz prejšnjih odstavkov, oblikuje obrazloženo mnenje o ustreznosti vsakega kandidata, pri čemer se mora ravnati po kriterijih iz prvega odstavka 28. člena tega zakona. Mnenje vroči kandidatu, ta pa lahko da nanj obrazložene pripombe v osmih dneh od prejema mnenja.

Najpozneje v osmih dneh po prejemu pripomb oziroma poteku roka iz prejšnjega odstavka predsednik sodišča oblikuje dokončno mnenje, ki ga z razpisnim gradivom in morebitnimi pripombami kandidata pošlje sodnemu svetu.

Predsednik sodišča lahko posebej navede, katere kandidate šteje za najbolj ustrezne za zasedbo prostega mesta in to obrazloži.

17. člen

Obrazložitev ocene ustreznosti kandidatov mora zajemati kandidatove osebne podatke ter podatke in mnenje o strokovnem znanju in drugih sposobnostih, ki se zahtevajo za opravljanje sodniške funkcije (v nadaljnjem besedilu: strokovna usposobljenost).

Za osebo, ki kandidira za izvolitev v sodniško funkcijo, morajo podatki o strokovni usposobljenosti vsebovati tudi podatke o uspešnosti kandidata v času študija prava, podatke in oceno kandidatovega usposabljanja v času pripravništva ter oceno kandidatovega dela, če je v okviru opravljanja svojega dotedanjega poklica ali dela nastopal pred sodišči, če je kandidat že bil sodnik, pa tudi podatke iz osebne evidence sodnika. Sodni svet ima pravico zahtevati vpogled v osebni spis sodniškega pripravnika.

18. člen

Nepopolne prijave, ki jih ni zavrglo ministrstvo, pristojno za pravosodje, in prijave kandidatov, ki ne izpolnjujejo splošnih in posebnih pogojev za razpisano sodniško mesto, zavrže oziroma zavrne sodni svet s sklepom.

Sodni svet lahko v postopku izbire kandidatov zahteva od predsednika sodišča, v roku, ki ga določi sodni svet, da dopolni obrazložitev mnenja o ustreznosti kandidatov ali da mnenje o ustreznosti kandidatov ponovno oblikuje, in pri tem pridobi ter upošteva še dodatne podatke in dokazila.

Sodni svet opravi izbiro v 30 dneh od prejema gradiva iz četrtega odstavka 16. člena tega zakona oziroma od prejema mnenja iz prejšnjega odstavka.

Sodni svet pri izbiri kandidata ni vezan na mnenje predsednika sodišča o ustreznosti kandidata.

Sodni svet ni dolžan izbrati kandidata, ki sicer izpolnjuje formalne pogoje za razpisano sodniško mesto.

19. člen

Če sodni svet izbere kandidata, ki še ni izvoljen v sodniško funkcijo, ga je dolžan v skladu z določbami tega zakona predlagati državnemu zboru v izvolitev.

Če sodni svet opravi izbiro, predlaga državnemu zboru v izvolitev za vsako razpisano prosto sodniško mesto, za katerega je po opravljenem postopku izbire treba izvoliti sodnika, enega kandidata.

Če državni zbor ne izvoli kandidata iz prejšnjega odstavka, sodni svet lahko opravi ponovno izbiro med prijavljenimi kandidati, ki izpolnjujejo pogoje, in ravna v skladu z določbami tega zakona ali pa odloči, da se razpis sodniškega mesta ponovi.

19.a člen

Z imenovanjem na sodniško mesto sodnik pridobi naziv, ki ustreza temu sodniškemu mestu.

20. člen

Šteje se, da je z izvolitvijo v sodniško funkcijo sodnik imenovan na razpisano sodniško mesto.

Ko sodni svet prejme akt o izvolitvi sodnika, odloči o uvrstitvi sodnika v plačni razred, ki ustreza pridobljenemu nazivu.

21. člen

Če sodni svet izbere na sodniško mesto kandidata, ki je že izvoljen v sodniško funkcijo, ga imenuje na razpisano sodniško mesto in premesti na sodišče, pri katerem je to mesto razpisano.

Če gre za višje sodniško mesto, šteje imenovanje za napredovanje na višje sodniško mesto po 24. členu tega zakona.

Ne glede na določbo prejšnjega odstavka odloča o imenovanju kandidata na mesto vrhovnega sodnika in njegovi premestitvi državni zbor na predlog sodnega sveta.

Imenovanje na sodniško mesto se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Premestitev se opravi trideseti dan po pravnomočnosti odločbe o imenovanju. Ta rok lahko sodni svet na predlog sodnika ali predsednika sodišča iz posebej utemeljenih razlogov skrajša.

21.a člen

Sodni svet vroči predlog za izvolitev iz 19. člena tega zakona oziroma odločbo o imenovanju iz 21. člena tega zakona vsem kandidatom, ki so se prijavili na prosto sodniško mesto, če njihove prijave niso bile završene oziroma zavrnjene po četrtem odstavku 15. člena oziroma prvem odstavku 18. člena tega zakona. Če je sprožen upravni spor, mora pristojno sodišče odločiti najpozneje v tridesetih dneh.

22. člen

Če je razpis za prosto sodniško mesto neuspešen, je ministrstvo, pristojno za pravosodje, dolžno v 15 dneh razpis ponoviti, razen če v tem času prejme izjavo predsednika sodišča, da razpisa ni treba ponoviti.

23. člen

Sodnik nastopi sodniško službo z dnem, ko pred predsednikom državnega zbora izreče naslednjo prisego: »Prisegam, da bom sodniško funkcijo opravljal-a v skladu z ustavo in zakonom ter sodil-a po svoji vesti in nepristransko.«

3. oddelek
Sodniško napredovanje

24. člen

Z nastopom sodniške službe pridobi sodnik pravico do napredovanja v skladu s pogoji, ki jih določa ta zakon.

Napredovanje zajema napredovanje v plačnih razredih znotraj razpona plačnih razredov za posamezni sodniški naziv ter napredovanje v višji sodniški naziv, napredovanje na višje sodniško mesto in napredovanje na položaj svetnika.

O napredovanju v plačnih razredih in na položaj svetnika odloča predsednik sodišča na predlog sodnika, pri čemer se mora ravnati po kriterijih iz prvega odstavka 28. člena tega zakona. O napredovanju v višji sodniški naziv in o hitrejšem napredovanju v plačnih razredih, v položaj svetnika ali na višje sodniško mesto ter o izjemnem napredovanju v višji sodniški naziv odloča sodni svet na predlog sodnika ali predsednika sodišča. O napredovanju se odloča po izvedenem postopku ugotavljanja uspešnosti in strokovnosti sodnika.

Če je bila pred odločanjem o napredovanju sodnika v višji plačni razred zahtevana izdelava ocene sodniške službe, se do zaključka postopka izdelave ocene odločanje o napredovanju odloži.

Napredovanje na višje sodniško mesto se izvede po določbah 2. oddelka II. poglavja tega zakona.

25. člen

Zoper odločbo sodnega sveta o premestitvi oziroma imenovanju na sodniško mesto, v sodniški naziv oziroma na položaj svetnika in zoper odločbo glede uvrstitve v plačni razred se sodnik lahko pritoži v roku osmih dni od njenega prejema.

O pritožbi zoper odločbo iz prejšnjega odstavka odloča sodni svet z dvotretjinsko večino glasov vseh članov.

26. člen

Okrajni, okrožni in višji sodnik napreduje v višji plačni razred vsaka tri leta v skladu z določbami tega zakona, razen v primeru, ko je za ta čas z oceno sodniškega dela ugotovljeno, da ne izpolnjuje pogojev za napredovanje, oziroma če tako določa pravnomočna sodba disciplinskega sodišča.

27. člen

Sodnik lahko napreduje na prvo naslednje višje sodniško mesto (okrožni, višji, vrhovni sodnik).

Sodnik lahko napreduje na višje sodniško mesto po drugem napredovanju v višji plačni razred na istem sodniškem mestu, kolikor ni s tem zakonom drugače določeno.

Položaj svetnika pridobi višji sodnik pri tretjem napredovanju v višji plačni razred na istem sodniškem mestu, če ta zakon ne določa drugače. Položaj svetnika pridobi vrhovni sodnik po devetih letih opravljanja sodniške službe vrhovnega sodnika, če je z oceno sodniške službe ugotovljeno, da izpolnjuje pogoje za napredovanje, če ta zakon ne določa drugače.

Položaj svetnika pridobi okrajni ali okrožni sodnik pri prvem napredovanju po dopolnjenem petinštiridesetem letu starosti, če je z oceno sodniške službe ugotovljeno, da izpolnjuje pogoje za hitrejše napredovanje.

4. oddelek

Kriteriji za izbiro in napredovanje sodnika in postopek ocenjevanja sodniškega dela

28. člen

Sodni svet se mora pri izbiri kandidatov za sodniško službo in odločanju o napredovanju ravnati po kriterijih, ki jih določa ta zakon za ugotovitev, ali kandidat ima strokovno znanje in sposobnosti za opravljanje sodniške službe oziroma izpolnjuje pogoje za napredovanje.

Kriteriji iz prejšnjega odstavka obvezujejo tudi personalne svete.

29. člen

Ocena sodniške službe se sestavi ob upoštevanju naslednjih kriterijev:

1. strokovno znanje, pri čemer se upoštevajo zlasti sodnikova strokovna dejavnost, specialistični in podiplomski študij ter dosežen ugled v pravni stroki;

2. delovne sposobnosti, pri čemer se upoštevajo zlasti doseženo razmerje med opravljenim in pričakovanim obsegom sodnikovega dela, ali sodnik strnjeno razpisuje naroke in strnjeno vodi obravnave, pravočasnost pisne izdelave sodne odločbe in pravočasnost postopanja v zvezi z vloženimi pravnimi sredstvi;

3. sposobnost razreševanja pravnih vprašanj, pri čemer se upoštevajo zlasti dosežena stopnja pravilnosti in zakonitosti sodnikovega odločanja, ugotovljena predvsem v postopkih s pravnimi sredstvi, ali sodnik upošteva dobro sodno prakso in njegove sposobnosti za reševanje zapletenih in kompleksnih zadev;

4. opravljeno delo pri odpravi in preprečitvi sodnih zaostankov, zlasti reševanje zadev po vrstnem redu pripada, upoštevaje število dodeljenih zadev pa tudi razmerje med številom rešenih zadev, ki so določene kot sodni zaostanek, in številom vseh rešenih zadev, razmerje med številom rešenih pomembnejših zadev, ki so določene kot sodni zaostanek, in številom vseh rešenih pomembnejših zadev, ter število sklenjenih sodnih poravnav;

5. varovanje ugleda sodnika in sodišča, ki se ugotavlja zlasti na podlagi načina vodenja postopkov, komuniciranja s strankami in drugimi organi, varovanja neodvisnosti, nepristranskosti, zanesljivosti in pokončnosti ter obnašanja v službi in zunaj nje;

6. sposobnost ustnega in pisnega izražanja, kakor izhaja zlasti iz spisov obravnavanih zadev, izdelanih odločb in sodnikovega strokovnega delovanja;

7. opravljeno dodatno delo pri izvrševanju sodne funkcije, zlasti v okviru mentorstva, sodelovanje pri izobraževanju in strokovnem izpopolnjevanju ter sodelovanje v zakonodajnih postopkih;

8. odnos do sodelavcev pri opravljanju sodniškega dela;

9. sposobnost opravljanja nalog vodstvenega mesta, če je sodnik imenovan na tako mesto, kakor se kaže zlasti v rezultatih dela na področju, ki je sodniku zaupano.

Ocena sodniške službe mora vsebovati izpolnjevanje vseh kriterijev iz prejšnjega odstavka.

30. člen

Za kandidate, ki se prvič potegujejo za sodniško službo, se smiselno uporabljajo kriteriji iz prejšnjega člena.

31. člen

Za sodnike izdela personalni svet oceno sodniške službe vsaka tri leta, pred tem časom pa na zahtevo sodnega sveta, predsednika sodišča, predsednika sodišča višje stopnje ali sodnika samega.

Za sodnika se v prvih treh letih opravljanja sodniške službe izdela ocena sodniške službe vsako leto.

Ocena sodniške službe se izdela na podlagi podatkov iz osebnega spisa sodnika in drugih podatkov o izpolnjevanju kriterijev iz 29. člena tega zakona. V okviru izdelave ocene sodniške službe se za ugotovitev izpolnjevanja kriterijev iz 2. in 6. točke prvega odstavka 29. člena tega zakona pregledujejo spisi zadev, dodeljenih sodniku, in zadev, o katerih je že bilo pravnomočno odločeno.

Osebni spis sodnika se vodi v uradu predsednika sodišča, pri katerem sodnik opravlja sodniško službo, za predsednika sodišča pa v uradu predsednika sodišča neposredno višje stopnje. Če je sodnik premeščen na drugo sodišče, se osebni spis prenese v urad predsednika tega sodišča.

V osebni spis sodnika se po odredbi predsednika sodišča, predsednika sodišča višje stopnje, personalnega sveta, sodnega sveta ali na zahtevo sodnika vnašajo vsi podatki, pomembni za izdelavo ocene sodniške službe. Z vsebino vsakega vnosa se takoj seznani sodnika, na katerega se spis nanaša.

Podatke iz osebnega spisa lahko vpogledajo le osebe in organi iz prejšnjega odstavka, disciplinski tožilec in disciplinsko sodišče prve in druge stopnje zaradi izvajanja pooblastil po tem zakonu in zakonu, ki ureja organizacijo in pristojnost sodišč. Sodnik ima pravico do vpogleda v svoj osebni spis.

32. člen

Z oceno sodniške službe personalni svet ugotovi, da sodnik:

1. ne ustreza sodniški službi;
2. ne izpolnjuje pogojev za napredovanje;
3. izpolnjuje pogoje za napredovanje;
4. izpolnjuje pogoje za hitrejše napredovanje;
5. izpolnjuje pogoje za izjemno napredovanje v višji sodniški naziv.

Ocena iz 4. točke prejšnjega odstavka se izda, če personalni svet ugotovi, da sodnik izpolnjuje vse kriterije iz prvega odstavka 29. člena tega zakona, izkazuje nadpovprečno strokovno znanje, nadpovprečne delovne sposobnosti in nadpovprečne sposobnosti razreševanja pravnih vprašanj ter nadpovprečno uspešno opravlja delo pri odpravi in preprečitvi zaostankov (1. do 4. točka prvega odstavka 29. člena).

Ocena iz 5. točke prvega odstavka tega člena se izda, če personalni svet ugotovi, da sodnik nadpovprečno izpolnjuje vse kriterije iz prvega odstavka 29. člena tega zakona, izkazuje izjemno strokovno znanje, izjemne delovne sposobnosti in izjemne sposobnosti razreševanja pravnih vprašanj ter izjemno uspešno opravlja delo pri odpravi in preprečitvi zaostankov (1. do 4. točka prvega odstavka 29. člena).

33. člen

Če iz ocene izhaja, da sodnik ne ustreza sodniški službi, mu sodniška funkcija preneha.

Oceno sodniške službe iz prejšnjega odstavka je treba pred njenim učinkovanjem predložiti v potrditev sodnemu svetu.

34. člen

Če iz ocene izhaja, da sodnik ne izpolnjuje pogojev za napredovanje, ne more biti imenovan na višje sodniško mesto ali na položaj svetnika in ne more biti uvrščen v višji plačni razred, dokler ni z oceno ugotovljeno, da izpolnjuje pogoje za napredovanje.

Če po določbah tega zakona ni ovir za napredovanje, oziroma če iz ocene izhaja, da sodnik izpolnjuje pogoje za napredovanje, ga predsednik sodišča v skladu s pogoji tega zakona uvrsti v višji plačni razred oziroma imenuje na položaj svetnika.

Če iz ocene izhaja, da izpolnjuje pogoje za hitrejše napredovanje, sodnik:

– napreduje v plačni razred, ki je po vrsti naslednji višji od plačnega razreda, na katerega bi napredoval po 26. členu tega zakona;

– lahko napreduje na višje sodniško mesto že po prvem napredovanju v višji plačni razred, ne glede na določbe 10., 11., 12. in prvega odstavka 27. člena tega zakona;

– napreduje na položaj svetnika višjega že pri drugem napredovanju v višji plačni razred oziroma na položaj svetnika okrajnega ali okrožnega sodišča v skladu s četrtim odstavkom 27. člena tega zakona.

Vrhovni sodnik lahko napreduje na položaj svetnika po šestih letih opravljanja sodniške službe vrhovnega sodnika, če je z oceno sodniške službe ugotovljeno, da izpolnjuje pogoje za hitrejše napredovanje.

34.a člen

Sodnik lahko iz posebno utemeljenih razlogov napreduje v neposredno višji sodniški naziv (okrožni, višji, vrhovni sodnik). O napredovanju odloči sodni svet na predlog personalnega sveta, ki je pristojen za oceno sodniške službe.

Ne glede na določbo prejšnjega odstavka odloči o izjemnem napredovanju v naziv vrhovni sodnik državni zbor na predlog sodnega sveta.

Posebno utemeljeni razlogi iz prvega odstavka tega člena so dani, če iz ocene sodniške službe izhaja, da sodnik izpolnjuje pogoje za izjemno napredovanje v višji sodniški naziv.

Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena lahko okrajni oziroma okrožni sodnik svetnik na istem sodniškem mestu napreduje v neposredno višji sodniški naziv, če so pretekla najmanj tri leta od imenovanja sodnika na položaj svetnika in če iz ocene sodniške službe izhaja, da izpolnjuje pogoje za hitrejše napredovanje. Pri tem napredovanju lahko doseže največ naziv višjega sodnika, na istem sodniškem mestu pa ne more biti imenovan na položaj višjega sodnika svetnika.

Sodnika iz prejšnjega odstavka se z letnim razporedom dela v skladu z zakonom, ki ureja sodišča, razporedi praviloma za sojenje v pomembnejših zadevah ter za opravljanje dodatnega dela pri izvrševanju sodne funkcije v okviru mentorstva, lahko pa se ga tudi dodeli na sodišče višjega položaja, ki ustreza njegovemu nazivu.

34.b člen

Sodnik, ki napreduje v višji sodniški naziv ali na višje sodniško mesto, se uvrsti v plačni razred v skladu s 45. členom tega zakona oziroma v plačni razred, ki je za en plačni razred višji od plačnega razreda, v katerega je bil uvrščen pred napredovanjem.

Pri napredovanju v višji sodniški naziv na istem sodniškem mestu lahko sodnik doseže plačni razred, ki je za največ dvanajst plačnih razredov višji od izhodiščnega plačnega razreda sodniškega mesta.

Sodnik, ki napreduje na položaj svetnika, se uvrsti v plačni razred svetnika ustreznega sodniškega naziva.

35. člen

Personalni svet višjega sodišča izdela oceno sodniške službe za okrajne in okrožne sodnike, ki opravljajo sodniško službo na okrajnih in okrožnih sodiščih na njegovem območju in za sodnike, ki so dodeljeni na višje sodišče.

Personalni svet Vrhovnega sodišča Republike Slovenije izdela oceno sodniške službe za višje sodnike in vrhovne sodnike.

Za sodnike, ki so dodeljeni na delo na Ustavno sodišče Republike Slovenije, Vrhovno sodišče Republike Slovenije, v strokovno službo sodnega sveta, v center za izobraževanje in v ministrstvo, pristojno za pravosodje, izdela oceno personalni svet Vrhovnega sodišča Republike Slovenije v sodelovanju s predstojniki teh organov.

36. člen

Oceno sodniške službe pošlje personalni svet pisno in zaupno ocenjevanemu sodniku in predsedniku sodišča, na katerem sodnik opravlja sodniško službo, oceno za sodnika, ki je predsednik sodišča, predsedniku sodišča neposredno višje stopnje, za sodnika, ki je dodeljen po 71. členu tega zakona, pa predstojniku organa.

Ocenjevani sodnik, predsednik sodišča ali predstojnik organa, ki se z oceno ne strinja, se lahko pritoži v osmih dneh pri personalnem svetu Vrhovnega sodišča Republike Slovenije.

Ko odloča o pritožbi zoper oceno iz prvega odstavka 35. člena tega zakona, personalni svet Vrhovnega sodišča Republike Slovenije pritožbo zavrne, oceno spremeni ali pa jo razveljavi in zahteva od personalnega sveta višjega sodišča ponovno izdelavo ocene.

O pritožbi zoper oceno iz drugega odstavka 35. člena tega zakona odloča personalni svet Vrhovnega sodišča Republike Slovenije z večino glasov vseh članov. Po ponovni obravnavi ocene personalni svet oceno spremeni ali pa pritožbo zavrne.

III. poglavje
SODNIŠKE DOLŽNOSTI IN NEZDRUŽLJIVOST SODNIŠKE FUNKCIJE

37. člen

Sodnik se mora vselej vesti tako, da varuje nepristranskost in neodvisnost sojenja, sodniški ugled in samostojnost sodne oblasti.

Sodnik ne sme ovirati delovanja sodišča zaradi uveljavljanja svojih pravic.

38. člen

Sodnik je dolžan ohraniti zase vse, kar je v okviru opravljanja službe zvedel o strankah in njihovih pravnih in dejanskih razmerjih, ter varovati tajnost vseh podatkov, do katerih javnost nima dostopa.

Sodnik se ne sme v javnosti vnaprej izražati o pravnih in dejanskih vprašanjih, ki so predmet zadeve, o katerih še ni pravnomočno odločeno, oziroma zadeve, v kateri je vloženo kakšno izredno pravno sredstvo.

39. člen

Sodnik ne sme sprejemati daril ali drugih koristi v zvezi s svojo službo. Prav tako ne smejo sprejemati daril ali drugih koristi v zvezi s sodnikovo službo njegov zakonec in drugi družinski člani, sorodniki in druge osebe, ki živijo s sodnikom v skupnem gospodinjstvu.

40. člen

Če je sodnik izvoljen za predsednika republike, poslanca državnega zbora, sodnika ustavnega sodišča, sodnika mednarodnega sodišča ali na drugo mednarodno pravosodno funkcijo, predsednika vlade, varuha človekovih pravic oziroma njegovega namestnika, imenovan za ministra ali predsednika, namestnika predsednika oziroma člana komisije za preprečevanje

korupcije, mu sodniška funkcija ter vse pravice in dolžnosti iz sodniške službe mirujejo.

Določba prvega odstavka tega člena se uporablja tudi, če je sodnik izvoljen za poslanca evropskega parlamenta, evropskega varuha človekovih pravic, imenovan za člana Evropske komisije ali za člana mednarodne civilne misije.

41. člen

Sodnik ne sme opravljati odvetniških ali notarskih poslov oziroma gospodarske ali druge pridobitne dejavnosti.

Sodnik ne sme opravljati poslovodskih poslov in ne sme biti član upravnega ali nadzornega odbora gospodarske družbe ali druge pravne osebe, ki se ukvarja s pridobitno dejavnostjo.

42. člen

Sodnik ne sme sprejeti nobene zaposlitve ali dela, ki bi ga oviralo pri opravljanju službe ali nasprotovalo ugledu sodniške službe oziroma vzbujalo vtis, da pri opravljanju svoje službe ni nepristranski.

Sodnik sme opravljati pedagoška, znanstvena, publicistična, raziskovalna ali druga podobna dela v pravni stroki, če s tem ni ovirano opravljanje sodniške službe.

Za opravljanje del iz prejšnjega odstavka ali drugih del, ki jih sodnik lahko opravlja poleg sodniške službe, sodnik ne sme skleniti delovnega razmerja.

43. člen

O sprejemu dela, ki ga sodnik lahko opravlja poleg sodniške službe, mora sodnik predhodno pisno obvestiti predsednika sodišča, predsednik sodišča pa predsednika neposredno višjega sodišča.

Če predsednik sodišča meni, da gre za delo, ki ga sodnik po določbah tega zakona ne sme opravljati, predlaga sodnemu svetu, da odloči o nezdružljivosti dela s sodniško funkcijo, in o tem obvesti sodnika.

Če sodni svet odloči, da je delo nezdružljivo s sodniško funkcijo, ga sodniku prepove sprejeti.

43.a člen

Mentorske zadolžitve v skladu z zakonom, ki ureja pravniški državni izpit in izobraževanje za sodniško službo, so sestavni del sodniške dolžnosti.

43.b člen

Sodniki opravljajo sodniško službo v okviru poslovnega časa sodišča, določenega v Sodnem redu, v okviru dežurstva in v okviru pripravljenosti.

Sodnik ima pravico do dnevnega počitka v trajanju nepretrgoma najmanj 12 ur in do tedenskega počitka v trajanju nepretrgoma 24 ur.

Zaradi zagotavljanja dežurstva se lahko s sodnikovim soglasjem določi 24-urno ali tedensko dežurstvo.

IV. poglavje
SODNIŠKE PRAVICE

1. oddelek
Sodniška plača in nadomestila

44. člen

Sodnik ima pravico do osnovne plače, ki ustreza plačnemu razredu za sodniški naziv, v katerega je imenovan, ali položaju, na katerega je imenovan.

Sodnik ima pravico do dodatkov kot dela plače pod pogoji in v višini, kot jih določa zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

Sodnik ima pravico do dela plače za redno delovno uspešnost in delovno uspešnost iz naslova povečanega obsega dela pod pogoji in v višini, kot jih določa zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

Sodniku se osnovna plača v času trajanja sodniške službe ne sme znižati, razen v primerih, ki jih določa ta zakon.

45. člen

Sodnik se ob izvolitvi oziroma imenovanju uvrsti v plačni razred v skladu z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

V plačni razred okrožnega kazenskega sodnika se, ob izvolitvi oziroma imenovanju ali ob razporeditvi na kazensko področje, uvrsti okrožni sodnik za čas, ko v skladu z letnim razporedom opravlja delo v celoti ali pretežno na kazenskem področju.

Sodnik je ob izvolitvi oziroma imenovanju lahko uvrščen v plačni razred, ki je za enega ali dva plačna razreda višji od plačnega razreda, v katerega je uvrščena funkcija, če sodni svet ugotovi, da za to obstajajo utemeljeni razlogi.

46. člen

Okrajni in okrožni sodniki lahko napredujejo za največ devet plačnih razredov.

Višji sodniki lahko napredujejo za največ šest plačnih razredov.

Vrhovni sodniki lahko napredujejo za en plačni razred.

Okrajni sodnik svetnik, okrožni sodnik svetnik, višji sodnik svetnik in vrhovni sodnik svetnik se s pridobitvijo položaja svetnika uvrstijo za en plačni razred višje od najvišjega plačnega razreda posameznega sodniškega naziva.

47. člen

Sodnika ob napredovanju v plačnih razredih ali na položaj svetnika uvrsti v plačni razred predsednik sodišča. Ob napredovanju v višji sodniški naziv in ob imenovanju v plačnih razredih, v položaj svetnika ali na višje sodniško mesto, če je imenovanje povezano s hitrejšim ali izjemnim napredovanjem, sodnika uvrsti v plačni razred sodni svet. Uvrstitev v plačni razred je sestavni del odločbe o napredovanju oziroma imenovanju. Uvrstitev v plačni razred se ne objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

48. člen

Sodniška plača se določi tako, da se vrednost plačnega razreda, v katerega je sodnik uvrščen, poveča za dodatke ter za del plače za redno delovno uspešnost in delovno uspešnost iz naslova povečanega obsega dela v skladu z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

49. člen

Dežurstvo je posebna oblika dela, ki se izvaja na sedežu sodišča ali zunaj njega, s katero se zagotavlja 24-urno opravljanje nujnih procesnih dejanj, določenih v zakonih. Sestavljeno je iz aktivnega dela, ko sodnik med dežurstvom opravlja svoja dela in naloge, in neaktivnega dela.

Aktivne ure v dežurstvu, ki jih sodnik opravi v okviru polnega delovnega časa, se vrednotijo kot delo v okviru polnega delovnega časa. Aktivne ure dežurstva, ki jih sodnik opravi prek polnega delovnega časa, se vrednotijo kot delo prek polnega delovnega časa. Neaktivne ure dežurstva, ki jih sodnik opravi prek polnega delovnega časa, se štejejo v delo prek polnega delovnega časa in se vrednotijo enako kot delo v okviru polnega delovnega časa.

Aktivne in neaktivne ure iz tega člena se določijo glede na evidentirano količino dela. Merila za opredelitev aktivnih in neaktivnih ur se določijo s Sodnim redom.

Plačilo za dežurstvo se všteva v osnovo za pokojninsko in invalidsko zavarovanje.

49.a člen

(črtan)

49.b člen

(črtan)

49.c člen

(črtan)

49.č člen

(črtan)

49.d člen

(črtan)

50. člen

Pripravljenost pomeni dosegljivost zunaj sedeža sodišča po telefonu ali z uporabo drugih sredstev za potrebe prihoda na delovno mesto zaradi prevzema nujnih preiskovalnih dejanj na poziv dežurnega sodnika in zaradi prevzema vodenja postopka o prekršku v primeru pridržanja ter privedbe osebe, zalotene pri prekršku, v skladu z zakonom, ki ureja prekrške, za potrebe odločanja o pritožbah in za odločanje o dovolitvi posegov v človekove pravice ter za odločanje v volilnih postopkih in drugih podobnih zadevah. Najdaljši sprejemljivi čas prihoda na delovno mesto se določi s Sodnim redom.

Ure pripravljenosti se ne štejejo v delovni čas. Če sodnik v času pripravljenosti prevzame opravljanje nalog iz prejšnjega odstavka, se aktivne ure vrednotijo in evidentirajo kot aktivne ure v času dežurstva. Za čas aktivnih ur ne pripada dodatek za pripravljenost.

50.a člen

(črtan)

51. člen

Sodnik, ki opravlja dežurstvo na dela proste dneve, ima pravico do tedenskega počitka na kakšen drug dan v tednu.

52. člen

Sodniška plača, določena po določbah tega poglavja, se lahko zmanjša le na podlagi pravnomočne sodbe disciplinskega sodišča ali odločbe pristojnega organa za čas, ko je sodnik začasno odstranjen iz sodniške službe ali je zoper njega odrejen pripor.

53. člen

Sodnik ima za čas letnega dopusta in izrednega plačanega dopusta pravico do nadomestila plače v višini 100% plače za pretekli mesec. Delodajalec sodniku za zadržanost z dela zaradi bolezni ali poškodbe, ki ni povezana z delom, izplačuje nadomestilo plače v višini 80% plače sodnika v preteklem mesecu, in sicer do 30 delovnih dni za posamezno odsotnost z dela, vendar največ za 120 delovnih dni v koledarskem letu.

54. člen

Predpisi o pokojninskem in invalidskem ter zdravstvenem in drugem socialnem zavarovanju, ki veljajo za osebe v delovnem razmerju, se uporabljajo tudi za sodnike, če ni z zakonom drugače določeno.

Sodniška služba se šteje v delovno dobo.

55. člen

Sodnik ima pravico do drugih osebnih prejemkov in povračil:

1. povračila stroškov za prevoz na delo in z dela,
2. regresa za prehrano med delom,
3. regresa za letni dopust,
4. nadomestila za ločeno življenje,
5. povračila stroškov prevoza ob dela prostih dneh iz kraja, kjer ima službeno stanovanje, do kraja stalnega prebivališča in nazaj,
6. povračila stroškov selitve iz kraja stalnega prebivališča v kraj, kjer ima službeno stanovanje, in nazaj,
7. povračila stroškov za izobraževanje,
8. jubilejne nagrade,
9. odpravnine ob odhodu v pokoj.

56. člen

Sodnik ima pravico do povračila stroškov v zvezi s službenimi potovanji (dnevnice, stroški prevoza, stroški prenočevanja).

57. člen

Prejemki in povračila iz prejšnjih dveh členov se izplačujejo po predpisih, ki veljajo za poslance državnega zbora, če s tem zakonom ni drugače določeno.

Izplačilo prejemkov in povračil, do katerih je sodnik upravičen, odobri predsednik sodišča.

2. oddelek
Dopusti

58. člen

Sodnik ima pravico do letnega dopusta v trajanju do štirideset delovnih dni, vendar ne manj kot trideset delovnih dni.

Sodnik ima pravico do izrednega plačanega dopusta do sedem delovnih dni v posameznem koledarskem letu zaradi osebnih razlogov.

Če sodnik kandidira za poslanca ali predsednika republike, ima od dneva potrditve kandidature pravico do izrednega neplačanega dopusta za pripravo na volitve v trajanju trideset delovnih dni.

V drugih izjemnih primerih se lahko sodniku odobri izredni neplačani dopust do trideset dni v koledarskem letu.

Merila za trajanje dopusta ter primere in pogoje iz prejšnjih odstavkov določi minister, pristojen za pravosodje, v soglasju s sodnim svetom.

59. člen

Sodnik mora poskrbeti, da izkoristi letni dopust tako, da ne bo ovirano opravljanje sodniške službe. Večji del letnega dopusta izkoristi sodnik v času sodnih počitnic, razen v primeru, kadar po letnem razporedu opravlja sodniško službo v nujnih zadevah.

Sodnik napove čas izrabe večjega dela letnega dopusta najkasneje do 31. maja za tekoče leto, o spremembi časa izrabe pa pravočasno obvesti predsednika sodišča.

Če bi bilo zaradi napovedane izrabe ali spremembe izrabe letnega dopusta občutno ovirano redno izvajanje sodne oblasti, predsednik sodišča ne ugodi napovedani izrabi ali spremembi izrabe letnega dopusta.

Proti odločitvi predsednika sodišča se sodnik lahko pritoži v treh dneh. O pritožbi okrajnega, okrožnega in višjega sodnika odloči personalni svet višjega sodišča, o pritožbi vrhovnega sodnika pa personalni svet Vrhovnega sodišča Republike Slovenije. Pritožba ne zadrži izvršitve odločitve.

60. člen

Izredni dopust sodnika odobri predsednik sodišča, za predsednika sodišča predsednik neposredno višjega sodišča, za predsednika vrhovnega sodišča pa predsednik sodnega sveta.

Če predsednik sodišča zavrne zahtevo za odobritev izrednega dopusta, ima sodnik pravico, da se zoper odločitev v roku petih dni pritoži.

O pritožbi odloči personalni svet, ki je pristojen po četrtem odstavku prejšnjega člena.

3. oddelek
Službeno oblačilo

61. člen

Sodniku pripada službeno oblačilo, to je sodniška toga.

Vrste službenih oblačil za sodnike na posameznih sodniških mestih oziroma položajih in način nošenja predpiše minister, pristojen za pravosodje.

4. oddelek
Sodniško izobraževanje

62. člen

Sodniške štipendije se pod pogoji tega zakona podeljujejo sodnikom za podiplomski študij prava ter za specialistični študij prava v državi ali v tujini oziroma za strokovno usposabljanje na kakšnem drugem strokovnem področju, ki je povezano s sodniškim delom.

Sodniška štipendija predstavlja povračilo stroškov izobraževanja, vključno z nabavo potrebne strokovne literature, če mora sodnik v času izobraževanja bivati zunaj svojega stalnega prebivališča, pa tudi povračilo stroškov bivanja.

Sredstva za sodniške štipendije se zagotavljajo v proračunu Republike Slovenije v okviru sredstev ministrstva, pristojnega za pravosodje.

63. člen

Štipendije se podeljujejo na podlagi razpisa ministrstva, pristojnega za pravosodje, ki zbere prijave in jih s svojim mnenjem posreduje sodnemu svetu.

Sodni svet odloči, katerim najboljšim kandidatom se glede na letna razpoložljiva sredstva za štipendije dodelijo štipendije. Pred odločitvijo sodni svet pridobi mnenje predsednika sodišča, na katerem kandidat opravlja sodniško funkcijo, če gre za predsednika sodišča, pa predsednika sodišča neposredno višje stopnje.

Postopek in pogoje za podelitev štipendij predpiše minister, pristojen za pravosodje.

Če izobraževanje zahteva sodnikovo odsotnost, ima sodnik, ki mu je štipendija podeljena, pravico do odsotnosti s pravico do nadomestila plače v višini plače, vendar največ trideset dni v koledarskem letu.

O odsotnosti odloča predsednik sodišča, za predsednika sodišča predsednik neposredno višjega sodišča, za predsednika Vrhovnega sodišča Republike Slovenije pa predsednik sodnega sveta.

Če predsednik sodišča zavrne zahtevo za odobritev odsotnosti, ima sodnik pravico, da se zoper odločitev v osmih dneh pritoži.

O pritožbi odloča personalni svet, ki je pristojen po četrtem odstavku 59. člena tega zakona.

64. člen

Sodnik ima pravico do udeležbe v izobraževalnih oblikah, na posvetovanjih ali na drugih srečanjih pravnih strokovnjakov.

V primerih iz prejšnjega odstavka ima sodnik pravico biti odsoten v času, ki je potreben za udeležbo, s pravico do nadomestila v višini plače in povračila stroškov po določbah tega zakona.

O udeležbi sodnika odloči na podlagi prijav sodnikov predsednik sodišča, ki mora skrbeti, da se sodniki z določenega pravnega področja enakomerno izmenjavajo v udeležbi izobraževalnih ali posvetovalnih oblik iz prvega odstavka tega člena.

65. člen

Pravico do odsotnosti po določbi četrtega odstavka 63. člena tega zakona s pravico do nadomestila v višini plače ima tudi sodnik, ki se na svoje stroške izobražuje na podiplomskem študiju prava ali v drugih oblikah usposabljanja po določbi prvega odstavka 62. člena tega zakona.

5. oddelek
Premestitev in dodelitev sodnika

66. člen

Sodnika se lahko na predlog predsednika Vrhovnega sodišča Republike Slovenije in s soglasjem predsednikov obeh pristojnih sodišč po njegovi vnaprejšnji pisni privolitvi premesti na drugo sodišče istega ali nižjega položaja in pristojnosti.

Izjemoma je lahko sodnik premeščen na drugo sodišče brez njegove privolitve:

1. če se odpravi sodišče, v katerem sodnik opravlja sodniško službo;

2. če se bistveno za daljši čas zmanjša obseg dela sodišča ali se zaradi zmanjšanega obsega dela zmanjša število sodniških mest pri sodišču, v katerem sodnik opravlja sodniško službo;

3. če se spremeni organizacija sodišč;

4. v drugih primerih, ko zakon tako določa.

V primerih iz prejšnjega odstavka je treba sodniku zagotoviti enako sodniško mesto in enak plačni razred, ki ga je imel pred premestitvijo. Če to ni mogoče, se sodnika premesti na drugo sodišče, ima pa pravico zadržati svoj prejšnji sodniški položaj kot naziv in svoj prejšnji plačni razred, če sta bila višja, in pravico do napredovanja, kot jo je imel pred premestitvijo.

O premestitvi sodnika po določbah prejšnjih odstavkov odloča oziroma jo, v primeru izrečenega disciplinskega sklepa, izvede sodni svet brez razpisa.

Šteje se, da je s premestitvijo sodnik imenovan na sodniško mesto pri sodišču, na katerega je premeščen.

O vseh drugih premestitvah sodni svet odloča na podlagi razpisa.

67. člen

Sodnik je lahko, tudi brez privolitve, dodeljen, da opravlja sodniško službo na drugem sodišču istega ali nižjega položaja, za polni delovni čas ali za del polnega delovnega časa:

– če je to potrebno, da se omogoči redno izvajanje sodne oblasti pri sodišču,

– če je to potrebno, da se odpravijo zaostanki pri delu sodišča,

– če na sodišču, na katero je imenovan, zaradi začasno zmanjšanega pripada zadev ne more dosegati pričakovanega obsega dela.

Soglasje sodnika za dodelitev po prejšnjem odstavku je potrebno, če gre za dodelitev na sodniško mesto na sodišču, ki je od kraja sodišča, na katerem je imenovan, oddaljeno več kakor 70 kilometrov oziroma več kakor eno uro vožnje z javnim prevoznim sredstvom, če je sodnica noseča ali doji otroka in če sodnik ali sodnica neguje otroka, starega do treh let.

Dodelitev po tem členu lahko, glede na potrebe, traja največ dve leti, s soglasjem sodnika pa se lahko podaljša.

67.a člen

Sodnik, ki napreduje na višje sodniško mesto in ima v reševanju zadeve, ki so mu bile dodeljene v času opravljanja sodniške službe pred imenovanjem na razpisano višje sodniško mesto in so določene kot sodni zaostanek, je lahko pod pogoji iz 67. člena tega zakona istočasno z imenovanjem na višje sodniško mesto dodeljen na prejšnje sodniško mesto. Sodnik opravlja sodniško službo na sodniškem mestu, na katerega je dodeljen, in na sodniškem mestu, na katerega je imenovan, v skladu s sporazumom oziroma odločitvijo iz tretjega odstavka 67. člena tega zakona.

O dodelitvi iz prejšnjega odstavka odloči predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije na predlog predsednika sodišča, pri katerem sodnik opravlja sodniško službo pred napredovanjem na višje sodniško mesto. Zoper odločitev se dodeljeni sodnik lahko pritoži v skladu z drugim odstavkom 68. člena tega zakona.

O obremenitvi sodnika na posameznem sodniškem mestu sporazumno odločata predsednik sodišča, pri katerem sodnik opravlja sodniško službo pred napredovanjem, in predsednik neposredno višjega sodišča, na katerega je sodnik imenovan. Če do sporazuma o razporeditvi obremenitve na posameznem sodišču ne pride, o tem odloči predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije.

68. člen

O dodelitvi odloči predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, na predlog predsednika sodišča, na katero bo sodnik dodeljen, če to ni mogoče, pa na predlog predsednika sodišča višje stopnje.

Zoper odločitev se dodeljeni sodnik lahko pritoži v treh dneh od prejema odločbe. O pritožbi, ki ne zadrži izvršitve odločitve, odloči sodni svet v petnajstih dneh.

69. člen

Okrajni sodnik, ki na podlagi zakona, ki ureja sodišča, opravlja sodniško funkcijo na višjem sodišču, je lahko dodeljen na okrajno sodišče znotraj območja istega ali drugega višjega sodišča do treh let z možnostjo ponovne dodelitve zaradi nadomeščanja odsotnih sodnikov, reševanja izrednega pripada zadev ali obravnavanja zadev v drugih utemeljenih primerih, zlasti zaradi zagotavljanja pravice do sojenja v razumnem roku.

Okrožni sodnik, ki na podlagi zakona, ki ureja sodišča, opravlja sodniško funkcijo na višjem sodišču, je lahko dodeljen na okrajno ali okrožno sodišče znotraj območja istega ali drugega višjega sodišča do treh let z možnostjo ponovne dodelitve zaradi nadomeščanja odsotnih sodnikov, reševanja izrednega pripada zadev ali obravnavanja zadev v drugih utemeljenih primerih, zlasti zaradi zagotavljanja pravice do sojenja v razumnem roku.

O dodelitvi in času dodelitve na okrajno ali okrožno sodišče znotraj območja istega višjega sodišča odloči predsednik višjega sodišča, pri katerem sodniki iz prejšnjih dveh odstavkov opravljajo sodniško funkcijo, na predlog predsednika okrajnega oziroma okrožnega sodišča iz območja tega višjega sodišča. O dodelitvi in času dodelitve na okrajno ali okrožno sodišče, ki je na območju drugega višjega sodišča, odloči predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije na predlog predsednika okrajnega ali okrožnega sodišča z območja drugega višjega sodišča. Pri odločitvi se upoštevajo predvsem razlogi za dodelitev, pravno področje, čas trajanja sodniške službe, oddaljenost sodišča in uspešnost sodnika.

Zoper odločbo o dodelitvi se lahko dodeljeni sodnik pritoži v treh dneh od prejema odločbe. O pritožbi, ki ne zadrži izvršitve, odloči sodni svet v 15 dneh.

V času trajanja dodelitve na sodišče znotraj območja istega višjega sodišča lahko predsednik tega višjega sodišča dodeljenega sodnika delno ali v celoti oprosti opravljanja sodniške službe na sodišču, na katerem je imenovan. V primeru dodelitve na sodišče z območja drugega višjega sodišča odloči o delni ali celotni oprostitvi opravljanja sodniške službe predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije.

70. člen

Dodelitev po 67., 67.a, 68., 69. in 71. členu tega zakona ne posega v sodnikov položaj in sodnikovo plačo, ki ju ima sodnik na mestu, na katerega je imenovan, razen če ta zakon določa drugače.

Že dodeljene zadeve, ki so določene kot zaostanek, se sodniku, dodeljenem po 67., 68. in 69. členu tega zakona dodelijo na novo, ob upoštevanju načela zakonitega sodnika.

71. člen

Sodnik je lahko dodeljen na delo na Ustavno sodišče Republike Slovenije, Vrhovno sodišče Republike Slovenije, višje sodišče, v strokovno službo sodnega sveta, v center za izobraževanje v pravosodju ali za opravljanje zahtevnejših strokovnih del na ministrstvo, pristojno za pravosodje.

Poziv k prijavam za dodelitev in predviden čas dodelitve objavi ministrstvo, pristojno za pravosodje, v petnajstih dneh od prejema predloga predstojnika organa iz prejšnjega odstavka.

O dodelitvi odloča sodni svet na predlog predstojnika organa, kateremu bo sodnik dodeljen. Sodni svet pred odločitvijo pridobi pisno privolitev sodnika in mnenje predsednika sodišča, kjer sodnik opravlja sodniško službo. Prijava sodnika na poziv k prijavam za dodelitev šteje za pisno privolitev iz tretjega odstavka 4. člena tega zakona.

Dodelitev lahko traja največ tri leta, in se lahko s soglasjem dodeljenega sodnika ponovi.

71.a člen

Če se na poziv iz drugega odstavka prejšnjega člena ne prijavi nihče ali ni izbran noben kandidat, razpiše ministrstvo, pristojno za pravosodje, prosto sodniško mesto za sodnika, ki bo takoj po izvolitvi dodeljen na podlagi prejšnjega člena, če tako skupaj predlagata predsednika sodišča, na katero bo sodnik imenovan, in predstojnik organa iz prvega odstavka prejšnjega člena, kateremu bo sodnik dodeljen.

Prosto sodniško mesto se razpiše v petnajstih dneh od prejema skupnega predloga.

Prijava kandidata na tako sodniško mesto šteje za pisno privolitev iz tretjega odstavka 4. člena tega zakona.

V primeru iz prvega odstavka tega člena se šteje, da je sodnik z izvolitvijo dodeljen za čas, ki je bil naveden v razpisu.

71.b člen

Osebni spis za sodnika, dodeljenega po 71. členu tega zakona, se vodi v uradu oziroma kabinetu predstojnika organa, kateremu je dodeljen.

Pooblastila iz tega zakona v razmerju do sodnika, dodeljenega po 71. členu tega zakona, izvršujeta predstojnik organa, kateremu je sodnik dodeljen, in personalni svet Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, za sodnike, dodeljene na višje sodišče, pa personalni svet višjega sodišča.

71.c člen

Sodnik, ki je dodeljen na višje sodišče ali Vrhovno sodišče Republike Slovenije ali v strokovno službo sodnega sveta je lahko v tem času v celoti ali deloma oproščen opravljanja sodniške službe.

O oprostitvi opravljanja sodniške službe odloča sodni svet.

Sodnik, ki je dodeljen na Ustavno sodišče Republike Slovenije, v center za izobraževanje v pravosodju za vodenje centra ali za opravljanje drugih nalog v centru ali za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog na ministrstvo, pristojno za pravosodje, obdrži pravico uporabljati naziv sodnik, vendar ne more hkrati opravljati sodniške službe in mu obveznosti iz sodniške službe mirujejo. Dodeljen sodnik lahko v času dodelitve kandidira in je imenovan za predsednika sodišča, podpredsednika sodišča ali na druga vodstvena mesta na sodišču pod pogoji in po postopku, ki ga določa zakon, ki ureja sodišča.

Sodniku iz prejšnjega odstavka pripada najmanj takšna plača, kot bi jo prejemal, če bi opravljal sodniško službo, varovane pa so tudi vse njegove pravice do napredovanja v skladu s tem zakonom po izteku dodelitve.

Sodniku iz tretjega odstavka tega člena, razen sodniku, ki je dodeljen na Ustavno sodišče Republike Slovenije, pripada pod pogojem, da opravlja povečan obseg dela oziroma je dodatno delovno obremenjen, dodatno plačilo za povečan obseg dela oziroma za nadpovprečno delovno obremenjenost, skladno s pogoji, merili in obsegom plačila za povečan obseg dela oziroma dodatno delovno obremenjenost, ki jih določi Vlada Republike Slovenije z uredbo.

Sodnik iz tretjega odstavka tega člena, razen sodnik, ki je dodeljen na Ustavno sodišče Republike Slovenije, predsednik sodišča, pri katerem je sodnik iz tretjega odstavka tega člena opravljal sodniško službo pred dodelitvijo, in predstojnik organa, na katerega je sodnik dodeljen, sklenejo pisni sporazum o višini dodatnega plačila za povečan obseg dela oziroma za nadpovprečno delovno obremenjenost in o načinu povračila plače, nadomestila plače, dodatnega plačila za povečan obseg dela oziroma za nadpovprečno delovno obremenjenost in drugih osebnih prejemkov ter povračil dodeljenega sodnika sodišču, pri katerem je sodnik opravljal sodniško službo pred dodelitvijo.

V. poglavje
OSEBNA EVIDENCA SODNIKOV

72. člen

Za potrebe izvajanja tega zakona ministrstvo, pristojno za pravosodje, vodi osebno evidenco sodnikov, ki zajema naslednje podatke:

1. osebne podatke,
2. odločbe o izvolitvi in imenovanju sodnika,
3. podatke o uspešnosti v času študija,
4. podatke o sodniškem pripravništvu,
5. ocene sodniške službe in podatke o učinkovitosti sodnikovega dela,
6. evidenco napredovanj,
7. disciplinske sklepe,
8. podatke o vloženih nadzorstvenih pritožbah, rokovnih predlogih in predlogih za službeni nadzor,
9. število zadev, ki jih je reševal oziroma jih rešuje sodnik, o katerih je Evropsko sodišče za človekove pravice pravnomočno odločilo, da je prišlo do kršitve pravice ali svoboščine stranke.

Osebni podatki zajemajo podatke o imenu in priimku, datumu rojstva, stalnem prebivališču, šolanju, izobraževanju in znanju tujih jezikov.

Podatki iz osebne evidence so tajni, razen podatkov iz 2. in 6. točke prvega odstavka tega člena.

Organi, ki so pristojni sprejemati odločitve, o katerih se po določbi prvega odstavka tega člena vodi osebna evidenca, so dolžni posredovati podatke ministrstvu, pristojnemu za pravosodje, če podatki niso javno dostopni.

Predsedniki sodišč so dolžni ministrstvu, pristojnemu za pravosodje, dvakrat letno posredovati podatke o obsegu sodnikovega dela, ki jih ministrstvo lahko uporablja za oblikovanje predloga za določitev števila sodniških mest in določitev števila sodnega osebja, za vodenje sodne statistike ter druge naloge pravosodne uprave, ki jih določa zakon.

Državno pravobranilstvo posreduje ministrstvu, pristojnemu za pravosodje, podatke iz 9. točke prvega odstavka tega člena.

Pravico do vpogleda v podatke osebne evidence ima sodnik, na katerega se podatki nanašajo, sodni svet, pristojni personalni svet, disciplinsko sodišče, disciplinski tožilec in predsednik sodišča zaradi izvajanja pooblastil po tem zakonu in zakonu, ki ureja organizacijo in pristojnost sodišč.

73. člen

Podatki iz 1., 5. in 7. točke prvega odstavka prejšnjega člena se pošiljajo in vračajo v zapečateni pisemski ovojnici z oznako »zaupno«.

VI. poglavje
PRENEHANJE SODNIŠKE FUNKCIJE, POSEBNE PRAVICE SODNIKA, KI JE PRIDOBIL PRAVICO DO POKOJNINE, IN RAZREŠITEV SODNIKA

1. oddelek
Prenehanje sodniške funkcije in sodniške službe

74. člen

Sodniku preneha sodniška funkcija po zakonu:

1. če ne priseže najpozneje v šestdesetih dneh od dneva izvolitve v sodniško funkcijo, razen če ne priseže iz razlogov, na katere sam ne more vplivati;
2. če izgubi državljanstvo Republike Slovenije;
3. če izgubi poslovno sposobnost ali zdravstveno zmožnost za opravljanje službe;
4. če se odpove sodniški službi s pisno vlogo, ki se pošlje sodnemu svetu po predsedniku sodišča;
5. če se odpravi sodišče in sodniku ni mogoče zagotoviti, da nadaljuje z opravljanjem sodniške službe v drugem sodišču;
6. če sodnik sprejme funkcijo, začne opravljati dejavnost ali sklene delovno razmerje oziroma kljub prepovedi opravlja delo, ki ni združljivo s sodniško funkcijo (41. člen, tretji odstavek 42. člena in tretji odstavek 43. člena);
7. če iz ocene njegove službe izhaja, da ne ustreza sodniški službi (33. člen);
8. če mu je izrečena disciplinska sankcija prenehanja sodniške funkcije.

Sodniku preneha sodniška služba po zakonu z upokojitvijo, vendar najpozneje, ko dopolni 70 let starosti.

Šteje se, da je razlog iz 1. točke prvega odstavka tega člena podan, ko preteče šestdeset dni od izvolitve sodnika v sodniško funkcijo, razlog iz 2., 3. in 8. točke prvega odstavka tega člena z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa, razlog iz 5. točke prvega odstavka tega člena z dnem prenehanja dela sodišča, razlog iz 7. točke prvega odstavka tega člena z dnem, ko sodni svet potrdi oceno, razlog iz prejšnjega odstavka pa s potekom leta, v katerem je sodnik dosegel starostno mejo za upokojitev.

Sodniška funkcija iz razloga po 4. točki prvega odstavka tega člena preneha šestdeseti dan po prispetju sodnikove odpovedi na sodni svet, iz razloga po 6. točki prvega odstavka tega člena pa z dnem nastopa funkcije oziroma dela, ki ni združljivo s sodniško funkcijo.

75. člen

S prenehanjem sodniške funkcije iz razloga po 3. ali 5. točki prvega odstavka prejšnjega člena pridobi sodnik pravico do predčasne upokojitve, če izpolnjuje pogoje, ki jih za predčasno upokojitev določajo predpisi o pokojninskem in invalidskem zavarovanju.

76. člen

O nastopu razlogov iz prvega in drugega odstavka 74. člena tega zakona obvesti predsednik sodišča sodni svet, ki izda ugotovitveno odločbo o prenehanju sodniške funkcije oziroma sodniške službe.

2. oddelek
Posebne pravice sodnika, ki je pridobil pravico do pokojnine

76.a člen

Sodnik, ki je pridobil pravico do pokojnine, sme, ne glede na določbo drugega odstavka 74. člena tega zakona, do izteka leta, v katerem dopolni 70 let starosti, opravljati sodniško službo na sodišču enakega ali nižjega položaja, če sodeluje pri odpravi sodnih zaostankov.

Sodniku iz prejšnjega odstavka opravljanje sodniške službe dovoli predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije na predlog predsednika sodišča, pri katerem bo sodnik opravljal sodniško službo.

Sodnik, ki je pridobil pravico do pokojnine, sklene s predsednikom sodišča, pri katerem bo opravljal sodniško službo, pogodbo o obsegu in plačilu dela.

Sodnik, ki je pridobil pravico do pokojnine, sme ne glede na svojo starost in na določbo drugega odstavka 74. člena tega zakona opravljati službeni nadzor sodnikovega dela ali izvrševati naloge sodne uprave pod pogoji in na način, določen v drugem in tretjem odstavku tega člena.

3. oddelek
Razrešitev sodnika

77. člen

Če sodnik naklepno stori kaznivo dejanje z zlorabo sodniške funkcije, mora sodišče pravnomočno obsodilno sodbo poslati sodnemu svetu.

Sodni svet je v primeru iz prejšnjega odstavka dolžan brez odlašanja obvestiti državni zbor, ki sodnika razreši.

78. člen

Če je sodnik obsojen zaradi kaznivega dejanja na zaporno kazen, mora sodišče pravnomočno sodbo poslati sodnemu svetu.

Če je sodnik obsojen zaradi naklepnega kaznivega dejanja na zaporno kazen, ki je daljša od šestih mesecev, sodni svet predlaga državnemu zboru, da sodnika razreši, o ostalih sodbah, s katerimi je sodnik obsojen za kaznivo dejanje, pa sodni svet državni zbor le obvesti.

Če je sodnik obsojen zaradi kaznivega dejanja na zaporno kazen, ki je krajša od šestih mesecev ali na neprostostno kazen, sodni svet predlaga državnemu zboru, da sodnika razreši, če gre za kaznivo dejanje, zaradi katerega je osebnostno neprimeren za opravljanje sodniške funkcije.

79. člen

Oseba, ki ji je prenehala sodniška funkcija iz razloga 7. točke prvega odstavka 74. člena tega zakona, oziroma oseba, ki je bila razrešena po določbah tega zakona, ne more kandidirati za izvolitev v sodniško funkcijo.

VI.a SLUŽBENI NADZOR SODNIKOVEGA DELA

79.a člen

Službeni nadzor sodnikovega dela opravlja predsednik sodišča in neposredno višje sodišče.

Neposredno višje sodišče opravlja nadzor po sodnikih, ki jih glede na delovno področje določi predsednik tega sodišča izmed sodnikov, ki so z letnim razporedom dela določeni za službeni nadzor.

Službeni nadzor obsega vse ukrepe, ki so potrebni za ugotavljanje izpolnjevanja sodniških dolžnosti po zakonu in sodnem redu ter za odpravljanje vzrokov za neustrezen obseg, kakovost in strokovnost dela ter zaostanke pri delu.

V okviru službenega nadzora se lahko pregledujejo spisi vseh sodniku dodeljenih zadev in zadev, v katerih je že bilo pravnomočno odločeno, pridobijo in analizirajo podatki o sodnikovem delu in opravi razgovor s sodnikom.

Pri službenem nadzoru se sodniku lahko izreče opozorilo in določi obdobje, po katerem bo službeni nadzor ponovljen.

Če se pri službenem nadzoru ali v zvezi z nadzorstveno pritožbo ugotovi, da je ogrožena ali kršena pravica do odločanja brez nepotrebnega odlašanja, se sodniku lahko odredi prednostno reševanje zadeve in določi rok, v katerem mora sodnik poročati o posameznih dejanjih v postopku.

V okviru službenega nadzora ni dovoljeno posegati v neodvisnost sodnika pri opravljanju sodniške funkcije.

79.b člen

Predsednik sodišča opravi službeni nadzor glede na lastne ugotovitve o sodnikovem delu ali na pobudo varuha človekovih pravic, obvezno pa na predlog predsednika neposredno višjega sodišča ali predsednika Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, ministra, pristojnega za pravosodje, pristojnega personalnega sveta in sodnega sveta.

Neposredno višje sodišče opravi službeni nadzor glede na lastne ugotovitve o delu sodišča in o delu posameznih sodnikov v okviru odločanja o pravnih sredstvih ali na predlog predsednika sodišča ali predsednika Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, ministra, pristojnega za pravosodje, pristojnega personalnega sveta in sodnega sveta.

Na zahtevo predsednika sodišča dokončno odloči o utemeljenosti predloga za službeni nadzor sodni svet.

79.c člen

O ugotovitvah in ukrepih službenega nadzora se sestavi zapisnik, ki se vroči pobudniku oziroma predlagatelju, sodniku, predsedniku sodišča, če nadzor opravi neposredno višje sodišče, pristojnemu personalnemu svetu in ministru, pristojnemu za pravosodje, ter shrani v sodnikovem osebnem spisu.

Sodnik, ki ne soglaša z ugotovitvami in ukrepi pri službenem nadzoru, lahko zahteva oceno sodniške službe v obsegu, ki ga je zajel službeni nadzor.

VII. poglavje
DISCIPLINSKI POSTOPKI IN ZAČASNA ODSTRANITEV IZ SODNIŠKE SLUŽBE

1. oddelek
Disciplinska odgovornost, disciplinske kazni in zastaranje

80. člen

Sodniku ni mogoče izreči disciplinske sankcije, razen ob pogojih in po postopku, ki je predpisan v tem zakonu.

Disciplinski postopek je hiter.

Kazenska odgovornost in odgovornost za prekršek ne izključujeta disciplinske odgovornosti sodnika.

V okviru disciplinskega postopka ni dovoljeno posegati v neodvisnost sodnika pri opravljanju sodniške funkcije.

81. člen

Sodniku, ki je z naklepom ali iz malomarnosti kršil sodniške dolžnosti, ki so predpisane z zakonom in sodnim redom, ali neredno opravljal sodniško službo, se lahko izreče disciplinska sankcija.

Dejanja, ki pomenijo kršitev sodniške dolžnosti oziroma neredno opravljanje sodniške službe, so zlasti:

1. dejanje, ki ima zakonske znake kaznivega dejanja, storjenega pri opravljanju sodniške funkcije;
2. neizpolnitev ali neupravičena odklonitev izvršitve sodniške dolžnosti;
3. nevestno, nepravočasno, neustrezno ali malomarno opravljanje sodniške službe;
4. nezakonito ali nesmotrno razpolaganje s sredstvi;
5. izdajanje uradne ali druge tajnosti, določene z zakonom ali sodnim redom;
6. zloraba položaja ali prekoračitev uradnih pooblastil;
7. zloraba pravice do odsotnosti z dela;
8. nedoseganje pričakovanih rezultatov dela več kot tri mesece zaporedoma iz neopravičenih razlogov;
9. kršitev z zakonom in sodnim redom določenega vrstnega reda oziroma prednostnega obravnavanja zadev;
10. opravljanje funkcij, dela ali dejavnosti, ki so po ustavi in zakonu nezdružljive s sodniško funkcijo;
11. opustitev obvestila predsedniku sodišča o sprejemu dela zaradi ocene nezdružljivosti s sodniško funkcijo;
12. opustitev sporočila o podanih zakonskih razlogih za izločitev sodnika ali nadaljevanje dela v zadevi, v kateri obstaja izločitveni razlog;
13. vnaprejšnje javno izražanje v sodni zadevi, o kateri še ni pravnomočno odločeno oziroma v kateri je vloženo izredno pravno sredstvo;
14. vedenje in ravnanje sodnika, ki je v nasprotju s sodniško neodvisnostjo ali s katerim se krši ugled sodniškega poklica;
15. neprimerno, nedostojno ali žaljivo obnašanje ali izražanje do posameznikov, državnih organov ter pravnih oseb v zvezi z opravljanjem sodniške službe ali zunaj nje;
16. oviranje delovanja sodišča zaradi uveljavljanja lastnih pravic;
17. sprejemanje daril ali drugih koristi v zvezi s sodniško službo;
18. nepredložitev ali nepravočasna predložitev podatkov o premoženjskem stanju;
19. kršitev ali opustitev mentorskih zadolžitev;
20. nespoštovanje izdanih odločb o premestiti ali dodelitvi sodnika;
21. onemogočanje ali oviranje izvajanja določb zakona o službenem nadzoru sodnikovega dela in o nadzorstvenih pritožbah;

22. poslovanje s strankami, njihovimi pooblaščenci in drugimi osebami v nasprotju z določbami sodnega reda;

23. neupoštevanje ukrepov za redno in učinkovito izvajanje sodne oblasti;

24. kršitev ali opustitev ukrepov po programu za reševanje zaostanka pri sodišču;

25. neizpolnjevanje dolžnosti strokovnega izobraževanja;

26. kršitev predpisov o varstvu pri delu;

27. kršitev določb sodnega reda o uporabi službenega oblačila.

Težjo disciplinsko kršitev iz petega odstavka 83. člena tega zakona predstavljajo dejanja po 1., 2., 3., 5., 6., 8., 10., 12., 13., 17., 18., 20., 21., 23. in 24. točki prejšnjega odstavka.

Če sodni svet predlaga državnemu zboru razrešitev sodnika po drugem ali tretjem odstavku 78. člena tega zakona, pa ga državni zbor ne razreši, sodni svet poda pobudo za uvedbo disciplinskega postopka.

82. člen

Disciplinske sankcije po tem zakonu so:

1. pisni opomin;
2. ustavitev napredovanja;
3. znižanje plače;
4. premestitev na drugo sodišče;
5. prenehanje sodniške funkcije.

83. člen

Pisni opomin pomeni formalno grajo sodniku za disciplinsko kršitev, ki jo disciplinsko sodišče oceni kot lažjo, in se lahko izreče, če sodniku še ni bila izrečena disciplinska sankcija.

Ustavitev napredovanja se izreče za čas največ treh let.

Znižanje plače se izreče do višine 20% za čas do enega leta.

Premestitev na drugo sodišče za eno stopnjo nižjega položaja ali na drugo sodišče enakega položaja v drugem kraju, se lahko izreče za čas od šestih mesecev do treh let. Te sankcije ni mogoče izreči vrhovnemu sodniku.

Prenehanje sodniške funkcije se izreče sodniku, če zaradi težje disciplinske kršitve ni več primeren za opravljanje sodniške funkcije.

Pravnomočen sklep o izrečeni disciplinski sankciji se pošlje predsedniku sodišča, ministrstvu, pristojnemu za pravosodje, in sodnemu svetu, ki je pristojen za izvršitev disciplinske sankcije iz drugega, tretjega in četrtega odstavka tega člena.

84. člen

Disciplinskega postopka zoper sodnika ni mogoče uvesti, ko pretečeta dve leti od dneva kršitve. Zastaralni rok začne teči s prenehanjem ravnanja ali opustitve, ki pomenita disciplinsko kršitev.

Ne glede na določbo prejšnjega odstavka, se lahko uvede disciplinski postopek zoper sodnika, ki je bil pravnomočno obsojen, najkasneje v treh mesecih od dneva pravnomočnosti kazenske obsodilne odločbe.

Zastaranje pretrga vsako procesno dejanje pristojnega organa za pregon sodnika zaradi storjene disciplinske kršitve. Zastaranje se pretrga tudi, če sodnik v času, ko teče zastaralni rok, stori novo disciplinsko kršitev.

Disciplinski pregon zastara v vsakem primeru, ko pretečejo štiri leta od storitve disciplinske kršitve.

Izvršitev izrečene disciplinske sankcije zastara v šestih mesecih od pravnomočnosti sklepa.

85. člen

Kolikor ta zakon nima posebnih določb, se za disciplinsko odgovornost sodnikov smiselno uporabljajo določbe 11., 12., 13., 14. člena, prvega in drugega odstavka 15. člena, 16., 17., 18., 20. in 21. člena Kazenskega zakonika (Uradni list RS, št. 95/04 – uradno prečiščeno besedilo).

2. oddelek
Disciplinski organi

86. člen

V disciplinskem postopku odloča disciplinsko sodišče prve stopnje in disciplinsko sodišče druge stopnje. Disciplinsko sodišče prve stopnje sestavlja osem sodnikov, in sicer dva vrhovna, dva višja, dva okrožna in dva okrajna sodnika. Eden od vrhovnih sodnikov je predsednik disciplinskega sodišča prve stopnje, drugi pa njegov namestnik, ki nadomešča predsednika v njegovi odsotnosti.

Disciplinsko sodišče prve stopnje odloča v posamezni zadevi v senatu treh sodnikov, v katerem mora biti najmanj en član z enakim položajem sodnika, kot ga ima sodnik, zoper katerega teče disciplinski postopek. Sestavo senata določi predsednik disciplinskega sodišča.

87. člen

Disciplinsko sodišče druge stopnje sestavlja pet vrhovnih sodnikov.

Disciplinsko sodišče druge stopnje ima predsednika in namestnika predsednika, ki nadomešča predsednika v njegovi odsotnosti.

O pritožbah zoper sklepe disciplinskega sodišča prve stopnje odloča senat, ki ga sestavljajo predsednik in dva sodnika. Sestavo senata določi predsednik disciplinskega sodišča druge stopnje.

88. člen

Predlog za disciplinsko kaznovanje vlaga in zastopa disciplinski tožilec, ki ga v njegovi odsotnosti nadomešča njegov namestnik; oba sta vrhovna sodnika.

89. člen

Disciplinske organe imenuje in razrešuje občna seja Vrhovnega sodišča Republike Slovenije na predlog sodnega sveta za dobo dveh let z možnostjo ponovnega imenovanja.

Sodniku disciplinskega sodišča in disciplinskemu tožilcu oziroma njegovemu namestniku preneha funkcija pred potekom mandata:

1. s prenehanjem sodniške funkcije ali z razrešitvijo sodnika;
2. če mu je izrečena disciplinska sankcija;
3. z imenovanjem na sodniško mesto drugega položaja.

Novo imenovanemu sodniku disciplinskega sodišča, disciplinskemu tožilcu ali njegovemu namestniku poteče mandat z iztekom mandata sodnika, disciplinskega tožilca ali namestnika, katerega je nadomestil.

Če disciplinsko sodišče ali disciplinski tožilec iz pravnih ali stvarnih razlogov ne more postopati, občna seja Vrhovnega sodišča Republike Slovenije na predlog sodnega sveta imenuje nadomestnega sodnika disciplinskega sodišča ali tožilca za odločanje v posamezni zadevi.

89.a člen

Disciplinski organi imajo sedež pri Vrhovnem sodišču Republike Slovenije, ki tudi zagotavlja finančna sredstva in ostale pogoje za njihovo delo.

3. oddelek
Disciplinski postopek

90. člen

Če ta zakon nima posebnih določb, se v disciplinskem postopku smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja kazenski postopek, ki veljajo za skrajšani postopek pred okrajnim sodiščem, razen določb, ki se nanašajo na oškodovanca, na napoved pritožbe, na zahtevo za varstvo zakonitosti in na izredno omilitev kazni.

V disciplinskem postopku je javnost izključena, razen če sodnik v postopku izrecno nasprotuje izključitvi javnosti.

91. člen

Disciplinski postopek se uvede z vložitvijo predloga za opravo preiskovalnih dejanj ali z neposredno vložitvijo obrazloženega predloga za izrek disciplinske sankcije.

Pobudo za uvedbo disciplinskega postopka lahko podajo predsednik sodišča, pri katerem sodnik opravlja sodniško službo, predsednik neposredno višjega sodišča, sodni svet in minister, pristojen za pravosodje.

Če disciplinski tožilec ne uvede postopka, je o razlogih dolžan obvestiti pobudnika. Če pobudnik vztraja pri pobudi, dokončno odloči o uvedbi postopka disciplinsko sodišče prve stopnje.

Ob vložitvi predloga za izrek disciplinske sankcije lahko predsednik Vrhovnega sodišča Republike Slovenije glede na značaj in težo očitane disciplinske kršitve izreče sodniku začasno odstranitev iz sodniške službe v skladu z določbami 95. do 100. člena tega zakona.

92. člen

Če je podan predlog za opravo posameznih preiskovalnih dejanj, jih opravi sodnik disciplinskega sodišča, ki ga določi predsednik disciplinskega sodišča.

93. člen

V disciplinskem postopku je lahko zagovornik tudi sodnik, ki ima pravico do povrnitve potrebnih izdatkov.

94. člen

V zapisnik o disciplinski obravnavi se vpišejo imena vseh prisotnih in bistvena vsebina poteka obravnave.

Predsednik senata lahko na predlog stranke ali po uradni dolžnosti odredi, naj se v zapisnik dobesedno vpišejo izjave, za katere misli, da so pomembne.

Na zahtevo stranke se v zapisnik vpiše tudi vprašanje, na katerega senat ni dovolil odgovora.

V zapisnik o disciplinski obravnavi se vnese celoten izrek disciplinskega sklepa.

Zapisnik o disciplinski obravnavi podpišejo predsednik senata, člani senata in zapisnikar.

4. oddelek

Začasna odstranitev iz sodniške službe

95. člen

Če je zoper sodnika uveden kazenski postopek zaradi utemeljenega suma storitve kaznivega dejanja z zlorabo sodniške funkcije, mora predsednik vrhovnega sodišča sodniku izreči začasno odstranitev iz sodniške službe (v nadaljnjem besedilu: suspenz).

Če je zoper sodnika uveden kazenski postopek zaradi kaznivega dejanja, ki se preganja po uradni dolžnosti in za katero je mogoče izreči kazen zapora več kot dve leti, zaradi katere je sodnik lahko razrešen, predsednik vrhovnega sodišča lahko izreče suspenz.

O suspenzu predsednika vrhovnega sodišča iz sodniške službe v primerih iz prejšnjih odstavkov odloči sodni svet.

96. člen

Zoper odločitev o suspenzu, ki mora biti obrazložena, se sodnik lahko pritoži v petnajstih dneh od prejema odločbe na sodni svet, predsednik vrhovnega sodišča pa na državni zbor.

Pritožba ne zadrži izvršitve odločbe.

97. člen

Suspenz traja do dokončne odločitve pristojnega organa o razrešitvi sodnika.

Če se postopek pred kazenskim sodiščem konča tako, da ni podlage za razrešitev sodnika po tem zakonu, suspenz preneha z dnem izdaje odločbe, s katero se konča postopek na prvi stopnji, z dnem pravnomočnosti take odločbe pa se odpravi skupaj z vsemi njegovimi posledicami.

V primeru iz četrtega odstavka 91. člena tega zakona traja suspenz najdalj do dokončne odločitve pristojnega organa v disciplinskem postopku.

98. člen

V času suspenza prejema sodnik nadomestilo plače, ki je enako polovici plače, ki bi jo prejemal sodnik, če bi delal.

99. člen

Kadar je za odreditev pripora oziroma za začetek kazenskega postopka zoper sodnika potrebno dovoljenje državnega zbora, pristojno sodišče o tem, da je vložilo zahtevo za dovoljenje, obvesti sodni svet in ministrstvo, pristojno za pravosodje.

Državni zbor odloči o dovoljenju po pridobitvi mnenja sodnega sveta.

100. člen

Sodišče, ki odredi pripor zoper sodnika, mora o tem nemudoma obvestiti predsednika sodišča, v katerem opravlja sodnik sodniško službo, sodni svet ter ministrstvo, pristojno za pravosodje.

Sodnik, ki je v priporu, ima pravico do nadomestila plače v enaki višini kot sodnik, ki je v suspenzu, če preživlja družino, sicer pa le v višini ene tretjine plače.

Zakon o sodniški službi – ZSS (Uradni list RS, št. 19/94) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

VIII. poglavje

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

101. člen

Sodniki, ki ob uveljavitvi tega zakona opravljajo sodniško funkcijo na rednih sodiščih in sodiščih združenega dela, imajo pravico pred iztekom svojega mandata prijaviti kandidaturo za sodniško mesto, ki ga zasedajo, za izvolitev v sodniško funkcijo po določbah tega zakona. Kandidaturo prijavijo ministrstvu, pristojnemu za pravosodje.

V primeru iz prejšnjega odstavka se šteje, da se sodnik odpove svojemu mandatu, zaradi česar se njegovo sodniško mesto šteje za prosto in ga mora ministrstvo, pristojno za pravosodje, razpisati v petnajstih dneh po prejemu kandidature sodnika, ki mora vsebovati vse sestavine, ki se po določbah tega zakona zahtevajo za prijavo na prosto sodniško mesto.

Sodniku iz prvega odstavka tega člena preneha sedanji mandat z dnem, ko državni zbor izvoli sodnika na podlagi razpisnega postopka iz prejšnjega odstavka. Sodnik iz prvega odstavka tega člena, ki ni bil izvoljen v trajno sodniško funkcijo, ima pravice, ki so jih dosedanji predpisi določali za sodnike, ki niso bili ponovno izvoljeni.

Pravica iz prvega in tretjega odstavka tega člena gre tudi sodnikom, ki ob uveljavitvi tega zakona opravljajo funkcijo predsednika sodišča, s tem da prijavijo kandidaturo za izvolitev v sodniško funkcijo po določbah tega zakona.

102. člen

Sodniki iz prvega odstavka prejšnjega člena, ki ne kandidirajo za izvolitev v trajno sodniško funkcijo in do 1. januarja 1995 dopolnijo petintrideset let (moški) oziroma trideset let (ženske) pokojninske dobe, lahko uveljavljajo pravico do pokojnine s polno pokojninsko dobo, ne glede na pogoje, ki so določeni za pridobitev pokojnine po splošnih predpisih.

Sredstva za razliko med pokojnino po splošnih predpisih in po tem zakonu se zagotavljajo iz proračuna Republike Slovenije.

103. člen

Prosta sodniška mesta sodnikov iz tretjega odstavka 8. člena Ustavnega zakona za izvedbo ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91) in sodnikov, ki po določbi prvega in drugega odstavka 8. člena tega ustavnega zakona nadaljujejo mandat, se razpišejo pet mesecev pred iztekom mandata sodnikov.

104. člen

Za sodnike iz prvega odstavka 101. člena tega zakona in prejšnjega člena, ki prijavijo kandidaturo na razpisano prosto sodniško mesto, zahteva sodni svet izdelavo ocene sodniškega dela. Ocena sodniškega dela je sestavni del prijave sodnika.

Ocena po prejšnjem odstavku je strokovna ocena sodniškega dela, ki jo za sodnike sodišč prve stopnje izdelajo pristojna višja sodišča, za sodnike višjih sodišč vrhovno sodišče, za sodnike vrhovnega sodišča pa to sodišče na občni seji. Strokovni oceni, ki se izdela po kriterijih iz 29. člena tega zakona, je treba priložiti poročila o opravljenih inštruktažnih pregledih, ki so jih opravila pristojna sodišča in se nanašajo na delo sodnika.

Sodišča iz prejšnjega odstavka morajo predložiti sodnemu svetu oceno sodniškega dela v petnajstih dneh od zahteve.

Do uveljavitve zakona, ki bo urejal pristojnost in organizacijo delovnih in socialnih sodišč, izdela oceno sodniškega dela za sodnike Sodišča združenega dela Republike Slovenije to sodišče na občni seji.

Če se na sodniško mesto, ki je razpisano po drugem odstavku 101. člena ali 103. členu tega zakona, prijavi kot edini kandidat sodnik iz prvega odstavka tega člena in je ocena sodniškega dela iz drugega odstavka tega člena pozitivna, ga je sodni svet dolžan izbrati.

105. člen – upoštevana ZSS-A in ZSS-B

Z opravljanjem sodniške službe po določbah tega zakona je izenačeno opravljanje sodniške funkcije po dosedanjih predpisih, opravljanje funkcije državnega tožilca, sodnika za prekrške in javnega pravobranilca, poklic odvetnika, delo pravnega strokovnjaka v državnem organu, pri pravni ali fizični osebi ter delo višjih strokovnih sodelavcev.

Pogoj iz 3. točke prvega odstavka 8. člena tega zakona izpolnjuje tudi, kdor bo 30 let starosti dopolnil do 31. decembra 1997.

Če se na razpis prostega sodniškega mesta na okrajnem sodišču ne prijavi kandidat, ki izpolnjuje pogoje iz 8. in 9. člena zakona, je do 31. 12. 1999 ne glede na pogoje iz 3. točke prvega odstavka 8. člena in 9. člena tega zakona, lahko za sodnika okrajnega sodišča izvoljena oseba, ki je dopolnila 27 let starosti in ima po opravljenem pravniškem državnem izpitu najmanj eno leto delovnih izkušenj na sodišču, ali najmanj tri leta delovnih izkušenj po opravljenem pravniškem državnem izpitu.

Za sodnika, izvoljenega pod pogoji iz prejšnjega odstavka tega člena se v prvih treh letih izdela ocena sodniške službe za vsako leto.

Pogoj iz 4. točke prvega odstavka 8. člena tega zakona izpolnjuje tudi, kdor je pred 25. junijem 1991 pridobil strokovni naslov diplomirani pravnik v kateri od republik bivše SFRJ.

Do uveljavitve zakona, ki bo urejal pravniški državni izpit, se šteje, da izpolnjuje pogoj iz 5. točke prvega odstavka 8. člena tega zakona, kdor ima opravljen pravosodni izpit ali drug izpit, ki je po zakonu izenačen s pravosodnim izpitom.

106. člen

Pravice po tem zakonu se zagotavljajo sodnikom, ki so sodniško funkcijo opravljali ob uveljavitvi tega zakona, in ki so izvoljeni za sodnike po določbah tega zakona, z dnem nastopa sodniške službe, kolikor ta zakon ne določa drugače.

Okrajni sodniki, ki so pred izvolitvijo za sodnika po določbah tega zakona najmanj petnajst let opravljali sodniško funkcijo, pridobijo hkrati z izvolitvijo pravico do naziva svetnika okrajnega sodišča in uvrstitve v ustrezni plačilni razred.

107. člen

Za sodnike, ki nadaljujejo funkcijo v smislu 8. člena ustavnega zakona za izvedbo ustave Republike Slovenije, veljajo glede dolžnosti in pravic določbe tega zakona, razen določb petega oddelka IV. poglavja tega zakona ter določb prvega do tretjega oddelka VII. poglavja tega zakona. Po izteku mandata imajo, če niso izvoljeni v sodniško funkcijo po določbah tega zakona, pravice, ki so jih dosedanji predpisi določali za sodnike, ki niso bili ponovno izvoljeni.

Sodnika iz prejšnjega odstavka uvrsti sodni svet v plačilni razred, ki ustreza dosedanji dolžini opravljanja sodniške funkcije na sodišču, na katerem nadaljuje delo, ob smiselni uporabi določb tega zakona o napredovanju sodnika in ob upoštevanju razvrstitve po določbi 124. člena zakona o sodiščih.

Pri sodnikih temeljnih sodišč iz prvega odstavka tega člena, ki se razporedijo na okrajna in okrožna sodišča, se praviloma šteje za uvrstitev v plačilni razred po določbi prejšnjega odstavka čas prvih štirih let opravljanja sodniške funkcije sodnika temeljnega sodišča za čas opravljanja službe okrajnega sodnika, čas, ki presega štiri leta, pa za čas opravljanja sodniške službe okrožnega sodnika.

Za sodnike iz prvega odstavka tega člena se, razen v primeru iz prvega odstavka 101. člena tega zakona, uporabljajo določbe dosedanjih predpisov, ki se nanašajo na razrešitev sodnika.

108. člen

Z dnem uveljavitve tega zakona se za sodnike preneha uporabljati določba 36. člena zakona o poslancih (Uradni list RS, št. 48/92).

109. člen

Določbe tega zakona o plačah sodnikov se pričnejo uporabljati s 1. julijem 1994, za sodnike, ki pred tem dnem nastopijo sodniško službo po določbah tega zakona, pa z dnem, določenim v prvem odstavku 106. člena tega zakona.

Z datumom iz prejšnjega odstavka se za sodnike preneha uporabljati zakon o sodniških plačah in drugih prejemkih (Uradni list RS, št. 10/93).

110. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodniški službi – ZSS-A (Uradni list RS, št. 8/96) vsebuje naslednjo končno določbo:

13. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o dopolnitvah Zakona o sodniški službi – ZSS-B (Uradni list RS, št. 24/98) vsebuje naslednjo končno določbo:

2. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembi Zakona o sodniški službi – ZSS-C (Uradni list RS, št. 48/01) vsebuje naslednjo končno določbo:

2. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodniški službi – ZSS-D (Uradni list RS, št. 67/02) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

71. člen

Vsi postopki za izvolitev in imenovanje sodnikov, za sodniško napredovanje in ocenjevanje sodniškega dela, za premestitev in dodelitev sodnika, za prenehanje in razrešitev sodnika ter disciplinski postopki, ki so bili začeti pred uveljavitvijo tega zakona, se dokončajo po dosedanjih predpisih.

72. člen

Sodniki so dolžni sodnemu svetu predložiti podatke iz drugega odstavka 39. člena zakona v treh mesecih od uveljavitve tega zakona.

Rok za izdelavo ocene sodniške službe sodnikov svetnikov (prvi odstavek 31. člena zakona), začne teči z dnem uveljavitve tega zakona.

73. člen

Sodniki, ki so bili dodeljeni do uveljavitve tega zakona, nadaljujejo delo kot dodeljeni sodniki po določbah tega zakona.

Za sodnike, ki so bili do uveljavitve tega zakona dodeljeni brez določenega roka dodelitve, začne teči rok iz četrtega odstavka 71. člena zakona z dnem uveljavitve tega zakona.

Sodnik, ki je bil do uveljavitve tega zakona postavljen na mesto sekretarja Vrhovnega sodišča Republike Slovenije na podlagi prvega odstavka 40. člena zakona o sodiščih, nadaljuje delo kot imenovani sekretar Vrhovnega sodišča Republike Slovenije.

74. člen

Z dnem uveljavitve tega zakona se preneha uporabljati določba tretjega odstavka 30. člena zakona o sodiščih, kolikor se nanaša na reševanje ugovorov zoper ocene sodniške službe.

75. člen

Podzakonski predpis iz petega odstavka 58. člena zakona izda minister, pristojen za pravosodje, v treh mesecih od uveljavitve tega zakona.

76. člen

Občna seja Vrhovnega sodišča Republike Slovenije izvoli disciplinske organe po 89. členu zakona v treh mesecih od uveljavitve tega zakona.

77. člen

Sodni svet uskladi sistemizacijo sodniških mest na posameznih sodiščih (38. člen zakona o sodiščih) z upoštevanjem sodniških mest, zasedenih ali predvidenih za sodnike, dodeljene po 71. členu zakona, v šestih mesecih od uveljavitve tega zakona.

78. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembi in dopolnitvi Zakona o sodniški službi – ZSS-E (Uradni list RS, št. 71/04) vsebuje naslednjo končno določbo:

3. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodniški službi – ZSS-F (Uradni list RS, št. 17/06) vsebuje naslednje prehodne in končno določbo:

PREHODNE IN KONČNA DOLOČBA

36. člen – upoštevan ZSS-H

Odločbe o uvrstitvi sodnikov v nove plačne razrede, ki jih izda Sodni svet, začnejo veljati z začetkom uporabe tega zakona.

Izdaja odločbe o uvrstitvi sodnika v plačni razred ne sme poslabšati položaja sodnika v zvezi z njegovim napredovanjem.

37. člen

Če sodnik lahko napreduje v plačnih razredih, se ocena sodniške službe izdela ob prvem možnem napredovanju v plačnih razredih po uveljavitvi tega zakona. Če sodnik ne more napredovati v plačnih razredih, pa je od zadnje ocene preteklo več kot tri leta, se ocena sodniške službe izdela najkasneje v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se za sodnika v prvih treh letih opravljanja sodniške službe izdela ocena sodniške službe najkasneje v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona, če je od zadnje ocene sodniške službe preteklo več kot eno leto.

38. člen – upoštevan ZSS-H

(črtan)

39. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne z dnem začetka uporabe Odloka o plačah funkcionarjev.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodniški službi – ZSS-G (Uradni list RS, št. 127/06) vsebuje naslednji prehodno in končno določbo:

14. člen

Določbe 76.a člena zakona se uporabljajo tudi za sodnike, ki so pridobili pravico do pokojnine pred uveljavitvijo tega zakona.

15. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodniški službi – ZSS-H (Uradni list RS, št. 57/07) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

29. člen

Postopki v zvezi z napredovanjem sodnika na istem sodniškem mestu v višji sodniški naziv v skladu s četrtim odstav-

kom 34.a člena zakona se izvedejo na podlagi ocene sodniške službe, izdelane po uveljavitvi tega zakona.

30. člen

Medokrajni in medokrožni sodniki, ki so bili na podlagi 69. člena Zakona o sodniški službi (Uradni list RS, št. 27/07 – uradno prečiščeno besedilo) dodeljeni na drugo okrajno oziroma okrožno sodišče, po izteku dodelitve opravljajo sodniško službo kot okrajni in okrožni sodniki na sedežu tistega okrajnega ali okrožnega sodišča, na katerem so bila določena posebna sodniška mesta za medokrajne oziroma medokrožne sodnike.

31. člen

Z dnem uveljavitve tega zakona prenehata veljati prvi odstavek 36. člena in 38. člen Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o sodniški službi (Uradni list Republike Slovenije, št. 17/06).

32. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

4688. Zakon o državnem tožilstvu (uradno prečiščeno besedilo) (ZDT-UPB5)

Na podlagi 153. člena Poslovnika državnega zbora je Državni zbor Republike Slovenije na seji dne 27. septembra 2007 potrdil uradno prečiščeno besedilo Zakona o državnem tožilstvu, ki obsega:

– Zakon o državnem tožilstvu – ZDT (Uradni list RS, št. 63/94 z dne 13. 10. 1994),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu – ZDT-A (Uradni list RS, št. 59/99 z dne 23. 7. 1999),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu – ZDT-B (Uradni list RS, št. 110/02 z dne 18. 12. 2002),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu – ZDT-C (Uradni list RS, št. 17/06 z dne 17. 2. 2006),

– Popravek Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu – ZDT-C (Uradni list RS, št. 20/06 z dne 24. 2. 2006),

– Zakon o napotitvi oseb v mednarodne civilne misije in mednarodne organizacije – ZNOMCMO (Uradni list RS, št. 20/06 z dne 24. 2. 2006),

– Zakon o nezdružljivosti opravljanja javne funkcije s pridobitno dejavnostjo – ZNOJF-1 (Uradni list RS, št. 20/06 z dne 24. 2. 2006),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu – ZDT-D (Uradni list RS, št. 14/07 z dne 16. 2. 2007),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu – ZDT-E (Uradni list RS, št. 40/07 z dne 7. 5. 2007) in

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu – ZDT-F (Uradni list RS, št. 57/07 z dne 19. 6. 2007).

Št. 700-06/90-4/36
Ljubljana, dne 27. septembra 2007
EPA 1561-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr.med., l.r.

Z A K O N
O DRŽAVNEM TOŽILSTVU
uradno prečiščeno besedilo
(ZDT-UPB5)

Prvo poglavje
TEMELJNE DOLOČBE

1. člen

Pregon storilcev kaznivih dejanj in drugih kaznivih ravnanj, za katere je tako določeno z zakonom, izvajajo državne tožilke oziroma državni tožilci (v nadaljnjem besedilu: državni tožilci).

Državni tožilec opravlja svoje naloge na podlagi ustave in zakona.

2. člen

Državni tožilec vlaga in zastopa kazenske obtožbe ter opravlja druga procesna dejanja tožilca v kazenskem postopku, kolikor zakon ne določa drugače.

Državni tožilec vlaga predloge za pregon in pravna sredstva v zadevah prekrškov, če tako določa zakon.

Državni tožilec vlaga procesne akte v civilnih in drugih sodnih postopkih ter v upravnih postopkih, če tako določa zakon.

Državni tožilci so dolžni brez nepotrebnega odlašanja reševati zadeve, ki so jim dodeljene v delo.

3. člen

Funkcija državnega tožilca je trajna.

Državni tožilec je glede pravic, ki izhajajo iz njegovega službenega razmerja z Republiko Slovenijo, izenačen s sodnikom, kolikor ta zakon ne določa drugače.

4. člen

Državni tožilec opravlja svojo funkcijo pri državnem tožilstvu, za katero je imenovan, kolikor ni s tem zakonom drugače določeno.

Funkcija državnega tožilca se na državnotožilskih mestih opravlja v državnotožilskih nazivih okrožni državni tožilec, višji državni tožilec, vrhovni državni tožilec oziroma na položajih okrožni državni tožilec svetnik, višji državni tožilec svetnik in vrhovni državni tožilec svetnik.

Funkcija pomočnice okrožnega državnega tožilca oziroma pomočnika okrožnega državnega tožilca (v nadaljnjem besedilu: pomočnik državnega tožilca) se na mestu pomočnika državnega tožilca opravlja v nazivu pomočnik državnega tožilca oziroma na položaju pomočnik državnega tožilca svetnik.

Z imenovanjem na državnotožilsko mesto pridobi državni tožilec naziv, ki ustreza temu mestu. Z imenovanjem na mesto pomočnika državnega tožilca pridobi pomočnik državnega tožilca naziv pomočnik državnega tožilca.

5. člen

Organizacijo in splošne pristojnosti državnih tožilstev ureja ta zakon.

Državna tožilstva so kot del pravosodja samostojni državni organi; njihov položaj in medsebojna razmerja ureja ta zakon.

Sredstva in druge pogoje za delo državnih tožilstev zagotavlja Republika Slovenija.

6. člen

Državna tožilstva poslujejo v slovenskem jeziku.

Na območjih, kjer živita avtohtoni italijanska in madžarska narodna skupnost, poslujejo državna tožilstva tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, če teče postopek pred sodiščem ali drugim državnim organom v tem jeziku ali če

stranka, ki živi na tem območju, v občevanju z državnim tožilstvom uporablja ta jezik.

7. člen

Z državnotožilskim redom se določa notranja ureditev državnih tožilstev, dodeljevanje in odvzem zadev državnim tožilcem, pravila pisarniškega poslovanja, vodenje vpisnikov in imenikov ter evidenc, obrazci za delo, oblika in vsebina pečatov, štampiljk in žigov, oblika in vsebina službenih izkaznic, podrobnejša pravila o obveščanju javnosti, stiki s pripadniki narodnih skupnosti, poslovanje v zadevah državnotožilske uprave, zagotavljanje varnosti oseb, dokumentacije in premoženja, obveščanje ministrstva, pristojnega za pravosodje, okvirni hišni red in standardi za prostore in opremo državnih tožilstev, pravila o vpogledih in preslikavah spisov, pravila o izvajanju in nadzoru materialnega in finančnega poslovanja, pravila o rednem opravljanju zadev in poročanju, razporeditev poslovnega časa in poslovanje s strankami, pravila o vodenju statistike in druga vprašanja v zvezi z notranjim poslovanjem državnih tožilstev.

Z državnotožilskim redom se predpišejo tudi vzorci obrazcev z navodili za vodenje vpisnikov, pomožnih knjig in evidenc, odtisi pečatov, štampiljk in žigov.

Državnotožilski red predpiše minister, pristojen za pravosodje, na predlog generalnega državnega tožilca Republike Slovenije (v nadaljevanju: generalni državni tožilec) in se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Za uporabo državnotožilskega reda sprejema minister, pristojen za pravosodje, po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca, obvezna navodila in neobvezne razlage, ki se objavijo v notranjem tožilskem glasilu in pošljejo državnim tožilstvom.

Drugo poglavje
SPLOŠNA PRISTOJNOST IN POOBLASTILA

8. člen

Državni tožilec je v okviru temeljne funkcije vlaganja in zastopanja kazenske obtožbe pristojen opravljati vsa procesna dejanja upravičenega tožilca po zakonu o kazenskem postopku, sodelovati na narokih in sejah ter ukreniti, kar je potrebno, da se odkrijejo kazniva dejanja in njihovi storilci.

V izvrševanju funkcije pregona storilcev kaznivih dejanj in drugih ravnanj, ki so kazniva, državni tožilec sodeluje z organi odkrivanja, jih usmerja in ukrepa, kar je potrebno v zvezi z odkrivanjem dejanj oziroma storilcev, v okviru pristojnosti državnega tožilca v predhodnem postopku, ki jih določa zakon o kazenskem postopku.

9. člen

V civilnih in drugih sodnih postopkih ter v upravnih postopkih državno tožilstvo vlaga procesne akte in druga pravna sredstva, za katera je pooblaščeno z zakonom.

10. člen

Pri Vrhovnem državnem tožilstvu Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vrhovno državno tožilstvo) kot posebna organizacijska enota deluje Skupina državnih tožilcev za pregon organiziranega kriminala (v nadaljnjem besedilu: skupina).

Skupina je pristojna za kazniva dejanja na področju organiziranega klasičnega in gospodarskega kriminala, terorizma, korupcijskih in drugih kaznivih dejanj, katerih odkrivanje in pregon zahtevata posebno organiziranost in usposobljenost.

Skupina je krajevno pristojna na celotnem ozemlju Republike Slovenije.

V skupini se ustanovi specializirani oddelek, ki je izključno krajevno in stvarno pristojen za pregon vseh kaznivih dejanj, ki jih storijo uradne osebe, zaposlene v policiji oziroma druge uradne osebe, zaposlene na področju notranjih zadev, v z zakonom določenem pristojnem organu v ministrstvu, pristojnem za obrambo, ki ima pooblastila policije v predkazenskem postopku, in uradne osebe, ki imajo pooblastila policije v predkazenskem postopku, napotene na misijo v tujini. Državni tožilci oddelka so pristojni za pregon teh kaznivih dejanj in za usmerjanje policistov specializiranega oddelka in policije glede odkrivanja in preiskovanja teh kaznivih dejanj.

Generalni državni tožilec lahko na predlog vodje skupine ali vodje specializiranega oddelka odredi, da se zadeva, ki je bila dodeljena specializiranemu oddelku, dodeli krajevno pristojnemu okrožnemu državnemu tožilstvu, če oceni, da bi bil glede na naravo zadeve pregon storilca kaznivega dejanja in usmerjanje policije učinkovitejši, če bi ga izvrševalo okrožno državno tožilstvo.

Okrožno državno tožilstvo, ki bi bilo krajevno pristojno za obravnavanje zadeve, je dolžno sodelovati s skupino pri opravljanju njenih nalog.

10.a člen

Vodja krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva in direktor oziroma direktorica uprave kriminalistične policije pri Generalni upravi Policije (v nadaljnjem besedilu: direktor uprave) sta dolžna nemudoma obvestiti vodjo skupine o zadevah iz prejšnjega člena.

O dodelitvi zadeve skupini odloča generalni državni tožilec s pisno odredbo, po predhodnem mnenju vodje skupine.

Vodja skupine o dodelitvi zadeve nemudoma obvesti vodjo krajevno pristojnega okrožnega državnega tožilstva in direktorja uprave, ki sta mu dolžna takoj posredovati spise zadeve z vsemi zbranimi dokazi.

Vodja skupine lahko predlaga generalnemu državnemu tožilcu, da skupini dodeli zadevo pristojnega okrožnega državnega tožilstva, če je ta vsebinsko povezana z zadevo, ki jo obravnava skupina.

Generalni državni tožilec lahko na predlog vodje skupine odredi, da se zadeva, ki je bila dodeljena skupini, dodeli krajevno pristojnemu okrožnemu državnemu tožilstvu, če ugotovi, da niso več izpolnjeni pogoji iz prejšnjega člena.

10.b člen

Za organiziranost, vodenje in delo skupine ter imenovanje vodje se smiselno uporabljajo določbe tega zakona o okrožnem državnem tožilstvu.

Državni tožilci se v skupino dodelijo za štiri leta z možnostjo ponovne dodelitve.

Državni tožilci se prijavijo za dodelitev v skupino na podlagi poziva, ki ga objavi generalni državni tožilec.

O dodelitvi odloča državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca, po predhodnem mnenju vodje skupine.

O prenehanju dodelitve v skupino pred iztekom mandata odloča državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca, po predhodnem mnenju vodje skupine.

V specializiranem oddelku iz četrtega odstavka 10. člena tega zakona sta najmanj dva državna tožilca in en pomočnik državnega tožilca. Generalni državni tožilec na predlog vodje skupine odredi, kateri državni tožilci oziroma pomočniki državnega tožilca iz skupine so v oddelek dodeljeni za štiri leta z možnostjo ponovne dodelitve. Vodjo specializiranega oddelka določi vodja skupine s soglasjem generalnega državnega tožilca z letnim razporedom dela, z možnostjo ponovne določitve. Vodjo specializiranega oddelka lahko predčasno razreši vodja skupine po predhodnem soglasju ali na zahtevo generalnega državnega tožilca.

10.c člen

Dodelitev državnega tožilca oziroma pomočnika državnega tožilca v skupino ne posega v njegov naziv in položaj.

Za čas dodelitve pripada državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca.

10.č člen

Število mest državnih tožilcev v skupini določi z odredbo, na predlog generalnega državnega tožilca, minister, pristojen za pravosodje. Odredba se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Organizacijo, obveščanje in delo skupine podrobneje ureja navodilo o delu skupine, ki ga izda generalni državni tožilec v soglasju z ministrom, pristojnim za pravosodje. Navodilo se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Z navodilom iz prejšnjega odstavka se določi tudi način in rok za objavo poziva, način in rok za vložitev prijav, postopek oblikovanja predloga za dodelitev v skupino ter način sodelovanja okrožnega državnega tožilstva s skupino.

10.d člen

Generalni državni tožilec lahko določi drugo krajevno pristojno državno tožilstvo za postopanje v posamezni zadevi, če je očitno, da se bo tako lažje izvedel postopek, ali če so za to drugi tehtni razlogi, zlasti varovanje nepristranskosti, samostojnega delovanja ali ugleda državnega tožilstva.

O določitvi drugega pristojnega državnega tožilstva odloči z odločbo generalni državni tožilec na lastno pobudo ali na podlagi obrazloženega predloga pristojnega državnega tožilca, vodje okrožnega državnega tožilstva ali vodje skupine. Odločba se vroči državnemu tožilstvu, ki je bilo krajevno pristojno v posamezni zadevi ter državnemu tožilstvu, ki mu je določena krajevna pristojnost v posamezni zadevi.

Če državno tožilstvo zaradi posebnih okoliščin, ki onemogočajo izvajanje njegovih funkcij, ne more delovati na sedežu, lahko generalni državni tožilec po predhodno pridobljenem soglasju ministra, pristojnega za pravosodje, z odločbo določi začasni sedež državnega tožilstva.

10.e člen

Osebe s pooblastili policije v predkazenskem postopku opravljajo naloge odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj iz četrtega odstavka 10. člena tega zakona na delovnih mestih policistov v specializiranem oddelku.

Policisti specializiranega oddelka lahko izvršujejo vsa policijska pooblastila in naloge, ki jih določajo zakon, ki ureja policijo, zakon ki ureja kazenski postopek in predpisi sprejeti na njuni podlagi, za namene izvrševanja pristojnosti specializiranega oddelka iz četrtega odstavka 10. člena tega zakona.

Ne glede na določbe prvega odstavka 147. člena Zakona o javnih uslužbencih je lahko oseba s pooblastili policije ali drug javni uslužbenec začasno premeščen za dobo šestih let z možnostjo podaljšanja.

V specializirani oddelek se lahko premesti ali zaposli osebe, ki izpolnjujejo pogoje iz prvega odstavka 67. člena Zakona o policiji.

Oseba premeščena ali zaposlena v specializiranem oddelku, ki nima opravljenega izpita za izvajanje policijskih pooblastil, mora izpit opraviti v roku, določenem z aktom o sistemizaciji, v skladu z 69. členom Zakona o policiji, in do opravljenega izpita ne sme izvrševati policijskih pooblastil ali nalog. Če izpit ni opravljen v roku, določenem z aktom o sistemizaciji, premestitev preneha in se premeščeni javni uslužbenec vrne na delo v organ, iz katerega je bil premeščen, zaposlenemu javnemu uslužbencu pa preneha delovno razmerje.

Za urejanje delovno-pravnega statusa, sklenitev pogodb o zaposlitvi, za urejanje pravic in obveznosti ter za določanje plače in drugih prejemkov iz delovnega razmerja, se za osebe, ki opravljajo naloge policistov specializiranega oddelka, poleg predpisov, ki urejajo pravice, obveznosti, plače in druge prejemke iz delovnega razmerja javnih uslužbencev, uporabljajo določbe zakona in drugih predpisov, ki urejajo policijo, pri čemer se za določitev dodatka za stalnost vsako začeto leto delovne dobe v specializiranem oddelku šteje kot začeto leto delovne dobe v policiji.

Policija je dolžna policistom specializiranega oddelka brezplačno zagotavljati tehnične pogoje in pomoč za izvajanje njihovih policijskih pooblastil.

Vlada Republike Slovenije izda na predlog ministra, pristojnega za pravosodje, in na podlagi predhodnega predloga generalnega državnega tožilca, odredbo, s katero določi število policistov specializiranega oddelka.

11. člen

Če državni tožilec ugotovi, da je zaradi kršitve ustave, zakona ali mednarodne pogodbe dana podlaga, da uporabi zoper izvršljivo sodno odločbo ali odločbo, izdano v upravnem ali kakšnem drugem postopku, pravno sredstvo, lahko zahteva, naj se izvršitev takšne odločbe odloži ali prekine, če bi z njeno izvršitvijo utegnile nastati nepopravljive škodljive posledice.

Zahtevo za odložitev oziroma prekinitev izvršitve odločbe iz prejšnjega odstavka vloži državni tožilec, ki je upravičen uporabiti pravno sredstvo zoper takšno odločbo, pri sodišču oziroma drugem organu, ki je pristojen za dovolitev izvršbe, če le-ta že teče, pa pri organu, ki jo opravlja.

Organ, pristojen za dovolitev izvršbe ali za izvršitev odločbe, lahko odloži dovolitev izvršbe oziroma prekine izvršbo do odločitve o pravnem sredstvu državnega tožilca.

Odločba o odložitvi oziroma prekinitvi izvršbe neha veljati, če državni tožilec v tridesetih dneh od prejema odločbe ne vloži pravnega sredstva.

12. člen

Državna tožilstva si pri opravljanju zadev iz svoje pristojnosti dajejo medsebojno pravno pomoč.

Državno tožilstvo ima pravico zahtevati od državnih organov ter organov lokalne in druge samouprave in organizacij z javnimi pooblastili, naj mu pošljejo listine, spise, predmete ali obvestila, ki jih potrebuje za dejanja iz svoje pristojnosti.

Državno tožilstvo ima pri izvajanju svojih pristojnosti pravico zahtevati podatke iz drugega odstavka tega člena tudi od drugih pravnih oseb in posameznikov, za katere meni, da z njimi razpolagajo.

Državna tožilstva pošiljajo zaprosila za pravno pomoč tujim ali mednarodnim tožilstvom preko ministrstva, pristojnega za pravosodje, če ni v mednarodni pogodbi ali drugem zakonu določeno drugače.

Upravljavci zbirk osebnih podatkov so dolžni državnemu tožilstvu za izvajanje njegovih pristojnosti na njegovo pisno zahtevo iz obstoječih zbirk podatkov brezplačno posredovati osebne podatke in podatke o istovetnosti ovadenih oseb (osebno ime, enotna matična številka občana, druga uradna identifikacijska številka, datum in kraj rojstva, poklic, zaposlitev in naslov stalnega ali začasnega bivališča za fizično osebo; če je fizična oseba tujec, pa namesto enotne matične številke občana ali druge uradne identifikacijske številke osebno ime, datum in kraj rojstva, poklic, zaposlitev in naslov stalnega ali začasnega bivališča; za odgovorno osebo pravne osebe pa poleg navedenih podatkov tudi seznam del in nalog, ki jih opravlja; za pravno osebo firmo, sedež in matično številko). Državni tožilci o pridobitvi osebnih podatkov ali podatkov niso dolžni obvestiti osebe, na katero se podatki nanašajo, vse do zastaranja kazenskega pregona ali do pravnomočne sodbe.

Državno tožilstvo ima na podlagi tega zakona ali drugih zakonov, ki določajo njegove naloge in pristojnosti, zaradi obravnavanja in reševanja posamezne zadeve pravico do brezplačnega dostopa oziroma do brezplačnega neposrednega elektronskega dostopa do evidence zaprtih oseb, kazenske evidence, evidence kazenskih točk, evidence prekrškov in vseh javnih knjig, registrov in drugih uradnih evidenc, ki jih upravljajo organi javnega sektorja v informatizirani obliki. V navedene zbirke podatkov dostopa z navedbo osebnega imena in naslova prebivališča obdolženca, obtoženca ali stranke sodnega postopka, navedbo namena dostopa ter opravilne številke zadeve državnega tožilstva. Državno tožilstvo lahko v podatke iz zbirk podatkov vpogleda, jih kopira, prepiše ali izpiše ter nadalje

obdeluje v postopkih, kjer izvršuje svoje zakonsko določene naloge in pristojnosti.

Pri dostopu do kazenske evidence, evidence prekrškov, evidence zaprtih oseb in drugih zbirk osebnih podatkov, evidenc ali registrov, ki vsebujejo občutljive osebne podatke, se način dostopa in sistem zavarovanja osebnih podatkov določi v državnotožilskem redu, po pridobitvi predhodnega soglasja Informacijskega pooblaščenca.

Državni tožilci imajo dostop do tajnih podatkov v skladu s pogoji iz zakona, ki ureja tajne podatke. Vodje državnih tožilstev imajo dostop do tajnih podatkov na podlagi pisne zahteve, iz katere so razvidni pristojnost, namen in pravna podlaga pridobitve podatka. Izvod zahteve se pošlje generalnemu državnemu tožilcu v vednost.

13. člen

Pred sodišči s položajem okrajnih in okrožnih sodišč lahko nastopajo državni tožilci, ki imajo najmanj naziv okrožnega državnega tožilca.

Pred sodišči s položajem višjih sodišč lahko nastopajo državni tožilci, ki imajo najmanj naziv višjega državnega tožilca.

Državne tožilce iz prejšnjih odstavkov lahko nadomeščajo pomočniki državnega tožilca v okviru pooblastil, ki jih določi pristojni državni tožilec.

Pred Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije lahko nastopajo samo vrhovni državni tožilci.

Kolikor ni s tem zakonom drugače določeno, veljajo za pomočnike državnih tožilcev določbe tega zakona, ki veljajo za državne tožilce.

Tretje poglavje
DRŽAVNI TOŽILCI

1. oddelek:
Pogoji za imenovanje državnih tožilcev in postopek imenovanja

14. člen

V državnem tožilstvu opravlja funkcijo državnega tožilca eden ali več državnih tožilcev.

Število mest državnih tožilcev pri posameznih državnih tožilstvih določi na predlog generalnega državnega tožilca minister, pristojen za pravosodje, z odredbo v soglasju z Vlado Republike Slovenije.

V odredbi iz prejšnjega odstavka se posebej določi število mest pomočnikov državnega tožilca. Odredba se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

15. člen

Za okrožnega državnega tožilca je lahko imenovana oseba, ki izpolnjuje pogoje za izvolitev v sodniško funkcijo na položaj okrožnega sodnika ali je najmanj tri leta opravljala funkcijo pomočnika državnega tožilca.

Za višjega državnega tožilca je lahko imenovana oseba, ki izpolnjuje pogoje iz prejšnjega odstavka in je najmanj pet let uspešno opravljala funkcijo okrožnega državnega tožilca.

Za vrhovnega državnega tožilca je lahko imenovana oseba, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka tega člena in je najmanj pet let uspešno opravljala funkcijo višjega državnega tožilca ali najmanj deset let uspešno opravljala funkcijo okrožnega državnega tožilca.

Za pomočnika državnega tožilca je lahko imenovana oseba, ki izpolnjuje pogoje za izvolitev v sodniško funkcijo na položaj okrajnega sodnika.

16. člen

Za višjega ali vrhovnega državnega tožilca je lahko ne glede na določbe prejšnjega člena imenovana tudi oseba, ki izpolnjuje pogoje za izvolitev oziroma imenovanje na položaj višjega ali vrhovnega sodnika.

17. člen

Državne tožilce imenuje Vlada Republike Slovenije na predlog ministra, pristojnega za pravosodje.

Generalnega državnega tožilca imenuje Državni zbor Republike Slovenije na predlog Vlade Republike Slovenije, in sicer za dobo šestih let z možnostjo ponovnega imenovanja.

Vodjo okrožnega državnega tožilstva imenuje Vlada Republike Slovenije na predlog ministra, pristojnega za pravosodje, po predhodnem mnenju državnotožilskega sveta in generalnega državnega tožilca.

Akti o imenovanjih se objavijo v Uradnem listu Republike Slovenije.

18. člen

Minister, pristojen za pravosodje, poda predlog iz prvega odstavka prejšnjega člena potem, ko prejme mnenje državnotožilskega sveta.

19. člen

Prosto mesto državnega tožilca razpiše ministrstvo, pristojno za pravosodje, na predlog generalnega državnega tožilca, prosto mesto slednjega pa po uradni dolžnosti. Prosto mesto vodje državnega tožilstva razpiše ministrstvo, pristojno za pravosodje, na predlog generalnega državnega tožilca, najpozneje tri mesece pred iztekom oziroma v enem mesecu po prenehanju mandata. Razpisi se objavijo v Uradnem listu Republike Slovenije. Rok za prijave ne more biti krajši kot 15 dni.

Razpisni postopek vodi ministrstvo, pristojno za pravosodje.

V postopku iz prejšnjega odstavka se smiselno uporablja določba 15. člena Zakona o sodniški službi.

20. člen

Ko prejme razpisno gradivo od ministrstva, pristojnega za pravosodje, državnotožilski svet povabi na razgovor prijavljene kandidate, ki kandidirajo na prosto mesto državnega tožilca. Vodjo državnega tožilstva, v katerem je prosto mesto državnega tožilca, pa pozove, da se izjasni o kandidatih za to mesto.

Na podlagi ugotovitev, ki temeljijo na razpisnem gradivu, in na podlagi neposrednega vtisa, ki so ga kandidati napravili na razgovoru, oblikuje državnotožilski svet mnenje glede predlogov za imenovanje. V mnenju razvrsti državnotožilski svet kandidate glede na svojo oceno o primernosti za imenovanje ter utemelji razloge za sprejeto razvrstitev.

Mnenje iz prejšnjega odstavka vroči državnotožilski svet kandidatu in vodji državnega tožilstva, v katerem je razpisano prosto mesto državnega tožilca. Kandidat in vodja državnega tožilstva lahko na mnenje posredujeta obrazložene pripombe v osmih dneh od prejema mnenja.

V 30 dneh po prejemu pripomb oziroma izteku roka iz prejšnjega odstavka državnotožilski svet oblikuje dokončno mnenje in ga v osmih dneh pošlje ministru, pristojnemu za pravosodje.

Če je v mnenju državnotožilskega sveta za zasedbo prostega mesta državnega tožilca najvišje uvrščen kandidat, ki je že imenovan za državnega tožilca in se je prijavil na razpis zaradi napredovanja, je minister, pristojen za pravosodje tega kandidata dolžan predlagati v imenovanje.

Če minister, pristojen za pravosodje ne sprejme mnenja državnotožilskega sveta iz četrtega odstavka tega člena, mora v desetih dneh zahtevati, da državnotožilski svet ponovno prouči svoje mnenje in, da ga v 15 dneh pošlje ministru, pristojnem za pravosodje z dodatno obrazložitvijo. Če državnotožilski svet novo mnenje sprejme z večino dveh tretjin glasov vseh svojih članov, je tako mnenje za ministra, pristojnega za pravosodje, obvezno.

21. člen

Državnotožilski svet sestavlja sedem članov. Generalni državni tožilec in njegov namestnik sta člana sveta po položaju.

Enega člana sveta imenuje minister, pristojen za pravosodje, izmed vodij okrožnih državnih tožilstev. Štiri člane sveta izvolijo izmed državnih tožilcev, ki nimajo vodstvenih položajev, državni tožilci po postopku, ki ga zakon določa za volitve članov sodnega sveta, od tega dva člana izmed okrožnih državnih tožilcev, enega člana izmed višjih državnih tožilcev in enega člana izmed vrhovnih državnih tožilcev.

Volitve članov državnotožilskega sveta razpiše generalni državni tožilec.

Mandat imenovanega ter izvoljenih članov državnotožilskega sveta traja pet let in po poteku mandata ne morejo biti takoj ponovno izvoljeni oziroma imenovani.

Delo državnotožilskega sveta vodi generalni državni tožilec Republike Slovenije, v njegovi odsotnosti pa njegov namestnik.

Državnotožilski svet oblikuje mnenja z večino glasov vseh članov.

Sejo državnotožilskega sveta skliče generalni državni tožilec, v njegovi odsotnosti pa njegov namestnik. Če tako pisno zahtevajo najmanj trije člani sveta, mora sejo sklicati najpozneje v osmih dneh po prejemu zahteve.

Državnotožilski svet sprejme z večino glasov vseh članov poslovnik, s katerim natančneje uredi način dela sveta. Poslovnik se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Članom državnotožilskega sveta pripada za udeležbo na sejah sveta sejnina, katere višino določi svet v soglasju z ministrom, pristojnim za pravosodje.

22. člen

Državni tožilec nastopi funkcijo z dnem, ko pred predsednikom vlade, generalni državni tožilec pa pred predsednikom državnega zbora izreče naslednjo prisego: »Prisegam, da bom varoval-a pravni red Republike Slovenije in svoje delo opravljal-a vestno, po ustavi in zakonih.«

Po pooblastilu predsednika vlade lahko izrečejo državni tožilci prisego pred ministrom, pristojnim za pravosodje.

2. oddelek:
Napredovanje državnih tožilcev

23. člen

Z imenovanjem na funkcijo pridobi državni tožilec pravico do napredovanja.

Napredovanje zajema napredovanje v plačnih razredih znotraj določene plačne lestvice za posamezni državnotožilski naziv, napredovanje na višje državnotožilsko mesto in napredovanje v višji državnotožilski naziv oziroma položaj.

Kolikor ta zakon ne določa drugače, se za napredovanje državnih tožilcev, za določitev kriterijev za izbiro in napredovanje in v postopku za ocenjevanje dela državnih tožilcev smiselno uporabljajo določbe zakona o sodniški službi.

Za izdelavo ocene dela za državnega tožilca je pristojen državnotožilski svet.

O napredovanju v plačnih razredih in na položaj svetnika odloča državnotožilski svet, o napredovanju na višje mesto pa organ, ki je pristojen za imenovanje državnega tožilca v skladu z določbami tega zakona.

3. oddelek:
Dolžnosti državnega tožilca in nezdružljivost funkcije
državnega tožilca

24. člen

Državni tožilec mora pri uresničevanju svojih pravic in svoboščin vselej ravnati tako, da varuje ugled in dostojanstvo svoje službe. Zaradi uveljavljanja svojih pravic ne sme ovirati delovanja državnega tožilstva.

Državni tožilec je dolžan zase ohraniti vse, kar je zvedel o strankah in njihovih pravnih in dejanskih razmerjih v okviru opravljanja službe, ter varovati tajnost vseh podatkov, do katerih javnost nima dostopa.

25. člen

Državni tožilec ne sme sprejemati daril ali drugih koristi v zvezi z njegovo službo. Prav tako ne smejo sprejemati daril ali drugih koristi v zvezi z njegovo službo njegov zakonec in drugi družinski člani, sorodniki in druge osebe, ki živijo z državnim tožilcem v skupnem gospodinjstvu.
(Opomba: glej drugi odstavek 23. člena ZNOJF-1)

26. člen

Če je državni tožilec izvoljen za predsednika republike, poslanca, sodnika ustavnega sodišča ali predsednika vlade, varuha človekovih pravic oziroma njegovega namestnika oziroma imenovan za ministra, mu funkcija državnega tožilca ter vse pravice in dolžnosti, ki izhajajo iz službenega razmerja, mirujejo.

27. člen

Državni tožilec ne sme opravljati funkcij, ki so po določbi ustave nezdružljive s funkcijo državnega tožilca, niti ne dejavnosti ali sprejeti zaposlitve ali dela, ki jih po določbi ustave in zakona ne sme opravljati oziroma sprejeti sodnik.

O nezdružljivosti funkcije, dejavnosti sprejema zaposlitve ali dela s funkcijo državnega tožilca odloči državnotožilski svet. O odločitvi državnotožilskega sveta obvesti generalni državni tožilec ministra, pristojnega za pravosodje.

27.a člen

Državni tožilec je dolžan izvajati izobraževanje za funkcijo državnega tožilca, tožilsko osebje in tožilske pripravnike pod pogoji, ki so določeni v tem zakonu ali v državnotožilskem redu.

27.b člen

Dežurstvo je posebna oblika dela, s katero se zagotavlja, da lahko državni tožilec opravlja usmerjanje predkazenskega postopka, zagotavlja udeležbo pri procesnih dejanjih in drugih opravilih predkazenskega postopka ter druga nujna dejanja, določena v zakonu, ki ureja kazenski postopek, in v drugih zakonih. Sestavljeno je iz aktivnega dela, ko državni tožilec v času dežurstva opravlja svoja dela in naloge, in neaktivnega dela.

Aktivne ure v dežurstvu, ki jih državni tožilec opravi v okviru polnega delovnega časa, se vrednotijo kot delo v okviru polnega delovnega časa. Aktivne ure dežurstva, ki jih državni tožilec opravi prek polnega delovnega časa, se vrednotijo kot delo preko polnega delovnega časa. Neaktivne ure dežurstva, ki jih državni tožilec opravi preko polnega delovnega časa, se štejejo v delo preko polnega delovnega časa, in se vrednotijo enako kot delo v okviru polnega delovnega časa.

Aktivne in neaktivne ure iz tega člena se določijo glede na evidentirano količino dela. Merila za opredelitev aktivnih in neaktivnih ur se določijo z državnotožilskim redom.

Plačilo za dežurstvo se všteva v osnovo za pokojninsko in invalidsko zavarovanje.

27.c člen

Pripravljenost pomeni dosegljivost državnega tožilca po telefonu ali s pomočjo drugih sredstev za potrebe iz prvega odstavka 27.b člena tega zakona.

Ure pripravljenosti se ne štejejo v delovni čas. Če državni tožilec v času pripravljenosti prevzame opravljanje nalog iz 27.b člena tega zakona, se aktivne ure vrednotijo in evidentirajo kot aktivne ure v času dežurstva. Za čas aktivnih ur mu ne pripada dodatek za pripravljenost.

4. oddelek:
Pravice državnih tožilcev

28. člen

Plača državnega tožilca se določi po enakih osnovah, z enakimi dodatki ter na enak način kot plača sodnika ustreznega naziva oziroma položaja.

Plača pomočnika državnega tožilca se določi enako kot plača okrajnega sodnika.

O uvrstitvi v plačni razred odloči državnotožilski svet. Uvrstitev v plačni razred se ne objavlja v Uradnem listu Republike Slovenije.

29. člen

Predpisi o pokojninskem in invalidskem ter zdravstvenem in drugem socialnem zavarovanju, ki veljajo za osebe v delovnem razmerju, se uporabljajo za državne tožilce, če ni z zakonom drugače določeno.

30. člen

Državni tožilec oziroma pomočnik državnega tožilca ima poleg plače pravico do prejemkov, dodatkov, plačil, nadomestil in povračil v enakih primerih in v enaki višini, kot sodnik ustreznega naziva oziroma položaja, če ta zakon ne določa drugače.

Če ni s tem zakonom drugače določeno, se za odločanje o pravicah iz prejšnjega odstavka smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja sodniško službo.

Vlada Republike Slovenije z uredbo določi pogoje, merila in obseg plačila za povečan obseg dela oziroma dodatne delovne obremenitve za posamezne državne tožilce ali pomočnike državnih tožilcev.

30.a člen

Položajni dodatek pripada državnim tožilcem, ki opravljajo vodstveno funkcijo na sedežu državnega tožilstva ali v njegovem zunanjem oddelku, v odstotku od njihove osnovne plače, in sicer:

– vodjem oddelkov in organizacijskih enot na Vrhovnem državnem tožilstvu 10%,

– vodjem zunanjih oddelkov državnih tožilstev 6%,

– vodjem oddelkov z najmanj petimi razporejenimi državnimi tožilci 8%,

– vodjem oddelkov z najmanj tremi razporejenimi državnimi tožilci 5%.

30.b člen

(črtan)

30.c člen

O dodatkih in izplačilih za vodje okrožnih državnih tožilstev odloča generalni državni tožilec.

O dodatkih in izplačilih za okrožne državne tožilce in pomočnike odloča vodja državnega tožilstva, za državne tožilce na Vrhovnem državnem tožilstvu pa generalni državni tožilec.

31. člen

Državni tožilec ima pravico do letnega dopusta v trajanju do štirideset delovnih dni, vendar ne manj kot trideset delovnih dni.

Državni tožilec ima pravico do izrednega plačanega dopusta do sedem delovnih dni v posameznem koledarskem letu zaradi osebnih razlogov.

Če državni tožilec kandidira za poslanca ali predsednika republike, ima od dneva potrditve kandidature pravico do izrednega plačanega dopusta za pripravo na volitve v trajanju trideset delovnih dni.

V drugih izjemnih primerih se lahko državnemu tožilcu odobri izredni neplačani dopust do trideset dni v koledarskem letu.

Primere in pogoje iz prejšnjih odstavkov določi državnotožilski svet.

32. člen

Za strokovno izpopolnjevanje ter usposabljanje državnih tožilcev in pomočnikov državnih tožilcev, tožilskega osebja ter pripravnikov za delo na državnih tožilstvih se smiselno uporabljajo določbe glede sodnikov, sodnega osebja in sodniških pripravnikov o izobraževanju iz zakona, ki ureja sodišča, zakona, ki ureja sodniško službo ter zakona, ki ureja pravniški državni izpit.

Izobraževanje na podlagi nadzorstvenih pregledov pripravlja in izvaja notranja organizacijska enota Vrhovnega državnega tožilstva iz 58.b člena tega zakona. Oblike in načini izobraževanja s strani strokovnega centra se podrobneje predpišejo z državnotožilskim redom.

Za štipendiranje državnih tožilcev in pomočnikov državnih tožilcev se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja sodniško službo.

Državnotožilski svet odloči, katerim najboljšim kandidatom iz prejšnjega odstavka se, glede na letna razpoložljiva sredstva za štipendije državnih tožilcev in pomočnikov državnih tožilcev, dodelijo štipendije.

33. člen

Državni tožilec nastopa pred sodiščem v službenem oblačilu, katerega obliko in način nošenja predpiše minister, pristojen za pravosodje.

34. člen

Za potrebe izvajanja tega zakona ministrstvo vodi osebno evidenco državnih tožilcev ter kadrovsko evidenco osebja, ki je zaposleno v državnem tožilstvu, ki vsebuje enake podatke kot osebna evidenca sodnikov oziroma sodnega osebja.

Z osebnimi podatki iz prejšnjega odstavka je treba ravnati na enak način kot z osebnimi podatki iz osebne evidence sodnikov.

5. oddelek:
Premestitve in dodelitve na delo v drug državni organ

35. člen

Državni tožilec je lahko premeščen na mesto v drugo državno tožilstvo:

1. če se odpravi državno tožilstvo, v katerem opravlja funkcijo;

2. če se bistveno za daljši čas zmanjša obseg dela državnega tožilstva, v katerem državni tožilec opravlja funkcijo;

3. če se spremeni organizacija tožilstev;

4. v drugih primerih, ki jih določa zakon.

O premestitvi po prejšnjem odstavku odloči generalni državni tožilec.

36. člen

Če to narekujejo okoliščine, v katerih bi sicer bilo ogroženo ali onemogočeno pravočasno izvajanje funkcij državnega tožilstva, zlasti izredno povečane delovne obremenitve ali odprava večjih zaostankov pri delu, sme generalni državni tožilec odrediti, da se državni tožilec premesti na opravljanje funkcije (v nadaljnjem besedilu: začasna premestitev), in sicer: okrožni državni tožilec k drugemu okrožnemu državnemu tožilstvu ali v skupino iz 10. člena tega zakona, vrhovni ali višji državni tožilec pa k okrožnemu državnemu tožilstvu ali v skupino iz 10. člena tega zakona.

Začasno premestitev sme generalni državni tožilec odrediti za čas največ šestih mesecev. Na predlog generalnega državnega tožilca lahko državnotožilski svet pod pogoji iz prejšnjega odstavka začasno premestitev podaljša za dobo največ šestih mesecev.

Kadar razlogi iz prvega odstavka tega člena tudi z začasno premestitvijo po prejšnjem odstavku niso odpravljeni, lahko državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca in po pridobitvi pisnega mnenja začasno premeščenega državnega tožilca podaljša začasno premestitev najdalj še za eno leto.

37. člen

Za premestitev po 35. členu tega zakona in za začasno premestitev ni potrebna privolitev državnega tožilca.

Premestitev in začasna premestitev ne vplivata na položaj, plačo in druge pravice, ki jih je imel državni tožilec pred premestitvijo.

37.a člen

(črtan)

38. člen

Državni tožilec je lahko dodeljen za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog ministrstvu, pristojnemu za pravosodje, največ za šest let.

Državni tožilec iz prejšnjega odstavka obdrži pravico uporabljati naziv državni tožilec, vendar hkrati ne more opravljati funkcije državnega tožilca in mu vse druge pravice in dolžnosti iz službenega razmerja mirujejo.

Državnemu tožilcu iz prvega odstavka tega člena pripada najmanj takšna plača, kot bi jo prejemal, če bi opravljal službo državnega tožilca, varovane pa so tudi vse njegove pravice do napredovanja po izteku dela v ministrstvu.

O dodelitvi odloči minister, pristojen za pravosodje, po predhodnem mnenju državnotožilskega sveta in po pisni privolitvi državnega tožilca.

38.a člen

Okrožni državni tožilec ali pomočnik državnega tožilca je lahko na podlagi pisne privolitve dodeljen za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog na Vrhovno državno tožilstvo. Dodelitev lahko traja največ tri leta in se lahko s pisno privolitvijo enkrat ponovi.

O dodelitvi po prejšnjem odstavku odloči generalni državni tožilec po predhodnem mnenju državnotožilskega sveta.

38.b člen

(prenehal veljati)

6. oddelek:
Prenehanje funkcije in razrešitev državnega tožilca

39. člen

Državnemu tožilcu preneha funkcija:

1. z upokojitvijo, vendar najkasneje, ko dopolni 70 let starosti;
2. če izgubi državljanstvo Republike Slovenije;
3. če izgubi poslovno sposobnost ali zdravstveno zmožnost za opravljanje službe;
4. če se odpove službi državnega tožilca;
5. če se odpravi državno tožilstvo in državnemu tožilcu ni mogoče zagotoviti, da nadaljuje z delom v drugem državnem tožilstvu;
6. če državni tožilec sprejme funkcijo, začne opravljati dejavnost ali sklene delovno razmerje oziroma kljub prepovedi opravlja dejavnost ali delo, ki ni združljivo s funkcijo državnega tožilca;
7. če iz ocene njegove službe dvakrat zaporedoma izhaja, da ne ustreza državnotožilski službi.

Šteje se, da je razlog iz 1. točke prejšnjega odstavka nastopil z iztekom leta, v katerem je državni tožilec dosegel starostno mejo za upokojitev, razlog iz 2. in 3. točke prejšnjega odstavka z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa, razlog iz 5. točke prejšnjega odstavka z dnem prenehanja dela državnega tožilstva, razlog iz 7. točke pa z dnem, ko državnotožilski svet sprejme drugo negativno oceno.

40. člen

Državni tožilec se razreši, če je obsojen za kaznivo dejanje, storjeno z zlorabo svoje funkcije, ali za drugo kaznivo dejanje na zaporno kazen, daljšo od šestih mesecev, ali na krajšo zaporno ali neprostostno kazen, če gre za kaznivo dejanje, zaradi katerega je osebnostno neprimeren za opravljanje funkcije državnega tožilca.

Sodišče mora v primerih iz prejšnjega odstavka poslati pravnomočno sodbo ministru, pristojnemu za pravosodje, in generalnemu državnemu tožilcu.

O razrešitvi državnega tožilca v primerih iz prvega odstavka tega člena odloči vlada na predlog ministra, pristojnega za pravosodje, o razrešitvi generalnega državnega tožilca pa državni zbor na predlog vlade.

41. člen

Vodji ali namestniku državnega tožilstva preneha funkcija smiselno iz razlogov iz 63. člena zakona o sodiščih ali če svoje funkcije ne opravlja po predpisih in pravočasno ali če s svojim ukrepanjem in ravnanjem izkaže, da ni sposoben ali primeren za opravljanje vodstvene funkcije. Vodja ali namestnik državnega tožilstva, ki mu je ta funkcija prenehala zaradi razlogov iz tega odstavka, razen iz razlogov po 63. členu zakona o sodiščih, tri leta od dneva prenehanja funkcije ne more biti dodeljen na delo v drug državni organ, na Vrhovno državno tožilstvo, v skupino ali imenovan za vodjo ali namestnika vodje državnega tožilstva ali skupine.

Za postopek razrešitve se smiselno uporabljajo določbe zakona o sodiščih, o razrešitvi pa odloča organ, ki je pristojen za imenovanje vodje ali namestnika državnega tožilstva.

Določbe prvega in drugega odstavka tega člena se uporabljajo tudi za generalnega državnega tožilca ali njegovega namestnika.

42. člen

Državni tožilec disciplinsko odgovarja, če je kršil dolžnosti državnega tožilca ali ugled in dostojanstvo funkcije državnega tožilca.

Državnega tožilca ni mogoče klicati na disciplinsko odgovornost za mnenja, ki jih je dal pri delu v zadevi, ki jo je obravnaval.

Uvedbo disciplinskega postopka zoper državnega tožilca ima pravico zahtevati generalni državni tožilec in minister, pristojen za pravosodje.

Na podlagi pisno vložene zahteve iz prejšnjega odstavka je disciplinski tožilec dolžan zahtevati uvedbo disciplinskega postopka.

Določbe tega zakona o disciplinski odgovornosti se ne uporabljajo za generalnega državnega tožilca.

43. člen

Disciplinske sankcije po tem zakonu so:

1. razrešitev funkcije državnega tožilca;
2. ustavitev napredovanja;
3. zmanjšanje plače.

Ustavitev napredovanja se izreče za dobo treh let. Državni tožilec, ki mu je bila izrečena disciplinska sankcija ustavitve napredovanja, tri leta od dneva izreka sankcije ne more biti dodeljen na delo v drug državni organ, na Vrhovno državno tožilstvo, v skupino ali imenovan za vodjo ali namestnika vodje državnega tožilstva ali skupine.

Zmanjšanje plače se izreče do višine 20% za čas do enega leta.

44. člen

Disciplinska sankcija iz 1. točke prvega odstavka prejšnjega člena se lahko izreče samo za naslednje kršitve dolžnosti:

1. nevestno, nepravočasno ali malomarno opravljanje službenih dolžnosti;
2. neizpolnjevanje službenih dolžnosti, neupravičena odklonitev službene dolžnosti oziroma neizpolnjevanje navodil, ki so dana po določbah tega zakona;
3. kršitev predpisov o varovanju državne in uradne tajnosti;
4. hujša kršitev predpisov o varnosti in zdravju pri delu, o varstvu pred požarom ali eksplozijo;
5. nedostojno in žaljivo obnašanje do posameznikov, državnih organov ter pravnih oseb v zvezi z opravljanjem funkcije državnega tožilca in zunaj nje;
6. zloraba položaja ali hujša prekoračitev uradnih pooblastil.

45. člen

Disciplinskega postopka zoper državnega tožilca ni mogoče uvesti, ko pretečeta dve leti od dneva kršitve.

Izvršitev izrečene disciplinske sankcije zastara v enem letu.

46. člen

V disciplinskem postopku odloča na prvi stopnji disciplinsko sodišče, ki ga sestavljajo predsednik in dva člana prvostopnega disciplinskega sodišča za sodnike ter državni tožilci, člani državnotožilskega sveta, izvoljeni izmed državnih tožilcev, na drugi stopnji pa disciplinsko sodišče, ki ga sestavljajo štirje sodniki, člani drugostopnega disciplinskega sodišča za sodnike, in trije vrhovni državni tožilci, določeni z letnim razporedom dela vrhovnega državnega tožilstva za dobo dveh let.

Funkcijo disciplinskega tožilca v postopku proti državnemu tožilcu opravlja z letnim razporedom dela določeni vrhovni državni tožilec.

47. člen

V disciplinskem postopku zoper državnega tožilca se smiselno uporabljajo določbe, ki veljajo v disciplinskem postopku zoper sodnika.

48. člen

V primeru lažje oblike disciplinske kršitve iz prvega odstavka 42. člena tega zakona se lahko disciplinski postopek zoper državnega tožilca ustavi.

V primeru disciplinske kršitve iz 44. člena tega zakona se državnemu tožilcu izreče glede na težo kršitve eden od disciplinskih ukrepov, če so podane posebne olajševalne okoliščine, pa se lahko disciplinski postopek ustavi.

Če je zoper državnega tožilca, zoper katerega je bil disciplinski postopek ustavljen, uveden nov disciplinski postopek, ta postopek ne more biti ustavljen na način iz prejšnjih odstavkov.

49. člen

Če je zoper državnega tožilca uveden kazenski postopek zaradi utemeljenega suma storitve kaznivega dejanja iz prvega odstavka 40. člena tega zakona, generalni državni tožilec odloči, da se državni tožilec začasno odstrani z opravljanja funkcije (suspenz).

O suspenzu generalnega državnega tožilca odloči Vlada na predlog ministra, pristojnega za pravosodje.

Če je zoper državnega tožilca uveden disciplinski postopek zaradi disciplinske kršitve iz 44. člena tega zakona, lahko generalni državni tožilec zoper državnega tožilca odredi suspenz.

Zoper odločbo o suspenzu ni pritožbe.

V ostalem se glede suspenza državnega tožilca smiselno uporabljajo določbe 4. oddelka VII. poglavja zakona o sodniški službi.

50. člen

Državni tožilec ne sme biti priprt v kazenskem postopku, ki je uveden proti njemu in zaradi suma kaznivega dejanja, storjenega pri opravljanju funkcije državnega tožilca, brez poprejšnjega dovoljenja senata treh sodnikov pristojnega višjega sodišča.

Četrto poglavje
ORGANIZACIJA DRŽAVNEGA TOŽILSTVA

51. člen

V Republiki Sloveniji so:

1. Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije;
2. Okrožna državna tožilstva:

a) Okrožno državno tožilstvo v Celju;
b) Okrožno državno tožilstvo v Kopru;
c) Okrožno državno tožilstvo v Kranju;
č) Okrožno državno tožilstvo v Krškem;
d) Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani;
e) Okrožno državno tožilstvo v Mariboru;
f) Okrožno državno tožilstvo v Murski Soboti;
g) Okrožno državno tožilstvo v Novi Gorici;
h) Okrožno državno tožilstvo v Novem mestu;
i) Okrožno državno tožilstvo na Ptuju;
j) Okrožno državno tožilstvo v Slovenj Gradcu.

Sedež Vrhovnega državnega tožilstva je v Ljubljani.

52. člen

Vrhovno državno tožilstvo in skupina delujeta za celotno območje Republike Slovenije.

Svoje funkcije pred višjimi sodišči splošne pristojnosti ter opravljanje svojih nadzorstvenih in izobraževalnih pristojnosti izvaja Vrhovno državno tožilstvo s svojega sedeža ali z zunanjega oddelka. Zunanje oddelke ustanovi oziroma ukine minister, pristojen za pravosodje, na predlog generalnega državnega tožilca praviloma za območje enega ali več višjih sodišč.

Vodje zunanjih oddelkov imenuje generalni državni tožilec z letnim razporedom za dobo enega leta s soglasjem ministra, pristojnega za pravosodje, po predhodno pridobljenem mnenju kolegija Vrhovnega državnega tožilstva. V zunanje oddelke generalni državni tožilec praviloma dodeli višje državne tožilce.

Okrožno državno tožilstvo deluje za območje okrožnega sodišča s splošno pristojnostjo in okrajnih sodišč z območja tega okrožnega sodišča.

Svoje funkcije pred okrajnimi sodišči izvaja okrožno državno tožilstvo s sedeža okrožnega državnega tožilstva ali z zunanjega oddelka.

53. člen

Zunanji oddelek iz zadnjega odstavka prejšnjega člena je organizacijska enota državnega tožilstva, ki opravlja funkcije okrožnega državnega tožilstva pred enim ali več okrajnimi sodišči.

Zunanji oddelek ustanovi ali ukine minister, pristojen za pravosodje, na predlog generalnega državnega tožilca.

V upravnem in nadzornem pogledu je zunanji oddelek neposredno podrejen vodji okrožnega državnega tožilstva.

54. člen

Kadar so za to pooblaščeni po zakonu, nastopajo državni tožilci v izvrševanju svojih funkcij pred drugimi državnimi organi ali njihovimi izpostavami, ki imajo sedež na območju državnega tožilstva, v katerem opravljajo funkcijo.

55. člen

Pri državnih tožilstvih z večjim obsegom istovrstnih zadev se lahko oblikujejo oddelki kot notranje organizacijske enote, namenjene specializaciji in boljši učinkovitosti delovanja državnega tožilstva na posameznem ožjem področju njegovih pristojnosti. Delo oddelka vodi namestnik vodje državnega tožilstva ali drug državni tožilec, ki ga z razporedom dela določi vodja državnega tožilstva.

Zadeve iz pristojnosti državnega tožilstva razporeja med državne tožilce vodja državnega tožilstva, vodja oddelka, vodja zunanjega oddelka ali drug državni tožilec, ki ga vodja za to pooblasti. Delo mora biti razporejeno tako, da so državni tožilci čim enakomerneje obremenjeni.

55.a člen

Generalni državni tožilec, vodja zunanjega oddelka Vrhovnega državnega tožilstva, vodja skupine, vodja okrožnega državnega tožilstva ali vodja zunanjega oddelka okrožnega državnega tožilstva lahko odločijo, da se posamezne zadeve ali pravni problemi obravnavajo v obliki kolegijskega dela.

Sestavo, sklepčnost, udeležbo, način priprave in sprejemanja stališč in pravnih mnenj, postopek predlaganja dnevnega

reda, obveščanje in objavo sprejetih stališč ter druga vprašanja kolegijskega dela ureja državnotožilski red.

55.b člen

Minister, pristojen za pravosodje, lahko zahteva, da se na kolegijih državnih tožilstev obravnavajo načelna vprašanja državnotožilske uprave ali njenega nadzora. O sprejetih stališčih generalni državni tožilec obvesti ministra, pristojnega za pravosodje.

56. člen

Upravne in nadzorstvene pristojnosti v zvezi z delovanjem državnega tožilstva ima vodja državnega tožilstva.

Za generalnega državnega tožilca je lahko imenovan državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za vrhovnega državnega tožilca. Za vodjo okrožnega državnega tožilstva je lahko imenovan državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za okrožnega državnega tožilca.

Vodja državnega tožilstva ima poleg pristojnosti, določenih s tem ali drugim zakonom, tudi druge pristojnosti, ki gredo predstojniku državnega organa po splošnih predpisih.

Vodja državnega tožilstva ima namestnika, ki ga na predlog generalnega državnega tožilca imenuje minister, pristojen za pravosodje.

Namestnik vodje državnega tožilstva opravlja funkcije in naloge iz pristojnosti vodje državnega tožilstva, če je ta odsoten ali zadržan.

Če nihče ni imenovan na funkcijo vodje državnega tožilstva, če je vodja državnega tožilstva dalj časa odsoten oziroma zadržan, suspendiran, ali iz drugih razlogov ne more opravljati svojih funkcij in nalog, imenuje generalni državni tožilec z odločbo začasnega vodjo.

Generalni državni tožilec lahko odloči z odločbo, da okrožno državno tožilstvo v primeru iz prejšnjega odstavka za dobo šestih mesecev začasno vodi državni tožilec z drugega državnega tožilstva (začasno vodenje). Začasno vodenje lahko po predhodnem soglasju Državnotožilskega sveta in ministra, pristojnega za pravosodje, podaljša za največ šest mesecev, če je to potrebno zaradi učinkovitega delovanja okrožnega državnega tožilstva.

Če nihče ni imenovan na mesto generalnega državnega tožilca, če je generalni državni tožilec odsoten, zadržan, iz drugih razlogov ne more opravljati svojih funkcij in nalog opravlja funkcije in naloge iz pristojnosti generalnega državnega tožilca kot začasni vodja namestnik generalnega državnega tožilca.

Začasno vodenje ne vpliva na položaj, plačo in druge pravice, ki jih je imel državni tožilec, preden je bil imenovan za začasnega vodjo.

Vodje in namestniki okrožnih državnih tožilstev se imenujejo za dobo šestih let z možnostjo ponovnega imenovanja.

57. člen

Vodja Vrhovnega državnega tožilstva je generalni državni tožilec.

Državni tožilci, imenovani pri Vrhovnem državnem tožilstvu, imajo naziv vrhovni državni tožilec oziroma višji državni tožilec.

Državni tožilci, imenovani pri okrožnem državnem tožilstvu, imajo naziv okrožni državni tožilec.

57.a člen

O zahtevi za izločitev generalnega državnega tožilca in njegovega namestnika pri odločanju v zvezi z razlogi po zakonu, ki ureja kazenski postopek, poda predhodno mnenje kolegij Vrhovnega državnega tožilstva.

Kolegij je sklepčen, če sta na seji prisotni vsaj dve tretjini vrhovnih državnih tožilcev. Mnenje je sprejeto, če zanj na tajnem glasovanju glasuje večina vseh vrhovnih državnih tožilcev. Generalni državni tožilec oziroma njegov namestnik ne smeta voditi seje kolegija niti glasovati o zahtevi za svojo izločitev, lahko pa pisno ali ustno predstavita svoje stališče do zahteve za izločitev.

Mnenje o izločitvi se skupaj s stališčem generalnega državnega tožilca ali njegovega namestnika pošlje ministru, pristojnemu za pravosodje, ki odloči o izločitvi.

58. člen

Tožilsko osebje opravlja pravna in druga dela, predpisana z zakoni in drugimi predpisi. Med tožilsko osebje sodijo generalni sekretar Vrhovnega državnega tožilstva, sekretar državnega tožilstva, strokovni sodelavci, strokovnjaki, administrativni delavci in drugi delavci.

Pri vsakem državnem tožilstvu je potrebno število strokovnih sodelavcev za opravljanje pravnih del in potrebno število administrativnih in drugih delavcev. Vsako državno tožilstvo ima lahko tudi sekretarja, ki pod pogoji iz 66.a člena tega zakona izvaja zadeve državnotožilske uprave.

Pri okrožnih državnih tožilstvih je potrebno število pripravniških mest za univerzitetne diplomirane pravnike, ki se v skladu z zakonom, ki ureja pravniški državni izpit, usposabljajo za delo pri državnih tožilstvih.

Število pripravniških mest iz prejšnjega odstavka določi minister, pristojen za pravosodje, na predlog generalnega državnega tožilca in po predhodnem mnenju državnotožilskega sveta.

58.a člen

Pri Vrhovnem državnem tožilstvu deluje Pravnoinformacijski center kot notranja organizacijska enota Vrhovnega državnega tožilstva.

Pravnoinformacijski center je pristojen za razvoj, enotnost ter delovanje informacijske podpore poslovanja državnih tožilstev in njeno usklajevanje z drugimi informacijskimi sistemi na kazenskem področju.

Pravnoinformacijski center vodi državni tožilec, katerega z letnim razporedom imenuje generalni državni tožilec.

Naloge iz pristojnosti centra opravljajo razporejeni in dodeljeni državni tožilci, uradniki, strokovno-tehnični javni uslužbenci in zunanji strokovnjaki računalniške stroke.

Sredstva za delovanje centra se zagotavljajo iz proračuna Republike Slovenije.

58.b člen

Pri Vrhovnem državnem tožilstvu deluje Strokovni center kot notranja organizacijska enota Vrhovnega državnega tožilstva.

Strokovni center državnim tožilstvom in državnim tožilcem:

– zagotavlja potrebno strokovno pomoč s področja davčne, finančne, računovodske in drugih strok, ki so potrebne za strokovno in učinkovito delovanje,

– pripravlja in izvaja izobraževanje državnih tožilcev in pomočnikov državnih tožilcev, tožilskega osebja ter pripravnikov za delo na državnih tožilstvih,

– zagotavlja strokovne podlage za mednarodno državnotožilsko sodelovanje.

Strokovni center vodi vrhovni državni tožilec, katerega z letnim razporedom imenuje generalni državni tožilec.

Naloge iz pristojnosti centra opravljajo razporejeni in dodeljeni državni tožilci, uradniki, zaposleni ali zunanji strokovnjaki.

Sredstva za delovanje centra se zagotavljajo iz proračuna Republike Slovenije.

59. člen

Vrhovno državno tožilstvo lahko izdaja notranje tožilsko glasilo in strokovno literaturo.

Vrhovno državno tožilstvo in okrožna državna tožilstva lahko urejajo spletne strani, s katerimi obveščajo javnost o njihovem delovanju in dajejo določene pravne informacije. Vrhovno državno tožilstvo ima izključno pravico do sekundarne

domene v domenskem prostoru Slovenije (.si), ki nedvoumno izkazuje njegov naziv, položaj in pristojnost. Izvajanje te pravice omogoči upravljavec domenskega prostora Slovenije.

Generalni državni tožilec izda vodjem okrožnih državnih tožilstev pooblastilo za urejanje spletnih strani. Urednika spletne strani Vrhovnega državnega tožilstva določi generalni državni tožilec.

60. člen

Okrožna državna tožilstva so dolžna skrbeti, da so državni tožilci po razporedu dela dosegljivi za nujno izvajanje funkcij po določbah zakona o kazenskem postopku in zakona o prekrških zunaj delovnega časa ter ob dela prostih dnevih (dežurna služba).

Dežurna služba na državnih tožilstvih se izvaja kot dežurstvo in pripravljenost (v nadaljnjem besedilu: način izvajanja dežurne službe).

Merila za določitev načina izvajanja dežurne službe se podrobneje določijo v državnotožilskem redu.

Vodja državnega tožilstva odloči o načinu izvajanja dežurne službe državnega tožilstva po predhodnem soglasju generalnega državnega tožilca.

Peto poglavje
OBVEŠČANJE, POROČANJE, NAVODILA IN NADZOR

61. člen

O kazenskih zadevah, ki so širšega javnega pomena ali v katerih niso jasna temeljna pravna vprašanja kazenskega pregona, so dolžna okrožna državna tožilstva nemudoma obvestiti Vrhovno državno tožilstvo.

Minister, pristojen za pravosodje, lahko v zvezi z izvrševanjem svojih pristojnosti zahteva, da mu državna tožilstva poročajo o zadevah, ki jih obravnavajo.

62. člen

Državna tožilstva pošiljajo letna poročila o delu državnim tožilstvom višjih stopenj in ministrstvu, pristojnemu za pravosodje, Vrhovno državno tožilstvo pošlje skupno letno poročilo o delu državnih tožilstev tudi državnemu zboru.

63. člen

Generalni državni tožilec o delu državnih tožilstev obvesti Državni zbor Republike Slovenije z letnim poročilom, ki ga posreduje najkasneje do 31. maja za preteklo leto.

Generalni državni tožilec ali po njegovem pooblastilu drug državni tožilec posreduje obvestila o delu državnih tožilcev sredstvom javnega obveščanja s pošiljanjem pisnih sporočil ali sklicevanjem tiskovnih konferenc oziroma na drug primeren način, ki ga določi generalni državni tožilec.

Generalni državni tožilec ali po njegovem pisnem pooblastilu vrhovni državni tožilec, generalni sekretar Vrhovnega državnega tožilstva ali vodja državnega tožilstva v skladu z določili zakona, ki ureja medije, lahko obvesti javnost o stanju posamezne zadeve, katero obravnava državno tožilstvo, če to ne škoduje interesom postopka, tajnosti postopka ali zasebnosti oseb.

Generalni državni tožilec lahko na lastno pobudo ali na predlog vodje državnega tožilstva poda izjavo za javnost, v kateri opozori, da določeni podatki ali komentarji objavljeni v medijih huje ogrožajo ali kršijo ustavno pravico do domneve nedolžnosti osumljenca v predkazenskem postopku, ustavno pravico do domneve nedolžnosti osebe, ki je obravnavana v kazenskem postopku, samostojnost državnih tožilstev ali delovanje državnih tožilcev na podlagi ustave in zakona.

64. člen

Generalni državni tožilec daje splošna navodila za ravnanje državnih tožilcev, ki se nanašajo na enotno uporabo zakona pri državnih tožilstvih in na izenačevanje politike pregona.

Vodja okrožnega državnega tožilstva lahko v zadevah iz svoje pristojnosti daje obvezna splošna navodila za ravnanje državnih tožilcev in državnega tožilstva.

Preden izda državni tožilec navodilo iz prvega ali drugega odstavka tega člena, je treba predlog navodila obravnavati na sestanku z okrožnimi in višjimi državnimi tožilci.

Navodila iz prvega in drugega odstavka tega člena morajo biti dana v pisni obliki.

65. člen

Če državni tožilec meni, da bo upoštevanje navodila privedlo do odločitve, ki bo v nasprotju z ustavo ali zakonom, ali če ima v zvezi z navodilom druge tehtne pomisleke, obvesti o tem (v pisni obliki) nadrejenega vodilnega državnega tožilca in izdajatelja navodila. Obvestilo pošlje, preden opravi procesno dejanje ali uporabi ukrep, na katerega se navodilo nanaša, razen če bi odlašanje s procesnim aktom ali ukrepom povzročilo nepopravljive pravne ali dejanske posledice.

Če je državni tožilec prepričan, da se od njega zahteva protipravno ali škodljivo ravnanje, ga nadrejeni državni tožilec odveže nadaljnjega dela na zadevi, razen če je nevarno, da bi zaradi tega prišlo do nepopravljive zakasnitve nujnega procesnega akta ali ukrepa.

V primeru iz drugega odstavka tega člena nadrejeni državni tožilec sam odloči o zadevi ali jo dodeli drugemu državnemu tožilcu, če se ta s tem strinja.

66. člen

Nadrejeni državni tožilec ali državni tožilec z višjim položajem sme prevzeti posamezno zadevo ali opravilo iz pristojnosti nižjega državnega tožilca. Odredba o prevzemu določene zadeve ali opravila mora biti v pisni obliki in obrazložena. Izvod odredbe se pošlje generalnemu državnemu tožilcu.

Nadrejeni državni tožilec ali državni tožilec z višjim položajem lahko zadevo ali opravilo sam prevzame v reševanje ali dodeli drugemu državnemu tožilcu. Izvod odredbe o dodelitvi zadeve ali opravila drugemu državnemu tožilcu se pošlje generalnemu državnemu tožilcu.

66.a člen

Državnotožilska uprava obsega odločanje in druga opravila, s katerimi so na podlagi zakona, državnotožilskega reda in drugih podzakonskih aktov zagotovljeni pogoji za redno, pravilno, vestno in učinkovito delovanje državnega tožilstva.

Zadeve državnotožilske uprave obsegajo zlasti: notranjo organizacijo in organizacijo poslovanja državnih tožilstev, udeležbo na glavnih obravnavah, narokih in drugih dejanjih, zagotavljanje in nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo dela, izpolnjevanje obveznih navodil, obravnavanje nadzorstvenih pritožb, nadzor nad izvajanjem predpisov o zaposlovanju ter varnosti in zdravju pri delu, uveljavljanje pravic, obveznosti in odgovornosti državnih tožilcev, pomočnikov državnih tožilcev in tožilskega osebja, poročanje o problematiki dela državnega tožilstva, izobraževanje, spremljanje sodne prakse, statistično-evidenčno službo, pisarniško-tehnično poslovanje, kadrovsko-personalne zadeve, finančno in materialno poslovanje, upravljanje z zgradbo oziroma prostori, ki so dodeljeni v uporabo državnemu tožilstvu, skrb in ukrepe za varnost oseb, dokumentacije in premoženja na državnem tožilstvu in druge zadeve, ki so določene v predpisih iz prejšnjega odstavka.

Zadeve državnotožilske uprave opravlja vodja državnega tožilstva. Na podlagi pooblastila, ki ga izda vodja državnega tožilstva, jih lahko pod njegovim nadzorom opravlja tudi sekretar državnega tožilstva, na podlagi pooblastila, ki ga izda generalni državni tožilec, pa jih pod njegovim nadzorom lahko opravlja tudi generalni sekretar Vrhovnega državnega tožilstva.

Kadar je treba v zadevi državnotožilske uprave odločiti o pravici, obveznosti ali pravni koristi osebe, se v postopku odločanja smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek, če ni s tem zakonom drugače določeno.

66.b člen

Državnotožilski nadzor državnotožilske uprave izvaja generalni državni tožilec.

Za nadzor iz prejšnjega odstavka lahko generalni državni tožilec pooblasti vrhovnega ali višjega državnega tožilca ali generalnega sekretarja Vrhovnega državnega tožilstva.

66.c člen

Zadeve pravosodne uprave s področja državnega tožilstva opravlja ministrstvo, pristojno za pravosodje.

V zadeve pravosodne uprave sodijo zagotavljanje splošnih pogojev za uspešno izvajanje državnotožilske funkcije, zlasti priprava zakonov in drugih predpisov s področja organizacije in poslovanja državnih tožilstev, položaja, pravic in obveznosti državnih tožilcev, pomočnikov in tožilskega osebja, skrb za izobraževanje in strokovno usposabljanje, zagotavljanje kadrovskih, materialnih, tehničnih in prostorskih pogojev, vključno z zagotavljanjem sredstev za najemnine za najete prostore državnih tožilstev, obravnavanje nadzorstvenih pritožb, zbiranje statističnih in drugih podatkov o delovanju državnih tožilstev, nadzor nad opravljanjem zadev državnotožilske uprave (v nadaljevanju: pravosodni nadzor) in opravljanje drugih upravnih nalog, kadar tako določa zakon.

Pri pravosodnem nadzoru ni dopustno posegati v zakonitost in strokovno pravilnost dela državnih tožilstev v zvezi s predkazenskim postopkom, sodnimi postopki ter upravnimi postopki pred drugimi državnimi organi.

Ministrstvo, pristojno za pravosodje, izvaja pravosodni nadzor preko vodij državnih tožilstev ali Vrhovnega državnega tožilstva, glede Vrhovnega državnega tožilstva pa preko generalnega državnega tožilca, lahko pa tudi neposredno, v skladu s prvim odstavkom 66.č člena tega zakona.

Državni tožilec ali vodja državnega tožilstva lahko zavrne izvajanje pravosodnega nadzora po tem členu, če meni, da gre za nedovoljen poseg v samostojnost državnega tožilca. O tem mora takoj obvestiti generalnega državnega tožilca in Vlado Republike Slovenije. Vlada Republike Slovenije odloči, ali naj se pravosodni nadzor izvrši, po predhodno pridobljenem mnenju generalnega državnega tožilca.

Minister, pristojen za pravosodje, s podzakonskim aktom podrobneje določi način in oblike pravosodnega nadzora, pooblastila za opravljanje nadzora in ostala vprašanja, ki so pomembna za učinkovito opravljanje nadzora.

Minister, pristojen za pravosodje, izda navodila in obrazce za statistična raziskovanja o delu državnih tožilstev. Ministrstvo, pristojno za pravosodje, objavlja statistična raziskovanja o delu državnih tožilstev.

66.č člen

Pri opravljanju pravosodnega nadzora lahko izvršujejo vpogled v spise, vpisnike in drugo dokumentacijo državnega tožilstva uradniki ministrstva, pristojnega za pravosodje, na podlagi pooblastila, ki jim ga izda minister, v navzočnosti vodje državnega tožilstva oziroma skupine ali državnega tožilca, ki ga vodja za to pooblasti. Pri opravljanju tega dela so uradniki ministrstva dolžni varovati tajnost vseh pridobljenih podatkov. Posredujejo jih lahko le ministrstvu ali drugim državnim organom, ki imajo z zakonom določeno pristojnost za njihovo uporabo.

Minister, pristojen za pravosodje, s podzakonskim aktom iz prejšnjega člena tudi podrobneje določi način in oblike vpogleda iz prejšnjega odstavka tega člena.

Sodišče oziroma Državni zbor Republike Slovenije lahko zahteva listine iz prvega odstavka na vpogled, kolikor se nanašajo na predmet kazenskega postopka oziroma na parlamentarno preiskavo.

66.d člen

Ministrstvo, pristojno za pravosodje, lahko zahteva od državnih tožilstev podatke in poročila o stanju reševanja posamezne zadeve ali vrste zadev, ki jih potrebuje za obveščanje javnosti ali za odgovore na vprašanja Državnega zbora Republike Slovenije, Državnega sveta Republike Slovenije, Vlade Republike Slovenije in Predsednika Republike Slovenije v zvezi z delom državnega tožilstva.

Ministrstvo, pristojno za pravosodje, pošlje zahtevo z navedbo razloga iz prejšnjega odstavka državnemu tožilstvu, ki mora ministrstvu, pristojnemu za pravosodje, odgovoriti najpozneje v osmih dneh.

67. člen

Strokovni nadzor nad delom okrožnih državnih tožilstev in skupine izvaja Vrhovno državno tožilstvo s pregledovanjem spisov, ki jih zahteva na vpogled, s pregledom vpisnikov in druge dokumentacije in na drug primeren način.

Najmanj enkrat na tri leta opravi Vrhovno državno tožilstvo splošni nadzorstveni pregled poslovanja okrožnih državnih tožilstev in skupine z neposrednim pregledom spisov, vpisnikov in druge dokumentacije pri okrožnem državnem tožilstvu.

Spise lahko pregledujejo le vrhovni ali višji državni tožilci, vpisnike in drugo dokumentacijo pa tožilsko osebje Vrhovnega državnega tožilstva, po pisnem pooblastilu generalnega državnega tožilca.

Poročila o nadzorstvenih pregledih se pošljejo generalnemu državnemu tožilcu, ki jih posreduje ministru, pristojnemu za pravosodje.

Državni tožilci, pomočniki državnih tožilcev in tožilsko osebje pri okrožnem državnem tožilstvu in skupini, katerih poslovanje je bilo pregledano, morajo biti seznanjeni z ugotovitvami pregleda in imajo pravico posredovati pojasnila Vrhovnemu državnemu tožilstvu v petnajstih dneh od prejema poročila.

Dokončno poročilo o splošnem nadzorstvenem pregledu se izdela po obravnavanju ugotovitev pregleda in morebitnih pojasnil na skupnem sestanku tožilcev, ki so opravili pregled, s tožilci državnega tožilstva ali skupine, pri katerem je bil pregled opravljen.

68. člen

Nadzorstvene pritožbe v zvezi z neutemeljeno dolgim trajanjem reševanja zadev, ki so dodeljene državnemu tožilcu, se pošljejo pristojnemu vodji državnega tožilstva, če gre za zadeve, ki so dodeljene v reševanje višjim in vrhovnim državnim tožilcem, pa generalnemu državnemu tožilcu. Nadzorstveno pritožbo lahko vloži le stranka, ki s potrebnimi podatki izkaže pravni interes v zadevi.

Če nadzorstvena pritožba ni očitno neutemeljena, vodja državnega tožilstva ali generalni državni tožilec z njeno vsebino seznani državnega tožilca, na katerega se pritožba nanaša, in zahteva od njega pojasnilo oziroma poročilo o zadevi in možnih ukrepih za njeno hitrejše reševanje, lahko pa tudi zahteva spis na vpogled. Pojasnilo oziroma poročilo državnega tožilca ali lastno pojasnilo oziroma poročilo pošlje vodja državnega tožilstva ali generalni državni tožilec stranki, en izvod lastnega pojasnila ali poročila pa tudi državnemu tožilcu.

Če je nadzorstvena pritožba vložena pri ministrstvu, pristojnem za pravosodje, jo minister odstopi vodji pristojnega državnega tožilstva ali generalnemu državnemu tožilcu in zahteva od njega, da ravna po določilu drugega odstavka tega člena ter da obvesti o ugotovitvah ter ukrepih v zvezi z nadzorstveno pritožbo stranko in ministrstvo, pristojno za pravosodje.

69. člen

Državna tožilstva vodijo v vpisnikih, imenikih in evidencah tudi osebne in druge podatke, ki so po zakonu, ki ureja kazenski postopek, po zakonu, ki ureja postopek pred organi za prekrške in po tem zakonu potrebni za odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj in prekrškov ter osebne in druge podatke, ki omogočajo delovanje državnega tožilca kot stranke v postopku pred sodišči ali upravnimi organi, kadar je določeno v drugih zakonih, da ima ta položaj.

Dostop do osebnih podatkov iz vpisnikov, imenikov in evidenc, ki se nanašajo na njih, pridobijo osebe šele po zastaranju kazenskega pregona ali pravnomočnosti sodbe.

Vpisniki, imeniki in evidence se trajno hranijo na državnih tožilstvih.

Podrobnejša oblika in vsebina posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc se predpiše z državnotožilskim redom.

69.a člen

Generalni državni tožilec lahko dovoli vpogled, prepis, kopiranje ali izpis iz vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov državnega tožilstva posamezniku, ki izkaže, da podatke iz njih potrebuje za znanstvenoraziskovalno delo. Dovoljenje se lahko nanaša le na vpisnike, imenike, evidence in spise, ki so arhivirani. Posameznik lahko podatke iz vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov državnega tožilstva vpogleda ali prepiše brezplačno, kopira ali izpiše pa na svoje stroške. Vpogled, prepis, kopiranje ali izpis se opravi pod nadzorom državnega tožilca, pomočnika državnega tožilca ali javnega uslužbenca državnega tožilstva, ki je za to pisno pooblaščen.

Pravico do vpogleda v osebne ali druge podatke iz vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov državnega tožilstva ima tudi vsaka pravna ali fizična oseba, ki za to izkaže pravni interes, če to ne škoduje interesom postopka, tajnosti postopka ali zasebnosti oseb. Vpogled dovoli vodja pristojnega državnega tožilstva.

Odredba iz drugega, četrtega in petega odstavka 10.a člena tega zakona je dostopna fizičnim in pravnim osebam po pravnomočnosti obtožnega akta ali najpozneje dve leti pred zastaranjem kazenskega pregona. Fizične ali pravne osebe jo lahko brezplačno vpogledajo ali prepišejo, kopirajo pa na lastne stroške. Uporabljajo jo lahko le v postopkih pred sodišči ali drugimi državnimi organi ali za namene iz prvega odstavka tega člena.

Zakon o državnem tožilstvu – ZDT (Uradni list RS, št. 64/94) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

Šesto poglavje
PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

70. člen

Državna tožilstva, ustanovljena s tem zakonom, začnejo z delom 1. januarja 1995. S tem dnem prevzamejo zadeve, dokumentacijo, sredstva, prostore in delavce iz 44. člena zakona o javnem tožilstvu (Uradni list SRS, št. 10/77, 7/86, 41/87 in Uradni list RS, št 8/90):

– državno tožilstvo Republike Slovenije od dotedanjega javnega tožilstva Republike Slovenije,

– višje državno tožilstvo od dotedanjega višjega javnega tožilstva,

– okrožno državno tožilstvo od dotedanjega temeljnega javnega tožilstva.

71. člen

Do imenovanja v trajno tožilsko funkcijo oziroma do izteka mandata, nadaljujejo javni tožilci z delom kot vodje državnih tožilstev, namestniki javnih tožilcev pa kot državni tožilci ustreznega položaja.

72. člen

Javni tožilci in njihovi namestniki, ki ob uveljavitvi tega zakona opravljajo funkcije javnega tožilstva, imajo pravico pred iztekom svojega mandata prijaviti kandidaturo za imenovanje v funkcijo državnega tožilca po določbah tega zakona za mesto državnega tožilca, ki ga zasedajo. Kandidaturo prijavijo ministrstvu za pravosodje.

V primeru iz prejšnjega odstavka se šteje, da se javni tožilec oziroma namestnik javnega tožilca odpove svojemu mandatu, zaradi česar se njegovo tožilsko mesto šteje za prosto in ga mora ministrstvo za pravosodje razpisati v petnajstih dneh po prejemu kandidature javnega tožilca oziroma namestnika javnega tožilca. Kandidatura mora vsebovati vse sestavine, ki se po določbah tega zakona zahtevajo za prijavo na prosto mesto državnega tožilca oziroma pomočnika državnega tožilca.

Javnemu tožilcu ali njegovemu namestniku iz prvega odstavka tega člena preneha mandat z dnem, ko je na podlagi razpisnega postopka imenovan državni tožilec. Če po razpisnem postopku ni imenovan državni tožilec, se javni razpis ponovi.

Osebe iz prvega odstavka tega člena, ki ne izpolnjujejo pogoja za imenovanje na mesto okrožnega državnega tožilca, imajo pravico kandidirati na mesto pomočnika državnega tožilca.

73. člen

Prosta mesta državnih tožilcev iz tretjega odstavka 8. člena ustavnega zakona za izvedbo ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91) in državnih tožilcev, ki po določbi prvega in drugega odstavka 8. člena citiranega ustavnega zakona nadaljujejo mandat, se razpišejo tri mesece pred iztekom njihovega mandata.

74. člen

Za javne tožilce in njihove namestnike oziroma državne tožilce iz prvega odstavka 72. člena tega zakona in prejšnjega člena, ki prijavijo kandidaturo za prosto mesto državnega tožilca, se izdela strokovna ocena dela državnega tožilca. Strokovno oceno izdela neposredno višji javni tožilec, za namestnike javnega tožilca Republike Slovenije javni tožilec Republike Slovenije.

Določba prejšnjega odstavka se ne uporablja za javnega tožilca Republike Slovenije.

75. člen

Javni tožilci in njihovi namestniki, ki so na funkciji ob uveljavitvi tega zakona, pa do izteka mandata niso imenovani za državne tožilce po določbah tega zakona, imajo po prenehanju mandata pravice, ki so jih po določbi 30. člena zakona o javnem tožilstvu imeli pred uveljavitvijo tega zakona javni tožilci, ki po izteku mandata niso bili ponovno imenovani.

76. člen

Število državnih tožilcev pri državnih tožilstvih, ustanovljenih s tem zakonom, mora biti določeno v tridesetih dneh po uveljavitvi tega zakona.

77. člen

Prve volitve članov personalne komisije morajo biti razpisane petnajst dni po uveljavitvi tega zakona.

Volitve se izvedejo po določbi prvega odstavka 21. člena tega zakona s tem, da imajo pravico voliti in biti voljeni za člana personalne komisije javni tožilci in njihovi namestniki oziroma državni tožilci in pomočniki državnih tožilcev, ki na dan volitev opravljajo javno tožilsko oziroma državno tožilsko funkcijo in so vpisani v začasni volilni imenik, ki ga sestavi ministrstvo za pravosodje.

Do konstituiranja personalne komisije dajejo mnenja v razpisnih postopkih za mesto državnega tožilca neposredno višja tožilstva in javni tožilec Republike Slovenije.

Postopek po določbi 72. člena tega zakona se lahko izvede, ko je konstituirana personalna komisija.

78. člen

Navodila o notranjem poslovanju državnih tožilstev (7. člen) morajo biti izdana v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona. Do izdaje se smiselno uporabljajo pravila o poslovanju in vodenju vpisnikov in drugih pomožnih knjig, izdana po določbi 54. člena zakona o javnem tožilstvu, kolikor niso v nasprotju z določbami tega zakona.

79. člen

S 1. januarjem 1995 preneha veljati zakon o javnem tožilstvu.

Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se za državne tožilce iz 73. člena tega zakona do imenovanja za državnega tožilca po določbah tega zakona uporabljajo določbe zakona o javnem tožilstvu, ki se nanašajo na razrešitev javnega tožilca in njegovih namestnikov.

80. člen

Določbe tega zakona o plačah državnih tožilcev se pričnejo uporabljati s 1. julijem 1994.

81. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o državnem tožilstvu – ZDT-A (Uradni list RS, št. 59/99) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

6. člen

Podrobnejše navodilo za organizacijo in delo skupine iz drugega odstavka 10.a člena zakona in določitev potrebnega števila mest državnih tožilcev v skupini iz prvega odstavka 10.b člena zakona je treba izdati v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona.

7. člen

Do ustanovitve skupine po določbah tega zakona deluje obstoječa skupina tožilcev za posebne zadeve pri Državnem tožilstvu Republike Slovenije.

Skupina po tem zakonu se ustanovi in prične z delovanjem najkasneje v štirih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

8. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o državnem tožilstvu – ZDT-B (Uradni list RS, št. 110/2002) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

40. člen

S 1. julijem 2003 prenehajo delovati višja državna tožilstva. Vse pristojnosti, ki jih imajo višja državna tožilstva na podlagi zakona ali podzakonskih aktov, prevzame Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije.

Višji državni tožilci so s 1. julijem 2003 premeščeni na delo na Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije.

41. člen

Generalni državni tožilec v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona izda navodilo, s katerim uredi način prevzema zadev in arhivov višjih državnih tožilstev.

Generalni državni tožilec v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona izda navodilo o ustanovitvi, organizaciji in delu pravno informacijskega centra Vrhovnega državnega tožilstva in dodeli državnega tožilca na mesto vodje centra.

Minister, pristojen za pravosodje, izda predpis iz 7. člena zakona v enem letu po uveljavitvi tega zakona. Do njegove izdaje se uporablja pravilnik o notranji organizaciji in poslovanju državnih tožilstev v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 78/98, 83/98 – popravek, 7/99, 33/2000 in 101/2001).

Generalni državni tožilec v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona uskladi podzakonske akte, za katere je pristojen, z določbami tega zakona.

42. člen

Minister, pristojen za pravosodje, izda podzakonski akt iz 66.c člena zakona v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona.

43. člen

Personalna komisija državnega tožilstva do izteka mandata njenih članov nadaljuje z delom kot državnotožilski svet.

44. člen

S 1. julijem 2003 prevzamejo Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije in okrožna državna tožilstva v delovno razmerje tožilsko osebje višjih državnih tožilstev.

Prevzem tožilskega osebja državnega tožilstva iz prejšnjega odstavka se opravi po navodilu, ki ga v treh mesecih po objavi tega zakona izda generalni državni tožilec.

45. člen

S 1. julijem 2003 prevzame Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije prostore, premoženjske pravice in obveznosti višjih državnih tožilstev.

Prevzem iz prejšnjega odstavka se opravi po navodilu, ki ga v treh mesecih po objavi tega zakona izda generalni državni tožilec.

46. člen

Kjer drug zakon ali podzakonski predpis uporablja izraze »Državno tožilstvo Republike Slovenije« oziroma »državno tožilstvo«, če se nanašata na Državno tožilstvo Republike Slovenije, pomenita Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije.

47. člen

Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati določba tretje točke prvega odstavka 203. člena zakona o javnih uslužbencih (Uradni list RS, št. 56/2002).

48. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu – ZDT-C (Uradni list RS, št. 17/06) vsebuje naslednje prehodne in končno določbo:

PREHODNE IN KONČNA DOLOČBA

25. člen

Državni tožilec, ki je uvrščen v plačilni razred na podlagi določb Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 14/03 – uradno prečiščeno besedilo), se uvrsti v plačni razred v skladu s tem zakonom in zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, tako da vrednost plačnega razreda, v katerega je uvrščen, ustreza njegovi osnovni plači, ki zajema doseženi koeficient plačilnega razreda in tožilski dodatek zaradi nezdružljivosti funkcije državnega tožilca, pri generalnem državnem tožilcu, namestniku generalnega državnega tožilca, vodjih in namestnikih vodij državnih tožilstev pa zajema še dodatek za vodstveno funkcijo.

Pomočnik državnega tožilca, ki je uvrščen v plačilni razred na podlagi določb Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 14/03 – uradno prečiščeno besedilo), se uvrsti v plačni razred v skladu s tem zakonom in zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, tako da vrednost plačnega razreda, v katerega je uvrščen, ustreza njegovi osnovni plači, ki zajema doseženi koeficient plačilnega razreda.

Odločbe o uvrstitvi državnih tožilcev in pomočnikov državnih tožilcev v nove plačne razrede, ki jih izda Državnotožilski svet, začnejo veljati z začetkom uporabe tega zakona.

Izdaja odločbe o uvrstitvi državnega tožilca in pomočnika državnega tožilca v plačni razred ne sme poslabšati položaja državnega tožilca ali pomočnika državnega tožilca v zvezi z njegovim napredovanjem.

26. člen

Do uveljavitve kolektivne pogodbe za javni sektor se začasno uporablja višina dodatkov, do katerih so upravičeni državni tožilci in pomočniki državnih tožilcev, in sicer:

– dodatek za delovno dobo v višini 0,3% od osnovne plače za vsako zaključeno leto delovne dobe;

– dodatek za mentorstvo za največ 20 ur mesečno, pri čemer je dodatek za mentorstvo določen v višini 15% urne postavke osnovne plače mentorja in se obračunava le za čas, ko državni tožilec ali pomočnik državnega tožilca dela v pogojih, zaradi katerih mu dodatek pripada;

– dodatek za specializacijo, magisterij in doktorat, pri čemer je dodatek določen v nominalnem znesku, in sicer dodatek za specializacijo znaša 10.000,00 SIT bruto, za magisterij 15.000,00 SIT bruto in za doktorat 25.000,00 SIT bruto;

– dodatek za manj ugodne delovne pogoje v višini 5% urne postavke osnovne plače;

– dodatek za izmensko delo v popoldanski in nočni izmeni v višini 5% urne postavke osnovne plače in se obračunava le za čas, ko državni tožilec dela v pogojih, zaradi katerih mu dodatek pripada;

– dodatek za delo v deljenem delovnem času v višini 3% urne postavke osnovne plače, če prekinitev delovnega časa traja več kot 3 ure, in se obračuna le za čas, ko državni tožilec ali pomočnik državnega tožilca dela v deljenem delovnem času;

– dodatek za delo ponoči v višini 10% urne postavke osnovne plače, za delo v nedeljo ali delo na dan, ki je z zakonom določen kot dela prost dan ali praznik, pa v višini 20% urne postavke osnovne plače, in se obračuna le za čas, ko državni tožilec ali pomočnik državnega tožilca dela ponoči, v nedeljo in na dan, ki je z zakonom določen kot dela prost dan ali praznik;

– dodatek za delo preko polnega delovnega časa v višini 10% urne postavke osnovne plače in se obračuna le za čas, ko državni tožilec ali pomočnik državnega tožilca dela preko polnega delovnega časa;

– za ure pripravljenosti v primeru opravljanja stalne pripravljenosti zaradi zagotavljanja možnosti prihoda na delovno mesto v višini 10% urne postavke osnovne plače, pri čemer se čas stalne pripravljenosti ne šteje v delovni čas; za ure dejanskega opravljanja dela v tem času državnemu tožilcu ali pomočniku državnega tožilca pripada 100% urna postavka osnovne plače;

– za ure dežurstva, ki niso bile razporejene v polni delovni čas, pripada državnemu tožilcu ali pomočniku državnega tožilca 100% urna postavka osnovne plače.

27. člen

Minister, pristojen za pravosodje, uskladi Državnotožilski red (Uradni list RS, št. 109/04) in Pravilnik o določitvi števila mest državnih tožilcev na Vrhovnem državnem tožilstvu Republike Slovenije, na okrožnih državnih tožilstvih in v Skupini državnih tožilcev za posebne zadeve ter o določitvi števila mest pomočnikov državnega tožilca (Uradni list RS, št. 81/03) z določbami tega zakona v enem mesecu po njegovi uveljavitvi.

Generalni državni tožilec v soglasju z ministrom, pristojnim za pravosodje, uskladi navodilo o delu skupine iz 6. člena tega zakona z določbami tega zakona v enem mesecu po njegovi uveljavitvi.

28. člen

Skupina, ustanovljena na podlagi dosedanjih določb 10. člena zakona, nadaljuje z delom kot skupina po tem zakonu. Vodja skupine, imenovan po dosedanjih določbah 10.b člena zakona, nadaljuje delo kot vodja skupine po določbah tega zakona do izteka mandata.

Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati dodelitev državnim tožilcem, ki so bili dodeljeni v skupino po določbah Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 14/03 – uradno prečiščeno besedilo).

Ne glede na določbo prejšnjega odstavka tega člena državni tožilci nadaljujejo z delom v skupini z dosedanjimi pooblastili, do dodelitve novih državnih tožilcev v skupino po določbah tega zakona.

29. člen

Vodji Pravnoinformacijskega centra in Strokovnega centra pri Vrhovnem državnem tožilstvu Republike Slovenije po prvem in drugem odstavku 59. člena Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 14/03 – uradno prečiščeno besedilo) opravljata svoje naloge do imenovanja novih vodij centrov po določbah tega zakona.

30. člen

Generalni državni tožilec objavi poziv za dodelitev državnih tožilcev v skupino po določbah tega zakona najpozneje v petnajstih dneh po začetku veljavnosti navodila iz drugega odstavka 27. člena tega zakona in uskladitvi pravilnika iz prvega odstavka 27. člena tega zakona.

Državnotožilski svet dodeli državne tožilce v skupino po določbah tega zakona najpozneje v dveh mesecih po začetku veljavnosti navodila iz drugega odstavka 27. člena tega zakona in začetku veljavnosti odredbe iz 9. člena v zvezi s prvim odstavkom 27. člena tega zakona.

31. člen

Določba 22. člena tega zakona se začne uporabljati 1. januarja 2007 za obveznosti, ki so dospele od 1. januarja 2007 dalje, obveznosti zagotavljanja in plačevanja sredstev najemnin za najete prostore državnih tožilstev, ki so dospele pred 1. januarjem 2007, pa gredo v breme državnih tožilstev, ki imajo najete prostore.

32. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne z dnem začetka uporabe Odloka o plačah funkcionarjev, razen določb 2., 3., 4., 5., 6., 7., 9., 15., 16., 17., 18., 19., 21., 22., 23., 24., 27., 28., 29., 30. in 31. člena tega zakona, ki se začnejo uporabljati petnajsti dan po začetku veljavnosti zakona.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu – ZDT-D (Uradni list RS, št. 14/07) vsebuje naslednji prehodno in končno določbo:

PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

6. člen

Generalni državni tožilec ustanovi oddelek iz četrtega odstavka 10. člena zakona v roku šestdesetih dni od uveljavitve tega zakona. Do takrat izvršujejo pregon kaznivih dejanj in usmerjanje policije krajevno pristojna državna tožilstva po dosedanjih predpisih.

Minister, pristojen za pravosodje, uskladi Odredbo o številu mest državnih tožilcev in pomočnikov državnega tožilca (Uradni list RS, št. 64/06) z določbami šestega odstavka 10.b člena zakona v tridesetih dneh po uveljavitvi tega zakona.

7. člen

Ta zakon začne veljati trideseti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu – ZDT-E (Uradni list RS, št. 40/07) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

3. člen

Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati prvi odstavek 6. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 14/07).

Generalni državni tožilec ustanovi oddelek iz četrtega odstavka 10. člena zakona do 31. oktobra 2007. Oddelek začne izvrševati svoje pristojnosti oziroma pooblastila ter naloge po določbah zakona 1. novembra 2007.

Za izvrševanje pregona kaznivih dejanj in usmerjanje policije po kazenskih ovadbah, prejetih do 31. oktobra 2007, so pristojna krajevno pristojna državna tožilstva po določbah zakona, ki ureja državno tožilstvo, in zakona, ki ureja kazenski postopek. Ne glede na določbe 4. člena Zakona o spremembi in dopolnitvi Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 14/07) se 158.a člen Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/07 – uradno prečiščeno besedilo) začne uporabljati 1. novembra 2007.

Do začetka izplačila plač po zakonu, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, lahko Vlada Republike Slovenije na predlog generalnega državnega tožilca Republike Slovenije določi plače za delovna mesta policistov specializiranega oddelka po določbi tretjega odstavka 39. člena Zakona o izvrševanju proračunov Republike Slovenije za leti 2007 in 2008 (Uradni list RS, št. 126/06).

4. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu – ZDT-F (Uradni list RS, št. 57/07) vsebuje naslednjo prehodno in končno določbo:

PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

11. člen

V Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 17/06) v 32. členu preneha veljati besedilo », uporabljati pa se začne z dnem začetka uporabe Odloka o plačah funkcionarjev«.

12. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

4689. Zakon o državnem pravobranilstvu (uradno prečiščeno besedilo) (ZDPra-UPB2)

Na podlagi 153. člena Poslovnika državnega zbora je Državni zbor Republike Slovenije na seji dne 27. septembra 2007 potrdil uradno prečiščeno besedilo Zakona o državnem pravobranilstvu, ki obsega:

– Zakon o državnem pravobranilstvu – ZDPra (Uradni list RS, št. 20/97 z dne 10. 4. 1997),

– Zakon o javnih uslužbencih – ZJU (Uradni list RS, št. 56/02 z dne 28. 6. 2002),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem pravobranilstvu – ZDPra-A (Uradni list RS, št. 17/06 z dne 17. 2. 2006) in

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem pravobranilstvu – ZDPra-B (Uradni list RS, št. 57/07 z dne 19. 6. 2007).

Št. 700-07/90-5/16
Ljubljana, dne 27. septembra 2007
EPA 1560-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr. med., l.r.

Z A K O N
O DRŽAVNEM PRAVOBRANILSTVU
uradno prečiščeno besedilo
(ZDPra-UPB2)

I. TEMELJNE DOLOČBE

1. člen

Državno pravobranilstvo je zastopnik Republike Slovenije in drugih subjektov, določenih s tem zakonom, pred sodišči in upravnimi organi.

Državno pravobranilstvo opravlja tudi druge naloge, določene z zakonom.

2. člen

Državno pravobranilstvo je samostojen državni organ.

Sredstva za delo državnega pravobranilstva se zagotavljajo v proračunu Republike Slovenije.

3. člen

Naloge državnega pravobranilstva opravljajo generalna državna pravobranilka oziroma generalni državni pravobranilec in državne pravobranilke oziroma državni pravobranilci (v nadaljnjem besedilu: državni pravobranilec) ter pomočnice oziroma pomočniki državnega pravobranilca (v nadaljnjem besedilu: pomočnik državnega pravobranilca).

Za državne pravobranilce se glede posameznih pravic in dolžnosti smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja pravice in dolžnosti sodnikov, če ta zakon ne določa drugače.

Če s tem zakonom ni drugače določeno, veljajo za pomočnike državnega pravobranilca določbe tega zakona, ki veljajo za državne pravobranilce.

4. člen

Organizacijo državnega pravobranilstva ureja ta zakon.

Predpise za notranjo organizacijo in poslovanje državnega pravobranilstva izda generalni državni pravobranilec v soglasju z ministrom, pristojnim za pravosodje.

5. člen

Zadeve pravobranilske uprave so v pristojnosti generalnega državnega pravobranilca.

Opravljanje zadev pravobranilske uprave nadzoruje ministrstvo, pristojno za pravosodje.

V zadeve pravobranilske uprave sodijo odločanje in druga opravila, s katerimi se zagotavljajo pogoji za redno opravljanje nalog državnega pravobranilstva.

Kadar je treba v zadevi pravobranilske uprave odločati o pravici, obveznosti ali pravni koristi osebe, se v postopku odločanja smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

Ministrstvo za pravosodje zagotavlja in izplačuje sredstva najemnin za najete prostore državnega pravobranilstva.

Zadeve pravobranilske uprave in način njihovega izvajanja se določijo s predpisom iz drugega odstavka 4. člena tega zakona.

6. člen

Državno pravobranilstvo posluje v slovenskem jeziku.

Na območju, kjer živita avtohtoni italijanska in madžarska narodna skupnost, državno pravobranilstvo posluje tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, če stranka, ki živi na tem območju, pri občevanju z državnim pravobranilstvom uporablja ta jezik.

II. PRISTOJNOSTI DRŽAVNEGA PRAVOBRANILSTVA

7. člen

Državno pravobranilstvo na podlagi usmeritvenih navodil zastopanega pred sodišči zastopa državo, njene organe in upravne organizacije v sestavi, ki so pravne osebe.

Pred upravnimi organi zastopa državno pravobranilstvo subjekte iz prejšnjega odstavka na podlagi pooblastila.

Državno pravobranilstvo mora prevzeti zastopanje iz prejšnjega odstavka.

8. člen

Subjektom iz prvega odstavka prejšnjega člena državno pravobranilstvo na njihovo zahtevo poroča v zadevah njihovega zastopanja ter pravno svetuje pri sklepanju pogodb, s katerimi za te subjekte nastajajo premoženjske pravice in obveznosti, pri sklepanju pogodb, s katerimi se ustanavljajo, spreminjajo ali ukinjajo stvarne pravice na nepremičninah ter pri reševanju drugih premoženjskih vprašanj.

9. člen

Pri zastopanju subjektov iz 7. člena tega zakona državni pravobranilec opravlja vsa procesna dejanja, kot jih je v postopku upravičena opravljati stranka ali udeleženec.

10. člen

Državni pravobranilec sme izjemoma iz upravičenih razlogov v posameznih zadevah pooblastiti posameznika z opravljenim pravniškim državnim izpitom, zaposlenega v državnem organu ali drugem subjektu, da ga nadomešča pri zastopanju za posamezna pravna dejanja.

Za druga strokovna dejanja in vprašanja v postopku sme državni pravobranilec pritegniti k sodelovanju tudi druge strokovnjake, če to prispeva k hitrejši razjasnitvi zadeve.

11. člen

Državno pravobranilstvo zastopa Republiko Slovenijo pred tujimi in mednarodnimi sodišči.

Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lahko Vlada Republike Slovenije na predlog generalnega državnega pravobranilca za zastopanje iz prejšnjega odstavka pooblasti drugo strokovno usposobljeno domačo ali tujo osebo.

12. člen

Državni organi, organi lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo dajati državnemu pravobranilstvu na njegovo zahtevo uradne podatke in obvestila, potrebna za zastopanje v posamezni zadevi. V ta namen lahko državno pravobranilstvo zahteva od pristojnega organa na vpogled spis o posamezni zadevi.

Državno pravobranilstvo ima na podlagi tega zakona ali drugih zakonov, ki določajo njegove naloge in pristojnosti, zaradi obravnavanja in reševanja posamezne zadeve pravico do brezplačnega dostopa oziroma do brezplačnega neposrednega elektronskega dostopa do informatiziranih vpisnikov sodišč in vseh javnih knjig, registrov in drugih uradnih evidenc, ki jih upravljajo organi javnega sektorja v informatizirani obliki. V navedene zbirke podatkov dostopa z navedbo osebnega imena in naslova prebivališča obdolženca, obtoženca ali stranke sodnega ali drugega postopka, navedbo namena dostopa ter opravilne številke zadeve državnega pravobranilstva. Državno pravobranilstvo lahko v podatke iz zbirk podatkov vpogleda, jih kopira, prepiše ali izpiše ter nadalje obdeluje v postopkih, kjer izvršuje svoje zakonsko določene naloge in pristojnosti.

Pri dostopu do zbirk osebnih podatkov, evidenc ali registrov, ki vsebujejo občutljive osebne podatke, se način dostopa in sistem zavarovanja osebnih podatkov določi v državnopravobranilskem redu, po pridobitvi predhodnega soglasja Informacijskega pooblaščenca.

13. člen

Če bi moralo v določeni zadevi državno pravobranilstvo po določbah tega zakona zastopati subjekte, katerih koristi in interesi si nasprotujejo, zastopa Republiko Slovenijo.

14. člen

Kdor namerava začeti pravdni ali drug postopek proti subjektu, ki ga zastopa državno pravobranilstvo, mora predhodno predlagati državnemu pravobranilstvu, da se sporno razmerje reši pred uvedbo pravdnega ali drugega postopka.

Državno pravobranilstvo mora čim prej, najkasneje pa v 30 dneh, ustrezno ukrepati in predlagatelja obvestiti o stališču do njegovega predloga. V primeru doseženega sporazuma državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca sklene izvensodno poravnavo. Tako sklenjena izvensodna poravnava je izvršilni naslov, če je terjatev iz poravnave zapadla.

15. člen

Sodišča in upravni organi morajo v zadevah, v katerih državno pravobranilstvo zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona, vročati vsa pisanja državnemu pravobranilstvu, ki je po 19. členu tega zakona pristojno za zastopanje.

Vročitev, ki ni opravljena po prejšnjem odstavku, nima pravnega učinka.

16. člen

Stroški zastopanja državnega pravobranilstva se v postopkih pred sodišči in upravnimi organi obračunavajo po tarifi o odvetniških storitvah.

Sredstva iz prejšnjega odstavka so prihodek proračuna Republike Slovenije.

III. ORGANIZACIJA DRŽAVNEGA PRAVOBRANILSTVA

17. člen

Državno pravobranilstvo opravlja naloge iz svoje pristojnosti na sedežu in na zunanjih oddelkih.

Sedež državnega pravobranilstva je v Ljubljani.

Zunanji oddelki so organizacijske enote državnega pravobranilstva, ki opravljajo naloge iz pristojnosti državnega pravobranilstva, če s tem zakonom ni drugače določeno.

Zunanji oddelki državnega pravobranilstva so v Mariboru, Celju, Kopru, Kranju, Murski Soboti, Novi Gorici, Novem mestu in na Ptuju.

18. člen

Državno pravobranilstvo na sedežu je izključno pristojno za:

– opravljanje svetovalne funkcije, opredeljene v 8. členu tega zakona, za vse subjekte iz 7. člena tega zakona;

– zastopanje subjektov iz 7. člena tega zakona pred tujimi in mednarodnimi sodišči;

– zastopanje javnega interesa v upravnih sporih;

– izvajanje postopkov po 32. poglavju Zakona o kazenskem postopku;

– izvajanje postopkov po 14. poglavju Zakona o prekrških;

– vlaganje zahtevkov v postopkih za revizijo postopkov javnega naročanja.

19. člen

Državno pravobranilstvo na sedežu zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona pred Okrajnim sodiščem v Ljubljani, Okrajnim sodiščem v Cerknici, Okrajnim sodiščem v Domžalah, Okrajnim sodiščem v Grosuplju, Okrajnim sodiščem v Kamniku, Okrajnim sodiščem v Kočevju, Okrajnim sodiščem v Litiji, Okrajnim sodiščem v Trbovljah in Okrajnim sodiščem na Vrhniki, Okrožnim sodiščem v Ljubljani, Delovnim in socialnim sodiščem v Ljubljani, Upravnim sodiščem Republike Slovenije; pred Višjim sodiščem v Ljubljani, Višjim delovnim in socialnim sodiščem, Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije in Ustavnim sodiščem Republike Slovenije, kadar je na prvi stopnji odločalo sodišče z območja sodnega okrožja Ljubljana.

Zunanji oddelek državnega pravobranilstva v Mariboru zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona pred Okrajnim sodiščem v Mariboru, Okrajnim sodiščem v Lenartu, Okrajnim sodiščem v Slovenj Gradcu, Delovnim sodiščem v Mariboru, Delovnim sodiščem v Mariboru – zunanjim oddelkom v Slovenj Gradcu, Upravnim sodiščem Republike Slovenije – zunanjim oddelkom v Mariboru, Okrajnim sodiščem v Slovenski Bistrici, Okrožnim sodiščem v Mariboru, Okrožnim sodiščem v Slovenj Gradcu; pred Višjim sodiščem v Mariboru, Višjim delovnim in socialnim sodiščem, Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije in Ustavnim sodiščem Republike Slovenije, kadar je na prvi stopnji odločalo sodišče z območja sodnega okrožja Maribor ali sodnega okrožja Slovenj Gradec.

Zunanji oddelek državnega pravobranilstva v Celju zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona pred Okrajnim sodiščem v Celju, Okrajnim sodiščem v Slovenskih Konjicah, Okrajnim sodiščem v Šentjurju pri Celju, Okrajnim sodiščem v Šmarju pri Jelšah, Okrajnim sodiščem v Velenju, Okrajnim sodiščem v Žalcu, Okrožnim sodiščem v Celju, Delovnim sodiščem v Celju, Upravnim sodiščem Republike Slovenije – zunanjim oddelkom v Celju; pred Višjim sodiščem v Celju, Višjim delovnim in socialnim sodiščem, Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije in Ustavnim sodiščem Republike Slovenije, kadar je na prvi stopnji odločalo sodišče z območja sodnega okrožja Celje.

Zunanji oddelek državnega pravobranilstva v Kopru zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona pred Okrajnim sodiščem v Kopru, Okrajnim sodiščem v Ilirski Bistrici, Okrajnim sodiščem v Piranu, Okrajnim sodiščem v Postojni, Okrajnim sodiščem v Sežani, Okrožnim sodiščem v Kopru, Delovnim sodiščem v Kopru, Upravnim sodiščem Republike Slovenije – zunanjim oddelkom v Novi Gorici; pred Višjim sodiščem v Kopru, Višjim delovnim in socialnim sodiščem, Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije in Ustavnim sodiščem Republike Slovenije, kadar je na prvi stopnji odločalo sodišče z območja sodnega okrožja Koper.

Zunanji oddelek državnega pravobranilstva v Kranju zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona pred Okrajnim sodiščem v Kranju, Okrajnim sodiščem na Jesenicah, Okrajnim sodiščem v Radovljici, Okrajnim sodiščem v Škofji Loki, Okrožnim sodiščem v Kranju, Delovnim in socialnim sodiščem v Ljubljani – zunanjim oddelkom v Kranju, Upravnim sodiščem Republike Slovenije; pred Višjim sodiščem v Ljubljani, Višjim delovnim in socialnim sodiščem, Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije in Ustavnim sodiščem Republike Slovenije, kadar je na prvi stopnji odločalo sodišče z območja sodnega okrožja Kranj.

Zunanji oddelek državnega pravobranilstva v Murski Soboti zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona pred Okrajnim sodiščem v Murski Soboti, Okrajnim sodiščem v Gornji Radgoni, Okrajnim sodiščem v Lendavi, Okrajnim sodiščem v Ljutomeru, Okrožnim sodiščem v Murski Soboti, Delovnim sodiščem v Mariboru – zunanjim oddelkom v Murski Soboti, Upravnim sodiščem Republike Slovenije – zunanjim oddelkom v Mariboru; pred Višjim sodiščem v Mariboru, Višjim delovnim in socialnim sodiščem, Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije in Ustavnim sodiščem Republike Slovenije, kadar je na prvi stopnji odločalo sodišče z območja sodnega okrožja Murska Sobota.

Zunanji oddelek državnega pravobranilstva v Novi Gorici zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona pred Okrajnim sodiščem v Novi Gorici, Okrajnim sodiščem v Ajdovščini, Okrajnim sodiščem v Idriji, Okrajnim sodiščem v Tolminu, Okrožnim sodiščem v Novi Gorici, Delovnim sodiščem v Kopru – zunanjim oddelkom v Novi Gorici, Upravnim sodiščem Republike Slovenije – zunanjim oddelkom v Novi Gorici; pred Višjim sodiščem v Kopru, Višjim delovnim in socialnim sodiščem, Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije in Ustavnim sodiščem Republike Slovenije, kadar je na prvi stopnji odločalo sodišče z območja sodnega okrožja Nova Gorica.

Zunanji oddelek državnega pravobranilstva v Novem mestu zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona pred Okrajnim sodiščem v Novem mestu, Okrajnim sodiščem v Brežicah, Okrajnim sodiščem v Črnomlju, Okrajnim sodiščem v Krškem, Okrajnim sodiščem v Sevnici, Okrajnim sodiščem v Trebnjem, Okrožnim sodiščem v Novem mestu, Okrožnim sodiščem v Krškem, Delovnim in socialnim sodiščem v Ljubljani – zunanjim oddelkom v Brežicah in zunanjim oddelkom v Novem mestu, Upravnim sodiščem Republike Slovenije; pred Višjim sodiščem v Ljubljani, Višjim delovnim in socialnim sodiščem, Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije in Ustavnim sodiščem Republike Slovenije, kadar je na prvi stopnji odločalo sodišče z območja sodnega okrožja Novo mesto in Krško.

Zunanji oddelek državnega pravobranilstva na Ptuju zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona pred Okrajnim sodiščem na Ptuju, Okrajnim sodiščem v Ormožu, Okrožnim sodiščem na Ptuju, Delovnim sodiščem v Mariboru – zunanjim oddelkom na Ptuju, Upravnim sodiščem Republike Slovenije – zunanjim oddelkom v Mariboru; pred Višjim sodiščem v Mariboru, Višjim delovnim in socialnim sodiščem, Vrhovnim sodiščem Republike Slovenije in Ustavnim sodiščem Republike Slovenije, kadar je na prvi stopnji odločalo sodišče z območja sodnega okrožja Ptuj.

20. člen

V upravnih postopkih zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona državno pravobranilstvo, ki na območju, kjer odloča upravni organ, zastopa te subjekte pred sodišči.

V upravnem sporu zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona državni pravobranilec, ki zadevo obravnava po prejšnjem odstavku.

IV. PREVZEM IN PREDODELITEV POSAMEZNIH ZADEV

21. člen

Generalni državni pravobranilec sme prevzeti ali predodeliti vsako zadevo, ki se obravnava na sedežu ali zunanjem oddelku državnega pravobranilstva, na drug zunanji oddelek ali na sedež državnega pravobranilstva.

Generalni državni pravobranilec mora hkrati s prevzemom ali predodelitvijo iz prejšnjega odstavka o tem obvestiti sodišče ali upravni organ, pri katerem je zadeva v obravnavi.

V. POROČANJE, NAVODILA, OBVEŠČANJE

22. člen

Zunanji oddelki morajo v treh dneh po prejemu odločbe, proti kateri teče rok za vložitev izrednega pravnega sredstva ali upravnega spora, to odločbo poslati generalnemu državnemu pravobranilcu.

23. člen

Zaradi zagotavljanja usklajenega dela, enotne prakse pri delu in enotne uporabe predpisov lahko generalni državni pravobranilec po predhodnem sestanku z državnimi pravobranilci izdaja obvezna splošna pisna navodila za ravnanje državnih pravobranilcev ter sklicuje strokovna posvetovanja.

24. člen

Generalni državni pravobranilec na podlagi letnih poročil sedeža in zunanjih oddelkov državnega pravobranilstva pripra-

vi skupno letno poročilo za preteklo leto do 31. maja tekočega leta in ga pošlje ministrstvu, pristojnemu za pravosodje in Državnemu zboru Republike Slovenije.

VI. DRŽAVNI PRAVOBRANILCI IN POMOČNIKI DRŽAVNEGA PRAVOBRANILCA

25. člen

Za državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca je lahko imenovan, kdor izpolnjuje naslednje splošne pogoje:

1. da je državljan Republike Slovenije in aktivno obvlada slovenski jezik,
2. da je poslovno sposoben in ima splošno zdravstveno zmožnost,
3. da ima v Republiki Sloveniji priznan strokovni naslov univerzitetni diplomirani pravnik oziroma temu strokovnemu naslovu enakovreden, v tujini pridobljen strokovni naslov,
4. da je opravil pravniški državni izpit,
5. da je osebnostno primeren za opravljanje nalog državnega pravobranilca,
6. da izpolnjuje posebne pogoje, določene s tem zakonom.

Ni osebnostno primeren za opravljanje nalog državnega pravobranilca, kdor se je ali se obnaša tako, da je mogoče na podlagi njegovega ravnanja utemeljeno sklepati, da nalog ne bo opravljal vestno in pošteno, ali je bil obsojen za kaznivo dejanje, zaradi katerega je podan razlog za razrešitev državnega pravobranilca (prvi odstavek 61. člena).

Za opravljanje nalog državnega pravobranilstva v zadevah pred mednarodnimi sodišči mora oseba poleg pogojev iz prvega odstavka tega člena izpolnjevati tudi pogoj višje ravni znanja enega od tujih jezikov, v katerem se posluje pred mednarodnim sodiščem.

26. člen

Oseba, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka prejšnjega člena, je lahko imenovana na mesto državnega pravobranilca, če je uspešno opravljala sodniško funkcijo najmanj šest let ali je najmanj tri leta opravljala naloge pomočnika državnega pravobranilca ali ima najmanj devet let delovnih izkušenj po opravljenem pravniškem državnem izpitu.

Za državnega pravobranilca je lahko imenovan tudi univerzitetni učitelj prava, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka prejšnjega člena, če je izvoljen najmanj v naziv docenta.

27. člen

Oseba, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka 25. člena tega zakona, je lahko imenovana na mesto pomočnika državnega pravobranilca, če ima najmanj tri leta delovnih izkušenj po opravljenem pravniškem državnem izpitu.

Pomočnik državnega pravobranilca zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona v zadevah, ki sodijo v pristojnost okrajnih sodišč, okrožnih sodišč, delovnih in socialnih sodišč ter upravnih organov in v okviru pooblastila generalnega državnega pravobranilca ali državnega pravobranilca zastopa subjekte iz 7. člena tega zakona v drugih zadevah ter opravlja druge naloge po tem zakonu.

28. člen

Za delovne izkušnje iz 26. in 27. člena tega zakona se štejejo delovne izkušnje, pridobljene pri opravljanju poklica odvetnika ali notarja ali pri opravljanju pravnih del v državnem organu, pri pravni ali fizični osebi.

29. člen

Generalnega državnega pravobranilca imenuje na predlog Vlade Republike Slovenije Državni zbor Republike Slovenije izmed državnih pravobranilcev za šest let z možnostjo ponovnega imenovanja.

Državnega pravobranilca in pomočnika državnega pravobranilca imenuje Vlada Republike Slovenije na predlog ministra, pristojnega za pravosodje, po predhodnem mnenju generalnega državnega pravobranilca za osem let z možnostjo ponovnega imenovanja.

Akt o imenovanju iz prvega in drugega odstavka tega člena se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

30. člen

Prosto mesto državnega pravobranilca in pomočnika državnega pravobranilca razpiše ministrstvo, pristojno za pravosodje, najkasneje v enem mesecu po prejemu obrazloženega predloga generalnega državnega pravobranilca.

Mesto generalnega državnega pravobranilca razpiše ministrstvo, pristojno za pravosodje, po uradni dolžnosti najkasneje tri mesece pred iztekom mandata iz prvega odstavka prejšnjega člena.

Razpis iz prvega in drugega odstavka tega člena se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Razpisni rok za prijavljanje ne sme biti krajši od 15 dni.

31. člen

Kandidati morajo prijavi priložiti življenjepis z opisom svoje strokovne dejavnosti po pridobljeni diplomi, dokazila o izpolnjevanju splošnih pogojev ter dokazila o izpolnjevanju posebnih pogojev za imenovanje na mesto državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca.

Ministrstvo, pristojno za pravosodje, pošlje kandidature vseh kandidatov, ki so se prijavili v razpisnem roku in izpolnjujejo splošne in posebne pogoje (razpisno gradivo), v 15 dneh po prejemu popolnih vlog generalnemu državnemu pravobranilcu.

Kandidature, ki so bile vložene po izteku razpisnega roka, ter kandidature, ki glede pogojev iz prvega odstavka tega člena niso popolne, ministrstvo, pristojno za pravosodje, po izvedenem upravnem postopku zavrže v skladu z zakonom.

Zoper sklep ministrstva, pristojnega za pravosodje, iz prejšnjega odstavka, je dovoljeno sprožiti upravni spor v 15 dneh od dneva vročitve sklepa. Pristojno sodišče mora odločiti v upravnem sporu v dveh mesecih od vložitve tožbe.

Kadar je v primeru iz prejšnjega odstavka sprožen upravni spor, se nadaljnji postopek glede razpisanega prostega mesta do pravnomočne odločbe pristojnega sodišča prekine.

32. člen

Generalni državni pravobranilec po obravnavanju vseh kandidatur ter po opravljenem razgovoru s kandidati oblikuje mnenje o vseh prijavljenih kandidatih za mesta državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca, pri čemer po vrstnem redu navede kandidate, ki jih šteje za najustreznejše za zasedbo razpisanih mest in to obrazloži ter mnenje skupaj z razpisnim gradivom pošlje ministrstvu, pristojnemu za pravosodje, v 30 dneh od dneva, ko prejme razpisno gradivo.

33. člen

Minister, pristojen za pravosodje, pri izbiri kandidata za razpisano mesto, ki ga bo predlagal za imenovanje na položaj državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca, ni vezan na mnenje generalnega državnega pravobranilca.

Minister, pristojen za pravosodje, predlaga Vladi Republike Slovenije v imenovanje enega kandidata za vsako razpisano mesto.

Če Vlada Republike Slovenije na razpisano mesto ne imenuje predlaganega kandidata iz prejšnjega odstavka, minister, pristojen za pravosodje, lahko po postopku, določenem v tem zakonu, opravi ponovno izbiro med prijavljenimi kandidati, ki izpolnjujejo pogoje, ali pa odloči, da se ponovi razpis za razpisano mesto.

33.a člen

Minister, pristojen za pravosodje, vroči predlog za imenovanje iz 33. člena tega zakona oziroma akt o imenovanju iz 29. člena tega zakona vsem kandidatom, ki so se prijavili na prosto mesto državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca, pa njihove prijave niso bile završene po tretjem odstavku 31. člena tega zakona.

34. člen

Šteje se, da je z dnem, ko Vlada Republike Slovenije izda akt o imenovanju kandidata na razpisano mesto, državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca imenovan na razpisano mesto.

Ko Vlada Republike Slovenije imenuje kandidata na razpisano mesto, generalni državni pravobranilec odloči o razvrstitvi imenovanega v plačni razred, ki ustreza razpisanemu mestu.

Državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca nastopi delo z dnem, ki je določen v aktu Vlade Republike Slovenije.

35. člen

Če je razpis razpisanega mesta neuspešen, mora ministrstvo, pristojno za pravosodje, v enem mesecu ponoviti razpis.

36. člen

V postopku za izbiro kandidatov za mesto generalnega državnega pravobranilca oblikuje mnenje po 32. členu tega zakona minister, pristojen za pravosodje, in ga pošlje Vladi Republike Slovenije.

37. člen

Generalnega državnega pravobranilca v njegovi odsotnosti nadomešča namestnik.

Namestnika generalnega državnega pravobranilca imenuje generalni državni pravobranilec izmed državnih pravobranilcev.

Generalni državni pravobranilec z letnim razporedom imenuje namestnika generalnega državnega pravobranilca ter vodje notranjih in zunanjih oddelkov državnega pravobranilstva.

Če je vodja oddelka dalj časa odsoten oziroma zadržan, suspendiran ali iz drugih razlogov ne more opravljati svojih funkcij in nalog, generalni državni pravobranilec imenuje začasnega vodjo za šest mesecev. Začasno vodenje se lahko podaljša za največ šest mesecev, če je to potrebno zaradi učinkovitega delovanja oddelka.

Začasno vodenje ne vpliva na položaj, plačo in druge pravice, ki jih je imel državni pravobranilec, preden je bil imenovan za začasnega vodjo, pripada pa mu ustrezen položajni dodatek za obdobje začasnega vodenja.

Z letnim razporedom generalni državni pravobranilec razporeja državne pravobranilce, pomočnike državnega pravobranilca, višje strokovne sodelavce in strokovne sodelavce v posamezne notranje oddelke in določi notranje oddelke.

37.a člen

Zaradi zagotovitve nemotenega dela državnega pravobranilstva lahko generalni državni pravobranilec s pisno odredbo prerazporedi državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca, največ za čas do enega leta, na drug zunanji oddelek ali na sedež.

V času prerazporeditve državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca s sedeža na zunanji oddelek se državnemu pravobranilcu oziroma pomočniku državnega pravobranilca ne spremenita položaj in plača, državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca z zunanjega oddelka, ki je prerazporejen na državno pravobranilstvo na sedežu, pridobi za čas prerazporeditve pravico do plače in dodatkov, kot jih ima državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca na sedežu.

38. člen

Število mest državnih pravobranilcev in pomočnikov državnega pravobranilca določi minister, pristojen za pravosodje, po predhodnem mnenju generalnega državnega pravobranilca.

VII. JAVNI USLUŽBENCI DRŽAVNEGA PRAVOBRANILSTVA

39. člen

Državno pravobranilstvo ima potrebno število uradniških in strokovno-tehničnih delovnih mest. Za izvrševanje zadev pravobranilske uprave ima državno pravobranilstvo generalnega sekretarja, ki je položajno uradniško delovno mesto.

Za opravljanje strokovnih nalog ima državno pravobranilstvo potrebno število strokovnih sodelavcev in višjih strokovnih sodelavcev.

Strokovni sodelavec je lahko, kdor izpolnjuje splošne pogoje za sklenitev pogodbe o zaposlitvi v državnem organu, je državljan Republike Slovenije, aktivno obvlada slovenski jezik, ima v Republiki Sloveniji priznan strokovni naslov univerzitetni diplomirani pravnik oziroma temu strokovnemu naslovu enakovreden v tujini pridobljen strokovni naslov in ima opravljen pravniški državni izpit.

Višji strokovni sodelavec je lahko, kdor izpolnjuje pogoje iz prejšnjega odstavka in ima najmanj štiri leta delovnih izkušenj na pravnih delih.

39.a člen

Sistemizacijo uradniških in strokovno-tehničnih delovnih mest določi generalni državni pravobranilec.

Merila za določitev števila delovnih mest iz prejšnjega odstavka določi minister, pristojen za pravosodje, glede na povprečno obremenitev in pričakovano storilnost za posamezno vrsto delovnih mest.

Državno pravobranilstvo ima potrebno število pripravniških mest za pripravnike, ki se v skladu z zakonom, ki ureja pravniški državni izpit, usposabljajo za delo v državnem pravobranilstvu.

40. člen

(razveljavljen)

41. člen

Višji strokovni sodelavci in strokovni sodelavci v posameznih zadevah pripravljajo strokovne podlage za sprejetje odločitev, pripravljajo predloge vlog, po pooblastilu državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca nadomeščajo le-te pri zastopanju pred okrajnimi in okrožnimi sodišči, delovnimi in socialnimi sodišči ter upravnimi organi, spremljajo in proučujejo prakso tujih sodišč ter opravljajo druge strokovne naloge po odredbi državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca.

VIII. PRAVICE DRŽAVNIH PRAVOBRANILCEV IN POMOČNIKOV DRŽAVNIH PRAVOBRANILCEV

1. **Plača**

42. člen

Državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca ima pravico do osnovne plače, ki ustreza plačnemu razredu za funkcijo, na katero je imenovan.

Državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca ima pravico do dela plače za redno delovno uspešnost v višini in pod pogoji, določenimi z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

Državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca ima pravico do dela plače za delovno uspešnost iz

naslova povečanega obsega dela v višini in pod pogoji, določenimi z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

Državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca ima pravico do dodatkov kot dela plače v višini in pod pogoji, določenimi z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

Državnemu pravobranilcu oziroma pomočniku državnega pravobranilca se osnovna plača med trajanjem funkcije ne sme znižati, razen v primerih, ki jih določa ta zakon.

43. člen

Plača državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca se določi tako, da se vrednost plačnega razreda, v katerega je državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca uvrščen, poveča za dodatek ali dodatke, do katerih je državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca upravičen, za del plače za redno delovno uspešnost in delovno uspešnost iz naslova povečanega obsega dela.

44. člen

Generalni državni pravobranilec in namestnik generalnega državnega pravobranilca sta ob imenovanju uvrščena v plačni razred, določen z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

Državni pravobranilec in pomočnik državnega pravobranilca sta ob prvem imenovanju uvrščena v izhodiščni plačni razred, določen z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju. Izhodiščni plačni razred državnega pravobranilca je enak izhodiščnemu plačnemu razredu višjega sodnika, izhodiščni plačni razred pomočnika državnega pravobranilca pa izhodiščnemu plačnemu razredu okrajnega sodnika. V plačni razred ju uvrsti generalni državni pravobranilec.

Državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca lahko generalni državni pravobranilec ob prvem imenovanju iz utemeljenih razlogov uvrsti v plačni razred, ki je za en ali dva plačna razreda višji od plačnega razreda, v katerega je uvrščena funkcija.

Državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca je ob ponovnem imenovanju na to funkcijo uvrščen najmanj v plačni razred, ki ga je pridobil ob zadnjem napredovanju.

45. člen

O izplačilu dela plače za redno delovno uspešnost in delovno uspešnost iz naslova povečanega obsega dela odloča personalna komisija petih članov, ki jih imenuje generalni državni pravobranilec za štiri leta. Tri člane komisije imenuje med državnimi pravobranilci s sedeža državnega pravobranilstva in dva člana med državnimi pravobranilci iz zunanjih oddelkov državnega pravobranilstva. Predsednika komisije izvolijo člani komisije med seboj. Komisija sprejme poslovnik o delu.

45.a člen

(črtan)

45.b člen

(črtan)

45.c člen

(črtan)

46. člen

(črtan)

47. člen

(črtan)

48. člen

(črtan)

49. člen

Plača državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca, določena po določbah tega zakona, se lahko zmanjša na podlagi pravnomočne sodbe, izdane v disciplinskem postopku, ali odločbe pristojnega organa za čas, ko je državni pravobranilec ali pomočnik državnega pravobranilca začasno odstavljen z dela ali je zoper njega odrejen pripor.

50. člen

Predpisi o pokojninskem in invalidskem ter zdravstvenem in drugem socialnem zavarovanju, ki veljajo za osebe v delovnem razmerju, se uporabljajo tudi za državne pravobranilce in pomočnike državnega pravobranilca, če ni z zakonom drugače določeno.

Služba v državnem pravobranilstvu na mestu državnega pravobranilca in pomočnika državnega pravobranilca se šteje v delovno dobo.

2. **Napredovanje**

51. člen

Z nastopom funkcije pridobita državni pravobranilec in pomočnik državnega pravobranilca pravico do napredovanja.

Pogoji za napredovanje v višji plačni razred so strokovno znanje in uspešno opravljanje nalog.

Napredovanje zajema napredovanje v višje plačne razrede znotraj določene plačne lestvice za posamezno funkcijo. Izpolnjevanje pogojev za napredovanje se ugotovi z oceno dela državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca (v nadaljnjem besedilu: ocena dela).

Državni pravobranilci lahko napredujejo za šest, pomočniki državnih pravobranilcev pa za devet plačnih razredov.

Merila za ugotavljanje izpolnjevanja pogojev za napredovanje so predvsem:

– kakovost opravljenega dela,
– nazivi, pridobljeni s podiplomskim študijem,
– specializacije,
– objavljanje strokovnih člankov, razprav in knjig,
– delovne sposobnosti,
– ažurnost pri izpolnjevanju delovnih obveznosti,
– sposobnost komuniciranja z državnimi organi in s strankami.

Iz ocene dela mora biti razvidno izpolnjevanje meril iz prejšnjega odstavka.

51.a člen

Oceno dela izdela generalni državni pravobranilec in z njo seznani ocenjevanega državnega pravobranilca oziroma pomočnika državnega pravobranilca.

Če iz ocene dela izhaja, da državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca ne izpolnjuje pogojev za napredovanje, ne more napredovati v skladu s prejšnjim členom.

Ocenjevani državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca, ki se z oceno dela ne strinja, se lahko v osmih dneh pritoži pri komisiji iz 45. člena tega zakona. Komisija lahko pritožbo zavrne ali pa oceno dela razveljavi in zahteva od generalnega državnega pravobranilca ponovno izdelavo ocene.

52. člen

Državni pravobranilec in pomočnik državnega pravobranilca lahko napredujeta v višji plačni razred vsaka tri leta.

Obdobje iz prejšnjega odstavka teče od imenovanja oziroma od zadnjega napredovanja.

Izjemoma lahko državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca, ki v krajšem času izkaže izpolnjevanje pogojev za napredovanje, napreduje prej kakor v treh letih, vendar ne prej kakor v dveh letih od imenovanja oziroma zadnjega napredovanja. Če iz ocene dela izhaja, da državni

pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca izpolnjuje pogoje za hitrejše napredovanje, lahko napreduje v plačni razred, ki je po vrsti naslednji višji od plačnega razreda, v katerega bi napredoval po prvem odstavku tega člena.

53. člen

Na podlagi ocene o izpolnjevanju oziroma neizpolnjevanju pogojev za napredovanje generalni državni pravobranilec oziroma pomočnik državnega pravobranilca z odločbo ugotovi, da državni pravobranilec:

– ne izpolnjuje pogojev za napredovanje,
– izpolnjuje pogoje za napredovanje,
– izpolnjuje pogoje za hitrejše napredovanje.

Zoper odločbo iz prejšnjega odstavka ima državni pravobranilec pravico do pritožbe v osmih dneh na Vlado Republike Slovenije.

54. člen

O napredovanju državnega pravobranilca odloča generalni državni pravobranilec.

3. **Druge pravice**

55. člen

Glede pravice do nadomestila plače za čas rednega letnega, izrednega plačanega dopusta in za prvih 30 dni zadržanosti z dela zaradi bolezni ali poškodbe, pravice do drugih prejemkov in povračil, pravice do rednega letnega dopusta, izrednega plačanega in neplačanega dopusta, se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki urejajo sodniško službo, razen če ta zakon določa drugače.

Pogoje in višino prejemkov iz prejšnjega odstavka določi generalni državni pravobranilec na predlog ministra, pristojnega za pravosodje.

Primere in razloge, v katerih in zaradi katerih se državnemu pravobranilcu odobri izredni plačani ali neplačani dopust, določi generalni državni pravobranilec.

O trajanju rednega dopusta in o odobritvi izrednega plačanega ali neplačanega dopusta državnemu pravobranilcu odloča generalni državni pravobranilec.

O udeležbi državnega pravobranilca v izobraževalnih oblikah, posvetovanjih in o drugih strokovnih srečanjih odloča generalni državni pravobranilec.

O pritožbi zoper odločbo iz prejšnjih odstavkov odloča Vlada Republike Slovenije.

O trajanju rednega dopusta in o odobritvi izrednega plačanega oziroma neplačanega dopusta za generalnega državnega pravobranilca odloča minister, pristojen za pravosodje.

55.a člen

Za strokovno izpopolnjevanje in usposabljanje državnih pravobranilcev oziroma pomočnikov državnega pravobranilca, javnih uslužbencev državnega pravobranilstva in pripravnikov za delo na državnem pravobranilstvu se smiselno uporabljajo določbe glede sodnikov, sodnega osebja in sodniških pripravnikov o izobraževanju iz zakona, ki ureja sodišča, zakona, ki ureja sodniško službo in zakona, ki ureja pravniški državni izpit.

4. **Službeno oblačilo in izkaznica**

56. člen

Državni pravobranilec in pomočnik državnega pravobranilca nastopata pred sodiščem v službenem oblačilu, katerega obliko in način nošenja predpiše minister, pristojen za pravosodje.

Osebe iz prejšnjega odstavka in višji strokovni ter strokovni sodelavci izkazujejo svoj položaj, ko pred sodišči in drugimi organi nastopajo v imenu državnega pravobranilstva z izkaznico, ki jo predpiše minister, pristojen za pravosodje.

IX. DOLŽNOSTI DRŽAVNEGA PRAVOBRANILCA IN NEZDRUŽLJIVOST FUNKCIJE DRŽAVNEGA PRAVOBRANILCA

57. člen

Glede dolžnosti državnega pravobranilca ter nezdružljivosti oziroma združljivosti funkcije državnega pravobranilca, se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja sodniško službo, če ta zakon ne določa drugače.

O sprejemu dela, ki ga državni pravobranilec lahko opravlja poleg funkcije državnega pravobranilca, mora državni pravobranilec pisno obvestiti generalnega državnega pravobranilca.

Če generalni državni pravobranilec meni, da gre za dela, ki jih državni pravobranilec po določbah tega zakona ne sme opravljati, jih državnemu pravobranilcu prepove sprejeti.

X. KADROVSKA EVIDENCA

58. člen

Za kadrovsko evidenco državnih pravobranilcev, pomočnikov državnih pravobranilcev in drugih zaposlenih v državnem pravobranilstvu se smiselno uporabljajo določbe zakonov, ki urejata sodišča oziroma sodniško službo, če s tem zakonom ni drugače določeno.

Podatki iz evidence, za katere je po prejšnjem odstavku določeno, da se pošiljajo v zapečateni pisemski ovojnici z oznako »zaupno«, se pošljejo generalnemu državnemu pravobranilcu na njegovo zahtevo, s tem da mora podatke pregledati osebno, po končanem pregledu pa jih mora vrniti ministrstvu, pristojnemu za pravosodje.

Generalni državni pravobranilec lahko od ministrstva, pristojnega za pravosodje, zahteva vse podatke iz kadrovske evidence, ki se nanašajo na državne pravobranilce, pomočnike državnega pravobranilca in druge zaposlene v državnem pravobranilstvu.

XI. PRENEHANJE FUNKCIJE IN RAZREŠITEV

59. člen

Državnemu pravobranilcu funkcija preneha:

1. z upokojitvijo, vendar najkasneje, ko dopolni 70 let starosti;
2. če izgubi državljanstvo Republike Slovenije;
3. če izgubi poslovno sposobnost ali zdravstveno zmožnost za opravljanje službe;
4. če se odpove službi državnega pravobranilca;
5. če se ukine zunanji oddelek in državnemu pravobranilcu ni mogoče zagotoviti, da nadaljuje z delom na sedežu ali drugem zunanjem oddelku;
6. če državni pravobranilec sprejme funkcijo ali začne opravljati dejavnost ali sklene delovno razmerje ali kljub prepovedi opravlja dejavnost ali delo, ki ni združljivo s funkcijo državnega pravobranilca;
7. če po izteku mandatne dobe ni ponovno imenovan.

Šteje se, da je razlog iz 1. točke prejšnjega odstavka nastopil z iztekom leta, v katerem je državni pravobranilec dosegel starostno mejo za upokojitev, razlog iz 2. in 3. točke prejšnjega odstavka z dnem pravnomočnosti odločbe pristojnega organa, razlog iz 5. točke prejšnjega odstavka z dnem prenehanja dela zunanjega oddelka, razlog iz 6. točke prejšnjega odstavka z dnem nastopa funkcije oziroma dela, ki ni združljivo s funkcijo državnega pravobranilca, razlog iz 7. točke prejšnjega odstavka pa z dnem, ko je bil sprejet sklep Vlade Republike Slovenije, da se državni pravobranilec ne imenuje ponovno na funkcijo državnega pravobranilca.

Funkcija generalnega državnega pravobranilca iz razloga po 4. točki prvega odstavka tega člena preneha 60. dan po prispetju odpovedi generalnega državnega pravobranilca v Državni zbor Republike Slovenije, funkcija državnega pravo-

branilca in pomočnika pa 60. dan po sprejetju odpovedi na Vlado Republike Slovenije.

O prenehanju funkcije iz prejšnjega odstavka izda pristojni organ ugotovitveno odločbo o prenehanju funkcije.

60. člen

S prenehanjem funkcije državnega pravobranilca po 3. in 5. točki prvega odstavka prejšnjega člena pridobi državni pravobranilec pravico do predčasne upokojitve, če izpolnjuje pogoje, ki jih za predčasno upokojitev določajo predpisi o pokojninskem in invalidskem zavarovanju.

Državni pravobranilec, ki mu je prenehala funkcija iz razloga po 7. točki prvega odstavka prejšnjega člena in iz objektivnih razlogov ne more skleniti delovnega razmerja za delovno mesto, ki ustreza stopnji njegove izobrazbe za določeno vrsto poklica in izpolnjenim letom delovnih izkušenj, ima do nastopa drugega dela ali do izpolnitve pogojev za upokojitev, pravico do nadomestila plače v višini plače, ki bi jo prejemal, če bi opravljal funkcijo, vendar najdalj za tri mesece.

61. člen

Državni pravobranilec se razreši, če je obsojen za kaznivo dejanje, storjeno z zlorabo svoje funkcije ali za drugo kaznivo dejanje na zaporno kazen, daljšo od šestih mesecev, ali na krajšo zaporno ali neprostostno kazen, če gre za kaznivo dejanje, zaradi katerega je osebnostno neprimeren za opravljanje funkcije državnega pravobranilca.

Sodišče mora v primerih iz prejšnjega odstavka poslati pravnomočno sodbo ministru, pristojnemu za pravosodje, in generalnemu državnemu pravobranilcu.

O razrešitvi državnega pravobranilca po tem členu odloča Vlada Republike Slovenije na predlog ministra, pristojnega za pravosodje, o razrešitvi generalnega državnega pravobranilca pa Državni zbor Republike Slovenije na predlog Vlade Republike Slovenije.

62. člen

Generalnemu državnemu pravobranilcu preneha ta funkcija:

1. če mu preneha ali je razrešen funkcije državnega pravobranilca;
2. če se odpove funkciji generalnega državnega pravobranilca;
3. če po poteku dobe iz 29. člena tega zakona ni ponovno imenovan;
4. če svoje funkcije ne opravlja po predpisih in pravočasno;
5. če s svojim ukrepanjem in ravnanjem izkaže, da ni sposoben ali primeren za opravljanje vodstvene funkcije.

Generalnemu državnemu pravobranilcu mora biti v postopku razrešitve iz razlogov po 4. in 5. točki prejšnjega odstavka dana možnost, da se pisno izjavi o vseh okoliščinah, ki zadevajo razrešitveni razlog.

O razrešitvi s funkcije generalnega državnega pravobranilca odloča Državni zbor Republike Slovenije.

Funkcija generalnega državnega pravobranilca iz razlogov po 2. točki prvega odstavka tega člena preneha 30. dan po sprejetju odpovedi v Državnem zboru Republike Slovenije.

Razrešitev s funkcije generalnega državnega pravobranilca ne vpliva na položaj, pravice in odgovornosti, ki jih ima razrešeni kot državni pravobranilec.

XII. DISCIPLINSKA ODGOVORNOST IN SUSPENZ

63. člen

Državni pravobranilec disciplinsko odgovarja, če je kršil dolžnost državnega pravobranilca ali ugled in dostojanstvo funkcije državnega pravobranilca.

Državnega pravobranilca ni mogoče klicati na disciplinsko odgovornost za mnenja, ki jih je dal pri delu v zadevi, ki jo je obravnaval.

Uvedbo disciplinskega postopka zoper državnega pravobranilca imata pravico zahtevati generalni državni pravobranilec in minister, pristojen za pravosodje.

Na podlagi pisno vložene zahteve iz prejšnjega odstavka mora disciplinski tožilec zahtevati uvedbo disciplinskega postopka.

Določbe tega zakona o disciplinski odgovornosti se ne uporabljajo za generalnega državnega pravobranilca.

64. člen

Disciplinske sankcije po tem zakonu so:

1. razrešitev funkcije državnega pravobranilca,
2. ustavitev napredovanja,
3. zmanjšanje plače.

Ustavitev napredovanja se izreče za tri leta. Zmanjšanje plače se izreče do višine 20% za čas do enega leta.

65. člen

Disciplinska sankcija iz 1. točke prvega odstavka prejšnjega člena se lahko izreče samo za naslednje kršitve dolžnosti:

1. neizpolnjevanje ali nevestno, nepravočasno ali malomarno opravljanje službenih dolžnosti;
2. neupravičena odklonitev izpolnjevanja službene dolžnosti;
3. kršitev predpisov o varovanju državne in uradne tajnosti;
4. nedostojno in žaljivo obnašanje do posameznikov, državnih organov ter pravnih oseb v zvezi z opravljanjem funkcije državnega pravobranilca in zunaj nje.

66. člen

Disciplinskega postopka zoper državnega pravobranilca ni mogoče uvesti, ko pretečeta dve leti od dneva kršitve.

Izvršitev izrečene disciplinske sankcije zastara v enem letu.

67. člen

V disciplinskem postopku zoper državnega pravobranilca odloča na prvi stopnji generalni državni pravobranilec, na drugi stopnji pa disciplinska komisija, ki jo sestavlja pet članov, izvoljenih izmed državnih pravobranilcev.

Funkcijo disciplinskega tožilca opravlja državni pravobranilec.

Način volitev članov disciplinske komisije in imenovanje disciplinskega tožilca se določi s predpisi iz drugega odstavka 4. člena tega zakona.

68. člen

Če je zoper državnega pravobranilca uveden kazenski postopek zaradi kaznivega dejanja iz 61. člena tega zakona generalni državni pravobranilec odloči, da se državni pravobranilec začasno odstrani z opravljanja funkcije (suspenz).

O suspenzu generalnega državnega pravobranilca odloča Vlada Republike Slovenije na predlog ministra, pristojnega za pravosodje.

Če je zoper državnega pravobranilca uveden disciplinski postopek zaradi disciplinske kršitve iz 65. člena tega zakona, lahko generalni državni pravobranilec zoper državnega pravobranilca odredi suspenz.

Zoper odločbo o suspenzu ni pritožbe.

Zakon o državnem pravobranilstvu – ZDPra (Uradni list RS, št. 20/97) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

XIII. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

69. člen

Državno pravobranilstvo se organizira po tem zakonu v 60 dneh po uveljavitvi tega zakona.

V 30 dneh po uveljavitvi tega zakona določi minister, pristojen za pravosodje, število državnih pravobranilcev, pomočnikov državnega pravobranilca, višjih strokovnih sodelavcev, strokovnih sodelavcev ter upravnotehničnega ter drugega osebja državnega pravobranilstva.

V roku iz prvega odstavka tega člena se v skladu z določbami tega zakona ob upoštevanju izpolnjevanja meril za napredovanje opravi uvrstitev generalnega državnega pravobranilca in državnih pravobranilcev v plačilne razrede.

V roku iz prvega odstavka tega člena izda generalni državni pravobranilec predpise iz drugega odstavka 4. člena tega zakona.

70. člen

Javni pravobranilec Republike Slovenije in njegovi namestniki, ki so bili imenovani po zakonu o javnem pravobranilstvu (Uradni list SRS, št. 19/76, 31/84 in Uradni list RS, št. 8/90 in 5/91) in namestniki javnega pravobranilca Republike Slovenije po drugem odstavku 2. člena zakona o začasni ureditvi organizacije in pristojnosti občinskih sodnikov za prekrške in občinskih javnih pravobranilcev (Uradni list RS, št. 82/95) z dnem uveljavitve tega zakona nadaljujejo z delom kot generalni državni pravobranilec in kot državni pravobranilci do izteka mandatne dobe, za katero so bili imenovani.

Do imenovanja za državne pravobranilce po določbah tega zakona se za razrešitev javnih pravobranilcev iz prejšnjega odstavka smiselno uporabljajo določbe zakona o javnem pravobranilstvu (Uradni list SRS, št. 19/76 in 31/84 ter Uradni list RS, št. 8/90, 5/91), ki se nanašajo na razrešitev javnih pravobranilcev in njihovih namestnikov (17., 18. in 23. člen zakona o javnem pravobranilstvu).

71. člen

Javni pravobranilci in njihovi namestniki, ki ob uveljavitvi tega zakona opravljajo pravobranilsko funkcijo, imajo pravico prijaviti kandidaturo za pravobranilsko mesto, ki ga zasedajo, po določbah tega zakona za imenovanje v pravobranilsko funkcijo, pred iztekom svojega mandata. Kandidaturo prijavijo ministru, pristojnemu za pravosodje.

V primeru iz prejšnjega odstavka se šteje, da se pravobranilec odpove svojemu mandatu, zaradi česar se njegovo pravobranilsko mesto šteje za prosto in ga mora ministrstvo, pristojno za pravosodje, razpisati v 15 dneh po prejemu pravobranilčeve kandidature.

Pravobranilcu iz prvega odstavka tega člena preneha sedanji mandat z dnem, ko ga imenuje Vlada Republike Slovenije. Pravobranilec iz prvega odstavka tega člena, ki ni bil imenovan v funkcijo po tem zakonu, ima pravice, ki jih zakon o javnem pravobranilstvu (Uradni list SRS, št. 19/76 in 31/84 ter Uradni list RS, št. 8/90 in 5/91) določa za javne pravobranilce, ki niso bili ponovno imenovani.

Pravica iz prvega in tretjega odstavka tega člena pripada tudi javnemu pravobranilcu, ki ob uveljavitvi tega zakona opravlja funkcijo javnega pravobranilca Republike Slovenije.

72. člen

Javni pravobranilci in namestniki javnih pravobranilcev, ki glede na organizacijo državnega pravobranilstva po 69. členu tega zakona zaradi skrčitve delovnih mest ne nadaljujejo z delom po 70. členu tega zakona, imajo pravice, ki jih zakon o javnem pravobranilstvu (Uradni list SRS, št. 19/76 in 31/84 ter Uradni list RS, št. 8/90 in 5/91) določa za javne pravobranilce, ki niso bili ponovno imenovani (18. člen zakona o javnem pravobranilstvu).

73. člen

Strokovni sodelavci, administrativni, računovodski, tehnični in drugi delavci iz 3. člena zakona o začasni ureditvi organizacije in pristojnosti občinskih sodnikov za prekrške in občinskih javnih pravobranilcev (Uradni list RS, št. 82/94) z dnem uveljavitve tega zakona nadaljujejo z delom v državnem pravobranilstvu.

74. člen

Zunanji oddelki državnega pravobranilstva opravljajo delo v dosedanjih prostorih in z delovnimi sredstvi, ki so jih uporabljali na dan 31. 12. 1994. Sredstva za uporabo prostorov in sredstev se zagotavljajo v proračunu Republike Slovenije.

75. člen

Z dnem uveljavitve tega zakona prenehata veljati zakon o javnem pravobranilstvu (Uradni list SRS, št. 19/76 in 31/84 ter Uradni list RS, št. 8/90 in 5/91) in določbe zakona o začasni ureditvi organizacije in pristojnosti občinskih sodnikov za prekrške in občinskih javnih pravobranilcev (Uradni list RS, št. 82/94) v delu, ki se nanašajo na javne pravobranilce.

Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se za državne pravobranilce iz prvega odstavka 70. člena tega zakona uporabljajo določbe zakona o javnem pravobranilstvu, ki se nanašajo na razrešitev javnega pravobranilca in njegovih namestnikov, za javne pravobranilce in njihove namestnike iz tretjega odstavka 71. člena tega zakona pa določbe zakona o javnem pravobranilstvu, ki se nanašajo na javne pravobranilce, ki niso bili ponovno imenovani.

Z dnem uveljavitve tega zakona se preneha uporabljati 1. člen zakona o razmerjih plač v javnih zavodih, državnih organih in v organih lokalnih skupnosti (Uradni list RS, št. 18/94) v delu, ki se nanaša na javne pravobranilce.

76. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem pravobranilstvu – ZDPra-A (Uradni list RS, št. 17/06) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

34. člen

Državni pravobranilec, ki je uvrščen v plačilni razred na podlagi določb Zakona o državnem pravobranilstvu (Uradni list RS, št. 20/97 in 56/02), se uvrsti v plačni razred v skladu s tem zakonom in zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju tako, da vrednost plačnega razreda, v katerega je uvrščen ustreza njegovi osnovni plači, ki zajema doseženi koeficient plačilnega razreda in dodatek za državnega pravobranilca.

Odločbe o uvrstitvi državnih pravobranilcev v nove plačne razrede, začnejo veljati z začetkom uporabe tega zakona.

Izdaja odločbe o uvrstitvi državnega pravobranilca v plačni razred ne sme poslabšati položaja državnega pravobranilca v zvezi z njegovim napredovanjem.

35. člen

Do uveljavitve kolektivne pogodbe za javni sektor se začasno uporablja višina dodatkov, do katerih so upravičeni državni pravobranilci in pomočniki državnega pravobranilca in sicer:

– dodatek za delovno dobo v višini 0,3% od osnovne plače za vsako zaključeno leto delovne dobe;

– dodatek za mentorstvo za največ 20 ur mesečno, pri čemer je dodatek za mentorstvo določen v višini 15% urne postavke osnovne plače mentorja in se obračunava le za čas, ko državni pravobranilec dela v pogojih, zaradi katerih mu ta dodatek pripada;

– dodatek za specializacijo, magisterij in doktorat, pri čemer je dodatek določen v nominalnem znesku, in sicer dodatek za specializacijo znaša 10.000 tolarjev bruto, za magisterij 15.000 tolarjev bruto in za doktorat 25.000 tolarjev bruto;

– dodatek za manj ugodne delovne pogoje v višini 5% urne postavke osnovne plače;

– dodatek za izmensko delo v popoldanski in nočni izmeni v višini 5% urne postavke osnovne plače in se obračunava le za čas, ko državni pravobranilec dela v pogojih, zaradi katerih mu ta dodatek pripada;

– dodatek za delo v deljenem delovnem času v višini 3% urne postavke osnovne plače, če prekinitev delovnega časa traja več kot 3 ure in se obračuna le za čas, ko državni pravobranilec dela v deljenem delovnem času;

– dodatek za delo v nedeljo ali delo na dan, ki je z zakonom določen kot dela prost dan ali praznik v višini 20% urne postavke osnovne plače in se obračuna le za čas, ko državni pravobranilec dela v nedeljo ali na dan, ki je z zakonom določen kot dela prost dan ali praznik;

– dodatek za delo preko polnega delovnega časa v višini 10% urne postavke osnovne plače in se obračuna le za čas, ko državni pravobranilec dela preko polnega delovnega časa.

36. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne z dnem začetka uporabe Odloka o plačah funkcionarjev.

Določba 2. člena tega zakona se začne uporabljati 1. januarja 2007 za obveznosti, ki so dospele od 1. januarja 2007 dalje. Obveznosti zagotavljanja in plačevanja sredstev najemnin za najete prostore državnega pravobranilstva, ki so dospele pred 1. januarjem 2007, pa gredo v breme državnega pravobranilstva, ki ima te prostore najete.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem pravobranilstvu – ZDPra-B (Uradni list RS, št. 57/07) vsebuje naslednji končni določbi:

KONČNI DOLOČBI

14. člen

V Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem pravobranilstvu (Uradni list RS, št. 17/06) prenehata veljati prvi in drugi odstavek 34. člena in 35. člen, v prvem odstavku 36. člena pa se črta vejica in besedilo »uporabljati pa se začne z dnem začetka uporabe Odloka o plačah funkcionarjev«.

15. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

4690. Zakon o varstvu osebnih podatkov (uradno prečiščeno besedilo) (ZVOP-1-UPB1)

Na podlagi 153. člena Poslovnika državnega zbora je Državni zbor Republike Slovenije na seji dne 27. septembra 2007 potrdil uradno prečiščeno besedilo Zakona o varstvu osebnih podatkov, ki obsega:

– Zakon o varstvu osebnih podatkov – ZVOP-1 (Uradni list RS, št. 86/04 z dne 5. 8. 2004),

– Zakon o Informacijskem pooblaščencu – ZInfP (Uradni list RS, št. 113/05 z dne 16. 12. 2005),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o ustavnem sodišču – ZUstS-A (Uradni list RS, št. 51/07 z dne 8. 6. 2007) in

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu osebnih podatkov – ZVOP-1A (Uradni list RS, št. 67/07 z dne 27. 7. 2007).

Št. 210-01/89-3/33
Ljubljana, dne 27. septembra 2007
EPA 1584-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr. med., l.r.

Z A K O N
O VARSTVU OSEBNIH PODATKOV
uradno prečiščeno besedilo
(ZVOP-1-UPB1)

I. DEL
SPLOŠNE DOLOČBE

Vsebina zakona

1. člen

S tem zakonom se določajo pravice, obveznosti, načela in ukrepi, s katerimi se preprečujejo neustavni, nezakoniti in neupravičeni posegi v zasebnost in dostojanstvo posameznika oziroma posameznice (v nadaljnjem besedilu: posameznik) pri obdelavi osebnih podatkov.

Načelo zakonitosti in poštenosti

2. člen

Osebni podatki se obdelujejo zakonito in pošteno.

Načelo sorazmernosti

3. člen

Osebni podatki, ki se obdelujejo, morajo biti ustrezni in po obsegu primerni glede na namene, za katere se zbirajo in nadalje obdelujejo.

Prepoved diskriminacije

4. člen

Varstvo osebnih podatkov je zagotovljeno vsakemu posamezniku ne glede na narodnost, raso, barvo, veroizpoved, etnični pripadnost, spol, jezik, politično ali drugo prepričanje, spolno usmerjenost, premoženjsko stanje, rojstvo, izobrazbo, družbeni položaj, državljanstvo, kraj oziroma vrsto prebivališča ali katerokoli drugo osebno okoliščino.

Ozemeljska veljavnost tega zakona

5. člen

(1) Ta zakon velja za obdelavo osebnih podatkov, če je upravljavec osebnih podatkov ustanovljen, ima sedež ali je registriran v Republiki Sloveniji ali če je podružnica upravljavca osebnih podatkov registrirana v Republiki Sloveniji.

(2) Ta zakon velja tudi, če upravljavec osebnih podatkov ni ustanovljen, nima sedeža oziroma ni registriran v državi članici Evropske unije oziroma ni del Evropskega gospodarskega prostora in za obdelavo osebnih podatkov uporablja avtomatsko ali drugo opremo, ki se nahaja v Republiki Sloveniji, razen če se ta oprema uporablja samo za prenos osebnih podatkov preko ozemlja Republike Slovenije.

(3) Upravljavec osebnih podatkov iz prejšnjega odstavka mora določiti fizično ali pravno osebo, ki ima sedež ali je re-

gistrirana v Republiki Sloveniji, ki ga zastopa glede obdelave osebnih podatkov v skladu s tem zakonom.

(4) Ta zakon velja tudi za diplomatsko-konzularna in druga uradna predstavništva Republike Slovenije v tujini.

Pomen izrazov

6. člen

V tem zakonu uporabljeni izrazi imajo naslednji pomen:

1. Osebni podatek – je katerikoli podatek, ki se nanaša na posameznika, ne glede na obliko, v kateri je izražen.

2. Posameznik – je določena ali določljiva fizična oseba, na katero se nanaša osebni podatek; fizična oseba je določljiva, če se jo lahko neposredno ali posredno identificira, predvsem s sklicevanjem na identifikacijsko številko ali na enega ali več dejavnikov, ki so značilni za njeno fizično, fiziološko, duševno, ekonomsko, kulturno ali družbeno identiteto, pri čemer način identifikacije ne povzroča velikih stroškov, nesorazmerno velikega napora ali ne zahteva veliko časa.

3. Obdelava osebnih podatkov – pomeni kakršnokoli delovanje ali niz delovanj, ki se izvaja v zvezi z osebnimi podatki, ki so avtomatizirano obdelani ali ki so pri ročni obdelavi del zbirke osebnih podatkov ali so namenjeni vključitvi v zbirko osebnih podatkov, zlasti zbiranje, pridobivanje, vpis, urejanje, shranjevanje, prilagajanje ali spreminjanje, priklicanje, vpogled, uporaba, razkritje s prenosom, sporočanje, širjenje ali drugo dajanje na razpolago, razvrstitev ali povezovanje, blokiranje, anonimiziranje, izbris ali uničenje; obdelava je lahko ročna ali avtomatizirana (sredstva obdelave).

4. Avtomatizirana obdelava – je obdelava osebnih podatkov s sredstvi informacijske tehnologije.

5. Zbirka osebnih podatkov – je vsak strukturiran niz podatkov, ki vsebuje vsaj en osebni podatek, ki je dostopen na podlagi meril, ki omogočajo uporabo ali združevanje podatkov, ne glede na to, ali je niz centraliziran, decentraliziran ali razpršen na funkcionalni ali geografski podlagi; strukturiran niz podatkov je niz podatkov, ki je organiziran na takšen način, da določi ali omogoči določljivost posameznika.

6. Upravljavec osebnih podatkov – je fizična ali pravna oseba ali druga oseba javnega ali zasebnega sektorja, ki sama ali skupaj z drugimi določa namene in sredstva obdelave osebnih podatkov oziroma oseba, določena z zakonom, ki določa tudi namene in sredstva obdelave.

7. Pogodbeni obdelovalec – je fizična ali pravna oseba, ki obdeluje osebne podatke v imenu in na račun upravljavca osebnih podatkov.

8. Uporabnik osebnih podatkov – je fizična ali pravna oseba ali druga oseba javnega ali zasebnega sektorja, ki se ji posredujejo ali razkrijejo osebni podatki.

9. Posredovanje osebnih podatkov – je posredovanje ali razkritje osebnih podatkov.

10. Tuji uporabnik in tuji upravljavec osebnih podatkov – je uporabnik osebnih podatkov v tretji državi in upravljavec osebnih podatkov v tretji državi.

11. Tretja država – je država, ki ni država članica Evropske unije ali del Evropskega gospodarskega prostora.

12. Katalog zbirke osebnih podatkov – je opis zbirke osebnih podatkov.

13. Register zbirk osebnih podatkov – je register, v katerem so podatki iz katalogov zbirk osebnih podatkov.

14. Osebna privolitev posameznika – je prostovoljna izjava volje posameznika, da se lahko njegovi osebni podatki obdelujejo za določen namen, in je dana na podlagi informacij, ki mu jih mora zagotoviti upravljavec po tem zakonu; osebna privolitev posameznika je lahko pisna, ustna ali druga ustrezna privolitev posameznika.

15. Pisna privolitev posameznika – je podpisana privolitev posameznika, ki ima obliko listine, določila v pogodbi, določila v naročilu, priloge k vlogi ali drugo obliko v skladu z zakonom; podpis je tudi na podlagi zakona s podpisom izenačena oblika, podana s telekomunikacijskim sredstvom, ter na podlagi zakona s podpisom izenačena oblika, ki jo poda posameznik, ki ne zna ali ne more pisati.

16. Ustna ali druga ustrezna privolitev posameznika – je ustno ali s telekomunikacijskim ali drugim ustreznim sredstvom ali na drug ustrezen način dana privolitev, iz katere je mogoče nedvomno sklepati na posameznikovo privolitev.

17. Blokiranje – je takšna označitev osebnih podatkov, da se omeji ali prepreči njihova nadaljnja obdelava.

18. Anonimiziranje – je takšna sprememba oblike osebnih podatkov, da jih ni več mogoče povezati s posameznikom ali je to mogoče le z nesorazmerno velikimi napori, stroški ali porabo časa.

19. Občutljivi osebni podatki – so podatki o rasnem, narodnem ali narodnostnem poreklu, političnem, verskem ali filozofskem prepričanju, članstvu v sindikatu, zdravstvenem stanju, spolnem življenju, vpisu ali izbrisu v ali iz kazenske evidence ali evidenc, ki se vodijo na podlagi zakona, ki ureja prekrške (v nadaljnjem besedilu: prekrškovne evidence); občutljivi osebni podatki so tudi biometrične značilnosti, če je z njihovo uporabo mogoče določiti posameznika v zvezi s kakšno od prej navedenih okoliščin.

20. Isti povezovalni znaki – so osebna identifikacijska številka in druge z zakonom opredeljene enolične identifikacijske številke posameznika, z uporabo katerih je mogoče zbirati oziroma priklicati osebne podatke iz tistih zbirk osebnih podatkov, v katerih so obdelovani tudi isti povezovalni znaki.

21. Biometrične značilnosti – so takšne telesne, fiziološke ter vedenjske značilnosti, ki jih imajo vsi posamezniki, so pa edinstvene in stalne za vsakega posameznika posebej in je možno z njimi določiti posameznika, zlasti z uporabo prstnega odtisa, posnetka papilarnih linij s prsta, šarenice, očesne mrežnice, obraza, ušesa, deoksiribonukleinske kisline ter značilne drže.

22. Javni sektor – so državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti, nosilci javnih pooblastil, javne agencije, javni skladi, javni zavodi, univerze, samostojni visokošolski zavodi in samoupravne narodne skupnosti.

23. Zasebni sektor – so pravne in fizične osebe, ki opravljajo dejavnost po zakonu, ki ureja gospodarske družbe ali gospodarske javne službe ali obrt, in osebe zasebnega prava; zasebni sektor so javni gospodarski zavodi, javna podjetja in gospodarske družbe, ne glede na delež oziroma vpliv države, samoupravne lokalne skupnosti ali samoupravne narodne skupnosti.

Izjeme pri uporabi tega zakona

7. člen

(1) Ta zakon se ne uporablja za obdelavo osebnih podatkov, ki jo izvajajo posamezniki izključno za osebno uporabo, družinsko življenje ali za druge domače potrebe.

(2) Za osebne podatke, ki jih o svojih članih obdelujejo politične stranke, sindikati, društva ali verske skupnosti, se ne uporabljajo 26., 27. in 28. člen tega zakona.

(3) Za osebne podatke, ki jih za namene obveščanja javnosti obdelujejo mediji, se ne uporabljajo drugi odstavek 25. člena, 26., 27. in 28. člen ter V. del tega zakona.

(4) Upravljavcem osebnih podatkov z manj kot 50 zaposlenimi ni treba izpolniti obveznosti iz drugega odstavka 25. člena in obveznosti iz 26. ter 27. člena tega zakona.

(5) Izjeme iz prejšnjega odstavka se ne uporabljajo za zbirke osebnih podatkov, ki jih vodijo upravljavci osebnih podatkov iz javnega sektorja, notarji, odvetniki, detektivi, izvršitelji, izvajalci zasebnega varovanja, zasebni zdravstveni delavci, izvajalci zdravstvenih storitev ter za upravljavce osebnih podatkov, ki vodijo zbirke, ki vsebujejo občutljive osebne podatke in je obdelava občutljivih osebnih podatkov del njihove registrirane dejavnosti.

II. DEL
OBDELAVA OSEBNIH PODATKOV

1. poglavje
Pravne podlage in nameni

Splošna opredelitev

8. člen

(1) Osebni podatki se lahko obdelujejo le, če obdelavo osebnih podatkov in osebne podatke, ki se obdelujejo, določa zakon ali če je za obdelavo določenih osebnih podatkov podana osebna privolitev posameznika.

(2) Namen obdelave osebnih podatkov mora biti določen v zakonu, v primeru obdelave na podlagi osebne privolitve posameznika pa mora biti posameznik predhodno pisno ali na drug ustrezen način seznanjen z namenom obdelave osebnih podatkov.

Pravne podlage v javnem sektorju

9. člen

(1) Osebni podatki v javnem sektorju se lahko obdelujejo, če obdelavo osebnih podatkov in osebne podatke, ki se obdelujejo, določa zakon. Z zakonom se lahko določi, da se določeni osebni podatki obdelujejo le na podlagi osebne privolitve posameznika.

(2) Nosilci javnih pooblastil lahko obdelujejo osebne podatke tudi na podlagi osebne privolitve posameznika brez podlage v zakonu, kadar ne gre za izvrševanje njihovih nalog kot nosilcev javnih pooblastil. Zbirke osebnih podatkov, ki nastanejo na tej podlagi, morajo biti ločene od zbirk osebnih podatkov, ki nastanejo na podlagi izvrševanja nalog nosilca javnih pooblastil.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena se lahko v javnem sektorju obdelujejo osebni podatki posameznikov, ki so z javnim sektorjem sklenili pogodbo ali pa so na podlagi pobude posameznika z njim v fazi pogajanj za sklenitev pogodbe, če je obdelava osebnih podatkov potrebna in primerna za izvedbo pogajanj za sklenitev pogodbe ali za izpolnjevanje pogodbe.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena se lahko v javnemu sektorju izjemoma obdelujejo tisti osebni podatki, ki so nujni za izvrševanje zakonitih pristojnosti, nalog ali obveznosti javnega sektorja, če se s to obdelavo ne poseže v upravičen interes posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo.

Pravne podlage v zasebnem sektorju

10. člen

(1) Osebni podatki v zasebnem sektorju se lahko obdelujejo, če obdelavo osebnih podatkov in osebne podatke, ki se obdelujejo, določa zakon ali če je za obdelavo določenih osebnih podatkov podana osebna privolitev posameznika.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se lahko v zasebnem sektorju obdelujejo osebni podatki posameznikov, ki so z zasebnim sektorjem sklenili pogodbo ali pa so na podlagi pobude posameznika z njim v fazi pogajanj za sklenitev pogodbe, če je obdelava osebnih podatkov potrebna in primerna za izvedbo pogajanj za sklenitev pogodbe ali za izpolnjevanje pogodbe.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena se lahko v zasebnem sektorju obdelujejo osebni podatki, če je to nujno zaradi uresničevanja zakonitih interesov zasebnega sektorja in ti interesi očitno prevladujejo nad interesi posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki.

Pogodbena obdelava

11. člen

(1) Upravljavec osebnih podatkov lahko posamezna opravila v zvezi z obdelavo osebnih podatkov s pogodbo zaupa pogodbenemu obdelovalcu, ki je registriran za opravljanje takšne dejavnosti in zagotavlja ustrezne postopke in ukrepe iz 24. člena tega zakona.

(2) Pogodbeni obdelovalec sme opravljati posamezna opravila v zvezi z obdelavo osebnih podatkov v okviru naročnikovih pooblastil in osebnih podatkov ne sme obdelovati za noben drug namen. Medsebojne pravice in obveznosti se uredijo s pogodbo, ki mora biti sklenjena v pisni obliki in mora vsebovati tudi dogovor o postopkih in ukrepih iz 24. člena tega zakona. Upravljavec osebnih podatkov nadzoruje izvajanje postopkov in ukrepov iz 24. člena tega zakona.

(3) V primeru spora med upravljavcem osebnih podatkov in pogodbenim obdelovalcem je dolžan pogodbeni obdelovalec na podlagi zahteve upravljavca osebne podatke, ki jih je pogodbeno obdeloval, nemudoma vrniti upravljavcu. Morebitne kopije teh podatkov mora takoj uničiti ali jih posredovati državnemu organu, ki je v skladu z zakonom pristojen za odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj, sodišču ali drugemu državnemu organu, če tako določa zakon.

(4) V primeru prenehanja pogodbenega obdelovalca se osebni podatki brez nepotrebnega odlašanja vrnejo upravljavcu osebnih podatkov.

Varovanje življenjskih interesov posameznika

12. člen

Če je obdelava osebnih podatkov nujno potrebna za varovanje življenja ali telesa posameznika, se lahko njegovi osebni podatki obdelujejo ne glede na to, da za obdelavo teh podatkov ni druge zakonite pravne podlage.

Obdelava občutljivih osebnih podatkov

13. člen

Občutljivi osebni podatki se lahko obdelujejo le v naslednjih primerih:

1. če je posameznik za to podal izrecno osebno privolitev, ki je praviloma pisna, v javnem sektorju pa tudi določena z zakonom;

2. če je obdelava potrebna zaradi izpolnjevanja obveznosti in posebnih pravic upravljavca osebnih podatkov na področju zaposlovanja v skladu z zakonom, ki določa tudi ustrezna jamstva pravic posameznika;

3. če je obdelava nujno potrebna za varovanje življenja ali telesa posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo, ali druge osebe, kadar posameznik, na katerega se osebni podatki nanašajo, fizično ali poslovno ni sposoben dati svoje privolitve iz 1. točke tega člena;

4. če jih za namene zakonitih dejavnosti obdelujejo ustanove, združenja, društva, verske skupnosti, sindikati ali druge nepridobitne organizacije s političnim, filozofskim, verskim ali sindikalnim ciljem, vendar le, če se obdelava nanaša na njihove člane ali na posameznike, ki so v zvezi s temi cilji z njimi v rednem stiku, ter če se ti podatki ne posredujejo drugim posameznikom ali osebam javnega ali zasebnega sektorja brez pisne privolitve posameznika, na katerega se nanašajo;

5. če je posameznik, na katerega se nanašajo občutljivi osebni podatki, te javno objavil brez očitnega ali izrecnega namena, da omeji namen njihove uporabe;

6. če jih za namene zdravstvenega varstva prebivalstva in posameznikov ter vodenja ali opravljanja zdravstvenih služb obdelujejo zdravstveni delavci in zdravstveni sodelavci v skladu z zakonom;

7. če je to potrebno zaradi uveljavljanja ali nasprotovanja pravnemu zahtevku;

8. če tako določa drug zakon zaradi izvrševanja javnega interesa.

Zavarovanje občutljivih osebnih podatkov

14. člen

(1) Občutljivi osebni podatki morajo biti pri obdelavi posebej označeni in zavarovani tako, da se nepooblaščenim

osebam onemogoči dostop do njih, razen v primeru iz 5. točke 13. člena tega zakona.

(2) Pri prenosu občutljivih osebnih podatkov preko telekomunikacijskih omrežij se šteje, da so podatki ustrezno zavarovani, če se posredujejo z uporabo kriptografskih metod in elektronskega podpisa tako, da je zagotovljena njihova nečitljivost oziroma neprepoznavnost med prenosom.

Avtomatizirano odločanje

15. člen

Avtomatizirana obdelava osebnih podatkov, pri kateri se o posamezniku lahko sprejme odločitev, ki ima za posledico pravne učinke v zvezi z njim ali na njega znatno vpliva in ki temelji zgolj na avtomatizirani obdelavi podatkov, ki je namenjena ovrednotenju nekaterih osebnih vidikov v zvezi z njim, kakršni so zlasti njegova uspešnost pri delu, kreditna sposobnost, zanesljivost, ravnanje ali izpolnjevanje zahtevanih pogojev, je dovoljena le, če je odločitev:

1. sprejeta med sklepanjem ali izvajanjem pogodbe, pod pogojem, da je pobuda za sklenitev ali izvajanje pogodbe, ki jo je vložil posameznik, na katerega se osebni podatki nanašajo, izpolnjena ali da obstajajo primerni ukrepi za varstvo njegovih zakonitih interesov, kakršni so zlasti dogovori, ki mu omogočajo ugovarjati takšni odločitvi ali izraziti njegovo stališče;

2. določena z zakonom, ki določa tudi ukrepe za varstvo zakonitih interesov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, zlasti možnost pravnega sredstva zoper takšno odločitev.

Namen zbiranja in nadaljnja obdelava

16. člen

Osebni podatki se lahko zbirajo le za določene in zakonite namene ter se ne smejo nadalje obdelovati tako, da bi bila njihova obdelava v neskladju s temi nameni, če zakon ne določa drugače.

Obdelava za zgodovinsko, statistično
in znanstveno-raziskovalne namene

17. člen

(1) Ne glede na prvotni namen zbiranja se lahko osebni podatki nadalje obdelujejo za zgodovinsko, statistično in znanstveno-raziskovalne namene.

(2) Osebni podatki se posredujejo uporabniku osebnih podatkov za namen obdelave iz prejšnjega odstavka v anonimizirani obliki, če zakon ne določa drugače ali če posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ni predhodno podal pisne privolitve, da se lahko obdelujejo brez anonimiziranja.

(3) Osebni podatki, ki so bili posredovani uporabniku osebnih podatkov v skladu s prejšnjim odstavkom, se ob zaključku obdelave uničijo, če zakon ne določa drugače. Uporabnik osebnih podatkov mora upravljavca osebnih podatkov, ki mu je posredoval osebne podatke, brez odlašanja po njihovem uničenju pisno obvestiti, kdaj in na kakšen način jih je uničil.

(4) Rezultati obdelave iz prvega odstavka tega člena se objavijo v anonimizirani obliki, razen če zakon določa drugače ali če je posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, za objavo v neanonimizirani obliki podal pisno privolitev ali če je za takšno objavo podano pisno soglasje dedičev umrle osebe po tem zakonu.

2. poglavje
Varstvo posameznikov

Točnost in ažurnost osebnih podatkov

18. člen

(1) Osebni podatki, ki se obdelujejo, morajo biti točni in ažurni.

(2) Upravljavec osebnih podatkov lahko pred vnosom v zbirko osebnih podatkov preveri točnost osebnih podatkov z vpogledom v osebni dokument ali drugo ustrezno javno listino posameznika, na katerega se nanašajo.

Obveščanje posameznika o obdelavi osebnih podatkov

19. člen

(1) Če se osebni podatki zbirajo neposredno od posameznika, na katerega se nanašajo, mora upravljavec osebnih podatkov ali njegov zastopnik posamezniku sporočiti naslednje informacije, če z njimi posameznik še ni seznanjen:

– podatke o upravljavcu osebnih podatkov in njegovem morebitnem zastopniku (osebno ime, naziv oziroma firma in naslov oziroma sedež),

– namen obdelave osebnih podatkov.

(2) Če je glede na posebne okoliščine zbiranja osebnih podatkov iz prejšnjega odstavka potrebno, da se zagotovi zakonita in poštena obdelava osebnih podatkov posameznika, mora oseba iz prejšnjega odstavka posamezniku sporočiti tudi dodatne informacije, če posameznik z njimi še ni seznanjen, zlasti:

– navedbo uporabnika ali vrste uporabnikov njegovih osebnih podatkov,

– navedbo, ali je zbiranje osebnih podatkov obvezno ali prostovoljno, ter možne posledice, če ne bo prostovoljno podal podatkov,

– informacijo o pravici do vpogleda, prepisa, kopiranja, dopolnitve, popravka, blokiranja in izbrisa osebnih podatkov, ki se nanašajo nanj.

(3) Če osebni podatki niso bili zbrani neposredno od posameznika, na katerega se nanašajo, mora upravljavec osebnih podatkov ali njegov zastopnik posamezniku najpozneje ob vpisu ali posredovanju osebnih podatkov uporabniku osebnih podatkov sporočiti naslednje informacije:

– podatke o upravljavcu osebnih podatkov in njegovem morebitnem zastopniku (osebno ime, naziv oziroma firma in naslov oziroma sedež),

– namen obdelave osebnih podatkov.

(4) Če je glede na posebne okoliščine zbiranja osebnih podatkov iz prejšnjega odstavka potrebno, da se zagotovi zakonita in poštena obdelava osebnih podatkov posameznika, mora oseba iz prejšnjega odstavka posamezniku sporočiti tudi dodatne informacije, zlasti:

– informacijo o vrsti zbranih osebnih podatkov,

– navedbo uporabnika ali vrste uporabnikov njegovih osebnih podatkov,

– informacijo o pravici do vpogleda, prepisa, kopiranja, dopolnitve, popravka, blokiranja in izbrisa osebnih podatkov, ki se nanašajo nanj.

(5) Informacij iz tretjega in četrtega odstavka tega člena ni potrebno zagotoviti, če bi bilo to zaradi obdelave osebnih podatkov za zgodovinsko, statistično ali znanstveno-raziskovalne namene nemogoče ali bi povzročilo velike stroške, nesorazmerno velik napor ali zahtevalo veliko časa ali če je z zakonom izrecno določen vpis ali posredovanje osebnih podatkov.

Uporaba istega povezovalnega znaka

20. člen

(1) Pri pridobivanju osebnih podatkov iz zbirk osebnih podatkov s področja zdravstva, policije, obveščevalno-varnostne dejavnosti države, obrambe države, sodstva in državnega tožilstva ter kazenske evidence in prekrškovnih evidenc ni dovoljena uporaba istega povezovalnega znaka na način, da bi se za pridobitev osebnega podatka uporabil samo ta znak.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se lahko izjemoma uporabi isti povezovalni znak za pridobivanje osebnih podatkov, če je to edini podatek v konkretni zadevi, ki lahko omogoči, da

se odkrije ali preganja kaznivo dejanje po uradni dolžnosti, da se zavaruje življenje ali telo posameznika ali da se zagotovi izvajanje nalog obveščevalnih in varnostnih organov, določenih z zakonom. O tem je potrebno brez odlašanja napraviti uradni zaznamek ali drug pisni zapis.

(3) Prvi odstavek tega člena se ne uporablja za zemljiško knjigo in sodni register.

Rok hrambe osebnih podatkov

21. člen

(1) Osebni podatki se lahko shranjujejo le toliko časa, dokler je to potrebno za dosego namena, zaradi katerega so se zbirali ali nadalje obdelovali.

(2) Po izpolnitvi namena obdelave se osebni podatki zbrišejo, uničijo, blokirajo ali anonimizirajo, če niso na podlagi zakona, ki ureja arhivsko gradivo in arhive, opredeljeni kot arhivsko gradivo, oziroma če zakon za posamezne vrste osebnih podatkov ne določa drugače.

Posredovanje osebnih podatkov

22. člen

(1) Upravljavec osebnih podatkov mora proti plačilu stroškov posredovanja, če zakon ne določa drugače, posredovati osebne podatke uporabnikom osebnih podatkov.

(2) Upravljavec centralnega registra prebivalstva ali evidenc stalno in začasno prijavljenih prebivalcev mora na način, ki je določen za izdajo potrdila, posredovati upravičencu, ki izkaže pravni interes za uveljavljanje pravic pred osebami javnega sektorja, osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča posameznika, zoper katerega uveljavlja svoje pravice.

(3) Upravljavec osebnih podatkov mora za vsako posredovanje osebnih podatkov zagotoviti, da je mogoče pozneje ugotoviti, kateri osebni podatki so bili posredovani, komu, kdaj in na kakšni podlagi, in sicer za obdobje, ko je mogoče zakonsko varstvo pravice posameznika zaradi nedopustnega posredovanja osebnih podatkov.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena je upravljavec osebnih podatkov v javnem sektorju dolžan uporabniku osebnih podatkov v javnem sektorju posredovati osebne podatke brez plačila stroškov posredovanja, razen če zakon določa drugače ali če gre za uporabo za zgodovinsko, statistično ali znanstveno-raziskovalne namene.

Varstvo osebnih podatkov umrlih posameznikov

23. člen

(1) Upravljavec osebnih podatkov lahko podatke o umrlem posamezniku posreduje samo tistim uporabnikom osebnih podatkov, ki so za obdelavo osebnih podatkov pooblaščeni z zakonom.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek upravljavec osebnih podatkov podatke o umrlem posamezniku posreduje osebi, ki je po zakonu, ki ureja dedovanje, njegov zakoniti dedič prvega ali drugega dednega reda, če za uporabo osebnih podatkov izkaže pravni interes, umrli posameznik pa ni pisno prepovedal posredovanja teh osebnih podatkov.

(3) Če zakon ne določa drugače, lahko upravljavec osebnih podatkov podatke iz prejšnjega odstavka posreduje tudi katerikoli drugi osebi, ki namerava te podatke uporabljati za zgodovinsko, statistično ali znanstveno-raziskovalne namene, če umrli posameznik ni pisno prepovedal posredovanja teh osebnih podatkov.

(4) Če umrli posameznik ni podal prepovedi iz prejšnjega odstavka, lahko osebe, ki so po zakonu, ki ureja dedovanje, njegovi zakoniti dediči prvega ali drugega dednega reda, pisno prepovejo posredovanje njegovih podatkov, če zakon ne določa drugače.

3. poglavje
Zavarovanje osebnih podatkov

Vsebina

24. člen

(1) Zavarovanje osebnih podatkov obsega organizacijske, tehnične in logično-tehnične postopke in ukrepe, s katerimi se varujejo osebni podatki, preprečuje slučajno ali namerno nepooblaščeno uničevanje podatkov, njihova sprememba ali izguba ter nepooblaščena obdelava teh podatkov tako, da se:

1. varujejo prostori, oprema in sistemsko programska oprema, vključno z vhodno-izhodnimi enotami;
2. varuje aplikativna programska oprema, s katero se obdelujejo osebni podatki;
3. preprečuje nepooblaščen dostop do osebnih podatkov pri njihovem prenosu, vključno s prenosom po telekomunikacijskih sredstvih in omrežjih;
4. zagotavlja učinkovit način blokiranja, uničenja, izbrisa ali anonimiziranja osebnih podatkov;
5. omogoča poznejše ugotavljanje, kdaj so bili posamezni osebni podatki vneseni v zbirko osebnih podatkov, uporabljeni ali drugače obdelani in kdo je to storil, in sicer za obdobje, ko je mogoče zakonsko varstvo pravice posameznika zaradi nedopustnega posredovanja ali obdelave osebnih podatkov.

(2) V primeru obdelave osebnih podatkov, ki so dostopni preko telekomunikacijskega sredstva ali omrežja, morajo strojna, sistemska in aplikativno programska oprema zagotavljati, da je obdelava osebnih podatkov v zbirkah osebnih podatkov v mejah pooblastil uporabnika osebnih podatkov.

(3) Postopki in ukrepi za zavarovanje osebnih podatkov morajo biti ustrezni glede na tveganje, ki ga predstavlja obdelava in narava določenih osebnih podatkov, ki se obdelujejo.

(4) Funkcionarji, zaposleni in drugi posamezniki, ki opravljajo dela ali naloge pri osebah, ki obdelujejo osebne podatke, so dolžni varovati tajnost osebnih podatkov, s katerimi se seznanijo pri opravljanju njihovih funkcij, del in nalog. Dolžnost varovanja tajnosti osebnih podatkov jih obvezuje tudi po prenehanju funkcije, zaposlitve, opravljanja del ali nalog ali opravljanja storitev pogodbene obdelave.

Dolžnost zavarovanja

25. člen

(1) Upravljavci osebnih podatkov in pogodbeni obdelovalci so dolžni zagotoviti zavarovanje osebnih podatkov na način iz 24. člena tega zakona.

(2) Upravljavci osebnih podatkov v svojih aktih predpišejo postopke in ukrepe za zavarovanje osebnih podatkov ter določijo osebe, ki so odgovorne za določene zbirke osebnih podatkov, in osebe, ki lahko zaradi narave njihovega dela obdelujejo določene osebne podatke.

4. poglavje
Obveščanje o zbirkah osebnih podatkov

Katalog zbirke osebnih podatkov

26. člen

(1) Upravljavec osebnih podatkov za vsako zbirko osebnih podatkov vzpostavi katalog zbirke osebnih podatkov, ki vsebuje:

1. naziv zbirke osebnih podatkov;
2. podatke o upravljavcu osebnih podatkov (za fizično osebo: osebno ime, naslov opravljanja dejavnosti ali naslov stalnega ali začasnega prebivališča, za samostojnega podjetnika posameznika pa še firmo, sedež in matično številko; za pravno osebo: naziv oziroma firmo in naslov oziroma sedež upravljavca osebnih podatkov in matično številko);

3. pravno podlago za obdelavo osebnih podatkov;
4. kategorije posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki;
5. vrste osebnih podatkov v zbirki osebnih podatkov;
6. namen obdelave;
7. rok hrambe osebnih podatkov;
8. omejitve pravic posameznikov glede osebnih podatkov v zbirki osebnih podatkov in pravno podlago omejitev;
9. uporabnike ali kategorije uporabnikov osebnih podatkov, vsebovanih v zbirki osebnih podatkov;
10. dejstvo, ali se osebni podatki iznašajo v tretjo državo, kam, komu in pravno podlago iznosa;
11. splošen opis zavarovanja osebnih podatkov;
12. podatke o povezanih zbirkah osebnih podatkov iz uradnih evidenc ter javnih knjig;
13. podatke o zastopniku iz tretjega odstavka 5. člena tega zakona (za fizično osebo: osebno ime, naslov opravljanja dejavnosti ali naslov stalnega ali začasnega prebivališča, za samostojnega podjetnika posameznika pa še firmo, sedež in matično številko; za pravno osebo: naziv oziroma firmo in naslov oziroma sedež upravljavca osebnih podatkov in matično številko).

(2) Upravljavec osebnih podatkov mora skrbeti za točnost in ažurnost vsebine kataloga.

Obveščanje nadzornega organa

27. člen

(1) Upravljavec osebnih podatkov posreduje podatke iz 1., 2., 4., 5., 6., 9., 10., 11., 12. in 13. točke prvega odstavka 26. člena tega zakona Državnemu nadzornemu organu za varstvo osebnih podatkov najmanj 15 dni pred vzpostavitvijo zbirke osebnih podatkov ali pred vnosom nove vrste osebnih podatkov.

(2) Upravljavec osebnih podatkov posreduje Državnemu nadzornemu organu za varstvo osebnih podatkov spremembe podatkov iz prejšnjega odstavka najkasneje v osmih dneh od dneva spremembe.

Register

28. člen

(1) Državni nadzorni organ za varstvo osebnih podatkov vodi in vzdržuje register zbirk osebnih podatkov, ki vsebuje podatke iz 27. člena tega zakona, na način, določen z metodologijo njegovega vodenja.

(2) Register se vodi s sredstvi informacijske tehnologije in se objavi na spletni strani Državnega nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov (v nadaljnjem besedilu: spletna stran).

(3) Pravilnik o metodologiji iz prvega odstavka tega člena določi minister, pristojen za pravosodje, na predlog glavne državne nadzornice oziroma glavnega državnega nadzornika za varstvo osebnih podatkov (v nadaljnjem besedilu: glavni državni nadzornik).

III. DEL
PRAVICE POSAMEZNIKA

Vpogled v register

29. člen

(1) Državni nadzorni organ za varstvo osebnih podatkov mora vsakomur dovoliti vpogled v register zbirk osebnih podatkov in prepis podatkov.

(2) Vpogled in prepis podatkov se mora dovoliti in omogočiti praviloma istega dne, najkasneje pa v osmih dneh, sicer se šteje, da je zahteva zavrnjena.

Pravica posameznika do seznanitve

30. člen

(1) Upravljavec osebnih podatkov mora posamezniku na njegovo zahtevo:
1. omogočiti vpogled v katalog zbirke osebnih podatkov;
2. potrditi, ali se podatki v zvezi z njim obdelujejo ali ne, in mu omogočiti vpogled v osebne podatke, ki so vsebovani v zbirki osebnih podatkov in se nanašajo nanj, ter njihovo prepisovanje ali kopiranje;
3. posredovati izpis osebnih podatkov, ki so vsebovani v zbirki osebnih podatkov in se nanašajo nanj;
4. posredovati seznam uporabnikov, katerim so bili posredovani osebni podatki, kdaj, na kakšni podlagi in za kakšen namen;
5. dati informacijo o virih, na katerih temeljijo zapisi, ki jih o posamezniku vsebuje zbirka osebnih podatkov, in o metodi obdelave;
6. dati informacije o namenu obdelave in vrsti osebnih podatkov, ki se obdelujejo, ter vsa potrebna pojasnila v zvezi s tem;
7. pojasniti tehnične oziroma logično-tehnične postopke odločanja, če izvaja avtomatizirano odločanje z obdelavo osebnih podatkov posameznika.

(2) Izpis iz 3. točke prejšnjega odstavka ne more nadomestiti listine ali potrdila po predpisih o upravnem ali drugem postopku, kar se označi na izpisu.

Postopek seznanitve

31. člen

(1) Zahteva iz 30. člena tega zakona se vloži pisno ali ustno na zapisnik pri upravljavcu osebnih podatkov. Zahteva se lahko vloži enkrat na tri mesece, glede obdelave občutljivih osebnih podatkov in osebnih podatkov po določbah 2. poglavja VI. dela tega zakona pa enkrat na mesec. Kadar je to potrebno za zagotavljanje poštene, zakonite ali sorazmerne obdelave osebnih podatkov, zlasti kadar se osebni podatki posameznika v zbirki osebnih podatkov pogosto ažurirajo ali posredujejo ali bi se lahko pogosto ažurirali ali posredovali uporabnikom osebnih podatkov, mora upravljavec osebnih podatkov posamezniku omogočiti, da vloži zahtevo tudi v krajšem ustreznem roku, ki ni krajši od petih dni od dneva seznanitve z osebnimi podatki, ki se nanašajo nanj ali zavrnitve te seznanitve.

(2) Upravljavec osebnih podatkov mora posamezniku omogočiti vpogled, prepis, kopiranje in potrdilo po 1. in 2. točki prvega odstavka 30. člena tega zakona praviloma istega dne, ko je prejel zahtevo, najpozneje pa v 15 dneh, ali pa ga v 15 dneh pisno obvestiti o razlogih, zaradi katerih vpogleda, prepisa, kopiranja ali izdaje potrdila ne bo omogočil.

(3) Izpis iz 3. točke, seznam iz 4. točke, informacije iz 5. in 6. točke ter pojasnilo iz 7. točke prvega odstavka 30. člena tega zakona mora upravljavec osebnih podatkov posredovati posamezniku v 30 dneh od dneva, ko je prejel zahtevo, ali ga v istem roku pisno obvestiti o razlogih, zaradi katerih mu izpisa, seznama, informacij ali pojasnila ne bo posredoval.

(4) Če upravljavec ne ravna v skladu z drugim in tretjim odstavkom tega člena, se šteje, da je zahteva zavrnjena.

(5) Stroške v zvezi z zahtevo in vpogledom iz tega člena krije upravljavec osebnih podatkov.

(6) Za prepis, kopiranje in pisno potrdilo po 2. točki ter za izpis iz 3. točke, seznam iz 4. točke, informacije iz 5. in 6. točke ter pojasnilo iz 7. točke prvega odstavka 30. člena tega zakona lahko upravljavec osebnih podatkov posamezniku zaračunava zgolj materialne stroške po vnaprej določenem ceniku, s tem, da so ustno potrdilo po 2. točki, ustna informacija po 5. točki, ustne informacije po 6. točki in ustno pojasnilo po 7. točki brezplačne. Če posameznik kljub pridobitvi ustnih potrdil, informacij ali pojasnil po 2., 5., 6. in 7. točki prvega odstavka 30. člena tega zakona zahteva potrdilo, informacijo ali pojasnilo v pisni obliki, mu mora upravljavec osebnih podatkov to zagotoviti.

(7) Minister, pristojen za pravosodje, na podlagi predloga Informacijskega pooblaščenca s pravilnikom predpiše cenik zaračunavanja materialnih stroškov iz prejšnjega odstavka in ga objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Pravica do dopolnitve, popravka, blokiranja, izbrisa in ugovora

32. člen

(1) Upravljavec osebnih podatkov mora na zahtevo posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, dopolniti, popraviti, blokirati ali izbrisati osebne podatke, za katere posameznik dokaže, da so nepopolni, netočni ali neažurni ali da so bili zbrani ali obdelani v nasprotju z zakonom.

(2) Upravljavec osebnih podatkov mora na zahtevo posameznika obvestiti vse uporabnike osebnih podatkov in pogodbene obdelovalce, katerim je posredoval osebne podatke posameznika, preden so bili izvedeni ukrepi iz prejšnjega odstavka, o njihovi dopolnitvi, popravku, blokiranju ali izbrisu po prejšnjem odstavku. Izjemoma mu tega ni potrebno storiti, če bi to povzročilo velike stroške, nesorazmerno velik napor ali zahtevalo veliko časa.

(3) Posameznik, katerega osebni podatki se obdelujejo v skladu s četrtim odstavkom 9. člena ali tretjim odstavkom 10. člena tega zakona, ima kadarkoli z ugovorom pravico zahtevati prenehanje njihove obdelave. Upravljavec ugovoru ugodi, če posameznik dokaže, da niso izpolnjeni pogoji za obdelavo po četrtem odstavku 9. člena oziroma po tretjem odstavku 10. člena tega zakona. V tem primeru se njegovih osebnih podatkov ne sme več obdelovati.

(4) Če upravljavec ne ugodi ugovoru iz prejšnjega odstavka, lahko posameznik, ki je vložil ugovor, zahteva, da o obdelavi v skladu s četrtim odstavkom 9. člena oziroma tretjim odstavkom 10. člena tega zakona odloči Državni nadzorni organ za varstvo osebnih podatkov. Posameznik lahko vloži zahtevo v sedmih dneh od vročitve odločitve o ugovoru.

(5) Državni nadzorni organ za varstvo osebnih podatkov odloči o zahtevi iz prejšnjega odstavka v dveh mesecih od prejema zahteve. Vložena zahteva zadrži obdelavo osebnih podatkov posameznika, glede katerih je vložil zahtevo.

(6) Stroške vseh dejanj upravljavca osebnih podatkov iz prejšnjih odstavkov krije upravljavec.

Postopek dopolnitve, popravka, blokiranja, izbrisa in ugovora

33. člen

(1) Zahteva ali ugovor iz 32. člena tega zakona se vloži pisno ali ustno na zapisnik pri upravljavcu osebnih podatkov.

(2) Dopolnitev, popravo, blokiranje ali izbris osebnih podatkov mora upravljavec osebnih podatkov opraviti v 15 dneh od dneva, ko je prejel zahtevo in o tem obvestiti vlagatelja zahteve ali ga v istem roku obvestiti o razlogih, zaradi katerih tega ne bo storil. V istem roku mora odločiti o ugovoru.

(3) Če upravljavec osebnih podatkov ne ravna po prejšnjem odstavku, se šteje, da je zahteva zavrnjena.

(4) Če upravljavec osebnih podatkov sam ugotovi, da so osebni podatki nepopolni, netočni ali neažurni, jih dopolni ali popravi in o tem obvesti posameznika, če zakon ne določa drugače.

(5) Stroške v zvezi z dopolnitvijo, popravo in izbrisom osebnih podatkov, obvestilom ter odločitvijo o ugovoru krije upravljavec osebnih podatkov.

Sodno varstvo pravic posameznika

34. člen

(1) Posameznik, ki ugotovi, da so kršene njegove pravice, določene s tem zakonom, lahko zahteva sodno varstvo ves čas, dokler kršitev traja.

(2) Če je kršitev iz prejšnjega odstavka prenehala, lahko posameznik vloži tožbo za ugotovitev, da je kršitev obstajala, če mu v zvezi s kršitvijo ni zagotovljeno drugo sodno varstvo.

(3) V postopku odloča pristojno sodišče po določbah zakona, ki ureja upravni spor, kolikor ta zakon ne določa drugače.

(4) V postopku je javnost izključena, če sodišče na predlog posameznika iz utemeljenih razlogov ne odloči drugače.

(5) Postopek je nujen in prednosten.

Začasna odredba

35. člen

V tožbi, vloženi zaradi kršitev pravic iz 32. člena tega zakona, lahko posameznik zahteva od sodišča, da do pravnomočne odločitve v upravnem sporu naloži upravljavcu osebnih podatkov, da prepreči vsakršno obdelavo spornih osebnih podatkov, če bi se z njihovo obdelavo prizadela posamezniku, na katerega se nanašajo, težko popravljiva škoda, odložitev obdelave pa ne nasprotuje javni koristi in tudi ni nevarnosti, da bi nasprotni stranki nastala večja nepopravljiva škoda.

Omejitev pravic posameznika

36. člen

(1) Pravice posameznika iz tretjega in četrtega odstavka 19. člena, 30. in 32. člena tega zakona je mogoče z zakonom izjemoma omejiti iz razlogov varstva suverenosti in obrambe države, varstva nacionalne varnosti in ustavne ureditve države, varnostnih, političnih in gospodarskih interesov države, izvrševanja pristojnosti policije, preprečevanja, razkrivanja, odkrivanja, dokazovanja in pregona kaznivih dejanj in prekrškov, odkrivanja in kaznovanja kršitev etičnih norm za določene poklice, iz monetarnih, proračunskih ali davčnih razlogov, zaradi nadzora nad policijo in varstva posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali pravic in svoboščin drugih.

(2) Omejitve iz prejšnjega odstavka se lahko določijo samo v obsegu, ki je nujen za dosego namena, zaradi katerega se določa omejitev.

IV. DEL
INSTITUCIONALNO VARSTVO OSEBNIH PODATKOV

1. poglavje
Nadzorni organ za varstvo osebnih podatkov

Nadzorni organ

37. člen

(1) Državni nadzorni organ za varstvo osebnih podatkov (v nadaljnjem besedilu: državni nadzorni organ) ima položaj nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov.

(2) Državni nadzorni organ opravlja inšpekcijski nadzor nad izvajanjem določb tega zakona in druge naloge po tem zakonu in drugih predpisih, ki urejajo varstvo ali obdelavo osebnih podatkov oziroma iznos osebnih podatkov iz Republike Slovenije. Državni nadzorni organ opravlja tudi druge naloge v skladu z zakonom.

(3) Državni nadzorni organ zagotavlja enotno uresničevanje ukrepov na področju varstva osebnih podatkov.

Položaj in organizacija državnega nadzornega organa

38. člen

(prenehal veljati)

Sredstva za delo državnega nadzornega organa

39. člen

(prenehal veljati)

Imenovanje glavnega državnega nadzornika

40. člen

(prenehal vejati)

Razrešitev glavnega državnega nadzornika

41. člen

(prenehal veljati)

Nadomeščanje glavnega državnega nadzornika

42. člen

(prenehal veljati)

Nadzornik

43. člen

(prenehal veljati)

Samostojnost nadzornikov

44. člen

(prenehal veljati)

Zaposlitve in dodelitve v državni nadzorni organ

45. člen

(prenehala veljati)

2. poglavje
Naloge državnega nadzornega organa

Poročila državnega nadzornega organa

46. člen

(prenehal veljati)

Sodelovanje z drugimi organi

47. člen

Državni nadzorni organ pri svojem delu sodeluje z državnimi organi, pristojnimi organi Evropske unije za varstvo posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, mednarodnimi organizacijami, tujimi nadzornimi organi za varstvo osebnih podatkov, zavodi, združenji, nevladnimi organizacijami s področja varstva osebnih podatkov ali zasebnosti ter drugimi organizacijami in organi glede vseh vprašanj, ki so pomembna za varstvo osebnih podatkov.

Pristojnosti glede predpisov

48. člen

(1) Državni nadzorni organ daje predhodna mnenja ministrstvom, državnemu zboru, organom samoupravnih lokalnih skupnosti, drugim državnim organom ter nosilcem javnih pooblastil o usklajenosti določb predlogov zakonov ter ostalih predpisov z zakoni in drugimi predpisi, ki urejajo osebne podatke.

(2) (prenehal veljati)

Javnost dela

49. člen

(1) Državni nadzorni organ lahko:

1. izdaja notranje glasilo ter strokovno literaturo;

2. na spletni strani ali na drug primeren način objavlja predhodna mnenja iz prvega odstavka 48. člena tega zakona, potem ko je bil zakon oziroma drug predpis sprejet ter objavljen v Uradnem listu Republike Slovenije, v glasilu samoupravne lokalne skupnosti ali objavljen na drug zakonit način;

3. na spletni strani oziroma na drug primeren način objavlja zahteve iz drugega odstavka 48. člena tega zakona, potem ko jih je ustavno sodišče prejelo;

4. na spletni strani oziroma na drug primeren način objavlja odločbe in sklepe ustavnega sodišča o zahtevah iz drugega odstavka 48. člena tega zakona;

5. na spletni strani oziroma na drug primeren način objavlja odločbe in sklepe sodišč s splošno pristojnostjo in upravnega sodišča, ki se nanašajo na varstvo osebnih podatkov, tako da iz njih ni možno razbrati osebnih podatkov strank, oškodovancev, prič ali izvedencev;

6. daje neobvezna mnenja o skladnosti kodeksov poklicne etike, splošnih pogojih poslovanja oziroma njihovih predlogov s predpisi s področja varstva osebnih podatkov;

7. daje neobvezna mnenja, pojasnila in stališča o vprašanjih s področja varstva osebnih podatkov in jih objavlja na spletni strani ali na drug primeren način;

8. pripravlja in daje neobvezna navodila in priporočila glede varstva osebnih podatkov na posameznem področju;

9. daje izjave za javnost o opravljenih inšpekcijskih nadzorih v posamičnih zadevah;

10. izvaja konference za medije v zvezi z delom državnega nadzornega organa ter prepise izjav ali posnetke izjav s konferenc za medije objavi na spletni strani;

11. na spletni strani objavlja druga pomembna obvestila.

(2) Državni nadzorni organ lahko za opravljanje pristojnosti iz 6., 7. in 8. točke prejšnjega odstavka pozove k sodelovanju tudi predstavnike društev in drugih nevladnih organizacij s področja varstva osebnih podatkov, zasebnosti ter potrošnikov.

3. poglavje
Inšpekcijski nadzor

Uporaba zakona, ki ureja inšpekcijski nadzor

50. člen

Za opravljanje inšpekcijskega nadzora po tem zakonu se uporabljajo določbe zakona, ki ureja inšpekcijski nadzor, kolikor ta zakon ne določa drugače.

Obseg inšpekcijskega nadzora

51. člen

V okviru inšpekcijskega nadzora državni nadzorni organ:

1. nadzoruje zakonitost obdelave osebnih podatkov;

2. nadzoruje ustreznost ukrepov za zavarovanje osebnih podatkov ter izvajanja postopkov in ukrepov za zavarovanje osebnih podatkov po 24. in 25. členu tega zakona;

3. nadzoruje izvajanje določb zakona, ki urejajo katalog zbirke osebnih podatkov, register zbirk osebnih podatkov in evidentiranje posredovanja osebnih podatkov posameznim uporabnikom osebnih podatkov;

4. nadzoruje izvajanje določb zakona glede iznosa osebnih podatkov v tretjo državo in o njihovem posredovanju tujim uporabnikom osebnih podatkov.

Neposredno opravljanje inšpekcijskega nadzora

52. člen

(1) Inšpekcijski nadzor neposredno opravlja nadzornik v mejah pristojnosti državnega nadzornega organa.

(2) Nadzornik izkazuje pooblastilo za opravljanje nalog inšpekcijskega nadzora s službeno izkaznico, ki vsebuje fotografijo nadzornika, njegovo osebno ime, strokovni ali znanstveni naslov ter ostale potrebne podatke. Obliko in vsebino službene izkaznice podrobneje predpiše minister, pristojen za pravosodje.

Pristojnosti nadzornika

53. člen

Pri opravljanju inšpekcijskega nadzora je nadzornik upravičen:

1. pregledovati dokumentacijo, ki se nanaša na obdelavo osebnih podatkov, ne glede na njeno zaupnost ali tajnost, ter iznos osebnih podatkov v tretjo državo in posredovanje tujim uporabnikom osebnih podatkov;
2. pregledovati vsebino zbirk osebnih podatkov ne glede na njihovo zaupnost ali tajnost in katalogov zbirk osebnih podatkov;
3. pregledovati dokumentacijo in akte, ki urejajo zavarovanje osebnih podatkov;
4. pregledovati prostore, v katerih se obdelujejo osebni podatki, računalniško in drugo opremo ter tehnično dokumentacijo;
5. preverjati ukrepe in postopke za zavarovanje osebnih podatkov ter njihovo izvajanje;
6. izvajati druge pristojnosti, določene z zakonom, ki ureja inšpekcijski nadzor, ter zakonom, ki ureja splošni upravni postopek;
7. opravljati druge zadeve, določene z zakonom.

Inšpekcijski ukrepi

54. člen

(1) Nadzornik, ki pri opravljanju inšpekcijskega nadzora ugotovi kršitev tega zakona ali drugega zakona ali predpisa, ki ureja varstvo osebnih podatkov, ima pravico takoj:

1. odrediti, da se nepravilnosti ali pomanjkljivosti, ki jih ugotovi, odpravijo na način in v roku, ki ga sam določi;
2. odrediti prepoved obdelave osebnih podatkov osebam javnega ali zasebnega sektorja, ki niso zagotovile ali ne izvajajo ukrepov in postopkov za zavarovanje osebnih podatkov;
3. odrediti prepoved obdelave osebnih podatkov ter anonimiziranje, blokiranje, brisanje ali uničenje osebnih podatkov, kadar ugotovi, da se osebni podatki obdelujejo v nasprotju z določbami zakona;
4. odrediti prepoved iznosa osebnih podatkov v tretjo državo ali njihovega posredovanja tujim uporabnikom osebnih podatkov, če se iznašajo ali posredujejo v nasprotju z določbami zakona ali obvezujoče mednarodne pogodbe;
5. odrediti druge ukrepe, določene z zakonom, ki ureja inšpekcijski nadzor, ter zakonom, ki ureja splošni upravni postopek.

(2) Ukrepov iz prejšnjega odstavka ni mogoče odrediti zoper osebo, ki v elektronskem komunikacijskem omrežju opravlja storitve prenosa podatkov, vključno z začasnim shranjevanjem podatkov in drugimi delovanji v zvezi s podatki, ki so pretežno ali v celoti v funkciji opravljanja ali olajšanja prenosa podatkov po omrežjih, če ta oseba sama nima interesa, povezanega z vsebino teh podatkov, in ne gre za osebo, ki lahko sama ali skupaj z omejenim krogom z njo povezanih oseb učinkovito nadzoruje dostop do teh podatkov.

(3) Če nadzornik pri inšpekcijskem nadzoru ugotovi, da obstaja sum storitve kaznivega dejanja ali prekrška poda kazensko ovadbo oziroma izvede postopke v skladu zakonom, ki ureja prekrške.

Sodno varstvo

55. člen

Zoper odločbo ali sklep nadzornika iz prvega odstavka 54. člena tega zakona ni pritožbe, dovoljen pa je upravni spor.

Obveščanje prijavitelja

56. člen

Nadzornik je dolžan prijavitelja obvestiti o vseh pomembnejših ugotovitvah in dejanjih v postopku inšpekcijskega nadzora.

Pristojnosti državnega nadzornega organa glede dostopa do informacij javnega značaja

57. člen

(prenehal veljati)

Varovanje tajnosti

58. člen

(1) Nadzornik je dolžan varovati tajnost osebnih podatkov, s katerimi se seznani pri opravljanju inšpekcijskega nadzora, tudi po prenehanju opravljanja službe nadzornika.

(2) Dolžnost iz prejšnjega odstavka velja tudi za vse javne uslužbence v državnem nadzornem organu.

4. poglavje
Sodelovanje in zunanji nadzor na področju varstva osebnih podatkov

Varuh človekovih pravic

59. člen

(1) Varuhinja oziroma varuh človekovih pravic (v nadaljnjem besedilu: varuh) opravlja svoje naloge na področju varstva osebnih podatkov v razmerju do državnih organov, organov samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilcev javnih pooblastil v skladu z zakonom, ki ureja varuha človekovih pravic.

(2) Varstvo osebnih podatkov je posebno področje varuha, za katerega je zadolžen eden od namestnikov varuha.

Letno poročilo

60. člen

Varuh v svojem letnem poročilu poroča državnemu zboru o ugotovitvah, predlogih in priporočilih ter o stanju na področju varstva osebnih podatkov.

Pristojnost državnega zbora

61. člen

Stanje na področju varstva osebnih podatkov in izvrševanje določb tega zakona spremlja pristojno delovno telo državnega zbora.

V. DEL
IZNOS OSEBNIH PODATKOV

1. poglavje
Iznos osebnih podatkov v države članice Evropske unije in Evropskega gospodarskega prostora

Prost pretok osebnih podatkov

62. člen

Kadar se posredujejo osebni podatki upravljavcu osebnih podatkov, pogodbenemu obdelovalcu ali uporabniku osebnih podatkov, ki je ustanovljen, ima sedež ali je registriran v državi članici Evropske unije ali Evropskega gospodarskega prostora ali zanj kako drugače velja njen pravni red, se ne uporabljajo določbe tega zakona o iznosu osebnih podatkov v tretje države.

2. poglavje
Iznos osebnih podatkov v tretje države

Splošna določba

63. člen

(1) Posredovanje osebnih podatkov, ki se obdelujejo ali se bodo obdelovali šele po opravljenem posredovanju v tretjo

državo, je dopustno v skladu z določbami tega zakona in pod pogojem, da državni nadzorni organ izda odločbo, da država, v katero se iznašajo, zagotavlja ustrezno raven varstva osebnih podatkov.

(2) Odločba iz prejšnjega odstavka ni potrebna, če je tretja država na seznamu tistih držav iz 66. člena tega zakona, za katere je ugotovljeno, da v celoti zagotavljajo ustrezno raven varstva osebnih podatkov.

(3) Odločba iz prvega odstavka tega člena ni potrebna, če je tretja država na seznamu tistih držav iz 66. člena tega zakona, za katere je ugotovljeno, da delno zagotavljajo ustrezno raven varstva osebnih podatkov, če se posredujejo tisti osebni podatki in za tiste namene, za katere je ugotovljena ustrezna raven varstva.

Postopek ugotavljanja ustrezne ravni varstva osebnih podatkov

64. člen

(1) Državni nadzorni organ uvede postopek ugotavljanja ustrezne ravni varstva osebnih podatkov v tretji državi na podlagi ugotovitev inšpekcijskega nadzora ali na predlog fizične ali pravne osebe, ki lahko izkaže pravni interes za izdajo odločbe.

(2) Na zahtevo državnega nadzornega organa pridobi ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, od pristojnega organa tretje države potrebne informacije, ali ta država zagotavlja ustrezno raven varstva osebnih podatkov.

(3) Državni nadzorni organ lahko pridobi dodatne informacije o ustrezni ravni varstva osebnih podatkov v tretji državi neposredno od drugih nadzornih organov ter od za to pristojnega organa Evropske unije.

(4) Državni nadzorni organ izda odločbo v dveh mesecih od prejema popolnih informacij iz drugega in tretjega odstavka tega člena. Odločbo lahko izda tudi samo o določeni vrsti osebnih podatkov oziroma njihovi obdelavi za določen namen.

(5) Državni nadzorni organ je dolžan najpozneje v 15 dneh od izdaje odločbe o tem, da tretja država ne zagotavlja ustrezne ravni varstva osebnih podatkov, pisno obvestiti pristojni organ Evropske unije.

Sodno varstvo

65. člen

Zoper odločbo iz četrtega odstavka 64. člena tega zakona ni pritožbe, dovoljen pa je upravni spor.

Seznam

66. člen

(1) Državni nadzorni organ vodi seznam tretjih držav, za katere je ugotovil, da imajo v celoti ali delno zagotovljeno ustrezno raven varstva osebnih podatkov, ali da te nimajo zagotovljene. Če je ugotovljeno, da tretja država le delno zagotavlja ustrezno raven varstva osebnih podatkov, se v seznamu navede tudi, v katerem delu je ustrezna raven zagotovljena.

(2) Glavni državni nadzornik objavi seznam iz prejšnjega odstavka v Uradnem listu Republike Slovenije.

Vezanost državnega nadzornega organa pri odločanju

67. člen

Državni nadzorni organ je pri odločanju vezan na odločitve pristojnega organa Evropske unije glede ocene, ali tretje države zagotavljajo ustrezno raven varstva osebnih podatkov.

Odločanje o iznosu osebnih podatkov

68. člen

(1) Pri odločanju o ustrezni ravni varstva osebnih podatkov v tretji državi je državni nadzorni organ dolžan ugotoviti vse okoliščine v zvezi z iznosom osebnih podatkov. Predvsem mora upoštevati vrsto osebnih podatkov, namen in trajanje predlagane obdelave, pravno ureditev v državi izvora in v državi prejemnici, vključno z ureditvijo varstva osebnih podatkov tujih državljanov, ter ukrepe zavarovanja osebnih podatkov, ki se v njih uporabljajo.

(2) Pri odločanju iz prejšnjega odstavka državni nadzorni organ upošteva zlasti:

1. ali se izneseni osebni podatki uporabljajo le za namen, za katerega so bili izneseni, ali se namen lahko spremeni le na podlagi dovoljenja upravljavca osebnih podatkov, ki jih je posredoval, ali na podlagi osebne privolitve posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo;

2. ali ima posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, možnost izvedeti, za kakšen namen so se njegovi osebni podatki uporabljali, komu so bili posredovani ter možnost popravka ali izbrisa netočnih ali neažurnih osebnih podatkov, razen če mu to zaradi tajnosti postopka onemogočajo obvezujoče mednarodne pogodbe;

3. ali tuji upravljavec izvaja ustrezne organizacijske in tehnične postopke ter ukrepe, s katerimi se zavarujejo osebni podatki;

4. ali je določena kontaktna oseba, ki je pooblaščena podati informacije posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali državnemu nadzornemu organu o obdelavi osebnih podatkov, ki so bili izneseni;

5. ali lahko tuj uporabnik iznese osebne podatke le pod pogojem, če je pri drugem tujem uporabniku, ki mu bodo posredovani osebni podatki, zagotovljeno ustrezno varstvo osebnih podatkov tudi za tuje državljane;

6. ali je zagotovljeno učinkovito pravno varstvo posameznikom, katerih osebni podatki so bili izneseni.

Pravilnik

69. člen

Na predlog glavnega državnega nadzornika izda minister, pristojen za pravosodje, s soglasjem ministra, pristojnega za zunanje zadeve, pravilnik, s katerim podrobneje določi, katere informacije se štejejo za potrebne pri odločanju državnega nadzornega organa o iznosu osebnih podatkov v tretje države.

Posebne določbe

70. člen

(1) Ne glede na prvi odstavek 63. člena tega zakona se lahko iznesejo osebni podatki in posredujejo v tretjo državo, če:

1. tako določa drug zakon ali obvezujoča mednarodna pogodba;

2. je podana osebna privolitev posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki in je seznanjen s posledicami takšnega posredovanja;

3. je iznos potreben za izpolnitev pogodbe med posameznikom, na katerega se nanašajo osebni podatki, in upravljavcem osebnih podatkov ali za izvršitev predpogodbenih ukrepov, sprejetih kot odgovor na zahtevo posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki;

4. je iznos potreben za sklenitev ali izvršitev pogodbe, ki je v korist posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, sklenjeno med upravljavcem osebnih podatkov in tretjo stranko;

5. je iznos potreben, da se pred hujšim ogrožanjem zavaruje življenje ali telo posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki;

6. se iznos opravi iz registrov, javnih knjig ali uradnih evidenc, ki so po zakonu namenjene zagotavljanju informacij javnosti in so na voljo za vpogled javnosti na splošno ali katerikoli osebi, ki lahko izkaže pravni interes, da so v posameznem primeru izpolnjeni pogoji, ki jih za vpogled določa zakon;

7. upravljavec osebnih podatkov zagotovi ustrezne ukrepe zavarovanja osebnih podatkov ter temeljnih pravic in svoboščin posameznikov in navede možnosti njihovega uresničevanja ali varstva, predvsem v določbah pogodb ali v splošnih pogojih poslovanja.

(2) V primeru iznosa osebnih podatkov po 7. točki prejšnjega odstavka mora oseba, ki namerava iznesti osebne podatke, pridobiti posebno odločbo državnega nadzornega organa, ki dovoljuje iznos osebnih podatkov.

(3) Oseba sme iznesti osebne podatke šele po prejemu odločbe iz prejšnjega odstavka, s katero je iznos dovoljen.

(4) Zoper odločbo iz drugega odstavka tega člena ni pritožbe, dovoljen pa je upravni spor. Postopek v upravnem sporu je nujen in prednosten.

(5) Državni nadzorni organ je dolžan najpozneje v 15 dneh od izdaje odločbe iz drugega odstavka tega člena to posredovati pristojnemu organu Evropske unije in državam članicam Evropske unije.

(6) Če pristojni organ Evropske unije po prejemu odločbe sprejme odločitev, da je iznos na podlagi odločbe iz drugega odstavka tega člena nedopusten, je državni nadzorni organ na to odločitev vezan in je dolžan v petih dneh po prejemu te odločitve izdati osebi iz drugega odstavka tega člena novo odločbo, s katero ji prepove nadaljnji iznos osebnih podatkov.

Evidentiranje iznosa

71. člen

Iznos osebnih podatkov v tretjo državo se evidentira skladno z določbami 10. točke prvega odstavka 26. člena tega zakona.

VI. DEL
PODROČNE UREDITVE

1. poglavje
Neposredno trženje

Pravice in dolžnosti upravljavca

72. člen

(1) Upravljavec osebnih podatkov lahko uporablja osebne podatke posameznikov, ki jih je zbral iz javno dostopnih virov ali v okviru zakonitega opravljanja dejavnosti, tudi za namene ponujanja blaga, storitev, zaposlitev ali začasnega opravljanja del z uporabo poštnih storitev, telefonskih klicev, elektronske pošte ali drugih telekomunikacijskih sredstev (v nadaljnjem besedilu: neposredno trženje) v skladu z določbami tega poglavja, če drug zakon ne določa drugače.

(2) Za namene neposrednega trženja lahko upravljavec osebnih podatkov uporablja le naslednje osebne podatke, ki jih je zbral v skladu s prejšnjim odstavkom: osebno ime, naslov stalnega ali začasnega prebivališča, telefonsko številko, naslov elektronske pošte ter številko telefaksa. Na podlagi osebne privolitve posameznika lahko upravljavec osebnih podatkov obdeluje tudi druge osebne podatke, občutljive osebne podatke pa le, če ima za to osebno privolitev posameznika, ki je izrecna in praviloma pisna.

(3) Upravljavec osebnih podatkov mora neposredno trženje izvajati tako, da posameznika ob izvajanju neposrednega trženja obvesti o njegovih pravicah iz 73. člena tega zakona.

(4) Če namerava upravljavec osebnih podatkov posredovati osebne podatke iz drugega odstavka tega člena drugim uporabnikom osebnih podatkov za namene neposrednega trženja ali pogodbenim obdelovalcem, je dolžan o tem obvestiti posameznika in pred posredovanjem osebnih podatkov pridobiti njegovo pisno privolitev. Obvestilo posamezniku o nameravanem posredovanju osebnih podatkov mora vsebovati informacijo, katere podatke namerava posredovati, komu in za kakšen namen. Stroške obvestila krije upravljavec osebnih podatkov.

Pravica posameznika

73. člen

(1) Posameznik lahko kadarkoli pisno ali na drug dogovorjen način zahteva, da upravljavec osebnih podatkov trajno ali začasno preneha uporabljati njegove osebne podatke za namen neposrednega trženja. Upravljavec osebnih podatkov je dolžan v 15 dneh ustrezno preprečiti uporabo osebnih podatkov za namen neposrednega trženja ter o tem v nadaljnjih petih dneh pisno ali na drug dogovorjen način obvestiti posameznika, ki je to zahteval.

(2) Stroške vseh dejanj upravljavca osebnih podatkov v zvezi z zahtevo iz prejšnjega odstavka krije upravljavec.

2. poglavje
Videonadzor

Splošne določbe

74. člen

(1) Določbe tega poglavja se uporabljajo za izvajanje videonadzora, če drug zakon ne določa drugače.

(2) Oseba javnega ali zasebnega sektorja, ki izvaja videonadzor, mora o tem objaviti obvestilo. Obvestilo mora biti vidno in razločno objavljeno na način, ki omogoča posamezniku, da se seznani z njegovim izvajanjem najkasneje, ko se nad njim začne izvajati videonadzor.

(3) Obvestilo iz prejšnjega odstavka mora vsebovati naslednje informacije:

1. da se izvaja videonadzor;
2. naziv osebe javnega ali zasebnega sektorja, ki ga izvaja;
3. telefonsko številko za pridobitev informacije, kje in koliko časa se shranjujejo posnetki iz videonadzornega sistema.

(4) Šteje se, da je z obvestilom iz drugega odstavka tega člena posameznik obveščen o obdelavi osebnih podatkov po 19. členu tega zakona.

(5) Videonadzorni sistem, s katerim se izvaja videonadzor, mora biti zavarovan pred dostopom nepooblaščenih oseb.

Dostop v uradne službene oziroma poslovne prostore

75. člen

(1) Javni in zasebni sektor lahko izvajata videonadzor dostopa v njihove uradne službene oziroma poslovne prostore, če je to potrebno za varnost ljudi ali premoženja, zaradi zagotavljanja nadzora vstopa ali izstopa v ali iz službenih oziroma poslovnih prostorov ali če zaradi narave dela obstaja možnost ogrožanja zaposlenih. Odločitev sprejme pristojni funkcionar, predstojnik, direktor ali drugi pristojni oziroma pooblaščeni posameznik osebe javnega sektorja ali osebe zasebnega sektorja. V pisni odločitvi morajo biti obrazloženi razlogi za uvedbo videonadzora. Uvedba videonadzora se lahko določi tudi z zakonom ali s predpisom, sprejetim na njegovi podlagi.

(2) Videonadzor se lahko izvaja le na takšen način, da se ne more izvajati niti snemanje notranjosti stanovanjskih stavb, ki nimajo vpliva na dostop do njihovih prostorov, niti snemanje vhodov v stanovanja.

(3) O izvajanju videonadzora je potrebno pisno obvestiti vse zaposlene v osebi javnega ali zasebnega sektorja, ki opravljajo delo v nadzorovanem prostoru.

(4) Zbirka osebnih podatkov po tem členu vsebuje posnetek posameznika (slika oziroma glas), datum in čas vstopa in izstopa iz prostora, lahko pa tudi osebno ime posnetega posameznika, naslov njegovega stalnega ali začasnega prebivališča, zaposlitev, številko in podatke o vrsti njegovega osebnega dokumenta ter razlogu vstopa, če se navedeni osebni podatki zbirajo poleg ali s posnetkom videonadzornega sistema.

(5) Osebni podatki iz prejšnjega odstavka se lahko hranijo največ eno leto po nastanku, nato se zbrišejo, če zakon ne določa drugače.

Večstanovanjske stavbe

76. člen

(1) Za uvedbo videonadzora v večstanovanjski stavbi je potrebna pisna privolitev solastnikov, ki imajo v lasti več kot 70 odstotkov solastniških deležev.

(2) Videonadzor se lahko v večstanovanjski stavbi uvede le, kadar je to potrebno za varnost ljudi in premoženja.

(3) Z videonadzorom v večstanovanjski stavbi se lahko nadzoruje le dostop do vhodov in izhodov večstanovanjskih stavb ter njihovi skupni prostori. Prepovedano je izvajati videonadzor nad hišniškim stanovanjem ter delavnico za hišnika.

(4) Prepovedano je omogočiti ali izvajati sprotno ali naknadno pregledovanje posnetkov videonadzornega sistema preko interne kabelske televizije, javne kabelske televizije, interneta ali s pomočjo drugega telekomunikacijskega sredstva, ki lahko prenaša te posnetke.

(5) Prepovedano je z videonadzornim sistemom snemati vhode v posamezna stanovanja.

Delovni prostori

77. člen

(1) Izvajanje videonadzora znotraj delovnih prostorov se lahko izvaja le v izjemnih primerih, kadar je to nujno potrebno za varnost ljudi ali premoženja ali za varovanje tajnih podatkov ter poslovne skrivnosti, tega namena pa ni možno doseči z milejšimi sredstvi.

(2) Videonadzor se lahko izvaja le glede tistih delov prostorov, kjer je potrebno varovati interese iz prejšnjega odstavka.

(3) Prepovedano je izvajati videonadzor v delovnih prostorih izven delovnega mesta, zlasti v garderobah, dvigalih in sanitarnih prostorih.

(4) Zaposleni morajo biti pred začetkom izvajanja videonadzora po tem členu vnaprej pisno obveščeni o njegovem izvajanju.

(5) Pred uvedbo videonadzora v osebi javnega ali zasebnega sektorja se mora delodajalec posvetovati z reprezentativnim sindikatom pri delodajalcu.

(6) Na področju obrambe države, obveščevalno-varnostne dejavnosti države in varovanja tajnih podatkov se ne uporabljata četrti in peti odstavek tega člena.

3. poglavje
Biometrija

Splošna določba

78. člen

Z obdelavo biometričnih značilnosti se ugotavljajo ali primerjajo lastnosti posameznika, tako da se lahko izvrši njegova identifikacija oziroma preveri njegova identiteta (v nadaljnjem besedilu: biometrijski ukrepi) pod pogoji, ki jih določa ta zakon.

Biometrijski ukrepi v javnem sektorju

79. člen

(1) Biometrijske ukrepe v javnem sektorju se lahko določi le z zakonom, če je to nujno potrebno za varnost ljudi ali premoženja ali za varovanje tajnih podatkov ter poslovne skrivnosti, tega namena pa ni možno doseči z milejšimi sredstvi.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se biometrijske ukrepe lahko določi z zakonom, če gre za izpolnjevanje obveznosti iz obvezujoče mednarodne pogodbe ali za identifikacijo posameznikov pri prehajanju državnih meja.

Biometrijski ukrepi v zasebnem sektorju

80. člen

(1) Zasebni sektor lahko izvaja biometrijske ukrepe le, če so nujno potrebni za opravljanje dejavnosti, za varnost ljudi ali premoženja ali za varovanje tajnih podatkov ali poslovne skrivnosti. Biometrijske ukrepe lahko izvaja le nad svojimi zaposlenimi, če so bili predhodno o tem pisno obveščeni.

(2) Če izvajanje določenih biometrijskih ukrepov v zasebnem sektorju ni urejeno z zakonom, je upravljavec osebnih podatkov, ki namerava izvajati biometrijske ukrepe, dolžan pred uvedbo ukrepov posredovati državnemu nadzornemu organu opis nameravanih ukrepov in razloge za njihovo uvedbo.

(3) Državni nadzorni organ je po prejemu posredovanih informacij iz prejšnjega odstavka dolžan v dveh mesecih odločiti, ali je nameravana uvedba biometrijskih ukrepov v skladu s tem zakonom, predvsem s pogoji iz prvega stavka prvega odstavka tega člena. Rok se lahko podaljša za največ en mesec, če bi uvajanje teh ukrepov prizadelo več kot 20 zaposlenih v osebi zasebnega sektorja, ali če reprezentativni sindikat pri delodajalcu zahteva sodelovanje v upravnem postopku.

(4) Upravljavec osebnih podatkov sme izvajati biometrijske ukrepe po prejemu odločbe iz prejšnjega odstavka, s katero je izvajanje biometrijskih ukrepov dovoljeno.

(5) Zoper odločbo državnega nadzornega organa iz tretjega odstavka tega člena ni pritožbe, dovoljen pa je upravni spor.

Biometrijski ukrepi v zvezi z zaposlenimi v javnem sektorju

81. člen

Ne glede na določbe 79. člena tega zakona se v javnem sektorju lahko uvedejo biometrijski ukrepi v zvezi z vstopom v stavbo ali dele stavbe in evidentiranjem prisotnosti zaposlenih na delu, ki se izvedejo ob smiselni uporabi drugega, tretjega in četrtega odstavka 80. člena tega zakona.

4. poglavje
Evidenca vstopov in izstopov iz prostorov

Evidenca

82. člen

(1) Oseba javnega ali zasebnega sektorja lahko za namene varovanja premoženja, življenja ali telesa posameznikov ter reda v njenih prostorih od posameznika, ki namerava vstopiti ali izstopiti iz tega prostora, zahteva, da navede vse ali nekatere osebne podatke iz drugega odstavka tega člena ter razlog vstopa ali izstopa. Po potrebi lahko osebne podatke preveri tudi z vpogledom v osebni dokument posameznika.

(2) V evidenci vstopov in izstopov se lahko o posamezniku vodijo samo naslednji osebni podatki: osebno ime, številka in vrsta osebnega dokumenta, naslov stalnega ali začasnega prebivališča, zaposlitev ter datum, ura in razlog vstopa ali izstopa v ali iz prostorov.

(3) Evidenca iz prejšnjega odstavka velja za uradno evidenco v skladu z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek, če je potrebno pridobiti podatke z vidika koristi mladoletnika ali za izvrševanje pristojnosti policije ter obveščevalno-varnostne dejavnosti.

(4) Osebni podatki iz evidence iz drugega odstavka tega člena se lahko hranijo največ tri leta od vpisa, nato se zbrišejo ali na drug način uničijo, če zakon ne določa drugače.

5. poglavje
Javne knjige in varstvo osebnih podatkov

Zakoniti namen javne knjige

83. člen

Osebni podatki iz javne knjige, urejene z zakonom, se lahko uporabljajo le v skladu z namenom, za katerega so bili

zbrani ali se obdelujejo, če je zakoniti namen njihovega zbiranja ali obdelave določen ali določljiv.

6. poglavje
Povezovanje zbirk osebnih podatkov

Uradne evidence in javne knjige

84. člen

(1) Zbirke osebnih podatkov iz uradnih evidenc in javnih knjig je dovoljeno povezovati, če tako določa zakon.

(2) Upravljavci ali upravljavec osebnih podatkov, ki povezuje dve ali več zbirk osebnih podatkov, ki se vodijo za različne namene, so dolžni o tem predhodno pisno obvestiti državni nadzorni organ.

(3) Če vsaj ena zbirka osebnih podatkov, ki naj bi se jo povezalo, vsebuje občutljive podatke, ali če bi povezovanje imelo za posledico razkritje občutljivih podatkov ali je za izvedbo povezovanja potrebna uporaba istega povezovalnega znaka, povezovanje ni dovoljeno brez predhodnega dovoljenja državnega nadzornega organa.

(4) Državni nadzorni organ dovoli povezavo iz prejšnjega odstavka na podlagi pisne vloge upravljavca osebnih podatkov, če ugotovi, da upravljavci osebnih podatkov zagotavljajo ustrezno zavarovanje osebnih podatkov.

(5) Zoper odločbo iz prejšnjega odstavka ni pritožbe, dovoljen pa je upravni spor.

Prepoved povezovanja

85. člen

Prepovedano je povezovati zbirke osebnih podatkov iz kazenske evidence in prekrškovnih evidenc z drugimi zbirkami osebnih podatkov ter povezovati zbirke osebnih podatkov iz kazenske evidence in prekrškovne evidence.

Posebna določba

86. člen

V registru zbirk osebnih podatkov se podatki o povezanih zbirkah osebnih podatkov iz uradnih evidenc ter javnih knjig vodijo posebej.

7. poglavje
Strokovni nadzor

Uporaba določb tega poglavja

87. člen

Če drug zakon ne določa drugače, se določbe tega poglavja uporabljajo za obdelavo osebnih podatkov pri strokovnem nadzoru, ki je določen z zakonom.

Splošne določbe

88. člen

(1) Oseba javnega sektorja, ki izvaja strokovni nadzor (v nadaljnjem besedilu: izvajalec strokovnega nadzora), lahko obdeluje osebne podatke, ki jih obdelujejo upravljavci osebnih podatkov, nad katerimi ima po zakonu pristojnost izvajati strokovni nadzor.

(2) Izvajalec strokovnega nadzora ima pravico do vpogleda, izpisa, prepisovanja ali kopiranja vseh osebnih podatkov iz prejšnjega odstavka, pri njihovi obdelavi za namene strokovnega nadzora in izdelave poročila ali ocene pa je dolžan varovati njihovo tajnost. V poročilu ali oceni ob zaključku strokovnega nadzora lahko izvajalec strokovnega nadzora zapiše le tiste osebne podatke, ki so nujni za dosego namena strokovnega nadzora.

(3) Stroške vpogleda, izpisa, prepisovanja ali kopiranja iz prejšnjega odstavka krije upravljavec osebnih podatkov.

Strokovni nadzor in dodatna obdelava osebnih podatkov

89. člen

(1) Izvajalec strokovnega nadzora lahko pri opravljanju strokovnega nadzora, pri katerem v skladu s prvim odstavkom 88. člena tega zakona obdeluje osebne podatke, pisno obvesti posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, da izvaja strokovni nadzor in ga obvesti, da lahko pisno ali ustno poda svoja stališča.

(2) Posameznik iz prejšnjega odstavka lahko posreduje izvajalcu strokovnega nadzora za namene izvajanja strokovnega nadzora osebne podatke drugega posameznika, ki bi lahko o zadevi, v kateri se izvaja strokovni nadzor, kaj vedel. Če izvajalec strokovnega nadzora ugotovi, da je to potrebno, opravi razgovor tudi z drugim posameznikom.

Strokovni nadzor in občutljivi osebni podatki

90. člen

Če se pri izvajanju strokovnega nadzora obdelujejo občutljivi osebni podatki, izvajalec strokovnega nadzora o tem naredi uradni zaznamek ali drug uradni zapis v spisu zadeve upravljavca osebnih podatkov.

VII. DEL
KAZENSKE DOLOČBE

Splošne kršitve določb tega zakona

91. člen

(1) Z globo od 4.170 do 12.510 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost:

1. če obdeluje osebne podatke, ne da bi imel za to podlago v zakonu ali v osebni privolitvi posameznika (8. člen);
2. če posamezna opravila v zvezi z obdelavo osebnih podatkov zaupa drugi osebi, ne da bi sklenil pogodbo v skladu z drugim odstavkom 11. člena;
3. če obdeluje občutljive osebne podatke v nasprotju s 13. členom ali jih ne zavaruje v skladu s 14. členom;
4. če avtomatizirano obdeluje osebne podatke v nasprotju s 15. členom;
5. če zbira osebne podatke za namene, ki niso določeni in zakoniti, ali če jih nadalje obdeluje v nasprotju s 16. členom;
6. če posreduje uporabniku osebnih podatkov osebne podatke v nasprotju z drugim odstavkom 17. člena ali če ne uniči osebnih podatkov v skladu s tretjim odstavkom 17. člena ali ne objavi rezultatov obdelave v skladu s četrtim odstavkom 17. člena;
7. če ne obvesti posameznika o obdelavi osebnih podatkov v skladu z 19. členom;
8. če uporablja isti povezovalni znak v nasprotju z 20. členom;
9. če ne zbriše, uniči, blokira ali anonimizira osebnih podatkov, potem ko je bil izpolnjen namen obdelave v skladu z drugim odstavkom 21. člena;
10. če ravna v nasprotju z 22. členom;
11. če ne zagotovi, da katalog zbirke osebnih podatkov vsebuje podatke, ki jih določa zakon (26. člen);
12. če ne posreduje podatkov za potrebe registra zbirk osebnih podatkov (27. člen);
13. če ravna v nasprotju s prvim ali drugim odstavkom 30. člena ali če ravna v nasprotju z drugim, tretjim ali petim odstavkom 31. člena;
14. če ravna v nasprotju z 32. členom ali če ravna v nasprotju z drugim ali petim odstavkom 33. člena;
15. če v nasprotju s prvim odstavkom 63. člena ali v nasprotju s 70. členom iznaša osebne podatke v tretjo državo.

(2) Z globo od 830 do 2.080 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka tudi odgovorna oseba pravne osebe,

samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 830 do 2.080 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa ali organa samoupravne lokalne skupnosti, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

(4) Z globo od 200 do 830 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

Kršitev določb o pogodbeni obdelavi

92. člen

(1) Z globo od 4.170 do 12.510 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če prekorači pooblastila, vsebovana v pogodbi iz drugega odstavka 11. člena ali ne vrne osebnih podatkov v skladu s tretjim odstavkom 11. člena.

(2) Z globo od 830 do 2.080 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka tudi odgovorna oseba pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 830 do 2.080 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa ali organa samoupravne lokalne skupnosti, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

(4) Z globo od 200 do 830 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

Kršitev določb o zavarovanju osebnih podatkov

93. člen

(1) Z globo od 4.170 do 12.510 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če v skladu s tem zakonom obdeluje osebne podatke in ne zagotovi zavarovanja osebnih podatkov (24. in 25. člen).

(2) Z globo od 830 do 1.250 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka tudi odgovorna oseba pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 830 do 1.250 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa ali organa samoupravne lokalne skupnosti, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

(4) Z globo od 200 do 830 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

Kršitev določb o neposrednem trženju

94. člen

(1) Z globo od 2.080 do 4.170 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če v skladu s tem zakonom obdeluje osebne podatke za namene neposrednega trženja in ne ravna v skladu z 72. ali 73. členom.

(2) Z globo od 410 do 1.250 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka tudi odgovorna oseba pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 200 do 830 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

Kršitev splošnih določb o videonadzoru

95. člen

(1) Z globo od 4.170 do 12.510 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost:

1. če ne objavi obvestila na način iz drugega odstavka 74. člena;

2. če obvestilo ne vsebuje informacij iz tretjega odstavka 74. člena;

3. če ne zavaruje videonadzornega sistema, s katerim se izvaja videonadzor, v nasprotju s petim odstavkom 74. člena.

(2) Z globo od 830 do 1.250 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka tudi odgovorna oseba pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 830 do 1.250 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa ali organa samoupravne lokalne skupnosti, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

(4) Z globo od 200 do 830 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

Kršitev določb o videonadzoru glede dostopa v uradne službene oziroma poslovne prostore

96. člen

(1) Z globo od 4.170 do 12.510 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost:

1. če izvaja videonadzor brez obrazložene pisne odločitve ali brez druge pravne podlage iz prvega odstavka 75. člena;

2. če izvaja videonadzor tako, da izvaja snemanje notranjosti stanovanjskih stavb, ki nimajo vpliva na dostop do njihovih prostorov ali posnetke vhodov v stanovanja (drugi odstavek 75. člena);

3. če pisno ne obvesti zaposlenih (tretji odstavek 75. člena);

4. če hrani osebne podatke v nasprotju s petim odstavkom 75. člena.

(2) Z globo od 830 do 1.250 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka tudi odgovorna oseba pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 830 do 1.250 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa ali organa samoupravne lokalne skupnosti, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

(4) Z globo od 200 do 830 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

Kršitev določb o videonadzoru pri večstanovanjskih stavbah

97. člen

(1) Z globo od 2.080 do 8.340 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, ki izvaja videonadzor v nasprotju s 76. členom.

(2) Z globo od 410 do 1.250 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka tudi odgovorna oseba pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 830 do 1.250 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa ali organa samoupravne lokalne skupnosti, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

(4) Z globo od 200 do 410 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

Kršitev določb o videonadzoru v delovnih prostorih

98. člen

(1) Z globo od 4.170 do 12.510 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, ki izvaja videonadzor v delovnih prostorih v nasprotju z 77. členom.

(2) Z globo od 1.250 do 2.080 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka tudi odgovorna oseba pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 1.250 do 2.080 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa ali organa samou-

pravne lokalne skupnosti, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

(4) Z globo od 830 do 1.200 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

Kršitev določb o biometriji v javnem sektorju

99. člen

(1) Z globo od 4.170 do 12.510 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba javnega sektorja, ki izvaja biometrijske ukrepe v nasprotju s 79. členom.

(2) Z globo od 1.250 do 2.080 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka tudi odgovorna oseba pravne osebe javnega sektorja.

(3) Z globo od 1.250 do 2.080 eurov se kaznuje za prekršek iz prvega odstavka tega člena tudi odgovorna oseba državnega organa ali organa samoupravne lokalne skupnosti, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

Kršitev določb o biometriji v zasebnem sektorju

100. člen

(1) Z globo od 4.170 do 12.510 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, ki izvaja biometrijske ukrepe v nasprotju z 80. členom.

(2) Z globo od 1.250 do 2.080 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka tudi odgovorna oseba pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

Kršitev določb o evidenci vstopov in izstopov

101. člen

(1) Z globo od 2.080 do 4.170 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost:

1. ki uporablja evidenco vstopov in izstopov kot uradno evidenco v nasprotju s tretjim odstavkom 82. člena;

2. ki ravna v nasprotju s četrtim odstavkom 82. člena.

(2) Z globo od 200 do 830 eurov se za prekršek kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori prekršek iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 200 do 830 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa ali organa samoupravne lokalne skupnosti, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

(4) Z globo od 200 do 410 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

Kršitev določb o povezovanju zbirk osebnih podatkov

102. člen

(1) Z globo od 830 do 2.080 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa ali samoupravne lokalne skupnosti, ki poveže zbirke osebnih podatkov v nasprotju s tretjim odstavkom 84. člena.

(2) Z globo od 830 do 2.080 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa ali samoupravne lokalne skupnosti, ki poveže zbirke osebnih podatkov iz kazenske evidence in prekrškovnih evidenc z drugimi zbirkami osebnih podatkov ali poveže zbirke osebnih podatkov iz kazenske evidence z zbirko osebnih podatkov iz prekrškovnih evidenc (85. člen).

Kršitev določb o strokovnem nadzoru

103. člen

(1) Z globo od 4.170 do 12.510 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba:

1. če izvaja strokovni nadzor v nasprotju z drugim odstavkom 88. člena;

2. če ne napravi uradnega zaznamka ali drugega uradnega zapisa v nasprotju z 90. členom tega zakona.

(2) Z globo od 830 do 1.250 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka tudi odgovorna oseba pravne osebe.

(3) Z globo od 830 do 1.250 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba državnega organa ali organa samoupravne lokalne skupnosti, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

(4) Z globo od 200 do 830 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

Zakon o varstvu osebnih podatkov – ZVOP-1 (Uradni list RS, št. 86/04) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

VIII. DEL
PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

Pristojnosti Pooblaščenca za dostop do informacij javnega značaja glede varstva osebnih podatkov

104. člen – upoštevan ZInfP

(prenehal veljati)

Rok za izdajo podzakonskih predpisov

105. člen

(1) Pravilnik iz tretjega odstavka 28. člena in 69. člena tega zakona se izda v dveh mesecih od uveljavitve tega zakona.

(2) Predpis iz drugega odstavka 52. člena tega zakona se izda do 1. januarja 2006.

Prehodna ureditev

106. člen

(1) Javni skladi lahko obdelujejo ter zbirajo na podlagi osebne privolitve od posameznikov osebne podatke, ki se nanašajo na njih, če so ti podatki potrebni in primerni za izvrševanje njihovih nalog in pristojnosti, ne glede na določbe zakonov, ki urejajo njihove naloge in pristojnosti ter določbe tega zakona, do uveljavitve posebnega zakona, ki bo uredil ta vprašanja.

(2) Upravljavci osebnih podatkov lahko javnosti posredujejo in javno objavijo osebno ime, naziv ali funkcijo, službeno telefonsko številko in naslov službene elektronske pošte predstojnika in tistih zaposlenih, katerih delo je pomembno zaradi poslovanja s strankami oziroma uporabniki storitev, do uveljavitve posebnega zakona, ki bo uredil ta vprašanja.

Izraz upravljavec osebnih podatkov

107. člen

Izrazi »upravljavec zbirke osebnih podatkov«, »upravljavec podatkov« ali »upravljalec zbirk podatkov« ali »upravljalec zbirke podatkov«, ki so določeni v zakonih, se štejejo za izraz »upravljavec osebnih podatkov« po tem zakonu.

Začetek delovanja Državnega nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov

108. člen – upoštevan ZInfP

(prenehal veljati)

Imenovanje glavnega državnega nadzornika

109. člen – upoštevan ZInfP

(prenehal veljati)

Prevzem zaposlenih in arhivov

110. člen – upoštevan ZInfP
(prenehal veljati)

Uporaba posameznih določb tega zakona

111. člen

(1) Določbe drugega odstavka 48. člena ter 3. in 4. točke prvega odstavka 49. člena tega zakona se začnejo uporabljati z dnem začetka delovanja Državnega nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov.

(2) Do vzpostavitve spletne strani Državnega nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov se informacije, ki jih po tem zakonu objavlja državni nadzorni organ na svoji spletni strani, objavljajo na spletni strani Ministrstva za pravosodje.

Dokončanje tekočih postopkov

112. člen

Če je odločba ali sklep inšpektorja izdan pred uveljavitvijo tega zakona, se postopek konča po določbah Zakona o varstvu osebnih podatkov (Uradni list RS, št. 59/99, 57/01, 59/01 – popr., 52/02 – ZDU-1 in 73/04 – ZUP-C).

Prenos vodenja registra zbirk osebnih podatkov

113. člen

(1) Skupni katalog osebnih podatkov, ki se vodi po določbah Zakona o varstvu osebnih podatkov (Uradni list RS, št. 59/99, 57/01, 59/01 – popr., 52/02 – ZDU-1 in 73/04 – ZUP-C), se z dnem uveljavitve tega zakona preimenuje v register zbirk osebnih podatkov.

(2) Do 1. januarja 2006 vodi in vzdržuje register iz prejšnjega odstavka Ministrstvo za pravosodje, s tem datumom pa ga preda Državnemu nadzornemu organu za varstvo osebnih podatkov.

Dopolnitev podatkov v registru zbirk osebnih podatkov

114. člen

Upravljavci osebnih podatkov, ki so posredovali osebne podatke po določbah Zakona o varstvu osebnih podatkov (Uradni list RS, št. 59/99, 57/01, 59/01 – popr., 52/02 – ZDU-1 in 73/04 – ZUP-C) v skupni katalog osebnih podatkov morajo posredovati vse podatke iz 27. člena tega zakona pristojnemu organu iz 113. člena tega zakona v enem letu po uveljavitvi podzakonskega predpisa iz tretjega odstavka 28. člena tega zakona.

Prenehanje veljavnosti

115. člen

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Zakon o varstvu osebnih podatkov (Uradni list RS, št. 59/99, 57/01, 59/01 – popr., 52/02 – ZDU-1 in 73/04 – ZUP-C).

(2) Z dnem začetka dela Državnega nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov preneha veljati druga alinea prvega odstavka in tretji odstavek 13. člena Uredbe o organih v sestavi ministrstev (Uradni list RS, št. 58/03).

(3) Z dnem uveljavitve tega zakona prenehajo veljati določbe prvega odstavka 110. člena in drugega odstavka 111. člena Zakona o elektronskih komunikacijah (Uradni list RS, št. 43/04) v delu, ki določajo zbiranje, obdelavo in objavo EMŠO – enotne matične številke občana.

Sprememba v drugem zakonu

116. člen

V Zakonu o ratifikaciji Konvencije o varstvu posameznikov glede na avtomatsko obdelavo osebnih podatkov (Uradni list RS, št. 11/94 – Mednarodne pogodbe, št. 3/94) se v 3. členu besedilo »znanost in tehnologijo« nadomesti z besedilom »pravosodje«.

Začetek veljavnosti

117. člen

Ta zakon začne veljati 1. januarja 2005.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu osebnih podatkov – ZVOP-1A (Uradni list RS, št. 67/07) vsebuje naslednjo prehodno in končno določbo:

Prehodna določba

17. člen

Minister, pristojen za pravosodje, izda pravilnik iz sedmega odstavka 31. člena zakona v šestdesetih dneh po uveljavitvi tega zakona.

Končna določba

18. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, 3. člen tega zakona pa se začne uporabljati šestdeseti dan po objavi tega zakona.

4691. Zakon o reviziji postopkov javnega naročanja (uradno prečiščeno besedilo) (ZRPJN-UPB5)

Na podlagi 153. člena Poslovnika državnega zbora je Državni zbor Republike Slovenije na seji dne 27. septembra 2007 potrdil uradno prečiščeno besedilo Zakona o reviziji postopkov javnega naročanja, ki obsega:

– Zakon o reviziji postopkov javnega naročanja – ZRPJN (Uradni list RS, št. 78/99 z dne 24. 9. 1999),

– popravek Zakona o reviziji postopkov javnega naročanja – ZRPJN (Uradni list RS, št. 90/99 z dne 5. 11. 1999),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o reviziji postopkov javnega naročanja – ZRPJN-A (Uradni list RS, št. 110/2002 z dne 18. 12. 2002),

– Zakon o prenosu nalog nekaterih vladnih služb na ministrstva – ZPNNVSM (Uradni list RS, št. 2/04 z dne 15. 1. 2004),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o reviziji postopkov javnega naročanja – ZRPJN-B (Uradni list RS, št. 42/04 z dne 23. 4. 2004),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o reviziji postopkov javnega naročanja – ZRPJN-C (Uradni list RS, št. 61/05 z dne 30. 6. 2005),

– Zakon o dopolnitvah Zakona o reviziji postopkov javnega naročanja – ZRPJN-D (Uradni list RS, št. 78/06 z dne 25. 7. 2006) in

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o reviziji postopkov javnega naročanja – ZRPJN-E (Uradni list RS, št. 53/07 z dne 15. 6. 2007).

Št. 450-02/99-10/43
Ljubljana, dne 27. septembra 2007
EPA 1514-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr. med., l.r.

Z A K O N
O REVIZIJI POSTOPKOV JAVNEGA NAROČANJA
uradno prečiščeno besedilo
(ZRPJN-UPB5)

Prvi del
SPLOŠNE DOLOČBE

Predmet zakona

1. člen

S tem zakonom se ureja pravno varstvo ponudnikov in javnega interesa v postopkih oddaje javnih naročil, ki se izvaja z revizijo postopkov oddaje javnih naročil, opredeljenih v predpisih o javnih naročilih, določa organe, ki so pristojni za varstvo pravic ponudnikov in javnega interesa, in postopek revizije po tem zakonu.

2. člen

(črtan)

Temeljna načela

3. člen

(1) Pravno varstvo ponudnikov v postopkih javnega naročanja, zagotovljeno z revizijo postopkov oddaje javnih naročil, temelji na načelih, ki veljajo za oddajo javnih naročil, poleg tega pa veljajo še naslednja načela:

1. načelo zakonitosti,
2. načelo hitrosti,
3. načelo dostopnosti,
4. načelo učinkovitosti.

(2) V postopku revizije morajo sodelujoči ves čas postopka ravnati skladno s predpisi, ki veljajo v času postopka oddaje javnega naročila.

(3) Vse stranke in organi v postopku si morajo prizadevati k čim hitrejši rešitvi spora, ki izhaja iz postopka oddaje javnega naročila.

(4) Vsakemu, ki je zainteresiran za dodelitev naročila, mora biti pod enakimi pogoji dostopno pravno varstvo, s katerim se varujejo interesi, zagotovljeni s predpisi, ki urejajo oddajo javnih naročil in drugimi predpisi, in ki mora krepiti zaupanje javnosti v delo države in njenih organov.

(5) V reviziji postopkov oddaje javnih naročil in v drugih postopkih, urejenih s tem zakonom, se glede vprašanj, ki jih ta zakon ne ureja, smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja pravdni postopek.

Drugi del
POSEBNE DOLOČBE

Prvo poglavje
Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil

4. člen

(1) Pravno varstvo ponudnikov v vseh stopnjah postopkov oddaje javnih naročil zagotavlja poseben, neodvisen in samostojen državni organ nadzora nad zakonitostjo postopkov oddaje javnih naročil, Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (skrajšano: Državna revizijska komisija).

(2) Državna revizijska komisija je pristojna tudi za nadzor nad izvajanjem določb tega zakona, ki se nanašajo na naročnika in odloča kot prekrškovni organ o prekrških za kršitve tega zakona, skladno z zakonom, ki ureja prekrške.

(3) Državna revizijska komisija ima pečat okrogle oblike z naslednjo vsebino: »Republika Slovenija – Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil«, na sredini je grb Republike Slovenije.

(4) Sredstva za delo Državne revizijske komisije se zagotovijo v proračunu Republike Slovenije na predlog Državne revizijske komisije. O porabi sredstev odloča Državna revizijska komisija.

Imenovanje članov

5. člen

(1) Predsednika in člane državne revizijske komisije imenuje in razrešuje državni zbor na predlog komisije, pristojne za volitve in imenovanja. Pristojna komisija objavi razpis za možne kandidate za predsednika in člane najmanj šest mesecev pred iztekom mandata ali najkasneje v 15 dneh po predčasni razrešitvi. Pri objavi razpisa in imenovanju je treba upoštevati, da morajo predsednik in člani izpolnjevati naslednje splošne pogoje:

– da je državljan Republike Slovenije in aktivno obvlada slovenski jezik,
– da je poslovno sposoben in ima splošno zdravstveno zmožnost,
– da je dopolnil 30 let starosti,
– da ni obsojen zaradi naklepnega kaznivega dejanja na zaporno kazen, ki je daljša od šestih mesecev,
– da ima vsaj dve leti delovnih izkušenj na področju javnih naročil.

Predsednik in dva člana morajo imeti univerzitetno izobrazbo pravne smeri in opravljen pravniški državni izpit, ostala člana pa univerzitetno izobrazbo ekonomske oziroma tehniške smeri.

(2) Predsednik in člani Državne revizijske komisije imajo status državnega funkcionarja.

(3) Državna revizijska komisija ima predsednika in štiri člane. Mandat predsednika in članov je pet let in so lahko ponovno imenovani. V primeru predčasne razrešitve, se novi predsednik in član imenuje za preostanek petletnega mandata.

(4) Predsednik in član je lahko predčasno razrešen samo v naslednjih primerih:

– če Državnemu zboru predloži izjavo, da odstopa;
– če je obsojen za kaznivo dejanje s kaznijo odvzema prostosti;
– če trajno izgubi delovno zmožnost za opravljanje svoje funkcije;
– če ne ravna v skladu z zakonom in ustavo.

Predsednik Državne revizijske komisije

6. člen

(1) Predsednik zastopa, vodi in organizira delo Državne revizijske komisije.

(2) Predsednik lahko pooblasti posamezne člane, da organizirajo in vodijo delo na posameznih področjih.

Poslovnik o delu Državne revizijske komisije

7. člen

(1) Državna revizijska komisija ima svoj poslovnik, s katerim ureja podrobnejšo organizacijo in način dela.

(2) Poslovnik sprejema Državna revizijska komisija v soglasju z Državnim zborom Republike Slovenije.

Varovanje skrivnosti

8. člen

Vsi zaposleni v Državni revizijski komisiji morajo pri svojem delu varovati podatke, ki se nanašajo na državno, vojaško, uradno ali poslovno skrivnost in ravnati z listinami skladno s stopnjo zaupnosti.

Drugo poglavje
Postopek pri naročniku

Aktivna legitimacija v postopku revizije

9. člen

(1) Zahtevek za revizijo lahko vloži vsaka oseba, ki ima ali je imela interes za dodelitev naročila in ki verjetno izkaže, da ji je bila ali da bi ji lahko bila povzročena škoda zaradi ravnanja naročnika, ki se v zahtevku za revizijo navaja kot kršitev naročnika v postopku oddaje javnega naročila.

(2) V primeru, če je bil ali bi lahko bil, zaradi ravnanja naročnika ogrožen javni interes, lahko vložijo zahtevek za revizijo tudi Državno pravobranilstvo Republike Slovenije, ministrstvo, pristojno za finance ali urad, pristojen za varstvo konkurence. Organi iz prejšnjega stavka lahko zahtevek za revizijo vložijo kadarkoli med potekom postopka, vendar najkasneje do dokončnosti odločitve o dodelitvi javnega naročila oziroma priznanju sposobnosti.

(3) V primeru, da vložijo zahtevek za revizijo osebe, ki so ali nameravajo predložiti skupno ponudbo, lahko zahtevek za revizijo vložijo le vse osebe skupaj.

Vlaganje revizijskih zahtevkov za oceno meril in omejitvenih postopkov

10. člen

(1) Zahtevek za revizijo je mogoče vložiti tudi zoper merila za ocenjevanje ponudb oziroma zoper omejitve za sodelovanje v postopkih oddaje javnih naročil.

(2) V primeru iz prejšnjega odstavka državna revizijska komisija presoja zahtevek za revizijo s stališča usklajenosti s predpisi, ki urejajo postopek oddaje javnih naročil ali usklajenosti z drugimi predpisi.

Posledice vloženega zahtevka za revizijo

11. člen

(1) Vloženi zahtevek za revizijo ne zadrži postopka oddaje javnega naročila. O vloženem zahtevku za revizijo mora naročnik obvestiti vse udeležene v postopku oddaje javnega naročila najpozneje v treh dneh od prejema zahtevka za revizijo.

(2) Ne glede na vložen zahtevek za revizijo lahko naročnik nadaljuje z izvedbo postopka oddaje javnega naročila, ne sme pa skleniti pogodbe. Naročnik sme skleniti pogodbo o oddaji javnega naročila skladno z odločitvijo Državne revizijske komisije o zahtevku za revizijo.

(3) Naročnik lahko ob prejemu zahtevka za revizijo odloči, da se ne glede na prvi odstavek tega člena izvajanje postopka oddaje javnega naročila zadrži do odločitve Državne revizijske komisije in o tem najpozneje v treh dneh obvesti vse udeležence v postopku oddaje javnega naročila.

(4) Državna revizijska komisija lahko na predlog vlagatelja zahtevka za revizijo sprejme sklep, da vloženi zahtevek za revizijo zadrži nadaljnje aktivnosti naročnika v postopku oddaje javnega naročila v celoti ali jih zadrži le deloma. Pri odločanju o predlogu vlagatelja Državna revizijska komisija upošteva razmerje med škodljivimi posledicami zadržanja aktivnosti v postopku in koristmi za vse, ki bi lahko bili oškodovani ter javnim interesom za izvedbo postopka oddaje javnega naročila. Če Državna revizijska komisija predlogu ugodi, mora naročnik o tem obvestiti vse udeležene v postopku oddaje javnega naročila.

(5) Predlog iz prejšnjega odstavka tega člena se kadarkoli po vloženem zahtevku za revizijo vloži na Državno revizijsko komisijo, ki mora o zahtevku odločiti v roku sedmih dni od dneva prejema.

(6) Vlagatelj zahtevka za revizijo posreduje predlog iz prejšnjega odstavka hkrati tudi naročniku, ki sme o njem posredovati Državni revizijski komisiji svoje mnenje v dveh dneh od njegovega prejema. Mnenje mora naročnik obrazložiti.

11.a člen

(1) Na obrazloženi predlog naročnika lahko sprejme Državna revizijska komisija sklep, da vloženi zahtevek za revizijo ne zadrži sklenitve pogodbe o oddaji javnega naročila.

(2) Naročnik posreduje predlog iz prejšnjega odstavka tega člena tudi vlagatelju zahtevka za revizijo. Vlagatelj zahtevka lahko o predlogu naročnika da mnenje v treh dneh od njegovega prejema in ga pošlje Državni revizijski komisiji in naročniku.

(3) Pri odločanju o predlogu naročnika Državna revizijska komisija upošteva razmerje med škodljivimi posledicami nezadržanja sklenitve pogodbe in koristmi za vse, ki bi lahko bili oškodovani, ter javnim interesom za sklenitev pogodbe o oddaji javnega naročila.

Vložitev zahtevka za revizijo

12. člen

(1) Zahtevek za revizijo se lahko vloži v vseh stopnjah postopka oddaje javnega naročila, zoper vsako ravnanje naročnika, razen če zakon, ki ureja oddajo javnih naročil in ta zakon, ne določata drugače. Po odločitvi o dodelitvi naročila oziroma priznanju sposobnosti je rok za vložitev zahtevka za revizijo deset dni od prejema odločitve o dodelitvi naročila oziroma priznanju sposobnosti. Zahtevek za revizijo mora biti obrazložen.

(2) Zahtevek za revizijo, ki se nanaša na vsebino objave in/ali razpisno dokumentacijo, se v postopkih iz 1., 2., 3., in 5. točke prvega odstavka 24. člena Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 128/06) in 1., 2. in 4. točke prvega odstavka 32. člena Zakona o javnem naročanju na vodnem, energetskem, transportnem področju in področju poštnih storitev (Uradni list RS, št. 128/06) lahko vloži najkasneje v 10 dneh od dneva objave obvestila o javnem naročilu oziroma dostopnosti razpisne dokumentacije. Zahtevka za revizijo po tem odstavku v nobenem primeru ni mogoče vložiti po roku, ki je določen za oddajo ponudb.

(3) Vlagatelj mora vložiti zahtevek za revizijo pri naročniku. Naročnik mora kopijo zahtevka za revizijo v treh dneh od prejema posredovati izbranemu ponudniku. S kopijo zahtevka za revizijo vlagatelj obvesti tudi ministrstvo, pristojno za finance. Zahtevek za revizijo se vroči po pošti priporočeno s povratnico ali v elektronski obliki, če je overjen s kvalificiranim potrdilom.

(4) Vlagatelj mora v zahtevku za revizijo navesti:

1. naziv vlagatelja zahtevka za revizijo in kontaktno osebo,
2. naziv naročnika,
3. javno naročilo oziroma odločitev o dodelitvi naročila ali o priznanju sposobnosti,
4. kršitve,
5. dejstva in dokaze, s katerimi se kršitve dokazujejo,
6. potrdilo o vplačilu takse iz 22. člena tega zakona.

(5) Če naročnik ugotovi, da vloženi zahtevek za revizijo ne vsebuje vseh podatkov iz prejšnjega odstavka tega člena, nemudoma pozove vlagatelja zahtevka, da zahtevek dopolni. Rok za dopolnitev zahtevka za revizijo je tri dni od dne, ko je vlagatelj prejel zahtevo za dopolnitev. Če vlagatelj v danem roku ne dopolni zahtevka za revizijo, naročnik zahtevek za revizijo zavrže s sklepom. V kolikor vlagatelj meni, da je naročnik zahtevek za revizijo zavrgel neupravičeno, lahko v treh dneh od prejema tega sklepa vloži pritožbo na Državno revizijsko komisijo. Državna revizijska komisija mora o pritožbi odločiti v osmih dneh.

(6) Vlagatelj po preteku roka, določenega za predložitev ponudb oziroma prijav, ne more navajati kršitev, ki so mu bile ali bi mu morale biti znane pred potekom tega roka, pa kljub temu ni vložil zahtevka za revizijo že pred potekom roka, določenega za predložitev ponudb oziroma prijav, razen v primerih, ko dokaže, da zatrjevanih kršitev objektivno ni bilo mogoče ugotoviti pred tem trenutkom.

Predhodni preizkus zahtevka za revizijo

13. člen

(1) Naročnik po prejemu zahtevka za revizijo preveri, ali je pravočasen in ali ga je vložila upravičena oseba iz 9. člena tega zakona.

(2) Če je zahtevek za revizijo vložen prepozno ali ga je vložila oseba, ki ne izkaže aktivne legitimacije, se zahtevek za revizijo zavrže s sklepom. V kolikor vlagatelj meni, da je naročnik zahtevek za revizijo zavrgel neupravičeno, lahko v treh dneh od prejema tega sklepa vloži pritožbo na Državno revizijsko komisijo. Državna revizijska komisija mora o pritožbi odločiti v osmih dneh.

14. člen

(črtan)

15. člen

(črtan)

Odločitev o zahtevku za revizijo

16. člen

(1) Po preverjanju naročnik odloči o zahtevku za revizijo tako, da v celoti ali delno razveljavi postopek oddaje javnega naročila ali zavrne zahtevek za revizijo. Svojo odločitev mora naročnik sprejeti v roku 15 dni od prejema zahtevka za revizijo in jo posredovati v pisni obliki vlagatelju zahtevka za revizijo. Če naročnik ne odloči v navedenem roku, se šteje, da je zahtevek za revizijo zavrnil.

(2) V primeru, da vlagatelj zahtevka za revizijo v 20 dneh od dne, ko je naročnik prejel njegov popolni zahtevek za revizijo, ne prejme odločitve naročnika iz prejšnjega odstavka, lahko nadaljuje postopek pred Državno revizijsko komisijo. O nadaljevanju postopka pred Državno revizijsko komisijo mora vlagatelj zahtevka za revizijo obvestiti tudi naročnika.

(3) Naročnik zavrne zahtevek za revizijo, če ugotovi, da ob upoštevanju navedb v zahtevku za revizijo ne bi sprejel drugačne odločitve.

Nadaljevanje postopka po odločitvi naročnika

17. člen

(1) Naročnik mora o svoji odločitvi iz prvega odstavka prejšnjega člena tega zakona v treh dneh od sprejema odločitve obvestiti vlagatelja zahtevka za revizijo in ga hkrati pozvati, da mu najkasneje v treh dneh od prejema obvestila pisno sporoči, ali bo nadaljeval postopek pred Državno revizijsko komisijo ali zahtevek za revizijo umika. Če vlagatelj zahtevka za revizijo šele po preteku danega roka naročniku sporoči, da bo nadaljeval postopek pred Državno revizijsko komisijo ali v primeru molka vlagatelja zahtevka za revizijo, se šteje, da je zahtevek za revizijo umaknjen, o čemer naročnik izda sklep o ustavitvi postopka revizije. Zoper sklep je dopustna pritožba na Državno revizijsko komisijo v treh dneh od prejema sklepa.

(2) Po prejetem obvestilu, da bo vlagatelj zahtevka za revizijo nadaljeval postopek pred Državno revizijsko komisijo, mora naročnik najkasneje v treh dneh odstopiti vso dokumentacijo Državni revizijski komisiji.

Tretje poglavje

Postopek pred Državno revizijsko komisijo

Način odločanja

18. člen

(1) O zahtevku za revizijo odloča posamezni član Državne revizijske komisije ali senat. Posamezne zahtevke za revizijo dodeljuje v odločanje predsednik Državne revizijske komisije.

(2) Če je predmet revizije javno naročilo, ki ga mora naročnik objaviti v Uradnem glasilu Evropske skupnosti in v zahtevnejših zadevah, odloča senat, ki šteje tri člane.

(3) Način dela in imenovanje senatov podrobneje ureja Poslovnik iz 7. člena tega zakona.

Nadaljevanje postopka pred Državno revizijsko komisijo

19. člen

(1) Postopek revizije pred Državno revizijsko komisijo se nadaljuje na podlagi odstopa zahtevka za revizijo iz 17. člena tega zakona.

(2) Državna revizijska komisija odloča v mejah zahtevka za revizijo, in sicer o vseh očitanih kršitvah v postopku oddaje javnega naročila. Državna revizijska komisija odloča, ob upoštevanju meja zahtevka za revizijo, tudi o kršitvah, za katere vlagatelj ni vedel ali ni mogel vedeti, pa so vplivale na odločitev naročnika o dodelitvi naročila.

(3) V primeru kršitev temeljnih načel javnega naročanja izvede vse dokaze, za katere meni, da bodo prispevali k razjasnitvi zadeve in k zakoniti in pravilni odločitvi.

Rok za sprejem odločitve

20. člen

(1) Zaradi zavarovanja interesov tako naročnika kot ponudnikov mora biti postopek pred Državno revizijsko komisijo učinkovit in zaključen v najkrajšem možnem času, upoštevaje določbe tega zakona.

(2) O zahtevku za revizijo mora Državna revizijska komisija odločiti in izdati sklep najkasneje v 15 dneh od prejema zahtevka za revizijo in celotne dokumentacije. V utemeljenih primerih se rok lahko podaljša za največ 20 dni, o čemer se obvesti vlagatelja zahtevka za revizijo in naročnika.

(3) Državna revizijska komisija sklep o odločitvi pošlje naročniku, vlagatelju zahtevka za revizijo, Državnemu pravobranilstvu Republike Slovenije in ministrstvu, pristojnemu za finance. Sklep se pošlje tudi izbranemu ponudniku v primeru, da je zahtevek za revizijo vložen po odločitvi naročnika o dodelitvi naročila.

Obvezni podatki

21. člen

(1) Če Državna revizijska komisija ugotovi, da zahtevek za revizijo ne vsebuje vseh obveznih podatkov iz 12. člena tega zakona, pozove vlagatelja zahtevka za revizijo, da ga dopolni. Rok za dopolnitev zahtevka za revizijo je pet dni od dne, ko je vlagatelj prejel zahtevo za dopolnitev.

(2) Državna revizijska komisija lahko pred svojo odločitvijo zahteva dodatna pojasnila od naročnika, vlagatelja zahtevka za revizijo ali drugih udeležencev v postopku oddaje javnega naročila, pridobi strokovno ali izvedensko mnenje in si lahko ogleda tudi ostale dokumente ter dejanske razmere pri strankah v postopku ter zbere druge potrebne podatke za odločitev.

(3) Državna revizijska komisija lahko od oseb javnega in zasebnega prava zahteva osebne in druge podatke ter mnenja, ki so nujno potrebni za izvajanje njenih nalog. Zahteva za pridobitev mnenja oziroma podatkov mora biti obrazložena.

Stroški revizijskega postopka

22. člen

(1) Vlagatelj zahtevka za revizijo mora ob vložitvi zahtevka za revizijo plačati na ustrezen račun pri ministrstvu, pristojnem za finance, takso v višini 2500 eurov, če je zahtevek za revizijo vložen v postopku oddaje javnega naročila za blago in storitve, oziroma 5000 eurov, če je zahtevek za revizijo vložen v postopku oddaje javnega naročila za gradnje in gre za naročila, ki jih je treba objaviti na portalu javnih naročil. V

postopku oddaje javnih naročil, ki jih mora naročnik objaviti v Uradnem glasilu Evropskih skupnosti, se taksa iz prejšnjega stavka podvoji. V postopku oddaje javnih naročil, ki jih naročniku ni treba objaviti na portalu javnih naročil, je taksa 700 eurov, če je zahtevek za revizijo vložen v postopku oddaje javnega naročila za blago in storitve, oziroma 1400 eurov, če je zahtevek za revizijo vložen v postopku oddaje javnega naročila za gradnje.

(2) Vsaka stranka predhodno trpi stroške, ki jih povzroči s svojimi dejanji.

(3) Če je zahtevek za revizijo utemeljen, mora naročnik na pisno zahtevo vlagatelju zahtevka za revizijo povrniti potrebne stroške, nastale z revizijo.

(4) Če zahtevek za revizijo ni utemeljen, mora vlagatelj zahtevka za revizijo naročniku povrniti stroške nastale z revizijo. Če v takem primeru o zahtevku za revizijo odloči Državna revizijska komisija, mora vlagatelj zahtevka za revizijo na račun iz prvega odstavka tega člena vplačati še znesek v višini že vplačane takse kot nadomestilo za stroške postopka revizije pred Državno revizijsko komisijo.

(5) Stranki morata v zahtevi opredeljeno navesti stroške, za katere zahtevata povračilo. Povrnitev stroškov je mogoče zahtevati do sprejema odločitve naročnika oziroma Državne revizijske komisije o zahtevku za revizijo.

(6) O stroških odločata naročnik oziroma Državna revizijska komisija. Odločitev Državne revizijske komisije je izvršilni naslov.

Odločitev Državne revizijske komisije

23. člen

(1) Državna revizijska komisija lahko s sklepom:

– zahtevek za revizijo zavrže v primeru, ko je zahtevek za revizijo oziroma obvestilo o nadaljevanju postopka pred Državno revizijsko komisijo vloženo nepravočasno, če ga je vložila oseba, ki ne more izkazati aktivne legitimacije, ali če vlagatelj zahtevka ni dopolnil v roku oziroma v skladu z zahtevo za dopolnitev zahtevka za revizijo iz prvega odstavka 21. člena tega zakona,

– zahtevek za revizijo zavrne kot neutemeljen,

– zahtevku za revizijo ugodi s tem, da delno ali v celoti razveljavi postopek oddaje javnega naročila,

– na podlagi prejema pisnega obvestila o umiku zahtevka za revizijo, pred sprejemom odločitve Državne revizijske komisije, postopek za revizijo ustavi.

(2) Državna revizijska komisija pri odločanju o pritožbi vlagatelja zahtevka za revizijo zoper ravnanje naročnika na podlagi 12., 13. ali 17. člena tega zakona, s sklepom:

– pritožbo kot prepozno zavrže,

– pritožbo kot neutemeljeno zavrne,

– pritožbi ugodi in v primeru pritožbe na podlagi 12. ali 13. člena tega zakona odloči, da mora naročnik odločati o zahtevku za revizijo v skladu s 16. členom tega zakona oziroma v primeru pritožbe na podlagi 17. člena tega zakona odloči, da zahtevek za revizijo sprejme v obravnavo.

(3) Državna revizijska komisija mora navesti razloge za svojo odločitev. Državna revizijska komisija naročniku lahko da napotke za pravilno izvedbo postopka v delu, ki je bil razveljavljen.

(4) Državna revizijska komisija lahko, ob sprejemu odločitve o zahtevku za revizijo, od naročnika zahteva, da Državni revizijski komisiji predloži poročilo o izvedbi postopka, v katerem je bil vložen zahtevek za revizijo ali ponovljenem postopku. Državna revizijska komisija lahko od naročnika zahteva, da skupaj s poročilom predloži dokumentacijo o postopku oziroma izvedbi predmeta javnega naročila. Naročnik mora poročilo predložiti v roku, ki ga določi Državna revizijska komisija in ne sme biti daljši od šestih mesecev po prejemu sklepa o zahtevku za revizijo. Če Državna revizijska komisija ugotovi, da v poročilu ni izkazana odprava nepravilnosti oziroma upoštevanje napotkov Državne revizijske komisije ali naročnik poročila ne predloži, o tem obvesti ministrstvo, pristojno za finance, vlado oziroma nadzorni organ naročnika.

(5) Po končanem postopku pred Državno revizijsko komisijo je sodno varstvo zagotovljeno v postopku povračila škode pred sodiščem splošne pristojnosti.

Četrto poglavje
Pomirjevalni postopek

Uvedba pomirjevalnega postopka

24. člen

(1) Vsaka oseba, ki želi dobiti ali je želela dobiti določeno javno naročilo na vodnem, energetskem, transportnem in telekomunikacijskem področju in meni, da je bila ali bi lahko bila oškodovana zaradi domnevne kršitve prava, ki ureja oddajo javnih naročil ali drugih predpisov v zvezi s pridobitvijo naročila, sme pred vložitvijo zahtevka za revizijo ali istočasno z vložitvijo zahtevka za revizijo predlagati uvedbo pomirjevalnega postopka. O predlogu za uvedbo pomirjevalnega postopka mora naročnik nemudoma obvestiti ministrstvo, pristojno za finance, in ponudnika. Naročnik mora odgovoriti na predlog za uvedbo pomirjevalnega postopka v treh dneh od prejema. Če naročnik odgovori negativno, se lahko nadaljuje postopek po zahtevku za revizijo. Če naročnik ne odgovori v danem roku, se šteje, da se z uvedbo pomirjevalnega postopka strinja.

(2) Pisni predlog za uvedbo pomirjevalnega postopka mora oseba iz prvega odstavka tega člena poslati Evropski komisiji ali ministrstvu, pristojnemu za finance. Predlog za uvedbo pomirjevalnega postopka mora ministrstvo, pristojno za finance nemudoma poslati Evropski komisiji.

Naročnikova izjava za sodelovanje

25. člen

Če Evropska komisija meni, da je predlog za uvedbo pomirjevalnega postopka upravičen glede na veljavne predpise, pozove naročnika, da poda v naslednjih petih dneh izjavo, ali bo sodeloval v pomirjevalnem postopku. V primeru, da naročnik z izjavo odkloni sodelovanje v pomirjevalnem postopku, Evropska komisija obvesti osebo iz prvega odstavka 24. člena tega zakona, da ne more uvesti postopka.

26. člen

(črtan)

Določitev pomirjevalca

27. člen

(1) Če naročnik izjavi, da bo sodeloval v pomirjevalnem postopku, Evropska komisija predlaga osebo, ki bo vodila pomirjevalni postopek (pomirjevalec).

(2) Obe stranki v pomirjevalnem postopku morata pisno izjaviti, da se strinjata z izborom osebe, ki jo je določila Evropska komisija in hkrati s seznama predlagati še vsaka po enega pomirjevalca, ki skupaj s prvim vodijo pomirjevalni postopek. Za svetovanje pri delu smeta pomirjevalca povabiti največ dva strokovnjaka. Obe stranki in Evropska komisija smejo zavrniti katerega koli strokovnjaka, ki ga povabita pomirjevalca.

(3) Pomirjevalci morajo dati strankama v postopku, kandidatom in ponudnikom, ki sodelujejo v postopku dodelitve javnega naročila, možnost, da pisno ali ustno podajo mnenje o zadevi.

(4) Pomirjevalci si morajo prizadevati v najkrajšem možnem času doseči sporazum med strankami. Sporazum mora biti skladen z veljavnimi predpisi.

(5) Pomirjevalci poročajo Evropski komisiji o svojih ugotovitvah in o doseženih rezultatih.

(6) Predlagatelj pomirjevalnega postopka in naročnik smeta kadarkoli prekiniti pomirjevalni postopek.

(7) Če se stranki v postopku ne dogovorita drugače, nosita vsaka svoje stroške postopka. V stroške postopka ne štejejo stroški oseb, ki so sodelovale v postopku kot intervenienti (ponudniki, kandidati in drugi morebitni udeleženci). Drugačen dogovor o plačilu stroškov postopka morata stranki sprejeti na začetku postopka.

Udeležba drugih oseb

28. člen

Če je oseba iz prvega odstavka 24. člena tega zakona, ki pa ni predlagala pomirjevalnega postopka, predlagala revizijo postopka glede dodelitve javnega naročila ali je začela sodni postopek, mora naročnik o tem obvestiti osebe, ki vodijo pomirjevalni postopek. Pomirjevalci morajo obvestiti osebo, ki je predlagala revizijo ali sodni postopek, da poteka pomirjevalni postopek, in jo pozvati, da sodeluje v pomirjevalnem postopku. Če oseba, ki je predlagala revizijo ali začela sodni postopek v danem roku ne poda izjave za sodelovanje v pomirjevalnem postopku, lahko pomirjevalci odločijo, po potrebi tudi s preglasovanjem, da se pomirjevalni postopek zaključi, če menijo, da je sodelovanje osebe, ki je začela revizijski postopek ali sodni postopek, nujno za rešitev spora v pomirjevalnem postopku. Pomirjevalci morajo svojo odločitev nemudoma, najkasneje pa v treh dneh od svoje odločitve, sporočiti Evropski komisiji.

Peto poglavje
Postopek pred Evropsko komisijo

Ravnanje naročnika in pristojnih organov

28.a člen

(1) S tem členom se ureja ravnanje naročnika in pristojnih organov v Republiki Sloveniji v primeru, če Evropska komisija meni, da je v postopku oddaje javnega naročila prišlo do kršitve pravnega reda Evropskih skupnosti o javnih naročilih.

(2) Republika Slovenija posreduje odgovor Evropski komisiji na zatrjevano kršitev najkasneje v 21 dneh oziroma v primeru, da se zatrjevana kršitev nanaša na oddajo naročila na vodnem, energetskem, telekomunikacijskem in transportnem področju najkasneje v 30 dneh od prejema obvestila Evropske komisije. Odgovor lahko vsebuje:

1. navedbo, da je kršitev odpravljena,
2. razloge, zakaj kršitev ni bila odpravljena,
3. navedbo, da so nadaljnje aktivnosti naročnika v postopku oddaje javnega naročila zadržane zaradi vloženega zahtevka za revizijo po tem zakonu oziroma iz drugih razlogov.

(3) V primeru iz 2. točke prejšnjega odstavka lahko Republika Slovenija navede, da je v predmetnem postopku uveden revizijski ali sodni postopek. V tem primeru Republika Slovenija pošlje obvestilo o končanem postopku in izidu postopka Evropski komisiji takoj, ko je postopek pravnomočno končan.

(4) Če je postopek oddaje javnega naročila zadržan zaradi vloženega zahtevka za revizijo po tem zakonu ali na podlagi sodne odločbe, se pošlje Evropski komisiji obvestilo o nadaljevanju postopka takoj, ko prenehajo razlogi za zadržanje, ali obvestilo o morebitnem začetku novega postopka. V tem primeru mora iz obvestila nedvomno izhajati, ali je bila zatrjevana kršitev odpravljena oziroma morajo biti v obvestilu navedeni razlogi, zaradi katerih kršitve ni bilo mogoče odpraviti.

(5) V imenu Republike Slovenije opravlja strokovno-tehnična opravila v postopku po tem členu (obvestila, obrazložitve), ministrstvo, pristojno za finance. Ministrstvo, pristojno za finance, lahko od naročnika zahteva, da mu naročnik najkasneje v desetih dneh odstopi dokumentacijo o izvedenem javnem naročilu skupaj z mnenjem o zatrjevanih kršitvah pravnega reda Evropskih skupnosti o javnih naročilih.

Tretji del
IZDAJA POTRDIL

Pregled postopkov

29. člen

(1) Naročniki, ki opravljajo dejavnost na vodnem, energetskem, transportnem in telekomunikacijskem področju lahko dajo periodično pregledati svoje postopke izbora pri oddaji javnih naročil z namenom, da si pridobijo pisno potrdilo o skladnosti postopkov in prakse s predpisi Evropskih skupnosti in Republike Slovenije o svojih postopkih naročanja.

(2) Naročnik s pisno vlogo, ki ji mora priložiti potrebno dokumentacijo, zaprosi za izdajo potrdila. Vloga se naslovi na ministrstvo, pristojno za finance.

Pristojnost za izdajo potrdila

30. člen

(1) Ministrstvo, pristojno za finance, v postopku priprave mnenja za izdajo potrdila za posamezna vprašanja vključi v sodelovanje strokovne organe in organizacije, ki so jih Vlada Republike Slovenije in drugi organi, določeni z zakonom, pooblastili, da opravljajo določene preizkuse in izdajajo strokovna mnenja in potrdila.

(2) Pristojni strokovni organi in organizacije ter posamezniki morajo biti neodvisni od naročnika in pri svojem delu nepristranski.

(3) Pridobitev potrdila po določbah tega poglavja ne vpliva na možnost vložitve zahtevka za revizijo.

Objava

31. člen

(1) Če pooblaščeni organi, ki pripravljajo potrdilo, ugotovijo v postopku nepravilnosti, opozorijo o njih naročnika, da jih odpravi. Potrdilo se izda, ko naročnik odpravi nepravilnosti.

(2) Naročnik, ki pridobi potrdilo, sme objaviti v Uradnem listu Republike Slovenije in Uradnem glasilu Evropskih skupnosti naslednjo izjavo:

»Naročnik je pridobil potrdilo v skladu z zakonom o javnih naročilih in direktivo 92/13, da so bili dne....., postopki dodelitve naročil in praksa skladni s predpisi Evropskih skupnosti in Republike Slovenije.«

Četrti del
POROČANJE

Poročanje Državnemu zboru

32. člen

Državna revizijska komisija enkrat letno o svojem delu poroča Državnemu zboru Republike Slovenije.

Sporočanje podatkov

33. člen

(1) Državna revizijska komisija mora najkasneje do konca januarja za preteklo leto sporočiti Vladi Republike Slovenije, glede na posamezne vrste postopkov in predmet javnega naročila, naslednje podatke:

1. skupno število prejetih zahtevkov za revizijo
2. ločeno za postopek pred odločitvijo o dodelitvi in po sprejetju odločitve o dodelitvi javnega naročila:
   – število prejetih zahtevkov za revizijo,
   – število završenih in zavrnjenih zahtevkov za revizijo,
3. število razveljavljenih postopkov oddaje javnih naročil, posebej je treba navesti podatek, ali je sklep o razveljavitvi posledica neupoštevanja odločitve Državne revizijske komisije o odpravi kršitev v postopku pred sprejemom odločitve o dodelitvi javnega naročila,

4. število potrjenih odločitev o dodelitvi naročila.

(2) Vlada v sodelovanju z Državno revizijsko komisijo na podlagi podatkov iz prejšnjega odstavka, pripravi predlog ukrepov za odpravo določenih kršitev, ki se ponavljajo, tako, da predlaga pripravo ustreznih zakonskih sprememb ali izdajo podzakonskih predpisov.

Peti del
KAZENSKE DOLOČBE

Prekrški

34. člen

(1) Z globo od 1,000.000 do 10,000.000 tolarjev se kaznuje za prekršek naročnik, razen neposrednega proračunskega uporabnika:

1. če ne izvrši odločitve Državne revizijske komisije iz 23. člena tega zakona,

2. če sklene pogodbo z izbranim ponudnikom kljub ustavitvi postopka po določbi prvega odstavka 11. člena tega zakona,

3. če krši določilo iz prvega odstavka 11. člena tega zakona o zadržanju postopka v primeru vloženega zahtevka za revizijo,

4. če ne sprejme odločitve o zahtevku za revizijo v roku iz 16. člena tega zakona,

5. če ne predloži poročila iz četrtega odstavka 23. člena tega zakona.

(2) Z globo od 300.000 do 1,000.000 tolarjev se kaznuje za prekršek odgovorna oseba naročnika, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

(3) Postopek o prekršku vodi in o njem odloča pooblaščena uradna oseba Državne revizijske komisije, ki izpolnjuje pogoje po zakonu, ki ureja prekrške in na njegovi podlagi sprejetih predpisih. Pooblaščeno uradno osebo določi predsednik Državne revizijske komisije v skladu z zakonom, ki ureja prekrške.

Zakon o reviziji postopkov javnega naročanja – ZRPJN (Uradni list RS, št. 78/99) vsebuje naslednje prehodne in končno določbo:

Šesti del
PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

Prehodne določbe

35. člen – upoštevan ZRPJN-A

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona prenehajo veljati določbe 63. do 73. člena zakona o javnih naročilih (Uradni list RS, št. 24/97).

(2) Postopki, začeti na podlagi vloženih zahtevkov za revizijo pred uveljavitvijo tega zakona, se končajo po določbah 63. do 73. člena zakona o javnih naročilih (Uradni list RS, št. 24/97).

(3) Do imenovanja predsednika in članov Državne revizijske komisije opravljajo delo člani revizijske komisije, imenovani z odlokom o imenovanju predsednika in članov Revizijske komisije po zakonu o javnih naročilih (Uradni list RS, št. 50/97). Državni zbor imenuje Državno revizijsko komisijo v skladu s 5. členom tega zakona v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(4) Predsednik Državne revizijske komisije najkasneje v enem mesecu po imenovanju pripravi akt o sistemizaciji del in nalog strokovnih in administrativnih delavcev Državne revizijske komisije.

(5) Poslovnik o delo Državne revizijske komisije iz 7. člena tega zakona mora pripraviti predsednik najkasneje v enem mesecu od imenovanja.

35.a člen – upoštevan ZRPJN-A

Postopki, začeti na podlagi vloženih zahtevkov za revizijo pred uveljavitvijo zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o reviziji postopkov javnega naročanja (Uradni list RS, št. 110/2002), se končajo po določbah zakona o reviziji postopkov javnega naročanja (Uradni list RS, št. 78/99 in 90/99).

36. člen

Do uveljavitve zakona, ki bo urejal pravice iz delovnega razmerja za javne uslužbence, veljajo glede pravic iz delovnega razmerja za predsednika in člane Državne revizijske komisije enaki predpisi kot veljajo za državne sekretarje, s tem, da se plača predsednika Državne revizijske komisije poveča za 10%.

37. člen – upoštevan popravek ZRPJN in ZRPJN-A

(1) Določbe tega zakona, ki obvezujejo naročnika, Republiko Slovenijo ali njene organe, da sporočajo določene podatke pristojnim organom Evropske unije in določbe, ki se nanašajo na obveznost objavljanja v Uradnem glasilu Evropskih skupnosti, začnejo veljati z dnem, ko bo postala Republika Slovenija članica Evropske unije.

(2) Določbe 24. do 28. člena tega zakona, ki urejajo pomirjevalni postopek bodo pričele veljati z dnem, ko bo postala Republika Slovenija članica Evropske unije in veljajo za javna naročila, ki jih je potrebno objaviti v Uradnem glasilu Evropskih skupnosti.

(3) Določbe 29. do 31. člena tega zakona, ki urejajo izdajo potrdil o pravilnosti postopkov oddaje javnega naročila in določbe 28.a člena tega zakona, začnejo veljati z dnem, ko bo postala Republika Slovenija članica Evropske unije in veljajo za javna naročila, ki jih je potrebno objaviti v Uradnem glasilu Evropskih skupnosti.

(4) V primeru javnih naročil, ki se financirajo iz sredstev mednarodnih organizacij, skladov ali drugih podobnih virov, se določila tega zakona uporabljajo v primeru, če je s sporazumom, s katerim je takšno financiranje urejeno in katerega podpisnica je Republika Slovenija, predvideno, da se pravno varstvo zagotavlja v skladu s pravnim redom Republike Slovenije.

(5) Državno pravobranilstvo, ministrstvo, pristojno za finance in urad, pristojen za varstvo konkurence, v postopkih revizije ne plačajo takse, ki jo določa ta zakon.

Uveljavitev zakona

38. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o reviziji postopkov javnega naročanja – ZRPJN-A (Uradni list RS, št. 110/02) vsebuje naslednjo končno določbo:

32. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o reviziji postopkov javnega naročanja – ZRPJN-B (Uradni list RS, št. 42/04) vsebuje naslednjo prehodno in končno določbo:

PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

5. člen

Mandat člana Državne revizijske komisije, ki je bil imenovan na podlagi Zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o reviziji postopkov javnega naročanja (Uradni list RS, št. 110/02) poteče hkrati s potekom mandata predsednika in članov prve Državne revizijske komisije, ki bo imenovana na podlagi določil tega zakona.

6. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o reviziji postopkov javnega naročanja – ZRPJN-C (Uradni list RS, št. 61/05) vsebuje naslednjo končno določbo:

8. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o dopolnitvah Zakona o reviziji postopkov javnega naročanja – ZRPJN-D (Uradni list RS, št. 78/06) vsebuje naslednjo prehodno in končno določbo:

2. člen

Določba 11.a člena zakona se uporablja tudi za postopke javnega naročanja, ki že potekajo.

3. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o reviziji postopkov javnega naročanja – ZRPJN-E (Uradni list RS, št. 53/07) vsebuje naslednjo končno določbo:

5. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

4692. Zakon o lokalni samoupravi (uradno prečiščeno besedilo) (ZLS-UPB2)

Na podlagi 153. člena Poslovnika državnega zbora je Državni zbor Republike Slovenije na seji dne 27. septembra 2007 potrdil uradno prečiščeno besedilo Zakona o lokalni samoupravi, ki obsega:

– Zakon o lokalni samoupravi – ZLS (Uradni list RS, št. 72/93 z dne 31. 12. 1993),

– odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi prvega odstavka 95. člena Zakona o lokalni samoupravi, št. U-I-13/94-65 (Uradni list RS, št. 6/94 z dne 11. 2. 1994),

– odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi 13. člena ter prvega in tretjega odstavka 14. člena Zakona o lokalni samoupravi, št. U-I-144/94-18 (Uradni list RS, št. 45/94 z dne 22. 7. 1994),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 57/94 z dne 29. 9. 1994),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 14/95 z dne 10. 3. 1995),

– odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi prvega odstavka 101. člena Zakona o upravi in tretjega odstavka 99.a člena Zakona o lokalni samoupravi, št. U-I-285/94-105 (Uradni list RS, št. 20/95 z dne 7. 4. 1995),

– Obvezno razlago 19. člena Zakona o lokalni samoupravi – ORZLS19 (Uradni list RS, št. 63/95 z dne 6. 11. 1995),

– odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi drugega stavka tretjega odstavka 64. člena Zakona o lokalni samoupravi, št. U-I-264/95-7 (Uradni list RS, št. 9/96 z dne 16. 2. 1996),

– odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi prvega odstavka 99.a člena Zakona o lokalni samoupravi, št. U-I-98/95 (Uradni list RS, št. 44/96 z dne 9. 8. 1996),

– Zakon o dopolnitvi Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-G (Uradni list RS, št. 26/97 z dne 16. 5. 1997),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-H (Uradni list RS, št. 70/97 z dne 14. 11. 1997),

– Zakon o spremembi Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-I (Uradni list RS, št. 10/98 z dne 12. 2. 1998),

– odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi četrte alinee prvega odstavka 37.a člena Zakona o lokalni samoupravi v obsegu, kolikor je veljala pred njeno uveljavitvijo, št. U-I-39/95 (Uradni list RS, št. 68/98 z dne 5. 10. 1998),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-J (Uradni list RS, št. 74/98 z dne 3. 11. 1998),

– odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi tretjega odstavka 51.b člena, 51.c člena ter prvega, drugega in šestega odstavka 100. člena Zakona o lokalni samoupravi, št. U-I-4/99 (Uradni list RS, št. 59/99 z dne 23. 7. 1999),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-K (Uradni list RS, št. 70/00 z dne 8. 8. 2000),

– Zakon o samoprispevku – ZSam-1 (Uradni list RS, št. 87/01 z dne 8. 11. 2001),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-L (Uradni list RS, št. 51/02 z dne 11. 6. 2002),

– odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi 90.b člena Zakona o lokalni samoupravi, št. U-I-186/00-21 (Uradni list RS, št. 108/03 z dne 7. 11. 2003),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-M (Uradni list RS, št. 72/05 z dne 29. 7. 2005),

– odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi tretjega odstavka 14.a člena Zakona o lokalni samoupravi, št. U-I-2/06-22 (Uradni list RS, št. 21/06 z dne 27. 2. 2006),

– Zakon o stvarnem premoženju države, pokrajin in občin – ZSPDPO (Uradni list RS, št. 14/07 z dne 16. 2. 2007) in

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-N (Uradni list RS, št. 60/07 z dne 6. 7. 2007).

Št. 020-01/90-4/212
Ljubljana, dne 27. septembra 2007
EPA 1553-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr. med., l.r.

Z A K O N
O LOKALNI SAMOUPRAVI
uradno prečiščeno besedilo
(ZLS-UPB2)

I. poglavje

SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

Ta zakon ureja občine kot temeljne samoupravne lokalne skupnosti.

2. člen

Občina v okviru ustave in zakonov samostojno ureja in opravlja svoje zadeve in izvršuje naloge, ki so nanjo prenesene z zakoni.

3. člen

(črtan)

4. člen

Mestna občina se ustanovi na območju mesta po postopku in ob pogojih, ki jih določa ta zakon.

5. člen

Občine se na območjih, kjer živijo pripadniki madžarske in italijanske narodne skupnosti, oblikujejo tako, da je v njih zagotovljeno uresničevanje posebnih pravic narodnih skupnosti.

6. člen

Občine med seboj prostovoljno sodelujejo zaradi skupnega urejanja in opravljanja lokalnih zadev javnega pomena. V ta namen ustanavljajo zveze, lahko združujejo sredstva in v skladu z zakonom ustanavljajo skupne organe ter organe skupne občinske uprave, ustanavljajo in upravljajo sklade, javne zavode, javna podjetja in ustanove.

Občine se zaradi predstavljanja in uveljavljanja lokalne samouprave ter usklajevanja in skupnega zagotavljanja svojih interesov povezujejo v združenja.

Občine, njihove zveze in združenja lahko sodelujejo tudi z lokalnimi skupnostmi drugih držav in z mednarodnimi organizacijami lokalnih skupnosti.

7. člen

Občine so osebe javnega prava s pravico posedovati, pridobivati in razpolagati z vsemi vrstami premoženja.

8. člen

Občine se financirajo iz lastnih virov.

Občinam, ki zaradi slabše gospodarske razvitosti ne morejo v celoti zagotoviti izvajanja z zakonom določenih nalog, zagotovi potrebna dodatna sredstva država.

9. člen

Občina ima svoje ime, ki ga določi zakon.

Zakon določi tudi sedež občine.

O imenu in sedežu občine oziroma njuni spremembi se ugotovi volja prebivalcev naselij, vključenih v občino, z referendumom.

Ime občine se določi po imenu središčnega ali drugega naselja v občini ali po krajinskem imenu. Ime občine je lahko sestavljeno iz imen več naselij v občini. Ime občine se mora razlikovati od imen drugih občin. Kot sedež občine se praviloma določi središčno naselje.

Pri določitvi imena in sedeža občine je treba upoštevati zgodovinske in prometne vidike ter ustaljene splošne krajinske oznake.

Kadar zaradi spremembe območja občine naselje, po katerem je imela občina ime ali je bilo sedež, ni več v tej občini, se v postopku za spremembo območja občine določi tudi novo ime ali sedež občine.

10. člen

Samoupravne lokalne skupnosti imajo pravico do uporabe lastnega grba in zastave. Grb in zastava se morata razlikovati od grba in zastave Republike Slovenije, tujih držav in narodov ter drugih samoupravnih lokalnih skupnosti.

Grb in zastavo določi samoupravna lokalna skupnost s predpisom.

Samoupravne lokalne skupnosti uporabljajo žig, ki mora vsebovati označbo in ime samoupravne lokalne skupnosti.

11. člen

Osebe, ki imajo na območju občine stalno prebivališče, so člani občine (v nadaljnjem besedilu: občani).

Občani v občinah odločajo o zadevah lokalne samouprave preko svetov, sestavljenih iz članov, ki jih volijo svobodno in tajno na podlagi neposredne, enake in splošne volilne pravice.

Občani v občinah odločajo o zadevah lokalne samouprave tudi neposredno – na svojih zborih, z referendumom in preko ljudske iniciative.

II. poglavje

OBMOČJE IN DELI OBČINE

12. člen

Območje občine obsega območje naselja ali več naselij, ki so povezana s skupnimi potrebami in interesi prebivalcev.

Območje občine je določeno z zakonom o ustanovitvi občine.

Območje občine se lahko spremeni oziroma nova občina se lahko ustanovi z zakonom po opravljenem referendumu, s katerim se ugotovi volja prebivalcev.

Z zakonom, s katerim se ustanovi nova občina se določi njeno območje, ime in sedež, število članov prvega občinskega sveta in druge zadeve, pomembne za konstituiranje občine.

13. člen

Občina mora biti sposobna zadovoljevati potrebe in interese svojih prebivalcev in izpolnjevati druge naloge v skladu z zakonom.

Šteje se, da je občina sposobna na svojem območju zadovoljevati potrebe in izpolnjevati naloge iz prejšnjega odstavka, če so zagotovljeni naslednji pogoji:

– popolna osnovna šola;
– primarno zdravstveno varstvo občanov (zdravstveni dom ali zdravstvena postaja);
– komunalna opremljenost (oskrba s pitno vodo, odvajanje in čiščenje odpadnih voda, oskrba z električno energijo);
– poštne storitve;
– knjižnica (splošna ali šolska);
– prostori za upravno dejavnost lokalnih skupnosti.

13.a člen

Občina ima najmanj 5000 prebivalcev.

Ob ustanovitvi ima lahko občina manj kot 5000 prebivalcev, če gre za ustanovitev nove občine z združitvijo dveh ali več občin.

Zaradi geografskih, obmejnih, narodnostnih, zgodovinskih ali gospodarskih razlogov se lahko izjemoma ustanovi občina, ki ima manj kot 5000, vendar ne manj kot 2000 prebivalcev.

Pri ustanavljanju občin se morajo kriteriji iz 13. in 13.a člena tega zakona upoštevati kot celota.

14. člen

Postopek za spremembo območja občine oziroma za ustanovitev nove občine začne državni zbor na predlog, ki ga vložijo z ustavo določeni predlagatelji zakona ali občinski svet.

Državni zbor mora postopek za spremembo območja občine oziroma za ustanovitev nove občine končati najkasneje tri mesece pred rokom, ki je z zakonom, ki ureja lokalne volitve, določen kot prvi rok za razpis rednih volitev v občinske svete.

V predlogu za začetek postopka morajo biti navedeni razlogi, ki utemeljujejo spremembo območja občine oziroma ustanovitev nove občine, podatki, iz katerih je razvidno, da območje, na katerem naj bi se ustanovila nova občina, izpolnjuje pogoje za občino ter podatki, iz katerih je razvidno, da občina, katere območje se spreminja, še izpolnjuje pogoje za občino.

Če predloga iz prvega odstavka tega člena ni vložil občinski svet, mu državni zbor pošlje predlog, da poda svoje mnenje.

Predlog in mnenje iz prejšnjih odstavkov pošlje državni zbor vladi, ki poda svoje mnenje in predlog.

14.a člen

Državni zbor obravnava predlog za spremembo območja občine oziroma za ustanovitev nove občine skupaj z mnenji in predlogom vlade iz 14. člena tega zakona in če oceni, da so izpolnjeni pogoji za ustanovitev občine oziroma spremembo njenega območja, razpiše referendum, s katerim se ugotovi volja prebivalcev.

Če državni zbor ob obravnavi posameznega predloga oceni, da niso izpolnjeni pogoji za ustanovitev občine oziroma spremembo njenega območja, to ugotovi s sklepom, ki ga pošlje predlagatelju.

Predlagatelj lahko v osmih dneh od prejema sklepa iz prejšnjega odstavka sproži upravni spor za preizkus zakonitosti odločitve državnega zbora. Sodišče odloči o zadevi v 30 dneh.

14.b člen

Z odlokom o razpisu referenduma za ustanovitev nove občine oziroma spremembo območja občine se določi referendumsko območje oziroma več referendumskih območij, besedilo vprašanja na posameznem območju, dan razpisa referenduma in dan glasovanja.

Pravico glasovati na referendumu ima vsak, ki ima na referendumskem območju volilno pravico za volitve v občinski svet.

Referendum se opravi v skladu z zakonom, ki ureja referendum in ljudsko iniciativo, kolikor ni s tem zakonom določeno drugače.

Postopek za izvedbo referenduma vodijo republiška volilna komisija, volilne komisije referendumskih območij, ki jih imenuje republiška volilna komisija in volilni odbori. Republiška volilna komisija lahko za izvedbo referenduma pooblasti občinsko volilno komisijo. Glede oblikovanja in dela volilnih organov se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja lokalne volitve.

15. člen

Dvoje ali več sosednjih občin se lahko združi v novo občino, če se za to na referendumu v vsaki občini izreče večina volivcev, ki so glasovali.

Občina se lahko razdeli na dvoje ali več novih občin, če območje vsake od predvidenih novih občin izpolnjuje pogoje po tem zakonu in če se za to na referendumu na območju vsake od predvidenih novih občin izreče večina volivcev, ki so glasovali.

Del občine, ki obsega območje naselja ali več sosednjih naselij, se lahko izloči iz občine in ustanovi kot nova občina, če se za to na referendumu v tem delu občine odloči večina volivcev, ki so glasovali, in če oba tako nastala dela občine tudi izpolnjujeta pogoje za novo občino.

Del občine se lahko izloči iz občine in priključi k sosednji občini, če se za to v tem delu občine in v občini, kateri se ta del občine želi priključiti, na referendumu odloči večina volivcev, ki so glasovali, in če preostali del občine tudi izpolnjuje pogoje za novo občino.

15.a člen

Mesto je večje urbano naselje, ki se po velikosti, ekonomski strukturi, prebivalstveni gostoti, naseljenosti in zgodovinskem razvoju razlikuje od drugih naselij.

Mesto ima več kot 3.000 prebivalcev.

Naselje dobi status mesta z odločitvijo vlade.

15.b člen

Volitve v občinski svet in volitve župana nove občine se izvedejo ob prvih rednih lokalnih volitvah po njeni ustanovitvi.

Občinsko volilno komisijo nove občine imenuje občinski svet oziroma občinski sveti občin, na območju katerih je bila nova občina ustanovljena.

Občinsko volilno komisijo je treba imenovati najkasneje do objave razpisa rednih lokalnih volitev v občinske svete, sicer jo imenuje republiška volilna komisija.

Nova občina se konstituira in začne opravljati svoje naloge s prvim dnem proračunskega leta, ki sledi letu, v katerem so bile opravljene volitve.

Občinski svet se konstituira na prvi seji po volitvah, na kateri je potrjenih več kot polovica mandatov članov sveta.

Prvo sejo občinskega sveta skliče prejšnji župan, prvo sejo občinskega sveta nove občine pa predsednik občinske volilne komisije. Prvo sejo vodi najstarejši član občinskega sveta oziroma član, ki ga na predlog najstarejšega člana določi občinski svet.

Občinski svet na prvi seji najprej imenuje komisijo za potrditev mandatov članov občinskega sveta in ugotovitev izvolitve župana.

Komisiji iz prejšnjega odstavka se predloži poročilo občinske volilne komisije o izidu volitev, potrdila o izvolitvi članov občinskega sveta in župana ter morebitne pritožbe kandidatov ali predstavnikov kandidatur oziroma list kandidatov.

Občinski svet odloči o potrditvi mandatov članov občinskega sveta na podlagi poročila komisije o pregledu potrdil o izvolitvi ter o vsebini in upravičenosti morebitnih pritožb.

Občinski svet skupaj odloči o potrditvi mandatov, ki niso sporni, o vsakem spornem mandatu pa odloči posebej.

Član občinskega sveta, katerega mandat je sporen, ne sme glasovati o potrditvi svojega mandata.

Šteje se, da je občinski svet z odločitvijo o spornem mandatu odločil o pritožbi kandidata ali predstavnika kandidature oziroma liste kandidatov.

Občinski svet odloči o morebitnih pritožbah kandidatov ali predstavnikov kandidatur za župana na podlagi poročila občinske volilne komisije o izidu glasovanja za župana.

Kadar občinski svet pritožbi iz prejšnjega odstavka ugodi, do dokončne odločitve o izvolitvi župana tekoče naloge iz pristojnosti župana opravlja najstarejši član občinskega sveta.

Če občinski svet pritožbi kandidata ali predstavnika kandidature za župana oziroma kandidata, predstavnika kandidature oziroma predstavnika liste kandidatov za člane občinskega sveta ne ugodi, lahko pritožnik uveljavlja sodno varstvo.

16. člen

Na območju mesta se zaradi enotnega prostorskega in urbanističnega urejanja, zadovoljevanja komunalnih potreb in planiranja razvoja ustanovi mestna občina.

Mestna občina je gosto in strnjeno naselje ali več naselij, povezanih v enoten prostorski organizem in mestno okolico, ki jo povezuje dnevna migracija prebivalstva.

Mesto lahko dobi status mestne občine, če ima najmanj 20.000 prebivalcev in najmanj 15.000 delovnih mest, od tega najmanj polovico v terciarnih in kvartarnih dejavnostih in je geografsko, gospodarsko in kulturno središče svojega gravitacijskega območja.

Mestno občino ustanovi Državni zbor z zakonom po prej opravljenem referendumu, s katerim se ugotovi volja prebivalcev na določenem območju ter po postopku, ki ga določa poseben zakon. Z zakonom se določita območje in ime mestne občine.

Ime mestne občine se določi po imenu mesta, na območju katerega se ustanovi mestna občina.

16.a člen

(črtan)

17. člen

Območje občine je lahko v naravi označeno z ustreznimi prometnimi in neprometnimi znaki.

18. člen

Na območju občine se lahko ustanovijo ožji deli občine (krajevne, vaške ali četrtne skupnosti). Ime in območje ožjega dela občine se določi s statutom občine. Pri notranji členitvi mora občinski svet upoštevati zemljepisne, zgodovinske, gospodarske, upravne, kulturne in druge značilnosti območja.

Občinski svet lahko s spremembo statuta ukine ožji del občine ali spremeni njegovo območje. Sprememba statuta,

s katero se ukine ožji del občine oziroma spremeni njegovo območje, lahko začne veljati šele po izteku mandata sveta ožjega dela občine.

Pobudo za ustanovitev ožjih delov občine ali za spremembo njihovih območij lahko da zbor krajanov ali s statutom določeno število prebivalcev dela občine. Občinski svet mora pobudo obvezno obravnavati.

Pred ustanovitvijo ožjih delov občine ali pred spremembo njihovih območij mora občinski svet na zborih krajanov ali na referendumu ugotoviti interes prebivalcev posameznih območij v občini, kjer naj bi bili ustanovljeni ožji deli občine. Ugotavljanje interesa se nanaša na ime in območje ožjega dela občine.

19. člen

Organ ožjega dela občine je svet, ki ga izvolijo volilni upravičenci s stalnim prebivališčem na območju ožjega dela občine. Način izvolitve članov sveta ožjega dela občine določa zakon.

Član sveta ožjega dela občine ne more biti župan, podžupan, javni uslužbenec v občinski upravi in javni uslužbenec v službi ožjega dela občine.

Za zaposlene javne uslužbence v službi ožjega dela občine, ki je pravna oseba, se uporabljajo predpisi za javne uslužbence v občinskih upravah.

Statut občine lahko določi, da ožji del občine nima organa iz prvega odstavka tega člena.

Če s statutom občine niso ustanovljeni ožji deli občine ali če statut občine določi, da ožji del občine nima sveta, lahko občinski svet ustanovi krajevne, vaške ali četrtne odbore v skladu s tretjim odstavkom 30. člena tega zakona.

19.a člen

Število članov sveta ožjega dela občine določi občinski svet. Glede odločanja sveta ožjega dela občine se smiselno uporablja določba prvega odstavka 35. člena tega zakona. Svet ožjega dela občine ima predsednika, ki ga izmed sebe izvolijo člani sveta ožjega dela občine.

Svet ožjega dela občine lahko občinskemu svetu predlaga odločitve, ki se nanašajo na ožji del občine. Če tako določa statut občine, mora občinski svet pred sprejetjem odločitve, ki se nanaša na ožji del občine, pridobiti mnenje sveta ožjega dela občine.

Župan ima pravico biti navzoč in razpravljati na sejah sveta ožjega dela občine brez pravice glasovanja.

Statut občine lahko določi, da so posamezne odločitve sveta ožjega dela občine veljavne, ko da nanje soglasje občinski svet.

19.b člen

Ožji del občine, ki ima svet, opravlja naloge, ki se pretežno nanašajo na njegove prebivalce in ki so mu prenešene v izvajanje s statutom občine. Statut občine lahko prenese v izvajanje ožjemu delu občine zlasti naloge, ki se nanašajo na:

– lokalne javne službe,

– vzdrževanje krajevnih cest in drugih javnih površin,

– upravljanje s premoženjem, namenjenim za potrebe krajevnega prebivalstva,

– pospeševanje kulturne in drugih društvenih dejavnosti.

Podrobneje se naloge, ki se prenesejo v izvajanje ožjim delom občine določijo z odlokom.

19.c člen

Statut občine lahko določi, da je ožji del občine pravna oseba javnega prava.

V primeru, da je ožji del občine pravna oseba, nastopa v pravnem prometu v okviru nalog, ki so določene s statutom občine oziroma z odlokom iz drugega odstavka 19.b člena tega zakona.

V primeru, da je ožji del občine pravna oseba, ga zastopa njegov svet. Statut občine lahko določi, da zastopa ožji del občine predsednik njegovega sveta. Pravni posli, ki jih sklene ožji del občine brez predhodnega soglasja župana, so nični, vendar pa lahko predpis občine, ki je potreben za izvršitev občinskega proračuna določi, kateri pravni posli in v kateri višini so ti posli, ki jih sklene ožji del občine, veljavni brez predhodnega soglasja župana.

V primeru, da je ožji del občine pravna oseba, odgovarja za svoje obveznosti z vsem svojim premoženjem. Za obveznosti ožjega dela občine subsidiarno odgovarja občina.

Če ožji del občine, ki je v skladu s statutom občine pravna oseba, preneha obstajati ali če mu preneha pravna subjektiviteta, njegove pravice in obveznosti preidejo na občino oziroma na nove ožje dele občine z lastnostjo pravne osebe, ki nastanejo z združitvijo ali z razdružitvijo prejšnjih ožjih delov občine.

V primeru, da ožji del občine ni pravna oseba, lahko statut občine določi, da v okviru nalog ožjega dela in v okviru s proračunom določenih sredstev za izvajanje teh nalog občino pri izvajanju odločitev sveta ožjega dela občine zastopa svet ožjega dela občine ali njegov predsednik. Pravni posli, ki jih sklene ožji del občine brez predhodnega soglasja župana, so nični, vendar pa lahko predpis občine, ki je potreben za izvršitev občinskega proračuna določi, kateri pravni posli in v kateri višini so ti posli, ki jih sklene ožji del občine, veljavni brez predhodnega soglasja župana.

19.č člen

Ožji del občine se ne sme zadolževati. Prihodki in odhodki ožjega dela občine morajo biti zajeti v njegovem finančnem načrtu, ki je sestavni del občinskega proračuna.

Če ožji del občine ni pravna oseba, način financiranja njegovega delovanja določi občinski statut. Sredstva za izvajanje nalog ožjih delov občine se zagotovijo v občinskem proračunu.

III. poglavje

NALOGE OBČINE

20. člen

Občina lahko v skladu z zakoni poseduje, pridobiva in razpolaga z vsemi vrstami premoženja, ustanavlja in vodi javna podjetja ter v okviru sistema javnih financ določa svoj proračun.

21. člen

Občina samostojno opravlja lokalne zadeve javnega pomena (izvirne naloge), ki jih določi s splošnim aktom občine ali so določene z zakonom.

Občina za zadovoljevanje potreb svojih prebivalcev opravlja zlasti naslednje naloge:

– upravlja občinsko premoženje;

– omogoča pogoje za gospodarski razvoj občine in v skladu z zakonom opravlja naloge s področja gostinstva, turizma in kmetijstva;

– načrtuje prostorski razvoj, v skladu z zakonom opravlja naloge na področju posegov v prostor in graditve objektov ter zagotavlja javno službo gospodarjenja s stavbnimi zemljišči;

– ustvarja pogoje za gradnjo stanovanj in skrbi za povečanje najemnega socialnega sklada stanovanj;

– v okviru svojih pristojnosti ureja, upravlja in skrbi za lokalne javne službe;

– pospešuje službe socialnega skrbstva, za predšolsko varstvo, osnovno varstvo otroka in družine, za socialno ogrožene, invalide in ostarele;

– skrbi za varstvo zraka, tal, vodnih virov, za varstvo pred hrupom, za zbiranje in odlaganje odpadkov in opravlja druge dejavnosti varstva okolja;

– ureja in vzdržuje vodovodne in energetske komunalne objekte;

– ustvarja pogoje za izobraževanje odraslih, ki je pomembno za razvoj občine in za kvaliteto življenja njenih prebivalcev;

– pospešuje vzgojno izobraževalno, informacijsko dokumentacijsko, društveno in drugo dejavnost na svojem območju;
– pospešuje razvoj športa in rekreacije;
– pospešuje kulturnoumetniško ustvarjalnost, omogoča dostopnost do kulturnih programov, zagotavlja splošnoizobraževalno knjižnično dejavnost ter v skladu z zakonom skrbi za kulturno dediščino na svojem območju;
– gradi, vzdržuje in ureja lokalne javne ceste, javne poti, rekreacijske in druge javne površine v skladu z zakonom ureja promet v občini ter opravlja naloge občinskega redarstva;
– opravlja nadzorstvo nad krajevnimi prireditvami;
– organizira komunalno-redarstveno službo in skrbi za red v občini;
– skrbi za požarno varnost in organizira reševalno pomoč;
– organizira pomoč in reševanje za primere elementarnih in drugih nesreč;
– organizira opravljanje pokopališke in pogrebne službe;
– določa prekrške in denarne kazni za prekrške, s katerimi se kršijo predpisi občine in opravlja inšpekcijsko nadzorstvo nad izvajanjem občinskih predpisov in drugih aktov, s katerimi ureja zadeve iz svoje pristojnosti, če ni z zakonom drugače določeno;
– sprejema statut občine in druge splošne akte;
– organizira občinsko upravo;
– ureja druge lokalne zadeve javnega pomena.

21.a člen

Občina pridobiva podatke, ki jih potrebuje za opravljanje nalog iz svoje pristojnosti, jih obdeluje ter opravlja statistično, evidenčno in analitično funkcijo za svoje potrebe. Pri varstvu, obdelovanju in hrambi podatkov mora občina ravnati v skladu z zakoni, ki urejajo to področje.

Občina pridobiva in obdeluje o posameznikih naslednje osebne podatke:
– enotno matično številko občana;
– osebno ime;
– naslov stalnega ali začasnega prebivališča;
– datum in kraj rojstva oziroma datum smrti;
– podatke o osebnih vozilih;
– podatke o nepremičninah ter
– druge osebne podatke v skladu z zakonom.

Občina pridobiva osebne podatke iz prejšnjega odstavka neposredno od posameznika, na katerega se podatki nanašajo. Na podlagi zahteve, ki vsebuje navedbo pravne podlage obdelovanja osebnih podatkov, lahko občina osebne podatke pridobi tudi od upravljavca centralnega registra prebivalstva, matičnega registra, zemljiškega katastra ali drugega upravljavca, če tako določa zakon. Upravljavec zbirke podatkov mora občini omogočiti dostop tudi do drugih podatkov iz zbirke, če je to določeno z zakonom in če te podatke občina potrebuje za izvajanje svojih z zakonom določenih pristojnosti. Zahteva občine mora biti v pisni ali drugi z zakonom ali predpisom vlade določeni obliki.

Občina pridobiva podatke od upravljavcev nepremičninskih evidenc brezplačno, oziroma pod enakimi pogoji, kot veljajo za neposredne uporabnike državnega proračuna.

Podatke lahko občina pridobi brezplačno v pisni obliki, na elektronskih pomnilniških medijih ali po elektronski poti. Pridobivanje osebnih podatkov po elektronski poti se občini odobri, ko zagotovi tehnične pogoje in pogoje, s katerimi se v skladu z zakonom zagotavlja zavarovanje osebnih podatkov.

Občina lahko, zaradi izvajanja nalog iz svoje pristojnosti v skladu z nameni in pod pogoji določenimi v zakonu, posreduje pridobljene podatke fizičnim in pravnim osebam.

22. člen

Poleg lokalnih zadev javnega pomena mestna občina na podlagi in v skladu z zakoni, ki urejajo posamezna področja, kot svoje naloge opravlja še z zakonom določene naloge iz državne pristojnosti, ki se nanašajo na razvoj mest.

23. člen

Mestna občina, ki je povezana v pokrajino, lahko opravlja upravne funkcije pokrajine, če tako odločijo občine.

24. člen

Država lahko z zakonom prenese na občino opravljanje posameznih nalog iz državne pristojnosti, ki se lahko racionalneje in učinkoviteje opravljajo v občini, če za to zagotovi tudi potrebna sredstva.

Z zakonom se lahko določi, da se opravljanje posameznih nalog iz prejšnjega odstavka prenese na vse občine, na mestne občine, na občine na določenem območju ali na posamezno občino.

25. člen

Občina lahko sproži spor pred arbitražo glede višine sredstev iz 24. člena tega zakona.

Arbitražo sestavlja enako število predstavnikov občine in vlade.

Če spora ni mogoče rešiti na način iz prejšnjega odstavka, odloči Vrhovno sodišče v upravnem sporu meritorno.

Za postopek pred arbitražo veljajo splošni procesni predpisi.

26. člen

Kadar je izražen poseben interes države za ohranitev poselitve in razvoj posameznih območij, lahko Državni zbor občinam na teh območjih podeli poseben status.

Pogoje za pridobitev posebnega statusa določi poseben zakon.

27. člen

Država zagotavlja posebna sredstva za razvoj občin s posebnim statusom.

IV. poglavje

ORGANI OBČINE

28. člen

Organi občine so občinski svet, župan in nadzorni odbor.

28.a člen

Organi občine so dolžni na zahtevo poslanca dati pojasnila, ki so mu potrebna v zvezi z delom v volilni enoti.

29. člen

Občinski svet je najvišji organ odločanja o vseh zadevah v okviru pravic in dolžnosti občine.

V okviru svojih pristojnosti občinski svet:
– sprejema statut občine;
– sprejema odloke in druge občinske akte;
– sprejema prostorske in druge plane razvoja občine;
– sprejema občinski proračun in zaključni račun;
– imenuje in razrešuje člane nadzornega odbora ter člane komisij in odborov občinskega sveta;
– nadzoruje delo župana, podžupana in občinske uprave glede izvrševanja odločitev občinskega sveta;
– odloča o pridobitvi in odtujitvi občinskega premoženja, če ni s tem zakonom drugače določeno;
– imenuje in razrešuje člane sveta za varstvo uporabnikov javnih dobrin;
– odloča o drugih zadevah, ki jih določa zakon in statut občine.

Občinski svet odloča tudi o na občino z zakonom prenesenih zadevah iz državne pristojnosti, če zakon ne določa, da o teh zadevah odloča drug občinski organ.

30. člen

Občinski svet ima komisijo za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja, ki jo imenuje izmed članov občinskega sveta.

Občinski svet lahko ustanovi tudi druge komisije in odbore kot svoja delovna telesa. Člane komisij in odborov imenuje izmed članov občinskega sveta, lahko pa tudi izmed drugih občanov, vendar največ polovico članov. Delovno telo občinskega sveta vodi član občinskega sveta. Članstvo v komisiji ali odboru občinskega sveta ni združljivo s članstvom v nadzornem odboru občine ali z delom v občinski upravi.

Občinski svet lahko kot svoja posvetovalna telesa z odlokom ustanovi tudi krajevne, vaške ali četrtne odbore. Člane teh odborov imenuje in razrešuje občinski svet. Imenuje jih izmed prebivalcev posameznih ožjih delov občine, če v občini niso ustanovljeni ožji deli, pa izmed prebivalcev posameznih območij občine, določenih z odlokom. S statutom občine ali odlokom se lahko določi, da člane teh odborov imenujejo in razrešujejo na svojih zborih prebivalci ožjih delov oziroma z odlokom določenih območij občine. S statutom občine ali odlokom se lahko določi, da ima krajevni, vaški ali četrtni odbor pravico občinskemu svetu predlagati odločitve, ki se nanašajo na ožji del občine. Če tako določa statut občine ali odlok, mora občinski svet pred vsako odločitvijo, ki se nanaša na ožji del občine, obvezno pridobiti mnenje krajevnega, vaškega oziroma četrtnega odbora.

31. člen

Komisije in odbori občinskega sveta v okviru svojega delovnega področja v skladu s statutom občine in poslovnikom občinskega sveta obravnavajo zadeve iz pristojnosti občinskega sveta in dajejo občinskemu svetu mnenja in predloge.

Komisije in odbori občinskega sveta ter vsak član občinskega sveta lahko predlagajo občinskemu svetu v sprejem odloke in druge akte iz njegove pristojnosti, razen proračuna in zaključnega računa proračuna in drugih aktov, za katere je v zakonu ali v statutu občine določeno, da jih sprejme občinski svet na predlog župana.

32. člen

Nadzorni odbor je najvišji organ nadzora javne porabe v občini. V okviru svoje pristojnosti nadzorni odbor:

– opravlja nadzor nad razpolaganjem s premoženjem občine;

– nadzoruje namenskost in smotrnost porabe proračunskih sredstev;

– nadzoruje finančno poslovanje uporabnikov proračunskih sredstev.

Nadzor vsebuje ugotavljanje zakonitosti in pravilnosti poslovanja pristojnih organov, organov in organizacij porabnikov občinskega proračuna in pooblaščenih oseb z občinskimi javnimi sredstvi in občinskim javnim premoženjem in ocenjevanje učinkovitosti in gospodarnosti porabe občinskih proračunskih sredstev.

Če nadzorni odbor v okviru svoje pristojnosti ugotovi hujšo kršitev predpisov ali nepravilnosti pri poslovanju občine, ki so opredeljene v poslovniku, mora o teh kršitvah v roku petnajst dni obvestiti pristojno ministrstvo in Računsko sodišče Republike Slovenije.

Vsak član nadzornega odbora ima pravico zahtevati in dobiti podatke od občine, ki so mu potrebni pri opravljanju njegovih nalog, če teh podatkov na njegov predlog ne zahteva nadzorni odbor.

Delo nadzornega odbora je javno. Nadzorni odbor je pri svojem delu dolžan varovati osebne podatke ter državne, uradne in poslovne skrivnosti, ki so tako opredeljene z zakonom, drugim predpisom ali z akti občinskega sveta in organizacij uporabnikov proračunskih sredstev in spoštovati dostojanstvo, dobro ime in integriteto posameznikov.

Nadzorni odbor izdela o svojih ugotovitvah, ocenah in mnenjih poročilo s priporočili in predlogi. Občinski svet, župan ter organi porabnikov občinskih proračunskih sredstev so dolžni obravnavati poročilo nadzornega odbora ter upoštevati njegova priporočila in predloge v skladu s svojimi pristojnostmi.

Obvezne sestavine poročila nadzornega odbora določi minister, pristojen za lokalno samoupravo, v soglasju z ministrom, pristojnim za finance.

Statut občine določa naloge, postopke in načine dela nadzornega odbora, oblikovanje nadzornega odbora, načela za organizacijo dela in predstavljanje nadzornega odbora, obveznosti in pravice občinskih organov v zvezi z delom ter priporočili in predlogi nadzornega odbora ter javnost dela nadzornega odbora. Nadzorni odbor sprejme v skladu s statutom občine svoj poslovnik.

32.a člen

Člane nadzornega odbora imenuje občinski svet. Občinski svet imenuje člane nadzornega odbora najkasneje v 45 dneh po svoji prvi seji.

Člani nadzornega odbora opravljajo svoje naloge nepoklicno.

Člani nadzornega odbora ne morejo biti člani občinskega sveta, župan, podžupan, člani svetov ožjih delov občine, tajnik občine, javni uslužbenci občinske uprave, člani poslovodstev organizacij, ki so uporabniki proračunskih sredstev.

Strokovno in administrativno pomoč za delo nadzornega odbora zagotavljata župan in občinska uprava. Posamezne posebne strokovne naloge nadzora lahko opravi izvedenec, ki ga na predlog nadzornega odbora imenuje občinski svet.

Glede razrešitve člana nadzornega odbora se primerno uporabljajo razlogi iz določbe prvega odstavka 37.a člena tega zakona. Razrešitev opravi občinski svet na predlog nadzornega odbora. Članstvo v nadzornem odboru preneha z dnem razrešitve oziroma z dnem poteka mandatne dobe članov sveta.

33. člen

Župan predstavlja in zastopa občino.

Župan predstavlja občinski svet, ga sklicuje in vodi seje občinskega sveta, nima pa pravice glasovanja.

Župan predlaga občinskemu svetu v sprejem proračun občine in zaključni račun proračuna, odloke in druge akte iz pristojnosti občinskega sveta ter skrbi za izvajanje odločitev občinskega sveta.

Župan skrbi za objavo statuta, odlokov in drugih splošnih aktov občine.

Župan zadrži objavo splošnega akta občine, če meni, da je neustaven ali nezakonit in predlaga občinskemu svetu, da o njem ponovno odloči na prvi naslednji seji, pri čemer mora navesti razloge za zadržanje. Če občinski svet vztraja pri svoji odločitvi, se splošni akt objavi, župan pa lahko vloži pri ustavnem sodišču zahtevo za oceno njegove skladnosti z ustavo in zakonom.

Župan zadrži izvajanje odločitve občinskega sveta, če meni, da je nezakonita, ali je v nasprotju s statutom ali drugim splošnim aktom občine, in predlaga občinskemu svetu, da o njej ponovno odloči na prvi naslednji seji, pri čemer mora navesti razloge za zadržanje. Ob zadržanju izvajanja odločitve občinskega sveta župan opozori pristojno ministrstvo na nezakonitost take odločitve. Če občinski svet ponovno sprejme enako odločitev, lahko župan začne postopek pri upravnem sodišču.

Če se odločitev občinskega sveta nanaša na zadevo, ki je z zakonom prenešena v opravljanje občini, župan opozori pristojno ministrstvo na nezakonitost oziroma neprimernost take odločitve.

33.a člen

Občina ima najmanj enega podžupana. Podžupana imenuje izmed članov občinskega sveta župan, ki ga lahko tudi razreši.

V primeru predčasnega prenehanja mandata župana opravlja funkcijo župana do nastopa mandata novo izvoljenega župana podžupan. Če ima občina več podžupanov pa tisti

podžupan, ki ga določi župan razen, če je župan razrešen. Če župan ne določi, kateri podžupan bo začasno opravljal funkcijo župana oziroma, če je razrešen, odloči občinski svet, kateri izmed članov občinskega sveta bo opravljal to funkcijo.

Podžupan pomaga županu pri njegovem delu ter opravlja posamezne naloge iz pristojnosti župana, za katere ga župan pooblasti.

Podžupan nadomešča župana v primeru njegove odsotnosti ali zadržanosti. Če ima občina več podžupanov, nadomešča župana tisti podžupan, ki ga določi župan, če ga ne določi, pa najstarejši podžupan. V času nadomeščanja opravlja podžupan tekoče naloge iz pristojnosti župana in tiste naloge, za katere ga župan pooblasti.

Kadar nastopijo razlogi, da tako župan kot podžupan ne moreta opravljati svoje funkcije, nadomešča župana član občinskega sveta, ki ga določi župan, če ga ne določi, pa najstarejši član občinskega sveta. V času nadomeščanja opravlja član občinskega sveta tekoče naloge iz pristojnosti župana.

34. člen

V primeru razmer, v katerih bi bilo lahko v večjem obsegu ogroženo življenje in premoženje občanov, občinski svet pa se ne more pravočasno sestati, lahko župan sprejme začasne nujne ukrepe. Te mora predložiti v potrditev občinskemu svetu takoj, ko se ta lahko sestane.

34.a člen

Člani občinskega sveta, župan in podžupan občine so občinski funkcionarji.

Občinski funkcionarji opravljajo svojo funkcijo nepoklicno. Župan se lahko odloči, da bo funkcijo opravljal poklicno. V soglasju z županom se lahko tudi podžupan odloči, da bo funkcijo opravljal poklicno.

Za opravljanje občinskih funkcij imajo občinski funkcionarji pravico do plače, če funkcijo opravljajo poklicno, ali do plačila za opravljanje funkcije, če funkcijo opravljajo nepoklicno. Plača za poklicne občinske funkcionarje je določena v skladu z zakonom, ki ureja plače v javnem sektorju.

Če župan opravlja funkcijo nepoklicno, mu pripada plačilo v višini 50% plače, ki bi jo dobil, če bi funkcijo opravljal poklicno. Pri tem se ne upošteva dodatek za delovno dobo.

Če podžupan opravlja funkcijo nepoklicno, mu pripada plačilo največ v višini 50% plače, ki bi jo dobil, če bi funkcijo opravljal poklicno. Višino plačila določi župan ob upoštevanju obsega podžupanovih pooblastil. Pri tem se ne upošteva dodatek za delovno dobo.

Članu občinskega sveta, razen podžupanu, pripada sejnina za udeležbo na seji občinskega sveta ali seji delovnega telesa občinskega sveta. Letni znesek sejnin, vključno s sejninami za seje delovnih teles občinskega sveta, ki se izplača posameznemu članu občinskega sveta, ne sme presegati 15% plače župana. Pri tem se ne upošteva dodatek za delovno dobo.

Občinski svet s svojim aktom določi merila za izplačilo sejnin za člane občinskih svetov, za člane delovnih teles občinskega sveta in člane drugih občinskih organov kakor tudi merila za sejnine za člane svetov ožjih delov občine.

35. člen

Občinski svet sprejema odločitve na svoji seji z večino opredeljenih glasov navzočih članov. Svet lahko veljavno sklepa, če je na seji navzoča večina članov občinskega sveta.

Seje občinskega sveta sklicuje in vodi župan. Župan lahko za vodenje seje občinskega sveta pooblasti podžupana ali drugega člana občinskega sveta. Če nastopijo razlogi, da župan ne more voditi že sklicane seje občinskega sveta, jo vodi podžupan, če pa tudi ta ne more voditi seje, jo vodi najstarejši član občinskega sveta.

Župan sklicuje seje občinskega sveta v skladu z določbami statuta občine in poslovnika občinskega sveta, mora pa jih sklicati najmanj štirikrat letno. Župan mora sklicati sejo občinskega sveta, če to zahteva najmanj četrtina članov občinskega sveta, seja pa mora biti v petnajstih dneh potem, ko je bila podana pisna zahteva za sklic seje. Če župan seje občinskega sveta ne skliče v roku sedmih dni po prejemu pisne zahteve, jo lahko skličejo člani občinskega sveta, ki so zahtevo podali. Zahtevi za sklic seje občinskega sveta mora biti priložen dnevni red. Župan mora dati na dnevni red predlagane točke, predlagan dnevni red pa lahko dopolni še z novimi točkami.

Strokovno in administrativno delo za potrebe občinskega sveta opravlja občinska uprava.

36. člen

Občinski svet ureja svoje delo s poslovnikom, ki ga sprejema z dvotretjinsko večino navzočih članov.

V statutu občine se določi način zagotavljanja javnosti dela organov občine.

37. člen

Občinski svet se voli na podlagi splošne in enake volilne pravice z neposrednim in tajnim glasovanjem.

Podrobneje se volitve v občinski svet uredijo v posebnem zakonu.

37.a člen

Članu občinskega sveta, županu in podžupanu preneha mandat:

– če izgubi volilno pravico,

– če postane trajno nezmožen za opravljanje funkcije,

– če je s pravnomočno sodbo obsojen na nepogojno kazen zapora, daljšo od šest mesecev,

– če v treh mesecih po potrditvi mandata ne preneha opravljati dejavnosti, ki ni združljiva s funkcijo člana občinskega sveta, župana in podžupana, (Opomba: glej odločbo Ustavnega sodišča RS, št. U-I-39/95 – Uradni list RS, št. 68/98.)

– če nastopi funkcijo ali začne opravljati dejavnost, ki ni združljiva s funkcijo člana občinskega sveta, župana in podžupana,

– če nastopi funkcijo ali začne opravljati delo oziroma če v enem mesecu po potrditvi mandata ne preneha opravljati funkcije ali dela v občinski, oziroma državni upravi, ki na podlagi določb 37.b člena tega zakona ni združljiva, oziroma ni združljivo s funkcijo člana občinskega sveta, župana in podžupana,

– če odstopi.

Članu občinskega sveta, županu in podžupanu preneha mandat z dnem, ko občinski svet ugotovi, da so nastali razlogi za prenehanje mandata iz prejšnjega odstavka. Zoper ugotovitev občinskega sveta lahko član občinskega sveta, župan in podžupan, ki mu je prenehal mandat, v osmih dneh od prejema sklepa vloži tožbo na upravno sodišče, ki o njej odloči v 30 dneh. O morebitni pritožbi odloči vrhovno sodišče v 30 dneh.

Postopki za nadomestitev člana občinskega sveta, izvolitev novega župana ali imenovanje podžupana se lahko začno po preteku roka za vložitev tožbe, če tožba ni bila vložena, po preteku roka za vložitev pritožbe zoper odločitev upravnega sodišča, če pritožba ni bila vložena, oziroma po pravnomočni odločitvi sodišča.

Če je župan imenovan:

– na funkcijo v organu državne uprave, ki izvaja nadzorstvo nad zakonitostjo oziroma nad primernostjo in strokovnostjo dela občinskih organov in občinske uprave,

– za načelnika upravne enote, ali vodjo notranje organizacijske enote v upravni enoti, na katere območju je občina,

– na položaj ali drugo uradniško delovno mesto v državni upravi, na katerem se izvršujejo pooblastila v zvezi z nadzorstvom nad zakonitostjo oziroma nad primernostjo in strokovnostjo dela občinskih organov in občinske uprave, mu po zakonu preneha mandat župana z dnem imenovanja. O imenovanju mora župan takoj obvestiti občinski svet in občinsko volilno komisijo.

Če župan opravlja funkcijo ali delo iz prejšnjega odstavka, mu po zakonu preneha mandat župana, če ne odstopi s funkcije ali ne preneha z delovnim razmerjem. O svoji odločitvi, ali

bo opravljal funkcijo župana, ali še naprej funkcijo ali delo iz prejšnjega odstavka, je župan dolžan pisno obvestiti občinski svet in občinsko volilno komisijo najkasneje v sedmih dneh po prejemu poročila o izidu volitev v občini.

37.b člen

Funkcija župana ni združljiva s funkcijo člana občinskega sveta in podžupana, članstvom v nadzornem odboru in z delom v občinski upravi ter z drugimi funkcijami, za katere tako določa zakon.

Funkcija člana občinskega sveta in podžupana ni združljiva s funkcijo župana, članstvom v nadzornem odboru in z delom v občinski upravi ali službi ožjega dela občine ter z drugimi funkcijami, za katere tako določa zakon.

Funkcija člana občinskega sveta in podžupana tudi ni združljiva s funkcijo načelnika upravne enote, kot tudi ne z delom v državni upravi na delovnih mestnih, na katerih javni uslužbenci izvršujejo pooblastila v zvezi z nadzorstvom nad zakonitostjo oziroma nad primernostjo in strokovnostjo dela organov občine.

38. člen

Občinski svet šteje od 7 do 45 članov.

39. člen

Na narodnostno mešanih območjih, določenih z zakonom, kjer živita italijanska oziroma madžarska narodna skupnost, imata narodni skupnosti v občinskem svetu najmanj po enega predstavnika. S statutom občine se določi neposredna zastopanost narodnih skupnosti tudi v drugih organih občine.

V okviru svojih pristojnosti občine s posebnimi akti urejajo vprašanja, ki zadevajo uresničevanje pravic ter financiranje narodnih skupnosti.

K predpisom iz prejšnjega odstavka daje soglasje Svet narodne skupnosti prek predstavnikov narodnih skupnosti v občinskih svetih. Kadar organi občine odločajo o drugih vprašanjih, ki se nanašajo na uresničevanje posebnih pravic narodnih skupnosti, morajo predhodno pridobiti mnenje samoupravne narodne skupnosti.

V narodnostno mešanih občinah se ustanovi komisija za narodnostna vprašanja. V sestavi komisije imajo pripadniki narodne skupnosti polovico članov oziroma članic.

Na območjih, kjer živi avtohtono naseljena romska skupnost, imajo Romi v občinskem svetu najmanj po enega predstavnika.

Vlada z uredbo določi kriterije in merila, na podlagi katerih se opredeli avtohtonost naseljene romske skupnosti, ki je pogoj za določitev predstavnika Romov v občinskem svetu v skladu s prejšnjim odstavkom.

40. člen

Kadar so v občini pripadniki slovenskega naroda v manjšini, se za njih smiselno uporabljajo določbe tega zakona o zastopanosti italijanske in madžarske narodne skupnosti v občinskih organih.

41. člen

Člani občinskega sveta se volijo za štiri leta. Mandatna doba članov občinskega sveta se začne s potekom mandatne dobe prejšnjih članov sveta, traja pa do prve seje novo izvoljenega sveta.

Do prve seje novo izvoljenega občinskega sveta traja tudi:

– mandatna doba članov občinskega sveta, ki so izvoljeni na predčasnih volitvah po razpustitvi prejšnjega občinskega sveta, ali odstopu večine članov občinskega sveta,

– mandatna doba članov občinskega sveta, ki so izvoljeni na predčasnih volitvah, če je bila občina ustanovljena po opravljenih rednih volitvah,

– mandatna doba članov občinskega sveta, ki so izvoljeni na volitvah, ki so bile iz kakšnega drugega razloga na podlagi zakona opravljene po rednih volitvah v občinske svete.

42. člen

Župana volijo volivci, ki imajo v občini stalno prebivališče, na neposrednih tajnih volitvah.

Mandatna doba župana traja štiri leta. Za začetek in trajanje mandatne dobe župana se smiselno uporablja določba prvega odstavka 41. člena tega zakona.

Do prve seje novo izvoljenega občinskega sveta traja tudi:

– mandatna doba župana, ki je izvoljen na nadomestnih volitvah po prenehanju mandata prejšnjemu županu pred potekom mandatne dobe,

– mandatna doba župana, ki je izvoljen na predčasnih volitvah, če je bila občina ustanovljena po opravljenih rednih volitvah,

– mandatna doba župana, ki je izvoljen na volitvah, ki so bile iz kakšnega drugega razloga na podlagi zakona opravljene po rednih volitvah v občinske svete.

43. člen

(črtan)

44. člen

Neposredne oblike sodelovanja občanov pri odločanju v občini so zbor občanov, referendum in ljudska iniciativa.

45. člen

Občani na zboru v skladu z zakonom ali statutom občine obravnavajo posamezne zadeve, oblikujejo stališča, dajejo predloge, pobude in mnenja ali odločajo.

Zbor občanov se lahko skliče za vso občino ali za njen posamezen del.

Župan mora sklicati zbor občanov, če je tako predpisano z zakonom ali statutom občine ali če tako zahteva najmanj pet odstotkov volivcev v občini oziroma v njenem posameznem delu, lahko pa ga skliče na lastno pobudo, na pobudo občinskega sveta ali sveta ožjega dela občine.

S statutom občine se predpišejo:

– zadeve, ki jih obravnavajo občani na zboru, o njih oblikujejo svoja stališča, dajejo predloge, pobude in mnenja ali o njih odločajo,

– način vložitve zahteve in postopek odločanja o sklicu zbora občanov, če sklic zahtevajo volivci,

– način sklica zbora občanov,

– število volivcev, ki morajo sodelovati na zboru, da so stališča, predlogi, pobude in mnenja ali odločitve veljavno sprejete,

– kako sprejeta stališča, predlogi, pobude in mnenja ali odločitve zavezujejo občinske organe in

– druga vprašanja, pomembna za izvedbo zbora občanov ter za uveljavljanje njihovih stališč, predlogov, pobud, mnenj in odločitev.

46. člen

Občani lahko odločajo na referendumu o vprašanjih, ki so vsebina splošnih aktov občine, razen o proračunu in zaključnem računu občine ter o splošnih aktih, s katerimi se v skladu z zakonom predpisujejo občinski davki in druge dajatve. Referendum se opravi kot naknadni referendum, na katerem občani potrdijo ali zavrnejo sprejeti splošni akt občine ali njegove posamezne določbe.

Občinski svet lahko razpiše referendum na predlog župana ali člana občinskega sveta. Občinski svet mora razpisati referendum, če to zahteva najmanj pet odstotkov volivcev v občini in če tako določa zakon ali statut občine.

Predlog za razpis referenduma je treba vložiti oziroma občinski svet pisno seznaniti s pobudo volivcem za vložitev zahteve za razpis referenduma v 15 dneh po sprejemu splošnega akta. Če je vložen predlog za razpis referenduma ali je dana pobuda volivcem za vložitev zahteve za razpis referenduma, župan zadrži objavo splošnega akta do odločitve o predlogu ali pobudi oziroma do odločitve na referendumu.

Če je sprejeti splošni akt ali njegove posamezne določbe na referendumu potrjen, ga mora župan objaviti skupaj z objavo izida referenduma. Če je sprejeti splošni akt ali njegove posamezne določbe zavrnjene, se splošni akt ne objavi, dokler se ob upoštevanju volje volivcev ne spremeni. Odločitev volivcev na referendumu zavezuje občinski svet do konca njegovega mandata.

46.a člen

Občani lahko odločajo na referendumu tudi o drugih vprašanjih, če tako določa zakon.

Referendum iz prejšnjega odstavka se opravi v skladu z določbami tega zakona in Zakona o referendumu in ljudski iniciativi (Uradni list RS, št. 15/94, 13/95-odločba US, 38/96, 43/96-odločba US, 59/01, 11/03-odločba US, 48/03-odločba US, 83/04 in 24/05-odločba US), če z zakonom, ki določa in ureja referendum, ni drugače določeno.

46.b člen

Da ugotovi voljo občanov, lahko občinski svet pred odločanjem o posameznih vprašanjih iz svoje pristojnosti razpiše tudi svetovalni referendum. Svetovalni referendum se razpiše za vso občino ali za njen del. Odločitev volivcev na svetovalnem referendumu ne zavezuje občinskih organov.

47. člen

Pobudo volivcem za vložitev zahteve za razpis referenduma lahko da vsak volivec, politična stranka v občini ali svet ožjega dela občine. Pobuda mora vsebovati zahtevo za razpis referenduma, ki mora vsebovati jasno izraženo vprašanje, ki naj bo predmet referenduma, in obrazložitev. Statut občine lahko določi, da mora biti pobuda podprta s podpisi določenega števila volivcev na seznamu, ki vsebuje osebne podatke podpisnikov: ime in priimek, datum rojstva in naslov stalnega prebivališča.

Pobudnik o pobudi volivcem za vložitev zahteve za razpis referenduma pisno seznani občinski svet in pobudo predloži županu. Če župan meni, da pobuda z zahtevo ni oblikovana v skladu s prejšnjim odstavkom ali je v nasprotju z zakonom in s statutom občine, o tem v osmih dneh po prejemu pobude obvesti pobudnika in ga pozove, da ugotovljeno neskladnost odpravi v osmih dneh. Če pobudnik tega ne stori, se šteje, da pobuda ni bila vložena. Župan o tem nemudoma obvesti pobudnika in občinski svet.

Pobudnik lahko v osmih dneh po prejemu obvestila iz prejšnjega odstavka zahteva, naj odločitev župana preizkusi upravno sodišče. Če upravno sodišče ugotovi, da je odločitev neutemeljena, jo razveljavi. Sodišče odloči v tridesetih dneh.

Volivci dajejo podporo zahtevi za razpis referenduma s podpisovanjem na seznamu ali z osebnim podpisovanjem. O načinu dajanja podpore odloči župan z aktom, s katerim določi obrazec seznama ali obrazec za podporo z osebnim podpisovanjem in rok za zbiranje podpisov. Obrazca morata vsebovati jasno izraženo zahtevo za razpis referenduma. Osebno podpisovanje se izvaja pred državnim organom, pristojnim za vodenje evidence volilne pravice. Državni organ, pristojen za vodenje evidence volilne pravice overi tudi podpise volivcev na seznamu.

Šteje se, da je zahteva za razpis referenduma vložena, če jo je v določenem roku podprlo s svojim podpisom zadostno število volivcev.

47.a člen

Občinski svet razpiše referendum v 15 dneh po sprejemu odločitve o predlogu oziroma od vložitve zahteve volivcev za razpis referenduma. Z aktom o razpisu referenduma določi občinski svet vsebino vprašanja, o katerem se bo odločalo na referendumu ter določi dan, ki se šteje za dan razpisa, referendumsko območje in dan glasovanja.

Če občinski svet meni, da je vsebina vložene zahteve za razpis referenduma v nasprotju z ustavo in zakonom, lahko zahteva, da o tem odloči ustavno sodišče. Zahtevo lahko občinski svet vloži od dne vložitve zahteve in najkasneje do izteka roka za razpis referenduma. Ustavno sodišče odloči o zahtevi občinskega sveta v 15 dneh.

Akt o razpisu referenduma se objavi na način, ki je določen s statutom občine za objavo splošnih aktov občine.

47.b člen

Pravico glasovati na referendumu imajo vsi občani, ki imajo pravico voliti člane občinskega sveta, če zakon ne določa drugače. Postopek za izvedbo referenduma vodijo organi, ki vodijo lokalne volitve. O ugovoru zaradi nepravilnosti pri delu volilnega odbora odloča občinska volilna komisija. Podrobneje določi postopek za izvedbo referenduma statut občine v skladu z zakonom.

Odločitev na referendumu je sprejeta, če zanjo glasuje večina volivcev, ki so glasovali.

Poročilo o izidu glasovanja na referendumu pošlje občinska volilna komisija občinskemu svetu ter ga objavi na način, ki je v statutu občine določen za objavo splošnih aktov občine.

48. člen

Najmanj pet odstotkov volivcev v občini lahko zahteva izdajo ali razveljavitev splošnega akta ali druge odločitve iz pristojnosti občinskega sveta oziroma drugih občinskih organov.

Glede pobude volivcem za vložitev zahteve iz prejšnjega odstavka in postopka s pobudo se primerno uporabljajo določbe 47. člena tega zakona.

Organ, na katerega je naslovljena zadeva iz prvega odstavka, je dolžan v roku, ki ga določi statut občine, najkasneje pa v treh mesecih odločiti o zahtevi.

V. poglavje

OBČINSKA UPRAVA

49. člen

Občinska uprava opravlja upravne, strokovne, pospeševalne in razvojne naloge ter naloge v zvezi z zagotavljanjem javnih služb iz občinske pristojnosti.

Občinsko upravo ustanovi občinski svet na predlog župana s splošnim aktom, s katerim določi njene naloge in notranjo organizacijo.

Občinsko upravo usmerja in nadzira župan, delo občinske uprave pa vodi tajnik občine, ki ga imenuje in razrešuje župan. Tajnik občine je uradnik po zakonu, ki ureja položaj javnih uslužbencev. S splošnimi akti občine se lahko za položaj tajnika občine določi naziv direktor ali direktorica občinske uprave.

O sporih o pristojnosti med organi občinske uprave odloča župan.

O izločitvi predstojnika organa občinske uprave ali zaposlenega v občinski upravi odloča tajnik občine, ki v primeru izločitve predstojnika občinske uprave o stvari tudi odloči, če je predstojnik pooblaščen za odločanje v upravnih stvareh.

O izločitvi tajnika občine ali župana odloča občinski svet, ki v primeru izločitve o stvari tudi odloči.

49.a člen

Občina ne more opravljati za drugo občino nalog, ki so po zakonu ali drugem predpisu naloge občinske uprave, razen strokovnih in tehničnih nalog.

Občine se lahko odločijo, da ustanovijo enega ali več organov skupne občinske uprave.

Organ skupne občinske uprave, ali skupno službo občin za opravljanje posameznih nalog občinske uprave ustanovijo občinski sveti na podlagi splošnih aktov iz drugega odstavka 49. člena tega zakona.

Župani se lahko dogovorijo, da se naloge skupnega organa občinske uprave ali skupne službe iz prejšnjega odstavka opravljajo v eni od občinskih uprav.

49.b člen

Za finančno poslovanje organa skupne občinske uprave se uporabljajo določbe zakona, ki ureja javne finance o neposrednih uporabnikih občinskih proračunov. Organ skupne občinske uprave je neposredni uporabnik občinskega proračuna tiste občine, v kateri ima sedež.

Organ skupne občinske uprave vodi uradnik na položaju.

Z odlokom o ustanovitvi organa skupne občinske uprave se določijo ime in sedež organa, razmerja do občin soustanoviteljic in druge zadeve, pomembne za delovanje organa skupne občinske uprave.

49.c člen

Pri izvrševanju upravnih nalog nastopa organ skupne občinske uprave kot organ tiste občine, v katere krajevno pristojnost zadeva spada.

Organ skupne občinske uprave mora pri izvrševanju upravnih nalog ravnati po usmeritvah župana in nalogih tajnika občine, v katere krajevno pristojnost zadeva spada, glede splošnih vprašanj organiziranja in delovanja organa skupne občinske uprave pa po skupnih usmeritvah vseh županov občin, ki so organ skupne občinske uprave ustanovile.

Predstojnik organa skupne občinske uprave odgovarja za izvrševanje upravnih nalog, ki spadajo v krajevno pristojnost posamezne občine, županu in tajniku te občine, za delo organa skupne občinske uprave v celoti pa skupaj vsem županov občin, ki so organ skupne občinske uprave ustanovile.

O izločitvi predstojnika organa skupne občinske uprave ali zaposlenega v občinski upravi odloča tajnik občine, v katere krajevno pristojnost zadeva spada, ki v primeru izločitve predstojnika o stvari tudi odloči.

49.č člen

Občine zagotavljajo sredstva in druge materialne pogoje za skupno opravljanje nalog občinske uprave v razmerju števila prebivalcev posamezne občine do števila vseh prebivalcev občin, za katere se opravljajo, če ni z odlokom določeno drugače.

Za škodo, povzročeno z nezakonitim delom zaposlenega v organu skupne občinske uprave odgovarjajo solidarno občine, ki so organ ustanovile.

49.d člen

S splošnim aktom o organizaciji in delovnem področju organov občinske uprave oziroma z aktom o ustanovitvi organa skupne občinske uprave ter v aktu o sistemizaciji delovnih mest se določi izobrazba tajnika občine in predstojnika organa skupne občinske uprave.

Pri določanju izobrazbe tajnika občine in predstojnika organa skupne občinske uprave v aktih iz prejšnjega odstavka je treba upoštevati, da je za odločanje o upravnih stvareh lahko pooblaščen, kdor izpolnjuje z zakonom predpisane pogoje.

50. člen

Podrobnejšo notranjo organizacijo in sistemizacijo delovnih mest v občinski upravi določi župan.

50.a člen

Občinska uprava opravlja nadzorstvo nad izvajanjem občinskih predpisov in drugih aktov, s katerimi občina ureja zadeve iz svoje pristojnosti.

Za opravljanje nadzorstva iz prejšnjega odstavka se lahko v okviru občinske uprave ustanovi občinska inšpekcija.

Inšpekcijsko nadzorstvo neposredno opravljajo občinski inšpektorji kot uradne osebe s posebnimi pooblastili in odgovornostmi, v skladu z zakonom, s katerim je urejen inšpekcijski nadzor.

50.b člen

Z občinskim predpisom se lahko določi, da se za opravljanje posameznih upravnih nalog iz izvirne pristojnosti občine podeli javno pooblastilo javnemu podjetju, javnemu zavodu, javni agenciji, javnemu skladu, drugi pravni osebi ali posamezniku, če se s tem omogoči učinkovitejše in smotrnejše opravljanje nalog zlasti, če se v celoti ali pretežno financirajo s plačili uporabnikov.

Če predpis iz prejšnjega odstavka dopušča, da za pridobitev javnega pooblastila kandidira več pravnih oseb ali posameznikov, se izbira opravi po javnem natečaju.

Pri izvajanju javnega pooblastila imajo njihovi nosilci pravice in dolžnosti občinske uprave.

O izločitvi uradnih oseb nosilca javnega pooblastila odloči župan.

VI. poglavje

PREMOŽENJE IN FINANCIRANJE OBČINE

51. člen – upoštevan ZSPDPO

Premoženje občine sestavljajo nepremične in premične stvari v lasti občine, denarna sredstva in pravice.

Občina mora s premoženjem gospodariti kot dober gospodar.

Odsvojitev delov premoženja občine je dopustna le proti plačilu, ki postane del premoženja občine, razen če se del premoženja podari za humanitarne, znanstvenoraziskovalne, izobraževalne ali druge tovrstne namene.

Če ni z zakonom drugače določeno, se za odprodajo ali zamenjavo nepremičnin in premičnin v lasti občine smiselno uporabljajo predpisi, ki veljajo za odprodajo ali zamenjavo državnega premoženja.

Vrednost premoženja izkazuje občina v premoženjski bilanci v skladu z zakonom.

51.a člen

Če se dvoje ali več sosednjih občin združi v novo občino, postane z dnem ustanovitve nove občine njihovo premoženje v celoti premoženje nove občine.

Novo občino bremenijo tudi vsa bremena premoženja, ki ji je pripadlo.

51.b člen

Premoženje občine, ki se razdeli na dvoje ali več novih občin ali se njen del izloči in se ustanovi nova občina oziroma se ta del priključi k sosednji občini, se razdeli sporazumno. Odločitev o načinu sporazumne razdelitve premoženja sprejmejo občinski sveti v šestih mesecih po konstituiranju. Sporazum o razdelitvi premoženja sklenejo župani v nadaljnjih treh mesecih. Sporazum je podlaga za vpis lastninske pravice občine v zemljiško knjigo.

Posamezno občino bremenijo tudi vsa bremena premoženja, ki ji je pripadlo.

Dokler župani ne sklenejo sporazuma iz prvega odstavka tega člena, opravljajo posle rednega upravljanja s še nerazdeljenim skupnim premoženjem organi občine, na katere območju je premoženje, ob soglasju vseh občin, ustanovljenih na območju posameznih prejšnjih občin. Ustanoviteljske pravice do skupnih javnih zavodov, javnih podjetij in skladov pa izvršujejo organi občine, v kateri je njihov sedež, v soglasju z organi drugih občin, za območje katerih je bil ustanovljen javni zavod, javno podjetje ali sklad. Soglasje je lahko splošno in dano v naprej. Če občina ne odreče soglasja v petnajstih dneh od prejema pisnega predloga, se šteje, da je soglasje dano.

Upravno sodišče z odločbo razdeli premoženje v skladu z načinom sporazumne delitve, če je na podlagi načina sporazumne razdelitve premoženja, ki so ga sprejeli vsi občinski sveti, sporazum podpisalo več kot polovica županov. Predlog mora vložiti vsaj ena občina v tridesetih dneh od poteka roka za sklenitev sporazuma iz prvega odstavka tega člena.

51.c člen

Če občine ne razdelijo premoženja v skladu s prejšnjim členom sporazumno, se z dnem ustanovitve novih oziroma nove občine ali priključitve izločenega dela občine k sosednji občini, razdeli premoženje tako, da:

– nepremično premoženje, grajeno javno dobro in javna infrastruktura pripadejo občini, na območju katere ležijo, razen če v celoti služijo izvrševanju obveznih gospodarskih javnih služb druge občine – v tem primeru pripadejo tej občini;

– nepremično premoženje, ki je po predpisih o lastninjenju družbene lastnine postalo premoženje krajevnih skupnosti ali njihovih pravnih naslednikov, postane premoženje občine, na območju katere leži oziroma njihovih ožjih delov v skladu s statutom občine;

– premično premoženje, ki je namenjeno uporabi nepremičnine ali izvajanju dejavnosti, ki ji nepremičnina služi, postane premoženje občine, na območju katere leži nepremičnina.

Posamezno občino bremenijo tudi vsa bremena premoženja, ki ji je pripadlo.

Občinski svet sprejme akt, s katerim na podlagi premoženjske bilance in popisa ugotovi premoženje občine. Akt občinskega sveta je podlaga za vpis lastninske pravice v zemljiško knjigo.

Druge premoženjske pravice, denarna sredstva in vrednostni papirji ter bremena, ki niso nastala zaradi financiranja izgradnje ali pridobitve premoženja iz prvega odstavka tega člena, se razdelijo v sorazmerju s številom prebivalcev na območju posamezne nove občine oziroma izločenega dela območja občine in številom prebivalcev prejšnje občine. Župani sprejmejo in izvršijo sklep o razdelitvi.

Ustanoviteljske pravice in obveznosti ter kapitalske pravice do javnih zavodov, javnih podjetij, skladov in agencij ter pravice in obveznosti iz koncesijskih in drugih pogodbenih razmerij se uredijo tako, da:

– vsaka občina postane ustanoviteljica javnih zavodov in prevzame pravice in obveznosti do javnih zavodov ter izvajalcev, ki po koncesijski ali drugi pogodbi, v skladu z mrežo javnih služb, opravljajo dejavnosti, ki jih mora občina zagotavljati, samo na njenem območju in za njene prebivalce;

– občine postanejo soustanoviteljice javnih zavodov ter skupaj prevzamejo pravice in obveznosti do javnih zavodov ter izvajalcev, ki po koncesijski ali drugi pogodbi, v skladu z mrežo javnih služb, opravljajo dejavnosti, ki jih mora občina zagotavljati, na celotnem območju in za vse prebivalce prejšnje občine. Vsaka ustanoviteljica ima pravico in dolžnost po skupnem javnem zavodu, koncesijski pogodbi ali drugi pogodbi zagotavljati izvajanje dejavnosti na svojem območju ter sodelovati v upravljanju in obveznostih do javnega zavoda, koncesionarja ali pogodbenika, v sorazmerju s številom svojih prebivalcev oziroma prebivalcev območja, ki se je k njej priključilo v celotnem številu prebivalcev prejšnje občine, za katere območje je bil javni zavod ustanovljen, oziroma je bila sklenjena koncesijska ali druga pogodba;

– vsaka občina postane ustanoviteljica in lastnica javnega kapitala v javnih podjetjih, javnih skladih in agencijah, ki je bil v lasti prejšnje občine, oziroma vstopi kot edina pogodbena stranka v koncesijsko ali drugo pogodbo, če javno podjetje, javni sklad, agencija, koncesionar ali drug pogodbenik izvaja javno službo in druge naloge v skladu z zakonom ali predpisom prejšnje občine samo za njene prebivalce oziroma samo na njenem območju;

– občine postanejo soustanoviteljice javnih podjetij, javnih skladov in agencij ustanovljenih za izvajanje javnih služb in drugih nalog v skladu z zakonom ali predpisom prejšnje občine za območje prejšnje občine, oziroma vstopijo kot pogodbene stranke v koncesijska in druga pogodbena razmerja ter skupaj prevzamejo pravice in obveznosti do javnih podjetij, javnih skladov in agencij, koncesionarjev in drugih pogodbenikov. Vsaka ustanoviteljica ima pravico in dolžnost po skupnem javnem podjetju, javnem skladu, agenciji, koncesijski pogodbi ali drugi pogodbi zagotavljati izvajanje dejavnosti na svojem območju ter sodelovati v upravljanju in obveznostih do javnega podjetja, javnega sklada, agencije, koncesionarja ali pogodbenika, v sorazmerju s številom svojih prebivalcev oziroma prebivalcev območja, ki se je k njej priključilo v celotnem številu prebivalcev prejšnje občine, za katere območje je bilo javno podjetje, javni sklad ali agencija ustanovljena, oziroma je bila sklenjena koncesijska ali druga pogodba. V istem razmerju postanejo občine tudi lastnice idealnih deležev javnega kapitala javnega podjetja, javnega sklada ali agencije, ki je bil v lasti prejšnje občine.

Za izvrševanje ustanoviteljskih pravic občin v skupnih javnih zavodih, javnih podjetjih, javnih skladih in agencijah iz prejšnjega odstavka ter za usklajevanje odločitev občin v zvezi z zagotavljanjem javnih služb ustanovijo občinski sveti udeleženih občin skupni organ, ki ga sestavljajo župani v skladu z določbama četrtega in petega odstavka 61. člena tega zakona.

Nepremičnih in premičnih stvari, ki so namenjene izvajanju dejavnosti in z njimi upravlja javni zavod ali javno podjetje, ni mogoče fizično deliti.

52. člen

Lokalne zadeve javnega pomena financira občina iz lastnih virov, sredstev države in iz zadolžitve.

Lastni viri občine so:

1. davki in druge dajatve,
2. dohodki od njenega premoženja.

Država zagotavlja občinam, ki ne morejo financirati lokalnih zadev javnega pomena v primerni višini iz lastnih virov, dodatna sredstva. Višino in način zagotavljanja dodatnih sredstev določa zakon.

Z zakonom se določi način spodbujanja povezovanja ter sodelovanja občin in ustanovitev občine z združitvijo dveh ali več občin z manj kot 5000 prebivalci ali z združitvijo takih občin z večjimi občinami.

53. člen

Za financiranje lokalnih zadev javnega pomena pripadajo občini naslednji prihodki:

1. davek od premoženja,
2. davek na dediščine in darila,
3. davek na dobitke od iger na srečo,
4. davek na promet nepremičnin,
5. drugi davki, določeni z zakonom.

54. člen

Dohodki od premoženja občine so zlasti:

1. dohodki od zakupnin in najemnin za zemljišča in objekte, ki so občinska lastnina,
2. dohodki od vlaganj kapitala,
3. dohodki od vrednostnih papirjev in drugih pravic, ki jih je občina kupila,
4. dohodki od rent, dobička javnih podjetij in koncesij.

55. člen

Občina se lahko zadolži pod pogoji, določenimi z zakonom.

56. člen

(črtan)

57. člen

Prihodki in izdatki za posamezne namene financiranja javne porabe občine morajo biti zajeti v proračunu občine, ki ga ta sprejme v skladu z zakonom.

58. člen

(črtan)

59. člen

Računsko sodišče preverja poslovanje občine ter pravnih oseb, ki jih ustanovi občina ali je njihov lastnik.

60. člen

(črtan)

VII. poglavje

OBČINSKE JAVNE SLUŽBE

61. člen

Občina zagotavlja opravljanje javnih služb, ki jih sama določi in javnih služb, za katere je tako določeno z zakonom (lokalne javne službe).

Opravljanje lokalnih javnih služb zagotavlja občina:

– neposredno v okviru občinske uprave;

– z ustanavljanjem javnih zavodov in javnih podjetij;

– z dajanjem koncesij;

– z vlaganjem lastnega kapitala v dejavnost oseb zasebnega prava.

Dvoje ali več občin lahko zaradi gospodarnejšega in učinkovitejšega zagotavljanja javnih služb skupaj ustanovi javni zavod ali javno podjetje.

Za izvrševanje ustanoviteljskih pravic občin v skladu z aktom o ustanovitvi in statutom javnega zavoda ali javnega podjetja iz prejšnjega odstavka ter za usklajevanje odločitev občin v zvezi z zagotavljanjem javnih služb občinski sveti udeleženih občin ustanovijo skupni organ, ki ga sestavljajo župani. Akt o ustanovitvi skupnega organa mora določati njegove naloge, organizacijo dela in način sprejemanja odločitev, financiranje in delitev stroškov med občinami.

Skupni organ opravlja svoje naloge v imenu in za račun občin, ki so ga ustanovile. Sedež organa je v občini, v kateri je sedež javnega zavoda ali javnega podjetja. Strokovne naloge za skupni organ opravlja občinska uprava občine, v kateri je njegov sedež.

Občina lahko ustanovi organ občinskega pravobranilstva. Dve ali več občin lahko ustanovi skupni organ občinskega pravobranilstva. Občinska pravobranilstva zastopajo pred sodišči in drugimi državnimi organi občine, njihove organe in ožje dele, ki so pravne osebe. Po pooblastilu lahko občinsko pravobranilstvo zastopa tudi druge pravne osebe, ki so jih ustanovile občine. Za občinsko pravobranilstvo se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja državno pravobranilstvo.

62. člen

Način in pogoje opravljanja lokalnih javnih služb predpiše občina, če zakon ne določa drugače.

63. člen

(črtan)

VIII. poglavje

SPLOŠNI IN POSAMIČNI AKTI OBČINE

64. člen

Občina sprejme svoj statut.

Statut občine določa temeljna načela za organizacijo in delovanje občine, oblikovanje in pristojnosti občinskih organov razen glede organov občinske uprave, način sodelovanja občanov pri sprejemanju odločitev v občini in druga vprašanja skupnega pomena v občini, ki jih določa zakon.

Statut sprejme svet z dvotretjinsko večino vseh članov.

65. člen

Občina ureja zadeve iz svoje pristojnosti z odloki, odredbami, pravilniki in navodili.

Zadeve iz prenesene pristojnosti ureja občina z odloki in drugimi predpisi, določenimi z zakoni.

66. člen

Statut in drugi predpisi občine morajo biti objavljeni, veljati pa začnejo petnajsti dan po objavi, če ni v njih drugače določeno.

Statut in drugi predpisi občine se objavijo v uradnem glasilu.

67. člen

Občina odloča s posamičnimi akti o upravnih stvareh iz lastne pristojnosti in iz prenesene državne pristojnosti.

O upravnih stvareh iz občinske pristojnosti odloča na prvi stopnji občinska uprava, na drugi stopnji pa župan, če ni z zakonom drugače določeno.

O pritožbah zoper odločbe organa skupne občinske uprave odloča župan občine, v katere krajevno pristojnost zadeva spada, če zakon drugače ne določa.

68. člen

Organi občine in nosilci javnih pooblastil odločajo v upravnih stvareh in o drugih pravicah, obveznostih in pravnih koristih posameznikov in organizacij v upravnem postopku.

O pritožbah zoper posamične akte izdane v upravnih stvareh iz prenesene pristojnosti odloča pristojni državni organ, ki ga določa zakon.

69. člen

O zakonitosti dokončnih posamičnih aktov organov občine odloča v upravnem sporu pristojno sodišče.

70. člen

Materialni akti in akti poslovanja občine morajo temeljiti na zakonu in drugem zakonitem predpisu.

71. člen

Določbe tega poglavja se smiselno uporabljajo tudi za splošne in posamične akte pokrajine in drugih oblik povezovanja lokalnih skupnosti, če za prenesene naloge in za izvrševanje javnih pooblastil s posebnim zakonom ni določeno drugače.

IX. poglavje

MEDOBČINSKO SODELOVANJE

72. člen

(črtan)

73. člen

(črtan)

74. člen

(črtan)

75. člen

(črtan)

76. člen

(črtan)

77. člen

(črtan)

78. člen

(črtan)

79. člen

(črtan)

80. člen

(črtan)

81. člen

(črtan)

82. člen

(črtan)

83. člen

(črtan)

84. člen

(črtan)

85. člen

(črtan)

86. člen

Dve ali več občin lahko zaradi skupnega urejanja in izvajanja posameznih upravnih nalog ter zaradi izvajanja skupnih razvojnih in investicijskih programov, z aktom o ustanovitvi, ki ga sprejmejo njihovi občinski sveti, ustanovijo enonamenske ali večnamenske interesne zveze.

Zveza ima svet, ki ga sestavljajo župani občin ustanoviteljic ter z aktom o ustanovitvi zveze določeno število predstavnikov občinskih svetov občin ustanoviteljic. Vsaka od ustanoviteljic mora imeti vsaj dva člana sveta in nobena ne more imeti več kot polovice članov sveta. Z aktom o ustanovitvi zveze se določi ime in sedež zveze, naloge, ki jih bodo ustanoviteljice urejale in izvajale v zvezi, začetek delovanja in prenehanje zveze, pristojnosti, sestavo, organizacijo in način odločanja sveta, zagotavljanje sredstev za delovanje in izvajanje nalog zveze, zastopanje zveze, pravice, obveznosti in odgovornosti ustanoviteljic ter načela urejanja medsebojnih premoženjskih in drugih razmerij.

Z aktom o ustanovitvi zveze se v okviru nalog, ki jih opravljajo občine v zvezi, določijo predpisi in drugi akti iz pristojnosti občinskih organov, za katerih sprejemanje bo po ustanovitvi zveze občin pristojen svet zveze.

Za finančno poslovanje zveze občin se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja finančno poslovanje posrednih uporabnikov občinskega proračuna in zakona, ki ureja financiranje občin in se nanašajo na javne zavode, katerih ustanoviteljica je občina.

Akt o ustanovitvi zveze predložijo ustanoviteljice v hrambo ministrstvu, pristojnemu za lokalno samoupravo. Zahtevi za hrambo akta o ustanovitvi zveze priložijo župani občin ustanoviteljic sklepe občinskih svetov, s katerimi je bil akt sprejet. Ministrstvo prevzame akt v hrambo z odločbo, katere izrek in akt o ustanovitvi zveze objavijo župani občin ustanoviteljic v Uradnem listu Republike Slovenije. Z dnem objave pridobi zveza status osebe javnega prava.

Poslovanje zveze ter njene pravice, obveznosti in odgovornosti se opredelijo z ustanovnim aktom zveze.

86.a člen

Dve ali več občin lahko zaradi predstavljanja in uveljavljanja lokalne samouprave ter usklajevanja in skupnega zagotavljanja svojih interesov ustanovi združenje. Z aktom o ustanovitvi združenja določijo ustanoviteljice ime in sedež združenja, cilje in naloge združenja, pravice, obveznosti in odgovornosti združenja v pravnem prometu, zastopanje združenja, pravice in obveznosti članic, način včlanjevanja oziroma prenehanja članstva, organe združenja, financiranje združenja, nadzor nad poslovanjem in prenehanje.

Združenje lahko v imenu združenja uporabi ime »Slovenija«, izpeljanko ali kratico imena Republike Slovenije, če za to pridobi dovoljenje vlade.

Akt o ustanovitvi združenja predložijo ustanoviteljice v hrambo ministrstvu, pristojnemu za lokalno samoupravo. Zahtevi za hrambo priloži pooblaščena oseba združenja sklepe občinskih svetov o članstvu v združenju in statut združenja. Ministrstvo izda odločbo o hrambi. Akt o ustanovitvi združenja, statut združenja in izrek odločbe o hrambi objavi združenje v Uradnem listu Republike Slovenije.

Združenje občin je pravna oseba javnega prava s pravicami, obveznostmi in odgovornostmi, ki jih določata zakon in akt o ustanovitvi. Združenje pridobi status pravne osebe javnega prava z dnem objave iz prejšnjega odstavka.

Združenje predstavlja interese svojih članic pred državnimi organi, kadar ti oblikujejo ali sprejemajo zakone, ali druge predpise, s katerimi se določajo naloge, pravice, obveznosti in odgovornosti občin, ali se s predpisi kako drugače posega v njihove koristi.

Združenje lahko ustanovi strokovne službe za opravljanje strokovnih nalog za združenje, opravljanje informacijskih in izobraževalnih nalog in zagotavljanje strokovne pomoči občinam in zvezam občin. Združenje lahko ustanovi skupne strokovne službe, ki po pooblastilu izvajajo naloge za članice združenj.

Združenje lahko pridobi lastnost reprezentativnosti. Reprezentativno je združenje, v katerega je včlanjenih najmanj 30% občin. Reprezentativnost združenja se ugotovi v odločbi iz tretjega odstavka tega člena.

Vlada določi merila in postopek za sestavo stalnega predstavništva reprezentativnih združenj občin za sodelovanje z državnimi organi, ter njihovih delegacij v mednarodnih organizacijah občin in v drugih mednarodnih organizacijah. Pri tem upošteva načelo, da se število članov posameznih delegacij določi po proporcionalnem načelu glede velikosti združenja in zagotovi, da ima vsako reprezentativno združenje v delegaciji vsaj enega predstavnika, kadar število članov delegacije to dopušča.

Sredstva za delegacije reprezentativnih združenj v organih Sveta Evrope in Evropske unije, ki bremenijo države, se zagotovijo v državnem proračunu.

87. člen

(črtan)

X. poglavje

NADZOR DRŽAVNIH ORGANOV

88. člen

Državni organi nadzorujejo zakonitost dela organov občin.

V zadevah, ki jih na občine prenese država, pa opravljajo državni organi tudi nadzor nad primernostjo in strokovnostjo njihovega dela.

Državni nadzor nad delom organa lokalnih skupnosti izvršujejo vlada in ministrstva.

88.a člen

Nadzorstvo nad zakonitostjo splošnih in posamičnih aktov občin v zadevah iz njihove pristojnosti izvršujejo ministrstva, vsako na svojem področju.

Ministrstvo mora zaradi opravljanja nadzorstva nad zakonitostjo dela organov občin zagotoviti ustrezno sodelovanje, medsebojno obveščanje in strokovno pomoč organom občin.

Ministrstvo mora opozoriti organ občine, za katerega meni, da je izdal akt, ki ni v skladu z ustavo in zakonom, in mu predlagati ustrezne rešitve. Ministrstvo mora opozoriti pristojni

občinski organ tudi, če ugotovi, da občinska uprava ne ravna v skladu z zakonom ali drugim predpisom, in predlagati ustrezne ukrepe.

Če organ občine ne uskladi svojega splošnega akta z ustavo ali zakonom, mora ministrstvo predlagati vladi, da zahteva začetek postopka pred ustavnim sodiščem za oceno skladnosti splošnega akta občine z ustavo in zakonom.

Na predlog ministrstva vlada predlaga ustavnemu sodišču, da zadrži izvrševanje splošnega akta občine, za katerega ministrstvo oziroma vlada meni, da bi z njegovo izvršitvijo lahko nastale večje motnje v izvrševanju nalog občine in bi zato nastale škodljive posledice za zdravje ali življenje ljudi, ali večja gospodarska škoda, ali pa bi izvrševanje takega akta pomenilo kršitev z ustavo in zakonom zagotovljenih pravic in svoboščin občanov.

89. člen

Župan mora odloke, s katerimi občina ureja zadeve iz prenesene pristojnosti države brez odlašanja, najpozneje pa hkrati z objavo, predložiti vladi oziroma ustreznemu ministrstvu.

Vlada oziroma ministrstvo odloke, za katere meni, da so nezakoniti, lahko zadrži glede izvrševanja in jih predloži Ustavnemu sodišču.

90. člen

(črtan)

90.a člen

Če občina ne opravlja ali v nasprotju z zakonom opravlja z zakonom določene naloge iz svoje izvirne pristojnosti, mora pristojno ministrstvo opozoriti pristojni občinski organ in mu predlagati način izvršitve posamezne naloge ter določiti rok.

Če občina ne ravna v skladu z opozorilom in predlogom iz prejšnjega odstavka in pristojno ministrstvo ugotovi, da občina ne zagotavlja skupnih potreb in interesov svojih prebivalcev in bi utegnile nastati škodljive posledice za življenje ali zdravje ljudi, za naravno oziroma življenjsko okolje ali premoženje, mora pristojno ministrstvo občini naložiti izvedbo naloge z odločbo. Če občina ne izvrši odločbe v določenem v roku, jo izvrši ministrstvo v skladu z določbami zakona, ki ureja upravno izvršbo.

90.b člen

Občinski svet se lahko predčasno razpusti, če:

– ne izvršuje odločb ustavnega sodišča, ki mu nalagajo z ustavo in zakonom skladno ravnanje;

– v letu, za katero ni bil sprejet proračun, tudi za prihodnje leto ne sprejme v skladu z zakonom predloženega in pripravljenega proračuna, ki bi lahko začel veljati ob začetku leta ali

– če se v posameznem koledarskem letu po najmanj trikratnem sklicu sploh ne sestane na sklepčni seji.

Župana se lahko predčasno razreši, če:

– ne izvršuje odločb ustavnega sodišča ali pravnomočnih odločb sodišča, pristojnega za upravne spore, ki mu nalagajo z ustavo in zakonom skladno ravnanje.

V primeru razpustitve občinskega sveta državni zbor razpiše predčasne volitve v občinski svet, v primeru razrešitve župana pa nadomestne volitve župana.

90.c člen

O razpustitvi občinskega sveta oziroma razrešitvi župana odloča državni zbor na predlog vlade.

Preden izda sklep o razpustitvi občinskega sveta oziroma razrešitvi župana, mora državni zbor opozoriti občinski svet oziroma župana na njegovo nezakonito ravnanje ter mu predlagati kako naj v primernem roku te nezakonitosti odpravi. Če občinski svet oziroma župan ravna v skladu z opozorilom, državni zbor postopek o razpustitvi oziroma razrešitvi s sklepom ustavi.

Državni zbor razpusti občinski svet oziroma razreši župana, če ugotovi, da razlogi niso odpravljeni, da so bili uporabljeni vsi milejši zakoniti ukrepi in je predčasna razpustitev občinskega sveta oziroma razrešitev župana v danem primeru primeren in nujen ukrep za zagotovitev lokalne samouprave v občini.

Občinski svet oziroma župan lahko v 30 dneh po prejemu vloži zahtevo za presojo ustavnosti sklepa državnega zbora iz prejšnjega odstavka. Če zahteva ni vložena v roku oziroma, če ji ni ugodeno, je občinski svet razpuščen oziroma župan razrešen z dnem objave odločitve državnega zbora oziroma ustavnega sodišča.

90.č člen

Če je občinski svet razpuščen, opravlja nujne naloge iz njegove pristojnosti v času do izvolitve novega občinskega sveta župan. Župan mora svoje odločitve predložiti v potrditev novoizvoljenemu občinskemu svetu takoj, ko se ta sestane na prvi seji.

Če je razrešen župan, opravlja nujne naloge iz njegove pristojnosti do izvolitve novega župana podžupan oziroma član občinskega sveta, ki je v skladu s tem zakonom določen za začasno opravljanje funkcije župana, če je ta predčasno razrešen.

V primeru hkratne razpustitve občinskega sveta in razrešitve župana imenuje vlada začasnega upravitelja, ki do izvolitve novih občinskih organov opravlja nujne naloge. Začasni upravitelj mora svoje odločitve predložiti v potrditev novoizvoljenemu občinskemu svetu takoj, ko se ta sestane na prvi seji. Za začasnega upravitelja ni mogoče imenovati osebe, ki opravlja funkcijo ali delo, ki je nezdružljivo s funkcijo člana občinskega sveta in župana.

XI. poglavje

VARSTVO LOKALNE SAMOUPRAVE IN PRAVIC POSAMEZNIKOV TER ORGANIZACIJ

91. člen

Občina oziroma pokrajina lahko vloži zahtevo za presojo ustavnosti in zakonitosti predpisov države pri Ustavnem sodišču, s katerimi se posega v ustavni položaj in pravice lokalne skupnosti.

92. člen

Občina oziroma pokrajina lahko v upravnem sporu spodbija konkretne upravne akte in ukrepe, s katerimi državni organi izvršujejo oblastni nadzor.

93. člen

Občina oziroma pokrajina ima v postopku, v katerem se odloča o pravicah in obveznostih posameznikov in organizacij pred državnimi organi položaj stranke, če so s temi akti neposredno prizadete njene pravice in koristi, določene z ustavo in zakoni.

Občina ima pravico biti obveščena o vsakem upravnem postopku, v katerem pristojni državni organ odloča na podlagi predpisov občine.

Pristojni državni organ, ki vodi postopek iz prejšnjega odstavka, mora občino pisno obvestiti o začetku upravnega postopka v osmih dneh.

94. člen

Državni zbor mora pred sprejemom zakonov in drugih predpisov, ki se v skladu z ustavo tičejo koristi občin, pridobiti njihovo mnenje. Če se predpis nanaša na posamezno občino in posega v njene koristi, jo je treba seznaniti z namenom takšnega predpisa pred njegovim sprejemom.

Vlada mora pred sprejetjem predlogov zakonov oziroma preden jih predloži državnemu zboru v sprejem in sprejetjem drugih predpisov iz svoje pristojnosti, ki zadevajo pristojnosti,

delovanje in financiranje občin, zagotoviti ustrezno sodelovanje združenj občin.

Določba iz prejšnjega odstavka se smiselno uporablja tudi kadar posamezen minister sprejema predpis iz svoje pristojnosti.

Zakon o lokalni samoupravi – ZLS (Uradni list RS, št. 72/93) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe, kot so bile dopolnjene, spremenjene ali razveljavljene z

– odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi prvega odstavka 95. člena Zakona o lokalni samoupravi, št. U-I-13/94-65 (Uradni list RS, št. 6/94 z dne 11. 2. 1994),

– Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 14/95 z dne 10. 3. 1995),

– odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi prvega odstavka 101. člena Zakona o upravi in tretjega odstavka 99.a člena Zakona o lokalni samoupravi, št. U-I-285/94-105 (Uradni list RS, št. 20/95 z dne 7. 4. 1995),

– odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi prvega odstavka 99.a člena Zakona o lokalni samoupravi, št. U-I-98/95 (Uradni list RS, št. 44/96 z dne 9. 8. 1996),

– Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-J (Uradni list RS, št. 74/98 z dne 3. 11. 1998),

– odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije o razveljavitvi tretjega odstavka 51.b člena, 51.c člena ter prvega, drugega in šestega odstavka 100. člena Zakona o lokalni samoupravi, št. U-I-4/99 (Uradni list RS, št. 59/99 z dne 23. 7. 1999),

– Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-K (Uradni list RS, št. 70/00 z dne 8. 8. 2000),

– Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-L (Uradni list RS, št. 51/02 z dne 11. 6. 2002),

– Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-M (Uradni list RS, št. 72/05 z dne 29. 7. 2005) in

– Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-N (Uradni list RS, št. 60/07 z dne 6. 7. 2007):

XII. poglavje

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

95. člen

(črtan)

96. člen

(črtan)

97. člen

(črtan)

98. člen

(črtan)

99. člen

Občinski sveti sprejmejo statute občin do 30. aprila 1995.

V enem mesecu po sprejemu statuta občine občinski svet sprejme poslovnik o svojem delu ter akt o organizaciji in delovnem področju občinske uprave. Župan izda akt o sistemizaciji delovnih mest v občinski upravi v enem mesecu po sprejemu akta o organizaciji in delovnem področju občinske uprave.

99.a člen

Predpisi prejšnjih občin v delih, s katerimi so urejene lokalne zadeve iz 21. in 22. člena tega zakona, veljajo od 1. 1. 1995 dalje kot občinski predpisi in jih izvršujejo ter s svojimi predpisi nadomeščajo organi občin.

100. člen

Občine, ustanovljene do uveljavitve zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi (ZLS-K), razdelijo skupno premoženje, v skladu z določbami prvega in drugega odstavka 51.b člena zakona, v skupnem roku šest mesecev. Rok začne teči z dnem uveljavitve Zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o lokalni samoupravi (ZLS-K).

Dokler občine ne sklenejo sporazuma iz prejšnjega odstavka, opravljajo posle rednega upravljanja s še nerazdeljenim skupnim premoženjem organi občine, na katere območju je premoženje, ob soglasju vseh občin, ustanovljenih na območju posameznih prejšnjih občin. Ustanoviteljske pravice do skupnih javnih zavodov, javnih podjetij in skladov pa izvršujejo organi občine, v kateri je njihov sedež, v soglasju z organi drugih občin, za območje katerih je bil ustanovljen javni zavod, javno podjetje ali sklad. Soglasje je lahko splošno in dano v naprej. Če občina ne odreče soglasja v petnajstih dneh od prejema pisnega predloga, se šteje, da je soglasje dano.

Osnova za delitev premoženja je zlasti:

– število prebivalstva;

– udeležba posameznih delov občine v zagotavljanju premoženja občine;

– lastna udeležba posameznih delov občine pri izgradnji ali oblikovanju premoženja v občini;

– obstoječa bremena občin ter terjatve, ki bodo dospevale v naslednjih letih.

Če občine ne sklenejo sporazuma v šestih mesecih po uveljavitvi Zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o lokalni samoupravi (ZLS-K), morajo ustanoviti arbitražo. Za ustanovitev, sestavo, postopek in odločanje arbitraže se uporabljajo določbe zakona, ki ureja pravdni postopek, kolikor ni s tem zakonom določeno drugače. Arbitražo ustanovijo župani z arbitražno pogodbo v tridesetih dneh od poteka roka iz prvega odstavka tega člena. Z arbitražno pogodbo opredelijo župani sporni predmet in določijo pristojnost arbitraže, način določitve postopka pred arbitražo, kraj zasedanja arbitraže in čas začetka dela arbitraže ter pravice in obveznosti strank v arbitražnem postopku. Vsaka občina imenuje v arbitražo po enega arbitra. Enega arbitra, ki je predsednik arbitraže, pa imenuje vlada. Arbiter ne more biti občinski funkcionar, javni uslužbenec ali poslovodni delavec oziroma delavec javnega sklada, javnega zavoda, javnega podjetja oziroma družbe ter druge organizacije, ki je uporabnik sredstev proračuna občine – stranke arbitraže ali oseba, ki je z občino v trajnih poslovnih odnosih oziroma je od nje odvisna, ali druga oseba, ki zaradi izločitvenih razlogov iz 70. člena Zakona o pravdnem postopku (Uradni list RS, št. 26/99), ne more opravljati sodniške funkcije. Občine imenujejo arbitre v tridesetih dneh od poteka roka iz prvega odstavka tega člena. Arbitraža razsoja po postopku, ki ga v skladu z arbitražno pogodbo določi sama ter po pravičnosti. Arbitraža sprejme odločitev z glasovanjem. Posamezni arbiter ima tolikšno število glasov, kot znaša razmerje med številom prebivalcev v občini, ki ga je imenovala in številom vseh prebivalcev na območju občin, ki so arbitražo ustanovile. Arbitražna odločba je sprejeta, če zanjo glasuje večina vseh arbitrov, ki so glasovali in če zanjo glasujejo arbitri, ki imajo najmanj polovico glasov in če ji arbiter, ki ga je imenovala vlada, ne nasprotuje. Postopek pred arbitražo mora biti končan v šestih mesecih od poteka roka iz prvega odstavka tega člena.

Če spora tudi z arbitražo ni mogoče rešiti oziroma arbitraže ni bilo mogoče oblikovati, odloči upravno sodišče v upravnem sporu meritorno. Občine so dolžne vložiti predlog pri upravnem sodišču. Če tega ne storijo v tridesetih dneh po preteku roka za arbitražni postopek, vloži predlog državni pravobranilec na zahtevo vlade. O sporih v zvezi z ureditvijo medsebojnih premoženjskopravnih razmerij in delitve premoženja občin odloča upravno sodišče hitro in prednostno.

Upravno sodišče z odločbo razdeli premoženje v skladu z načinom sporazumne delitve, če je na podlagi načina sporazumne razdelitve premoženja, ki so ga sprejeli vsi občinski sveti, sporazum podpisalo več kot polovica županov. Predlog mora vložiti vsaj ena občina v tridesetih dneh od poteka roka za sklenitev sporazuma iz prvega odstavka tega člena.

Iz naslova ureditve medsebojnih premoženjskopravnih razmerij ter delitve premoženja med občinami po tem zakonu se ne obračunava in ne plačuje davka.

100.a člen

(črtan)

100.b člen

(črtan)

100.c člen

Občine morajo uskladiti svoje splošne akte, sprejete do uveljavitve tega zakona, z določbami tega zakona v roku 30 dni po uveljavitvi tega zakona.

101. člen

Javni uslužbenci občinskih upravnih organov, razen javnih uslužbencev, ki opravljajo državne funkcije, ki jih prevzame država, in tajniki ter drugi zaposleni v organih krajevnih skupnosti imajo ob reorganizaciji lokalnih skupnosti po tem zakonu pravice, ki jih zakon zagotavlja javnim uslužbencem v državnih organih za primer reorganizacije ali spremenjenih pristojnosti upravnih organov.

101.a člen

Občine Beltinci, Cankova, Črenšovci, Črnomelj, Dobrovnik, Grosuplje, Kočevje, Krško, Kuzma, Lendava, Metlika, Murska Sobota, Novo mesto, Puconci, Rogašovci, Semič, Šentjernej, Tišina, Trebnje in Turnišče so dolžne zagotoviti pravico v občini naseljene romske skupnosti do enega predstavnika v občinskem svetu do rednih lokalnih volitev v letu 2002.

101.b člen

Mandatna doba članov občinskega sveta in župana Mestne občine Koper, ki so bili izvoljeni na podlagi Zakona o razpisu rednih lokalnih volitev v Mestni občini Koper (Uradni list RS, št. 53/99), traja do potrditve mandatov novoizvoljenih članov občinskega sveta in župana na rednih lokalnih volitvah v letu 2002.

Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Zakon o razpisu rednih lokalnih volitev v Mestni občini Koper (Uradni list RS, št. 53/99).

102. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 57/94) vsebuje naslednjo končno določbo:

10. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 14/95) vsebuje naslednjo končno določbo:

26. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o dopolnitvi Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-G (Uradni list RS, št. 26/97) vsebuje naslednjo končno določbo:

2. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-H (Uradni list RS, št. 70/97) vsebuje naslednjo prehodno in končno določbo:

18. člen

Občinski sveti morajo uskladiti statute s tem zakonom v šestih mesecih po njegovi uveljavitvi.

Ožjim delom občin, ki so pravne osebe in katerih organizacija, delovanje in pravni status ne bodo usklajeni z določbami tega zakona, preneha pravna subjektiviteta ter se po uradni dolžnosti odpravijo njihovi žiro računi z 31. 12. 1998.

Določba drugega odstavka 12. člena tega zakona se prične uporabljati s konstituiranjem novih občinskih organov po rednih lokalnih volitvah v letu 1998.

19. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembi Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-I (Uradni list RS, št. 10/98) vsebuje naslednjo končno določbo:

2. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-J (Uradni list RS, št. 74/98) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

43. člen

Zakone, ki urejajo naloge, ki se nanašajo na razvoj mest, je treba uskladiti s tem zakonom do 1. 1. 2000.

44. člen

Občinski sveti morajo uskladiti statute in druge splošne akte občin s tem zakonom do 31. 3. 1999.

Določbe tega zakona, na podlagi katerih:

– občinski svet predstavlja, ga sklicuje in vodi njegove seje župan,

– se imenujejo podžupani,

– se oblikujejo delovna telesa občinskega sveta,

– se določa nepoklicno opravljanje občinskih funkcij in pravica župana ter podžupana, da se odločita za poklicno opravljanje svoje funkcije,

– se oblikujejo in izplačujejo plače občinskih funkcionarjev,
se začno uporabljati s konstituiranjem novih občinskih organov in s prevzemom funkcij občinskih funkcionarjev po rednih lokalnih volitvah v letu 1998.

45. člen

Tajniki občin, ki jim z dnem uveljavitve tega zakona preneha funkcija, nadaljujejo z vodenjem občinskih uprav, če s tem soglašajo. Z aktom o imenovanju se ugotovi prenehanje funkcije in opravi razporeditev na delovno mesto tajnika občine, za katerega se lahko uporablja še naziv direktor občinske uprave.

Če tajnik občine ne nadaljuje z delom, ima pravico, da se v 30 dneh po prenehanju funkcije vrne na delovno mesto, ki ustreza njegovi izobrazbi in ga je opravljal pred imenovanjem za tajnika občine oziroma pravico do razporeditve na delovno mesto v občinski upravi, ki ustreza njegovi izobrazbi, znanju in zmožnostim v skladu z zakonom.

Če se tajnik občine ne vrne na prejšnje delovno mesto, ne sprejme razporeditve oziroma ga ni mogoče razporediti ker ni prostega delovnega mesta, ima pravico do nadomestila plače v višini, ki bi jo prejemal, če bi opravljal delo tajnika občine, vendar najdlje tri mesece od vročitve sklepa o razrešitvi.

Z dnem uveljavitve tega zakona se ukinejo delovna mesta dosedanjih sekretarjev občinskih svetov. Če je sekretar občinskega sveta javni uslužbenec občinske uprave, se javnega uslužbenca razporedi na drugo delovno mesto v občinski upravi, ki ustreza njegovi izobrazbi, znanju in zmožnostim v skladu z zakonom.

46. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-K (Uradni list RS, št. 70/00) vsebuje naslednjo prehodno in končno določbo:

10. člen

Občinski sveti morajo uskladiti statute s tem zakonom v šestih mesecih po njegovi uveljavitvi.

11. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-L (Uradni list RS, št. 51/02) vsebuje naslednje prehodne in končno določbo:

16. člen – upoštevan ZLS-M

Občine morajo uskladiti svoje splošne akte s tem zakonom v 60 dneh po njegovi uveljavitvi.

Določba 6. člena tega zakona, v kolikor se nanaša na položaj tajnika občine po zakonu, ki ureja položaj javnih uslužbencev, se uveljavi po uveljavitvi zakona o javnih uslužbencih.

Določba 9. člena tega zakona, ki se nanaša na tretji odstavek 50.a člena zakona, se uveljavi po uveljavitvi zakona o inšpekcijskem nadzoru.

Z dnem objave aktov iz tretjega odstavka 86.a člena zakona pridobita lastnost reprezentativnosti Skupnost občin Slovenije in Združenje občin Slovenije.

17. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-M (Uradni list RS, št. 72/05) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

33. člen

Naselja, za katera je bilo s sklepom državnega zbora ugotovljeno, da imajo status mesta, ta status ohranijo.

34. člen

V občinah, v katerih je podžupan imenovan, se začne uporabljati določba 15. člena tega zakona, ki spreminja prvi in drugi odstavek 33.a člena zakona, po prenehanju mandata podžupana oziroma po prvih rednih volitvah po uveljavitvi tega zakona. Do začetka uporabe 15. člena tega zakona pa se še naprej uporablja določba prvega in drugega odstavka 33.a člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/93, 6/94 – odl. US, 45/94 – odl. US, 57/94, 14/95, 20/95 – odl. US, 63/95 – obvezna razlaga, 9/96 – odl. US, 44/96 – odl. US, 26/97, 70/97, 10/98, 74/98, 59/99 – odl. US, 70/00, 51/02 in 108/03 – odl. US).

Določba 31. člena tega zakona se v delu, s katerim sta spremenjena peti in šesti odstavek 100.b člena zakona, začne uporabljati z dnem, ko se začne uporabljati odlok, ki razporeja funkcije v plačne razrede, do takrat pa se še naprej uporabljata določbi petega in šestega odstavka 100.b člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/93, 6/94 – odl. US, 45/94 – odl. US, 57/94, 14/95, 20/95 – odl. US, 63/95 – obvezna razlaga, 9/96 – odl. US, 44/96 – odl. US, 26/97, 70/97, 10/98, 74/98, 59/99 – odl. US, 70/00, 51/02 in 108/03 – odl. US).

35. člen

Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Zakon o postopku za ustanovitev občin ter za določitev njihovih območij (Uradni list RS, št. 44/96).

Z dnem uveljavitve tega zakona prenehata veljati peti odstavek 24. člena in tretji odstavek 104. člena Zakona o lokalnih volitvah (Uradni list RS, št. 72/93, 7/94, 33/94, 70/95, 51/02, 73/03 – odl. US, 54/04 – ZDoh-1).

36. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-N (Uradni list RS, št. 60/07) vsebuje naslednji prehodni in končno določbo:

PREHODNI IN KONČNA DOLOČBA

27. člen

Določbi 6. in 14. člena tega zakona, ki urejata nezdružljivost, se začneta uporabljati po prvih rednih volitvah po uveljavitvi tega zakona razen v delu drugega odstavka 14. člena, s katerim je črtano besedilo »in vodje notranje organizacijske enote v upravni enoti«, ki se začne uporabljati z uveljavitvijo tega zakona.

28. člen

Ne glede na določbo 101.a člena tega zakona morajo občine, na območju katerih bo v skladu z uredbo iz 15. člena tega zakona opredeljena avtohtonost naseljene romske skupnosti, v statutu uskladiti sestavo občinskega sveta in zagotoviti predstavnika Romov v občinskem svetu do prvih naslednjih rednih volitev v občinski svet po uveljavitvi uredbe.

29. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

4693. Zakon o lokalnih volitvah (uradno prečiščeno besedilo) (ZLV-UPB3)

Na podlagi 153. člena Poslovnika državnega zbora je Državni zbor Republike Slovenije na seji dne 27. septembra 2007 potrdil uradno prečiščeno besedilo Zakona o lokalnih volitvah, ki obsega:

– Zakon o lokalnih volitvah – ZLV (Uradni list RS, št. 72/93 z dne 31. 12. 1993),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalnih volitvah (Uradni list RS, št. 7/94 z dne 16. 2. 1994),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalnih volitvah (Uradni list RS, št. 33/94 z dne 13. 6. 1994),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalnih volitvah – ZLV-C (Uradni list RS, št. 70/95 z dne 8. 12. 1995),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalnih volitvah – ZLV-D (Uradni list RS, št. 51/02 z dne 11. 6. 2002),

– Zakon o dohodnini – ZDoh-1 (Uradni list RS, št. 54/04 z dne 20. 5. 2004),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-M (Uradni list RS, št. 72/05 z dne 29. 7. 2005),

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalnih volitvah – ZLV-E (Uradni list RS, št. 72/05 z dne 29. 7. 2005),

– Zakon o spremembah Zakona o lokalnih volitvah – ZLV-F (Uradni list RS, št. 12/05 z dne 30. 12. 2005) in

– Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalnih volitvah – ZLV-G (Uradni list RS, št. 60/07 z dne 2. 7. 2007).

Št. 004-01/93-9/61
Ljubljana, dne 27. septembra 2007
EPA 1552-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr. med., l.r.

Z A K O N
O LOKALNIH VOLITVAH
uradno prečiščeno besedilo
(ZLV-UPB3)

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

Ta zakon ureja volitve v občinske svete, volitve županov in volitve v svete krajevnih, vaških in četrtnih skupnosti.

Volitve predstavnikov občin v pokrajinske svete in v ustrezne organe drugih širših lokalnih skupnosti urejajo občine s svojimi predpisi v skladu s sporazumom oziroma drugim aktom o povezavi z drugimi občinami v pokrajino ali drugo širšo lokalno skupnost.

2. člen

Člani občinskih svetov, župani in člani svetov krajevnih, vaških in četrtnih skupnosti se volijo na podlagi splošne in enake volilne pravice na svobodnih in neposrednih volitvah s tajnim glasovanjem.

3. člen

Stroške za izvedbo lokalnih volitev krijejo občine.

4. člen

Glede vprašanj, ki s tem zakonom niso posebej urejena, se smiselno uporabljajo določbe zakona o volitvah v državni zbor.

II. VOLITVE V OBČINSKE SVETE

1. **Volilna pravica**

5. člen

Pravico voliti in biti voljen za člana občinskega sveta ima vsak državljan Republike Slovenije, ki je na dan glasovanja dopolnil 18 let starosti.

Pravico voliti in biti voljen za člana občinskega sveta ima pod pogoji iz prvega odstavka tega člena tudi državljan druge države članice Evropske unije, ki ima stalno prebivališče v Republiki Sloveniji.

Pravico voliti člana občinskega sveta imajo pod pogoji iz prvega odstavka tega člena tudi tujci, ki imajo stalno prebivališče v Republiki Sloveniji.

Volilno pravico iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena ima volivec v občini, v kateri ima stalno prebivališče.

Glede omejitve izvrševanja volilne pravice na lokalnih volitvah oseb, ki jim je odvzeta poslovna sposobnost ali podaljšana roditeljska pravica, se uporabljajo določbe zakona, ki ureja volilno pravico za volitve v Državni zbor.

6. člen

Pravico voliti in biti voljen za člana občinskega sveta – predstavnika italijanske oziroma madžarske narodne skupnosti imajo pripadniki teh narodnih skupnosti, ki imajo volilno pravico.

7. člen

Pravico voliti in biti voljen za člana občinskega sveta – predstavnika romske skupnosti imajo pripadniki te skupnosti, ki imajo volilno pravico.

8. člen

Volilna pravica se evidentira s splošnim občinskim volilnim imenikom.

Volilna pravica državljanov za volitve predstavnikov italijanske in madžarske narodne skupnosti se evidentira s posebnim občinskim volilnim imenikom občanov – pripadnikov teh narodnih skupnosti.

Volilna pravica državljanov za volitve predstavnika romske skupnosti se evidentira s posebnim občinskim volilnim imenikom občanov -pripadnikov te skupnosti.

Glede vodenja evidence volilne pravice, sestavljanja občinskih volilnih imenikov in drugih vprašanj v zvezi z evidenco volilne pravice, ki s tem zakonom niso posebej urejena, se smiselno uporabljajo določbe zakona o evidenci volilne pravice.

2. **Volilni sistem**

a) Skupne določbe

9. člen

Člani občinskih svetov se volijo po večinskem načelu (večinske volitve) ali proporcionalnem načelu (proporcionalne volitve).

Če šteje občinski svet manj kot 12 članov, se člani občinskega sveta volijo po večinskem načelu.

Če šteje občinski svet 12 ali več članov, se člani občinskega sveta volijo po proporcionalnem načelu.

Za ugotovitev števila članov občinskega sveta iz drugega in tretjega odstavka tega člena ter za določanje volilnih enot in števila članov občinskega sveta, ki se volijo v posamezni volilni enoti, se ne upošteva števila članov občinskega sveta – predstavnikov italijanske oziroma madžarske narodne skupnosti ter predstavnikov romske skupnosti.

10. člen

Člani občinskega sveta – predstavniki italijanske oziroma madžarske narodne skupnosti se volijo po večinskem načelu.

Člani občinskega sveta – predstavniki romske skupnosti se volijo po večinskem načelu.

b) Večinske volitve

11. člen

Pri volitvah po večinskem načelu se glasuje o posameznih kandidatih. Volivec lahko glasuje največ za toliko kandidatov, kolikor članov občinskega sveta se voli v volilni enoti.

Izvoljeni so kandidati, ki so dobili največ glasov.

12. člen

Če se v volilni enoti voli en član občinskega sveta in sta dva kandidata dobila enako največjo število glasov, odloči o izvolitvi med njima žreb.

Če se v volilni enoti voli več članov občinskega sveta in sta zadnja dva kandidata, ki prideta v poštev za izvolitev, dobila enako število glasov, odloči o izvolitvi med njima žreb.

c) Proporcionalne volitve

13. člen

Pri proporcionalnih volitvah se glasuje o listah kandidatov v volilni enoti.

Če se glasuje o listah kandidatov, volivec lahko glasuje samo za eno listo kandidatov. Volivec lahko na glasovnici pri listi kandidatov, za katero je glasoval, označi kandidata, ki mu daje pri izvolitvi prednost pred ostalimi kandidati na listi (preferenčni glas). Volivec lahko da preferenčni glas samo enemu kandidatu z liste.

14. člen

Če se glasuje o listah kandidatov v občini kot eni volilni enoti, se mandati dodelijo listam kandidatov po zaporedju najvišjih količnikov, ki se dobijo tako, da se število glasov za vsako listo kandidatov deli z vsemi števili od ena do števila članov občinskega sveta (D`Hondtov sistem). Z liste kandidatov je izvoljenih toliko kandidatov, kolikor mandatov je dobila lista.

15. člen

Če se glasuje o listah kandidatov po volilnih enotah, se število mandatov, ki jih dobi posamezna lista v volilni enoti, ugotovi s količnikom, ki se izračuna tako, da se skupno število glasov, oddanih za vse liste kandidatov v volilni enoti, deli s številom članov občinskega sveta, ki se volijo v volilni enoti. S tem količnikom se deli število glasov za listo. Listi pripada toliko mandatov, kolikorkrat je količnik vsebovan v številu glasov za listo.

16. člen

Mandati, ki niso bili razdeljeni v volilnih enotah po prejšnjem členu, se razdelijo na ravni občine na podlagi seštevkov glasov, oddanih za istoimenske liste, ki so bile vložene v dveh ali več volilnih enotah.

Za razdelitev teh mandatov se najprej ugotovi, koliko mandatov bi pripadalo istoimenskim listam, sorazmerno številu glasov, ki so jih dobile v vseh volilnih enotah. To se ugotovi na podlagi zaporedja najvišjih količnikov, ki se izračunajo tako, da se seštevki glasov, ki so jih dobile istoimenske liste v vseh volilnih enotah, delijo z vsemi števili od ena do skupnega števila mandatov.

Istoimenskim listom iz prejšnjega odstavka se pri delitvi mandatov na ravni občine dodeli toliko mandatov, kolikor znaša razlika med številom mandatov, ki bi jim pripadli po prejšnjem odstavku, in številom mandatov, ki so jih že dobile po prejšnjem členu v volilnih enotah.

17. člen

Mandati, ki jih dobijo istoimenske liste pri delitvi mandatov na ravni občine po prejšnjem členu, se dodelijo listam v volilnih enotah, ki imajo največje ostanke glasov v razmerju do količnika v volilni enoti iz 15. člena tega zakona.

18. člen

Če sta dve listi kandidatov, ki prideta v poštev za razdelitev mandatov, dosegli enak najvišji količnik po zaporedju najvišjih količnikov, odloči o dodelitvi mandatov med dvema listama žreb.

Kandidati so izvoljeni po vrstnem redu na listi, razen če je najmanj četrtina volivcev, ki so glasovali za posamezno listo kandidatov, oddala preferenčne glasove za posamezne kandidate z liste. V tem primeru so z liste izvoljeni kandidati, ki so dobili največje število preferenčnih glasov po zaporedju največjega števila preferenčnih glasov, kolikor število preferenčnih glasov posameznega kandidata presega 10 odstotkov števila vseh glasov, oddanih za listo. Če po tem pravilu ni izvoljenih toliko kandidatov, kolikor mandatov pripada posamezni listi, se preostali mandati dodelijo kandidatom po vrstnem redu kandidatov na listi.

Če sta zadnja dva kandidata z liste kandidatov, ki prideta v poštev za izvolitev, dobila enako število preferenčnih glasov, odloči o izvolitvi med njima žreb.

3. **Volilne enote**

19. člen

Za večinske volitve članov občinskega sveta se v občini oblikujejo volilne enote.

Če občinski svet ne šteje več kot sedem članov, se lahko vsi člani občinskega sveta volijo v občini kot eni volilni enoti.

20. člen

Volilne enote se oblikujejo tako, da se en član občinskega sveta voli na približno enako število prebivalcev.

Če je območje občine razdeljeno na krajevne, vaške ali četrtne skupnosti, obsega volilna enota območje ene ali več takih skupnosti ali dela take skupnosti.

Če območje občine ni razdeljeno na skupnosti iz prejšnjega odstavka, obsega volilna enota območje enega ali več naselij ali dela naselja.

21. člen

Pri večinskih volitvah se v vsaki volilni enoti voli en član občinskega sveta. Če je to smotrno zaradi oblikovanja volilnih enot, se lahko v volilni enoti voli tudi več članov občinskega sveta, vendar ne več kot trije.

22. člen

Za proporcionalne volitve članov občinskega sveta se v občini lahko oblikujejo volilne enote.

Volilne enote za proporcionalne volitve se oblikujejo v skladu z 20. členom tega zakona in tako, da se v vsaki volilni enoti voli najmanj pet članov občinskega sveta.

Če občina ni razdeljena na volilne enote, se za volilno enoto šteje območje občine.

23. člen

Volilna enota za volitve članov občinskega sveta – predstavnikov italijanske oziroma madžarske narodne skupnosti ter volilna enota za volitve članov občinskega sveta – predstavnikov romske skupnosti je območje občine.

4. **Splošne volitve**

24. člen

Splošne volitve v občinske svete so redne in predčasne.

Redne volitve v občinske svete se opravijo vsako četrto leto.

Predčasne volitve v občinske svete se opravijo, če se občinski svet razpusti pred potekom štiriletne mandatne dobe.

Predčasne volitve se opravijo tudi, če hkrati odstopi večina članov občinskega sveta.

25. člen

Redne volitve v občinske svete se opravijo najprej dva meseca in najpozneje zadnjo nedeljo ali drug dela prost dan pred potekom štirih let od prejšnjih rednih volitev v občinske svete. V primeru podaljšanja mandatne dobe se ta rok šteje od dneva izteka podaljšane mandatne dobe.

Predčasne volitve v občinski svet se opravijo najpozneje dva meseca po razpustu občinskega sveta.

26. člen

Redne volitve v občinske svete razpiše predsednik Državnega zbora Republike Slovenije.

Predčasne volitve v občinski svet v primeru iz četrtega odstavka 24. člena tega zakona razpiše občinska volilna komisija.

Akt o razpisu volitev se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

27. člen

Redne volitve v občinske svete se razpišejo najprej 135 dni pred potekom štirih let od prejšnjih rednih volitev v občinske svete.

Od dneva razpisa volitev do dneva glasovanja ne sme preteči več kot 90 in ne manj kot 60 dni.

Predčasne volitve v občinske svete se razpišejo najkasneje v 20 dneh po razpustu občinskega sveta.

Predčasne volitve se lahko opravijo najprej v 40 dneh od dneva razpisa volitev.

28. člen

V aktu o razpisu volitev se določi dan razpisa volitev in dan glasovanja.

Z dnem, ki je določen kot dan razpisa volitev, začnejo teči roki za volilna opravila.

Za dan glasovanja se določi nedelja ali drug dela prost dan.

5. **Nadomestne volitve**

29. člen

Če članu občinskega sveta, ki je bil izvoljen na večinskih volitvah, preneha mandat, se opravijo nadomestne volitve.

30. člen

Če preneha mandat članu občinskega sveta, ki je bil izvoljen na proporcionalnih volitvah, postane član občinskega sveta za preostanek mandatne dobe tisti kandidat, ki bi bil izvoljen, če ne bi bil izvoljen član občinskega sveta, ki mu je prenehal mandat, razen če je odstopil prej kot v šestih mesecih od potrditve mandata.

Če kandidat, ki bi po tem zakonu postal član občinskega sveta za preostanek mandatne dobe, v osmih dneh ne sporoči, da sprejema funkcijo člana občinskega sveta, se ta pravica prenese na naslednjega kandidata z iste liste kandidatov. Če takega kandidata ni, ga nadomesti kandidat z istoimenske liste v volilni enoti, v kateri je imela lista največji ostanek glasov v razmerju do količnika v volilni enoti. Če tudi noben kandidat s te liste kandidatov v osmih dneh ne sporoči, da sprejema funkcijo člana občinskega sveta, se opravijo nadomestne volitve.

Nadomestne volitve se opravijo tudi, če članu občinskega sveta, v primeru iz prvega odstavka tega člena, preneha mandat, ker je odstopil prej kot v šestih mesecih od potrditve mandata.

31. člen

Nadomestne volitve se ne opravijo, če članu občinskega sveta preneha mandat manj kot šest mesecev pred potekom mandatne dobe občinskega sveta, razen če občinski svet odloči drugače.

Na nadomestnih volitvah se član občinskega sveta izvoli za čas do izteka mandatne dobe občinskega sveta.

32. člen

Nadomestne volitve razpiše občinska volilna komisija najpozneje v 15 dneh po ugotovitvi občinskega sveta o prenehanju mandata.

Nadomestne volitve se opravijo v volilni enoti, v kateri je bil izvoljen član občinskega sveta, ki mu je prenehal mandat.

Nadomestne volitve se opravijo po večinskem načelu. Na nadomestnih volitvah je izvoljen kandidat, ki je dobil največ glasov.

Nadomestne volitve se opravijo po določbah tega zakona, kolikor ni v tem členu drugače določeno.

6. **Volilni organi**

33. člen

Volitve v občinske svete vodijo in izvajajo občinske volilne komisije.

Določene naloge pri izvedbi lokalnih volitev opravlja tudi Republiška volilna komisija.

Za volitve članov občinskega sveta – predstavnikov italijanske in madžarske narodne skupnosti ter članov občinskega sveta – predstavnikov romske skupnosti se imenuje posebna občinska volilna komisija.

Če se pri proporcionalnih volitvah člani občinskega sveta volijo po volilnih enotah, se lahko imenujejo volilne komisije volilnih enot.

34. člen

Glasovanje na voliščih vodijo volilni odbori.

Za vsako volišče se imenuje najmanj en volilni odbor.

35. člen

Občinsko volilno komisijo in volilno komisijo volilne enote sestavljajo predsednik in trije člani ter njihovi namestniki.

Predsednik volilne komisije in njegov namestnik se imenujeta izmed sodnikov ali izmed drugih diplomiranih pravnikov. Ostali člani volilne komisije in njihovi namestniki se imenujejo po predlogih političnih strank, drugih organizacij občanov v občini ter občanov.

36. člen

V posebni občinski volilni komisiji za izvolitev članov občinskega sveta – predstavnikov italijanske in madžarske narodne skupnosti ter romske skupnosti morata biti vsaj en član in en namestnik člana pripadnika narodne skupnosti oziroma romske skupnosti.

37. člen

Volilni odbor sestavljajo predsednik in parno število članov ter njihovi namestniki.

Predsednik in člani volilnega odbora ter njihovi namestniki se imenujejo izmed občanov, ki imajo stalno prebivališče v občini.

Politične stranke, druge organizacije občanov v občini ter občani lahko najpozneje v desetih dneh po razpisu volitev dajo svoje predloge za imenovanja predsednika in članov volilnega odbora ter njihovih namestnikov občinski volilni komisiji.

38. člen

Občinsko volilno komisijo in volilne komisije volilnih enot v občini imenuje občinski svet, volilne odbore pa občinska volilna komisija.

Volilne komisije se imenujejo za štiri leta, volilni odbori pa za vsake volitve.

Če bi članom volilnih komisij prenehal mandat v času po razpisu volitev, se jim mandat podaljša do konca volitev.

39. člen

Občinska volilna komisija in volilna komisija volilne enote imata tajnika, ki ga imenujeta na predlog občinske uprave.

40. člen

Republiška volilna komisija:

1. skrbi za enotno uporabo določb tega zakona, ki se nanašajo na volilne postopke;
2. daje občinskim volilnim komisijam strokovna navodila v zvezi z izvajanjem tega zakona;
3. predpiše obrazce za izvrševanje tega zakona;
4. določa enotne standarde za volilni material in določa druge materialne pogoje za izvedbo volilnih opravil;
5. opravlja druge naloge, ki jih določa ta zakon.

41. člen

Občinska volilna komisija:

1. skrbi za zakonitost volitev v občinski svet;
2. potrjuje posamične kandidature oziroma liste kandidatov in sestavlja sezname kandidatov oziroma list kandidatov;
3. določa volišča;
4. imenuje volilna odbore;
5. ugotavlja rezultate glasovanja in razglasi, kateri člani občinskega sveta so izvoljeni ter daje poročila o izidu volitev;
6. opravlja in vodi neposredno tehnično delo v zvezi z volitvami;
7. opravlja druge naloge, ki jih določa ta zakon.

42. člen

Volilna komisija volilne enote:

1. opravlja in vodi neposredno tehnično delo v zvezi z volitvami;
2. ugotavlja izid glasovanja v volilni enoti.

43. člen

Volilni odbor na volišču:

1. vodi glasovanje na volišču;
2. ugotavlja izid glasovanja na volišču.

44. člen

Državni in občinski organi so dolžni pomagati volilnim organom pri njihovem delu ter jim na njihovo zahtevo dati podatke, ki jih potrebujejo pri svojem delu.

45. člen

Glede oblikovanja in načina dela volilnih organov, ki s tem zakonom niso urejena, veljajo določbe zakona o volitvah v državni zbor.

45.a člen

Volilni organi za lokalne volitve so samostojni in neodvisni organi občin. Funkcija članov volilnih organov je častna.

Člani volilnih organov imajo zaradi dela v volilnih organih ob vsakih splošnih volitvah, ki obsegajo redne in predčasne volitve v občinski svet, nadomestne volitve v občinski svet, če v občini niso oblikovane volilne enote, in redne ter nadomestne volitve župana v prvem in drugem krogu, pravico do enkratnega nadomestila, in sicer:

– predsednik in tajnik občinske volilne komisije v znesku, ki je enak povprečni mesečni plači za poklicno opravljanje funkcije župana v občini;

– namestnik predsednika občinske volilne komisije in namestnik tajnika v znesku, ki je enak 80% nadomestila predsednika občinske volilne komisije;

– člani občinske volilne komisije in njihovi namestniki v znesku, ki je enak 20% nadomestila predsednika občinske volilne komisije.

Pravico do ustreznega nadomestila imajo tudi predsednik, namestnik predsednika, člani, tajnik in namestnik tajnika posebne volilne komisije iz tretjega odstavka 33. člena tega zakona ter predsednik, namestnik predsednika, člani, tajnik in namestnik tajnika volilne komisije volilne enote iz četrtega odstavka 33. člena tega zakona v višini 50% nadomestila, določenega v prejšnjem odstavku.

Ob vsakih drugih volitvah, razen volitvah iz drugega odstavka tega člena, so člani volilnih organov, ki sodelujejo na volitvah, upravičeni do ustreznega nadomestila, ki ga glede na obseg volilnih opravil, ob upoštevanju določbe drugega odstavka tega člena, določi komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja občinskega sveta najpozneje deset dni po razpisu volitev. Merila za določitev višine nadomestila iz tega odstavka se določijo z aktom občinskega sveta.

Predsednik in člani volilnih odborov ter njihovi namestniki, ki vodijo glasovanje na volišču na dan glasovanja, določenega z aktom o razpisu volitev, imajo za vsak dan glasovanja na volitvah pravico do nadomestila v višini treh dnevnic za službeno pot v domovini v celodnevnem trajanju, v skladu z aktom vlade, s katerim se določa višina dnevnice, ki se ne všteva v davčno osnovo, razen za predčasno glasovanje, za katerega se uporablja sedmi odstavek tega člena.

Predsednik in namestnik predsednika volilnega odbora sta za vsako glasovanje upravičena do dodatnega nadomestila v višini polovice dnevnice, določene v tem členu.

Za posebne oblike glasovanja, kot so predčasno glasovanje, glasovanje na domu, glasovanje na posebnem volišču za invalide in druge oblike posebnega glasovanja, določi višino nadomestila predsedniku, namestniku predsednika in članom volilnega odbora komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja občinskega sveta na predlog občinske volilne komisije v desetih dneh po razpisu volitev, pri čemer višina njihovega nadomestila ne sme presegati višine, določene v tem členu, razen za člane volilnega odbora, ki vodi predčasno glasovanje. Tem članom volilnega odbora pripada nadomestilo iz petega in šestega odstavka tega člena, ki se lahko poveča za eno ali dve dnevnici glede na trajanje glasovanja.

Nadomestila, ki jih določa ta člen, se izplačajo na podlagi akta o imenovanju volilnega organa.

7. **Predstavniki in zaupniki kandidatov in list kandidatov**

46. člen

Pri delu občinske volilne komisije so lahko navzoči predstavniki kandidatov in list kandidatov.

Pri delu volilnih odborov in volilnih komisij volilnih enot so lahko navzoči zaupniki kandidatov in list kandidatov.

Predstavniki in zaupniki kandidatov in list kandidatov lahko opozorijo predsednika volilnega organa na nepravilnosti.

47. člen

Predstavnika kandidata oziroma liste kandidatov določi predlagatelj kandidata oziroma liste ob predložitvi kandidature oziroma liste kandidatov občinski volilni komisiji.

Imena zaupnika kandidata oziroma liste kandidatov sporoči predstavnik kandidata oziroma liste občinski volilni komisiji oziroma volilni komisiji volilne enote najkasneje pet dni pred dnem glasovanja.

Predstavnik oziroma zaupnik kandidata oziroma liste kandidatov ne sme biti kandidat.

Zaupnik kandidata oziroma liste kandidatov je lahko samo oseba, ki je vpisana v evidenco volilne pravice v občini.

8. **Kandidiranje**

a) Kandidiranje za večinske volitve

48. člen

Kandidate za člane občinskega sveta, ki se volijo po večinskem načelu, določijo politične stranke v občini in volivci v volilni enoti.

49. člen

Kandidate za člane občinskega sveta, predstavnike italijanske oziroma madžarske narodne skupnosti, določijo volivci – pripadniki narodne skupnosti v občini s podpisi najmanj 15 volivcev.

Kandidate za člane občinskega sveta – predstavnike romske skupnosti določijo volivci – pripadniki romske skupnosti v občini, s podpisi najmanj 15 volivcev ali organ društvene organizacije Romov v občini.

50. člen

Vsaka politična stranka v občini lahko določi kandidate za člane občinskega sveta v vsaki volilni enoti. V posamezni volilni enoti lahko določi največ toliko kandidatov, kolikor članov občinskega sveta se voli v volilni enoti.

51. člen

Politična stranka določi kandidate po postopku, določenem z njenimi pravili. Pri določanju kandidatov smejo sodelovati samo člani stranke, ki imajo volilno pravico in stalno prebivališče v občini. Kandidate določijo s tajnim glasovanjem.

52. člen

(črtan)

53. člen

Volivci določajo kandidate s podpisovanjem.

54. člen

Kandidate za člane občinskega sveta v posamezni volilni enoti lahko določi s podpisovanjem skupina volivcev, ki imajo stalno prebivališče v volilni enoti. Potrebno število podpisov je najmanj 1% od števila volivcev v volilni enoti, ki so glasovali na zadnjih rednih volitvah v občinski svet, vendar ne manj kot 15.

Če se v času do razpisa rednih volitev spremeni območje občine, če se območje občine razdeli na več volilnih enot ali pa se spremeni območje volilnih enot, ugotovi v skladu s prejšnjim odstavkom potrebno število podpisov občinska volilna komisija.

55. člen

Vsaka skupina volivcev iz prejšnjega člena lahko v posamezni volilni enoti določi največ toliko kandidatov, kolikor članov občinskega sveta se voli v volilni enoti.

56. člen

(črtan)

57. člen

(črtan)

58. člen

(črtan)

59. člen

(črtan)

60. člen

(črtan)

61. člen

(črtan)

62. člen

(črtan)

63. člen

(črtan)

64. člen

(črtan)

b) Kandidiranje za proporcionalne volitve

65. člen

Liste kandidatov za člane občinskega sveta, ki se volijo po proporcionalnem načelu, določijo politične stranke v občini in volivci v volilni enoti.

66. člen

Na listi kandidatov je lahko največ toliko kandidatov, kolikor članov občinskega sveta se voli v volilni enoti.

67. člen

Vsaka politična stranka v občini lahko določi po eno listo kandidatov v vsaki volilni enoti.

Politična stranka določi listo oziroma liste kandidatov po pravilih, ki so določena v 51. členu tega zakona.

68. člen

Listo kandidatov v volilni enoti lahko določi s podpisovanjem skupina volivcev, ki imajo stalno prebivališče v volilni enoti. Potrebno število podpisov je najmanj 1% od števila volivcev v volilni enoti, ki so glasovali za zadnjih rednih volitvah v občinski svet, vendar ne manj kot 15 in ne več kot 1000.

V primeru spremembe območja občine ali volilnih enot do razpisa volitev se uporablja določba drugega odstavka 54. člena tega zakona.

Vsaka skupina volivcev lahko določi le eno listo kandidatov.

c) Skupne določbe o kandidiranju

68.a člen

Kandidat mora imeti stalno prebivališče v volilni enoti, v kateri kandidira za člana občinskega sveta.

69. člen

Vsakdo lahko kandidira samo v eni volilni enoti in samo na eni listi kandidatov.

70. člen

Za vsako kandidaturo je potrebno pisno soglasje kandidata. Soglasje kandidata je nepreklicno.

70.a člen

Politična stranka ali volivci, ki v volilni enoti določijo več kot enega kandidata za člana občinskega sveta, morajo določiti kandidate oziroma kandidatne liste tako, da pripada vsakemu od obeh spolov najmanj 40% kandidatur oziroma mest na kandidatni listi ter svoje kandidate oziroma kandidate na prvi polovici kandidatne liste razporediti izmenično po spolu.

Določba prvega odstavka tega člena ne velja za kandidatne liste, na katerih so uvrščeni trije kandidati oziroma kandidatke, pri čemer mora biti na kandidatni listi, na katero so uvrščeni trije kandidati oziroma kandidatke, najmanj en predstavnik vsakega od spolov.

71. člen

Vsak volivec lahko da podporo s podpisom samo enemu predlogu kandidatov, ki se volijo po večinskem načelu, ali samo eni listi kandidatov.

72. člen

Kandidatura oziroma lista kandidatov mora vsebovati oznako volilne enote, ime predlagatelja, ime liste kandidatov, osebne podatke kandidatov: ime in priimek, datum rojstva, poklic in delo, ki ga opravlja, naslov stalnega prebivališča, ime in priimek ter naslov stalnega prebivališča predstavnika

kandidature oziroma liste kandidatov. Kandidaturi oziroma listi kandidatov morajo biti priložena pisna soglasja kandidatov in s tem zakonom določeno najmanjše število podpisov volivcev na predpisanih obrazcih.

Kandidaturi oziroma listi kandidatov, ki jo vloži politična stranka, morajo biti priložena tudi pravila politične stranke o določanju kandidatov oziroma list kandidatov in zapisnik o določitvi kandidatov oziroma list kandidatov.

73. člen

Če je predlagatelj kandidature oziroma liste kandidatov skupina volivcev, se kot ime predlagatelja navede ime in priimek enega izmed teh volivcev z dodatkom »in skupina volivcev«. Ime predlagatelja se šteje tudi za ime liste, če volivci niso določili drugega imena liste.

9. **Potrjevanje kandidatur oziroma list kandidatov**

74. člen

Kandidature oziroma liste kandidatov se predložijo občinski volilni komisiji najpozneje petindvajseti dan pred dnem glasovanja do 19. ure.

Glede postopka potrjevanja kandidatur oziroma list kandidatov, določanja seznamov potrjenih kandidatur oziroma list kandidatov in njihove objave se smiselno uporabljajo določbe zakona o volitvah v državni zbor.

10. **Glasovanje na voliščih**

75. člen

Glede organizacije in dela na voliščih ter glasovanja se smiselno uporabljajo določbe zakona o volitvah v državni zbor, kolikor ni s tem zakonom drugače določeno.

76. člen

Volišča določi občinska volilna komisija.

77. člen

Občinska volilna komisija obvesti volivce o dnevu glasovanja in o volišču, kjer so vpisani v volilni imenik.

78. člen

Volivci, ki so na dan glasovanja odsotni, lahko glasujejo pred tem dnem, vendar ne prej kot pet dni in ne kasneje kot dva dni pred dnevom glasovanja, na posebnem volišču na sedežu občinske volilne komisije.

79. člen

Volivci, ki so oskrbovanci domov za starejše in nimajo stalnega prebivališča v domu in volivci, ki so na zdravljenju v bolnišnicah, lahko glasujejo po pošti, če to sporočijo občinski volilni komisiji najkasneje sedem dni pred dnem glasovanja.

80. člen

Za lokalne volitve ne veljajo določbe zakona o volitvah v državni zbor, ki se nanašajo na glasovanje po pošti v tujini in na glasovanje pri diplomatsko konzularnih predstavništvih Republike Slovenije.

81. člen

Volivci, ki se zaradi bolezni ne morejo osebno zglasiti na volišču, kjer so vpisani v volilni imenik, lahko glasujejo pred volilnim odborom na svojem domu, če to sporočijo občinski volilni komisiji najkasneje tri dni pred dnem glasovanja.

82. člen

Glasovnica za večinske volitve vsebuje:

– oznako občine in oznako volilne enote,

– zaporedne številke ter priimke in imena kandidatov po seznamu ter ime predlagatelja,

– navodilo o načinu glasovanja.

Volivec glasuje tako, da na glasovnici obkroži zaporedno številko pred imeni kandidatov, za katere glasuje. Volivec lahko glasuje za največ toliko kandidatov, kolikor se voli članov občinskega sveta v občini oziroma v volilni enoti.

83. člen

Glasovnica za proporcionalne volitve, pri katerih se glasuje o listah kandidatov, vsebuje:

– oznako občine in oznako volilne enote,

– zaporedne številke in imena list kandidatov po vrstnem redu iz seznama list kandidatov, pri vsaki listi pa prostor za vpis preferenčnega glasu za posameznega kandidata na listi,

– navodilo o načinu glasovanja.

Volivec glasuje tako, da obkroži zaporedno številko liste kandidatov, za katero glasuje. Če želi dati posameznemu kandidatu z liste preferenčni glas, pa vpiše v za to določen prostor pri listi zaporedno številko kandidata z liste, ki mu daje preferenčni glas.

11. **Ugotavljanje volilnih izidov**

84. člen

Glede ugotavljanja izida glasovanja na volišču in glede ugotavljanja volilnih izidov v volilni enoti in v občini se smiselno uporabljajo določbe zakona o volitvah v državni zbor, kolikor ni s tem zakonom drugače določeno.

85. člen

Pri ugotavljanju volilnega izida večinskih volitev volilna komisija volilne enote oziroma občinska volilna komisija ugotovi, koliko glasov so dobili posamezni kandidati in kateri kandidati so izvoljeni.

86. člen

Pri ugotavljanju volilnega izida proporcionalnih volitev, pri katerih se glasuje o listah kandidatov, volilna komisija volilne enote oziroma občinska volilna komisija ugotovi, koliko glasov je dobila posamezna lista kandidatov, koliko mandatov pripada posamezni listi in kateri kandidati s posameznih list kandidatov so izvoljeni.

87. člen

Kadar se pri proporcionalnih volitvah delijo mandati v volilni enoti in na ravni občine, občinska volilna komisija ugotovi, koliko mandatov se dodeli istoimenskim listam kandidatov na ravni občine in kateri kandidati so izvoljeni.

88. člen

Izid glasovanja po pošti ugotavlja občinska volilna komisija, pri čemer upošteva glasovnice, ki so prispele po pošti do 12. ure na dan po dnevu glasovanja.

89. člen

Volilni odbor na volišču pošlje zapisnik o svojem delu in drugi volilni material volilni komisiji volilne enote ali občinski volilni komisiji najpozneje naslednji dan po dnevu glasovanja do 12. ure.

Volilna komisija volilne enote pošlje zapisnik o svojem delu in drug volilni material občinski volilni komisiji najpozneje četrti dan po dnevu glasovanja.

90. člen

Občinska volilna komisija sestavi poročilo o izidu volitev v občini in ga pošlje županu najpozneje šesti dan po dnevu glasovanja. Občinska volilna komisija pošlje poročilo o izidu volitev v občini tudi Republiški volilni komisiji ter predstavnikom kandidatur oziroma list kandidatov.

Izid volitev v občini objavi občinska volilna komisija v občinskem uradnem glasilu.

91. člen

Občinska volilna komisija izda izvoljenim kandidatom za člane občinskega sveta potrdilo o izvolitvi.

12. **Naknadne in ponovne volitve**

92. člen

Naknadne volitve se opravijo, če v volilni enoti ali na posameznem volišču ni bilo izvedeno glasovanje na dan, ki je določen za glasovanje.

Naknadne volitve razpiše občinska volilna komisija. Naknadne volitve se morajo opraviti najkasneje v 30 dneh od dneva, ki je bil določen za glasovanje na splošnih oziroma nadomestnih volitvah.

93. člen

Ponovne volitve se opravijo, če občinska volilna komisija zaradi nepravilnosti, ki so ali bi lahko bistveno vplivale na izid volitev, razveljavi glasovanje na volišču in odredi ponovne volitve.

94. člen

Ponovne volitve se opravijo tudi v primeru, če občinski svet ne potrdi mandata člana občinskega sveta oziroma če sodišče na podlagi pritožbe razveljavi potrditev mandata člana občinskega sveta in občinska volilna komisija ugotovi, da je zaradi tega potrebno opraviti ponovne volitve.

95. člen

Ponovne volitve razpiše občinska volilna komisija.

Ponovne volitve na podlagi obstoječih kandidatur se opravijo najkasneje v 15 dneh od dneva razpisa ponovnih volitev.

Ponovne volitve na podlagi novih kandidatur se opravijo najkasneje v dveh mesecih od dneva razpisa ponovnih volitev.

13. **Varstvo volilne pravice**

96. člen

Zaradi nepravilnosti v postopku kandidiranja ima vsak kandidat oziroma predstavnik kandidature ali liste kandidatov pravico vložiti ugovor pri občinski volilni komisiji. Ugovor se lahko vloži do roka, določenega za predložitev liste kandidatov.

Občinska volilna komisija odloči o ugovoru v postopku potrjevanja kandidatur oziroma list kandidatov. O ugovoru mora odločiti najpozneje v 48 urah od izteka roka za predložitev kandidatur oziroma list kandidatov.

96.a člen

Občinska volilna komisija v celoti ali deloma odpravi odločbo s katero je v postopku potrjevanja list kandidatov potrdila listo kandidatov, če sama, do roka za objavo potrjenih list kandidatov, ali na podlagi ugovora predstavnika katerekoli liste kandidatov ugotovi, da je lista kandidatov sestavljena v nasprotju s tem zakonom. Ugovor predstavnika liste kandidatov mora biti podan najpozneje v 48 urah po dnevu objave seznama list kandidatov.

Občinska volilna komisija odloči o ugovoru najpozneje v 24 urah po prejemu ugovora.

Zoper odločitev občinske volilne komisije iz drugega odstavka tega člena je dovoljena pritožba iz 97. člena tega zakona.

97. člen

Zoper odločbo občinske volilne komisije, s katero se zavrne kandidatura oziroma lista kandidatov ali ugovor iz 96. in 96.a člena tega zakona, lahko vsak kandidat ali predstavnik kandidature oziroma liste kandidatov vloži pritožbo na sodišče, pristojno za upravne spore v 48 urah po prejemu odločbe.

Sodišče mora odločiti o pritožbi najpozneje v 48 urah po prejemu pritožbe.

98. člen

Zaradi nepravilnosti pri delu volilnega odbora ima vsak kandidat, predstavnik kandidature oziroma liste kandidatov in vsak volivec pravico vložiti ugovor pri občinski volilni komisiji.

Ugovor se lahko vloži najpozneje naslednji dan po dnevu glasovanja. Občinska volilna komisija mora odločiti o ugovoru najpozneje četrti dan od dneva glasovanja.

99. člen

Če občinska volilna komisija ugotovi takšne nepravilnosti pri glasovanju na volišču oziroma pri delu volilnega odbora, ki so ali bi lahko bistveno vplivale na izid volitev, razveljavi glasovanje na volišču ter odredi ponovne volitve v obsegu, v katerem je bilo glasovanje razveljavljeno.

Če občinska volilna komisija ugotovi takšne nepravilnosti pri delu volilne komisije volilne enote, ki so ali bi lahko bistveno vplivale na izid volitev, sama ugotovi izid volitev v volilni enoti.

100. člen

Zoper odločitev občinske volilne komisije, ki lahko vpliva na potrditev mandatov, ima vsak kandidat in predstavnik kandidature oziroma liste kandidatov pravico vložiti pritožbo na občinski svet, razen v primeru nadomestnih volitev iz 30. člena tega zakona, kjer ima pravico do pritožbe samo predstavnik liste kandidatov. Pritožbo lahko vloži do začetka prve seje občinskega sveta. Pritožbo, ki se nanaša na nadomestne, naknadne ali ponovne volitve, pa lahko vloži najpozneje v 15 dneh od dneva teh volitev.

Občinski svet odloči o pritožbi ob potrditvi mandatov članov občinskega sveta.

101. člen

Če občinski svet pritožbi ne ugodi, pritožnik lahko v osmih dneh od dneva prejema obvestila, vloži pritožbo na sodišče, pristojno za upravne spore.

Sodišče odloči o pritožbi v 30 dneh od dneva vložitve pritožbe.

102. člen

V primerih iz prejšnjega člena in 97. člena tega zakona sodišče odloča v senatu treh sodnikov.

Sodišče odloča ob primerni uporabi določb zakona o upravnih sporih.

III. VOLITVE ŽUPANOV

103. člen

Pravico voliti župana ima vsak volivec, ki ima volilno pravico pri volitvah v občinski svet.

Pravico biti voljen za župana ima oseba iz prvega odstavka 5. člena tega zakona.

104. člen

Redne volitve županov se opravijo hkrati z rednimi volitvami v občinske svete.

Redne volitve županov razpiše predsednik Državnega zbora Republike Slovenije.

105. člen

Nadomestne volitve župana se opravijo, če županu preneha mandat pred potekom mandatne dobe.

Nadomestne volitve župana razpiše občinska volilna komisija.

106. člen

Glede določanja kandidatov za župana veljajo smiselno določbe tega zakona o kandidiranju za večinske volitve v občinski svet. Kadar določa kandidata za župana skupina volivcev, je potrebno število podpisov najmanj 2% od števila volivcev v

občini, ki so glasovali v prvem krogu na zadnjih rednih volitvah za župana, vendar ne manj kot 15 in ne več kot 2500.

107. člen

Za župana je izvoljen kandidat, ki je dobil večino veljavnih glasov.

Če noben kandidat ni dobil večine glasov, se opravi drugi krog volitev med kandidatom, ki sta dobila največ glasov. Če je več kandidatov dobilo enako najvišje število glasov ali če je dvoje ali več kandidatov dobilo enako drugo najvišje število glasov, se izbira kandidatov za drugi krog volitev določi z žrebom. Na glasovnici sta kandidata navedena po vrstnem redu glede na število dobljenih glasov v prvem krogu volitev. Če je število dobljenih glasov enako, se vrstni red določi z žrebom.

Drugi krog rednih volitev razpiše Republiška volilna komisija, drugi krog vseh ostalih volitev pa občinska volilna komisija. Drugi krog volitev se opravi najkasneje 21 dni po prvem krogu volitev.

108. člen

Glede vprašanj, ki v tem oddelku niso posebej urejena, se smiselno uporabljajo določbe tega zakona o volitvah v občinske svete.

IV. VOLITVE V SVETE KRAJEVNIH, VAŠKIH IN ČETRTNIH SKUPNOSTI

109. člen

Za volitve članov svetov četrtnih skupnosti se smiselno uporabljajo določbe tega zakona, ki veljajo za volitve v občinski svet.

Za volitve članov svetov krajevnih skupnosti in članov svetov vaških skupnosti kot delov občine se smiselno uporabljajo določbe tega zakona, ki veljajo za večinske volitve v občinski svet.

Ne glede na 54. člen tega zakona kandidate za člane sveta krajevne, vaške oziroma četrtne skupnosti lahko določi s podpisovanjem skupina najmanj desetih volivcev. Podpisi se dajejo na seznamu, ki vsebuje osebne podatke podpisnikov: ime in priimek, rojstni datum in naslov stalnega prebivališča. Podatke v seznamu podpisnikov overi organ, ki vodi evidenco volilne pravice.

Politična stranka določi kandidate za člane sveta krajevne, vaške oziroma četrtne skupnosti po postopku, določenem v 51. členu tega zakona. Pri določanju kandidatov morajo sodelovati člani stranke, ki imajo volilno pravico in stalno prebivališče v občini.

Volilne enote določi organ lokalne skupnosti, ki je z zakonom pristojen za določitev števila članov organa ožjega dela skupnosti.

Volilne enote se določijo tako, da je zagotovljena zastopanost prebivalcev posameznih naselij oziroma delov krajevne, vaške ali četrtne skupnosti v svetu te skupnosti.

Volilno pravico imajo volivci s stalnim prebivališčem v krajevni, vaški oziroma četrtni skupnosti.

110. člen

Redne volitve v svete krajevnih, vaških in četrtnih skupnosti se opravijo istočasno kot redne volitve v občinske svete.

Če traja mandatna doba sveta krajevne, vaške ali četrtne skupnosti dve leti, se vsake druge redne volitve v svete teh skupnosti opravijo istočasno kot redne volitve v občinske svete.

Nadomestne volitve v svete krajevnih in vaških skupnosti se opravijo, ko preneha mandat najmanj tretjini članov sveta.

111. člen

Volitve v svete krajevnih, vaških in četrtnih skupnosti razpiše župan.

Če se krajevna, vaška ali četrtna skupnost ustanovi po opravljenih rednih volitvah, se prve volitve v svet krajevne, vaške ali četrtne skupnosti opravijo po določbah tega zakona o predčasnih volitvah v občinski svet.

112. člen

Volitve v svete krajevnih, vaških in četrtnih skupnosti vodijo in izvajajo občinska volilna komisija in volilne komisije teh skupnosti.

Glede pristojnosti občinskih volilnih komisij pri volitvah v svete krajevnih, vaških in četrtnih skupnosti se smiselno uporabljajo 41. člen in druge določbe tega zakona, ki določajo pristojnosti občinskih volilnih komisij, glede pristojnosti volilnih komisij krajevnih, vaških in četrtnih skupnosti pa se smiselno uporabljajo 42. člen in druge določbe tega zakona, ki določajo pristojnosti volilnih komisij volilnih enot.

Ne glede na določbo prejšnjega odstavka občinski svet lahko določi, da volilne odbore imenujejo volilne komisije krajevnih, vaških in četrtnih skupnosti. Občinski svet lahko tudi natančneje razmeri pristojnosti občinske volilne komisije in volilnih komisij krajevnih, vaških in četrtnih skupnosti glede opravljanja in vodenja neposrednega tehničnega dela v zvezi z volitvami.

113. člen

Volilno komisijo krajevne, vaške oziroma četrtne skupnosti sestavljajo predsednik in dva člana ter njihovi namestniki, ki se imenujejo izmed volivcev s stalnim prebivališčem v tej skupnosti.

Volilno komisijo krajevne, vaške oziroma četrtne skupnosti imenuje svet te skupnosti. Za prve volitve sveta novo ustanovljene skupnosti imenuje volilno komisijo take skupnosti občinska volilna komisija.

114. člen

Glede vprašanj, ki v tem oddelku niso posebej urejena, se smiselno uporabljajo določbe tega zakona o volitvah v občinske svete.

Zakon o lokalnih volitvah – ZLV (Uradni list RS, št. 72/93) vsebuje naslednje prehodne in končne določbe:

IV. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

115. člen

Referendumi o oblikovanju novih občin se izvedejo do konca maja 1994.

Na podlagi izvedenih referendumov se z zakonom ustanovijo nove občine do konca julija 1994.

Volitve v občinske svete in volitve županov ter konstituiranje občinskih svetov v novih občinah se opravi najpozneje do 31. 12. 1994.

116. člen

Število članov prvega občinskega sveta se določi v zakonu o ustanovitvi občin.

Število članov občinskega sveta se določi glede na število prebivalcev v občini, tako da občinski svet šteje naslednje število članov:

7 do 11 članov v občini z do 3.000 prebivalcev,
12 do 15 članov v občini z do 5.000 prebivalcev,
16 do 19 članov v občini z do 10.000 prebivalcev,
20 do 23 članov v občini z do 15.000 prebivalcev,
24 do 27 članov v občini z do 20.000 prebivalcev,
28 do 31 članov v občini z do 30.000 prebivalcev,
32 do 35 članov v občini s preko 30.000 prebivalcev,
36 do 45 članov v občini s preko 100.000 prebivalcev.

V narodnostno mešanih občinah imata narodni skupnosti v občinskih svetih desetino skupnega števila članov občinskega sveta oziroma najmanj enega.

117. člen

Občinske skupščine na predlog izvršnih svetov v petih dneh po uveljavitvi zakona o ustanovitvi občin sprejmejo odloka o določitvah volilnih enot in imenujejo občinske volilne komisije. Če tega ne storijo, sprejmejo odloke o določitvi volilnih enot volilne komisije referendumskih območij, ki tudi opravijo naloge občinskih volilnih komisij. V tem primeru republiška volilna komisija lahko po potrebi spremeni sestavo volilnih komisij referendumskih območij.

118. člen

Prvo sejo na prvih volitvah izvoljenega občinskega sveta skliče predsednik občinske volilne komisije najpozneje v 20 dneh po njegovi izvolitvi.

119. člen

Prve redne volitve županov se opravijo hkrati s prvimi rednimi volitvami v občinske svete.

120. člen

Prve volitve v svetu krajevnih, vaških in četrtnih skupnosti se opravijo v enem letu po uveljavitvi statuta občine.

121. člen

Z dnem uveljavitve tega zakona nehajo veljati določbe Zakona o volitvah v skupščine (Uradni list SRS, št. 42/89 in 5/90 ter Uradni list RS, št. 10/90 in 45/90), ki se nanašajo na nadomestne volitve delegatov zborov skupščin občin in posebnih družbenopolitičnih skupnosti.

122. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalnih volitvah – ZLV-A (Uradni list RS, št. 7/94) vsebuje naslednjo končno določbo:

7. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalnih volitvah – ZLV-B (Uradni list RS, št. 33/94) vsebuje naslednjo končno določbo:

8. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalnih volitvah – ZLV-C (Uradni list RS, št. 70/95) vsebuje naslednjo končno določbo:

3. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalnih volitvah – ZLV-D (Uradni list RS, št. 51/02) vsebuje naslednje prehodne in končno določbo:

26. člen

Do sistemske ureditve vprašanja obdavčevanja osebnih prejemkov predsednika in članov volilnih odborov se od nadomestil iz petega odstavka 11. člena tega zakona ne plačuje davka od osebnih prejemkov in dohodnine.
(Opomba: prenehanje uporabe – glej 151. člen ZDoh-1.)

27. člen

Določba 9. člena tega zakona se začne uporabljati po preteku mandata občinskih volilnih komisij, imenovanih pred uveljavitvijo tega zakona.

28. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalnih volitvah – ZLV-E (Uradni list RS, št. 72/05) vsebuje naslednji prehodno in končno določbo:

4. člen

Ne glede na določbo 70.a člena zakona morajo po uveljavitvi tega zakona politične stranke ali volivci, ki v volilni enoti določijo več kot enega kandidata za člana občinskega sveta, določiti kandidate oziroma kandidatne liste tako, da pripada vsakemu od obeh spolov za prve redne volitve najmanj 20% in za naslednje redne volitve najmanj 30% kandidatur oziroma mest na kandidatni listi ter svoje kandidate oziroma kandidate na prvi polovici kandidatne liste razporediti izmenično najmanj vsakega tretjega kandidata po spolu.

Občinska volilna komisija ne zavrne potrditve kandidatur oziroma kandidatnih list, ki jih je vložila politična stranka v občini, če je na ravni občine upoštevala razmerje med spoloma iz prvega odstavka tega člena.

5. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah Zakona o lokalnih volitvah – ZLV-F (Uradni list RS, št. 12/05) vsebuje naslednjo končno določbo:

4. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalnih volitvah – ZLV-G (Uradni list RS, št. 60/07) vsebuje naslednjo končno določbo:

KONČNA DOLOČBA

9. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

4694. Resolucija o nacionalnem programu visokega šolstva Republike Slovenije 2007–2010 (ReNPVS)

Državni zbor Republike Slovenije je na podlagi 45. člena Zakona o visokem šolstvu (Uradni list RS, št. 119/04 – uradno prečiščeno besedilo) in 109. člena Poslovnika državnega zbora (Uradni list RS, št. 35/02, 60/04 in 64/07) na seji dne 27. septembra 2007 sprejel

R E S O L U C I J O
O NACIONALNEM PROGRAMU VISOKEGA ŠOLSTVA REPUBLIKE SLOVENIJE 2007–2010 (ReNPVS)

I. UVOD

Z Lizbonsko strategijo si je Evropska unija in kot njen del tudi Slovenija postavila za cilj, da postane najbolj konkurenčno in dinamično ter na znanju temelječe gospodarstvo na svetu s polno zaposlenostjo ter ekonomsko in socialno kohezijo. Pri uresničevanju postavljenih ciljev je posebna pozornost posvečena pomenu izobraževanja in raziskovanja. Hkrati je Slovenija tudi podpisnica Bolonjske deklaracije, ki zavezuje k ustvarjanju skupnega visokošolskega prostora do leta 2010. Slovenija je maja 2005 podpisala Bergenski komunike, kjer se je zavezala k vzpostavitvi učinkovitega notranjega in zunanjega sistema za zagotavljanje kakovosti po smernicah ENQA, k večjemu vključevanju študentov pri zagotavljanju kakovosti in mednarodnemu sodelovanju. Obnovila je svojo obveznost, da naredimo kakovostno visoko šolstvo enako dostopno vsem, ter poudarjamo potrebo po primernih pogojih za študente, da bi lahko dokončali svoj študij brez ovir, izhajajočih iz njihovega socialnega in ekonomskega okolja. Socialna razsežnost vključuje ukrepe vlade za pomoč študentom v ekonomskem vidiku, še posebej za tiste iz socialno ogroženih skupin. Zato se mora tudi slovenski visokošolski prostor odzvati na izzive, da bodo naši visokošolski zavodi kot enakovredni partnerji sodelovali pri tem skupnem evropskem projektu. Hkrati pa se Slovenija tudi dejavno vključuje v oblikovanje evropskega raziskovalnega prostora. Za učinkovito ustvarjanje, pridobivanje, prenos in uporabo znanja je v Evropi in Sloveniji nujno povezovanje obeh prostorov. V Sloveniji bomo omogočili večje povezovanje visokošolskega in raziskovalnega prostora s pripravo enotne zakonodaje na tem področju v obliki enotnega zakona o visokem šolstvu in razvojno raziskovalni dejavnosti.

Za doseganje navedenih ciljev mora biti pri sooblikovanju slovenskega visokošolskega in raziskovalnega prostora zagotovljena ustrezna vloga vseh partnerjev na nacionalnem nivoju.

Globalizacija in močna konkurenca zahtevata drugačen način izobraževanja, posebej terciarnega, kot smo ga v večjem delu Evrope in tudi pri nas imeli doslej. Samo znanje ni več zadosten pogoj za uspešen napredek. Vsem, ki si na različnih ravneh pridobivajo izobrazbo, je treba:

– zagotoviti razvoj generičnih kompetenc, ki so osnova za nadaljnje izobraževanje in višjo zaposljivost,

– ponuditi možnost za vseživljenjsko izobraževanje in izpopolnjevanje na strokovnih področjih ter

– jih spodbujati za priučitev oziroma pridobitev vedno novega znanja zunaj dosežene izobrazbe, kadar koli se to v njihovi karieri izkaže za potrebno.

V terciarnem izobraževanju je treba na začetnih stopnjah, poleg dobrega temeljnega znanja na posameznih študijskih smereh, programih, področjih in vedah, omogočiti tudi pridobitev zadostnega praktičnega znanja in komunikacijsko-informacijskega vedenja, ki je v sodobni družbi nujno. Obvladovanje interdisciplinarnega znanja oziroma privajanje na uporabo in povezovanje znanja z najrazličnejših področij ali posameznih delov standardnega terciarnega izobraževanja bo postalo zahteva za obstanek (celo za preživetje) na prožnem trgu visokokvalificirane delovne sile.

V prihodnjem petletnem obdobju bomo imeli v Sloveniji kljub neizogibnemu zmanjševanju prebivalstva med 19. in 26. letom in ob rahlem manjšanju števila tistih, ki se vpisujejo na visoke šole v Sloveniji, še naprej več kot 60% zajetje teh generacij. Zaradi čedalje večje raznovrstnosti znanja je treba v skladu z bolonjskimi smernicami še hitreje razvijati take študijske programe, ki bodo ponujali dovolj izbirnosti za zadostitev zahtev na trgu delovne sile. Za izboljšanje študijskih razmer je treba ob približno istem številu študentov povečati število visokošolskih učiteljev in sodelavcev, kar nujno zahteva odprtje visokošolskega prostora. V terciarno pedagoško dejavnost se bodo zato vključevali raziskovalci iz javnih raziskovalnih zavodov in gospodarstva ter raziskovalci in visokošolski učitelji iz tujine (tudi Slovenci iz tujine). S kakovostno prenovo pa bodo slovenski visokošolski zavodi postali privlačnejši za domače in tuje strokovnjake ter študente.

Zaradi zagotavljanja kakovosti visokošolskih zavodov in programov jih je treba stalno ocenjevati, pri čemer sodelujejo študenti, akademsko osebje (tj. visokošolski učitelji in sodelavci, raziskovalci in strokovni sodelavci) ter neodvisna strokovna telesa. Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o visokem šolstvu širi naloge Sveta RS za visoko šolstvo tako, da bo opravljal tudi vlogo evalvacijskega organa. Evalvacijski senat Sveta RS za visoko šolstvo bo pripravljal strokovne podlage ter usmerjal in vodil zunanje evalvacijske postopke. Da se resnično doseže odprtje visokošolskega prostora in omogoči napredek v kvaliteti kadrov, si je potrebno prizadevati za občasno izvedbo mednarodne zunanje evalvacije. Z uvedbo postopkov zunanje evalvacije zavodov in programov bo vzpostavljen celovit sistem zagotavljanja kakovosti. Kljub temu ostaja odgovornost za kakovost visokega šolstva še naprej v pristojnosti visokošolskih zavodov samih in je odvisna predvsem od kompetentnega raziskovalno ter pedagoško odlično usposobljenega akademskega osebja ter motiviranih in ambicioznih študentov.

Univerze in drugi samostojni visokošolski zavodi se v globaliziranem svetu lahko razvijajo in konkurirajo le, če so avtonomne, znanstveno raziskovalne institucije s poudarkom na razvijanju pedagoških metod. Razlikovanje med temeljnimi in aplikativnimi raziskavami bo v prihodnje čedalje bolj zabrisano, saj se povprečni čas med odkritjem in njegovo uporabo manjša – različno na posameznih področjih.

Cilj visokošolskih zavodov je študentom poleg teoretičnih osnov predstaviti tudi najrazličnejše standardne in sodobne vrhunske znanstvenoraziskovalne metode in eksperimentalne tehnike in jih vpeljati v inovativno razmišljanje, ki je mogoče samo ob spoprijemanju z resničnimi problemi in z eksperimentalnim delom. Zato morajo diplomanti prihodnjih desetletij dobiti takšno izobrazbo, da bodo usposobljeni za individualno in skupinsko delo, uporabo najsodobnejših metod z vseh področij, delo na najsodobnejših aparaturah, instrumentih v najsodobnejšem raziskovalno-aplikativnem okolju, in to od vrhunskih strokovnjakov, ter si tako zagotoviti enakovreden položaj z vrstniki s kakovostnih evropskih univerz. To je povezano z ustreznim povečanjem vlaganj v raziskovalno infrastrukturo, informacijske vire in razvijanjem socialnih kompetenc diplomantov. Med nacionalno pomembne cilje visokošolskih zavodov spada tudi izobraževanje vrhunskih, mednarodno relevantnih umetniških ustvarjalcev in poustvarjalcev. Po drugi strani pa bo hkrati treba poskrbeti tudi za izboljševanje razmer za študij, predvsem z uravnoteženo štipendijsko shemo v smislu vlaganja v razvoj človeških virov ter izboljšanjem nastanitvenih možnosti študentov. Cilj je skupno financiranje raziskav in visokega šolstva v višini 2,3% iz proračuna (1% raziskave in 1,3% pedagoški del) in 2,7% iz okolja (2% za raziskave in 0,7% za pedagoški del), kar znese v celoti 5% BDP.

V nacionalnem programu visokega šolstva želimo z analizami sedanjega stanja nakazati poti prihodnjega razvoja in hkrati tudi rešitve, ki so usklajene s sprejeto strategijo razvoja Slovenije.

Sprejetje nacionalnega programa določa Zakon o visokem šolstvu v IV. poglavju (43. do 46. člen).

1. Sedanje stanje

Zdaj so v Sloveniji štiri (4) univerze in devetnajst (19) zasebnih samostojnih visokošolskih zavodov. Univerza v Ljubljani združuje 26 članic (22 fakultet, 3 umetniške akademije, 1 visoko šolo), Univerza v Mariboru 17 članic (15 fakultet, študentske domove in univerzitetno knjižnico), Univerza na Primorskem 9 članic (4 fakultete, 2 visoki šoli, 2 inštituta in študentske domove), Univerza v Novi Gorici pa 6 članic (5 fakultet in 1 visoko šolo). Samostojni visokošolski zavodi so v Ljubljani, Mariboru,

Piranu, Novi Gorici, Novem mestu, Celju, v Kranju, na Bledu, Jesenicah in v Slovenj Gradcu.

V zadnjih dveh desetletjih smo doživeli izredno hitro naraščanje števila študentov. Natančen statistični pregled števila vpisanih študentov v prve letnike terciarnega izobraževanja v Sloveniji je pokazal, da po letu 2003 že presegamo 60% vpis vsakoletne generacije, kar je tudi za države Evropske unije visok dosežek. Glede vpisa smo dosegli zavidljivo raven, glede diplomiranih študentov pa še ne. Med razloge za to lahko štejemo visok delež fiktivno vpisanih študentov, ki nimajo resnega namena študirati, ampak z vpisom v terciarno izobraževanje iščejo socialno varnost in študentske bonitete.

V študijskem letu 2005/06 je po podatkih SURS (april 2006) vpisanih 92.204 študentov (36.822 v starih in 3.486 v novih, bolonjskih visokošolskih strokovnih programih ter 48.286 v starih in 3.610 v novih, bolonjskih univerzitetnih programih). Glede na način študija je med njimi 52.678 rednih in 21.289 izrednih študentov ter 18.237 absolventov, od tega 13.706 rednih in 4531 izrednih. Podiplomskih študentov v letu 2005/06 je 8.344. Leta 2004 je na različnih smereh diplomiralo 14.888 študentov (od tega 60,4% žensk): 1.829 na višjih strokovnih šolah (50,4% žensk), 5703 na visokih strokovnih šolah (62,5% žensk), 5.905 na univerzitetnih stopnjah (63,8% žensk), 940 po magistrskih študijih (54,4% žensk), 156 s specializacijami (54,4% žensk) in 355 z doktorati (40,6% žensk). Čeprav je delež žensk med diplomanti v terciarnem izobraževanju precej višji (60,4%) od deleža žensk v prebivalstvu (51,2%), se to razmerje ne kaže med doktorandi, še slabše pa je med visokošolskimi učitelji (glej poglavje IV/7). Prav tako je izjemno nizek delež žensk med rednimi profesorji. Od 1.006 rednih profesorjev je samo 130 ali 13% žensk. Soočamo se tudi z neustrezno kadrovsko strukturo visokošolskih učiteljev, saj imamo glede na število rednih profesorjev (1.006) le 1030 docentov in 786 izrednih profesorjev.

Kot je razvidno iz podatkov o popisu prebivalstva iz leta 1992, je imelo med prebivalstvom, starim 15 let ali več, leta 1991 višjo ali visoko (tudi podiplomsko) izobrazbo 8,9% oseb, leta 2002 pa 13%. Razmerje med diplomanti posameznih študijskih področij po klasifikaciji ISCED v Sloveniji ni ugodno. Primerjava z evropskimi državami pokaže, da so razlike med odstotnimi deleži diplomantov s posameznih področij z ustreznimi deleži diplomantov v Sloveniji zelo velike (poglavje IV/3), še posebej v primerjavi s skandinavskimi državami. Nasprotno pa je zaznati ujemanje istih razmerij z večino držav v prehodu, kar pomeni, da moramo strukturo naših diplomantov bistveno spremeniti. Poleg razmerij med diplomanti različnih področij ni zadovoljivo tudi trajanje študija. V povprečju je skoraj sedem let (točneje 6,9 leta; poglavje IV/4), pri čemer je povprečno trajanje študentskega statusa (predavanja, diploma, absolventski staž) več kot leto dni krajše (5,8 leta). Dejanske študijske obveznosti (predavanja, izpiti, diplome) pa v povprečju ne presegajo petih let (~4,8 leta).

Vpeljava novih študijskih programov na vseh stopnjah naj bi bila končana v študijskem letu 2009/10. Sočasno z nastajanjem novih študijskih programov se sedanji opuščajo. Zadnjič bodo lahko razpisani v študijskem letu 2008/09, končati pa jih bo mogoče do izteka študijskega leta 2015/16. Za študente, ki bodo ponavljali, je določeno, da študij končajo po novih programih. Pregled že odobrenih programov (ti so predvsem z družboslovnih študijskih področij) je pokazal, da je preveč le formalnega prilagajanja starih programov, dobre primerjave s kakovostnimi programi univerz, ki spadajo med 200 najboljših v Evropi, niso narejene, vsebujejo premalo praktičnega in tudi terenskega dela (kar je nujno tudi za družboslovne programe).

Podatki o financiranju slovenskih univerz in samostojnih visokošolskih zavodov kažejo sorazmerno ugodno gibanje, saj se nominalna proračunska sredstva v zadnjih dveh letih povečujejo precej hitreje kot inflacija. Povečanje celotnih sredstev za leti 2005 in 2006 je 5,9 oziroma 7,2%. Če pa primerjamo samo proračunska sredstva za *izobraževanje*, so se ta v istih dveh letih povečala za 6,4% oziroma 8,4%. Natančneje je dinamika financiranja prikazana v poglavju IV/5. Predvidevamo, da bo treba v prihodnje financiranje povečati za toliko, da bo ob koncu načrtovanega obdobja za visoko šolstvo in raziskovanje namenjenih 5% BDP. Pri tem bo treba posebno pozornost posvetiti investicijskemu področju (laboratorijski prostori, multimedijske zmogljivosti, inkubacijski centri, večja raziskovalna oprema). Sistem financiranja naj bo stalen in naj zagotavlja stabilni razvoj visokošolskih inštitucij, ter obenem nagrajuje zviševanje kakovosti.

V Zakonu o visokem šolstvu je vpeljano integralno (kosovno) financiranje študijske dejavnosti. Pri njem se upoštevajo študijsko področje (po klasifikaciji ISCED, Unesco, november 1997), število vpisanih študentov in število diplomantov. Poleg tega zakon opredeljuje še drugi del sredstev, ki je namenjen:

– interesni dejavnosti študentov,

– investicijam in investicijskemu vzdrževanju ter

– financiranju razvojnih in drugih pomembnih nalog.

Sistem integralnega oziroma kosovnega financiranja (*lump sum*) bo treba izboljšati tako, da bo zagotavljal bolj racionalno rabo proračunskih sredstev in hkrati zagotavljal ustrezno avtonomijo visokošolskim zavodom pri porabi proračunskih sredstev za svoje dejavnosti.

Glede položaja in ugleda slovenskih univerz je bilo v letu 2005 veliko razprav. Primerjave z drugimi državami kažejo, da imamo razmeroma malo univerz na milijon prebivalcev. Šele z vzpostavitvijo petih univerz bi bili v evropskem povprečju (2,5 univerze na milijon prebivalcev).

V skladu z bolonjskimi smernicami v Svetu Republike Slovenije za visoko šolstvo zdaj dejavno sodelujejo tudi predstavniki delodajalcev in študentov. Tako se bo dodatno zagotavljala akreditacija kakovostnih novih študijskih programov.

2. Prednosti – slabosti – možnosti – nevarnosti (analiza SWOT)

Prednosti:

– velik delež šolajočega prebivalstva med 19. in 26. letom;

– pripravljenost družbe in vlade RS za povečanje vlaganj v RR in visoko šolstvo;

– pripravljenost, da odpremo visokošolski prostor;

– dobro obvladovanje tujih jezikov (vsaj enega) med mlado generacijo;

– velik interes mlade generacije za bolonjske študijske programe;

– odlični raziskovalni dosežki na nekaterih fakultetah oziroma oddelkih;

– velik delež žensk med študenti in v dokončanih univerzitetnih študijih;

– obstoječa socialnovarstvena mreža za študente;

– majhne geografske razdalje do glavnih središč in pripravljenost regij, da organizirajo visokošolska središča;

– vključenost Slovenije v projekt CEEPUS.

Slabosti:

– predolgo trajanje študija;

– pomanjkljiva sestava učnih programov;

– pomanjkljivi učbeniki in študijsko gradivo, malo prevedenih učbenikov;

– slabosti pri načinu izbire in napredovanju pedagoškega osebja;

– neustrezna kadrovska struktura visokošolskih učiteljev oziroma neustrezno razmerje med številom rednih in izrednih profesorjev;

– veliko študentov na visokošolskega učitelja in sodelavca;

– nezadostna uveljavljenost slovenskih univerz v svetu;

– urejanje razmerja med pristojnostmi in odgovornostmi univerz in njihovih članic;

– jezikovne ovire za tuje študente in profesorje;

– čezmerno število »izrednih« študentov kakor tudi neizdelan koncept izrednega študija;

– neustrezen štipendijski sistem, posebno glede usmerjanja v posamezne poklice;

– neustrezno razmerje študentov in diplomantov po študijskih področjih, glede na trenutne potrebe trga dela;

– nizka raven (nizka merila) samoevalvacije v visokošolskem sistemu oziroma precenjevanje lastne kakovosti ter odsotnost sistemske samoevalvacije;

– ni neodvisnega telesa za zunanjo evalvacijo kakovosti visokošolskih zavodov in programov;

– beg možganov;

– neustrezne razmere za vračanje slovenskih strokovnjakov iz tujine v Slovenijo;

– premajhno število ustreznih strokovnjakov, udeleženih pri razvoju visokega šolstva;

– premajhna udeležba domačih raziskovalcev in raziskovalnih inštitucij kot nosilcev mednarodnih projektov;

– zgolj formalna in premalo vsebinska prenova študijskih programov;

– premajhna prisotnost skupnih študijskih programov (predvsem mednarodnih);

– neenakomerno razporejene bivanjske zmogljivosti za študente, gostujoče pedagoške delavce in raziskovalce med visokošolskimi središči,

– nedorečeno kosovno financiranje,

– neurejenost financiranja državnih univerz z zakonom.

Možnosti:

– pritegnitev novih univerz iz tujine in nastanka novih univerz in programov ter spodbujanje razvoja obstoječih univerz in programov;

– pritegnitev zasebnega kapitala v terciarne izobraževalne institucije;

– pripravljenost slovenskih strokovnjakov v tujini, da se vrnejo v Slovenijo in s tem izboljšanje raziskovalne in pedagoške kakovosti;

– razširitev visokošolskega izobraževanja s pritegnitvijo študentov in profesorjev, tudi iz držav vzhodne in jugovzhodne Evrope;

– vključitev raziskovalcev iz gospodarstva, univerz in javnih raziskovalnih zavodov v skupen slovenski raziskovalni visokošolski prostor;

– nova začasna mesta za mlajše raziskovalce iz raziskovalnih organizacij in gospodarstva za pedagoško-raziskovalno delo na visokošolskih zavodih;

– odpiranje novih mest za mlajše raziskovalce z raziskovalnih organizacij in visokošolskih zavodov za delo v raziskovalno-aplikativno-inovacijskih smereh gospodarstva;

– povečanje števila žensk z najvišjimi pedagoškimi nazivi in na vodilnih položajih visokošolskih zavodov;

– možnost za ustanovitev majhne, a odlične naravoslovne tehnološke univerze s pomočjo mlajših raziskovalcev z največjih naravoslovno-tehniških raziskovalnih zavodov in uveljavljenih raziskovalcev iz gospodarstva in tujine;

– pridobivanje sredstev iz strukturnih skladov za izboljšanje stanja velike raziskovalne opreme na visokošolskih zavodih in raziskovalnih organizacijah, za vzpostavljanje visokošolskih in inovacijskih središč (VIS) v regijah ter njihova povezava z mrežo centrov odličnosti doma in v tujini;

– močnejša usmeritev dejavnosti študentskih organizacij v izboljšanje študijskih programov;

– sooblikovanje novih študijskih programov z drugimi visokošolskimi institucijami, razvoj novih interdisciplinarnih študijskih področji;

– vzpostavitev in razvoj neodvisnega sistema zagotavljanja kakovosti;

– izboljšanje kakovosti študijskih programov z uvajanjem sodobnih metod poučevanja in učenja ter s spodbujanjem vodenega samostojnega dela;

– možnost oblikovanja novih virov financiranja za izgradnjo študentskih domov (javno-zasebno partnerstvo);

– povečanje števila programov in obsega vpisanih v programe vseživljenjskega učenja;

– partnersko sooblikovanje in razvijanje visokošolskega prostora;

– razvijanje visokega šolstva na podlagi javno sprejete dolgoročne vizije, poslanstva, smernic, ciljev, strokovnih analiz, strategij, dolgoročnih projekcij in uresničevanje le-teh;

– ustrezno ovrednotenje obštudijskih dejavnosti z ECTS točkami in priznavanje kompetenc pridobljenih z neformalnim izobraževanjem;

– vpeljevanje nacionalne mreže kariernih centrov;

– vzpostavljanje novih bilateralnih sporazumov v projektu CEEPUS, ki spodbuja mobilnost vseh študentov ne glede na njihovo socialno-ekonomsko ozadje.

Nevarnosti:

– zaradi prevelike zaprtosti in organizacijske togosti visokošolskih zavodov lahko ostanemo v evropskem prostoru osamljeni in z drugimi visokošolskimi zavodi slabo povezan otok;

– samo formalne spremembe študijskih programov, ki vsebinsko ne bodo upoštevale idej bolonjske reforme, lahko povzročijo zmanjšanje števila študentov zaradi odhoda na tuje univerze;

– zaradi slabega načrtovanja oziroma izrabe sredstev iz strukturnih in kohezijskih skladov lahko ostanemo brez zadostne in potrebne raziskovalne infrastrukture in opreme na univerzah ter v visokošolskih in inovacijskih središčih;

– če sistema samoevalvacij in zunanjih evalvacij ne bosta dajala ustreznih spodbud in univerze ne bodo upoštevale njihovih nasvetov, se bo v povprečju kakovost diplomantov poslabšala;

– če se v prihodnjih nekaj letih ne bo oblikovala najmanj ena odlična naravoslovno-tehniška univerza, lahko na tem področju močno zaostanemo za razvitimi državami Evropske unije;

– zaradi zmanjšanja prebivalstva se lahko zgodi, da na nekaterih področij znanosti ne bomo več ustrezno in samostojno zastopani;

– zaradi prestrogih jezikovnih predpisov ne bomo mogli pritegniti profesorjev, podiplomcev in študentov iz tujine kakor tudi ne s tujino izmenjavati domačih diplomskih in doktorskih tez;

– zaradi neprimernega primerjalnega vrednotenja našega izobraževanja lahko zmanjšamo možnost naših izobražencev na evropskem in svetovnem trgu najviše kvalificirane delovne sile;

– nedosledno upoštevanje meril kakovosti pri ustanavljanju in akreditaciji novih visokošolskih zavodov in njihovih programov ter habilitaciji kadrov s strani predlagateljev lahko povzroči znižanje kakovosti visokega šolstva;

– z zaostajanjem enakomerne izgradnje študentskih domov in bivanjskega standarda v vseh visokošolskih središčih ustvarjamo neenak položaj univerz in študentov ter zaviramo proces mobilnosti;

– podinformiranost bodočih študentov pri vpisu v terciarno izobraževanje.

3. Strokovna izhodišča nacionalnega programa visokega šolstva

Dokumenti, na katerih temelji nacionalni program visokega šolstva, so:

1. Strategija razvoja Slovenije (sprejeta na 30. redni seji Vlade RS 23. junija 2005),

2. Program reform za izvajanje Lizbonske strategije v Sloveniji (oktober 2005),

3. Londonski komunike (sprejet s strani evropskih ministrov, odgovornih za visoko šolstvo, ki sooblikujejo Bolonjski proces, maj 2007),

4. Splošna deklaracija človekovih pravic (sprejela jo je Generalna skupščina Združenih narodov 10. decembra 1948 z resolucijo številka 217 A (III)),

5. Konvencija proti diskriminaciji v izobraževanju (General Conference of the United Nations Educational Scientific and Cultural Organization, 14. december 1960, stopila v veljavo 22. maja 1962),

6. Recommendation CM/REc(2007)6 (of the Committee of Ministers to member states on the public responsibilities for higher education and research),

7. Resolucija o nacionalnem raziskovalnem in razvojnem programu za obdobje 2006–2010 (Uradni list RS, št. 3/06, 16. december 2005),

8. Strokovna izhodišča za nacionalni program visokega šolstva 2006–2010 (sprejeta na seji Sveta RS za visoko šolstvo, julija 2005),

9. Okvir gospodarskih in socialnih reform za povečanje blaginje v Sloveniji (Ukrepi) (sprejet na 47. redni seji Vlade RS 3. novembra 2005),

10. Zakon o visokem šolstvu (Uradni list RS, št. 119/06 – uradno prečiščeno besedilo),

11. Zakon o raziskovalni in razvojni dejavnosti (Uradni list RS, št. 22/06) in

12. Izhodišča Študentske organizacije za debato o predlogih gospodarskih in socialnih reform (marec 2006),

13. Magna Charta Universitatum iz leta 1988,

14. Konvencija o priznavanju visokošolskih kvalifikacij v Evropski regiji iz leta 1997,

15. Bolonjska deklaracija iz leta 1999,

16. Praški komunike iz leta 2001,

17. Berlinski komunike iz leta 2003,

18. Bergenski komunike iz leta 2005,

19. Zelena knjiga Evropske komisije o evropskem raziskovalnem prostoru iz leta 2007 in

20. Londonski komunike.

Evropska unija je v prenovljeni Lizbonski strategiji (2005) usmerjena k zagotavljanju višje gospodarske rasti in povečanju zaposlenosti s petimi usmeritvami. Za visokošolski prostor v Sloveniji je najpomembnejša četrta usmeritev za uresničitev omenjenih dveh ciljev, in sicer večje vlaganje v izobraževanje, šolstvo, znanost, raziskave in razvoj.

Sporočilo Komisije Svetu in Evropskemu parlamentu »Uresničevanje agende za posodobitev univerz: izobraževanje, raziskave in inovacije« (9166/06) navaja: »Posodobitev evropskih univerz, ki zajema njihove medsebojno povezane vloge izobraževanja, raziskav in inovacij, velja za temeljni pogoj uspeha širše lizbonske strategije, obenem pa tudi za del širšega približevanja k svetovnemu in na znanju temelječemu gospodarstvu.« Na spomladanskem zasedanju Evropskega sveta 2006 je bilo dogovorjeno odločnejše ukrepanje na evropski ravni za spodbujanje agende za spremembo na področju univerz in raziskav, ki mora biti uresničena do konca leta 2007 v okviru obnovljenega partnerstva za rast in zaposlovanje. Nadaljnje usmeritve za skupne aktivnosti na evropski ravni bodo predstavljene tudi v Beli knjigi o vzpostavitvi evropskega raziskovalnega in izobraževalnega območja, ki bo obsegala teme, kot so povečanje mobilnosti, skupna raziskovalna infrastruktura, skupni raziskovalni projekti. To knjigo naj bi objavila Komisija v drugi polovici leta 2007.

Strategija razvoja Slovenije predvideva dva razvojna cilja v visokem šolstvu med letoma 2006 in 2013:

– »izboljšanje možnosti vsakega človeka za dolgo, zdravo in aktivno življenje z vlaganji v učenje, izobrazbo, zdravje, kulturo, bivalne pogoje in druge vire za uresničenje osebnih potencialov« (Strategija razvoja Slovenije, stran 8);

– »povečanje globalne konkurenčnosti s spodbujanjem inovativnosti in podjetništva, razširjanjem uporabe informacijsko-komunikacijske tehnologije ter z učinkovitim posodabljanjem in vlaganjem v učenje, izobraževanje, usposabljanje in raziskave in razvoj« (Strategija razvoja Slovenije, stran 8).

Program reform za izvajanje Lizbonske strategije v Sloveniji predvideva kot drugo razvojno prednostno nalogo ukrep III B: »učinkovito ustvarjanje, dvosmerni pretok in uporaba znanja za gospodarski razvoj in kakovostna delovna mesta«. Za visoko šolstvo je pomemben ukrep III B 2 (Program reform za izvajanje Lizbonske strategije v Sloveniji, strani 23–25), ki je opredeljen s smernico št. 23:

– »prenova visokošolskega izobraževanja ... in zagotavljanje možnosti za horizontalno in vertikalno mobilnost na nacionalnem in mednarodnem nivoju (krediti ECTS, nacionalni kvalifikacijski okvir)«.

Nacionalni raziskovalni in razvojni program za obdobje 2006–2010 s številnimi ukrepi spodbuja povezovanje izobraževanja, raziskovanja in podjetništva ter povečuje mobilnost znanja, idej in ljudi v družbi.

– Zavezani smo načelom, ciljem in obveznostim v procesu, izraženem v Bolonjski deklaraciji in komunikejih ministrskih konferenc v Pragi, Berlinu in Bergnu. Cilj je do leta 2010 vzpostaviti evropski visokošolski prostor (EHEA).

– Nacionalni raziskovalni in razvojni program za obdobje 2006–2010 predvideva odprtje visokošolskega prostora (Nacionalni raziskovalni in razvojni program za obdobje 2006–2010) in sprostitev habilitacijskih postopkov (Nacionalni raziskovalni in razvojni program za obdobje 2006–2010).

Ukrepi Okvira gospodarskih in socialnih reform za povečanje blaginje v Sloveniji so celostno naravnani k izboljšanju gospodarskega položaja RS. Za visoko šolstvo so najpomembnejši ukrep 28 (Okvir gospodarskih in socialnih reform za povečanje blaginje v Sloveniji, strani 67, 68) in ukrepi 29, 32 ter 34 (Okvir gospodarskih in socialnih reform za povečanje blaginje v Sloveniji, strani 69, 77). Ukrep 28 predvideva odprtje 7 do 10 univerz, od tega vsaj polovico zasebnih, regionalno ustanavljanje podružničnih visokošolskih zavodov in povečanje skupnih izdatkov javnega in zasebnega sektorja za terciarno izobraževanje na 2% BDP do leta 2010.

Nadalje ukrepi Okvira gospodarskih in socialnih reform za povečanje blaginje v Sloveniji v celoti vidijo osrednjo vlogo v bolonjskem procesu visokošolske zavode, njihovo osebje in študente kot sodelujoče partnerje. Najprej je treba sprejeti splošno ogrodje kvalifikacij v Evropskem visokošolskem prostoru (EHEA – *European Higher Education Area*), ki ga sestavljajo tri glavne študijske stopnje (v nacionalnih kontekstih tudi z možnostjo vmesnih kvalifikacij /do leta 2007/), potem pa do leta 2010 pripraviti nacionalno ogrodje kvalifikacij, ki bo skladno s splošnim ogrodjem v EHEA.

Delež prebivalstva s terciarno oziroma visokošolsko izobrazbo je v Sloveniji kljub zavidljivemu vpisu v terciarno izobraževanje še vedno prenizek, vseživljenjsko učenje pa preskromno za sprotno prilagajanje spremembam v okolju.

Ukrep 29 za učinkovitejšo uporabo znanja in inovativnosti predvideva poenostavitve pri pridobivanju domačih javnih sredstev in sredstev iz skladov EU ter ekonomsko motiviranje delodajalcev za povpraševanje po znanju, zlasti s pocenitvijo stroškov dela vrhunskih strokovnjakov. Predvsem na univerzah naj se z bolj dinamičnim nagrajevanjem bolj stimulira projektno in raziskovalno dejavnost, pri upravljanju s projekti in razrezom porabe sredstev pa dopusti večjo avtonomijo. Skupni izdatki za raziskovalno in razvojno dejavnost naj bi se do leta 2010 povečali na 3% BDP (1% iz proračuna in 2% iz gospodarstva). Sočasno se bo v prid projektom spremenilo razmerje med programskim in projektnim financiranjem, z ukrepom 34, ki je namenjen sofinanciranju razvojnih in raziskovalnih projektov z uporabno vrednostjo oziroma tistim, ki bodo neposredno povezani z interesi podjetij, pa bo spodbujen prenos znanja z visokošolskih zavodov in raziskovalnih organizacij v gospodarstvo. Predvsem na področju tehnike se bo spodbujalo projekte in programe, ki bodo ciljno usmerjeni in jih bodo skupaj izvajale raziskovalne in gospodarske organizacije. Pri ciljnem usmerjanju raziskav se ne bo zanemarjalo osnovnih oziroma temeljnih raziskav na področju tehnike, ampak se jih bo smiselno vključevalo v večje projekte skupaj z aplikativnimi raziskavami.

Ukrep 32, programi za prenos in dvig znanja v gospodarstvu "mladih strokovnjakov", predvideva spodbujanje prenosa znanja in sodelovanja med akademsko sfero in gospodarstvom s spodbujanjem prehoda mladih magistrov in doktorjev znanosti iz akademske sfere v gospodarstvo, dvigovanjem obstoječe izobrazbene strukture v podjetjih, s pritegnitvijo strokovnjakov iz tujine in s pritegnitvijo strokovnjakov iz prakse v pedagoški proces.

Izhodišča Študentske organizacije Slovenije za debato o predlogu gospodarskih in socialnih reform so dokument, v

katerem je Študentska organizacija Slovenije predstavila študentske poglede na Predlog ekonomskih in socialnih reform za povečanje konkurenčnosti slovenskega gospodarstva. Predlagane spremembe bi namreč posredno in/ali neposredno vplivale na številne segmente študentskega življenja. V omenjenem dokumentu je Študentska organizacija Slovenije komentirala in predlagala alternativne rešitve predlogom gospodarskih in socialnih reform, ki se tičejo reformiranja visokošolskega sistema, reformiranja socialnega statusa študentov in vidika davčne obravnave študentov. Namen dokumenta je intenzivirati medsebojno sodelovanje Vlade RS ter Študentske organizacije Slovenije, s katerim bi dosegli kohezijo ter posledično sinergijske učinke, ki bi pripeljali do dobrega, konkurenčnega ter socialno podprtega visokošolskega sistema v Republiki Sloveniji.

II. CILJI VISOKEGA ŠOLSTVA

Glavni cilji in usmeritve razvoja visokega šolstva

Usmeritve razvoja visokega šolstva izhajajo iz pričakovanega razvoja družbe in gospodarstva, v pogojih intenzivnih globalnih povezav. Cilji so povezani z izpolnjevanjem bolonjskega procesa in strateških razvojnih usmeritev Slovenije, povezanih z elementi lizbonske strategije EU. Tako bo vzpostavljeno inovativno bistveno uspešnejše okolje in ustvarjene razmere za razvoj človeških virov, ki bodo nosilci uspešnega tehnološkega in družbenega razvoja na prehodu v družbo znanja. Za njihovo uresničitev so nujne bistvene spremembe visokošolskega in raziskovalnega okolja. Glede na njihovo korenitost bodo uveljavljene postopoma. Inovativnost Slovenije se med drugim spodbuja tudi z uspešnim delovanjem in vzpostavitvijo novih visokošolskih in inovacijskih središč.

Glavne usmeritve in merljivi cilji

Vrstni red ciljev in usmeritev ne pomeni tudi prednostnega vrstnega reda izvedbe ali njihovega pomena. Cilji so med seboj nujno povezani, zato je treba njihovo uresničevanje začeti sočasno. Ko se uveljavljajo ene usmeritve, se s tem izboljšujejo tudi druge ali pa se vsaj izboljšuje okolje, v katerih nastajajo. Usmeritve in cilje lahko strnemo v te skupine:

1. Zagotoviti večje povezovanje in avtonomijo raziskovalne in izobraževalne dejavnosti. Cilj: Ustvariti enoten visokošolsko-raziskovalni prostor v Republiki Sloveniji.

2. Pospešiti in pospeševati izmenjave znanja v trikotniku visoko šolstvo – znanost – gospodarstvo. Cilj: 80 mladih raziskovalcev letno za gospodarstvo.

3. Uravnotežiti vpis mladih med 19. in 26. letom v terciarnem izobraževanju. Cilj: obdržati vsaj 60% zajetje tega dela prebivalstva. Povečati tudi delež odraslih v vseh oblikah vseživljenjskega učenja.

4. Izboljšati razmere za študij, možnosti za študij študentov s posebnimi potrebami in povečati število diplomantov glede na število vpisanih študentov. Cilj: povečati delež prebivalstva (starega 15 let ali več) vključljivega v visokošolsko izobraževanje s sedanjih 15% na 25% ter doseči razmerje od sedanjih 57 na vsaj 75% diplomantov glede na *prvi* vpis študentov v *prvi* letnik.

5. Ob sedanjem gibanju financiranja povečati sredstva za visokošolsko izobraževanje in raziskovalno delo. Cilj: 5% BDP.

6. Povečati število visokošolskih zavodov v Sloveniji in doseči boljšo regionalno pokritost s posameznimi oddelki in/ali programi v vseh slovenskih regijah. Cilj: 7 do 10 univerz oziroma visokošolskih in inovacijskih središč v Sloveniji.

7. Spodbujati internacionalizacijo visokega šolstva (raziskovalne in študijske dejavnosti) ter tudi s tem, poleg učinkovitega spodbujanja in nadzora kakovosti javnih in zasebnih visokošolskih zavodov in študijskih programov, izboljšati uveljavljenost visokošolskih zavodov. Cilj: uveljavitev vsaj ene od slovenskih univerz med najboljšimi evropskimi univerzami.

8. Uvesti različna merila za raziskovalne dosežke na različnih področjih, po posameznih strokah ločeno, vendar v vsaki stroki mednarodno primerljivo. Cilj: izpopolnitev splošnejšega sistema meril in uporaba *posebnih razmerij* med tremi vrstami meril za vsak poseben *namen*.

9. Odpreti habilitacijski prostor. Cilj: povečati pretok strokovnjakov med visokošolskimi in raziskovalnimi zavodi ter gospodarstvom.

10. Spodbujati razvoj komercialno manj zanimivih študijskih področij in raziskav. Cilj: Ustrezna prilagoditev meril financiranja javnih visokošolskih zavodov in koncesijsko financiranje zasebnih visokošolskih zavodov, ki izvajajo takšne programe.

III. ŠTUDIJSKA, ZNANSTVENORAZISKOVALNA IN UMETNIŠKA PODROČJA NACIONALNEGA POMENA

Poleg naravoslovno-tehniških in informacijskih študijskih oziroma znanstvenoraziskovalnih področij, ki neposredno podpirajo razvoj nosilnih gospodarskih panog, so za razvoj Slovenije pomembna tudi ostala študijska, znanstvenoraziskovalna in umetniška področja, ki so nacionalnega pomena. V spremenjenem mednarodnem okolju, zlasti v procesih globalizacije in pri utrjevanju položaja Slovenije v Evropski uniji, so to področja, ki pripomorejo k:

– pridobivanju znanja o človeku in družbi, pomembnega za slovenski nacionalni razvoj,

– razvoju družbe in razumevanja humanosti, nacionalne identitete in prepoznavnosti, k spoznavanju sodobne slovenske zgodovine ter ohranjanju bogastva naravne, umetnostne in kulturne dediščine skupaj s posebno skrbjo za slovenski jezik,

– učinkovitemu sprejemanju kakovostnih odločitev na vseh ravneh in s tem povečanju učinkovitosti gospodarstva in države ter razvoju sodobne demokratične družbe in vsakega posameznika v njej,

– razumevanju in obvladovanju družbenih procesov in tveganj, ki jih sprožajo nove tehnologije, globaliziran gospodarski razvoj, potreba po zagotovitvi obnovljivih virov energije, onesnaževanje okolja, spreminjanje demografske strukture ter večja zapletenost upravljanja sodobnih družb,

– nacionalni varnosti in uveljavitvi Slovenije v mednarodnem prostoru,

– zdravju, sproščenosti družbene klime in vsakega posameznika v Republiki Sloveniji.

IV. DEJAVNOSTI, POTREBNE ZA RAZVOJ IN UČINKOVITO DELO V VISOKEM ŠOLSTVU

1. Ustvariti enoten visokošolski in raziskovalni prostor v Sloveniji

Glede na usmeritve vseh glavnih strateških dokumentov v Sloveniji je za razvoj države na področju znanja nujen enoten visokošolski in raziskovalni nacionalni prostor.

1.1 Enoten zakon o visokem šolstvu in raziskovalni in razvojni dejavnosti

Podlaga za vzpostavitev enotnega prostora bo omogočena z zakonom, ki bo na formalni ravni združeval raziskovalno in visokošolsko dejavnost kot komplementarno in v določenem pogledu neločljivo celoto in uravnoteženo in celostno opredeljeval vse glavne dejavnike (visokošolske zavode, javne raziskovalne zavode, raziskovalce v javnem in zasebnem sektorju, visokošolske učitelje, mlade raziskovalce in študente).

Glavni cilji novega zakona je ureditev visokošolskega in raziskovalnega okolja, tako da:

– se oblikuje enoten raziskovalni in visokošolski prostor na celotnem območju Slovenije kot del nastajajočega evropskega visokošolskega in raziskovalnega prostora *(European Higher Education and Research Area EHEA-ERA)*;

– se omogoči čim tesnejša in boljša obojesmerna izmenjava znanja med visokošolsko-raziskovalnim in gospodarskim prostorom;

– se omogoči izpeljava sodobnih tristopenjskih bolonjskih programov na vseh študijskih področjih tako, da se čim bolj izkoristijo vse pedagoške in raziskovalne zmogljivosti na univerzah, visokih šolah, javnih raziskovalnih organizacijah in raziskovalnih enotah v gospodarstvu;

– dobijo visokošolski zavodi večjo avtonomijo pri izbiri in določanju programov;

– dobijo javni raziskovalni zavodi pravico do dejavnosti terciarnega izobraževanja, če organizirajo izobraževanje na vsaj dveh stopnjah študija;

– se odprejo možnosti za čim širše zajemanje strokovnjakov, predvsem slovenskih zdomskih in drugih tujih znanstvenikov in visokošolskih učiteljev;

– se omogoči vsem domačim raziskovalcem iz gospodarstva in raziskovalnih organizacij ob enakih pogojih kot zaposlenim na visokošolskih zavodih delo oziroma sodelovanje v visokošolskem izobraževanju na vseh stopnjah in obratno ter se uvede enoten kombiniran način plačevanja pedagoške in raziskovalne obremenitve;

– se spodbuja mobilnost mladih in starejših uveljavljenih raziskovalcev ne samo med Slovenijo in tujino, ampak tudi med domačimi in tujimi visokošolskimi, raziskovalnimi in gospodarskimi institucijami;

– se v okviru kreditnega sistema (ECTS) omogoči pregleden in enostaven prenos in priznavanje opravljenih izpitov med programi različnih visokošolskih zavodov;

– se slovenskim visokošolskim zavodom omogoči konkurirati univerzam na mednarodni ravni z ustvarjanjem razmer, ki bodo pritegnile tuje študente in tuje predavatelje, tako da se bodo s kakovostjo lahko uveljavile povsod v svetu;

– se sveta (Svet RS za visoko šolstvo, Svet RS za znanost in tehnologijo) organizirata kot neodvisni telesi na formalno enak način ali se združita v en svet, kjer so ustrezno zastopani predstavniki vseh partnerjev; hkrati se na ministrstvu, odgovornem za visoko šolstvo in znanost, ustanovi poseben oddelek (t.i. organ v sestavi) za strokovno, organizacijsko, administrativno in tehnično podporo;

– se slovenski visokošolski prostor oblikuje v sodelovanju z visokošolskimi partnerji (to so: vlada, visokošolske institucije, študenti in delodajalci);

– se vzpostavijo možnosti za vertikalno in horizontalno prehodnost in priznavanje vseživljenjskega izobraževanja v sistem nacionalnega ogrodja kvalifikacij (NOK) tudi na treh bolonjskih stopnjah in se hkrati zagotovi, da bo NOK primerljiv in združljiv z evropskim ogrodjem kvalifikacij (EOK);

– se zgradi učinkovit sistem izobraževanja in raziskovanja s poudarjeno raziskovalno vsebino visokošolskih zavodov tudi s primernim nadzorom in nagrajevanjem ter zagotavljanjem enakih možnosti visokošolskim učiteljem in raziskovalcem, da bodo skupaj bolje usposobili več študentov za inovacijsko in ustvarjalno delo;

– se opredelijo pogoji, pravice in dolžnosti (predvsem finančne) *ustanoviteljstva* javnih visokošolskih institucij, javnih raziskovalnih zavodov in visokošolskih in inovacijskih središč;

– se dopusti nosilcem raziskovalnih projektov možnost, da lahko sredstva za projekt, hkrati z manjšo ali srednjo raziskovalno opremo, nabavljeno iz sredstev projekta, pri prehodu na drugo raziskovalno institucijo prenesejo na novo delovno mesto, ob predhodnem soglasju prejšnje institucije, nove institucije ter pristojnega ministrstva. Sredstva programskega financiranja pa so načelno vezana na institucijo, v kateri se program izvaja (koncesija). Ob soglasju ministrstva, pristojnega za znanost, in matične institucije lahko celotna programska skupina z opremo vred preide v drugo institucijo ali raziskovalno-razvojni oddelek gospodarske družbe, če za to obstajajo utemeljeni razlogi;

– se uredijo načrtovanje, zbiranje, upravljanje in uporaba sredstev za vrhunsko raziskovalno opremo, tako da so ob jasno opredeljeni pravici uporabe določeni tudi pogoji za dostop in uporabo vsem institucijam in vsemu raziskovalno-izobraževalnemu področju, ko je oprema nabavljena in priključena;

– se državnim univerzam zagotovi avtonomijo;

– se zagotovi pravna subjektiviteta praviloma univerzam; univerza lahko opredeli drugačno ureditev ob soglasju ustanovitelja;

– se zagotovi državnim univerzam lastništvo nad vsem premičnim in nepremičnim premoženjem in samostojno razpolaganje z njim;

– se zagotovi državnim univerzam pregledno, dolgoročno vzdržno in sistemsko urejeno financiranje, ki temelji na kosovnem (lump-sum) principu.

1.2 Institucije

Potrebno je zagotoviti široko družbeno funkcijo visokega šolstva, tako preko javnih, kot tudi zasebnih visokošolskih zavodov. Javni delujejo v javnem interesu, zasebni v interesu ustanovitelja. Zavodi so neprofitni. Visokošolski zavodi so glede na obseg in področja dejavnosti lahko univerzitetni in neuniverzitetni.

– Univerzitetne visokošolske institucije izvajajo študijske programe v tesni navezanosti z raziskovanjem in umetniškim ustvarjanjem.

– Univerze izvajajo akreditirane visokošolske programe na vseh treh stopnjah študija in na številu ISCED-ovih področij, ki jih bo opredelil zakon, ter hkrati izvajajo ustrezno raziskovalno dejavnost na področjih Frascatijeve klasifikacije, s čimer zagotavljajo univerzalnost pedagoškega in raziskovalnega dela.

– Univerze so temeljno raziskovalno, umetniško in razvojno naravnane in kažejo intenzivnost s številom akreditiranih doktorskih programov, podeljenih diplom tretje stopnje (doktoratov), z obsegom vlaganj, financiranjem teh dejavnosti in odmevnostjo.

– Univerze sestavljajo in oblikujejo študenti, akademsko osebje in administrativno-tehnično osebje.

Institucije v skupnem raziskovalno-visokošolskem prostoru so univerze, samostojni visokošolski zavodi, javni raziskovalni zavodi, visokošolska in inovacijska središča in infrastrukturni centri. Med njimi je treba na vsebinski pedagoško-raziskovalni ravni povečati izmenjavo (mobilnost) študentov, raziskovalcev in visokošolskih učiteljev. Hkrati pa je treba čim bolj izkoristiti veliko raziskovalno opremo. Zato je tesnejša, vendar prožno zasnovana povezava med javnimi visokošolskimi, javnimi raziskovalnimi zavodi in VIS nujna. Skladno s stališči EU o močnih univerzah in zaradi zmanjševanja administrativnih stroškov je zaželena tudi formalna povezava med manjšimi institucijami in vključevanje manjših institucij v večje. Proučiti je potrebno možnosti za povezovanje institutov in univerz na vseh področji delovanja. Zaradi zmanjševanja administrativnih stroškov je zaželena tudi formalna povezava med manjšimi institucijami in vključevanje manjših raziskovalnih institucij v večje, vendar ne na račun izgube kvalitete in specifičnega značaja specializiranih manjših raziskovalnih institucij.

Če želimo učinkovito izrabiti tudi prostorske zmogljivosti, je treba iskati prostorske rešitve v skupnem načrtovanju novih stavb VIS, obnov visokošolskih zavodov in raziskovalnih zavodov skupaj. Ob namenskem financiranju in vodenju programov in projektov in ob hkratnem preglednem financiranju ustanoviteljskih obveznosti ter preprečevanju prelivanja sredstev od boljših k slabšim bo omogočen hitrejši napredek kakovostnih skupin.

Notranja organiziranost visokošolskih zavodov je njihova avtonomna pravica. Pri tem pa morata biti vodenje in upravljanje učinkovita in kakovostna. Ena od možnosti za zagotovitev tega je tudi ločitev pedagoško raziskovalnega dela od poslovodenja zavoda. Ustanoviteljske obveznosti morajo biti ustrezno razmejene od izobraževalnega in raziskovalnega dela in prikazane v letnem načrtu dela. Za financiranje po *Uredbi o financiranju visokošolskih in drugih zavodov* se bosta kakovost in cenovni faktor ravnala po programih, razvrščenih v skladu s klasifikacijo ISCED.

Za skupno investicijsko politiko potrebujemo enotno raziskovalno-visokošolsko strategijo graditve objektov in laboratorijev. Z manjšanjem števila študentov in ustanavljanjem novih regijsko porazdeljenih visokošolskih in inovacijskih središč z

novimi ali gostujočimi oddelki in visokošolskimi zavodi bo treba čim bolj izrabiti vse prostorske zmogljivosti in smiselno načrtovati novogradnje.

2. Pospešiti in krepiti izmenjave znanja v trikotniku visoko šolstvo – znanost – gospodarstvo

2.1 Konkurenčno gospodarstvo in višja gospodarska rast

Vse najkakovostnejše univerze so raziskovalne. Zato je treba nujno izboljšati raziskovalno raven naših visokošolskih institucij s povečanjem institucionalne pripravljenosti za prevzemanje zahtevnejših raziskovalnih projektov v kombinaciji s prijavami na evropske projekte kakor tudi v sodelovanju z gospodarstvom in univerzami iz celotne Evropske unije. Ker so visokošolski učitelji močno obremenjeni s predavanji (plača je povezana predvsem s pedagoško obremenitvijo), nimajo dovolj časa za raziskovanje. Raziskovalne zmogljivosti na univerzah lahko povečamo z razbremenitvijo visokošolskih učiteljev in hkratno vključitvijo novih raziskovalcev in raziskovalcev iz raziskovalnih organizacij in gospodarstva v pedagoški proces, s povečanjem začasnega dela dodiplomskih študentov v laboratorijih in povečanjem števila podiplomskih študentov v raziskovalnih programih. Slednji so pod vodstvom izkušenih raziskovalcev najzanesljivejša pot k izboljšanju kakovosti in obsega raziskav. Zdaj doktorira 6,0% univerzitetnih diplomantov; v zadnjem petletnem obdobju to število ne napreduje (6,0; 6,0; 5,4; 6,4; 6,0%). Cilj je do leta 2010 postopoma zagotoviti najmanj 600 novih doktorjev znanosti letno. Končni cilj je, da doktorira vsaj 10% diplomantov druge stopnje, izboljšanje mednarodne konkurenčnosti univerz in povečanje vpisa študentov na naravoslovno-računalniškem področju na skupno 9% in na tehniškem področju na 20% vseh študentov.

Pedagoški dejavnosti je potrebno v prihodnosti dati večjo težo. Potrebno je razvijati pedagoško dejavnost, uvajati nove strategije poučevanja in učenja, usmerjene na študenta, ter smiselno modularizirati učne enote. Takšno poučevanje je naravnano k učnim dosežkom, ki so opredeljeni v programu, temelji pa na sodobnih, inovativnih metodah, aktivnem učenju, skupinskem delu in individualnih stikih študenta z visokošolskimi učitelji in sodelavci. Študentom je potrebno dati možnost sooblikovanja lastne študijske poti.

Za doseganje nadpovprečnih dosežkov na vseh javnih področjih (poslovni sektor, javna uprava, šolstvo, zdravstvo itd.), kamor spada tudi terciarno šolstvo, je sistematično uvajanje odličnosti nujna razvojna usmeritev. Izgrajevanje kakovostnega in učinkovitega visokošolskega, raziskovalnega in razvojno-inovativnega sistema v obdobju do 2010 predpostavlja tak razvoj univerz, da se mednarodno še bolj odprejo in postanejo bolj konkurenčne, predvsem zaradi ustreznejšega povezovanja pedagoškega in raziskovalnega dela s kakovostnimi visokošolskimi institucijami in njihovimi programi v Evropi (*joint-degrees*).

Pomembna je tudi finančna spodbuda na podlagi temeljnega in aplikativnega raziskovalnega dela. Povečati je treba institucionalno pripravljenost, da se razvije celovit sistem za upravljanje intelektualne lastnine (tehnološke pisarne, pisarne za intelektualno lastnino, predvsem v okviru VIS) ter jo dopolniti z uradi za zaščito in trženje intelektualne lastnine, ki je v interesu izumitelja in institucije. Izhajati je potrebno iz načela, da je interes družbe prenos znanja v podjetniško aktivnost tistih, ki so znanje ustvarili in je pomembnejši od interesa univerz in inštitutov, da to znanje zaščitijo. V javnem sektorju (inštituti, visokošolski zavodi, VIS) bi bilo smiselno uravnoteženje pravil za nagrajevanje inovativnosti in izumiteljstva.

2.2 Uvedba bolonjskih programov

Pri uvedbi bolonjskih programov na vseh treh stopnjah vidimo najboljšo možnost za izboljšanje kakovosti slovenskih visokošolskih zavodov predvsem z vključevanjem večjega števila zunanjih predavateljev, vpeljavo več praktičnega dela in povezovanjem z drugimi (zunanjimi ali domačimi) visokošolskimi zavodi pri skupnih programih. Vzpostaviti je treba strokoven in učinkovit sistem zunanjega in notranjega zagotavljanja kakovosti. Uresniči se lahko le s tesnejšim povezovanjem med gospodarstvom, raziskovalnimi organizacijami in visokošolskimi zavodi. Z vpeljavo več praktičnih vaj in eksperimentalnega dela ter inovativno in uporabno zasnovanimi diplomskimi deli želimo izboljšati kompetence študentov oziroma diplomantov. Pri načrtovanju in izvedbi novih študijskih programov je nujna jasna opredelitev vhodnih in izhodnih kompetenc ne le pri vseh programih, ampak tudi pri posameznih predmetih. S tem se bo povečala in olajšala horizontalna in vertikalna prehodnost med programi, pa tudi nadzor in evalvacija (samoevalvacija!) kakovosti programov bosta bistveno lažja in preglednejša. Nujno je treba uvesti enoten sistem spremljanja kariere diplomantov na vseh visokošolskih institucijah, in sicer zaradi oblikovanja politike vpisa, posredovanja informacij potencialnim študentom in dopolnjevanja študijskih programov in študijskega procesa.

Na prvi stopnji študija ohranjamo binarnost študijskih programov (univerzitetni in visokošolski strokovni programi). Odločitev o upravičenosti programske dvojnosti je prepuščena strokovni presoji sestavljavcev študijskih programov. Dolgoročno pa se zavzemamo za postopno institucionalno ločenost univerzitetnih in visokošolskih strokovnih programov.

V nadaljnjih letih bo do leta 2010 v celoti vpeljan bolonjski tristopenjski študij.

Prva stopnja ima dve vrsti študijskih programov: univerzitetne in visokošolske strokovne. Trajanje dodiplomskih študijskih programov je opredeljeno s 180 oziroma 240 kreditnimi točkami (60 KT/leto). Kot splošni pogoj za vpis v visokošolske strokovne programe sta določeni matura in poklicna matura. Če se prva stopnja konča z diplomskim delom prve stopnje, mora biti opravljeno v zadnjem, tj. v šestem ali osmem semestru. Absolventskega staža po prvi stopnji ni. Študijski programi, ki izobražujejo za poklice, urejene z direktivami EU, ter izjemoma, če je tako določeno s posebnimi predpisi, tudi za druge nacionalno regulirane poklice v Republiki Sloveniji, lahko imajo drugačno trajanje in/ali sistem in/ali organizacijo študija.

Druga stopnja ima samo eno vrsto študijskih programov. Obsega od 60 do 120 kreditnih točk (60 KT/leto), odvisno od trajanja prvostopenjskega programa. Splošni pogoj za vpis vanje je uspešno končan program prve stopnje. Natančneje morajo biti vpisni pogoji določeni v posameznem študijskem programu. Prav tako je treba opredeliti študijske programe z ustreznih strokovnih področij, s katerih se kandidati lahko vpišejo brez dodatnih pogojev. Hkrati je treba omogočiti vpis tudi kandidatom z drugih področij, tako da se določijo premostitvene obveznosti v obsegu od 10 do 60 kreditnih točk in načini za njihovo izpolnitev. Če se druga stopnja konča z diplomskim delom druge stopnje, se mora začeti najpozneje v začetku zadnjega, tj. desetega semestra študija. Absolventski staž po končanem programu druge stopnje ni predviden.

Tretja stopnja predpostavlja samo eno vrsto študijskih programov: doktorat znanosti, vendar o tej stopnji na evropski ravni dogovori še niso povsem končani in v nekaterih državah (Velika Britanija) je že uveljavljen tudi strokovni doktorat *(Professional doctorate)*, v nekaterih pa razpravljajo o njegovi uvedbi. Splošni pogoj za vpis v 3. stopnjo je končan študij druge stopnje. Čeprav v Evropski uniji o pogojih in okvirih študijev na tretji stopnji še ni dokončno dogovorjeno, bo ostalo trajanje 3. stopnje 3 do 4 leta. Veljavni Zakon o visokem šolstvu predpisuje najmanj 3 letni študij (180 kreditnih točk) z najmanj 60 KT organiziranega pouka. V visokošolskem prostoru je treba spodbuditi nastanek doktorskih šol, s ciljem doseči večjo interdisciplinarnost, medinstitucionalnost in mednarodno vpetost ter lažje vpeljevanje generičnega znanja.

Smiselno je proučiti možnost, da imajo v okviru vsake od prvih dveh diplomskih stopenj študentje pravico enkrat ponavljati (ne glede na letnik študija) ali se enkrat prepisati.

Nujno je vzpodbujanje doslednega uvajanja bolonjskih diplomskih stopenj. Vsaka diplomska stopnja mora biti celovita in mora omogočati nadaljevanje študija ter hkrati vstop na trg dela. Za enovite magistrske programe mora obstajati strokovna utemeljitev, interdisciplinarnost in fleksibilnost. V primeru, da sta za opravljanje poklica potrebni obe stopnji istega študijskega področja, se to lahko določi v delovnopravni zakonodaji.

2.3 Poimenovanje bolonjskih stopenj

Ker sta pri bolonjskih programih, za katere je predvideno trajanje študija 5 + 0 let, neustrezni obe doslej uporabljani imeni, ki jih uvaja veljavni zakon, tj. »dodiplomski« in »podiplomski« program, za takšne programe predvidevamo uporabo izraza enoviti študijski program druge stopnje. Ne glede na končno izbiro imen stopenj bomo v nadaljevanju uporabljali izraze prva, druga in tretja stopnja.

2.4 Druge oblike študijskih programov

Mogoče in celo zaželeno je tudi oblikovanje in izvajanje t.i. skupnih študijskih programov (*joint-degrees*). Sestavlja jih več domačih in tujih visokošolskih zavodov in se v njih tudi izvajajo, zato je treba predvideti in uveljaviti posebna skupna pravila. Zaželeni so skupni študijski programi, ki so rezultat sinergističnega sodelovanja med dvema ali več visokošolskimi institucijami in razvijajo novo interdisciplinarno znanje. Žal je mobilnost slovenskih študentov izjemno majhna. Zadnje študije so pokazale *(Evroštudent 2005, Ekonomski in socialni položaj in mednarodna mobilnost študentov v Sloveniji, str. 48)*, da je le 9,3% študentov vključenih v različne oblike študentskih izmenjav v tujini. Glavni vzroki za to so: jezikovne omejitve pri izvajanju predavanj, pomanjkanje nastanitvenih možnosti, finančni viri za študente iz nižjih socioekonomskih skupin, nezainteresiranost naših profesorjev za mednarodna sodelovanja s programi drugih univerz in nenaklonjenost študijskih komisij in odborov za priznavanje izpitov in seminarjev, ki jih študenti opravijo med svojim bivanjem oziroma izpopolnjevanjem v tujini (priznavanje kreditnih točk, pridobljenih v tujini). Pristojna ministrstva in vodstva visokošolskih zavodov morajo tako stanje izboljšati. Dodatna slabost in ovira za večjo mobilnost sta tudi izjemno togo oblikovani programi, ki ne dovoljujejo primerno prožne izbire predmetov. Z bolonjsko prenovo je nujno potrebno togost in deleže obveznih predmetov v posameznih programih zmanjšati, povečati pa sestave izbirnih strokovnih predmetov in delež predmetov po povsem svobodni izbiri. Vpeljati je treba tudi ustrezno svetovanje študentom pri izbiri študijske poti.

V interni analizi novih programov je bilo ugotovljeno, da bi sestavljavci novih programov (predvsem na manjših in novih visokošolskih zavodih) za veliko predmetov, ki jih opredelijo kot posebne oziroma jedrne, lahko navedli tiste, ki se izvajajo na drugih visokošolskih zavodih. To so predvsem splošni predmeti, ki dejansko *ne* pomenijo jedrnih predmetov, zaradi katerih študent dobi določen poseben naslov. Take predmete lahko uvrstijo med obvezne izbirne predmete. Študenti lahko v okviru študijske izmenjave izberejo opravljanje vseh ponujenih vrst študijskih obveznosti na drugi visokošolski instituciji (jedrnih oziroma specifičnih, obveznih izbirnih in zunanjih izbirnih). Primerjajo se učni dosežki in kompetence. Pri izbiri študijske poti in kombiniranju izbirnih učnih enot mora imeti študent na voljo ustrezno svetovanje.

Poleg naštetih študijskih programov bodo visokošolski zavodi kakor tudi javni raziskovalni zavodi lahko pripravljali in organizirali različne programe za izpopolnjevanje v obliki vseživljenjskega učenja. Za uveljavljanje koncepta vseživljenjskega učenja v visokem šolstvu bosta poleg ponudbe različnih programov za izpopolnjevanje ter različnih oblik neformalnega učenja pomembni tudi omogočanje prehodov med študijskimi programi ter priznavanje predhodno neformalno in priložnostno pridobljenih kompetenc, znanja in spretnosti posameznika. Pri vseh predmetih vseh programov bo nujno treba pripraviti vhodne kompetence in znanje (sprejemni pogoji) kakor tudi izhodne kompetence in znanje, ki si jih študent pridobi, ko je opravil izpit iz posameznega predmeta. Poleg tega bodo morali visokošolski zavodi razviti tudi učinkovite metode in oblike učenja in poučevanja, ki bodo prilagojene vseživljenjskemu in večrazsežnostnemu učenju ter ustrezne metode preverjanja in ocenjevanja znanja.

2.5 Nacionalno ogrodje kvalifikacij (NOK)

Priprava nacionalnega ogrodja visokošolskih kvalifikacij je prednostna naloga, ki jo usmerjajo bolonjski proces oblikovanja skupnega evropskega visokošolskega prostora, uresničevanje začrtane Lizbonske strategije držav Evropske unije in nacionalni interes. Pri oblikovanju tega ogrodja je predvideno upoštevanje visokošolskih ravni ter opisnikov Evropskega ogrodja kvalifikacij, ki se bo uporabljalo za vseživljenjsko učenje in bo opredeljevalo ravni z opisniki učnih izidov, ti pa zelo ustrezajo tudi opisnikom, pripravljenim v projektih za vsebinsko podporo bolonjskemu procesu.

Dogovorjeno je, da bo v Sloveniji oblikovano celovito nacionalno ogrodje; del tega bo visokošolsko ogrodje kvalifikacij, po potrebi tudi s podravnmi.

Nacionalno ogrodje kvalifikacij bo instrument za razvoj in razvrščanje nacionalnih kvalifikacij v enotno dogovorjen sistem. Kvalifikacije bodo razvrščene glede na učne izide in opisnike na ravni zahtevnosti kvalifikacije, prikazani bodo tudi odnosi med različnimi vrstami kvalifikacij, nakazane bodo možnosti horizontalne in vertikalne prehodnosti med kvalifikacijami. Pri oblikovanju NOK gre za oblikovanje enotnega sistema ovrednotenja različnih vrst znanja, ki bo omogočal mobilnost in prenosljivost kvalifikacij v evropskem prostoru. NOK bo zagotavljalo tesno povezavo s trgom dela.

Poglavitni namen oblikovanja NOK je omogočiti:

– čim boljše izkoriščanje bogate raznolikosti priložnosti za izobraževanje, usposabljanje in učenje v Sloveniji in v Evropi,

– krepitev komunikacije in transparentnosti med posameznimi sistemi in izvajalci izobraževanja in usposabljanja,

– olajšanje priznavanja kvalifikacij in spodbujanje mobilnosti,

– priznavanje vseživljenjskega učenja z vključevanjem predhodno pridobljenega znanja (recognition of prior learning).

Za uporabnost ogrodja bosta potrebna sodelovanje med vsemi zainteresiranimi glavnimi partnerji ter najvišja stopnja soglasja o njegovi obliki in vsebini. Ogrodje bi moralo biti uporabno za več namenov, kot, na primer, za zagotavljanje preglednosti, prehodnosti in primerljivosti, ter hkrati zagotavljati, da se tudi v visokošolskem prostoru upoštevajo različne poti pridobivanja znanja. Poseben poudarek je na razvoju prenosljivih sposobnosti, interdisciplinarnem usposabljanju ter na višjih ravneh izobraževanja na izvirnem raziskovanju, s čimer se laže zagotavljajo potrebe širšega zaposlitvenega trga.

3. Uravnotežiti vpis mladih generacij med 19. in 26. letom starosti

Tabela 3.1 prikazuje število novincev (prvič vpisanih na višje in visoke šole v Sloveniji). Jasno je razvidno, da se od leta 2003 vpisuje že več kot 60% ustrezne generacije. Sivo poudarjene celice vsebujejo približne podatke, dobljene z regresijo enakovrednih podatkov za vpise v obdobju 2000–2004.

Tabela 3.1 Vpis generacij 1980 do 1984

A	B	C	E	F	G	H	I	J	K	Vsota od E do K	M
Letnica rojstva	Vpisi [leto]	19-letniki, rojeni v A	Prvič vpisani, ko so stari 18 let	Prvič vpisani, ko so stari 19 let	Prvič vpisani, ko so stari 20 let	Prvič vpisani, ko so stari 21 let	Prvič vpisani, ko so stari 22 let	Prvič vpisani, ko so stari 23 let	Prvič vpisani, ko so stari 24 let	Celoten vpis generacije	Odstotek generacije
1980	1999	30.457	1600	9500	3210	1345	724	465	319	17163	56.4
1981	2000	29.634	1500	9572	3464	1444	651	433	310	17374	58.6
1982	2001	28.432	1402	9709	3421	1203	567	400	310	17012	59.8
1983	2002	27.260	1213	9620	3088	1155	510	370	310	16266	59.7
1984	2003	26.545	1189	9775	3172	1100	450	340	310	16336	61.5
1985	2004	26.034	1202	9991	3000	1000	400	310	310	16213	62.3

Vir: Podatki SURS in izračuni MVZT.
Opomba: Sivo obarvana polja so približki.

Vsi dosedanji nacionalni programi visokega šolstva so predvidevali, da v Sloveniji še nismo dosegli 50% vpisa na višje šole in univerze generacije, rojene istega leta. Podatki Statističnega urada RS (*SURS, januar 2006*) so skupaj z ustrezno analizo pokazali, da smo ta cilj dosegli že pred nekaj leti. Že leta 2000 se je v višje šole in na univerze vpisalo 56,4% generacije, rojene leta 1980, ki je štela 30.457 oseb. Vsa nadaljnja leta je delež vpisa generacij samo naraščal, tako da smo že v letu 2003 presegli 60% vpis generacije, rojene leta 1985, ki je štela 26.545 oseb (tabela 3.1).

Več kot 60% vpis generacij v terciarno šolstvo pomeni za državo velik finančen zalogaj in pritisk na proračun, hkrati pa se cena za kakovost znanja (razmerje *cost/benefit*) povišuje, saj stane šolanje vsakega študenta državo letno 855.877 SIT (tabela 4.4). Ker je število visokošolskih učiteljev omejeno, se visokošolski zavodi spopadajo z dvojnim pritiskom: na eni strani se znižuje raven znanja povprečnega študenta (zaradi prevelikega števila) in s tem kakovost univerz, na drugi strani pa se manjša tudi razmerje profesor študent, kar prav tako vodi k slabši kakovosti pouka.

Podatek o prehodnosti v drugi letnik, tj. razmerje med prvič vpisanimi v prvi in drugi letnik študija, kaže, da je bila v letu 2004 57,3%. Dodatno pa visokošolske zavode *Uredba o financiranju visokošolskih in drugih zavodov* sili k vpisovanju čim večjega števila študentov. Zaradi vseh omenjenih dejavnosti bo treba v prihodnjih letih politiko vpisovanja temeljito popraviti in usmeriti. Predlagamo:

– uveljavljanje pravice do samo enkratnega financiranja celotnega študijskega programa prve stopnje in enega druge stopnje z možnostjo enega ponavljanja letnika; trenutno veljavna zakonodaja omogoča pravico do *ponovnega brezplačnega* vpisa zaradi druge izbire (brez časovne omejitve je mogoča ponovna izbira drugega študija še po končanem četrtem letniku ali celo po končanem študiju);

– natančnejša opredelitev rokov za nadzor študentskih obveznosti (datumsko enotno določena izpitna obdobja;

– obdržati vsaj 60% delež vpisa starih od 19 do 26 let na visokošolske zavode;

– proučitev vpeljave mehanizmov, ki omogočajo nadzor vpisovanja.

Tabela 3.2 Vpis vseh študentov in prehodi med letniki

Starostni razred leta 2003 (starost v letih)	Študenti v starostnem razredu (popis 2003)	Leto vpisa na vis. zavod	Vsi vpisani študenti (brez podiplomcev)	Vpis v 1. letnik (vsi študenti)	Število redno vpisanih v 1. letnik	Število prvič vpisanih v 1. letnik	Leto vpisa na vis. zavod	Število prvič vpisanih v 2. letnik	Prehodnost iz 1. v 2. letnik (vsi v 1. letniku, prvič vpisani v 2. letnik)
26	30.698	1998/99	74.642	26.546	16.669	21.340	1999/00	13.030	49,1%
25	30.457	1999/00	77.609	27.260	17.198	21.130	2000/01	13.717	50,3%
24	29.634	2000/01	82.812	27.883	18.075	21.770	2001/02	14.858	53,3%
23	28.432	2001/02	88.100	28.629	18.279	22.140	2002/03	14.392	50,3%
22	27.260	2002/03	87.056	29.594	19.090	22.747	2003/04	14.898	50,3%
21	26.545	2003/04	87.205	27.801	19021	21.673	2004/05	14.829	53,3%
20	26.034	2004/05	91.229	29.146	20.487	22.571	2005/06	16.196	55,6%
19	25.111	2005/06	92.204	28.456	20.219	22.146	2006/07	-	-
18	25.611	2006/07	-	-	-	-	-	-	-

Vir: Podatki SURS in izračuni MVZT.

V šolsko leto 2005/06 se je vpisalo 28.456 študentov, od tega 20.219 redno. To število presega 80% populacije, ki je bila leta 2005 stara 19 let. Tudi ob upoštevanju, da se v prvi letnik vpisuje poleg 18-letnikov precej starejših (zlasti na višje strokovne šole), je jasno, da imamo pri vpisu sorazmerno velik premik oziroma zamik generacij, kar pomeni, da se vpisuje v prvi letnik zelo veliko (dosti več kot 20%) starejših študentov. Ti vpisi so posledica t.i. druge izbire ali ponovnega prvega vpisa. Delež tega vpisa narašča. Eden od vzrokov je v tem, da sedanja zakonodaja dovoljuje, da se vsak državljan Slovenije vpiše *dvakrat* na *celoten* univerzitetni študij, npr. ob končanju četrtega letnika ali po diplomi. To je zaradi možnosti druge izbire med študijem, ki je dodatna k vzporednemu vpisu. Cilj: v novo zakonodajo uvesti primerne popravke in varovalke.

3.1 Sestava diplomantov slovenskih visokošolskih zavodov

Tabela 1: Razmerja med diplomanti posameznih študijskih področij, EU25, 2004

Država	Izobraževanje učiteljev in pedagoške vede	Umetnost in humanistika	Družbene vede, poslovne vede in pravo	Naravoslovje, matematika in računalništvo	Tehnika, proizvodne tehnologije in gradbeništvo	Kmetijstvo in veterinarstvo	Zdravstvo in sociala	Storitve	Neznano	Razmerje (družb.)/ (narav.)	Razmerje (družb.) (narav. + tehnika)
EU25	10,8	10,9	33,8	10,1	12,7	1,5	13,2	3,7	3,2	3,3	1,5
BE	16,8	10,1	30,3	9	9,9	1,9	19,3	2,5	0,3	3,4	1,6
CZ	20,1	8,5	28,4	7,6	14,8	3,1	10,5	3,9	3,2	3,8	1,3
DK	8,1	13,6	29,7	9,4	10	2,2	24,3	2,7	0	3,2	1,5
DE	7,5	10,4	23,5	10,1	16,8	2,4	25,2	3,9	0,3	2,3	0,9
EE	11,8	10,6	39	8,6	8,3	1,6	13,3	6,8	0	4,5	2,3
IE	6,2	11,7	34,4	14,8	12,6	1,5	13	2,8	2,8	2,3	1,3

Država	Izobraževanje učiteljev in pedagoške vede	Umetnost in humanistika	Družbene vede, poslovne vede in pravo	Naravoslovje, matematika in računalništvo	Tehnika, proizvodne tehnologije in gradbeništvo	Kmetijstvo in veterinarstvo	Zdravstvo in sociala	Storitve	Neznano	Razmerje (družb.)/ (narav.)	Razmerje (družb.) (narav. + tehnika)
GR	13,2	13,3	32,5	17,2	10,1	2,9	8,3	2,6	0	1,9	1,2
ES	11,2	9,3	29,3	11	16,9	2,1	12,9	7,2	0,1	2,7	1,1
FR	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.
IT	8,4	13,1	35,4	7,4	15,3	2	15,4	2,5	0,6	4,8	1,6
CY	12,7	8,1	38,5	9,8	3,4	0,6	5,5	21,5	0	3,9	2,9
LV	17,4	5,7	54,9	5,3	7,7	0,9	3,9	4,2	0	10,4	4,2
LT	15,2	6,6	39,1	4,8	17	2,5	11,2	3,4	0	8,1	1,8
LU	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.
HU	22,4*	9,3*	40,4*	3,4*	6,8*	2,9*	7,0*	7,8*	0	11,7	3,9
MT	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.
NL	17,4	6,9	35,8	7,1	9	2,5	18,9	2,4	0	5,0	2,2
AT	15,2	9	31,9	8,4	20,5	2,5	10,3	2,5	0	3,8	1,1
PL	13,3	6,3	41	5,1	7	1,5	2,3	4,7	18,7	8,0	3,4
PT	18,6*	9,3*	26,7*	9,4*	12,7*	1,8*	15,7*	5,9*	0*	2,9	1,2
SI	9,8	5,9	47,1	3,7	14,9	2,3	9,1	7,2	0,0	12,6	2,5
SK	15,8	5,6	29,5	9,4	14,8	2,9	14,4	7,7	0	3,1	1,2
FI	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.	n.p.
SE	8,3*	6,7*	24,4*	9,6*	22,2*	1,2*	27,1*	1,8*	0,0*	2,5	0,8
UK	9,9	15,3	30,9	14,6	8,1	1	17,8	0,7	1,8	2,1	1,4

Vir: Eurostat, SURS; preračuni Umar.

Opomba: *Pri Madžarski, Portugalski in Švedski so podatki nezanesljivi, saj je skupno število diplomantov, objavljeno na Eurostatu precej manjše od vsote števila diplomantov vseh področij študija.

Pregled sestave slovenskih diplomantov v primerjavi z diplomanti drugih evropskih držav pokaže razlike, ki jih kaže posebej omeniti zlasti v primerjavi z bolj razvitimi državami Evropske unije, to je s staro petnajsterico članic. Opazimo lahko, da obstajajo relativno največji primanjkljaji diplomantov v naravoslovju, matematiki in računalništvu, zdravstvu in sociali ter umetnosti in humanistiki. Na drugi strani pa opažamo relativno največje presežke pri storitvah, v kmetijstvu in veterini, družbenih, poslovnih vedah in pravu ter tehniki, proizvodnih tehnologijah in gradbeništvu. Posebej opazno je slovensko *razmerje* med diplomanti družboslovnih, pravnih in ekonomskih ved na eni strani in diplomanti naravoslovnih ved na drugi, ki znaša 12,6 (predzadnji stolpec). Vse države petnajsterice, razen Nizozemske, imajo to razmerje manjše od 5. Če v omenjenem razmerju upoštevamo še diplomante tehniških strok (zadnji stolpec), se državam petnajsterice približamo nekoliko bolj, vendar stanje še zdaleč ni zadovoljivo. Te razlike je mogoče pojasnjevati predvsem z gospodarskimi razvojnimi dejavniki, kot sta kriza tradicionalnih industrijskih proizvodenj in širjenje storitvenega sektorja, pa tudi s socialno-političnimi, kot so tradicija, popularizacija posameznih poklicev in strok, kakovost izvajanja predmetov v osnovnih in srednjih šolah, vrednotenje posameznih poklicev, plačni sistem, vlaganja v razvoj posameznih dejavnosti in podobni. V obdobju od 2002 do 2005 se je delež diplomantov s področij družbenih in poslovnih ved ter prava še povečal.

Treba bi bilo okrepiti analitično spremljanje dogajanja na trgu delovne sile ter s tem dobro seznaniti potencialne študente, da bodo sami lahko sprejemali odgovorne odločitve. Tako bi kazalo spodbujati večji interes za vpisovanje v programe naravoslovja, matematike in računalništva zaradi velikega zaostajanja, pa tudi zaradi informatizacije vseh dejavnosti. Podobno velja tudi za programe zdravstva in sociale, in sicer zaradi naraščajočih potreb, ki izhajajo iz staranja prebivalstva

kot iz spremenjene strukture porabe, ki jo prinaša rastoča življenjska raven, ter v programe umetnosti in humanistike zaradi ohranjanja nacionalne identitete in pričakovane večje porabe kulturnih dobrin, ki spremlja naraščajočo življenjsko raven. Iz povpraševanja po diplomantih tehnike, proizvodnih tehnologij in gradbeništva v Sloveniji pa sledi, da je treba usmerjati študente tudi na ta področja. Vpisna politika kakor tudi finančne spodbude morajo biti naravnane na ukrepe, ki bodo spodbujali srednješolce k vpisovanju v najbolj kakovostne in zahtevne programe z vseh področij, zlasti trenutno s področij naravoslovja, tehnike in zdravstva, v prihodnosti pa si prizadevati, da struktura študentov sledi želeni strukturi družbe. Zaposlovanje na teh področjih je namreč nujno za ustrezen tehnološki in družbeni napredek in s tem konkurenčnost Slovenije v evropskem in svetovnem okolju. Za izboljšanje omenjenih razmerij je treba sistemsko spodbuditi tudi zanimanje za naravoslovje in tehniko na nižjih stopnjah izobraževanja. Z vidika ohranjanja in razvoja nacionalne identitete ter njenega umeščanja v svetovni prostor bomo zagotovili tudi ustrezne študijske in druge razmere za akademsko osebje in študente humanističnih in umetniških študijskih področij. Za napredek družbe je pomemben razvoj vseh znanstvenih disciplin.

3.2 Spodbujanje izobraževanja za deficitarne in perspektivne poklice

Za spreminjanje omenjenih razmerij je najbolj smiselno uporabljati usmerjeno in diferencirano štipendijsko politiko in ustrezna merila financiranja visokošolskih zavodov zaradi spodbujanja vpisa v naravoslovne, tehniške študije in zdravstvene programe, obenem pa je treba zagotoviti tudi obstoj študijskih področij in raziskav, za katere se odloča relativno manjše število študentov, vendar so nacionalnega pomena.

Pomembni ukrepi bodo usmerjeni k vzpodbujanju zanimanja za naravoslovje in tehniko s predstavljanjem programov znanosti mladine, v financiranje hiš eksperimentov, različnih naravoslovno-tehniških in drugih tekmovanj ipd. Najpomembnejši pri tem je seveda vzpon ustreznih gospodarskih vej in področij visoke tehnologije, ki bodo te strokovnjake potrebovali in zaposlovali.

Pomembno uveljavljanje naravoslovno-tehniških poklicev je tudi načrtno usmerjanje naravoslovno in tehniško usmerjenih mladih raziskovalcev v raziskovalna in pedagoška mesta na visokošolskih zavodih in v gospodarstvu. To povečanje mora biti izrazito povsod, predvsem pa na omenjenih deficitarnih in relevantnih področjih. Povečanje mora biti večje od reprodukcijskih potreb visokošolskih zavodov. S tem se bo med raziskovalnim ali pedagoškim delom na univerzah izboljšala ponudba za raziskovalno delo v gospodarstvu. Ta bo posledično izboljšala izobrazbeno strukturo zaposlenih in delovanje celotnega inovacijskega sistema. Za več izmenjav in več različnih možnosti mladih doktorjev znanosti je treba institut mladega raziskovalca približati konceptu doktorskega študenta. Pomembno je, da v RS predvidimo sredstva, ki bodo omogočala tudi prihod mladih talentov iz tujine (diplomsko, magistrsko, doktorsko in podoktorsko usposabljanje).

Spodbujanje izobraževanja za deficitarne in perspektivne poklice mora upoštevati tudi humanistična in družboslovna področja, ki so z nacionalnega gledišča nujno potrebna in deficitarna (na primer: slavistika, zgodovina, etnologija, etnične študije …).

Eden od ciljev NPVŠ, ki je hkrati tudi cilj v nacionalnem raziskovalno-razvojnem programu, je povečati število novih doktorjev znanosti, ki se je že med letoma 2001 in 2003 povečal z 298 na 367, na okrog 600 doktorjev znanosti letno v letu 2010.

3.3 Povečati delež prebivalstva v vseh oblikah vseživljenjskega učenja

Zaradi zaostajanja izobrazbene strukture prebivalstva Slovenije za razvitimi evropskimi državami, v katerih se izobrazbena raven še naprej izboljšuje, bo te države v doglednem času nemogoče dohiteti le z vključevanjem velikega deleža mlade generacije v visokošolsko izobraževanje. Večina članic EU-15 ima že več kot 25% prebivalstva v starosti nad 15 let z več kot srednjo izobrazbo, skandinavske države in Irska pa že več kot 30%. V Sloveniji je ta delež okrog 18%. Nujno bo treba došolati tudi odraslo populacijo po načelu vseživljenjskega učenja. V ta namen bo treba razviti posebne programe vračanja v programe terciarnega izobraževanja za zaposlene in brezposelne in neaktivne. V tovrstno izobraževanje bo treba vložiti več javnih sredstev.

4. Izboljšati razmere za študij in povečati število diplomantov glede na število vpisanih študentov

Spremljanju in spodbujanju kakovosti in učinkovitosti študija je treba nameniti več pozornosti kot do zdaj. Izboljšati je treba učinkovitost študija, povečati prehodnost med letniki, zmanjšati osip in skrajšati čas od vpisa do diplomiranja. K uresničevanju teh ciljev bodo pomembno pripomogli izboljšanje razmerja med učitelji in študenti, ustrezna štipendijska politika in ukrepi, usmerjeni k spodbujanju za študij.

4.1 Štipendije

Vsaka država, tako tudi Slovenija, vidi eno svojih prednostnih nalog v vlaganju zadostnih sredstev v človeške vire. Pri tem je velikega pomena predvsem oblikovanje ustrezne štipendijske sheme za posameznike, ki želijo študirati. Tako se skušajo vsem zagotoviti enake možnosti za uresničenje njihovih osebnih zmožnosti in poklicnih ambicij. Hkrati to zagotavlja prispevek države k izboljšanju razmer za študij. Predvidevamo, da bo v prihodnjem obdobju štipendijska politika načeloma raznovrstnejša.

Glavni namen kadrovskih štipendij je usmerjen v izboljšavo kadrovskih potreb na trgu dela. S kadrovskimi štipendijami moramo usmerjati študente na tista študijska področja, na katerih nam visoko izobraženih kadrov najbolj manjka oziroma dodeljevati manj (manjši delež) štipendij na področja, na katerih je študentov že dovolj. Težišče kadrovskih potreb do leta 2010 bo predvsem v naravoslovju, tehniki in zdravstvu. V to vrsto štipendij štejemo predvsem tiste, ki jih podeljujejo delodajalci, da z njimi usmerja študente v poklice, v katerih kadrov najbolj primanjkuje.

Druga vrsta štipendij so regijske štipendije, ki naj bi jih veliko bolj zbirale in podeljevale občine, pokrajine in regije, ki žele zadržati na svojem območju najbolj iskane in perspektivne strokovnjake. V ta namen se v obliki sredstev za sofinanciranje kadrovskih štipendij neposredno delodajalcem oziroma posredno nosilcem enotnih regijskih štipendijskih shem ali samoupravnim lokalnim skupnostim dodeljujejo spodbude za izobraževanje. Prizadevanja države so usmerjena v bistveno povečanje števila štipendij, ki jih dodeljujejo nosilci regijskih štipendijskih shem. S pomočjo regijskih štipendijskih shem, ki bodo temeljile na partnerstvu med regionalnimi nosilci razvoja, bo mogoče:

– uskladiti razmerje med ponudbo in potrebami po kadrih v posamezni regiji,

– dvigniti raven izobrazbene strukture v regiji,

– vplivati na znižanje strukturne brezposelnosti,

– vplivati na vračanje izšolanih kadrov iz univerzitetnih središč v regijo,

– spodbuditi podjetja v regiji za kadrovsko štipendiranje in načrtovanje razvoja kadrov,

– približati kadrovsko funkcijo potrebam trga delovne sile,

– zmanjšati odliv kadrov v velike centre, kar bo vplivalo na zmanjševanje razvojnih razlik posameznih regij v Sloveniji.

Tretja vrsta so državne štipendije, s katerimi je nujno treba omogočiti študij socialno ogroženim skupinam študentov. Te vrste štipendij se naslanjajo predvsem na dva pogoja – dohodninsko mejo prosilca oziroma dohodninsko mejo družine, iz katere prosilec izhaja. Z namenom omogočanja šolanja oziroma študija večjemu številu predvsem revnejših dijakov in

študentov se bo izraziteje povečal dodatek glede na dohodek v družini štipendista, kar bo pomembneje vplivalo na dodatno zagotavljanje ustreznejšega materialnega položaja socialno šibkejših študentov, ki jim na drugi strani ne bo treba delati preko študentskih servisov v takšnem obsegu kot sedaj.

Četrta vrsta so štipendije za najboljše dijake in študente (Zoisove štipendije) – štipendije za izjemne dosežke. To so štipendije, pri katerih je bistvenega pomena odličnost uspeha, ali doseganje izjemnih dosežkov. Novi kriteriji za pridobitev Zoisove štipendije poleg uspeha uvajajo pozitivno mnenje učiteljskega zbora in šolske svetovalne službe za dijake, za študente pa uvrstitev med najboljše študente v generaciji. se uvaja nov kriterij za izjemne dosežke na posameznem področju družbenega življenja tako za dijake kot študente, ki jih morajo izkazovati vsaki dve leti v primeru, da ne dosežejo povprečja. Izjemni dosežki pa so najboljši pokazatelj učenčeve, dijakove in študentove uresničene nadarjenosti na določenem področju. Ta instrument predstavlja močno zavezo države k razvoju lastnih kadrov in spodbujanju tistih potencialov, ki jih država potrebuje za preboj med uspešne. S tem namenom se za študente, ki s svojimi študijskimi dosežki prispevajo k trajnostnemu razvoju družbe, uvaja tudi posebna nagrada. S tem želimo omogočiti večje vključevanje študentov v razvojno in raziskovalno delo ter povezovanje z delodajalci, šolo in univerzo.

Peta vrsta štipendij naj bi pripomogla k temu, da bi k študiju, zlasti druge in tretje stopnje, pa tudi k podoktorskim oblikam študija pritegnili več tujcev. To vlogo bo še naprej opravljal na nacionalni ravni ustanovljen Javni sklad Republike Slovenije za razvoj kadrov in štipendije. Poleg podeljevanja študijskih pomoči slovenskim državljanom za študij na priznanih tujih univerzah bo treba v tem skladu čedalje več pozornosti (in sredstev) nameniti tujim študentom na visokošolskih in raziskovalnih zavodih v Republiki Sloveniji.

4.2 Študentsko delo

Raziskava Evroštudent 2005 je pokazala, da v Sloveniji delata dve tretjini (66%) vseh študentov in da 26% od njih (torej več kot 16.300 študentov) zasluži več kot 200.000 SIT na mesec, kar znese ob najnižji vsoti 200.000 SIT na mesec približno 39,1 milijarde SIT letno. Delež dohodka, ki si ga naši študenti zagotavljajo s plačanim delom (74%), je najvišji med vsemi državami, vključenimi v evropsko raziskavo Evroštudent. Najbližji po tem kazalniku sta nam Irska (72%) in Španija (70%). Študentskega dela kot dodatnega vira financiranja stroškov, ki nastanejo v času študija, se trenutno poslužuje 66% študentske populacije. Podoben del študentske populacije, ki dela v času študija, imajo naslednje države: Avstrija (67%), Nemčija (66%), Finska (65%) in Irska (69%). Na Nizozemskem pa se obštudijskega dela poslužuje kar 91% študentske populacije. Trenutno predstavlja zaslužek s pomočjo študentskega dela povprečno med 52% in 58% celotnih študentovih prihodkov. Tako lahko ugotovimo, da predstavlja študentsko delo pomemben in temeljni prihodek za študentsko populacijo.

Zavzemali se bomo za povečanje zaposlovanja na izobraževalnih institucijah, tako se bo povečalo sodelovanje med študenti in njihovimi matičnimi ustanovami, študenti se bodo bolje seznanili s kolegi iz nižjih oziroma višjih letnikov, s profesorji, asistenti in tehniškim osebjem kakor tudi z administracijo itd. Študenti bi večinoma delali na področjih blizu njihovega študija. Hkrati bi se zmanjšalo število redno zaposlenih na visokošolskih zavodih oziroma bi se ob isti količini zaposlenih bistveno popravile njihove spremljajoče dejavnosti.

Zavzemamo se, da bi študentsko delo ostalo ena izmed fleksibilnih možnosti za občasno zaposlitev dijaka ali študenta. Treba pa je zagotoviti ustrezen sistem nadzora nad izvajanjem panoge študentskega dela, kar pomeni ureditev ustreznih zakonskih ali podzakonskih aktov, ki urejajo panogo. Primerno naj se zvišajo kazni, tako za študenta kot za delodajalca, če se ugotovi fiktivno opravljanje študentskega dela na podlagi izdane napotnice.

Zavzemali se bomo za spremembo ureditve študentskega dela, kar bi ugodno vplivalo na odpiranje novih delovnih mest. Poleg tega si bomo prizadevali, da bi študentsko delo pridobilo status delovnih izkušenj. S tem bi deloma odpravili tudi problem zaposljivosti diplomantov. Večinoma predstavlja oviro za njihovo zaposlitev prav pomanjkanje »konkretnih« delovnih izkušenj, saj delodajalci pogosto izkušnje, ki si jih študent pridobi preko študentskega dela, prepoznavajo kot neustrezne. V praksi to pomeni, da bi bilo treba vzpostaviti in urediti primeren sistem evidentiranja opravljanja del preko študentskih servisov v času študija.

4.3 Študentsko bivanje

Ugotavljamo trenutno pomanjkanje študentskih postelj in predvidevamo, da bo podobno povpraševanje prisotno še prihodnjih pet let, kar terja zagotovitev novih subvencioniranih študentskih bivalnih zmogljivosti.

Zavzemamo se za nadaljnjo graditev študentskih domov oziroma povečanje bivalnih zmogljivosti za študente, vse dokler ne dosežemo zadostne pokritosti študentske populacije s študentskimi posteljami, tako da bi dosegli ugodno razmerje med prosilci in upravičenci študentskih postelj.

Prav tako se zavzemamo za usklajevanje oziroma za sorazmerno rast subvencije za subvencionirano bivanje z rastjo cen življenskih potrebščin.

Študenti imajo možnost za subvencionirano bivanje v javnih in zasebnih študentskih domovih, dijaških domovih in pri zasebnikih. V študijskem letu 2005/06 je bilo v javnih študentskih domovih na voljo 9544 postelj, v dijaških domovih 1337, subvencijo za bivanje v zasebnih študentskih domovih je dobilo 745 študentov, za bivanje pri zasebnikih pa 3100 študentov. Skupaj je bilo dodeljenih 14.726 subvencij. Ob upoštevanju povprečne cene je subvencija za bivanje v javnih študentskih in dijaških domovih nižja (3300 SIT), v zasebnih študentskih domovih in pri zasebnikih pa višja (7000 SIT oziroma 9000 SIT). V tabeli 4.1 so za zadnjih sedem let prikazani podatki o številu subvencioniranih postelj v različnih krajih po Sloveniji.

Tabela 4.1 Število subvencioniranih postelj po krajih in letih

Kraj	Število subvencioniranih postelj po krajih in letih						
	2000	2000/01	2001/02	2002/03	2003/04	2004/05	2005/06
Ljubljana	8.117	8.237	8.701	8.963	9.901	10.802	9.752
Maribor	2.660	2.809	3.245	3.321	3.468	3.764	3.678
Koper	495	543	659	659	721	824	785
Kranj	378	369	380	380	380	370	374
Novo mesto	0	0	0	50	27	60	23
Nova Gorica	0	0	0	0	54	54	54
Skupaj	11.650	11.958	12.985	13.373	14.551	15.874	14.726

Vir: MVZT – pogodbe o subvencioniranju bivanja.

V naslednjem obdobju bo treba ob zmanjševanju števila študentov, nastajanju in vzpostavitvi visokošolskih inovacijskih središč in preurejanju dijaških domov v študentske domove graditev novih študentskih domov skrbno načrtovati. Sredstva za gradnjo in prenovo študentskih domov so večinoma zagotovljena iz že odobrenih jamstev univerzam, iz koncesij in v proračunu.

4.4 Absolventski staž in trajanje študija

Iz tabele 4.2 je razvidno, da je povprečno trajanje študija v Sloveniji skoraj 7 let (6,9 leta). Trajanje študija v Sloveniji je daljše od evropskega povprečja tudi zaradi pomanjkanja nadzora pri ponovnem in večkratnem podaljševanju absolventskega staža študentom, ki so to pravico že izrabili.

Tabela 4.2 Trajanje študija v Sloveniji

Področje (ISCED)	Leta študija
Servis, turizem	6,9
Zdravstvo in medicina	7,3
Biotehnika, veterina	7,4
Tehnika, gradbeništvo	6,9
Naravoslovje, računalništvo	6,9
Družboslovje,	6,9
Humanistika in umetnost	7,1
Vzgoja in šport	6,5
Povprečje	6,9

Vir: Raziskava Evroštudent 2005, Ekonomski in socialni položaj in mednarodna mobilnost študentov v Sloveniji.

Absolventski staž v bolonjskih programih ni predviden. Zaradi tega so na prvih dveh programskih stopnjah predpisani semestri, v katerih se diplomska dela izvajajo. Vključena so v urnike šestega (ali osmega, če gre za program 4 + 1) semestra na prvi in v urnike desetega semestra na drugi stopnji. Zaradi vključitve diplom v zadnji semester študija potreba po absolventskem stažu odpade. Eden izmed kazalnikov kakovosti programov bo spremljanje trajanja študija na vseh programih. Cilj slovenskih bolonjskih reform je skrajšati povprečni čas študija najmanj za eno leto (s 6,9 na 5,9) in povečati število diplomantov pri visokošolskih in univerzitetnih programih s približno 6000 na 8000 letno.

Tabela 4.3 Število vpisanih študentov v prvi letnik in število diplomantov

A	B	C	D	E	F	H	G	I	J
Šolsko leto vpisa	Vsi vpisani v 1. letnik	Vsi prvič vpisani v 1. letnik	Vse diplome	Vse diplome D(i)/C(i-6) %	Vsi prvič vpisani 1. leto na univerzitetni študij	Univerzitetne diplome	Vsi univ. diplomanti F(i)/H(i-6)%	Magisteriji in specializacije	Doktorati
1990/91	15.254	13.016	5.951		8.100	2.530		466	121
1991/92	16.319	14.522	5.439		8.200	2.393		455	149
1992/93	16.659	14.445	5.711		8.300	2.607		513	170
1993/94	17.585	15.551	5.943		8.400	2.952		578	192
1994/95	19.305	17.059	5.812		8.500	3.144		424	160
1995/96	19.246	17.168	6.419		8.600	3.673		416	199
1996/97	20.420	18.238	7.724	59,3	8.700	4.381	55,6	466	238
1997/98	22.509	19.731	8.011	55,0	8.800	4.538	55,3	544	206
1998/99	26.546	21.340	8.612	59,6	7.046	4.639	55,9	576	265
1999/00	27.260	21.130	9.345	60,1	7.994	4.868	57,3	624	260
2000/01	27.883	21.770	10.232	60,0	9.133	4.937	58,0	631	296
2001/02	28.629	22.140	10.375	60,4	9.458	4.960	57,7	770	298
2002/03	29.594	22.747	12.029	66,0	9.405	5.868	67,4	940	318
2003/04	27.801	21.673	11.232	58,9	9.,324	5.657	64,3	975	367
2004/05	29.146	22.571	11.608	54,4	9.789	5.905	66,0	1.096	355
2005/06	28.456	22.146	11.942	56,5		–		–	–

Vir: Podatki SURS in izračuni MVZT.
Opomba1: Podatki v obarvanih poljih so ekstrapolirani iz druge polovice (korak 100).
Opomba 2: Odstotki diplomantov s sedemletnim zamikom.

4.5 Sistem financiranja visokega šolstva

V zadnjem desetletju je opazen trend krepitve avtonomije univerz pri upravljanju s financami (t.i. lump sum financiranje). Spremembe načinov financiranja so smiselni odziv na hitro in občutno spreminjajoče se okoliščine, v katerih delujejo univerze.

Tako kot drugod po Evropi, je tudi v Sloveniji smiselno pregledati sistem financiranja, saj se je tudi tu v zadnjih desetletjih zelo povečalo število študentov, spremenile pa so se tudi druge okoliščine. Zagotovo se je treba s premišljenimi in strateškimi ukrepi odzvati na sodobne izzive visokemu šolstvu. Treba je izbrati smiselne mehanizme za spodbudo racionalnejšega delovanja univerz. Financiranje visokošolskih zavodov zgolj na osnovi tržnih mehanizmov je pogost odziv na množičnost visokošolskega izobraževanja[1], vendar študije na to temo dokazujejo, da zgolj tržni pristop kot dejavnik oblikovanja razvoja in financiranja visokošolskega prostora ni ustrezen, saj ne prispeva k udeležbi najbolj deprivilegiranih družbenih skupin v visokošolskem izobraževanju[2].

Tabela 4.4: Letni javni izdatki za študenta (2005) in število let, ko študent izrablja dodatke in ugodnosti, ki mu pripadajo iz študija. Trajanje izobraževanja je čas, ko študent koristi dodatke in ugodnosti, ki mu pripadajo iz šolanja, in je krajše od trajanja študija (od vpisa do diplome). V tretjem stolpcu je interval stroškov pri različnih fakultetah in oddelkih.

Zavod	Trajanje izobraževanja [leta]	Letna sredstva za študijsko dejavnost za študenta [000 SIT]	Celotni stroški [mio. SIT]
Visoka šola	5,7	510	2,9
Višja šola	4,0	380	1,5
Univerza (povprečje)	5.78	1050–1360	6,1–7,9
Pedagoške vede	5,5	780–1040	4,3–5,7
Humanistične vede	5,7	770–930	4,4–5,3
Družboslovne vede	5,5	270–600	1,5–3,3
Biotehniške vede	5,8	1100–1210	6,4–7,0
Veterina	5,8	2400	13,9
Medicina	7,1	2080–2790	14,8–19,8
Visoke zdravst. šole	5,7	600–1120	3,4–6,4
Naravoslovje	5,8	970–1560	5,6–9,0
Računalništvo	5,8	690–940	4,0–5,5
Tehnika	5,8	860–1290	5,0–7,5
Arhitektura	5,8	1040	6,0
Nedokončan študij	2,8	480	1,4

[1] Meek, V.L., (2000) Diversity and marketisation of higher education: incompatible concepts? Higher Education Policy, vol. 13, Elsevier Science, (str. 24)

[2] Marginson, S. (1993) Education and public policy in Australia. Melbourne: Cambridge Universitry Press, (str. 245) in Izhodišča ŠOS za debato o predlogu ekonomskih in socialnih reform, (marec 2006)

Problemi financiranja dodiplomskega študija in njegovih učinkov v Sloveniji so večplastni: od odsotnosti evidence realnih stroškov (stroškov poučevanja, življenjskih stroškov študenta), velikih izgub v procesu izobraževanja (visok osip, velik delež ponavljavcev, dolgo trajanje študija)[3] do neenakega dostopa vsem za vse socialne sloje do tega izobraževanja (bogatejšim je po opravljenih analizah IER[4] to izobraževanje dostopnejše kot drugim slojem). Zoisovi štipendisti so v povprečju iz bogatejših družin kot drugi študenti[5], zanje pa ni materialnega cenzusa, do velike razlike med financiranjem in stroški rednega in izrednega načina študija.

Neodvisno od proučitve sistema financiranja je treba proučiti tudi uvedbo sistema, ki bi zagotavljal pregled nad vpisi tako, da se vsak državljan lahko vpiše in študira na visokošolskih zavodih le na enem študijskem programu brezplačno. Pri tem mora biti dana tudi možnost drugega vpisa zaradi zmote pri izbiri vpisa. Drugi in vsak ponovni vpis v kateri koli drug program ali visokošolski zavod mora biti omogočen, vendar v breme tistega, ki se ponovno vpisuje. S tem bi lahko preprečili zlorabe sistema visokega šolstva kot socialnega korektiva.

Letni stroški študija se po študijskih smereh razlikujejo, prav tako skupni kumulativni stroški, pri čemer upoštevamo celotno uradno trajanje izobraževanja, ko izobraževalni zavodi dobijo za vsakega študenta državna sredstva (letni stroški, pomnoženi z uradnim številom let študija). Toda dejansko trajanje študija je dosti daljše od uradnega, obenem imajo študenti vrsto ugodnosti (razne državne subvencije ipd.) iz študija, ki pritekajo praviloma dalj časa od uradnega trajanja študija. Na tem področju so potrebne spremembe.

Treba je proučiti sistem financiranja visokega šolstva ter na podlagi temeljitih analiz, v soglasju z glavnimi partnerji, predlagati ukrepe, ki bi prispevali k razvoju učinkovitega, kakovostnega in dostopnega slovenskega visokega šolstva.

4.6 Študenti invalidi in študentske družine

Izobraževanje pomeni temelj za začetek dejavnega in neodvisnega življenja vsakega posameznika, še bolj pa to velja za invalide. V visokem šolstvu poznamo več posebnih kategorij študentov, med njimi tudi študente invalide. Vključevanje teh oseb v visokošolsko izobraževanje je izziv za enake možnosti teh oseb v celotnem izobraževalnem sistemu, od predšolske stopnje do visokega šolstva.

Študenti invalidi so osebe, ki se zaradi dolgotrajnih fizičnih, mentalnih, intelektualnih ali senzornih okvar, v nasprotju z ostalimi študenti, srečujejo z ovirami, ki preprečujejo ali ovirajo njihovo polno in učinkovito vključevanje in sodelovanje v izobraževalnih procesih. Da se zagotovi vključevanje študentov invalidov v visokošolsko izobraževanje, je treba najprej zagotoviti ustrezno organiziran in posebnim potrebam prilagojen študijski proces ter prilagoditev študijskih obveznosti, tako da bo zagotovljeno enakopravno sodelovanje študenta invalida v študijskem procesu. Potrebno bi bilo odpraviti didaktične ovire, v skladu s proračunskimi možnostmi dosledno odstranjevati arhitektonske ovire v grajenem okolju, in vzpostavljati prilagojene komunikacijske infrastrukture. Poskrbeti bi bilo potrebno za izvajanje podpornih storitev in za zagotavljanje pripomočkov, ki so nujni za zagotavljanje enakih možnosti invalidnih oseb ter zagotavljati tutorstvo kot modela individualnega zagotavljanja pomoči. Za izvedbo teh ukrepov bi kazalo razmisliti o zagotovitvi proračunskih sredstev. Ustrezne prilagoditve študijskih programov in njihove izvedbe bi lahko bile financirane tudi kot razvojne naloge. Visoko šolski zavodi bi tako imeli možnost, da v okviru razvojnih projektov kandidirajo za sredstva, potrebna za odpravljanje ovir ter zagotavljanje prilagoditev študijskih programov, ki jih potrebujejo študentje s posebnimi potrebami pri svojem študiju.

Zavzemali se bomo, da se z ustreznimi zakonskimi rešitvami uredi problematika študentskih družin in študentov invalidov, v sodelovanju med ministrstvom, pristojnim za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo in ministrstvom, pristojnim za delo, družino in socialne zadeve ter drugimi državnimi ustanovami.

4.7 Zdravstveno varstvo študentov

Na podlagi podatkov, pridobljenih z (1) evalvacijo učinkovitosti preventivnih sistematskih zdravstvenih pregledov in njihove dolgoročne ekonomske upravičenosti ter (2) raziskavo uporabe in dostopnosti zdravstvene oskrbe za študente se pripravi dolgoročna vizija celovite zdravstvene oskrbe študentov. Pri načrtovanju in izvajanju teh dejavnosti sodelujeta ministrstvo, pristojno za zdravje in Študentska organizacija Slovenije.

5. Povečati sredstva za visokošolski študij in raziskave na 5% BDP

5.1 Cilj financiranja: 5% BDP

Podatki o financiranju univerz iz preteklih let kažejo ugodno gibanje. Proračunska sredstva v zadnjih letih se povečujejo hitreje kot inflacija. Povečal se je prirast *celotnih* sredstev za leti 2005 in 2006 in prirast sredstev za *izobraževanje v ožjem smislu* v omenjenih dveh letih. V naslednjih letih bo treba financiranje visokega šolstva povečevati za toliko, da bo ob koncu leta 2010 uresničena načrtovana raven, to je 5% BDP, podobno kot lizbonski cilji opredeljujejo za RR 3% (2% iz gospodarstva in 1% iz proračuna). Za uravnoteženost in uspešnost nacionalnega inovacijskega sistema je treba programom visokega šolstva nameniti približno dve tretjini sredstev, namenjenih za RR, kar znese v perspektivi 2% BDP (2/3 od 3% BDP = 2% BDP). Ob združevanju obeh področij v enoten sistem znaša skupni cilj financiranja za obe področji 5% BDP. Ker morajo tudi visokošolski zavodi sodelovati z okoljem (delodajalci, evropski projekti, drugi naročniki), jih mora tudi to vsaj delno financirati, zato je eno od meril uspešnosti delovanja visokošolskih zavodov tudi prejeto sofinanciranje okolja. Pri raziskavah in razvoju je cilj pri sofinanciranju iz gospodarstva doseči 2% BDP, cilj pri sofinanciranju visokošolskih zavodov iz okolja pa obraten (1,3% BDP proračun in 0,7% BDP okolje). Cilj je skupno financiranje raziskav in visokega šolstva v višini 2,3% iz proračuna in 2,7% iz okolja, kar znese v celoti 5% BDP. V ustreznem pravnem aktu bodo opredeljena merila raziskovalne uspešnosti za visokošolske zavode in VIS po eni strani in za raziskovalne zavode po drugi.

---

[3] To je pokazala raziskava IER (v sodelovanju s SURS) o longitudinalni analizi učinkovitosti študija v Sloveniji (Bevc, Smrekar, Ložar, Novak, Dolenc, Perič - Mulac: Ekonomska učinkovitost in pravičnost izobraževanja v Sloveniji in potrebne informacijske podlage za njuno kvantifikacijo, 2001).

[4] Bevc, Prevolnik - Rupel, Stanovnik, Pravičnost državnega financiranja izobraževanja v Sloveniji in možnosti za njeno povečanje, IER, 2001.

[5] To je pokazala navedena longitudinalna analiza IER učinkovitosti študija.

Tabela 5.1 Financiranje visokega šolstva v obdobju 2001–2006 v milijonih SIT

A	B	$C=B_{i+1}/B_i$	D	E	F	G=D+E+F	H	I=G/H
Leto	Terciarno izobraževanje v mio SIT	Letno povečanje v %	Visokošolsko izobraževanje v mio SIT	Podiplomsko izobraževanje v mio SIT	Študijske pomoči v mio SIT	Skupaj v mio SIT	Vseh vpisanih študentov	Stroški za vpisanega študenta v 1.000 SIT
2001	35.075		33.564	732	3480	37.776	88.100	428,9
2002	39.356	12,21	37.824	539	4249	42.612	87.056	489,5
2003	43.778	11,24	41.719	821	5126	47.666	87.205	546,6
2004	47.359	8,18	44.120	1669	7031	52.820	91.229	579,0
2005	50.984	7,65	47.699	1134	7849	56.682	90.403	627,0
2006	55.492	8,84	51.565	973	7886	60.424		

Vir: Ministrstvo za finance: Realizacija izvrševanja proračuna 2001-2006

Opombi:
V terciarno izobraževanje so všteti visokošolsko dodiplomsko in podiplomsko izobraževanje ter višješolsko izobraževanje po podatkih o realizaciji izvrševanja proračuna.
V študijske pomoči so všteti podatki o realizaciji izvrševanja proračuna za podprograme študijskih pomoči št. 19063201, 19063303 in 19062601.

5.2 Aktivnosti pri financiranju visokega šolstva

Glede integralnega financiranja je treba zagotoviti letno rast sredstev, namenjenih za visoko šolstvo, skladno z rastjo BDP in ne manj kot 2,5% rast glede na realizacijo preteklega leta. V integralno financiranje visokošolskih zavodov je treba vnesti *faktor kakovosti* programov oziroma posameznih zavodov; ta bo v začetnem obdobju, ko evalvacija še ne bo dala ustreznih in primerljivih rezultatov, enak ena (1) za vse. Pomemben prispevek k preglednosti financiranja bo v prihodnje tudi predvidena bolj natančna opredelitev ustanoviteljskih obveznosti; ta se sedaj izraža v deležu v *Uredbi o javnem financiranju visokošolskih in drugih zavodov,* označenem kot *OLS* (*osnovna letna sredstva*). Za določitev povečanja ali zmanjšanja ustanoviteljskih obveznosti pri javnih visokošolskih in raziskovalnih zavodih bo treba vpeljati sistem pogajanj med vodstvom univerze ali raziskovalnega zavoda in ministrstvom. Treba bi bilo razmisliti o morebitni vključitvi dela sredstev za izvajanje raziskovalne dejavnosti v integralno financiranje univerz.

Študijska dejavnost javnih in koncesioniranih visokošolskih zavodov se financira pod enakimi pogoji. Enotnemu oziroma skupnemu sistemu razpisa za vpis v visoko šolstvo, prijavljanja na razpis in vpisa se poleg javnih in koncesioniranih visokošolskih zavodov pridružijo tudi zasebni visokošolski zavodi. Tako bo omogočen pregled nad celotno ponudbo javnoveljavnih študijskih programov.

Zaradi preglednosti obremenitev posameznikov je poenotenje načina financiranja izobraževalnih in raziskovalnih zmogljivosti ter obremenitev v visokošolski in raziskovalni dejavnosti nujna. Pri izboljšavah visokega šolstva je treba del sredstev nameniti za financiranje instituta sobotnega leta. Z njim bomo dosegli večjo mobilnost profesorjev v univerzitetnem prostoru in med fakultetami, raziskovalnimi organizacijami in gospodarstvom. S financiranjem, raziskovalno opremljenostjo in ustvarjanjem nastanitvenih možnosti je treba spodbujati gostovanja tujih profesorjev in raziskovalcev na slovenskih institucijah. Število gostujočih tujcev naj bi doseglo vsaj polovico števila oseb, ki izrabljajo institut sobotnega leta. Cilj je, da sobotno leto izrabi 5% visokošolskih učiteljev.

V slovenskem univerzitetnem sistemu, predvsem njegovem naravoslovno-tehnološkem delu, je treba zagotoviti evropsko konkurenčen standard raziskovalne opreme. S tem se bo omogočil in povečal interes za gostovanje raziskovalcev iz tujih univerz, gospodarstva in raziskovalnih organizacij na slovenskih univerzah.

5.3 Naložbe v visoko šolstvo in raziskovalno dejavnost

Prostorsko gledano več kot polovica slovenskih visokošolskih zavodov deluje v slabih ali malo primernih, nefunkcionalnih in starih prostorih. Še slabši je položaj v laboratorijih tehniških in naravoslovnih fakultet. Prenova teh prostorov je nujna, če želimo prihodnjim študentom naravoslovja in tehnike približati te študije. V starih prostorih je posebej pereč problem *varnosti* glede nehoteno povzročenih požarov, eksplozij plinov, izpustov kemikalij in zastrupitev, zlasti v kemijskih, farmacevtskih in bioloških laboratorijih in predvsem pri eksperimentalnih vajah študentov nižjih letnikov. Akutni so tudi problemi hranjenja in odlaganja kemikalij in drugih okolju in zdravju nevarnih spojin, predvsem v urbanih središčih, v katerih je možnost večjih zastrupitev ob požarih in nezgodah (potresih) še večja. Zato bo treba poskrbeti za večjo varnost študentov, učnega osebja v laboratorijih in pri praktičnem delu ter varovanje okolice in okoliškega prebivalstva na splošno.

Sredstva za naložbe v laboratorije in raziskovalno opremo na visokošolskih zavodih in javnih raziskovalnih zavodih je treba združiti tako, da bo s skupnim načrtovanjem mogoča boljša izraba učnih prostorov, laboratorijev kakor tudi raziskovalne opreme. Dodatne učinke naj bi poleg z združevanjem investicijskih sredstev za raziskave in visoko šolstvo dosegli tudi z njihovim oplemenitenjem s sredstvi strukturnih in kohezijskega sklada. Smiselno pa je tudi združevanje sorodnih visokošolskih in raziskovalnih institucij v visokošolskih in inovacijskih središčih.

Nadaljnja investicijska vlaganja so potrebna tudi v zdravstvu in medicini, saj po vseh statističnih podatkih v Sloveniji primanjkuje zdravstvenih delavcev. Ena od prednostnih nalog v naslednjem obdobju bo tudi zagotoviti ustrezne razmere za študij na umetniških področjih. Zavedamo se pomena knjižnično-informacijske dejavnosti. Gradnja sodobnega kulturno-informacijskega središča je vsekakor naloga nacionalnega pomena.

Pri prihodnjih naložbah v visoko šolstvo in raziskovalno dejavnost se moramo še gospodarneje vesti ob nezmanjšani skrbi za kakovost. Tako naj bodo naložbe v prostore koncentrirane, kar pomeni, da se hkrati rešujejo infrastrukturni problemi na ravni celotnih univerz oziroma samostojnih visokošolskih zavodov. Predvsem naj se krepi vlaganje v zaokroževanje infrastrukture, kar bo pripeljalo do sodobnih kampusnih kompleksov, na katerih bo mogoče gospodarneje delovati, laže zagotavljati mobilnost in izbirnost ter približati učitelje in študente, kar bo vse vplivalo na večjo kakovost študijske in tudi raziskovalno-umetniške dejavnosti. Priporočljivo je, da imajo

kampusni kompleksi poleg prostorov za izobraževalno in raziskovalno-umetniško dejavnost tudi bivalne prostore za gostujoče učitelje, tuje študente in študente s posebnimi potrebami ter infrastrukturo za obštudijsko dejavnost.

Ustrezno je treba financirati raziskovalno dejavnost na vseh področjih. Študentom in raziskovalcem s teh področij je treba omogočiti seznanjanje s sodobnimi dosežki na svojih področjih, terensko delo, opremljenost laboratorijev, kjer so potrebni, primerno informacijsko tehnologijo in izmenjave s kolegi raziskovalci iz tujine.

Študentski domovi se bodo gradili po programih, načrtovanih ob upoštevanju demografskih gibanj in regionalnega razvoja visokega šolstva. Na tej podlagi bo pripravljen tudi načrt preoblikovanja dijaških domov v študentske.

6. Povečati število visokošolskih zavodov v Sloveniji in regionalizacija

6.1 Število univerz

Slovenija odpira visokošolski prostor in s tem možnost za nastanek ali prihod novih manjših kakovostnih zasebnih univerz, predvsem iz Evropske unije, lahko pa tudi drugih delov sveta. Povečanje števila visokošolskih zavodov bo povečalo konkurenco med študijskimi programi in s tem vplivalo na njihovo kakovost. Z boljšo kakovostjo želimo pritegniti večje število študentov iz drugih držav, hkrati z njimi pa tudi precej več visokošolskih učiteljev in raziskovalcev iz tujine, predvsem Slovencev iz zamejstva in od drugod.

Ukrep 28 iz *Okvira gospodarskih in socialnih reform za povečanje blaginje Slovenije* predvideva 7 do 10 državnih in zasebnih univerz. Širitev mreže visokošolskih zavodov bo postopna, ob hkratni vzpostavitvi delujočega sistema, ki bo skrbel za zagotavljanje kakovosti in izpolnjevanju ustreznih kadrovskih in finančnih pogojev. Tako število univerz pa bi dejansko lahko dosegli le v daljšem časovnem obdobju. V prvem obdobju bi širitev mreže temeljila na konceptu regionalizacije s podporo dejavnostim posameznih regij in tamkajšnjega gospodarstva, da s povezovanjem sedanjih izobraževalnih in razvojnih enot prispevajo k ustanavljanju visokošolskih in inovacijskih središč v regiji. Pri ustanavljanju univerze morajo biti upoštevane tudi zmožnosti ter potrebe gospodarstva in trga dela. Ustanavljanje regionalnih visokošolskih in inovacijskih središč mora biti po eni strani v oporo lokalnemu gospodarskemu okolju, po drugi pa mora izhajati in temeljiti na raziskovalno-razvojnih projektih, ki v tem okolju potekajo ter lahko pripomorejo k razvoju tehnološke ravni in napredku regije. Z njimi bi lahko pritegnili študente, pa tudi dodatne visokošolske učitelje iz gospodarstva v posamezni regiji. Dosegli bi dvojno korist: znižali bi stroške študija za študente in izboljšali kadrovsko podporo podjetjem v regiji. Pogoj za to so usklajeni strateški gospodarski načrti vsake posamezne regije. Visokošolska in inovacijska središča bi lahko bila zasnova prihodnjih univerz, v katere pa bi se lahko razvila le ob zagotovitvi vseh preostalih potrebnih pogojev, zlasti kakovosti. Univerze, ki bi nastale na ta način, bi bile verjetno manjše, lahko tudi bolj specializirane ter močno raziskovalno usmerjene, vsaj polovica pa naj bi bila zasebna. Glede na sedanje stanje in grobe ocene raziskovalnih dosežkov bi imela največjo možnost naravoslovno-tehniška univerza. Eden od načinov, kako priti do nje, je v skupnem nastopu in sodelovanju največjih javnih raziskovalnih zavodov s področja naravoslovja in tehnologije, ki bi lahko ustanovili naravoslovno-tehnološko univerzo.

6.2 Regionalna visokošolska in inovacijska središča

Visokošolska in inovacijska središča naj bi nastajala v bližini ali mestih, ki že imajo ali razvijajo svoja visokošolska središča, oziroma tam, kjer je to mogoče. Prispevala naj bi k oblikovanju decentralizirane mreže visokega šolstva ter skladnemu regionalnemu razvoju. Regionalna visokošolska in inovacijska središča si predstavljamo kot organsko širitev sedanjih visokošolskih središč z lokalnimi tehnološkimi inovacijskimi centri, tehnološkimi inkubatorji in lokalnimi podružničnimi programi večjih univerz, ki bodo z ustanovitvijo oziroma širitvijo svoje dejavnosti v regionalna središča izkoristile gospodarsko zanimanje za potrebe po kadrih v pedagoškem (predavatelji in praktično delo) in študijskem smislu (zmanjševanje števila študentov).

Regionalna visokošolska in inovacijska središča še niso izbrana. Glede na sedanjo infrastrukturo in programe jih lahko evidentiramo le nekaj. Tako na primer že obstaja osem »regijskih študijskih središč«, ki bi se ob ustreznem povezovanju z drugimi zavodi lahko razvila v VIS. Prednost pri financiranju bodo imela tista z bolje pripravljenimi programi in bolje urejeno in že veljavno oziroma sprejeto in potrjeno dokumentacijo.

7. Spodbujati internacionalizacijo visokega šolstva ter s tem izboljšati kakovost visokošolskih zavodov

7.1 Sedanje stanje

Tabela 7.1 prikazuje podatke o najbolj uveljavljenih univerzah v posameznih evropskih državah. Podatki v sedmem stolpcu o visokošolskih učiteljih so samo približni, ker nekatere univerze navajajo samo podatke o visokošolskih učiteljih, nekatere pa dodajajo še asistente in strokovne sodelavce. Univerza v Ljubljani ima v primerjavi z drugimi najboljšimi univerzami zelo veliko študentov in relativno malo visokošolskih učiteljev, torej slabo razmerje števila študentov na profesorja.

Tabela 7.1 Primerjava uveljavljenih univerz v posameznih evropskih državah z Univerzo v Ljubljani.

Država	Štev. univerz	Štev. univerz na milijon prebivalcev	Najbolj uveljavljena univerza v državi	Štev. študentov v 1000	Štev. visokošolskih učiteljev	Štev. študentov na profesorja
UK	165	2,7	Univerza v Cambridgeu	16.5		
CH	30	4,0	ETH Zürich	12.5	358	34,9
NL	25	1,5	Univerza v Utrechtu	26.8	2.948	9,1
SE	37	4,1	Karolinska Inst.	5.9	671	8,8
FR	250	4,1	Univerza Pierre & Marie Curie, Pariz	30.0	4.000	7,5
DE	270	3,3	Univerza Ludvika Maksimilijana v Münchnu	44.0	3.660	12,0
DK	26	4,8	Univerza v Kopenhagnu	32.9	1.020	32,3
RU	209	1,5	Moskovska državna univerza Lomonosov	47.0	4.000	11,7

Država	Štev. univerz	Štev. univerz na milijon prebivalcev	Najbolj uveljavljena univerza v državi	Štev. študentov v 1000	Štev. visokošolskih učiteljev	Štev. študentov na profesorja
NW	23	5,0	Univerza v Oslu	30.0		
FI	24	4,6	Univerza v Helsinkih	38.0	3.600	10, 6
ISR	17	2,7	Hebrejska univerza v Jeruzalemu	24.0	1.200	20,0
AT	40	6,5	Univerza na Dunaju	63.0	4.800	13,1
IT	82	1,4	Univerza La Sapienza – Rim	147.0		
BE	36	3,5	Univerza v Ghentu	26.0	2.500	10,4
ES	76	1,9	Avtonomna univerza v Madridu	33.1	2.262	14,6
CZ	23	2,2	Karlova univerza v Pragi	42.0		
IE	21	5,3	Univerza v Dublinu – Trinity College	15.3	828	18,5
EL	44	4,1	Univerza v Atenah	–		
HU	33	3,3	Univerza v Szegedu	—		
PL	117	3,0	Jagelonska univerza v Krakovu	41.1	4.351	9,5
TR	75	1,1	Univerza Hacettepe v Ankari	–		
PT	61	5,8	Univerza v Lizboni	20.0	1.750	11,4
Skupaj	1684	2,5		695.5	37.948	18,3
SI	4	2	Univerza v Ljubljani	57.4	2.590	22,20

Vira: Raziskava Academic Ranking of World Universities 2005, Institute of Higher Education, Shanghai Jiao Tong University ter letna poročila univerz.

Na vseh univerzah v Sloveniji je treba močno pospešiti prizadevanja za čim višjo kakovost novih oziroma prenovljenih bolonjskih programov, in to predvsem v neposredni primerjavi z vedno močnejšo mednarodno konkurenco. Cilj je, da do leta 2010 vsaj ena pride v skupino najbolj uveljavljenih univerz v Evropi v smislu priznanih mednarodnih ocenjevanj. Hkrati bi bilo zaželeno, da še dve univerzi dosežeta regionalno pomembnost.

Predlagamo, da si za *samoevalvacijo* vsak visokošolski zavod izbere skupino dveh do treh univerz ali drugih visokošolskih zavodov med univerzami vodilnih držav v Evropski uniji, s katerimi naj potem primerja svoje programe in raziskovalno kakovost svojih visokošolskih učiteljev. Z ustreznimi kazalniki in popravki bi se lahko ustrezno usmerjali za pridobitev podobnega ugleda in uveljavitev kakovostne ravni. Enostaven, kakovosten in selektiven način primerjave raziskovalnih uspešnosti posameznih programskih skupin, oddelkov ali celo fakultet je pred nedavnim vpeljani kazalnik t.i. *h-indeks* (http://www.physicsweb.org/articles/news/9/8/9/1).

Tako predlagane univerze (oziroma programi) bi bile sklicne točke pri določanju meril za akreditacijo programov, habilitacijskih meril in postopkov, za določanje raziskovalne uspešnosti (odmevnosti in visoko citiranih objav ali *h-indeksa*), pa tudi pri izmenjavi profesorjev, raziskovalcev in študentov. V izbrani skupini univerz oziroma ustanov ali programov bi se lahko dogovorili tudi za skupne programe.

Naslednja možnost je pospešen razvoj evropskih centrov odličnosti, ki bodo uveljavljali kakovost slovenske znanosti v evropskem in svetovnem merilu. Dosegljiv cilj do leta 2010 je ustanovitev najmanj enega centra odličnosti na tri ali štiri visokošolske enote (npr. fakultete). Del sredstev iz povečanega sistemskega financiranja in večino evropskih strukturnih skladov, ki so namenjeni raziskavam, razvoju in infrastrukturi visokega šolstva, je treba nameniti raziskovalnim skupinam, ki so blizu evropskim merilom za center odličnosti, tako da bi lahko v najkrajšem mogočem času izpolnile te pogoje.

Povečana sredstva financiranja bodo prednostno usmerjena v doseganje navedenih referenčnih meril in napredka kakovosti in razvrstitve univerze ali visokošolskega zavoda.

7.2 Sistemizacija in zaposlovanje visokošolskih učiteljev

Sistemizacijo delovnih mest visokošolskih učiteljev na javnih zavodih je treba urediti prožneje in ob tem poskrbeti za povečanje dotoka univerzitetnih učiteljev iz drugih okolij. Posebej je treba poudariti nujnost povečanja obsega zaposlitev za določen čas za večino akademskega osebja in ohraniti zaposlitve za nedoločen čas oziroma stalne zaposlitve samo za osebje z najvišjimi visokošolskimi in raziskovalnimi nazivi. Uvedba bi morala biti postopna ob doslednem ločevanju izvolitev v pedagoški oziroma raziskovalni naziv od zasedbe delovnega mesta. V ta namen bo treba spremeniti delovnopravne, davčne, finančne in podobne predpise. Posledica takega načina zaposlovanja je vključitev zaposlenih za nedoločen čas v integralno financiranje univerz. Skupno število novih zaposlitev za določen čas naj ne bi preseglo 30% do 40% sedanjega števila vseh zaposlenih.

Zaposlitev za nedoločen čas naj poteka po dobro določenem postopku. Vsebuje naj javni poziv (ne razpis) za ponujeno delovno mesto z objavo v najmanj dveh tujih znanstvenih in strokovnih revijah, ki mora biti odprt najmanj pol leta. V komisiji, ki vodi poziv in predlaga kandidata, morajo biti strokovnjaki iz najmanj treh različnih visokošolskih organizacij (po možnosti iz ene tuje) in morajo imeti le najvišje pedagoške ali raziskovalne nazive. Nobena institucija v komisiji ne sme imeti večine.

Slabost sedanjega sistema napredovanj v visokošolske in raziskovalne nazive (docent, izredni profesor, profesor, raziskovalec, višji raziskovalec, svetnik) v Sloveniji je v tem, da pomeni istočasno tudi napredovanje na delovnem mestu, kar je zve-

zano s povečanjem plače. Zato je pritisk na napredovanja zelo velik. Napredovanja se pri kandidatih in vodstvih obravnavajo kot obveznost, pravica in nujnost. To povzroča približno enakomerno porazdelitev števila zaposlenih v vseh skupinah, rednih profesorjev pa je celo precej več kot izrednih (tabela 7.2).

Tabela 7.2 Število zaposlenih na visokošolskih zavodih v RS (2004)

	Tehnični sodelavci	Znanstveni sodelavci	Asistenti	Predavatelji	Docenti	Izredni profesorji	Redni profesorji	Skupaj
Univerza v Ljubljani	356	36	1.551	280	599	509	659	3.990
od tega žensk	206	13	648	166	190	138	93	1.454
Univerza v Mariboru	110	0	398	186	241	212	213	1.360
od tega žensk	71	0	146	81	74	50	26	448
Univerza na Primorskem	86	0	86	69	94	34	26	395
od tega žensk	82	0	50	41	42	8	4	227
Samostojni VŠ	9	3	75	70	96	31	108	392
od tega žensk	9	1	33	23	25	7	7	105
Skupaj	561	39	2.110	605	1.030	786	1.006	6.137
o tega žensk	368	14	877	311	331	203	130	2.234

Vir: Podatki IZUM.

Naslednja slabost zaposlovanja na visokošolskih zavodih je neustrezna zastopanost žensk v primerjavi z moškimi, posebej pri najvišjih nazivih. Še med docenti je ena tretjina žensk (tolikšen delež kot med zaposlenimi), delež pri izrednih in rednih profesorjih pa se zmanjšuje najprej na 25, nato pa na 13%. Tudi podatek, da je med predavatelji (lektor, predavatelj, višji predavatelj) več kot polovica žensk, kaže na to, da so napredovanja žensk na slovenskih visokošolskih zavodih do redne profesorice preskromna. Zagotoviti bo treba razmere, ki bodo ženskam omogočale in ne oteževale izpolnjevanja pogojev za najvišje nazive. Cilj nacionalnega programa visokega šolstva je, da se v obdobju do leta 2010 odstotek žensk med izrednimi profesorji poveča s 25 na 33%, pri rednih profesorjih pa s 13 na 20%.

7.3 Akreditacija in evalvacija visokošolskih programov

Akreditacije visokošolskih programov izvaja Svet RS za visoko šolstvo ob upoštevanju meril ENQA in EUA. Zagotoviti je treba neodvisno evalvacijo zavodov in programov in pri tem uporabljati merila, ki jih določijo glavni partnerji v visokem šolstvu. Predvidevamo, da bo treba glede na dosedanje izkušnje merila za akreditacijo novih bolonjskih programov dopolnjevati in opredeljevati bolj natančno z več navodili za sestavljavce novih programov. Nekaj smernic lahko navedemo:

– ne več kot 60% KT obveznih predmetov (jedra), ki določajo profil poklica in naslov, ki ga študent dobi po končanju študija;

– vsaj 5% KT in ne več kot 20% KT obveznih izbirnih predmetov s širšega področja stroke;

– vsaj 20% KT povsem prosto izbirnih predmetov;

– izbirnost v programih naj omogoča in spodbuja pridobivanje podjetniškega znanja in znanja tujih jezikov;

– vsaj 40% KT primerljivih predmetov iz programov drugih univerz ali fakultet, s katerimi se program primerja;

– program je lahko akreditiran kot samostojen program, če se po vsebini od drugih programov, ki jih izvaja isti visokošolski zavod, razlikuje za najmanj 40% KT v nasprotnem primeru se oblikuje program s smermi ali moduli;

– pri prijavi programa za akreditacijo je treba navesti vsaj nosilce obveznih predmetov, ostali izvajalci se lahko določijo najkasneje pred razpisom za vpis;

– v programe naj bo vključeno več praktičnega znanja, laboratorijskih vaj in delavnic, zlasti na prvi stopnji; vpeljujejo naj se sodobne metode poučevanja, poskrbljeno mora biti za kakovostno učno gradivo; zaželeni so visokošolski učitelji z raziskovalnih organizacij in gospodarstva;

– učni dosežki in kompetence oziroma pogoji, ki jih mora študent opraviti ali znati, da lahko uspešno sledi predavanjem, naj bodo navedeni za vsak predmet programa;

– učni dosežki in kompetence, ki jih študent pridobi, ko opravi vse študijske obveznosti, morajo biti čim bolj natančno opredeljene;

– znanje, spretnosti in kompetence diplomantov je treba opredeliti tudi z vidika zaposlitvene možnosti diplomantov;

– primerjava z dvema univerzama, ki sta v mednarodnih priznanih ocenjevanjih uvrščeni med najbolj uveljavljene (vsaj ena mora biti evropska);

– primerjava vsebin predmetov med prijavljenim programom in programi tujih univerz, s katerimi se prijavljeni program primerja, je zaželena;

– primerjava raziskovalnih in strokovnih kakovosti predavateljev nosilcev predmeta, zaželena je primerjava s predavatelji v tujih primerljivih programih;

– za delovna mesta visokošolskih učiteljev in znanstvenih delavcev z najvišjimi nazivi naj se postopoma uveljavijo mednarodni razpisi.

Seznam univerz, s katerimi se morajo primerjati predlagani programi, potrjuje Svet RS za visoko šolstvo.

Postopek, merila in posledice evalvacije bo opredelil Svet RS za visoko šolstvo, saj po noveli Zakona o visokem šolstvu prevzema tudi skrb za evalvacijo visokošolskih zavodov in programov. Opravljena evalvacija je podlaga za pozitivno akreditacijo visokošolskega zavoda. Načeloma mora biti vsak visokošolski program ocenjen (evalviran) vsaj enkrat vsakih sedem let. V Sloveniji je 685 programov (od teh je okoli 90 programov za izpopolnjevanje učiteljev, ki jih financira Ministrstvo za šolstvo in šport), kar pomeni, da bi bilo treba vsako leto oceniti približno 60 programov. Najprej je treba izpopolniti samoevalvacijske in zunanje evalvacijske postopke, nato pa jih usmerjati v izboljšave bolonjskih programov ter pedagoške in raziskovalne kakovosti visokošolskih učiteljev in raziskovalcev. Med sestavine samoevalvacijskih postopkov visokošolskih zavodov naj sodi tudi spremljanje diplomantov in njihovih poklicnih poti. To bi pripomoglo k presoji, ali ponudba študijskih programov ustreza potrebam trga dela.

Svet RS za visoko šolstvo bo kot evalvacijski organ skrbel tudi za zagotavljanje kakovosti višjih strokovnih šol v RS (51 višjih strokovnih šol v študijskem letu 2006/07), kar je pomembno z vidika zagotavljanja primerljive kakovosti v celotnem terciarnem sektorju.

7.4 Tuji študenti in skupni programi

Mobilnost slovenskih študentov na območju, ki vključuje EU 25, države kandidatke in EEA je na ravni povprečja držav EU, vendar nižja kot v nekaterih drugih majhnih državah. Mobilnost študentov, učiteljev in raziskovalnega osebja znotraj Evrope je eden od dejavnikov, ki spodbujajo razvoj evropskega trga dela[6]. V Sloveniji je delež študentov, ki študirajo v drugi državi EU 25, EEA ali državi kandidatki, leta 2004 dosegel 2,1% (leta 2003: 2,4%), kar je enako povprečju EU 25 (leta 2003: 2,1%), vendar manj kot v nekaterih drugih državah z majhnim številom prebivalstva (Ciper, Malta, Irska, Slovaška). Slednje sodijo med članice z najvišjimi deleži študentov, ki študirajo v tujini. V majhnih državah je visok delež študentov v tujini lahko povezan tudi z omejeno ponudbo študijskih programov v domači državi. V Sloveniji je nizek tudi delež študentov iz drugih držav EU 25, EEA ali držav kandidatk. Leta 2004 je namreč dosegel 0,7% (leta 2003: 0,6%) vseh študentov.

Večina tujih študentov prihaja iz držav republik bivše Jugoslavije. V Sloveniji je bilo leta 2004 1.108 tujih študentov, od tega jih je bilo 83,5% iz območja bivše Jugoslavije (iz Hrvaške 45,6%, Bosne in Hercegovine 19,5%, Srbije in Črne gore 12,1% in Makedonije 6,3%), s katerim nas povezujejo zgodovinske vezi, sorodnost jezika in geografska bližina. Delež se je v obdobju 2000–2004 še nekoliko povečal, in sicer za 3,4%. Študentov iz drugih držav EU 25 je bilo v letu 2004 9,7%, 6,8% študentov pa je bilo iz preostalih držav sveta.

Velika večina slovenskih študentov, ki so v tujini, študira v drugi državi EU 25. Število slovenskih študentov v tujini je približno dvakrat večje od števila tujih študentov pri nas in je leta 2004 doseglo 2.527 študentov (leta 2000: 2.095). V drugi državi EU 25 je v letu 2004 študiralo 83,3% slovenskih študentov na študiju v tujini, večinoma v starih članicah EU 15, največ v Nemčiji (24,9%), Avstriji (24,5%), Italiji (12,9%) in Združenem kraljestvu (10,5%). V ZDA je študiralo 8,3% študentov.

---

[6] Evropska komisija, Progress Towards the Lisbon Objectives in Education and Training, 2006

Tabela 7.4.: Mednarodna mobilnost študentov

	Tuji študenti v izbrani državi				Študenti v tujini			
	Delež študentov iz drugih držav EU 25, EEA ali držav kandidatk[1] v primerjavi s skupnim številom študentov[2], ki študirajo v izbrani državi (v%)		Delež študentov iz tujine[3] v primerjavi s skupnim številom študentov, ki študirajo v izbrani državi (v%)		Delež študentov[4] na študiju v drugi državi EU 25, EEA ali državi kandidatki[1] (v%)		Delež študentov[5] na študiju v tujini[3] (v%)	
	2000	2004	2000	2004	2000	2004	2000	2004
Ciper	4,0	3,7	19,4	32,0	46,5	54,8	53,7	57,0
Irska	2,4	2,6	n.p.	7,6	9,4	8,5	9,6	11,7
Malta	1,7	1,7	5,6	5,6	8,2	8,4	9,1	8,9
Slovaška	0,6	0,5	1,2	1,0	3,0	8,2	3,4	8,6
Grčija	n.p.	2,0	6,0	7,0	12,4	7,3	12,8	7,6
Avstrija	9,2	12,5	13,7	14,1	3,8	5,3	4,3	6,2
Estonija	1,3	0,9	1,6	n.p.	2,5	3,5	n.p.	3,9
Finska	0,8	1,0	2,1	2,6	3,2	2,9	3,5	3,2
Portugalska	0,6	0,7	3,0	4,1	2,3	2,7	2,5	3,1
Belgija	6,6	7,1	n.p.	9,6	2,4	2,6	2,6	3,0
Danska	2,6	3,5	6,8	7,9	2,7	2,5	3,2	3,0
Litva	0,1	0,1	0,4	0,4	1,8	2,3	2,1	2,7
Švedska	4,2	4,5	7,4	8,5	2,7	2,2	4,1	3,0
EU 25	2,4	2,6	5,0	6,5	2,1	2,1	n.p.	n.p.
Slovenija	0,5	0,7	0,9	1,1	2,2	2,1	2,5	2,4
Francija	2.0	2,4	0,4	n.p.	1,8	2,0	2,0	2,5
Nemčija	5,1	5,7	9,1	11,2	1,8	1,9	2,3	2,7
Češka	1,2	2,8	2,2	4,7	1,3	1,8	1,7	2,2
Nizozemska	1,6	2.3	2,9	3,9	1,9	1,8	2,3	2,2
Italija	0,7	0,8	1,4	2,0	1,7	1,6	1,9	1,9
Latvija	0,4	0,6	6,6	n.p.	1,3	1,6	1,7	1,9
Madžarska	n.p.	2,0	3,2	3,1	1,7	1,5	2,2	1,9
Španija	0,4	0,6	n.p.	12,9	1,1	1,2	n.p.	1,4
Poljska	0,1	0,1	0,4	0,4	0,9	1,2	1,0	1,4
Velika Britanija	5,9	5,1	11,0	16,2	0,6	0,6	1,0	1,0
Luksemburg	24,5	n.p.	n.p.	n.p.	74,5	n.p.	n.p.	0,0

Vir: Eurostat; preračuni UMAR. Upoštevani so študenti terciarnega izobraževanja.

Opomba 1: Države kandidatke so Bolgarija, Romunija, Hrvaška in Turčija.

Opomba 2: Skupno število študentov, ki študirajo v izbrani državi, vključuje domače in tuje študente. Pomanjkljivi podatki o študentih glede na državljanstvo vodijo v nekaterih državah do nezanesljivih vrednosti.

Opomba 3: Tujina vključuje države članice EU, EEA, ZDA, Japonsko, Hrvaško, Makedonijo, Turčijo, Švico in Albanijo.

Opomba 4: V števcu indikatorja so zajeti študenti, ki študirajo v drugi državi EU 25, EEA ali državi kandidatki, v imenovalcu pa študenti (domači in tuji), ki študirajo v izbrani državi.

Opomba 5: V števcu so zajeti študenti, ki študirajo v tujini, v imenovalcu pa študenti, ki študirajo doma in tisti, ki študirajo v tujini, niso pa vključeni tuji študenti v izbrani državi. Indikator meri, kolikšen delež študentov izbrane države z domačim državljanstvom študira v tujini.

V letu 2004 je na vseh slovenskih visokošolskih zavodih magistriralo 940 in doktoriralo 365 študentov. Med njimi je bilo samo 16 magistrov in 9 doktorjev tujcev (večina iz Bosne in Hercegovine); od tega je na tehniških vedah magistriralo 5 oseb, doktorirala pa sta le dva. Eden glavnih vzrokov za to so jezikovne ovire, pa tudi kakovost slovenskih visokošolskih zavodov v očeh potencialnih tujih študentov. V tej zvezi si moramo postaviti dva cilja. Prvič, vsi visokošolski zavodi morajo do leta 2010 zagotoviti vsaj 5% tujih visokošolskih učiteljev in pripraviti take programe, da bodo privlačni tudi za tuje študente, in drugič, povečati morajo število podiplomskih študentov iz tujine, kar pomeni predvsem močno povečanje svoje predstavitvene dejavnosti v Evropski uniji oziroma v drugih delih sveta ter v sosednjih državah. Cilj je 6% doktorjev iz tujine. To bo mogoče doseči, če bodo visokošolski zavodi odbrane najboljše programe sočasno ponudili tudi v angleškem jeziku. Za uresničitev obeh ciljev je bistvenega pomena vključevanje naših visokošolskih zavodov v t.i. skupne programe. Sodelovanje v skupnih programih evropskih univerz mora postati eno ključnih meril za evalvacijo visokošolskih zavodov.

Programi prve stopnje naj bi bili praviloma v slovenščini, treba pa bi bilo razmisliti o možnosti vpeljave posameznih programov v enem od svetovnih jezikov na drugi stopnji in uvajati pouk na tretji stopnji praviloma tudi v enem od svetovnih jezikov.

8. Uvesti različna merila za raziskovalne dosežke na različnih področjih, po posameznih strokah ločeno, vendar v vsaki stroki mednarodno primerljivo

Ena od slabosti pri ocenjevanjih raziskovalnega dela kot tudi pri habilitacijah je enačenje meril oziroma uporaba ene same vrste meril (tj. meril znanstvene odličnosti: števila publikacij, odmevnosti revij in odmevnosti publikacij) za vse vede in področja ter za vse vrste razpisov. To so merila, ki so sicer dobro uporabna pri vseh vedah, vendar je treba upoštevati, da imajo pri različnih vedah različno težo. Hkrati pa je treba upoštevati in podrobneje izdelati vsaj še *dve vrsti meril* in razmerja med posameznimi kazalniki: merila strokovnosti in inovativnosti *(upoštevati tudi drugje v besedilu, kjer je to potrebno)* (patenti, novi proizvodi, prenosi v prakso, strokovne publikacije in strokovna dela, ekspertize) in merila nacionalne pomembnosti (do-

sežki v umetniškem ustvarjanju in poustvarjanju, jezikoslovni, zgodovinski in politični pomen, kulturna in nacionalna dediščina itd.). Pri habilitacijah in zlasti pri napredovanjih v pedagoških nazivih je treba nujno bistveno bolj poudariti pedagoške sposobnosti in dobre lastnosti kandidata.

Bolje izdelana merila odličnosti za vse vede, ki jih razvijajo in poučujejo slovenski visokošolski zavodi, so pomembna tudi zato, ker želimo, da izboljšajo in popestrijo raziskovalno ponudbo:

– v novih bolonjskih programih,

– v raziskovalnem delu visokošolskih učiteljev in s tem pri razvijanju in utrjevanju kakovostnih raziskovalnih univerz in drugih visokošolskih zavodov,

– v odnosu do delodajalcev pri raziskovanjih za reševanje njihovih problemov v diplomskih, magistrskih in doktorskih delih kakor tudi pri neposredni ponudbi za raziskave na trgu.

Pri celostnem ocenjevanju pri *vseh* vedah je treba upoštevati *vsa* merila (znanstveno in strokovno odličnost ter nacionalno pomembnost), vendar z različnimi utežmi.

Razmerje uteži med posameznimi merili je najbolj odvisno od namena ocenjevanja.

– Če gre za osnovne raziskave, morajo prevladovati znanstvena merila, pri aplikativnih in tehnoloških raziskavah pa dobivajo strokovna in inovacijska merila čedalje večjo težo.

– Prav tako je izjemno pomembno pretehtati vplive posameznih meril, ko gre za habilitacije na posameznih področjih.

Težave našega dosedanjega ocenjevalnega sistema so predvsem v tem, da poleg znanstvenih meril nismo razvili in uporabljali tudi drugih ustreznih strokovnih in nacionalnih, zlasti v tehniki, družboslovju in humanistiki.

Vsaka stroka naj avtonomno pomaga pri pripravi svojih meril, vendar morajo biti mednarodno primerljiva. Kakovost posameznikov in zavodov naj se meri po presoji stroke, vendar vedno v primerjavi s sorodnimi posamezniki in institucijami v Evropski uniji in razvitem svetu.

9. Odpreti habilitacijski prostor

Med oblikovanjem enotnega visokošolskega in raziskovalnega prostora je potrebno posebno pozornost nameniti tudi habilitacijam, predvsem z naslednjih vidikov:

– povečati odprtost univerz do raziskovalcev iz raziskovalnih zavodov in gospodarstva pri njihovem vključevanju v pedagoški proces;

– prizadevati si za pridobivanje akademskega osebja izmed diplomantov različnih domačih in tujih visokošolskih zavodov;

– olajšati vstop v visokošolski sistem (prva habilitacija);

– izboljšati razmerje med številom posameznih stopenj pedagoških nazivov;

– široko opredeliti habilitacijska področja.

Za izboljšanje kakovosti, ugleda in bolj uspešno delovanje visokošolskih zavodov v okviru nacionalnega in evropskega visokošolskega sistema so potrebna habilitacijska merila in postopki, ki spodbujajo habilitiranje novih strokovnjakov z ustreznimi sposobnostmi poučevanja in učenja. Pri habilitacijah in napredovanjih se naj torej v večji meri kot dosedaj upoštevajo tako pedagoške sposobnosti kot tudi prispevek k potrebam gospodarstva in/ali širše družbe. Glede na zahtevnost in vsebine so mednarodno primerljivi kriteriji odličnosti pedagoškega in znanstvenega dela glavni pogoj za mednarodno konkurenčnost univerz in so tako najboljši porok za prodorno in kakovostnejše delovanje.

10. Uskladiti plače v visokem šolstvu s plačami v evropskem visokošolskem in raziskovalnem prostoru

Povečanju motiviranosti in ustvarjalnosti v pedagoškem in raziskovalnem delu v visokem šolstvu je potrebno posvetiti posebno pozornost. Razmerje povprečne plače v visokem šolstvu v odnosu do povprečne plače v Sloveniji mora zagotoviti ustrezno vrednotenje dela visokošolskih učiteljev, sodelavcev in raziskovalcev. Zagotavljati je potrebno primerljivo kakovost, ter obseg njihovega dela z evropskim primerljivim okoljem in gospodarstvom.

STANDARDI ZA OPRAVLJANJE VISOKOŠOLSKE DEJAVNOSTI

I.

Standard kot predpisana in priporočena norma za visokošolsko dejavnost vsebuje zlasti:

– integralno povezano pedagoško ter znanstvenoraziskovalno, umetniško in strokovno delo visokošolskih učiteljev in sodelavcev ter znanstvenih delavcev;

– knjižničarsko, informacijsko in drugo strokovno dejavnost;

– organizacijske, upravne in druge infrastrukturne naloge univerz oziroma visokošolskih zavodov;

– naložbe in vzdrževanje javnih visokošolskih zavodov in javnih študentskih domov;

– druge infrastrukturne dejavnosti, potrebne za razvoj in učinkovito delo v visokem šolstvu.

II.

Standardi za izvajanje študijskih programov:

Visokošolski študij vsebuje *organizirano študijsko delo* po študijskih programih, to je predavanja, seminarje, vaje, praktično izobraževanje, pripravljanje na izpite in druge študijske obveznosti ob konzultacijah z visokošolskimi učitelji in sodelavci ter mentorji in tutorji, ter *individualno študijsko delo*.

III.

Standard za razmerje med študenti in visokošolskimi učitelji in sodelavci:

Gledano v celoti, naj bo na visokošolskih zavodih največ 20 študentov na visokošolskega učitelja oziroma 25 študentov na visokošolskega sodelavca.

Razmerje med učitelji in sodelavci ter študenti bi moralo biti npr. 1 : 15 oziroma 20, posebej v programih za pridobitev univerzitetne izobrazbe, tako da bi bilo mogoče postopoma uvajati aktivne študijske oblike in kakovostnejši študijski proces za realno skrajševanje študija in doseganje kakovosti na vseh ravneh študija.

IV.

Opredelitev osnovnih standardov za ravni izobraževanja oziroma stopenj:

Standardi za trajanje študija z vidika obsega in vrste študijskih programov, obremenitev študentov:

Prva stopnja traja tri do štiri leta; ovrednotena je s 180 do 240 kreditnimi točkami (tj. 60 KT/leto). Če se prva stopnja konča z diplomskim delom prve stopnje, mora biti predvidena in opravljena v zadnjem, tj. šestem ali osmem semestru. Absolventskega staža po prvi stopnji ni.

Druga stopnja traja eno do dve leti in obsega od 60 do 120 kreditnih točk. Če se druga stopnja konča z magistrskim delom, se mora začeti najpozneje v začetku zadnjega, tj. desetega semestra študija. Absolventski staž po končanem programu druge stopnje ni predviden.

Za študijske programe, ki izobražujejo za regulirane poklice, se lahko prilagodita organizacija in časovna razporeditev študijskih obveznosti.

Tretja stopnja traja praviloma tri leta in se konča z doktoratom znanosti.

OKVIRNI OBSEG SREDSTEV ZA IZVEDBO NACIONALNEGA PROGRAMA

Ena najpomembnejših nalog je poskrbeti za kakovostno visokošolsko izobraževanje, ki bo dosegljivo čim več mladim in odraslim, in vseživljenjsko visokošolsko izobraževanje. Ključnega pomena za razvoj visokega šolstva je zagotoviti zunanji nadzor zagotavljanja kakovosti. Hitro povečevanje števila študentov v zadnjih petnajstih letih ne sme poslabšati študijskih razmer (razmerja med visokošolskimi učitelji in študenti, prostorskih razmer, opreme ipd.). Povečevati bo treba število viso-

košolskih učiteljev in sodelavcev, ne le zaradi povečevanja števila študentov, temveč tudi zaradi nujnega spodbujanja drugih, doslej podcenjenih dejavnosti v visokem šolstvu (raziskovalno delo, študij na daljavo, študijski programi za izpopolnjevanje, vseživljenjsko visokošolsko izobraževanje). Vlaganja v opremo so nujna zaradi njene zastarelosti, novih metod dela in večjega števila študentov, saj sredstva, ki so se v zadnjih petih letih namenjala za opremo, niso sledila povečanim potrebam po opremi zaradi večjega vpisa študentov, informatizacije družbe, novih metod poučevanja ali zastarelosti. Prav tako bo treba povečati sredstva, ki se namenjajo za investicijsko vzdrževanje, in vzpostaviti dobro informacijsko podporo.

Slovenija je v letu 2003 po deležu javnih izdatkov za terciarno izobraževanje, ta je znašal 1,34% BDP, presegla povprečje vseh 25 držav Evropske unije (1,15). Razlog za tako visoko uvrstitev je sorazmerno velik delež javnih transferjev za gospodinjstva in druge zasebne pravne in fizične osebe v vseh javnih izdatkih za terciarno izobraževanje v Sloveniji. Javni izdatki za terciarno izobraževanje pa kljub povečanju niso dohajali hitrosti povečevanja števila študentov, kar je razvidno iz primerjave javnih izdatkov za terciarno izobraževanje[7] za študenta v primerjavi z BDP na prebivalca, ki se je v letu 2003 v primerjavi z 2002 zmanjšala za 3,5% (s 38,3% na 34,8%)[8].

Precej visoko se je v letu 2002 z 1,3% BDP (kar je enako kot npr. Irska, Španija in Nizozemska) Slovenija uvrščala po deležu celotnih[9] izdatkov za institucije terciarnega izobraževanja v BDP za terciarno izobraževanje. Delež je bil npr. višji od Madžarske in Grčije z 1,2% BDP, Avstrije, Francije, Nemčije, in Velike Britanije z 1,1% BDP, Portugalske z 1,0% BDP ter Italije in Češke z 0,9% BDP. Zaostajali pa smo npr. za Dansko z 1,9% BDP, Finsko in Švedsko z 1,8% BDP, Norveško in Poljsko z 1,5% BDP, Belgijo z 1,4% BDP, pa tudi za ZDA z 2,6% BDP. Od 1,3% BDP je 1% BDP javnih izdatkov in 0,3% BDP zasebnih izdatkov (EU-15: 1,2% BDP in 0,2% BDP). Po deležu izdatkov za izobraževalne institucije terciarnega izobraževanja za študenta v primerjavi z BDP na prebivalca je bila Slovenija v letu 2002 z 38,3% uvrščena nekoliko nad povprečje EU-25 (36,7%), toda bistveno slabše od večine bolj razvitih članic EU. V primerjavi z letom 2001 (48,4%) se je delež izrazito poslabšal.[10]

Slovenija je po višini izdatkov za študenta v terciarnem izobraževanju v letu 2001 s 7451 EUR SKM kljub sorazmerno visokim izdatkom za institucije terciarnega izobraževanja zaostajala za večino bolj razvitih držav EU in evropskim povprečjem, v letu 2003 pa se je ob slovenskih izdatkih 5743 EUR SKM ta razlika še močno povečala (EU-25 v 2001 7.702 EUR SKM, v 2003 pa 8060 EUR SKM; EU-15 v 2001 8.267 EUR SKM v 2003 pa 8868 EUR SKM).[11]

Primerjave podatkov o izdatkih za terciarno izobraževanje za leto 2002 oziroma 2001 na eni strani kažejo, da Slovenija s sredstvi, ki jih namenja za terciarno izobraževanje, dosega evropsko povprečje, na drugi strani pa, kadar se primerjajo izdatki na študenta, da namenja manj sredstev na študenta. Zato bo treba povečati sredstva, namenjena terciarnemu izobraževanju, hkrati pa zagotoviti učinkovitost porabe ter kakovost študija in raziskovalnega dela.

Sistem financiranja visokega šolstva se je v letu 2004 odmaknil od koncepta plačil po standardih in normativih, ker je bil za sodobno organizacijo in delovanje univerz in drugih visokošolskih zavodov preveč razdrobljen, neprilagodljiv in pretirano administrativen. Vpeljano je bilo integralno financiranje študijske dejavnosti ob upoštevanju študijskega področja (ISCED klasifikacija, UNESCO, november 1997), števila vpisanih študentov v študijskem letu in števila diplomantov v preteklem koledarskem letu. S tem je bila visokošolskim zavodom omogočena večja samostojnost pri določanju namena porabe sredstev ter dana možnost za učinkovito gospodarjenje s sredstvi in njihovo porabo. Uvedba takega sistema zahteva odgovornost univerz in drugih visokošolskih zavodov do javnosti in države, zato je treba v naslednjem obdobju zagotoviti učinkovit sistem nadzora poslovanja na ravni države in na ravni visokošolskih zavodov in dober sistem preverjanja in ocenjevanja kakovosti visokošolskih zavodov in študijskih programov. Sistem financiranja visokošolskih zavodov je treba izpopolniti tako, da bo bolj pripomogel k uresničevanju ciljev bolonjske deklaracije, spodbujal dokončanje študija v času uradnega trajanja študijskega programa. Prav tako je treba sproti spremljati sistem financiranja, ga analizirati in ocenjevati njegovo ustreznost ter ga izpopolnjevati v skladu s spremembami v visokem šolstvu, raziskovalni dejavnosti in družbi. Izdelati je treba analize različnih drugih možnosti in mehanizmov financiranja. Spremembe financiranja visokega šolstva je treba uvajati postopoma.

Za uresničitev cilja, da mora financiranje visokega šolstva v naslednjem srednjeročnem obdobju doseči 2% BDP (1,3% BDP iz proračunskih virov MVZT in MŠŠ in 0,7% BDP iz zasebnih virov), se morajo sredstva, namenjena visokemu šolstvu, povečevati.

Prednostne naloge države in visokošolskih zavodov morajo biti usmerjene predvsem v:

– zagotavljanje ustreznih prostorov,

– vlaganje v razvoj in posodabljanje opreme (laboratoriji, knjižnice, informatika) ter vzdrževanje prostorov,

– zagotavljanje ustrezne kadrovske strukture in razmerja med številom študentov in pedagoških delavcev, kar bo omogočalo kakovostno izvajanje novih študijskih programov, povečanje študijskih mest v korist rednega študija, ustanavljanje novih visokošolskih zavodov,

– povezovanje raziskovalne in visokošolske dejavnosti,

– subvencioniranje bivanja študentov in druge socialne transferje.

---

[7] ISCED 5-6, vključuje tudi izdatke za raziskave in razvoj v ustanovah terciarnega izobraževanja.

[8] Vir: *Population and social condition – Eurostat Queen Tree*, 2007; preračuni UMAR.

[9] Celotni izdatki za izobraževalne ustanove so po metodologiji UOE seštevek javnih, zasebnih in mednarodnih izdatkov, namenjenih neposredno za ustanove terciarnega izobraževanja, ne vključujejo pa izdatkov gospodinjstev za izobraževalne izdelke in storitve zunaj izobraževalnih ustanov. Ustanove terciarnega izobraževanja vključujejo poučevalne in nepoučevalne ustanove.

[10] Vir: UMAR: Poročilo o razvoju 2006.

[11] Vir: UMAR: Poročilo o razvoju 2006.

Sredstva za terciarno izobraževanje od leta 2005 do leta 2008

		v mio SIT (kjer ni drugače navedeno)					v EUR (kjer ni drugače navedeno)		
Številka glavnega programa	**Ime glavnega programa**	**Realizacija za leto 2005**	**Realizacija za leto 2006**	**Proračun za leto 2007**	**Proračun za leto 2008**	**Cilj 2010**	**Proračun za leto 2007**	**Proračun za leto 2008**	**Cilj 2010**
1 % BDP (mlrd SIT oz. mio eur - tekoče cene)		**66,200**	**71,271**	**76,488**	**82,541**	**89,360**	**319,180**	**344,440**	**372,890**
1901	Urejanje izobraževalnega sistema[1]	205,008	249,798	245,858	252,126		1.025.946	1.052.105	
1904	Terciarno izobraževanje[2]	50.984,142	55.491,543	59.460,810	64.381,559		248.125.563	268.659.485	
1906	Pomoči šolajočim[3]	18.408,394	18.152,129	18.420,868	19.139,973		76.868.920	79.869.692	
Skupaj	**Sredstva za terciarno izobraževanje**	**69.597,544**	**73.893,470**	**78.127,536**	**83.773,658**	**116.168,000**	**326.020.429**	**349.581.282**	**484.760.474**
% BDP	**Sredstva za terciarno izobraževanje**	**1,051**	**1,037**	**1,021**	**1,015**	**1,300**	**1,021**	**1,015**	**1,300**
ZZZS	**Terciar[4]**	**25.555,000**	**26.165,509**	**26.790,865**	**27.431,166**		**111.796.299**	**114.468.227**	
% BDP	**Terciar**	**0,386**	**0,367**	**0,350**	**0,332**		**0,350**	**0,332**	
Skupaj		**95.152,544**	**100.058,979**	**104.918,401**	**111.204,824**		**437.816.728**	**464.049.509**	
% BDP		**1,437**	**1,404**	**1,372**	**1,347**		**1,372**	**1,347**	

Vir: Proračun Republike Slovenije za leto 2007 in 2008 (Uradni list RS, št. 126/06) razen podatkov za ZZZS terciar, kjer je za leto 2005 in 2006 upoštevan podatek ZZZS, za leto 2007 in 2008 pa ocena MVZT: 2,39 % rast na prejšnje leto, in za republiške štipendije v vrstici "Pomoči šolajočim", kjer je upoštevana ocena MDDSZ (leto 2005: 9.957,158 mio SIT; leto 2006: 10.482,949 mio SIT; leto 2007: 10.724,056 mio SIT in leto 2008: 10.970,710 mio SIT).
Za BDP je za leto 2005 upoštevan podatek SURSa, za leta 2006-2008 je upoštevana ocena UMARja iz pomladanske napovedi gospodarskih gibanj 2007, za leto 2010 pa je upoštevan podatek iz proračunskega priročnika Ministrstva za finance 2007-2008.
Opombe:
V tabeli so upoštevana vsa sredstva, ki jih za posamezno področje vsebuje predlog proračuna, to so integralna, EU in namenska sredstva.

[1] V "Urejanje izobraževalnega sistema" so všteta sredstva Ministrstva za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo in Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, pri čemer sredstva MVZT predstavljajo sredstva urejanja izobraževalnega sistema, povezana z delovanjem zaposlenih MVZT na področju visokega šolstva.

[2] V "Terciarno izobraževanje" so všteta sredstva Ministrstva za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo in Ministrstva za šolstvo in šport.

[3] V "Pomoči šolajočim" so všteta sredstva za študijske pomoči Ministrstva za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo, Ministrstva za šolstvo in šport in Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, štipendije za študij prava Ministrstva za pravosodje, štipendije na področju kulture Ministrstva za kulturo, vladne štipendije in štipendije za študij v tujini Ministrstva za javno upravo ter štipendije Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, pri čemer je delež štipendij za študente terciarnega izobraževanja ocenjen.

[4] "Terciar" Zavoda za zdravstveno zavarovanje Slovenije vsebuje sredstva za programe učenja, usposabljanja za posebna znanja, programe razvoja in raziskovanja s področja zdravstva.

Št. 602-04/90-3/153
Ljubljana, dne 27. septembra 2007
EPA 1451-IV

Predsednik
Državnega zbora
Republike Slovenije
France Cukjati, dr. med., l.r.

VLADA

4695. Uredba o emisiji snovi in toplote pri odvajanju odpadne vode iz naprav za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin

Na podlagi tretjega odstavka 17. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US in 33/07 – ZPNačrt) izdaja Vlada Republike Slovenije

U R E D B O
o emisiji snovi in toplote pri odvajanju odpadne vode iz naprav za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin

1. člen

(namen)

(1) Ta uredba v skladu z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 2006/11/ES z dne 15. februarja 2006 o onesnaževanju pri odvajanju nekaterih nevarnih snovi v vodno okolje Skupnosti (UL L št. 64 z dne 4. 3. 2006, str. 52) določa za naprave za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin v zvezi z emisijo snovi in toplote pri odvajanju industrijske odpadne vode:

– mejne vrednosti parametrov industrijske odpadne vode in

– posebne ukrepe v zvezi z zmanjševanjem emisije snovi.

(2) Za vprašanja o emisiji snovi in toplote pri odvajanju industrijske odpadne vode, ki niso urejena s to uredbo, se uporablja predpis, ki ureja emisijo snovi in toplote pri odvajanju odpadnih vod v vode in javno kanalizacijo. Za vprašanja obratovalnega monitoringa industrijske odpadne vode pa se uporablja predpis, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring odpadnih vod ter pogoje za njegovo izvajanje.

2. člen

(uporaba)

(1) Ta uredba se uporablja za naprave za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin, v katerih potekajo naslednji procesi:

– predhodna obdelava učinkovin ali pomožnih sestavin, namenjenih proizvodnji zdravil ali kozmetičnih proizvodov, določenih s predpisi, ki urejajo proizvodnjo zdravil in kozmetičnih proizvodov, če se pri tem uporabljajo kemični in fizikalni postopki,

– proizvodnja učinkovin ali pomožnih sestavin, namenjenih proizvodnji zdravil ali kozmetičnih proizvodov, če se pri tem uporabljajo kemični in biološki postopki,

– proizvodnja zdravil ali kozmetičnih proizvodov iz učinkovin ali pomožnih sestavin, ki so predhodno obdelane v skladu s prvo alinejo tega odstavka ali proizvedene v skladu s prejšnjo alinejo ali proizvedene ali pridobljene na drug način (v nadaljnjem besedilu: formulacija),

– čiščenje odpadnih plinov iz obdelave ali proizvodnje iz prejšnjih alinej.

(2) Če se v napravah za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin proizvajajo, čeprav v manjših količinah, tudi kemikalije, določene v Referenčnem dokumentu o najboljših razpoložljivih tehnikah v proizvodnji specialnih neorganskih kemikalij 2007/C 202/02 z dne 3. avgusta 2007 za namene Direktive Sveta 96/61/ES o celovitem preprečevanju in nadzorovanju onesnaževanja okolja (UL C št. 202 z dne 30. 8. 2007, str. 2) in v Referenčnem dokumentu o najboljših razpoložljivih tehnikah v proizvodnji organskih končnih kemikalij 2006/C 257/06 z dne 16. 8. 2006 za namene Direktive Sveta 96/61/ES o celovitem preprečevanju in nadzorovanju onesnaževanja okolja (UL C št. 257 z dne 25. 10. 2006, str. 15), ki sta dostopna tudi na spletni strani Agencije Republike Slovenije za okolje, je treba v zvezi z zmanjševanjem emisij snovi in toplote z odvajanjem odpadne vode iz naprav za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin izpolnjevati tudi pogoje obratovanja, ki so za take naprave določeni v teh referenčnih dokumentih.

(3) Ta uredba se ne uporablja za industrijsko odpadno vodo:

– ki nastaja pri opravljanju farmacevtskih raziskav,

– ki nastaja pri gojitvi poskusnih živali za farmacevtske raziskave,

– iz naprav za proizvodnjo vhodnih surovin, namenjenih proizvodnji farmacevtskih izdelkov in učinkovin, kot so celuloza, etanol, rastlinska olja in masti, umetne smole, ogljikovodiki ter osnovne kemikalije, umetne mase, guma, mila, umetna vlakna, industrijski minerali, gensko spremenjeni organizmi ali implantati,

– ki nastaja v lekarniški dejavnosti.

(4) Ta uredba se v zvezi z mejnimi vrednostmi parametrov industrijske odpadne vode ne uporablja za industrijsko odpadno vodo iz:

– naprav za pripravo vode,

– hladilnih sistemov in naprav za proizvodnjo pare in vroče vode in

– za komunalno odpadno vodo, nastalo na območju naprave za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin.

(5) Ne glede na določbe prvega odstavka tega člena se ta uredba ne uporablja za odpadno vodo iz naprav za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin, če:

– povprečni dnevni pretok odpadne vode ne presega 15 m^3/dan,

– letna količina odpadne vode ne presega 4.000 m^3,

– obremenjevanje okolja zaradi njenega odvajanja ne presega 50 PE in

– v odpadni vodi za nobeno od nevarnih snovi iz prilog 1 in 2, ki sta sestavni del te uredbe, letna količina ne presega količin, določenih v predpisu, ki ureja emisijo snovi in toplote pri odvajanju odpadnih vod iz naprav v vode in kanalizacijo.

(6) Ne glede na določbe tretjega odstavka tega člena se določbe te uredbe uporabljajo tudi za industrijsko odpadno vodo, ki nastaja pri opravljanju farmacevtskih raziskav, gojitvi poskusnih živalih ali pri proizvodnji gensko spremenjenih organizmov ali implatantov, če ta industrijska odpadna voda nastaja na območju naprav za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin in se čisti v isti čistilni napravi kot industrijska odpadna voda iz teh naprav.

3. člen

(mejne vrednosti)

(1) Mejne vrednosti parametrov industrijske odpadne vode iz naprav za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin, ki se odvaja neposredno in posredno v vode ali javno kanalizacijo, so določene v preglednici 1 priloge 1 te uredbe.

(2) Če javna kanalizacija ni zaključena s komunalno ali skupno čistilno napravo, se za industrijsko odpadno vodo iz naprave za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin, ki se odvaja v javno kanalizacijo, uporabljajo mejne vrednosti, ki so v prilogi 1 te uredbe določene za neposredno in posredno odvajanje v vode.

(3) Če se odpadna voda iz naprav za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin odvaja neposredno v komunalno ali skupno čistilno napravo, se za odvajanje odpadne vode v povezovalni kanal med napravo za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin in komunalno ali skupno čistilno napravo v okoljevarstvenem dovoljenju določijo mejne vrednosti na podlagi mnenja upravljavca komunalne ali skupne čistilne naprave tako, da je omogočeno brezhibno obratovanje čistilne naprave v skladu s predpisi, ki urejajo emisijo snovi zaradi odvajanja odpadne vode iz komunalne ali skupne čistilne naprave.

4. člen

(ukrepi za zmanjševanje obremenjevanja voda)

Posebni ukrepi, ki jih mora izvajati upravljavec naprave za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin z namenom doseganja mejnih vrednosti iz te uredbe, so:

1. zmanjšanje porabe vode in zmanjševanje količin industrijske odpadne vode:

– nadomeščanje mokrih postopkov hlajenja s suhimi, če je to tehnično izvedljivo in ekonomsko upravičeno,

– zapiranje krogotokov hladilne vode in ponovna uporaba zgolj toplotno obremenjene hladilne vode v proizvodnem procesu, če tehnologija in zahteve v zvezi z doseganjem kakovosti izdelkov to dopuščajo,

– uporaba očiščene procesne vode v obtočnih hladilnih sistemih, če je to tehnično izvedljivo in ekonomsko upravičeno,

– uporaba čistilnih postopkov, ki varčujejo z vodo (npr. pranje v nasprotnem toku pri čiščenju izdelkov),

– kroženje ali večkratna uporaba manj obremenjenih kondenzatov, ali vode za pranje ali spiranje ter uporaba ukrepov za vmesno čiščenje, če je to potrebno,

– uporaba brezvodnih postopkov za ustvarjanje podtlaka,

– uporaba brezvodnih postopkov za čiščenje odpadnih plinov, če je to zaradi lastnosti odpadnih plinov mogoče,

– opustitev uporabe mešalnih kondenzatorjev, kadar je to mogoče;

2. zajemanje in odvajanje padavinske odpadne vode, hladilne vode in industrijske odpadne vode z ločenim kanalizacijskim sistemom;

3. prednostna uporaba takih proizvodnih surovin pomožnih snovi ter proizvodnih postopkov, ki omogočajo ponovno uporabo surovin in pomožnih sredstev ali ostankov proizvodnega procesa, ki jih vsebuje odpadna voda (npr. katalizatorjev, ekstrakcijskih sredstev, kislin in lugov ali tekočin za pranje), če to ni v nasprotju z zahtevami predpisov, ki urejajo varstvo avtorskih pravic in kakovost farmacevtskih izdelkov;

4. pri načrtovanju tehnologije izbrati take proizvodne postopke in katalizatorje, ki:

– omogočajo čim boljši izkoristek,

– preprečujejo nastanek zmesi izomer tako, da zaradi tega niso potrebni kasnejši postopki ločevanja, pri katerih nastane veliko odpadne vode;

5. ločeno zajemanje in po možnosti ponovno izkoriščanje toplote močno koncentrirane onesnažene industrijske odpadne vode ali ostankov obdelave vode, ki se ne morejo ponovno uporabiti;

6. upoštevanje ekotoksikoloških podatkov o surovinah in pomožnih snoveh, ki so navedeni v varnostnih listih pri njihovem izboru tako, da se zmanjša možnost nastanka nevarnih reakcijskih produktov v proizvodnih procesih na raven, ki omogoča obdelavo industrijske odpadne vode z biološkimi postopki;

7. uporaba z avtomatiko podprtih ukrepov za nadzor nad tehnološkimi procesi z namenom čim večjega izkoristka vhodnih surovin, zmanjšanja količine neželenih stranskih produktov in preostanka snovi na najmanjšo mogočo mero ter zgodnjega odkrivanja in odpravljanja motenj obratovanja naprav za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov;

8. blaženje hidravličnih obremenitev čistilnih naprav zlasti koničnih zaradi močno onesnažene odpadne vode s prerazporejanjem količin odpadne vode;

9. fizikalno-kemično in biološko čiščenje industrijske odpadne vode z odstranjevanjem ogljika, nitrifikacijo ter odstranjevanjem dušika in fosforja pri neposrednem ali posrednem odvajanju v vodo;

10. fizikalno-kemično čiščenje industrijske odpadne vode pri odvajanju odpadne vode v javno kanalizacijo in

11. recikliranje ali odstranjevanje odpadkov, ki nastajajo v posameznih fazah proizvodnje, in drugih trdnih ali tekočih ostankov iz obdelave industrijske odpadne vode.

5. člen

(nadzor)

Nadzor nad izvajanjem te uredbe opravljajo inšpektorji, pristojni za varstvo okolja.

6. člen

(prekrški)

(1) Z globo od 4.000 eurov do 40.000 eurov se za prekršek kaznuje upravljavec naprave za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin, ki je pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, če:

– ne zmanjšuje porabe vode ali ne zmanjšuje količin industrijske odpadne vode z najmanj enim od ukrepov iz 1. točke 4. člena te uredbe,

– ne zajema ali ne odvaja padavinske odpadne vode in industrijske odpadne vode z ločenim kanalizacijskim sistemom v skladu z 2. točko 4. člena te uredbe,

– prednostno ne uporablja takih proizvodnih surovin in pomožnih snovi ter proizvodnih postopkov, ki omogočajo ponovno uporabo surovin in pomožnih sredstev ali ostankov proizvodnega procesa, v skladu s 3. točko 4. člena te uredbe,

– ne uporablja proizvodnih postopkov in katalizatorjev z lastnostmi iz 4. točke 4. člena te uredbe;

– ne zajema ločeno močno koncentrirane onesnažene industrijske odpadne vode ali ostankov obdelave vode v skladu s 5. točko 4. člena te uredbe;

– ne uporablja z avtomatiko podprtih ukrepov za nadzor nad tehnološkimi procesi zaradi namenov iz 7. točke 4. člena te uredbe,

– nima sistema za blaženje hidravličnih obremenitev zlasti koničnih zaradi močno onesnažene odpadne vode v skladu z 8. točko 4. člena te uredbe,

– ne zagotavlja čiščenja industrijske odpadne vode v skladu z 9. ali 10. točko 4. člena te uredbe,

– ne zagotavlja recikliranja ali odstranjevanja odpadkov v skladu z 11. točko 4. člena te uredbe ali

– ne prilagodi obratovanja obstoječe naprave za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin v zvezi z mejnimi vrednostmi emisij snovi zahtevam iz 7. člena te uredbe.

(2) Z globo od 1.200 eurov do 4.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba upravljavca naprave za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin, ki je pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik.

7. člen

(prilagoditev obstoječih naprav)

(1) Upravljavec obstoječe naprave za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin mora prilagoditi obratovanje obstoječe naprave mejnim vrednostim emisije snovi iz priloge 1 te uredbe najpozneje do 31. decembra 2012.

(2) Do prilagoditve obstoječih naprav za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin v skladu s prejšnjim odstavkom se za obstoječe naprave uporabljajo mejne vrednosti, ki so določene v prilogi 2, ki je sestavni del te uredbe.

(3) Če javna kanalizacija ni zaključena s komunalno ali skupno čistilno napravo, se za industrijsko odpadno vodo iz obstoječe naprave za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin, ki se odvaja v javno kanalizacijo, uporabljajo mejne vrednosti, ki so v prilogi 2 te uredbe določene za neposredno in posredno odvajanje v vode.

(4) Ne glede na prvi, drugi in tretji odstavek tega člena mora upravljavec obstoječe naprave za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin prilagoditi obratovanje obstoječe naprave v skladu s 3. členom te uredbe, če se poveča njena proizvodna zmogljivost za več kakor 25% in se zaradi povečanja proizvodne zmogljivosti naprave poveča letna količina nevarnih snovi, ki se odvede z industrijsko odpadno vodo v vode ali v javno kanalizacijo, za več kot 10%.

(5) Proizvodna zmogljivost obstoječe naprave iz prejšnjega odstavka je največja zmogljivost naprave za proizvodnjo

farmacevtskih izdelkov in učinkovin, ki jo opredeli proizvajalec naprave in zapiše v tehnično dokumentacijo, namenjeno uporabnikom naprave, izraža pa se v količini farmacevtskih izdelkov ali učinkovin, ki nastanejo ali se obdelajo v 24 urah obratovanja naprave ali v 1 uri, če naprava ne more obratovati neprekinjeno 24 ur.

8. člen

(prehodne določbe)

(1) Ne glede na tretji odstavek prejšnjega člena se za odpadno vodo iz obstoječe naprave za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin, odvedeno v javno kanalizacijo, ki ni zaključena s komunalno ali skupno čistilno napravo, uporabljajo mejne vrednosti za odvajanje v javno kanalizacijo do roka iz operativnega programa na področju odvajanja in čiščenja odpadnih voda, do katerega morajo biti pred iztokom v vode odpadne vode iz te javne kanalizacije očiščene v skladu s predpisom, ki ureja emisijo snovi pri odvajanju odpadne vode iz komunalnih čistilnih naprav.

(2) Če obstoječa naprava za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin ni priključena na javno kanalizacijo, se določbe prejšnjega odstavka uporabljajo do 31. decembra 2008 tudi za odpadno vodo, ki se iz te naprave odvaja neposredno v vode, če je iz dokumentacije, priložene vlogi za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, razvidno, da so za priključitev naprave na javno kanalizacijo izpolnjeni vsi pogoji upravljavca javne kanalizacije.

9. člen

(začetek veljavnosti)

Ta uredba začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00719-98/007/5
Ljubljana, dne 4. oktobra 2007
EVA 2007-2511-0160

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

PRILOGA 1

Preglednica 1: Mejne vrednosti parametrov odpadne vode iz naprav za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin za odvajanje neposredno in posredno v vode in javno kanalizacijo.

Parameter odpadne vode	Izražen kot	Enota	Odvajanje neposredno in posredno v vode	Odvajanje v javno kanalizacijo
I. SPLOŠNI PARAMETRI				
Temperatura		0 °C	30	40
pH-vrednost			6,5–9,0	6,5–9,5
Neraztopljene snovi		mg/l	(b)	(a)
Usedljive snovi		ml/l	0,3	20
II. BIOLOŠKI PARAMETRI				
Strupenost za vodne bolhe	S_D		5	–
III. ANORGANSKI PARAMETRI				
Aluminij	Al	mg/l	3,0	–
Celotni krom *	Cr	mg/l	0,5	0,5
Baker *	Cu	mg/l	0,5	0,5
Nikelj *	Ni	mg/l	0,5	0,5
Živo srebro *	Hg	mg/l	0,01	0,01
Cink*	Zn	mg/l	2,0	2,0
Kositer *	Sn	mg/l	2,0	2,0
Klor – prosti * (c)	Cl_2	mg/l	0,2	0,2
Celotni klor * (d)	Cl_2	mg/l	0,5	0,5
Amonijev dušik *	N	mg/l	(e)	(f)
Nitrit *	N	mg/l	(g)	10
Celotni dušik	N	mg/l	50 (h)	–
Celotni fosfor	P	mg/l	5,0 (i)	–
Sulfat	SO_4	mg/l	(j)	200
IV. ORGANSKI PARAMETRI				
Celotni organski ogljik (TOC)	C	mg/l	30 (k)	–
Kemijska potreba po kisiku (KPK)	O_2	mg/l	120 (l)	–
Biokemijska potreba po kisiku ($BPK_{5)}$	O_2	mg/l	25 (m)	–

Parameter odpadne vode	Izražen kot	Enota	Odvajanje neposredno in posredno v vode	Odvajanje v javno kanalizacijo
Težkohlapne lipofilne snovi (maščobe, mineralna olja)		mg/l	20	150
Fenoli*		mg/l	0,1	10
Lahkohlapni aromatski ogljikovodiki * (BTX) (r)		mg/l	(n)	(n)
Adsorbljivi organski halogeni * (AOX)	Cl	mg/l	(o)	(o)
Lahkohlapni halogenirani ogljikovodiki * (LKCH) (s)	Cl	mg/l	(p)	(p)
Vsota anionskih in neionskih tenzidov		mg/l	2,0	(a)

Oznaka * označuje nevarno snov, druge oznake v preglednici pa pomenijo naslednje:

(a) mejna vrednost koncentracije vsote anionskih in neionskih tenzidov ter neraztopljenih snovi v odpadni vodi se določi v okoljevarstvenem dovoljenju na podlagi mnenja upravljavca javne kanalizacije oziroma upravljavca komunalne ali skupne čistilne naprave kot vrednost, pri kateri ni škodljivega vpliva na kanalizacijo ali čistilno napravo;

(b) mejna vrednost koncentracije neraztopljenih snovi je pri:

– predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi pri odvajanju neposredno ali posredno v vode 100 mg/l,

– formulaciji za odvajanje neposredno ali posredno v vode 30 mg/l;

(c) če je zaradi varstva zdravja ljudi treba v tehnološkem procesu sterilizirati izdelke, dele naprave ali sisteme za odpadno vodo, je mejna vrednost koncentracije prostega klora za odvajanje v vode enaka 0,5 mg/l;

(d) če je zaradi varstva zdravja ljudi treba v tehnološkem procesu sterilizirati izdelke, dele naprave ali sisteme za odpadno vodo, je mejna vrednost koncentracije celotnega klora za odvajanje v vode in v javno kanalizacijo enaka 0,7 mg/l, pri čemer je višja vrednost dovoljena v časovnem obdobju največ 7 dni zapored;

(e) mejna vrednost koncentracije amonijevega dušika je pri odvajanju neposredno ali posredno v vode pri:

– predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi 20 mg/l in

– formulaciji 10 mg/l;

Če se odpadne vode odvaja na občutljivem območju zaradi evtrofikacije v skladu s predpisom, ki ureja emisije snovi pri odvajanju odpadne vode iz komunalnih čistilnih naprav, je mejna vrednost amonijevega dušika določena posredno z vrednostjo, pri kateri koncentracija celotnega dušika ne presega 40 mg/l;

(f) za industrijsko odpadno vodo, ki odteka na komunalno ali skupno čistilno napravo z zmogljivostjo, manjšo od 2000 populacijskih ekvivalentov (v nadaljnjem besedilu: PE), je mejna vrednost amonijevega dušika 100 mg/l, za odpadno vodo, ki odteka na komunalno ali skupno čistilno napravo z zmogljivostjo, enako ali večjo od 2000 PE, je mejna vrednost 200 mg/l;

(g) mejna vrednost koncentracije nitrita je pri odvajanju neposredno ali posredno v vode pri:

– predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi 5 mg/l in

– formulaciji 1 mg/l;

(h) če se industrijska odpadna voda odvaja posredno ali neposredno v vode na občutljivem območju zaradi evtrofikacije v skladu s predpisom, ki ureja emisije snovi pri odvajanju odpadne vode iz komunalnih čistilnih naprav, je mejna vrednost koncentracije celotnega dušika 40 mg/l;

(i) če se industrijska odpadna voda odvaja na občutljivem območju zaradi evtrofikacije, določenem v skladu s predpisom, ki ureja emisije snovi pri odvajanju odpadne vode iz komunalnih čistilnih naprav, je mejna koncentracija 2 mg/l;

(j) mejna vrednost koncentracije sulfata za odvajanje posredno ali neposredno v vode se določi v skladu s predpisom, ki ureja emisijo snovi in toplote pri odvajanju odpadne vode v vode in javno kanalizacijo;

(k) če je na dotoku na čistilno napravo za industrijsko odpadno vodo koncentracija TOC večja od 200 mg/l, je koncentracija TOC na iztoku čistilne naprave lahko večja od mejne vrednosti, vendar ne sme presegati vrednosti, ki se izračuna na podlagi koncentracije TOC na dotoku na čistilno napravo in učinka čiščenja čistilne naprave za TOC, ki mora biti večji od 85%, pri čemer se učinek čiščenja izračuna kot razmerje med dnevno povprečno vrednostjo koncentracije TOC na dotoku na čistilno napravo in enako vrednostjo na iztoku čistilne naprave;

(l) če je na dotoku na čistilno napravo za industrijsko odpadno vodo KPK večja od 600 mg/l, je koncentracija KPK na iztoku čistilne naprave lahko večja od mejne vrednosti, vendar ne sme presegati vrednosti, ki se izračuna na podlagi koncentracije KPK na dotoku na čistilno napravo in učinka čiščenja čistilne naprave za KPK, ki mora biti večji od 85%, pri čemer se učinek čiščenja izračuna kot razmerje med dnevno povprečno vrednostjo koncentracije KPK na dotoku na čistilno napravo in enako vrednostjo na iztoku čistilne naprave;

(m) mejna vrednost koncentracije BPK_5 je za odvajanje posredno ali neposredno v vode pri predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi 40 mg/l;

(n) mejna vrednost koncentracije BTX je pri:

– predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi pri odvajanju neposredno ali posredno v vode 0,5 mg/l in pri odvajanju v javno kanalizacijo 5,0 mg/l, pri čemer je mejna vrednost koncentracije benzena 0,5 mg/l,

– formulaciji za odvajanje neposredno ali posredno v vode in pri odvajanju v javno kanalizacijo 0,1 mg/l;

(o) mejna vrednost koncentracije AOX je pri:

– predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi pri odvajanju neposredno ali posredno v vode in pri odvajanju v javno kanalizacijo 10,0 mg/l. Pri odvajanju v javno kanalizacijo se mejna koncentracija lahko ugotavlja tudi na iztoku iz komunalne ali skupne čistilne naprave. Če koncentracija AOX v odpadni vodi na iztoku čistilne naprave ne presega 0,5 mg/l, se lahko v okoljevarstvenem dovoljenju določi tudi višja vrednost AOX, če je k vlogi priloženo mnenje upravljavca javne kanalizacije in komunalne ali skupne čistilne naprave, da takemu načinu odvajanja ne nasprotuje.

– formulaciji za odvajanje neposredno ali posredno v vode in pri odvajanju v javno kanalizacijo 1,0 mg/l;

(p) mejna vrednost koncentracije LKCH je pri:

– predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi pri odvajanju neposredno ali posredno v vode in pri odvajanju v javno kanalizacijo 0,1 mg/l. Pri odvajanju v javno kanalizacijo se mejna koncentracija lahko ugotavlja tudi na iztoku iz

komunalne ali skupne čistilne naprave. Če koncentracija LKCH v odpadni vodi na iztoku čistilne naprave ne presega 0,1 mg/l, je mejna vrednost LKCH pri odvajanju v javno kanalizacijo 3 mg/l.

– formulaciji za odvajanje neposredno ali posredno v vode in pri odvajanju v javno kanalizacijo 0,1 mg/l;

(r) lahkohlapni aromatski ogljikovodiki (BTX) so vsota benzena, toluena, etilbenzena in ksilena, pri čemer se za vsako posamezno spojino posebej izvajajo meritve in določajo letne količine nevarne snovi. Pri ksilenu se upošteva vsoto orto, meta in para izomere;

(s) alifatski klorirani ogljikovodiki z vreliščem do 150 °C (LKCH) so vsota izmerjenih koncentracij triklorometana, diklorometana, tetraklorometana, 1,2-dikloroetana, 1,1-dikloroetena, trikloroetena in trikloroetena, pri čemer se za vsako posamezno spojino posebej izvajajo meritve in določajo letne količine nevarne snovi.

PRILOGA 2

Preglednica 1: Mejne vrednosti parametrov odpadne vode iz obstoječih naprav za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin za odvajanje neposredno in posredno v vode in javno kanalizacijo

Parameter odpadne vode	Izražen kot	Enota	Odvajanje neposredno in posredno v vode	Odvajanje v javno kanalizacijo
I. SPLOŠNI PARAMETRI				
Temperatura		°C	30	40
pH-vrednost			6,5–9,0	6,5–9,5
Neraztopljene snovi		mg/l	(b)	(a)
Usedljive snovi		ml/l	0,5	20
II. BIOLOŠKI PARAMETRI				
Strupenost za vodne bolhe	S_D		5	-
III. ANORGANSKI PARAMETRI				
Aluminij	Al	mg/l	3,0	–
Celotni krom *	Cr	mg/l	0,5	0,5
Baker *	Cu	mg/l	0,5	0,5
Nikelj *	Ni	mg/l	0,5	0,5
Živo srebro *	Hg	mg/l	0,01	0,01
Cink*	Zn	mg/l	2,0	2,0
Kositer *	Sn	mg/l	2,0	2,0
Klor – prosti *	Cl_2	mg/l	0,2 (c)	0,5
Celotni klor *	Cl_2	mg/l	0,5 (d)	1,0
Amonijev dušik *	N	mg/l	(e)	(f)
Nitrit *	N	mg/l	(g)	10
Celotni dušik	N	mg/l	50 (h)	–
Celotni fosfor	P	mg/l	5,0 (i)	–
Sulfat	SO_4	mg/l	(j)	300
IV. ORGANSKI PARAMETRI				
Celotni organski ogljik (TOC)	C	mg/l	30 (k)	–
Kemijska potreba po kisiku (KPK)	O_2	mg/l	120 (l)	–
Biokemijska potreba po kisiku ($BPK_{5)}$	O_2	mg/l	25 (m)	–
Težkohlapne lipofilne snovi (maščobe, mineralna olja)		mg/l	20	150
Fenoli*		mg/l	0,1	10
Lahkohlapni aromatski ogljikovodiki * (BTX) (r)		mg/l	(n)	(n)
Adsorbljivi organski halogeni * (AOX)	Cl	mg/l	(o)	(o)
Lahkohlapni halogenirani ogljikovodiki * (LKCH) (s)	Cl	mg/l	(p)	(p)
Vsota anionskih in neionskih tenzidov		mg/l	2,0	(a)

Oznaka * označuje nevarno snov, druge oznake v preglednici pa pomenijo naslednje:

(a) mejna vrednost koncentracije vsote anionskih in neionskih tenzidov ter neraztopljenih snovi v odpadni vodi se določi v okoljevarstvenem dovoljenju na podlagi mnenja upravljavca javne kanalizacije oziroma upravljavca komunalne ali skupne čistilne naprave kot vrednost, pri kateri ni škodljivega vpliva na kanalizacijo ali čistilno napravo;

(b) mejna vrednost koncentracije neraztopljenih snovi je pri:

– predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi pri odvajanju neposredno ali posredno v vode 100 mg/l,

– formulaciji za odvajanje neposredno ali posredno v vode 30 mg/l;

(c) če je zaradi varstva zdravja ljudi treba v tehnološkem procesu sterilizirati izdelke, dele naprave ali sisteme za odpadno vodo, je mejna vrednost koncentracije prostega klora za odvajanje v vode enaka 0,5 mg/l:

(d) če je zaradi varstva zdravja ljudi treba v tehnološkem procesu sterilizirati, izdelke, dele naprave ali sisteme za odpadno vodo, je mejna vrednost koncentracije celotnega klora za odvajanje v vode enaka 0,7 mg/l, pri čemer je višja vrednost dovoljena v časovnem obdobju največ 7 dni zapored;

(e) mejna vrednost koncentracije amonijevega dušika je pri odvajanju neposredno ali posredno v vode pri:

– predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi 20 mg/l in

– formulaciji 10 mg/l;

Če se odpadne vode odvaja na občutljivem območju zaradi evtrofikacije v skladu s predpisom, ki ureja emisije snovi pri odvajanju odpadne vode iz komunalnih čistilnih naprav, je mejna vrednost amonijevega dušika določena posredno z vrednostjo, pri kateri koncentracija celotnega dušika ne presega 40 mg/l;

(f) za industrijsko odpadno vodo, ki odteka na komunalno ali skupno čistilno napravo z zmogljivostjo, manjšo od 2000 populacijskih ekvivalentov (v nadaljnjem besedilu: PE), je mejna vrednost amonijevega dušika 100 mg/l, za odpadno vodo, ki odteka na komunalno ali skupno čistilno napravo z zmogljivostjo, enako ali večjo od 2000 PE, je mejna vrednost 200 mg/l;

(g) mejna vrednost koncentracije nitrita je pri odvajanju neposredno ali posredno v vode pri:

– predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi 5 mg/l in

– formulaciji 1 mg/l;

(h) če se industrijska odpadna voda odvaja posredno ali neposredno v vode na občutljivem območju zaradi evtrofikacije v skladu s predpisom, ki ureja emisije snovi pri odvajanju odpadne vode iz komunalnih čistilnih naprav, je mejna vrednost koncentracije celotnega dušika 40 mg/l;

(i) če se industrijska odpadna voda odvaja na občutljivem območju zaradi evtrofikacije, določenem v skladu s predpisom, ki ureja emisije snovi pri odvajanju odpadne vode iz komunalnih čistilnih naprav, je mejna koncentracija 2 mg/l;

(j) mejna vrednost koncentracije sulfata za odvajanje posredno ali neposredno v vode se določi v skladu s predpisom, ki ureja emisijo snovi in toplote pri odvajanju odpadne vode v vode in javno kanalizacijo;

(k) če je na dotoku na čistilno napravo za industrijsko odpadno vodo koncentracija TOC večja od 200 mg/l, je koncentracija TOC na iztoku čistilne naprave lahko večja od mejne vrednosti, vendar ne sme presegati vrednosti, ki se izračuna na podlagi koncentracije TOC na dotoku na čistilno napravo in učinka čiščenja čistilne naprave za TOC, ki mora biti večji od 85%, pri čemer se učinek čiščenja izračuna kot razmerje med dnevno povprečno vrednostjo koncentracije TOC na dotoku na čistilno napravo in enako vrednostjo na iztoku čistilne naprave;

(l) če je na dotoku na čistilno napravo za industrijsko odpadno vodo KPK večja od 600 mg/l, je koncentracija KPK na iztoku čistilne naprave lahko večja od mejne vrednosti, vendar ne sme presegati vrednosti, ki se izračuna na podlagi koncentracije KPK na dotoku na čistilno napravo in učinka čiščenja čistilne naprave za KPK, ki mora biti večji od 85%, pri čemer se učinek čiščenja izračuna kot razmerje med dnevno povprečno vrednostjo koncentracije KPK na dotoku na čistilno napravo in enako vrednostjo na iztoku čistilne naprave;

(m) mejna vrednost koncentracije BPK_5 je za odvajanje posredno ali neposredno v vode pri predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi 40 mg/l;

(n) mejna vrednost koncentracije BTX je pri:

– predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi pri odvajanju neposredno ali posredno v vode 0,5 mg/l in pri odvajanju v javno kanalizacijo 5,0 mg/l, pri čemer je mejna vrednost koncentracije benzena 0,5 mg/l,

– formulaciji za odvajanje neposredno ali posredno v vode in pri odvajanju v javno kanalizacijo 0,1 mg/l;

(o) mejna vrednost koncentracije AOX je pri:

– predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi pri odvajanju neposredno ali posredno v vode in pri odvajanju v javno kanalizacijo 10,0 mg/l. Pri odvajanju v javno kanalizacijo se mejna koncentracija lahko ugotavlja tudi na iztoku iz komunalne ali skupne čistilne naprave. Če koncentracija AOX v odpadni vodi na iztoku čistilne naprave ne presega 0,5 mg/l, se lahko v okoljevarstvenem dovoljenju določi tudi višja vrednost AOX, če je k vlogi priloženo mnenje upravljavca javne kanalizacije in komunalne ali skupne čistilne naprave, da takemu načinu odvajanja ne nasprotuje.

– formulaciji za odvajanje neposredno ali posredno v vode in pri odvajanju v javno kanalizacijo 1,0 mg/l;

(p) mejna vrednost koncentracije LKCH je pri:

– predhodni obdelavi ali proizvodnji učinkovin ali pomožnih snovi pri odvajanju neposredno ali posredno v vode in pri odvajanju v javno kanalizacijo 0,1 mg/l. Pri odvajanju v javno kanalizacijo se mejna koncentracija lahko ugotavlja tudi na iztoku iz komunalne ali skupne čistilne naprave. Če koncentracija LKCH v odpadni vodi na iztoku čistilne naprave ne presega 0,1 mg/l, je mejna vrednost LKCH pri odvajanju v javno kanalizacijo 3 mg/l.

– formulaciji za odvajanje neposredno ali posredno v vode in pri odvajanju v javno kanalizacijo 0,1 mg/l;

(r) lahkohlapni aromatski ogljikovodiki (BTX) so vsota benzena, toluena, etilbenzena in ksilena, pri čemer se za vsako posamezno spojino posebej izvajajo meritve in določajo letne količine nevarne snovi. Pri ksilenu se upošteva vsoto orto, meta in para izomere;

(s) alifatski klorirani ogljikovodiki z vreliščem do 150 °C (LKCH) so vsota izmerjenih koncentracij triklorometana, diklorometana, tetraklorometana, 1,2-dikloroetana, 1,1-dikloroetena, trikloroetena in trikloroetena, pri čemer se za vsako posamezno spojino posebej izvajajo meritve in določajo letne količine nevarne snovi.

4696. Uredba o določitvi zunanje meje priobalnega zemljišča na nekaterih zemljiških parcelah ob reki Savi v območju lokacijskega načrta Praše v mestni občini Kranj

Na podlagi četrtega odstavka 14. člena Zakona o vodah (Uradni list RS, št. 67/02, 110/02 – ZGO-1, 2/04 – ZZdrl-A in 41/04 – ZVO-1) izdaja Vlada Republike Slovenije

U R E D B O
o določitvi zunanje meje priobalnega zemljišča na nekaterih zemljiških parcelah ob reki Savi v območju lokacijskega načrta Praše v mestni občini Kranj

1. člen

Ta uredba določa zunanjo mejo priobalnega zemljišča na nekaterih zemljiških parcelah na desnem bregu reke Save v območju lokacijskega načrta Praše zaradi omogočanja splošne rabe vodnega dobra.

2. člen

(1) Zunanja meja priobalnega zemljišča na desnem bregu reke Save poteka po zemljiščih, parc. št. 72/1, 72/2, 73/1, 73/2, 75, k.o. Praše.

(2) Zunanja meja priobalnega zemljišča na desnem bregu reke Save poteka po zemljiščih iz prejšnjega odstavka in je določena s točkami državnega koordinatnega sistema iz Priloge 1, ki je sestavni del te uredbe.

3. člen

Podatek o širini in zunanji meji priobalnega zemljišča iz prejšnjega člena se vnese kot podatek v zemljiški kataster oziroma v evidenco pravnih režimov v skladu s predpisi, ki urejajo evidentiranje nepremičnin.

4. člen

Ta uredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00719-93/2007/5
Ljubljana, dne 4. oktobra 2007
EVA 2007-2511-0187

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

Priloga 1

Koordinate točk, ki določajo zunanjo mejo priobalnega zemljišča na zemljiščih parc. št. 72/1, 72/2, 73/1, 73/2, 75, k.o. Praše na desnem bregu reke Save:

Točka	Y	X
1	117153,81	454352,19
2	117151,55	454356,60
3	117148,69	454365,19
4	117145,40	454376,35
5	117142,52	454387,46
6	117139,91	454395,88
7	117136,29	454405,34
8	117132,59	454413,72
9	117128,37	454422,55
10	117124,65	454429,75
11	117134,86	454431,84
12	117132,07	454437,60
13	117130,12	454444,39
14	117128,67	454451,73
15	117124,62	454455,41
16	117121,00	454459,17
17	117119,20	454462,51
18	117117,78	454465,37
19	117116,81	454460,59
20	117115,52	454458,79
21	117114,92	454453,38
22	117114,60	454446,53
23	117113,60	454439,24
24	117111,68	454432,36
25	117109,21	454425,18
26	117106,59	454416,15
27	117104,55	454406,97
28	117102,90	454394,89
29	117101,77	454382,75
30	117099,61	454373,63
31	117096,30	454363,91
32	117093,21	454355,69
33	117102,57	454352,17
34	117100,26	454345,97
35	117097,65	454340,89
36	117094,41	454338,43
37	117091,03	454329,90
38	117087,20	454320,64
39	117083,99	454312,58

4697. Uredba o uporabi plovil na motorni pogon na Zbiljskem jezeru

Na podlagi drugega odstavka 66. člena Zakona o vodah (Uradni list RS, št. 67/02, 110/02 – ZGO-1, 2/04 – ZZdrI-A in 41/04 – ZVO-1) izdaja Vlada Republike Slovenije

U R E D B O
o uporabi plovil na motorni pogon na Zbiljskem jezeru

1. člen

Ta uredba določa odsek Zbiljskega jezera, kjer je dovoljena uporaba plovil na motorni pogon za javni prevoz oseb v turistične namene, ter omejitve pri plovbi in plovilih.

2. člen

Izrazi, uporabljeni v tej uredbi, imajo naslednji pomen:

1. »koordinate« so gorvodne in dolvodne koordinatne točke dela vodnega telesa, prevzete iz državnega koordinatnega sistema (v Gauss – Krügerjevi projekciji), odčitane v temeljnih topografskih načrtih Republike Slovenije v merilu 1:5000;

2. »efektivna moč motorja« je moč, ki je izražena v kW in izmerjena v skladu s predpisi, ki urejajo ugotavljanje skladnosti motorjev z zahtevami o emisijah snovi ali hrupa v okolje;

3. »motor z notranjim zgorevanjem« je motor na kompresijski vžig, ki deluje po načelu samovžiga zaradi kompresije mešanice zraka in goriva, ali motor na prisilni vžig, ki deluje po načelu prisilnega vžiga z električno iskro;

4. »normalna zajezitev« je zgornja kota gladine jezera, na katero je načrtovan jez HE Medvode s spremljajočimi objekti;

5. »normalna denivelacija« je dovoljeno znižanje kote gladine jezera zaradi hidroenergetske izrabe.

3. člen

(1) Plovba s plovili na motorni pogon po Zbiljskem jezeru je dovoljena na odseku od prečnega prereza jezera pri kampu Dragočajna (s koordinatama: x=455090,00 in y=114700,00) do prečnega prereza jezera pri opozorilni tabli, s katero je objavljena prepoved približevanja jezu (s koordinatama: x=455060,00 in y=111850) gledano dolvodno, znotraj območja, ki je omejeno s plastnico dna jezera na koti 326,20 m.n.v..

(2) Plovba s plovili na motorni pogon je dovoljena samo za javni prevoz oseb izključno v turistične namene in izključuje plovbo s plovili na motorni pogon za lastne potrebe.

4. člen

(1) Plovbo s plovili na motorni pogon je treba izvajati tako, da:

– se vrši čim bolj po sredini jezera,

– je minimalni odmik plovbe od roba normalne zajezitve 30 metrov, če to omogoča širina jezera,

– se v območju označenih ribolovnih odsekov in v območju vodnih pritokov jezera plovba vrši čim bližje nasprotnemu robu jezera, vendar vsaj 30 metrov od roba normalne zajezitve na nasprotnem bregu, če to omogoča širina jezera.

(2) Zaradi izvajanja ustreznega nadzora nad izvajanjem določb prejšnjega člena in prejšnjega odstavka tega člena se lahko območje plovbe s plovili na motorni pogon ustrezno označi.

5. člen

Pri plovbi s plovili na motorni pogon je treba upoštevati naslednje časovne omejitve:

– plovba ni dovoljena v letnem obdobju od 1. novembra do 31. marca,

– plovba ni dovoljena v dnevnem času od 20. ure zvečer do 10. ure zjutraj.

6. člen

Pri plovbi s plovili na motorni pogon je treba upoštevati naslednje:

– število plovil ne sme presegati števila privezov v pristaniščih,

– plovilo mora poganjati motor, katerega efektivna moč ne presega 55 kW,

– motor plovila mora biti zavarovan pred izlitjem,

– hitrost plovbe ne sme presegati 5 km/h,

– dolžina plovila ne sme presegati 20 m in širina plovila ne sme presegati 5 m,

– plovilo ne sme imeti ugreza, večjega od 60 cm,

– lastnik ali upravljavec plovila, ki ga poganja motor z notranjim zgorevanjem, mora izkazati, da pogonski motor plovila izhaja iz proizvodnje, ki ustreza bistvenim zahtevam v zvezi z emisijami izpušnih plinov pogonskih motorjev in v zvezi z emisijami hrupa pogonskih motorjev iz poglavja B) in C) Priloge 1 Pravilnika o rekreacijskih plovilih (Uradni list RS, št. 42/05), plovilo pa mora biti vpisano v vpisnik čolnov.

7. člen

Plovba s plovili na motorni pogon v skladu z omogočanjem splošne rabe ne sme omejevati ali onemogočati splošne rabe voda ter ne sme omejevati ali onemogočati izvajanja obstoječih vodnih pravic drugih upravičencev in jim pri tem povzročati dodatnih obveznosti ali stroškov.

8. člen

S to uredbo določeni pogoji plovbe ter zahteve glede vrste in tipa plovil na motorni pogon se lahko spremenijo ali omejijo, če se iz pregleda stanja v naravi po uveljavitvi te uredbe ugotovi ogroženost ugodnega stanja ohranjenosti vrst rib, drstišč rib in gnezdečih vrst vodnih ptic.

9. člen

Ta uredba začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00719-94/2007/5
Ljubljana, dne 4. oktobra 2007
EVA 2007-2511-0156

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

4698. Uredba o izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 2271/96 z dne 22. novembra 1996 o zaščiti pred učinki ekstrateritorialne uporabe zakonodaje, ki jo sprejme tretja država, in dejanji, ki na tej zakonodaji temeljijo ali iz nje izhajajo

Na podlagi 3. člena Zakona o omejevalnih ukrepih, ki jih Republika Slovenija uvede ali izvaja skladno s pravnimi akti in odločitvami, sprejetimi v okviru mednarodnih organizacij (Uradni list RS, št. 127/06) izdaja Vlada Republike Slovenije

U R E D B O
o izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 2271/96 z dne 22. novembra 1996 o zaščiti pred učinki ekstrateritorialne uporabe zakonodaje, ki jo sprejme tretja država, in dejanji, ki na tej zakonodaji temeljijo ali iz nje izhajajo

1. člen

S to uredbo se določajo sankcije za kršitve 2. in 5. člena Uredbe Sveta (ES) št. 2271/96 z dne 22. novembra 1996 o zaščiti pred učinki ekstrateritorialne uporabe zakonodaje, ki jo sprejme tretja država, in dejanji, ki na tej zakonodaji temeljijo ali iz nje izhajajo (UL L št. 309 z dne 29. 11. 1996, str. 1, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: Uredba 2271/96/ES) in pristojni organ skladno s tretjim odstavkom njenega 2. člena.

2. člen

Pristojni organ iz tretjega odstavka 2. člena Uredbe 2271/96/ES v Republiki Sloveniji je ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve.

3. člen

(1) Z globo od 400 do 125.000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

– v 30 dneh od dneva, ko je izvedel, da so bili njegovi ekonomski in/ali finančni interesi neposredno ali posredno prizadeti zaradi zakonov, ki so navedeni v prilogi k Uredbi 2271/96/ES, ali dejanj, ki na njih temeljijo ali iz njih izhajajo, ne obvesti pristojnega organa iz drugega člena te uredbe ali Komisije Evropskih skupnosti (prvi odstavek 2. člena v zvezi s tretjim odstavkom 2. člena Uredbe 2271/96/ES);

– pristojnemu organu iz drugega člena te uredbe ali Komisiji Evropskih skupnosti v 30 dneh od prejema zahteve Komisije Evropskih skupnosti ne zagotovi vseh informacij, ki so bistvene za namene Uredbe 2271/96/ES (drugi odstavek 2. člena v zvezi s tretjim odstavkom 2. člena Uredbe 2271/96/ES).

(2) Z globo od 40 do 4.100 evrov se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 40 do 1.200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

4. člen

(1) Z globo od 400 do 125.000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če neposredno ali preko podrejene družbe ali drugega posrednika, s storitvijo ali namerno opustitvijo, upošteva zahtevo ali prepoved, vključno z zahtevami tujih sodišč, ki neposredno ali posredno temelji na predpisih iz priloge k Uredbi 2271/96/ES ali izhaja iz njih ali iz dejanj, ki na teh predpisih temeljijo ali iz njih izhajajo (prvi odstavek 5. člena Uredbe 2271/96/ES).

(2) Z globo od 40 do 4.100 evrov se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 40 do 1.200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

5. člen

Nadzor nad izvajanjem določb te uredbe in Uredbe 2271/96/ES opravljata Carinska uprava Republike Slovenije in Banka Slovenije.

6. člen

Ta uredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00724-41/2007/6
Ljubljana, dne 4. oktobra 2007
EVA 2007-1811-0060

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

4699. Uredba o omejevalnih ukrepih proti Iranu in izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu

Na podlagi 3. člena Zakona o omejevalnih ukrepih, ki jih Republika Slovenija uvede ali izvaja skladno s pravnimi akti in odločitvami, sprejetimi v okviru mednarodnih organizacij (Uradni list RS, št. 127/06), Vlada Republike Slovenije izdaja

U R E D B O

o omejevalnih ukrepih proti Iranu in izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu

I. SPLOŠNA DOLOČBA

1. člen

(1) S to uredbo se določajo omejevalni ukrepi skladno s Skupnim stališčem Sveta 2007/140/SZVP z dne 27. februarja 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L št. 61, 28. 2. 2007, str. 49, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: skupno stališče 2007/140/SZVP).

(2) S to uredbo se določajo tudi pristojni organi in sankcije za kršitve te uredbe in Uredbe Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L št. 103, 20. 4. 2007, str. 1, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: uredba 423/2007/ES).

II. OMEJEVALNI UKREPI

2. člen

(1) Državljanom Republike Slovenije ali z ozemlja Republike Slovenije ali z uporabo plovil, ki plujejo pod zastavo Republike Slovenije, ali zrakoplovov, registriranih v Republiki Sloveniji, je prepovedano v Iran, za uporabo v Iranu ali v njegovo korist neposredno ali posredno prodajati, dobavljati, prenašati ali izvažati oborožitev in drugo vojaško opremo vseh vrst, vključno z orožjem in strelivom, vojaškimi vozili in opremo, paravojaško opremo ter rezervnimi deli in komponentami za navedeno, ne glede na to ali je tako blago po poreklu iz Evropske skupnosti ali ne. Ta prepoved se ne uporablja za nebojna vozila, ki so bila izdelana ali opremljena z opremo za balistično zaščito in so namenjena izključno za zaščito osebja Evropske unije in njenih držav članic v Iranu.

(2) Paravojaška oprema iz prejšnjega odstavka vključuje zlasti:

(a) akustične naprave, ki jih proizvajalec ali dobavitelj predstavlja kot primerne za obvladovanje nemirov, in njihove posebej izdelane sestavne dele;

(b) ščite za uporabo v nemirih in policijske neprebojne ščite ter njihove posebej izdelane sestavne dele;

(c) lisice, izdelane za omejevanje gibanja ljudi, katerih največja skupna dimenzija, vključno z verigo, pri merjenju od zunanjega roba enega okova do zunanjega roba drugega v zaklenjenem stanju je od 240 mm do 280 mm;

(d) pasove za uporabo elektrošoka, izdelane za omejevanje gibanja ljudi z elektrošokom z največjo napetostjo prostega teka 10 000 voltov;

(e) vodne topove in njihove posebej izdelane sestavne dele;

(f) vozila za obvladovanje nemirov, posebej izdelana ali prirejena tako, da jih je mogoče naelektriti zaradi odganjanja protestnikov, in njihove v ta namen posebej izdelane ali prirejene sestavne dele;

(g) pištole z električnim nabojem z največjo napetostjo prostega teka 10 000 voltov;

(h) sestavne dele, posebej izdelane ali prirejene za prenosne pripomočke, izdelane ali prirejene za obvladovanje nemirov ali za samozaščito z uporabo elektrošoka (vključno s palicami in ščiti za povzročanje elektrošoka, pištolami za omamljanje in takimi z električnimi naboji);

(i) gumijevke, palice za obvladovanje nemirov in podobne pripomočke za kazenski pregon;

(j) oklepne jopiče, vključno z neprebojnimi oblačili, neprebojno podlogo in zaščitnimi čeladami;

(k) biče;

(l) dele in dodatke, izdelane ali prirejene za uporabljanje v opremi, našteti v točkah od (i) do (k), ali z njo.

3. člen

(1) Vstop na ozemlje Republike Slovenije ali tranzit čez njeno ozemlje se prepreči:

(a) osebam s seznama v prilogi k resoluciji Varnostnega sveta Organizacije združenih narodov 1737 (2006) in drugim osebam, ki jih je določil Varnostni svet Organizacije združenih narodov ali odbor, ustanovljen v skladu z desetim odstavkom navedene resolucije. Te osebe so naštete v prilogi I k skupnemu stališču 2007/140/SZVP;

(b) drugim osebam, ki niso vključene v prilogo I k skupnemu stališču 2007/140/SZVP in sodelujejo pri dejavnostih Irana, nevarnih zaradi širjenja jedrskega orožja, ali pri razvijanju izstrelitvenih sistemov jedrskega orožja, so z njimi ne-

posredno povezane ali jih podpirajo, tudi s sodelovanjem pri nabavi prepovedanih predmetov, blaga, opreme, surovin in tehnologije. Te osebe so naštete v prilogi II k skupnemu stališču 2007/140/SZVP.

(2) Prejšnji odstavek se ne uporablja, kadar Republiko Slovenijo zavezujejo mednarodnopravne obveznosti, in sicer:

– kadar je Republika Slovenija gostiteljica mednarodne medvladne organizacije,

– kadar je Republika Slovenija gostiteljica mednarodne konference, ki jo skliče Organizacija združenih narodov ali katere pokroviteljica je Organizacija združenih narodov,

– na podlagi večstranskega sporazuma, ki določa privilegije in imunitete, ali

– kadar je Republika Slovenija gostiteljica Organizacije za varnost in sodelovanje v Evropi.

(3) O vsakem od primerov iz prejšnjega odstavka je treba ustrezno obvestiti Svet Evropske unije.

(4) Izjeme od ukrepov iz prvega odstavka tega člena se lahko dovolijo, kadar je potovanje utemeljeno z:

– nujnimi humanitarnimi potrebami, vključno z verskimi dolžnostmi,

– potrebami po izpolnitvi ciljev resolucije Varnostnega sveta Organizacije združenih narodov 1737(2006), tudi tistih, ki izhajajo iz člena XV Statuta Mednarodne agencije za jedrsko energijo (IAEA), ali

– udeležbo na medvladnih srečanjih, vključno s tistimi, ki jih prireja Evropska unija ali Republika Slovenija in na katerih poteka politični dialog, s katerim se neposredno razvijajo demokracija, človekove pravice in pravna država v Iranu.

(5) Če Republika Slovenija želi odobriti izjemo na podlagi prejšnjega odstavka, mora o tem predhodno pisno obvestiti Svet Evropske unije. Šteje se, da je bila predlagana izjema dovoljena, če proti njej noben član Sveta Evropske unije ne pošlje pisnega ugovora v dveh delovnih dneh po prejemu obvestila.

(6) O odobritvi izjem po tem členu odloča ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, ki v skladu s tretjim in petim odstavkom tega člena obvešča Svet Evropske unije. Z odobritvijo izjem ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, seznani tudi policijo in Odbor Varnostnega sveta Organizacije združenih narodov iz točke (a) prvega odstavka tega člena. Obvestilo iz prejšnjega stavka mora vsebovati seznam oseb, ki jim je bil dovoljen vstop na ozemlje Republike Slovenije ali tranzit čezenj.

(7) Kadar se na podlagi drugega, četrtega in petega odstavka tega člena osebam iz prvega odstavka tega člena dovoli vstop na ozemlje Republike Slovenije ali tranzit čezenj, se tako dovoljenje omeji na namen, za katerega je bilo dano, in na osebe, na katere se nanaša.

4. člen

(1) Skladno s členom 17(1) uredbe 423/2007/ES so v Republiki Sloveniji pristojni organi za njeno izvajanje:

– ministrstvo, pristojno za gospodarstvo, v zvezi s členi od 3 do 6 uredbe 423/2007/ES,

– ministrstvo, pristojno za finance, v zvezi s členi 8(1), 9(1) in 10(1) uredbe 423/2007/ES in

– ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, v zvezi s členom 13(1) uredbe 423/2007/ES.

(2) Ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, skladno s členom 17(1) uredbe 423/2007/ES objavi seznam pristojnih organov s kontaktnimi podatki na spletni strani, navedeni v prilogi II k uredbi 329/2007/ES.

III. KAZENSKE DOLOČBE

5. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če v Iran za uporabo v njem ali v njegovo korist neposredno ali posredno prodaja, dobavlja, prenaša ali izvaža oborožitev in drugo vojaško opremo vseh vrst, vključno z orožjem in strelivom, vojaškimi vozili in opremo, paravojaško opremo ter rezervnimi deli in komponentami za navedeno, ne glede na to ali je tako blago po poreklu iz Evropske skupnosti ali ne (prvi odstavek 2. člena te uredbe).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

6. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

(a) ne glede na to, ali je po poreklu iz Evropske skupnosti ali ne, fizičnim ali pravnim osebam, subjektom in organom v Iran ali za uporabo v tej državi neposredno ali posredno prodaja, dobavlja, prenaša ali izvaža:

– blago in tehnologijo s seznamov Skupine držav dobaviteljic jedrskega blaga in ureditev kontrole raketne tehnologije, ki sta našteta v prilogi I k uredbi 423/2007/ES (točka (a)(i) prvega odstavka 2. člena uredbe 423/2007/ES);

– drugo blago in tehnologijo, ki ju je odbor iz točke (a) prvega odstavka 3. člena te uredbe določil za taka, ki bi lahko prispevala k dejavnostim Irana, povezanim z bogatenjem, predelovanjem ali težko vodo, ali k razvoju sistemov za dobavo jedrskega orožja, in sta našteta v prilogi I k uredbi 423/2007/ES (točka (a)(ii) prvega odstavka 2. člena uredbe 423/2007/ES);

– zavestno in namerno sodeluje pri dejavnostih, katerih cilj ali učinek je zaobiti prepovedi iz prejšnjih dveh alinej (točka (b) prvega odstavka 2. člena uredbe 423/2007/ES);

(b) ne pridobi predhodne odobritve za neposredno ali posredno prodajo, dobavo, prenos ali izvoz blaga in tehnologije, navedenih v prilogi II k uredbi 423/2007/ES, fizičnim ali pravnim osebam, subjektom ali organom v Iranu ali za uporabo v tej državi, ne glede na to ali sta po poreklu iz Evropske skupnosti ali ne (prvi odstavek 3. člena uredbe 423/2007/ES);

(c) blago in tehnologijo iz priloge I k uredbi 423/2007/ES kupi, uvozi ali prevaža iz Irana, ne glede na to, ali je zadevni izdelek po poreklu iz Irana ali ne (4. člen uredbe 423/2007/ES).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

7. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

(a) kateri koli fizični ali pravni osebi, subjektu ali organu v Iranu ali za uporabo v tej državi neposredno ali posredno da tehnično pomoč v zvezi z blagom in tehnologijo s Skupnega seznama vojaške opreme Evropske unije ali iz priloge I k uredbi 423/2007/ES ter z zagotavljanjem, proizvodnjo, vzdrževanjem in uporabo blaga s Skupnega seznama vojaške opreme Evropske unije ali iz priloge I k uredbi 423/2007/ES (točki (a) in (b) prvega odstavka 5. člena uredbe 423/2007/ES);

(b) zagotavlja naložbe v podjetja v Iranu, ki se ukvarjajo s proizvodnjo blaga in tehnologije s Skupnega seznama vojaške opreme Evropske unije ali iz priloge I k uredbi 423/2007/ES (točka (c) prvega odstavka 5. člena uredbe 423/2007/ES);

(c) kateri koli fizični ali pravni osebi, subjektu ali organu v Iranu ali za uporabo v tej državi neposredno ali posredno zagotavlja financiranje ali finančno pomoč v zvezi z blagom in tehnologijo s Skupnega seznama vojaške opreme Evropske unije ali iz priloge I k uredbi 423/2007/ES ter vključuje zlasti subvencije, posojila in izvozna kreditna zavarovanja v zvezi

z nakupom, prenosom ali izvozom teh izdelkov ali v zvezi z zagotavljanjem pripadajoče tehnične pomoči (točka (d) prvega odstavka 5. člena uredbe 423/2007/ES);

(d) zavestno in namerno sodeluje pri dejavnostih, katerih namen ali učinek je zaobiti prepovedi iz točk od (a) do (d) prvega odstavka 5. člena uredbe 423/2007/ES (točka (e) prvega odstavka 5. člena uredbe 423/2007/ES);

(e) ne pridobi dovoljenja za zagotavljanje:

– tehnične pomoči ali posredniških storitev v zvezi z blagom in tehnologijo iz priloge II k uredbi 423/2007/ES ter z zagotavljanjem, proizvodnjo, vzdrževanjem in uporabo teh predmetov neposredno ali posredno za katero koli osebo, subjekt ali organ v Iranu ali za uporabo v tej državi (točka (a) drugega odstavka 5. člena uredbe 423/2007/ES);

– naložb v podjetja v Iranu, ki se ukvarjajo s proizvodnjo blaga in tehnologije iz priloge II k uredbi 423/2007/ES (točka (b) drugega odstavka 5. člena uredbe 423/2007/ES);

– financiranja ali finančne pomoči v zvezi z blagom in tehnologijo iz priloge II k uredbi 423/2007/ES, še zlasti subvencij, posojil in zavarovanja kreditnih izvoznih poslov, za vsako prodajo, dobavo, prenos ali izvoz teh predmetov ali za vsako zagotavljanje s tem povezane tehnične pomoči, neposredno ali posredno, kateri koli osebi, subjektu ali organu v Iranu ali za uporabo v tej državi (točka (c) drugega odstavka 5. člena uredbe 423/2007/ES).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

8. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

– ne zamrzne vseh sredstev in gospodarskih virov, ki pripadajo osebam, subjektom ali organom iz prilog IV in V k uredbi 423/2007/ES (prvi in drugi odstavek 7. člena uredbe 423/2007/ES), ki so v njihovi lasti ali s katerimi razpolagajo;

– osebam, subjektom ali organom iz prilog IV in V k uredbi 423/2007/ES neposredno ali posredno ali v njihovo korist da na voljo sredstva ali gospodarske vire (tretji odstavek 7. člena uredbe 423/2007/ES);

– zavestno in namerno sodeluje pri dejavnostih, katerih namen ali posledica je neposredno ali posredno izogibanje ukrepom iz prvega, drugega in tretjega odstavka 7. člena uredbe 423/2007/ES (četrti odstavek 7. člena uredbe 423/2007/ES).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

9. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če brez poseganja v veljavna pravila glede poročanja, zaupnosti in poslovne skrivnosti:

– nemudoma ne pošlje vseh podatkov, ki bi pripomogli k spoštovanju obveznosti iz uredbe 423/2007/ES, kakor je npr. zamrznitev računov in zneskov v skladu s 7. členom uredbe 423/2007/ES, pristojnim organom, navedenim na spletnih straneh iz priloge III k uredbi 423/2007/ES, če prebiva ali ima sedež v Republiki Sloveniji, in neposredno ali prek teh pristojnih organov Komisiji Evropskih skupnosti (točka (a) prvega odstavka 13. člena uredbe 423/2007/ES);

– ne sodeluje s pristojnimi organi, navedenimi na spletnih straneh iz priloge III k uredbi 423/2007/ES, pri vsakem preverjanju takih podatkov (točka (b) prvega odstavka 13. člena uredbe 423/2007/ES).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

IV. NADZOR

10. člen

(1) Izvajanje določb te uredbe in uredbe 423/2007/ES v okviru svojih pooblastil iz zadev stvarne pristojnosti organa nadzirajo pristojni inšpekcijski in carinski organi, policija, pristojni nosilci javnih pooblastil ter, če gre za vojaško orožje in vojaško opremo, pristojna organizacijska enota ministrstva, pristojnega za obrambo, če gre za orožje, strelivo in gospodarska razstreliva, pa pristojna organizacijska enota ministrstva, pristojnega za notranje zadeve.

(2) Pri opravljanju nadzora iz prejšnjega odstavka smejo organi zaseči predmete, ki so bili uporabljeni ali namenjeni za prekršek ali so nastali v zvezi z njim. Ti organi morajo zasežene predmete oddati pristojnemu sodišču.

(3) O ugotovljenih kršitvah določb iz te uredbe in uredbe 423/2007/ES organi iz prvega odstavka tega člena nemudoma obvestijo ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve.

V. KONČNA DOLOČBA

11. člen

Ta uredba začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00724-44/2007/7
Ljubljana, dne 4. oktobra 2007
EVA 2007-1811-0087

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

4700. Uredba o omejevalnih ukrepih proti Demokratični ljudski republiki Koreji in izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 329/2007 z dne 27. marca 2007 o omejevalnih ukrepih proti Demokratični ljudski republiki Koreji

Na podlagi 3. člena Zakona o omejevalnih ukrepih, ki jih Republika Slovenija uvede ali izvaja skladno s pravnimi akti in odločitvami, sprejetimi v okviru mednarodnih organizacij (Uradni list RS, št. 127/06), Vlada Republike Slovenije izdaja

U R E D B O

o omejevalnih ukrepih proti Demokratični ljudski republiki Koreji in izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 329/2007 z dne 27. marca 2007 o omejevalnih ukrepih proti Demokratični ljudski republiki Koreji

I. SPLOŠNA DOLOČBA

1. člen

(1) S to uredbo se določajo omejevalni ukrepi skladno s Skupnim stališčem Sveta 2006/795/SZVP z dne 20. novembra 2006 o omejitvenih ukrepih proti Demokratični ljudski republiki Koreji (UL L št. 322, 22. 11. 2006, str. 32, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: skupno stališče 2006/795/SZVP).

(2) S to uredbo se določajo tudi pristojni organi in sankcije za kršitve te uredbe in Uredbe Sveta (ES) št. 329/2007 z dne 27. marca 2007 o omejevalnih ukrepih proti Demokratični ljudski republiki Koreji (UL L št. 88, 29. 3. 2007, str. 1, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: uredba 329/2007/ES).

II. OMEJEVALNI UKREPI

2. člen

(1) Državljanom Republike Slovenije ali z ozemlja Republike Slovenije ali z uporabo plovil, ki plujejo pod zastavo Republike Slovenije, ali zrakoplovov, registriranih v Republiki Sloveniji, je prepovedano:

– v Demokratično ljudsko republiko Korejo (v nadaljevanju: DLRK) neposredno ali posredno prodajati, dobavljati, prenašati ali izvažati oborožitev in drugo vojaško opremo vseh vrst, vključno z orožjem in strelivom, vojaškimi vozili in opremo, paravojaško opremo ter rezervnimi deli in komponentami za navedeno, razen nebojnih vozil, ki so bila izdelana ali opremljena z opremo za balistično zaščito ter so namenjena izključno za zaščito osebja Evropske unije in njenih držav članic v DLRK, ne glede na to ali je tako blago po poreklu iz Evropske skupnosti ali ne, ali zavestno ali namerno sodelovati pri dejavnostih, katerih namen ali učinek je izogibanje navedeni prepovedi;

– iz DLRK naročati blago iz prejšnje alineje, ne glede na to ali je po poreklu iz DLRK ali ne.

(2) Paravojaška oprema iz prejšnjega odstavka vključuje zlasti:

(a) akustične naprave, ki jih proizvajalec ali dobavitelj predstavlja kot primerne za obvladovanje nemirov, in njihove posebej izdelane sestavne dele;

(b) ščite za uporabo v nemirih in policijske neprebojne ščite ter njihove posebej izdelane sestavne dele;

(c) lisice, izdelane za omejevanje gibanja ljudi, katerih največja skupna dimenzija, vključno z verigo, pri merjenju od zunanjega roba enega okova do zunanjega roba drugega v zaklenjenem stanju je od 240 mm do 280 mm;

(d) pasove za uporabo elektrošoka, izdelane za omejevanje gibanja ljudi z elektrošokom z največjo napetostjo prostega teka 10 000 voltov;

(e) vodne topove in njihove posebej izdelane sestavne dele;

(f) vozila za obvladovanje nemirov, posebej izdelana ali prirejena tako, da jih je mogoče naelektriti zaradi odganjanja protestnikov, in njihove v ta namen posebej izdelane ali prirejene sestavne dele;

(g) pištole z električnim nabojem z največjo napetostjo prostega teka 10 000 voltov;

(h) sestavne dele, posebej izdelane ali prirejene za prenosne pripomočke, izdelane ali prirejene za obvladovanje nemirov ali za samozaščito z uporabo elektrošoka (vključno s palicami in ščiti za povzročanje elektrošoka, pištolami za omamljanje in takimi z električnimi naboji);

(i) gumijevke, palice za obvladovanje nemirov in podobne pripomočke za kazenski pregon;

(j) oklepne jopiče, vključno z neprebojnimi oblačili, neprebojno podlogo in zaščitnimi čeladami;

(k) biče;

(l) dele in dodatke, izdelane ali prirejene za uporabljanje v opremi, našteti v točkah od (i) do (k), ali z njo.

3. člen

(1) Vstop na ozemlje Republike Slovenije ali tranzit čez njeno ozemlje se prepreči osebam in njihovim družinskim članom, ki so po mnenju odbora Varnostnega sveta Organizacije združenih narodov, ustanovljenega na podlagi dvanajstega odstavka resolucije Varnostnega sveta 1718(2006), ali Varnostnega sveta Organizacije združenih narodov odgovorni (vključno zaradi njihove podpore in spodbujanja) za politiko DLRK glede programov DLRK, povezanih z jedrskim orožjem, balističnimi izstrelki in drugim orožjem za množično uničevanje. Te osebe so naštete v prilogi k skupnemu stališču 2006/795/SZVP.

(2) Izjeme od ukrepov iz prvega odstavka tega člena se lahko dovolijo, kadar odbor iz prejšnjega odstavka za vsak primer posebej ugotovi, da je potovanje utemeljeno z nujnimi humanitarnimi potrebami, vključno z verskimi dolžnostmi, ali kadar sklene, da bi taka izjema kako drugače prispevala k ciljem resolucije iz prejšnjega odstavka.

(3) O odobritvi izjem po prejšnjem odstavku odloča ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, ki pred odločitvijo v skladu s prejšnjim odstavkom pridobi soglasje odbora iz prvega odstavka tega člena. O odobritvi izjem ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, obvesti tudi policijo. Obvestilo iz prejšnjega stavka mora vsebovati seznam oseb, ki jim je bil dovoljen vstop na ozemlje Republike Slovenije ali tranzit čezenj.

(4) Kadar se na podlagi tega člena osebam dovoli vstop na ozemlje Republike Slovenije ali tranzit čezenj, se tako dovoljenje omeji na namen, za katerega je bilo dano, in na osebe, na katere se nanaša.

4. člen

(1) Skladno s členom 15(1) uredbe 329/2007/ES so v Republiki Sloveniji pristojni organi za njeno izvajanje:

– ministrstvo, pristojno za gospodarstvo, v zvezi s členom 5(1) uredbe 329/2007/ES,

– ministrstvo, pristojno za finance, v zvezi s členoma 7(1) in 8(1) uredbe 329/2007/ES,

– ministrstvo, pristojno za obrambo, v zvezi s členom 5(1) uredbe 329/2007/ES, kar zadeva vojaško blago in tehnologijo, in

– ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, v zvezi s členom 10(1) uredbe 329/2007/ES.

(2) Ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, skladno s členom 15(1) uredbe 329/2007/ES objavi seznam pristojnih organov s kontaktnimi podatki na spletni strani, navedeni v prilogi II k uredbi 329/2007/ES.

III. KAZENSKE DOLOČBE

5. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

– v DLRK neposredno ali posredno prodaja, dobavlja, prenaša ali izvaža oborožitev in drugo vojaško opremo vseh vrst, vključno z orožjem in strelivom, vojaškimi vozili in opremo, paravojaško opremo ter rezervnimi deli in komponentami za navedeno (prva alineja prvega odstavka 2. člena te uredbe);

– iz DLRK naroča blago iz prejšnje alineje, ne glede na to ali je po poreklu iz DLRK ali ne (druga alineja prvega odstavka 2. člena te uredbe).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

6. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

– fizičnim ali pravnim osebam, subjektom in organom v DLRK ali za uporabo v tej državi neposredno ali posredno prodaja, dobavlja, prenaša ali izvaža blago in tehnologijo, vključno s programsko opremo, našteto v prilogi I k uredbi 329/2007/ES, ne glede na to, ali je po poreklu iz Evropske skupnosti ali ne (točka (a) prvega odstavka 2. člena uredbe 329/2007/ES);

– zavestno in namerno sodeluje pri dejavnostih, katerih cilj ali učinek je zaobiti prepoved iz točke (a) prvega odstavka 2. člena uredbe 329/2007ES (točka (b) prvega odstavka 2. člena uredbe 329/2007/ES);

– blago in tehnologijo iz priloge I k uredbi 329/2007/ES kupi, uvozi ali prevaža ne glede na to, ali zadevni izdelek po poreklu iz DLRK ali ne (tretji odstavek 2. člena uredbe 329/2007/ES).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

7. člen

(1) Z globo od 400 do 125 000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

– kateri koli fizični ali pravni osebi, subjektu ali organu v DLRK neposredno ali posredno da tehnično pomoč v zvezi z blagom in tehnologijo s skupnega seznama vojaškega blaga Evropske unije ali iz priloge I k uredbi 329/2007/ES ter z zagotavljanjem, proizvodnjo, vzdrževanjem in uporabo blaga s skupnega seznama vojaškega blaga Evropske unije ali naštetega v prilogi I k uredbi 329/2007/ES (točka (a) prvega odstavka 3. člena uredbe 329/2007/ES);

– kateri koli fizični ali pravni osebi, subjektu ali organu v DLRK neposredno ali posredno zagotavlja financiranje ali finančno pomoč v zvezi z blagom in tehnologijo s skupnega seznama vojaškega blaga Evropske unije ali iz priloge I k uredbi 329/2007/ES ter vključuje zlasti subvencije, posojila in izvozna kreditna zavarovanja v zvezi z nakupom, prenosom ali izvozom teh izdelkov ali v zvezi z zagotavljanjem pripadajoče tehnične pomoči kateri koli fizični ali pravni osebi, subjektu ali organu v DLRK ali za tamkajšnjo uporabo (točka (b) prvega odstavka 3. člena uredbe 329/2007/ES);

– zavestno in namerno sodeluje pri dejavnostih, katerih namen ali učinek je zaobiti prepovedi iz točk (a) in (b) prvega odstavka 3. člena uredbe 329/2007/ES (točka (c) 3. člena uredbe 329/2007/ES).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

8. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

– v DLRK neposredno ali posredno prodaja, dobavlja, prenaša ali izvaža luksuzno blago iz priloge III k uredbi 329/2007/ES (točka (a) 4. člena uredbe 329/2007/ES);

– zavestno in namerno sodeluje pri dejavnostih, katerih cilj ali učinek je zaobiti prepoved iz točke (a) 4. člena uredbe 329/2007/ES (točka (b) 4. člena uredbe 329/2007/ES).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

9. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

– ne zamrzne vseh sredstev in gospodarskih virov, ki pripadajo fizičnim in pravnim osebam, subjektom ali organom iz priloge IV k uredbi 329/2007/ES (prvi odstavek 6. člena Uredbe 329/2007/ES), ki so v njihovi lasti, ki jih nadzorujejo in s katerimi razpolagajo;

– fizičnim ali pravnim osebam, subjektom ali organom iz priloge IV k uredbi 329/2007/ES neposredno ali posredno ali v njihovo korist da na razpolago kakršna koli sredstva ali gospodarske vire (drugi odstavek 6. člena uredbe 329/2007/ES);

– zavestno in namerno sodeluje pri dejavnostih, katerih namen ali učinek je neposredno ali posredno izogibanje ukrepom iz prvega in drugega odstavka 6. člena uredbe 329/2007/ES (tretji odstavek 6. člena uredbe 329/2007/ES).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

10. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če brez poseganja v veljavna pravila glede poročanja, zaupnosti in poslovne skrivnosti:

– nemudoma ne pošlje vseh podatkov, ki bi pripomogli k spoštovanju obveznosti iz uredbe 329/2007/ES, kakršna je npr. zamrznitev računov in zneskov v skladu s 6. členom uredbe 329/2007/ES, pristojnim organom, navedenim na spletnih straneh iz priloge II k uredbi 329/2007/ES, če prebiva ali ima sedež v Republiki Sloveniji, in neposredno ali prek teh pristojnih organov Komisiji Evropskih skupnosti (točka (a) prvega odstavka 10. člena uredbe 329/2007/ES);

– ne sodeluje s pristojnimi organi, navedenimi na spletnih straneh iz priloge II k uredbi 329/2007/ES, pri vsakem preverjanju takih podatkov (točka (b) prvega odstavka 10. člena uredbe 329/2007/ES).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če zagreši dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če zagreši dejanje iz prvega odstavka tega člena.

IV. NADZOR

11. člen

(1) Izvajanje določb te uredbe in uredbe 329/2007/ES v okviru svojih pooblastil iz zadev stvarne pristojnosti organa nadzirajo pristojni inšpekcijski in carinski organi, policija, pristojni nosilci javnih pooblastil, če gre za vojaško orožje in vojaško opremo, pristojna organizacijska enota ministrstva, pristojnega za obrambo, če gre za orožje, strelivo in gospodarska razstreliva pa pristojna organizacijska enota ministrstva, pristojnega za notranje zadeve.

(2) Pri opravljanju nadzora iz prejšnjega odstavka smejo organi zaseči predmete, ki so bili uporabljeni ali namenjeni za prekršek ali so nastali v zvezi z njim. Ti organi morajo zasežene predmete oddati pristojnemu sodišču.

(3) O ugotovljenih kršitvah določb iz te uredbe in uredbe 329/2007/ES organi iz prvega odstavka tega člena nemudoma obvestijo ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve.

V. KONČNA DOLOČBA

12 člen

Ta uredba začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00724-45/2007/6
Ljubljana, dne 4. oktobra 2007
EVA 2007-1811-0088

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

4701. Uredba o omejevalnih ukrepih proti Uzbekistanu in izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 1859/2005 z dne 14. novembra 2005 o uvedbi nekaterih omejevalnih ukrepov v zvezi z Uzbekistanom

Na podlagi 3. člena Zakona o omejevalnih ukrepih, ki jih Republika Slovenija uvede ali izvaja skladno s pravnimi akti in odločitvami, sprejetimi v okviru mednarodnih organizacij (Uradni list RS, št. 127/06), Vlada Republike Slovenije izdaja

U R E D B O
o omejevalnih ukrepih proti Uzbekistanu in izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 1859/2005 z dne 14. novembra 2005 o uvedbi nekaterih omejevalnih ukrepov v zvezi z Uzbekistanom

I. SPLOŠNA DOLOČBA

1. člen

(1) S to uredbo se določajo omejevalni ukrepi v skladu s Skupnim stališčem Sveta 2005/792/SZVP z dne 14. novembra 2005 o omejevalnih ukrepih proti Uzbekistanu (UL L št. 299, 16. 11. 2005, str. 72, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: skupno stališče 2005/792/SZVP).

(2) S to uredbo se določajo tudi sankcije za kršitve te uredbe in Uredbe Sveta (ES) št. 1859/2005 z dne 14. novembra 2005 o uvedbi nekaterih omejevalnih ukrepov v zvezi z Uzbekistanom (UL L št. 299, 16. 11. 2005, str. 23, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: uredba 1859/2005/ES).

II. OMEJEVALNI UKREPI

2. člen

(1) Državljanom Republike Slovenije ali z ozemlja Republike Slovenije ali pri uporabi plovil, ki plujejo pod zastavo Republike Slovenije, ali zrakoplovov, registriranih v Republiki Sloveniji, je prepovedano v Uzbekistan prodajati, dobavljati, prenašati ali izvažati oborožitev in drugo vojaško opremo vseh vrst, vključno z orožjem in strelivom, vojaškimi vozili in opremo, paravojaško opremo ter rezervnimi deli in komponentami za navedeno, ne glede na to ali je tako blago po poreklu iz Evropske skupnosti ali ne.

(2) Paravojaška oprema iz prejšnjega odstavka vključuje zlasti:

(a) akustične naprave, ki jih proizvajalec ali dobavitelj predstavlja kot primerne za obvladovanje nemirov, in njihove posebej izdelane sestavne dele;

(b) ščite za uporabo v nemirih in policijske neprebojne ščite ter njihove posebej izdelane sestavne dele;

(c) lisice, izdelane za omejevanje gibanja ljudi, katerih največja skupna dimenzija, vključno z verigo, pri merjenju od zunanjega roba enega okova do zunanjega roba drugega, v zaklenjenem stanju je od 240 mm do 280 mm;

(d) pasove za uporabo elektrošoka, izdelane za omejevanje gibanja ljudi z elektrošokom z največjo napetostjo prostega teka 10 000 voltov;

(e) vodne topove in njihove posebej izdelane sestavne dele;

(f) vozila za obvladovanje nemirov, posebej izdelana ali prirejena tako, da jih je mogoče naelektriti zaradi odganjanja protestnikov, in njihove v ta namen posebej izdelane ali prirejene sestavne dele;

(g) pištole z električnim nabojem z največjo napetostjo prostega teka 10 000 voltov;

(h) sestavne dele, posebej izdelane ali prirejene za prenosne pripomočke, izdelane ali prirejene za obvladovanje nemirov ali za samozaščito z uporabo elektrošoka (vključno s palicami in ščiti za povzročanje elektrošoka, pištolami za omamljanje in takimi z električnimi naboji);

(i) gumijevke, palice za obvladovanje nemirov in podobne pripomočke za kazenski pregon;

(j) oklepne jopiče, vključno z neprebojnimi oblačili, neprebojno podlogo in zaščitnimi čeladami;

(k) biče;

(l) dele in dodatke, izdelane ali prirejene za uporabljanje v opremi, našteti v točkah od (i) do (k), ali z njo.

(3) Prvi odstavek tega člena se pod pogojem, da to vnaprej odobri ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, ne uporablja za:

– prodajo, dobavo, prenos ali izvoz nesmrtonosne vojaške opreme, namenjene izključno za humanitarno ali zaščitno uporabo ali programe Organizacije združenih narodov, Evropske unije in Evropske skupnosti za vzpostavljanje institucij ali operacije Evropske unije in Organizacije združenih narodov za krizno upravljanje;

– dobavo, prenos ali izvoz orožja in opreme iz prvega odstavka tega člena za tiste sile v Uzbekistanu, ki pomagajo Mednarodni varnostni podporni sili (ISAF) in Operaciji trajne svobode (Operation Enduring Freedom).

(4) Prvi odstavek tega člena se prav tako ne uporablja za prodajo, dobavo, prenos ali izvoz zaščitnih oblačil, skupaj z neprebojnimi jopiči in vojaškimi čeladami, ki jih v Uzbekistan izključno za osebno uporabo začasno izvozijo osebje Organizacije združenih narodov, osebje Evropske unije, Evropske skupnosti ali njenih držav članic, predstavniki množičnih občil, delavci, ki se ukvarjajo s humanitarnimi in razvojnimi dejavnostmi, ter pridruženo osebje vseh naštetih.

3. člen

(1) Vstop na ozemlje Republike Slovenije ali tranzit čez njeno ozemlje se prepreči osebam, neposredno odgovornim za vsesplošno in nesorazmerno uporabo sile v Andižanu ter za oviranje neodvisne preiskave, ki so naštete v prilogi II skupnega stališča 2005/792/SZVP z vsemi spremembami.

(2) Prejšnji odstavek se ne uporablja, kadar Republiko Slovenijo zavezujejo mednarodnopravne obveznosti, in sicer:

– kadar je Republika Slovenija gostiteljica mednarodne medvladne organizacije,

– kadar je Republika Slovenija gostiteljica mednarodne konference, ki jo skliče Organizacija združenih narodov ali katere pokroviteljica je Organizacija združenih narodov,

– na podlagi večstranskega sporazuma, ki določa privilegije in imunitete,

– kadar je Republika Slovenija gostiteljica Organizacije za varnost in sodelovanje v Evropi.

(3) O izjemah iz prejšnjega odstavka je treba ustrezno obvestiti Svet Evropske unije.

(4) Izjeme od ukrepov iz prvega odstavka tega člena se lahko dovolijo, kadar je potovanje utemeljeno z nujnimi humanitarnimi potrebami ali udeležbo na medvladnih srečanjih, vključno s tistimi, ki jih prireja Evropska unija in na katerih poteka politični dialog, s katerim se neposredno razvijajo demokracija, človekove pravice in pravna država v Uzbekistanu.

(5) Če Republika Slovenija želi odobriti izjemo na podlagi prejšnjega odstavka, mora o tem predhodno pisno obvestiti Svet Evropske unije. Šteje se, da je bila predlagana izjema dovoljena, če proti njej noben član Sveta Evropske unije ne pošlje pisnega ugovora v dveh delovnih dneh po prejemu obvestila.

(6) O odobritvi izjem po tem členu odloča ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, ki v skladu s tretjim in petim odstavkom tega člena obvešča Svet Evropske unije. Z odobritvijo izjem ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, seznani tudi policijo. Obvestilo iz prejšnjega stavka mora vsebovati seznam oseb, ki jim je bil dovoljen vstop v Republiko Slovenijo ali tranzit čez njeno ozemlje.

(7) Kadar se na podlagi drugega, četrtega in petega odstavka tega člena osebam iz prvega odstavka tega člena dovoli vstop v Republiko Slovenijo ali tranzit čez njeno ozemlje, se tako dovoljenje omeji na namen, za katerega je bilo dano, ter na osebe, na katere se nanaša.

4. člen

(1) Fizične in pravne osebe morajo ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve, v petih dneh po uveljavitvi te uredbe pisno obvestiti o vseh ukrepih, ki so jih izvedle na podlagi 2. in 3. člena te uredbe ter 2. in 3. člena uredbe 1859/2005/ES.

(2) Fizične in pravne osebe morajo ministrstvu, pristojnemu za zunanje zadeve, sporočiti podatke o poskusu storitve dejanj iz 2. in 3. člena te uredbe ter 2. in 3. člena uredbe 1859/2005/ES v 48 urah po tem, ko ugotovijo te podatke.

III. KAZENSKE DOLOČBE

5. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če v Uzbekistan prodaja, dobavlja, prenaša ali izvaža oborožitev in drugo vojaško opremo vseh vrst, vključno z orožjem in strelivom, vojaškimi vozili in opremo, paravojaško opremo ter rezervnimi deli in komponentami za navedeno, z ozemlja Republike Slovenije ali z uporabo plovil, ki plujejo pod zastavo Republike Slovenije, ali zrakoplovov, registriranih v Republiki Sloveniji, ne glede na to ali je tako blago po poreklu iz Evropske skupnosti ali ne (prvi odstavek 2. člena te uredbe).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

6. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se kaznuje za prekršek pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

– kateri koli fizični ali pravni osebi, entiteti ali ustanovi v Uzbekistanu ali za uporabo v tej državi neposredno ali posredno proda, dobavi, prenese ali izvozi opremo, ki bi se lahko uporabila za notranjo represijo in je navedena v prilogi I k uredbi 1859/2005 (točka (a) 2. člena uredbe 1859/2005/ES);

– kateri koli fizični ali pravni osebi, entiteti ali ustanovi v Uzbekistanu ali za uporabo v tej državi neposredno ali posredno zagotavlja tehnično pomoč v zvezi z opremo iz prejšnje alineje (točka (b) 2. člena uredbe 1859/2005/ES);

– kateri koli fizični ali pravni osebi, entiteti ali ustanovi v Uzbekistanu ali za uporabo v tej državi neposredno ali posredno zagotavlja financiranje ali finančno pomoč v zvezi z opremo iz prve alineje prvega odstavka tega člena (točka (c) 2. člena uredbe 1859/2005/ES);

– zavestno in namerno sodeluje pri dejavnostih, katerih namen ali učinek je neposredno ali posredno spodbujanje transakcij iz točk (a) do (c) 2. člena uredbe 1859/2005/ES (točka (d) 2. člena uredbe 1859/2005/ES).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

7. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se kaznuje za prekršek pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

– kateri koli fizični ali pravni osebi, entiteti ali ustanovi v Uzbekistanu ali za uporabo v tej državi neposredno ali posredno odobri, proda, dobavi ali zagotovi tehnično pomoč v zvezi z vojaškimi dejavnostmi ter pripravo, proizvodnjo, vzdrževanjem in uporabo oborožitve in sorodnega vojaškega materiala vseh vrst, vključno z orožjem in strelivom, vojaškimi vozili in opremo, paravojaško opremo in rezervnimi deli za prej navedeno (točka (a) 3. člena uredbe 1859/2005/ES);

– kateri koli fizični ali pravni osebi, entiteti ali ustanovi v Uzbekistanu ali za uporabo v tej državi neposredno ali posredno zagotavlja financiranje ali finančno pomoč v zvezi z vojaškimi dejavnostmi, vključno s subvencijami, posojili in izvoznimi kreditnimi zavarovanji za kakršno koli prodajo, dobavo, prenos ali izvoz orožja in sorodnega vojaškega materiala (točka (b) 3. člena uredbe 1859/2005/ES);

– zavestno in namerno sodeluje pri dejavnostih, katerih namen ali učinek je neposredno ali posredno spodbujanje transakcij iz točk (a) in (b) 3. člena uredbe 1859/2005/ES (točka (c) 3. člena uredbe 1859/2005/ES).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

8. člen

(1) Z globo od 1500 do 125 000 evrov se za prekršek kaznuje pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, če:

– ministrstva, pristojnega za zunanje zadeve, v petih dneh po uveljavitvi te uredbe pisno ne obvesti o vseh ukrepih, ki jih je izvedel na podlagi 2. in 3. člena te uredbe ter 2. in 3. člena uredbe 1859/2005/ES (prvi odstavek 4. člena te uredbe);

– ministrstvu, pristojnemu za zunanje zadeve, ne sporoči podatkov o poskusu storitve dejanj iz 2. in 3. člena te uredbe ter iz 2. in 3. člena uredbe 1859/2005/ES v 48 urah po tem, ko ugotovi te podatke (drugi odstavek 4. člena te uredbe).

(2) Z globo od 1500 do 4100 evrov se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, če stori dejanje iz prejšnjega odstavka.

(3) Z globo od 500 do 1200 evrov se za prekršek kaznuje posameznik, če stori dejanje iz prvega odstavka tega člena.

IV. NADZOR

9. člen

(1) Izvajanje določb te uredbe in uredbe 1859/2005/ES v okviru svojih pooblastil iz zadev stvarne pristojnosti organa nadzirajo pristojni inšpekcijski in carinski organi, policija ter, če gre za vojaško orožje in vojaško opremo, pristojna organizacijska enota ministrstva, pristojnega za obrambo, če gre za orožje, strelivo in gospodarska razstreliva, pa pristojna organizacijska enota ministrstva, pristojnega za notranje zadeve.

(2) Pri opravljanju nadzora iz prejšnjega odstavka smejo organi zaseči predmete, ki so bili uporabljeni ali namenjeni za prekršek ali so nastali v zvezi z njim. Ti organi morajo zasežene predmete oddati pristojnemu sodišču.

(3) O ugotovljenih kršitvah določb iz te uredbe in uredbe 1859/2005/ES organi iz prvega odstavka tega člena nemudoma obvestijo ministrstvo, pristojno za zunanje zadeve.

V. KONČNA DOLOČBA

10. člen

Ta uredba začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00724-22/2006/11
Ljubljana, dne 4. oktobra 2007
EVA 2006-1811-0089

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

4702. Uredba o dopolnitvah Uredbe o stvarnem premoženju države, pokrajin in občin

Na podlagi 39. člena Zakona o stvarnem premoženju države, pokrajin in občin (Uradni list RS, št. 14/07) izdaja Vlada Republike Slovenije

U R E D B O
o dopolnitvah Uredbe o stvarnem premoženju države, pokrajin in občin

1. člen

V Uredbi o stvarnem premoženju države, pokrajin in občin (Uradni list RS, št. 84/07) se prvi odstavek 33. člena dopolni tako, da se v zadnji alinei pika nadomesti s podpičjem ter se za njo doda nova alinea, ki se glasi:

»– o pravnih poslih iz tretjega odstavka 56. člena te uredbe.«

2. člen

Za drugim odstavkom 56. člena se doda nov, tretji odstavek, ki se glasi:

»Ne glede na določilo prvega odstavka 54. člena te uredbe in prvega odstavka tega člena lahko vlada na predlog upravljavca nepremično premoženje države izjemoma odda v najem za določen čas, ki je daljši od petih let, če za tako odločitev obstajajo posebej utemeljeni razlogi.«

Dosedanji tretji odstavek postane četrti odstavek.

3. člen

Ta uredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00714-38/2007/5
Ljubljana, dne 4. oktobra 2007
EVA 2007-3111-0066

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

4703. Uredba o spremembah Uredbe o emisiji snovi in toplote pri odvajanju odpadne vode iz naprav za proizvodnjo vodikovega peroksida in natrijevih perboratov

Na podlagi tretjega odstavka 17. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US in 33/07 – ZPNačrt) izdaja Vlada Republike Slovenije

U R E D B O
o spremembah Uredbe o emisiji snovi in toplote pri odvajanju odpadne vode iz naprav za proizvodnjo vodikovega peroksida in natrijevih perboratov

1. člen

V Uredbi o emisiji snovi in toplote pri odvajanju odpadne vode iz naprav za proizvodnjo vodikovega peroksida in natrijevih perboratov (Uradni list RS, št. 45/07) se Priloga 1 in Priloga 2 nadomestita z novima prilogama, ki sta kot Priloga 1 in Priloga 2 sestavni del te uredbe.

2. člen

Ta uredba začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00719-97/2007/5
Ljubljana, dne 4. oktobra 2007
EVA 2007-2511-0188

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

PRILOGA 1

Preglednica 1: Mejne vrednosti parametrov odpadne vode iz naprave za proizvodnjo vodikovega peroksida

Parameter odpadne vode	Izražen kot	Enota	Odvajanje neposredno in posredno v vode	Odvajanje v javno kanalizacijo
I. SPLOŠNI PARAMETRI				
Temperatura		°C	30	40
pH vrednost			6,5–9,5	6,5–9,5
Neraztopljene snovi		mg/l	50	(a)
Usedljive snovi		ml/l	0,5	10
II. BIOLOŠKI PARAMETRI				
Strupenost za vodne bolhe	S_D		4	–
III. ANORGANSKI PARAMETRI				
Celotni dušik	N	mg/l	10,0	–
Celotni fosfor	P	mg/l	2,0	–
IV. ORGANSKI PARAMETRI				
Celotni organski ogljik (TOC)		mg/l	30	–
Kemijska potreba po kisiku (KPK)	O_2	mg/l	120	–
Biokemijska potreba po kisiku	O_2	mg/l	25	–
Lahkohlapni aromatski ogljikovodiki * (BTEX)		mg/l	0,1	1,0
Polarna organska topila (b)		mg/l	(c)	5.000
Fenoli *	C_6H_5OH	mg/l	0,1	10

* označuje nevarno snov, druge oznake v preglednici pa pomenijo naslednje:

(a) mejna vrednost koncentracije neraztopljenih snovi v odpadni vodi se določi v okoljevarstvenem dovoljenju na podlagi mnenja upravljavca javne kanalizacije in komunalne ali skupne čistilne naprave kot vrednost, pri kateri ni vpliva na kanalizacijo ali čistilno napravo;

(b) topila, ki se z vodo povsem ali delno mešajo in so biološko razgradljiva;

(c) mejna vrednost je določena posredno z upoštevanjem mejne vrednosti za KPK.

Preglednica 2: Mejne vrednosti parametrov in emisijskih faktorjev odpadne vode iz naprave za proizvodnjo natrijevih perboratov

Parameter odpadne vode	Izražen kot	Enota	Odvajanje neposredno in posredno v vode	Odvajanje v javno kanalizacijo
I. SPLOŠNI PARAMETRI				
Temperatura		°C	30	40
pH vrednost			6,5–9,5	6,5–9,5
Neraztopljene snovi		mg/l	50	(a)
Usedljive snovi		ml/l	0,5	10
II. BIOLOŠKI PARAMETRI				
Strupenost za vodne bolhe	S_D		4	–
III. ANORGANSKI PARAMETRI				
Bor *	B	mg/l kg/t	300 2	300 2
Sulfat	SO_4	mg/l	(b)	200
IV. ORGANSKI PARAMETRI				
Kemijska potreba po kisiku (KPK)	O_2	mg/l kg/t	100 1,2	–
Biokemijska potreba po kisiku (BPK_5)	O_2	mg/l	25	–
Adsorbljivi organski halogeni* (AOX)	Cl	mg/l	0,1	0,1

* označuje nevarno snov, druge oznake v preglednici pa pomenijo naslednje:

(a) mejna vrednost koncentracije neraztopljenih snovi v odpadni vodi se določi v okoljevarstvenem dovoljenju na podlagi mnenja upravljavca javne kanalizacije in komunalne ali skupne čistilne naprave kot vrednost, pri kateri ni vpliva na kanalizacijo ali čistilno napravo;

(b) mejna vrednost se določi v skladu s predpisom, ki ureja emisijo snovi in toplote pri odvajanju odpadnih vod v vode in javno kanalizacijo.

PRILOGA 2

Preglednica 1: Mejne vrednosti parametrov in emisijskih faktorjev odpadne vode iz obstoječe naprave za proizvodnjo natrijevih perboratov

Parameter odpadne vode	Izražen kot	Enota	Odvajanje neposredno in posredno v vode	Odvajanje v javno kanalizacijo
I. SPLOŠNI PARAMETRI				
Temperatura		°C	30	40
pH vrednost			6,5–9,5	6,5–9,5
Neraztopljene snovi		mg/l	80	(a)
Usedljive snovi		ml/l	0,5	10
II. BIOLOŠKI PARAMETRI				
Strupenost za vodne bolhe	S_D		4	–
III. ANORGANSKI PARAMETRI				
Bor *	B	mg/l kg/t	500 5	500 5
Sulfat	SO_4	mg/l	(b)	300
IV. ORGANSKI PARAMETRI				
Kemijska potreba po kisiku (KPK)	O_2	mg/l kg/t	100 1,2	–
Biokemijska potreba po kisiku (BPK_5)	O_2	mg/l	25	–
Adsorbljivi organski halogeni * (AOX)	Cl	mg/l	0,2	0,2

* označuje nevarno snov, druge oznake v preglednici pa pomenijo naslednje:

(a) mejna vrednost koncentracije neraztopljenih snovi v odpadni vodi se določi v okoljevarstvenem dovoljenju na podlagi mnenja upravljavca javne kanalizacije in komunalne ali skupne čistilne naprave kot vrednost, pri kateri ni vpliva na kanalizacijo ali čistilno napravo;

(b) mejna vrednost se določi v skladu s predpisom, ki ureja emisijo snovi in toplote pri odvajanju odpadnih vod v vode in javno kanalizacijo.

4704. Uredba o spremembah in dopolnitvah Uredbe o omejevalnih ukrepih proti Mjanmaru (Burmi)

Na podlagi 3. člena Zakona o omejevalnih ukrepih, ki jih Republika Slovenija uvede ali izvaja skladno s pravnimi akti in odločitvami, sprejetimi v okviru mednarodnih organizacij (Uradni list RS, št. 127/06), Vlada Republike Slovenije izdaja

U R E D B O
o spremembah in dopolnitvah Uredbe o omejevalnih ukrepih proti Mjanmaru (Burmi)

1. člen

V 1. členu Uredbe o omejevalnih ukrepih proti Mjanmaru (Burmi) (Uradni list RS, št. 108/2005) se v prvem odstavku besedilo »Skupnim stališčem Sveta (ES) št. 2004/423/SZVP z dne 26. aprila 2004 o obnovi omejevalnih ukrepov proti Burmi/Mjanmaru (UL L št. 125 z dne 28. 4. 2004, str. 4, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: Stališče 2004/423)« nadomesti z besedilom »Skupnim stališčem Sveta 2006/318/SZVP z dne 27. aprila 2006 o podaljšanju omejevalnih ukrepov proti Burmi/Mjanmaru (UL L št. 116 z dne 29. 4. 2006, str. 77, z

vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: Skupno stališče 2006/318/SZVP)«.

V drugem odstavku se besedilo »Uredbe Sveta (ES) št. 798/2004 z dne 26. aprila 2004 o obnovi posebnih omejevalnih ukrepov proti Burmi/Mjanmaru in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1081/2000 (UL L št. 125 z dne 28. 4. 2004, str. 4, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: Uredba 798/2004/ES)« nadomesti z besedilom »Uredbe Sveta (ES) št. 817/2006 z dne 29. maja 2006 o obnovitvi omejevalnih ukrepov v zvezi z Burmo/Mjanmarom in o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 798/2004 (UL L št. 148 z dne 2. 6. 2006, str. 1, z vsemi spremembami; v nadaljnjem besedilu: Uredba 817/2006/ES)«.

2. člen

V 2. členu se v prvem odstavku besedilo »drugega vojaškega materiala« nadomesti z besedilom »druge vojaške opreme«, za besedilom »rezervnimi deli« se doda besedilo »komponentami«, črta se besedilo »kot tudi opremo, ki bi se lahko uporabila za notranjo represijo«, v prvi alineji drugega odstavka se črta besedilo »ali opreme, ki se lahko uporabi za notranjo represijo«. Druga in tretja alineja se črtata.

Doda se nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Paravojaška oprema iz prvega odstavka tega člena vključuje zlasti:

(a) akustične naprave, ki jih proizvajalec ali dobavitelj predstavlja kot primerne za obvladovanje nemirov, in njihove posebej izdelane sestavne dele;

(b) ščite za uporabo v nemirih in policijske neprebojne ščite ter njihove posebej izdelane sestavne dele;

(c) lisice, izdelane za omejevanje gibanja ljudi, katerih največja skupna dimenzija, vključno z verigo, pri merjenju od zunanjega roba enega okova do zunanjega roba drugega v zaklenjenem stanju je od 240 mm do 280 mm;

(d) pasove za uporabo elektrošoka, izdelane za omejevanje gibanja ljudi z elektrošokom z največjo napetostjo prostega teka 10 000 voltov;

(e) vodne topove in njihove posebej izdelane sestavne dele;

(f) vozila za obvladovanje nemirov, posebej izdelana ali prirejena tako, da jih je mogoče naelektriti zaradi odganjanja protestnikov, in njihove v ta namen posebej izdelane ali prirejene sestavne dele;

(g) pištole z električnim nabojem z največjo napetostjo prostega teka 10 000 voltov;

(h) sestavne dele, posebej izdelane ali prirejene za prenosne pripomočke, izdelane ali prirejene za obvladovanje nemirov ali za samozaščito z uporabo elektrošoka (vključno s palicami in ščiti za povzročanje elektrošoka, pištolami za omamljanje in takimi z električnimi naboji);

(i) gumijevke, palice za obvladovanje nemirov in podobne pripomočke za kazenski pregon;

(j) oklepne jopiče, vključno z neprebojnimi oblačili, neprebojno podlogo in zaščitnimi čeladami;

(k) biče;

(l) dele in dodatke, izdelane ali prirejene za uporabljanje v opremi, našteti v točkah od (i) do (k), ali z njo.«.

3. člen

V 4. členu se v prvi alineji prvega odstavka besedilo »Sveta za državni mir in razvoj« nadomesti z besedilom »Državnega sveta za mir in razvoj (State Peace and Development Council)«.

V drugem odstavku se besedilo »prilogi III Uredbe 798/2004/ES« nadomesti z besedilom »prilogi I k Skupnemu stališču 2006/318/SZVP«.

4. člen

V 6. členu se črta prvi odstavek, v drugem odstavku, ki postane edini odstavek tega člena, pa se besedilo »člena 8 (a) Uredbe 798/2004/ES« nadomesti z besedilom »člena 9 Uredbe 817/2006/ES«.

5. člen

V 7. členu se besedilo »Uredbe 798/2006/ES« nadomesti z besedilom »Uredbe 817/2006/ES«.

6. člen

V 10., 11., 12., 13., 14. in 15. členu se v vseh alineah prvih odstavkov besedilo »Uredbe 798/2004/ES« nadomesti z besedilom »Uredbe 817/2006/ES«, besedilo »od 100.000 do 30,000.000 tolarjev se kaznuje za prekršek pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik« v prvih odstavkih navedenih členov ter 8. in 9. člena pa se nadomesti z besedilom »od 1500 do 125 000 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost«.

Besedilo drugih in tretjih odstavkov 8., 9., 10., 11., 12., 13., 14. in 15. člena se črta in se nadomesti z novim drugim odstavkom, ki se glasi:

»Z globo od 1500 do 4100 eurov se za prekršek kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ki stori dejanje iz prejšnjega odstavka.«

V četrtih odstavkih 8., 9., 10., 11., 12., 13., 14. in 15. člena, ki postanejo tretji odstavki, se besedilo »od 10.000 do 300.000 tolarjev » nadomesti z besedilom »od 500 do 1200 eurov«.

V 8. členu se v prvi alinei prvega odstavka besedilo »drug vojaški material« nadomesti z besedilom »drugo vojaško opremo«, za besedilom »rezervnimi deli« se doda besedilo »komponentami«, črta se besedilo »kot tudi opremo, ki bi se lahko uporabila za notranjo represijo«, za besedilom v oklepaju pa se doda besedilo »in 3. člen Uredbe 817/2006/ES«.

V 13. členu se v vseh alineah prvega odstavka besedilo »8. a člena« nadomesti z besedilom »9. člena«, v 14. členu pa prav tako v vseh alineah prvega odstavka besedilo »9. člena« z besedilom »8. člena«.

V 15. členu se črta prva alinea prvega odstavka, v drugi alinei pa se številka »8. a« nadomesti s številko »9« in se črta besedilo v oklepaju »drugi odstavek«.

7. člen

V 16. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»Izvajanje določb te uredbe in uredbe 817/2006/ES v okviru svojih pooblastil iz zadev stvarne pristojnosti organa nadzirajo pristojni inšpekcijski in carinski organi, policija, pristojni nosilci javnih pooblastil, če gre za vojaško orožje in vojaško opremo, pristojna organizacijska enota ministrstva, pristojnega za obrambo, če gre za orožje, strelivo in gospodarska razstreliva pa pristojna organizacijska enota ministrstva, pristojnega za notranje zadeve.«.

V tretjem odstavku se besedilo »Uredbe 798/2004/ES« nadomesti z besedilom »Uredbe 817/2006/ES«.

8. člen

Ta uredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00724-42/2007
Ljubljana, dne 4. oktobra 2007
EVA 2007-1811-0059

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

MINISTRSTVA

4705. Pravilnik o načinu usposabljanja lovcev za prvi pregled uplenjene divjadi

Na podlagi 76. člena in v zvezi s prvim odstavkom 23. člena Zakona o veterinarskih merilih skladnosti (Uradni list RS, št. 93/05) izdaja minister za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano

PRAVILNIK
o načinu usposabljanja lovcev za prvi pregled uplenjene divjadi

1. člen

(vsebina pravilnika)

S tem pravilnikom se za izvajanje poglavja I oddelka IV Priloge III Uredbe (ES) št. 853/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o posebnih higienskih pravilih za živila živalskega izvora (UL L št. 139 z dne 30. 4. 2004, str. 55) (v nadaljnjem besedilu: Uredba 853/2004/ES), zadnjič spremenjene z Uredbo Sveta (ES) št. 1791/2006 z dne 20. novembra 2006 o prilagoditvi nekaterih uredb ter odločb in sklepov na področjih prostega pretoka blaga, prostega gibanja oseb, prava družb, politike konkurence, kmetijstva (vključno z veterinarsko in fitosanitarno zakonodajo), prometne politike, obdavčitve, statistike, energetike, okolja, sodelovanja na področjih pravosodja in notranjih zadev, carinske unije, zunanjih odnosov, skupne zunanje in varnostne politike ter institucij zaradi pristopa Bolgarije in Romunije (UL L št. 363 z dne 20. decembra 2006, str. 1) določa način usposabljanja lovcev, vsebino programa ter opravljanje izpita za pridobitev statusa usposobljene osebe za prvi pregled uplenjene divjadi.

2. člen

(usposobljena oseba)

(1) Status usposobljene osebe lahko pridobi lovec, če opravi usposabljanje in izpit v skladu z določbami tega pravilnika.

(2) Šteje se, da imajo status usposobljene osebe tudi lovci, ki so doktorji veterinarske medicine.

3. člen

(usposabljanje)

(1) Usposabljanje in izpite organizira lovska organizacija, ki zagotovi predavatelje in program v skladu z določbami tega pravilnika.

(2) Predavatelj mora biti doktor veterinarske medicine. Predavatelj za vsebine iz točke (d) četrtega odstavka poglavja I oddelka IV Priloge III Uredbe 853/2004/ES je lahko le uradni veterinar.

4. člen

(program)

(1) Usposabljanje mora potekati po programu, katerega za tekoče leto na podlagi predložene vloge lovske organizacije predhodno odobri glavni urad Veterinarske uprave Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: VURS).

(2) Vloga za potrditev programa usposabljanja mora vsebovati:

– katalog znanj z vsebinami iz četrtega odstavka poglavja I oddelka IV Priloge III Uredbe 853/2004/ES,

– seznam predavateljev z dokazili, da gre za doktorje veterinarske medicine, ali z navedbo, da gre za uradne veterinarje.

(3) Program usposabljanja mora trajati najmanj 12 šolskih ur in obsega naslednje vsebine:

– običajna anatomija, psihologija in vedenje divjadi – 2 uri;

– neobičajno vedenje in patološke spremembe divjadi zaradi bolezni, onesnaženja okolja ali drugih dejavnikov, ki lahko vplivajo na zdravje ljudi po zaužitju – 5 ur;

– higienski predpisi in ustrezne tehnike za ravnanje, prevoz, evisceracijo itd. divjadi po uplenitvi – 3 ure;

– zakonodaja in upravne določbe o pogojih za javno zdravstveno varstvo in zdravstveno varstvo živali ter higienski pogoji, ki urejajo dajanje divjadi na trg – 2 uri.

5. člen

(organizacija usposabljanja)

(1) Kraj in čas usposabljanja ter opravljanja izpita določi lovska organizacija, ki zagotovi tudi učne pripomočke.

(2) Vse stroške, nastale z usposabljanjem in opravljanjem izpita, krije lovska organizacija.

(3) Po končanem usposabljanju opravljajo udeleženci izpit pred komisijo, ki jo imenuje lovska organizacija in jo sestavljata najmanj dva člana, od katerih mora biti eden uradni veterinar. Udeležencem, ki izpit uspešno opravijo, izda lovska organizacija potrdilo, da so usposobljeni za opravljanje prvega pregleda uplenjene divjadi v skladu z Uredbo 853/2004/ES.

(4) Lovska organizacija mora po končanem usposabljanju na glavni urad VURS posredovati seznam usposobljenih oseb z navedbo datumov opravljanja usposabljanja in opravljenega izpita.

6. člen

(obnavljanje znanj)

Usposobljene osebe iz prvega odstavka 2. člena tega pravilnika morajo vsakih pet let obnavljati znanje na 4-urnem obnovitvenem tečaju, ki ga organizira lovska organizacija. Tečaj obsega novosti zadnjih petih let na področjih iz tretjega odstavka 4. člena tega pravilnika. O udeležbi na usposabljanju izda lovska organizacija udeležencem potrdila, seznam udeležencev pa posreduje na glavni urad VURS.

7. člen

(prehodne določbe)

(1) Osebam, ki so pridobile status lovskega preglednika po Pravilniku o pogojih za zbiranje uplenjene divjadi, veterinarski pregled, proizvodnjo mesa in oddajo uplenjene divjadi v promet (Uradni list RS, št. 81/02), se prizna status usposobljene osebe po tem pravilniku.

(2) Osebam, ki so opravile usposabljanje po programu v skladu z poglavjem I oddelka IV Priloge III Uredbe 853/2004/ES in katerega je potrdil glavni urad VURS pred uveljavitvijo tega pravilnika, se prizna status usposobljene osebe po tem pravilniku.

8. člen

(začetek veljavnosti)

Ta pravilnik začne veljati osmi dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 007-33/2007
Ljubljana, dne 3. oktobra 2007
EVA 2007-2311-0106

Iztok Jarc l.r.
Minister
za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano

4706. Pravilnik o prenehanju koncesije za opravljanje javne veterinarske službe

Na podlagi drugega odstavka 68. člena Zakona o veterinarstvu (Uradni list RS, št. 33/01, 110/02 – ZGO-1, 45/04 – ZdZPKG, 62/04 – odločba US in 93/05 – ZVMS) izdaja minister za kmetijstvo gozdarstvo in prehrano

PRAVILNIK
o prenehanju koncesije za opravljanje javne veterinarske službe

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

Ta pravilnik podrobneje ureja prenehanje koncesije za opravljanje javne veterinarske službe (v nadaljnjem besedilu: koncesija).

2. člen

(1) Koncesija preneha:
– z odvzemom;
– s prenehanjem koncesijske pogodbe.

(2) Informacijo o prenehanju koncesije objavi Veterinarska uprava Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: VURS) na spletnih straneh http//:www.vurs.si/.

II. ODVZEM KONCESIJE

3. člen

(1) Koncesija se odvzame, če so pri koncesionarju podane naslednje nepravilnosti:
– ne začne opravljati koncesijske dejavnosti v dogovorjenem roku;
– ne izpolnjuje higiensko-tehničnih ali kadrovskih pogojev;
– pri delu ne upošteva predpisov, pogodbe ali dovoljenj;
– ne izpolnjuje več pogojev za pridobitev koncesije ali je v vlogi podal neresnične podatke;
– sam ali veterinar, ki je pri njemu zaposlen ravna nestrokovno ali malomarno, dejanja oziroma opustitve pa negativno vplivajo ali bi lahko negativno vplivale na zdravje ljudi ali živali;
– ne vodi prepisanih evidenc ali ne pošilja predpisanih poročil oziroma jih pošilja neredno;
– ne spoštuje rokov za izvedbo storitev v skladu s predpisi;
– nepravilno obračunava storitve;
– ne ravna v skladu z odločbami, izdanimi v okviru inšpekcijskega nadzora nad koncesijo;
– ne pristane na spremembe koncesijske pogodbe, ki so posledica višje sile.

Za višjo silo se štejejo zlasti:
– spremembe predpisov, ki vplivajo na koncesijsko pogodbo;
– spremenjene okoliščine, ki jih ni bilo možno predvideti ob sklenitvi koncesijske pogodbe.

4. člen

(1) VURS odvzame koncesijo z odločbo v upravnem postopku za obdobje od enega meseca do enega leta. V času prepovedi lahko prenese VURS koncesijo na drugega koncesionarja brez javnega razpisa, razen v primeru koncesije za osemenjevanje živali, ki je podeljena imetniku živali.

(2) Če so podani razlogi za začasen odvzem koncesije več kot dvakrat v zadnjih petih letih, se koncesija trajno odvzame in prenese na drugega koncesionarja na podlagi javnega razpisa. Do izbire novega koncesionarja lahko prenese VURS izvajanje javne veterinarske službe na drugega koncesionarja brez javnega razpisa.

(3) Če se nepravilnosti nanašajo le na določen del dejavnosti, ki jih opravlja koncesionar na podlagi koncesijske pogodbe, lahko VURS omeji odvzem koncesije le na tisti del dejavnosti, na katerega se nepravilnost nanaša.

5. člen

(1) Koncesija se lahko vrne, če koncesionar obvesti VURS, da zaposleni, ki je povzročil nepravilnost, ki je razlog za odvzem koncesije, ne opravlja več nalog iz koncesijske pogodbe za čas, ki je naveden v odločbi o odvzemu koncesije, ali mu je prenehalo delovno razmerje.

(2) Če veterinar iz prejšnjega odstavka kljub prepovedi opravlja naloge javne veterinarske službe, VURS koncesionarju odvzame koncesijo v skladu z odločbo iz prejšnjega odstavka in izvajanje javne veterinarske službe prenese na drugega koncesionarja brez javnega razpisa.

III. PRENEHANJE KONCESIJSKE POGODBE

6. člen

Koncesijska pogodba preneha:
– s pretekom časa, za katerega je bila sklenjena;
– na podlagi pisne odpovedi;
– v primeru stečaja koncesionarja, z dnem nastanka pravnih posledic stečajnega postopka;
– v primeru likvidacije, z dnem prenehanja koncesionarja.

7. člen

(1) V primeru pisne odpovedi koncesijske pogodbe preneha koncesija v šestih mesecih po prejemu pisne odpovedi katerekoli od strank. V času odpovednega roka je koncesionar dolžan opravljati dejavnosti javne veterinarske službe v skladu z določili sklenjene koncesijske pogodbe.

(2) V primeru pisne odpovedi, stečaja ali likvidacije se koncesija prenese na drugega koncesionarja na podlagi javnega razpisa. Do izbire novega koncesionarja lahko prenese VURS izvajanje javne veterinarske službe na drugega koncesionarja brez javnega razpisa.

IV. KONČNA DOLOČBA

8. člen

Ta pravilnik začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 007-40/2007
Ljubljana, dne 3. oktobra 2007
EVA 2005-2311-0211

Iztok Jarc l.r.
Minister
za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano

4707. Pravilnik o spremembah Pravilnika o potrjevanju dokončnosti in pravnomočnosti upravnih aktov

Na podlagi šestega odstavka 322. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 105/06 – ZUS-1) in drugega odstavka 74. člena Zakona o državni upravi (Uradni list RS,

št. 113/05 – uradno prečiščeno besedilo) izdaja minister za javno upravo

PRAVILNIK
o spremembah Pravilnika o potrjevanju dokončnosti in pravnomočnosti upravnih aktov

1. člen

V Pravilniku o potrjevanju dokončnosti in pravnomočnosti upravnih aktov (Uradni list RS, št. 43/05) se v 4. in 5. členu beseda »šifra« v vseh sklonih nadomesti z besedo »številka« v ustreznem sklonu.

2. člen

7. člen se spremeni tako, da se glasi:

»7. člen

Potrdilo izda predstojnik organa oziroma uradna oseba, ki jo za to pooblasti.«.

3. člen

Ta pravilnik začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 007-1727/2007-4
Ljubljana, dne 3. oktobra 2007
EVA 2007-3111-0065

dr. Gregor Virant l.r.
Minister
za javno upravo

4708. Sklep o izdaji Drugega dopolnila k Drugi izdaji Slovenskega dodatka k Evropski farmakopeji

Na podlagi prvega odstavka 20. člena Zakona o zdravilih (Uradni list RS, št. 31/06) izdaja ministrica za zdravje

SKLEP
o izdaji Drugega dopolnila k Drugi izdaji Slovenskega dodatka k Evropski farmakopeji

1

Dne 27. julija 2007 je Javna agencija Republike Slovenije za zdravila in medicinske pripomočke izdala in založila Drugo dopolnilo k Drugi izdaji Slovenskega dodatka k Evropski farmakopeji – Formularium Slovenicum (FS 2.2).

2

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 72-25/2007
Ljubljana, dne 21. septembra 2007
EVA 2007-2711-0082

Zofija Mazej Kukovič l.r.
Ministrica
za zdravje

USTAVNO SODIŠČE

4709. Odločba o oceni ustavnosti 1. in 3. člena Zakona o dopolnitvi Zakona o Državnem svetu

Številka: U-I-322/05-10
Datum: 4. 10. 2007

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti, začetem z zahtevo Državnega sveta, ki ga zastopa predsednik Janez Sušnik, na seji 4. oktobra 2007

odločilo:

1. Člen 1 in 3 Zakona o dopolnitvah Zakona o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 76/05) sta v neskladju z Ustavo, kolikor se nanašata na funkcijo predsednika Državnega sveta.

2. Državni zbor mora ugotovljeno neskladje z Ustavo odpraviti v šestih mesecih po objavi te odločbe v Uradnem listu Republike Slovenije.

Obrazložitev

A.

1. Predlagatelj izpodbija Zakon o dopolnitvah Zakona o Državnem svetu (v nadaljevanju ZDSve-A), ker preprečuje, da bi se funkcije v Državnem svetu opravljale poklicno, in ker z uveljavitvijo te ureditve določa za poklicne funkcionarje prenehanje delovnega razmerja v Državnem svetu in do izteka mandata nepoklicno opravljanje funkcije. Predlagatelj svoje očitke osredotoča na funkcijo predsednika Državnega sveta. Izpodbijani ureditvi očita nasprotje s členi 1, 2, 3 ter 96 in 97 Ustave. V nasprotju z načelom demokratičnosti, z načelom pravne države in z načelom delitve oblasti naj bi povzročila organizacijsko destabilizacijo Državnega sveta, ogrozila njegovo usposobljenost za opravljanje ustavnih nalog, posegla v poslovniško avtonomijo in s tem v ustavni položaj Državnega sveta. V zvezi s funkcijo predsednika Državnega sveta naj bi posegla tudi v načelo varstva zaupanja v pravo, ker je način opravljanja te funkcije spremenila med njenim trajanjem. Pri sprejemanju zakona naj bi bila kršena pravila zakonodajnega postopka, ker je bil zakon sprejet po skrajšanem postopku, čeprav naj ne bi šlo za enostavno spremembo, in ker zakon ni bil sprejet z dvotretjinsko večino vseh poslancev, tako kot je bil sprejet Zakon o Državnem svetu (Uradni list RS, št. 44/92 – v nadaljevanju ZDSve). Vladi očita prekoračitev pooblastil, ker je predlagala izpodbijani zakon, ne da bi prej predlagala oceno ustavnosti dotedanje poslovniške ureditve poklicnega načina opravljanja funkcije predsednika Državnega sveta. Obširno navaja argumente za dvodomnost zakonodajnega telesa.

2. Državni zbor na zahtevo ni odgovoril. Vlada v mnenju navaja, da je bil cilj izpodbijanega zakona natančneje urediti položaj predsednika, podpredsednika in članov Državnega sveta in prekiniti z Ustavo in z zakonom neusklajeno stanje glede načina opravljanja navedenih funkcij. Meni, da je ustavodajalec imel namen razlikovati med funkcijami državnega svetnika in poslanca Državnega zbora s tem, ko je za poslance določil, da dobivajo plačo ali nadomestilo (95. člen Ustave). Glede na to naj že ZDSve ne bi omogočal poklicnega opravljanja funkcij v Državnem svetu. Vendar pa je takšno ureditev uveljavil Poslovnik Državnega sveta (Uradni list RS, št. 44/93

in nasl.). [1] Vlada se glede te poslovniške ureditve sklicuje na sklep Ustavnega sodišča št. U-I-428/02 z dne 18. 11. 2004, po katerem ta ne pomeni podlage za izplačilo plače predsednika Državnega sveta. Vlada tudi pojasnjuje, da se vsebina izpodbijane dopolnitve nanaša na organizacijo Državnega sveta, za kar Ustava ne določa zahtevnejše večine za sprejem zakona, tako kot to velja za volitve v Državni svet. Izpodbijana novela naj bi pomenila le implementacijo že prej veljavnega sistema organizacije Državnega sveta, zato naj ne bi šlo za spremembe zakonodajne politike. Meni, da z vložitvijo predloga izpodbijanega zakona ni prekoračila svojih pristojnosti, saj že Ustava določa, da ima Vlada zakonodajno pobudo.

B.

3. V ZDSve-A se 1. člen glasi: »Funkcija predsednika in podpredsednika je častna in se opravlja nepoklicno.«, 3. člen pa se glasi: »Z dnem uveljavitve tega zakona predsedniku, podpredsedniku in članom državnega sveta, ki svojo funkcijo opravljajo poklicno, preneha delovno razmerje v državnem svetu. Svojo funkcijo do izteka mandata opravljajo nepoklicno.«

4. Ustava določa, da je Državni svet zastopstvo nosilcev socialnih, gospodarskih, poklicnih in lokalnih interesov in določa njegovo sestavo (prvi in drugi odstavek 96. člena). Glede na svoje ustavne naloge (97. člen Ustave) Državni svet opravlja iniciativno, suspenzivno in svetovalno funkcijo v razmerju do Državnega zbora. Predlaga lahko sprejem zakonov, zahteva razpis zakonodajnega referenduma ali uvedbo parlamentarne preiskave ali zahteva od Državnega zbora, da o že sprejetem zakonu ponovno odloča, kjer je za sprejem zakona potrebna zahtevnejša večina, kakor tudi, da po lastni presoji ali na zahtevo Državnega zbora temu daje mnenja o vseh zadevah iz njegove pristojnosti.[2] Gre torej za organ, ki deluje v okviru zakonodajne funkcije in njegova vloga pomeni korekcijski mehanizem zakonodajne oblasti Državnega zbora.[3] Ustava ne ureja funkcij v Državnem svetu in načina njihovega opravljanja, razen nezdružljivosti in imunitete članov Državnega sveta (100. člen). Organizacijo Državnega sveta Ustava v celoti prepušča zakonu (tretji odstavek 96. člena),[4] določa pa, da ima Državni svet poslovnik (101. člen). Glede na to so pooblastila zakonodajalcu, kako organizirati ta organ široka, spoštovati pa mora z Ustavo določen položaj Državnega sveta in zagotoviti izvajanje z Ustavo določenih nalog.

5. Temeljna vprašanja organizacije Državnega sveta so urejena z Zakonom o državnem svetu (Uradni list RS, št. 44/92, 76/05, 100/05 – ur. p. b. – v nadaljevanju ZDSve).[5] Ob sprejemu tega zakona leta 1992 je bilo določeno, da je funkcija člana Državnega sveta častna (prvi odstavek 62. člena), predsedniku pa so bile dodeljene naloge predstavljanja, pripravljanja, sklicevanja in vodenja sej tega organa ter usklajevanja njegovega dela z delom Državnega zbora (prvi odstavek 44. člena). V Državnem svetu se je do izpodbijane novele ZDSve-A funkcija predsednika opravljala poklicno, najprej na podlagi sklepov Državnega sveta, od leta 1993 pa na podlagi Poslovnika Državnega sveta (100. člen). Po uveljavitvi izpodbijanega zakona Državni svet ni spremenil svojega poslovnika, spremenil pa je sklep o izplačilih za opravljanje funkcije predsednika in sekretarja Državnega sveta.

6. Predlagatelj med drugim očita izpodbijani noveli ZDSve-A poseg v ustavni položaj tega organa in ogrožanje izvrševanja z Ustavo določenih nalog, za kar navaja argumente v zvezi s funkcijo predsednika Državnega sveta, ki se po izpodbijani ureditvi opravlja nepoklicno.

7. Iz dosedanjih odločitev Ustavnega sodišča v zvezi z načinom opravljanja funkcije predsednika Državnega sveta izhaja, da sklepa Državnega sveta o poklicnem opravljanju funkcije predsednika Državnega sveta ter o določitvi in izplačevanju njegove plače »nista predpisa, nimata pravnih učinkov ter zato ne zavezujeta državnih organov«, ter da »so vprašanja, ki jih urejata, zakonska materija« (sklep Ustavnega sodišča št. U-I-71/93 z dne 2. 12. 1993, Uradni list RS, št. 3/94 in Odl. US II, 114), kakor tudi, da Poslovnik Državnega sveta »ne pomeni pravne podlage za izplačilo plače predsednika Državnega sveta« in da »ima predsednik Državnega sveta poleg pravic in dolžnosti člana Državnega sveta še dodatne naloge, način plačila za njihovo opravljanje pa v ZDSve ni urejen« (sklep Ustavnega sodišča št. U-I-428/02). Glede na povedano je treba presoditi, ali je ureditev, po kateri predsednik Državnega sveta funkcijo opravlja nepoklicno, v skladu z ustavno vlogo Državnega sveta.

8. Večina nalog Državnega sveta je vezanih na zakonodajni postopek v širšem smislu,[6] nekatere od teh se lahko izvršijo le v kratkih ustavnih, zakonskih ali poslovniških rokih (t.i. suspenzivni veto, zahteva za razpis zakonodajnega referenduma, mnenje k predlogu zakona, ki se obravnava po nujnem postopku). Zakonodajalec ima pri določitvi organizacije Državnega sveta široko polje presoje, vendar pa mora Državni svet organizirati tako, da je zagotovljeno zastopstvo z Ustavo določenih interesov in da je zagotovljen njihov stalen vpliv na odločitve v Državnem zboru. Ta namen je mogoče doseči na več načinov, vendar mora vsak sistem organizacije zagotavljati učinkovito izvrševanje nalog tega državnega organa. Tudi ureditev načina opravljanja funkcij v Državnem svetu mora slediti tem ustavnim okvirom.

9. ZDSve v 62. členu določa, da je funkcija člana Državnega sveta častna in se opravlja nepoklicno. To pomeni, da je organizacija dela v Državnem svetu zasnovana tako, da zagotavlja tesen stik članov z interesi, ki jih v Državnem svetu zastopajo. Tak način omogoča članom, da v Državni svet prenašajo stališča posameznih interesov neposredno iz okolij, kjer so poklicno aktivni. Po drugi stani pa mora zakonodajalec s sistemom organizacije zagotoviti, da Državni svet vedno odigra svojo ustavno vlogo. Predsednik Državnega sveta ima po 44., 53. in 55. členu ZDSve posebne naloge, povezane z vodenjem in s predstavljanjem tega organa ter s sodelovanjem z Državnim zborom. Njegova vloga in odgovornost sta ob prevladujoče nepoklicnem opravljanju funkcij v Državnem svetu še posebej poudarjeni. Zato je pri določitvi načina opravljanja funkcije predsednika Državnega sveta treba dati prednost njegovi tesnejši povezanosti z delovanjem tega organa kot celote v razmerju do njegove siceršnje funkcije člana tega organa.

10. Vodstvene funkcije v državnem organu so že po naravi stvari povezane z odgovornostjo za učinkovito izvrševanje ustavnih ali zakonskih pristojnosti. Državni svet sicer neposredno ne izvršuje oblastvenih funkcij,[7] na podlagi ustavnih nalog pa sodeluje z Državnim zborom v okviru izvrševanja zakonodajne funkcije. Poslanci svojo funkcijo opravljajo poklicno, glede na to zakonodajna dejavnost poteka neprestano, razen v parlamentarnih počitnicah. Zato je za učinkovito delo

---

[1] V Poslovniku Državnega sveta se 100. člen glasi:

»(1) Predsednik državnega sveta opravlja svojo funkcijo poklicno.

(2) Državni svet lahko na predlog predsednika državnega sveta, komisije ali ene od interesnih skupin sklene z večino glasov vseh državnih svetnikov, da bo svojo funkcijo poklicno opravljal tudi kateri od drugih državnih svetnikov.«

[2] Grad, Kaučič, Ribičič, Kristan, Državna ureditev Republike Slovenije, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana 1996, str.131.

[3] Prav tam, str. 129.

[4] O dekonstitucionalizaciji določenega vprašanja glej F. Grad, Parlament in vlada, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana 2000, str. 112.

[5] Ta zakon v prvem delu ureja volitve v Državni svet, v drugem delu pa njegovo organizacijo. Tretji del tega zakona so prehodne in končne določbe, ki vsebujejo posebne določbe za prve volitve članov Državnega sveta.

[6] Glej odločbo US št. U-I-104/01 z dne 18. 6. 2001, Uradni list RS, št. 52/01 in OdlUS X, 123.

[7] Grad, Kaučič, Ribičič, Kristan, Državna ureditev Republike Slovenije, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana 1996, str.129.

Državnega sveta bistveno zagotoviti stalno razpoložljivost njegovega predsednika, da bi se Državni svet na aktivnosti Državnega zbora lahko pravočasno odzval. Ureditev, ki tega ne zagotavlja, bi lahko pomenila oviro pri izvrševanju vodstvenih odgovornosti predsednika Državnega sveta in v posledici oteževanje izvrševanja ustavne vloge tega organa.

11. Nepoklicno opravljanje funkcije predsednika Državnega sveta glede na povedano vsebuje možnosti za nastanek položajev, v katerih Državni svet ne bi mogel učinkovito izvajati svoje ustavne vloge. Zato je izpodbijana ureditev v neskladju z ustavnim položajem tega organa iz 96. in 97. člena Ustave. Ker je Ustavno sodišče ugotovilo navedeno neskladje z Ustavo, ni presojalo še drugih očitkov, ki jih uveljavlja predlagatelj.

12. Ustavno sodišče izpodbijane ureditve ni razveljavilo, ker bi s tem povzročilo stanje, ki bi bilo prav tako v neskladju z Ustavo. Zakon namreč ne bi vseboval ureditve poklicnega opravljanja funkcije predsednika Državnega sveta in določitve njegove plače. Zato je za del izpodbijane zakonske ureditve ugotovilo neskladje z Ustavo in zakonodajalcu naložilo, naj ZDSve v kratkem roku uskladi z Ustavo.

C.

13. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi 48. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – ur. p. b. – ZUstS) v sestavi: predsednik dr. Janez Čebulj ter sodnice in sodniki dr. Zvonko Fišer, dr. Franc Grad, Lojze Janko, mag. Marija Krisper Kramberger, Milojka Modrijan, dr. Ciril Ribičič, dr. Mirjam Škrk in Jože Tratnik. Odločbo je sprejelo soglasno.

Predsednik
dr. Janez Čebulj l.r.

4710. Odločba o zavrnitvi ustavne pritožbe

Številka: Up-2597/07-17
Datum: 4. 10. 2007

O D L O Č B A

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi Igorja Drakslerja iz Škofje Loke, ki ga zastopa Odvetniška družba Matoz, o. p., d. n. o., Divača, na seji 4. oktobra 2007

o d l o č i l o:

Ustavna pritožba zoper sodbo Upravnega sodišča št. U 2936/2006 z dne 11. 7. 2007 se zavrne.

O b r a z l o ž i t e v

A.

1. Upravno sodišče je z izpodbijano sodbo ugodilo pritožbi županskega kandidata Dušana Krajnika, odpravilo sklepe Občinske volilne komisije Občine Škofja Loka (v nadaljevanju OVK), razveljavilo glasovanje na lokalnih volitvah leta 2006 na treh voliščih v Občini Škofja Loka (voliščih št. 1, 7 in 17) ter naložilo OVK, naj razpiše ponovne volitve v obsegu, v katerem je glasovanje razveljavilo.

2. Pritožnik v ustavni pritožbi zatrjuje kršitev 2., 14., 22., 43. in 44. člena, četrtega odstavka 153. člena in 155. člena Ustave. Meni, da izpodbijana odločitev odstopa od ustaljene sodne prakse, ker naj bi sicer sodišče v takšnih primerih ugotavljalo, ali je zaradi sodelovanja ožjega sorodnika kandidata prišlo do konkretnih nepravilnosti pri delu volilnega odbora. Zaradi tega in zato, ker naj bi Upravno sodišče napačno razlagalo učinke t. i. ugotovitvene odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-468/06 z dne 17. 5. 2007 (Uradni list RS, št. 46/07), naj bi bila odločitev tudi očitno napačna. S tem, da je Upravno sodišče samo zapolnilo ugotovljeno pravno praznino, naj bi pritožniku kršilo tudi pasivno volilno pravico in posledično poseglo v njegovo že pridobljeno pravico do sodelovanja pri upravljanju javnih zadev. Odstop od sodne prakse utemeljuje še z navedbo, da je sodišče v nasprotju s sodno prakso odločalo v sporu polne jurisdikcije, čeprav za takšno odločanje niso bili izpolnjeni zakonski pogoji. Sklicuje se na sodbo Vrhovnega sodišča št. I Up 304/2005 z dne 25. 8. 2005. Odločitev naj ne bi bila v skladu s sodno prakso tudi zato, ker sodišče ni odločilo v roku iz drugega odstavka 101. člena Zakona o lokalnih volitvah (Uradni list RS, št. 72/93 in nasl. – v nadaljevanju ZLV). Zaradi prekoračitve roka naj bi bila odločitev tudi v neskladju z načelom pravne države iz 2. člena Ustave. Zatrjuje, da je obrazložitev izpodbijane odločbe tako pomanjkljiva (iz sodbe naj ne bi bili razvidni razlogi, iz katerih je sodišče odpravilo sklepa OVK in Občinskega sveta Občine Škofja Loka (v nadaljevanju OS), da odločbe ni moč preizkusiti. Stališče Upravnega sodišča, po katerem že samo dejstvo, da je član volilnega odbora sin kandidata, ustvarja takšno stopnjo videza neobjektivnosti in pristranskosti, ki pomeni kršitev pasivne volilne pravice, zaradi česar je treba volitve razveljaviti, naj bi bilo tudi v neskladju z načelom pravne države, načelom zakonitosti, pravne varnosti oziroma zaupanja v pravo in prepovedi retroaktivne veljavnosti.

3. Senat Ustavnega sodišča je s sklepom št. Up-2597/07 z dne 6. 8. 2007 ustavno pritožbo sprejel v obravnavo in do končne odločitve zadržal izvrševanje izpodbijane sodne odločbe. V skladu z drugim odstavkom 56. člena Zakona o Ustavnem sodišču, Uradni list RS, št. 64/07 – ur. p. b. – v nadaljevanju ZUstS) je Ustavno sodišče ustavno pritožbo poslalo strankama z nasprotnim interesom v upravnem sporu (Dušanu Krajniku in Branku Koscu). Dušan Krajnik v odgovoru navaja, da bi moralo Ustavno sodišče pritožnikovo ustavno pritožbo zaradi pomanjkanja pravnega interesa zavreči. Sicer pa meni, da je odločitev Upravnega sodišča pravilna in da z njo pritožniku ni bila kršena nobena človekova pravica ali temeljna svoboščina. Meni, da je odločitev tudi v skladu z odločitvami Ustavnega sodišča, zlasti z odločitvijo v odločbi št. U-I-468/06. V potrditev ugotovitvi Upravnega sodišča, da je prišlo do kršitve njegove pasivne volilne pravice na abstraktnem nivoju, navaja domnevne kršitve v postopku volitev, ki naj bi jih ugotovil po pregledu volilne dokumentacije. Predlaga, naj Ustavno sodišče ustavno pritožbo zavrne.

4. Ustavno sodišče je odgovor Dušana Krajnika v skladu z 22. členom Ustave poslalo pritožniku. Ta se v odgovoru sklicuje na navedbe, ki jih je podal v ustavni pritožbi.

B.

5. Glavni očitek pritožnika v obravnavani zadevi je, da je Upravno sodišče napačno razlagalo odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-468/06. Zato naj bi bila izpodbijana sodba očitno napačna in v nasprotju z ustaljeno sodno prakso, zaradi česar naj bi posledično kršila pritožnikovo pasivno volilno pravico. S tem pritožnik zatrjuje kršitev pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave in kršitev pasivne volilne pravice iz drugega odstavka 43. člena Ustave.

6. Ustavno sodišče je v odločbi št. U-I-468/06 ugotovilo, da je ZLV v neskladju z Ustavo, ker ne določa, da člani volilnih odborov ne morejo biti osebe, ki so s kandidati v sorodstvenem ali v podobnem razmerju. Zakonodajalcu je določilo rok enega leta, v katerem mora odpraviti ugotovljeno neskladje. Načina izvršitve na podlagi drugega odstavka 40. člena ZUstS ni določilo, pač pa je v obrazložitvi zapisalo, »da bo moralo sodišče v postopku, ki ga je sprožil pobudnik, oceniti, ali je v spornem primeru videz nepoštenosti volitev dejansko prerasel v kršitev

pobudnikove pasivne volilne pravice« (18. točka obrazložitve). S tem je Ustavno sodišče v obrazložitvi določilo, kako je treba razlagati oziroma razumeti citirano odločbo Ustavnega sodišča. Zato je odločba začela takoj neposredno učinkovati in sodišča so jo morala upoštevati. V primeru ustavnosodne presoje predpisa namreč izrek in obrazložitev odločbe pomenita celoto, zaradi česar veže ne le izrek, temveč vežejo tudi razlogi in stališča, vsebovani v obrazložitvi. To velja pri ugotovitvenih odločbah tudi v primeru, če se izrek odločbe izrecno ne sklicuje na razloge obrazložitve (primerjaj z odločbo št. U-I-92/96 z dne 21. 3. 2002, Uradni list RS, št. 32/02 in Odl US XI, 45 ter s sklepom št. U-I-168/97 z dne 3. 7. 1997, Odl US VI, 103).[1]

7. Upravno sodišče je svojo odločitev oprlo na stališče iz citirane odločbe Ustavnega sodišča. V skladu s tem stališčem je presodilo, da je pri obeh volilnih odborih, kjer sta bila člana sorodnika županskega kandidata, že samo to dejstvo ustvarilo takšno stopnjo videza neobjektivnosti in nepristranskosti obeh volilnih odborov, da je bila kršena pasivna volilna pravica prvega tožnika, zaradi česar je bilo treba volitve na teh dveh voliščih razveljaviti. Glede na navedeno je pritožnikova navedba o očitni napačnosti izpodbijane sodbe Upravnega sodišča ter o odstopu od ustaljene in enotne sodne prakse neutemeljena (22. člen Ustave). Posledično je neutemeljen tudi pritožnikov očitek o kršitvi njegove pasivne volilne pravice (drugi odstavek 43. člena Ustave) in pravice do sodelovanja pri upravljanju javnih zadev (44. člen Ustave). Zato z izpodbijano sodbo navedene človekove pravice niso bile kršene.

8. Pritožnik se sklicuje na odločbo Vrhovnega sodišča št. I Up 304/2005 in zatrjuje, da je sodišče v nasprotju s sodno prakso odločilo v sporu polne jurisdikcije. Vendar pritožnik s sklicevanjem na navedeno odločitev zatrjevane kršitve ne more utemeljiti, saj ne gre za enak ali podoben primer. V navedeni zadevi namreč ni šlo za spor v zvezi z volitvami, v katerem sodišče na podlagi drugega odstavka 102. člena ZLV odloča le ob primerni uporabi določb Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06 – ZUS-1), temveč za spor v zvezi z izpolnjevanjem pogojev za vpis v imenik odvetnikov. Očitek pritožnika o odstopu od sodne prakse, ki ga pritožnik uveljavlja v zvezi z rokom iz drugega odstavka 101. člena ZLV, pa je pavšalen. Pritožnik namreč ni navedel nobene odločitve Upravnega sodišča, v kateri bi to zavzelo stališče, da je treba v takšnih primerih odločiti v zakonsko določenem roku, čeprav je instrukcijski. Poleg tega je Upravno sodišče obrazložilo, zakaj je ta rok prekoračilo. Glede na navedeno je očitek pritožnika o odstopu od ustaljene in enotne sodne prakse, ki bi bil lahko ustavnopravno pomemben z vidika 22. člena Ustave, neutemeljen.

9. Tudi očitek, da je obrazložitev izpodbijane odločbe tako pomanjkljiva (iz sodbe naj ne bi bili razvidni razlogi, zaradi katerih je sodišče odpravilo sklepa OVK in OS), da odločbe ni moč preizkusiti, ni utemeljen. Iz obrazložitve izpodbijane sodbe je mogoče ugotoviti, da je sodišče obravnavalo le kršitve, ki jih je drugi kandidat uveljavljal že v ugovoru oziroma vsaj v pritožbi na OS in ki se nanašajo na glasovanje na voliščih št. 1, 7 in 17. Pojasnilo je tudi, da je glasovanje na voliščih št. 1 in 7 razveljavilo zato, ker sta bila v volilnih odborih sinova županskega kandidata. V zvezi z glasovanjem na volišču št. 17 pa je pojasnilo, da je OS pritožbo v tem delu zavrnil zato, ker je ugotovil, da nepravilnosti, ki so sicer bile storjene, niso vplivale na izid glasovanja. Upravno sodišče se je strinjalo z ugotovitvami OS glede nepravilnosti, vendar je zato, ker je razveljavilo glasovanja na drugih dveh voliščih, razveljavilo tudi glasovanje na tem volišču. Ugotovilo je namreč, da bi zakoniti izid glasovanja na volišču št. 17 skupaj s ponovnim glasovanjem na voliščih št. 1 in 7 lahko vplival na skupni izid volitev. Posledično je odpravilo tudi sklepe OVK in OS, ki so temeljili na drugačnih stališčih. Ker je Upravno sodišče volitve delno razveljavilo, je moralo razveljaviti tudi poročilo OVK o izidu glasovanja. Glede na navedeno je očitek o kršitvi pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave očitno neutemeljen.

10. Pritožnik se v postopku z ustavno pritožbo ne more sklicevati na kršitev 2. člena (načela pravne države), četrtega odstavka 153. člena (usklajenost pravnih aktov) in 155. člena (prepoved povratne veljave pravnih aktov) Ustave, ker gre za ustavne določbe, ki neposredno ne urejajo človekovih pravic ali temeljnih svoboščin.

11. Ker ustavna pritožba ni utemeljena, jo je Ustavno sodišče zavrnilo.

C.

12. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUstS ter prve alineje drugega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07) v sestavi: predsednik dr. Janez Čebulj ter sodnice in sodniki dr. Zvonko Fišer, dr. Franc Grad, Lojze Janko, mag. Marija Krisper Kramberger, Milojka Modrijan, dr. Ciril Ribičič, dr. Mirjam Škrk in Jože Tratnik. Odločbo je sprejelo s sedmimi glasovi proti dvema. Proti sta glasovala sodnica Modrijan in sodnik Grad.

Predsednik
dr. Janez Čebulj l.r.

4711. Odločba o razveljavitvi sodbe Upravnega sodišča v zavrnilnem delu

Številka: Up-2942/07-10
Datum: 4. 10. 2007

O D L O Č B A

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi Dušana Krajnika iz Škofje Loke, ki ga zastopa Marjeta Šinkovec, odvetnica v Škofji Loki, na seji 4. oktobra 2007

o d l o č i l o:

1. Sodba Upravnega sodišča št. U 2936/2006 z dne 11. 7. 2007 se razveljavi v zavrnilnem delu in se zadeva vrne Upravnemu sodišču v novo odločanje.

2. Do končne odločitve Upravnega sodišča se podaljša zadržanje izvrševanja sodbe Upravnega sodišča iz prejšnje točke v delu, ki Občinski volilni komisiji Občine Škofja Loka določa rok za razpis ponovnih volitev.

---

[1] 1. V odločbi št. U-I- 92/96 je Ustavno sodišče ugotovilo, da je Zakon o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 63/94, 70/94 – popr. , 72/98, 6/99, 66/2000 in 111/01– ZKP) v neskladju z Ustavo, ker ni določal učinkovitega načina, s katerim bi preprečil, da bi se sodnik, ki odloča o glavni stvari, seznanil z obvestili, pridobljenimi v predkazenskem postopku. Državnemu zboru je določilo uskladitveni rok enega leta. V obrazložitvi pa je zapisalo, »da glede na to, da je Ustavno sodišče izdalo ugotovitveno odločbo, bodo morala do odprave ugotovljene neustavnosti sodišča odločati in sojenje organizirati tako, da v posameznih primerih ne bo prihajalo do kršitve pravice iz prvega odstavka 23. člena Ustave.«

2. V sklepu št. U-I-168/97 o zavrnitvi pobude je ugotovilo, da se razlog, zaradi katerega je Ustavno sodišče izdalo ugotovitveno odločbo, ni v ničemer spremenil. Hkrati je navedlo, da lahko sodišča v skladu z navedenim še naprej odrejajo pripor zaradi ponovitvene nevarnosti v skladu s stališči, ki so obrazloženi tako v odločbi Ustavnega sodišča št. U-I-18/93 z dne 11. 4. 1996 (Uradni list RS, št. 25/96 in OdlUS 25/96), kakor tudi v številnih odločbah in sklepih Ustavnega sodišča, izdanih v ustavnih pritožbah glede pripora.

O neposrednih učinkih takšnih ugotovitvenih odločb (ko Ustavno sodišče v obrazložitvi navede, kako odločbo uporabljati) piše tudi S. Nerad, doktorsko delo Interpretativna odločba Ustavnega sodišča, Pravna fakulteta v Ljubljani, februar 2006, str. 293–297 in str. 303–304.

Obrazložitev

A.

1. Upravno sodišče je z izpodbijano sodbo delno ugodilo pritožnikovi pritožbi, odpravilo sklepe Občinske volilne komisije Občine Škofja Loka (v nadaljevanju OVK), razveljavilo glasovanje na lokalnih volitvah leta 2006 na treh voliščih v Občini Škofja Loka (voliščih št. 1, 7 in 17) ter naložilo OVK, naj razpiše ponovne volitve v obsegu, v katerem je glasovanje razveljavilo. V preostalem je pritožnikovo pritožbo zavrnilo.

2. Pritožnik izpodbija sodbo Upravnega sodišča v zavrnilnem delu. Zatrjuje kršitev pravic iz 14., 22., 23., 43. in 44. člena Ustave. Nasprotuje stališču sodišča, da lahko presoja le nepravilnosti na voliščih št. 1 in 17, nepravilnosti na drugih voliščih pa ne, ker naj jih pritožnik ne bi konkretiziral, sklicevanje na pritožbene razloge njegovih zaupnikov, ki naj bi potrjevali njegove navedbe, pa naj bi bilo preveč pavšalno in naj se ne bi moglo šteti za njegov lastni ugovor. Zaradi takšnega stališča naj bi bil neenakopravno obravnavan, saj naj sodišče bistvenega dela pritožbe sploh ne bi obravnavalo. Ponovno navaja kršitve volilne pravice, ki naj bi jih navedel v pritožbi, pa naj jih Upravno sodišče zaradi izpodbijanega stališča ne bi obravnavalo. Pravica do poštenega sojenja naj bi mu bila kršena tudi zato, ker naj sodišče ne bi opravilo glavne obravnave, zaradi česar naj se ne bi mogel izjaviti o nepravilnostih, ki jih je ugotovil pri naknadnem pregledu volilne dokumentacije. Ker je sodišče odločilo skoraj dva meseca po izdaji odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-468/06 z dne 17. 5. 2007 (Uradni list RS, št. 46/07), naj bi mu kršilo pravico do sojenja brez nepotrebnega odlašanja iz prvega odstavka 23. člena Ustave. Zaradi teh kršitev naj bi sodišče razveljavilo njegovo pasivno volilno pravico in s tem pravico do sodelovanja pri upravljanju javnih zadev.

3. Senat Ustavnega sodišča je s sklepom št. Up-2942/07 z dne 11. 9. 2007 odločil, da se ustavna pritožba sprejme v obravnavo, v delu, ki se nanaša na kršitev pravice do sojenja brez nepotrebnega odlašanja, pa se zavrže. Hkrati je sklenil, da se do končne odločitve Ustavnega sodišča zadrži izvrševanje izpodbijane sodbe. V skladu z drugim odstavkom 56. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – ur. p. b. – v nadaljevanju ZUstS) je Ustavno sodišče ustavno pritožbo poslalo stranki z nasprotnim interesom v upravnem sporu (Igorju Drakslerju), ki nanjo ni odgovoril.

B.

4. Pritožnik je pri OVK pravočasno vložil ugovor zoper delo volilnih odborov, v katerem je izrecno navajal kršitve na volišču št. 17, druge kršitve pa je navedel opisno, ne da bi konkretiziral, na katerih voliščih naj bi se zgodile. K ugovoru je priložil ugovore petih volivcev, od katerih so bili štirje njegovi zaupniki. Uveljavljali so nepravilnost na voliščih št. 1, 8, 10, 11, 16 in 17. OVK je pritožnikov ugovor in navedbe v ugovorih, ki jih je priložil, obravnavala po vsebini, in sicer jih je zavrnila kot neutemeljene (sklep OVK št. 041-0001/2006 z dne 16. 11. 2006). Zoper odločitev OVK je pritožnik vložil pritožbo na Občinski svet Občine Škofja Loka (v nadaljevanju OS), v kateri je navedel vse kršitve, ki jih je uveljavljal pri OVK in dodal nekaj novih (glede sorodnikov v volilnih odborih, glede nepravilnosti dela OVK v zvezi s sejo 16. 11. 2006). OS je vse kršitve obravnaval in odločil, da se pritožbi ne ugodi (sklep OS z dne 7. 12. 2006).

5. V pritožbi na Upravno sodišče je pritožnik ponovno navedel vse kršitve, ki jih je uveljavljal v pritožbi na OS. Upravno sodišče pa je z izpodbijano sodbo zavzelo stališče, da lahko obravnava le nepravilnosti na voliščih št. 1 in 17, nepravilnosti na drugih voliščih pa ne, ker da so pritožnikovi očitki o teh nepravilnostih pavšalni. Pavšalni pa naj bi bili zato, ker navedb (iz ugovorov) pritožnikovih zaupnikov, na katere se je skliceval, ni mogoče šteti kot vsebino (del) njegovega ugovora.

6. Drugi in tretji odstavek 46. člena Zakona o lokalnih volitvah (Uradni list RS, št. 72/93 in nasl. – v nadaljevanju ZLV) določata, da so pri delu volilnih odborov in volilnih komisij volilnih enot lahko navzoči zaupniki kandidatov in list kandidatov. Zaupniki kandidatov in list kandidatov lahko opozorijo predsednika volilnega organa na nepravilnosti. Glavna funkcija zaupnikov je torej, da skrbijo za interese kandidatov oziroma list kandidatov pri delu volilnih odborov na voliščih oziroma pri delu volilnih komisij volilnih enot. Njihovo sodelovanje je zelo pomembno za zakonito izvedbo volitev, saj imajo pravico biti ves čas navzoči pri delu volilnih organov, spremljati in nadzorovati njihovo delo ter jih opozarjati na nepravilnosti. Njihova vloga je pomembna predvsem z vidika kandidatov, katerih interese varujejo, saj lahko kandidati le z njihovo pomočjo učinkovito uveljavljajo varstvo volilne pravice zaradi nepravilnosti, ki se dogajajo v fazi glasovanja, zlasti pa v fazi ugotavljanja izida glasovanja na posameznih voliščih. Treba je namreč upoštevati, da je z vidika zakonitosti volitev ugotavljanje izida glasovanja na volišču ena najzahtevnejših faz volilnega postopka. Volilni odbor mora pregledati vse oddane glasovnice, oceniti njihovo veljavnost in pri vsaki od njih oceniti voljo volivcev. Zaradi tega v tej fazi volilnega postopka najlažje pride do napak (pa tudi do zlorab), ki lahko povzročijo neveljavnost volitev na posameznem volišču.[1] Zato so tudi pravna sredstva za varstvo volilne pravice usmerjena predvsem proti možnim napakam in zlorabam pri delu volilnega odbora. Eden od načinov, ki naj prepreči tovrstne nepravilnosti, je tudi institut zaupnika, ki po svoji funkciji lahko nadzoruje vse delo volilnega odbora, zlasti ugotavljanje izida glasovanja na posameznem volišču. Pri tem pa je treba upoštevati, da lahko zaupniki le nadzirajo delo volilnih organov, ne morejo pa sami opraviti nobenega volilnega opravila za kandidata oziroma za listo (npr. vložiti ugovora ali pritožbe v postopku varstva volilne pravice).

7. V skladu z 98. členom ZLV ima zaradi nepravilnosti pri delu volilnega odbora vsak kandidat, predstavnik kandidature oziroma liste kandidatov in vsak volivec pravico vložiti ugovor pri občinski volilni komisiji. Ugovor se lahko vloži najpozneje naslednji dan po dnevu glasovanja. To pomeni, da ima kandidat na voljo 24 ur, da ugotovi, na katerih voliščih naj bi prihajalo do nepravilnosti, in da oblikuje ugovor. Glede na pravno ureditev glasovanja in ugotavljanja izida glasovanja pa kandidati sami za večino morebitnih nepravilnosti, zlasti pa za nepravilnosti pri ugotavljanju izida glasovanja na voliščih, ne morejo izvedeti drugače, kot da jih o njih seznanijo njihovi zaupniki (o nepravilnostih pri glasovanju jih lahko seznanijo tudi volivci).

8. V obravnavanem primeru je Upravno sodišče zavzelo stališče, da so ugovori pritožnika pavšalni zato, ker navedb njegovih zaupnikov iz priloženih ugovorov ni mogoče šteti kot del pritožnikovega ugovora. Takšno stališče glede na funkcijo zaupnikov in glede na zelo kratek rok, ki ga je imel pritožnik na voljo za sestavo ugovora zaradi nepravilnosti pri delu volilnih odborov, krši pritožnikovo pasivno volilno pravico iz drugega odstavka 43. člena Ustave. Sestavni del te človekove pravice je namreč tudi možnost kandidata, da učinkovito uveljavlja varstvo svoje pasivne volilne pravice, kar pa v obravnavanem primeru lahko stori le s pomočjo svojih zaupnikov.

9. Ustavno sodišče je zato izpodbijano sodbo razveljavilo in zadevo vrnilo Upravnemu sodišču v novo odločanje. Ker je Ustavno sodišče izpodbijano sodbo razveljavilo že zaradi kršitve pravice iz drugega odstavka 43. člena Ustave, mu očitkov o kršitvah drugih človekovih pravic ni bilo treba presojati.

10. Ustavno sodišče je s sklepom št. Up-2942/07 z dne 6. 8. 2007 zadržalo izvrševanje izpodbijane sodbe v delu, ki OVK določa rok za razpis ponovnih volitev. Ker je Ustavno sodišče v obravnavanem primeru izpodbijano sodbo v zavr-

[1] F. Grad, Volitve in volilni sistem, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana 2004, str. 153.

nilnem delu razveljavilo in zadevo vrnilo Upravnemu sodišču v novo odločanje, je kot način izvršitve (drugi odstavek 40. člena v zvezi z 49. členom ZUstS) odločilo tudi, da se podaljša zadržanje izvrševanja sodbe Upravnega sodišča v delu, ki OVK določa rok za razpis ponovnih volitev.

C.

11. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi prvega odstavka 59. člena in drugega odstavka 40. člena v zvezi z 49. členom ZUstS ter prve alineje drugega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07) v sestavi: predsednik dr. Janez Čebulj ter sodnice in sodniki dr. Zvonko Fišer, dr. Franc Grad, Lojze Janko, mag. Marija Krisper Kramberger, Milojka Modrijan, dr. Ciril Ribičič, dr. Mirjam Škrk in Jože Tratnik. Odločbo je sprejelo soglasno.

Predsednik
dr. Janez Čebulj l.r.

SODNI SVET

4712. Poročilo o izidu glasovanja in izidu nadomestnih volitev enega člana Sodnega sveta Republike Slovenije 9. oktobra 2007

P O R O Č I L O

o izidu glasovanja in izidu nadomestnih volitev enega člana Sodnega sveta Republike Slovenije 9. oktobra 2007

Volilna komisija Sodnega sveta RS je na seji dne 10. oktobra 2007 na podlagi zapisnikov o delu volilnih odborov pri nadomestnih volitvah enega člana sodnega sveta, ki so bile 9. oktobra 2007, ter na podlagi zapisnika o delu Volilne komisije Sodnega sveta pri ugotovitvi izida glasovanja po pošti, ugotovila naslednji izid glasovanja in izid nadomestnih volitev enega člana sodnega sveta iz vrst sodnikov:

I.

Število volivcev vpisanih v volilni imenik:	1092
Glasovalo po volilnem imeniku:	860
Glasovalo s potrdilom:	0
Skupaj glasovalo:	860
Oddanih glasovnic:	860
Neveljavnih glasovnic:	8

Posamezni kandidat za člana sodnega sveta je dobil naslednje število glasov:

1. Maša Grgurevič Alčin	313 glasov
2. Magda Teppey	78 glasov
3. Dr. Mateja Končina Peternel	324 glasov
4. Gojmir Pešec	137 glasov

Volilna komisija je skladno z določbami četrtega odstavka 25. člena Zakona o sodiščih (Uradni list RS, št. 27/07-ZS-UPB3 in 67/07) ugotovila, da je za člana Sodnega sveta Republike Slovenije izvoljena:

Dr. Mateja KONČINA PETERNEL.

II.

Volilna komisija pri delu volilnih odborov ni ugotovila nepravilnosti, ki bi vplivale na izid glasovanja člana Sodnega sveta Republike Slovenije iz vrst sodnikov.

Ljubljana, dne 10. oktobra 2007

Predsednik
volilne komisije
mag. Ivan Robnik l.r.

Člani:
Borivoj Rozman l.r.
Jasna Šegan l.r.
Maruša Primožič l.r.
Dunja Franken l.r.

DRŽAVNA VOLILNA KOMISIJA

4713. Sklep o imenovanju namestnice člana 9. okrajne volilne komisije VIII. volilne enote

Na podlagi 34. in 37. člena Zakona o volitvah v državni zbor (Uradni list RS, št. 109/06 – ZVDZ-UPB1) je Državna volilna komisija na 36. seji 11. 10. 2007 sprejela

S K L E P

o imenovanju namestnice člana 9. okrajne volilne komisije VIII. volilne enote

imenuje se:
– za namestnico člana:
Simona Toplak, roj. 28. 12. 1975, stanujoča Juršinci 21, 2256 Juršinci.

Št. 1-1/00-8/9/07
Ljubljana, dne 11. oktobra 2007

Anton Gašper Frantar l.r.
Predsednik
Državne volilne komisije

DRUGI ORGANI IN ORGANIZACIJE

4714. Pristop h Kolektivni pogodbi za zaposlene v zdravstveni negi

V skladu z 42.a členom Zakona o sistemu plač v javnem sektorju (Uradni list RS, št. 56/02, 72/03, 126/03, 70/04, 53/05, 14/06, 68/06, 57/07) Sindikati v zdravstvu Slovenije

p r i s t o p a j o

h Kolektivni pogodbi za zaposlene v zdravstveni negi (Uradni list RS, št. 60/98, 73/98, 63/99 in 73/00).

Ljubljana, dne 12. septembra 2007

Sindikati v zdravstvu Slovenije
Predsednik
prim. Matija Cevc, dr. med., l.r.

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve je bil dne 20. 9. 2007 izdalo potrdilo št. 02047-4/2007-2 o tem, da je Naknadni pristop sindikata Sindikati v zdravstvu Slovenije (SZS-Pergam) k že sklenjeni Kolektivni pogodbi zaposlenih v zdravstveni negi, vpisan v evidenco kolektivnih pogodb na podlagi 25. člena Zakona o kolektivnih pogodbah (Uradni list RS, št. 43/06) pod zaporedno številko 25.

4715. Poslovnik Sveta romske skupnosti Republike Slovenije

Na podlagi 11. člena Zakona o romski skupnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 33/07) je Svet romske skupnosti Republike Slovenije na seji dne 12. septembra 2007 sprejel

P O S L O V N I K
Sveta romske skupnosti Republike Slovenije

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

(1) S tem poslovnikom se urejajo splošne določbe, organizacija Sveta romske skupnosti Republike Slovenije (v nadaljevanju Svet), njegovi organi, pristojnosti in način odločanja, druga vprašanja, pomembna za njegovo delovanje in poslovanje, kot so zastopanje sveta in obveščanje javnosti, ter končne določbe.

(2) Za člana Sveta romske skupnosti se na podlagi tega poslovnika uporablja naziv član sveta romske skupnosti oziroma skrajšano članica ali član sveta.

2. člen

(1) Svet predstavlja in zastopa njegov predsednik oziroma predsednica (v nadaljevanju: predsednik).

(2) V primeru odsotnosti ali zadržanosti predsednika sveta na podlagi pisnega pooblastila predsednika sveta zastopa svet podpredsednik oziroma podpredsednica (v nadaljevanju: podpredsednik) sveta ali sekretar oziroma sekretarka (v nadaljevanju: sekretar) sveta.

(3) Če predsednik ne določi podpredsednika, ki naj ga nadomešča ali če predsedniku preneha funkcija, ga nadomešča najstarejši podpredsednik.

3. člen

(1) Sedež sveta je v Murski Soboti.

(2) Žig sveta je okrogel z napisom: »Svet romske skupnosti Republike Slovenije«.

4. člen

Svet je oseba javnega prava. Pravno osebnost pridobi z dnem ustanovitve.

5. člen

(1) Delo sveta in njegovih organov je javno.

(2) Seje sveta ali obravnava posameznih točk dnevnega reda so lahko tudi tajne, če tako odloči svet in če so izpolnjeni določeni razlogi (obravnava gradiv z oznako tajnosti ipd.).

6. člen

(1) Svet obvešča javnost o svojem delu s predstavitvijo dela na novinarskih konferencah, s sporočili medijem, z objavami poročil in predlogov v medijih, s posebnimi publikacijami ter tako, da na svoje seje vabi predstavnike zainteresiranih državnih organov in ustanov ter sredstev javnega obveščanja.

(2) Za zagotavljanje javnosti dela sveta je odgovoren predsednik sveta, ki je hkrati tudi pooblaščen, da daje informacije v zvezi z delovanjem sveta.

II. ČLANSTVO V SVETU

7. člen

(1) Pravice in obveznosti članov sveta so določene s tem poslovnikom.

(2) Člani sveta imajo naslednje pravice in obveznosti:

– da sodelujejo pri delu sveta in soodločajo o vprašanjih, ki so v pristojnosti sveta,

– da zastopajo interese pripadnikov romske skupnosti, ki jih predstavljajo,

– da o delu obveščajo pripadnike romske skupnosti in njihove organizacije in si pridobivajo njihova mnenja in stališča,

– da sodelujejo pri uresničevanju programa dela sveta in

– da zagotavljajo nadzor nad finančnim poslovanjem sveta.

8. člen

(1) Članu sveta preneha članstvo:

– če je pravnomočno obsojen za naklepno kaznivo dejanje in mu je bila izrečena kazen zapora, daljša od 6 mesecev,

– če predstavniku romske skupnosti v svetu samoupravne lokalne skupnosti preneha mandat v svetu samoupravne lokalne skupnosti,

– če predstavniku Zveze Romov Slovenije preneha mandat v Zvezi Romov Slovenije ali če ga Zveza Romov Slovenije odpokliče,

– z odstopom,

– s smrtjo.

(2) Razlogi za prenehanje članstva članu sveta iz prve alineje prejšnjega člena se ugotovijo na podlagi pravnomočne sodne odločbe.

(3) Odstop člana sveta mora biti podan v pisni obliki. Članu sveta preneha mandat z dnem, ko svet ugotovi, da so nastali razlogi za prenehanje članstva v svetu.

(4) Svet sprejme ugotovitveni sklep o prenehanju članstva članu sveta na prvi seji sveta po nastanku razlogov iz prejšnjega odstavka tega člena.

– Člana sveta, ki mu iz razlogov iz prvega odstavka prejšnjega člena preneha članstvo v svetu, nadomesti nov član sveta.

– Če članstvo v svetu preneha predstavniku romske skupnosti v svetu samoupravne lokalne skupnosti iz 7. člena Zakona o romski skupnosti v Republiki Sloveniji, člana nadomesti oseba, ki je na volitvah predstavnikov romske skupnosti v svetih samoupravnih lokalnih skupnosti v svet, naslednja dobila največ glasov. Če takšne osebe ni, se po določbah Zakona o romski skupnosti v Republiki Sloveniji izvoli nadomestnega člana. Za organizacijo in izvedbo volitev poskrbi pristojni državni organ za narodnosti, in sicer v roku 45 dni od prejema ugotovitvenega sklepa sveta o prenehanju članstva v svetu.

– Če članstvo v svetu preneha predstavniku Zveze Romov Slovenije, nadomestnega člana, v roku 45 dni od prejema ugotovitvenega sklepa sveta o prenehanju članstva v svetu, določi Zveza Romov Slovenije.

9. člen

(1) Svet se na novo konstituira najkasneje v roku treh mesecev po vsakih rednih volitvah v občinske svete. Konstitutivno sejo skliče pristojni državni organ za narodnosti. Svet je na novo konstituiran z izvolitvijo predsednika sveta.

III. NALOGE SVETA

10. člen

Poleg nalog, opredeljenih v Zakonu o romski skupnosti v Republiki Sloveniji, svet opravlja tudi druge naloge:

– spremlja in obravnava položaj pripadnikov romske skupnosti;

– obravnava in daje predloge ter pobude o vprašanjih, ki se nanašajo na položaj pripadnikov romske skupnosti in njihove pravice;

– dejavno sodeluje pri uresničevanju razvojnega programa, zlasti pri programih in razreševanju vprašanj, ki se nanašajo na položaj in razvoj romske skupnosti;

– obravnava vprašanja, povezana z ohranjanjem romskega jezika in kulture;

– sodeluje z romskimi društvi in drugimi njihovimi organizacijami, Zvezo Romov Slovenije in romskimi svetniki;

– prizadeva si za izboljšanje položaja romske skupnosti v Sloveniji;

– skrbi za ohranitev identitete in posebnosti romske skupnosti, še posebej pri vzgoji in izobraževanju romskih otrok ter ohranjanju in razvijanju romske kulturne dejavnosti ter informiranju;

– spodbuja soodločanje pripadnikov romske skupnosti pri zadevah, ki zadevajo njihove posebne pravice;

– predlaga člane v delovna telesa državnih organov, nosilcev javnih pooblastil in organov samoupravnih lokalnih skupnosti, kadar ti obravnavajo zadeve, ki se nanašajo na romsko skupnost;

– razvija in ohranja stike z romskimi organizacijami v drugih državah.

IV. SEJE SVETA

11. člen

(1) Seje sveta so praviloma redne, izjemoma pa so lahko izredne.

(2) Redne seje sveta sklicuje predsednik sveta, ki tudi predlaga dnevni red. Redne seje sveta so najmanj 4-krat letno. Praviloma potekajo na sedežu sveta, lahko pa tudi izven sedeža, kadar je to smiselno.

(3) Vabilo za sklic redne seje sveta se članom sveta in vabljenim predloži najkasneje 15 dni pred sejo, gradivo k predlaganim točkam dnevnega reda pa najkasneje 7 dni pred sejo.

(4) Izredna seja sveta se skliče, če to zahteva predsednik sveta ali če to pisno zahteva najmanj tretjina članov sveta. Predsednik mora sejo sklicati najkasneje v 15-ih dneh od prejema zahteve za sklic izredne seje sveta. Predlagatelj sklica izredne seje ob podani zahtevi za sklic izredne seje poda pisno obrazložitev za njen sklic, najkasneje dan pred sejo pa članom sveta predloži pisno gradivo za sejo s predlogom sklepov sveta.

12. člen

(1) Na seje sveta se poleg članov sveta lahko povabi tudi predstavnike državnih organov, nosilcev javnih pooblastil, organov samoupravne lokalne skupnosti in druge strokovnjake ter predstavnike sredstev javnega obveščanja.

(2) Vabljeni, ki niso člani sveta, imajo pravico razpravljati, nimajo pa pravice glasovanja.

V. VODENJE SEJ

13. člen

(1) Seje sveta vodi predsednik sveta, v njegovi odsotnosti pa s pooblastilom predsednika sveta njegov namestnik.

(2) Svet je sklepčen, če je na seji prisotna večina njegovih članov.

(3) Predsedujoči na začetku seje najprej ugotovi navzočnost in sklepčnost sveta ter obenem ugotovi, kdo od drugih vabljenih je navzoč na seji. Člani sveta ter vabljeni svojo prisotnost na seji potrdijo s podpisom na listi prisotnosti.

(4) Če je svet sklepčen, predsedujoči predlaga, da prične z delom. Če predsedujoči ugotovi, da svet ni sklepčen ter da v krajšem času sklepčnosti ni mogoče zagotoviti, preloži sejo sveta.

(5) Predsedujoči predlaga dnevni red, ki je bil naveden na vabilu za sklic seje sveta z morebitnimi spremembami in dopolnitvami. Vsak član sveta lahko predlaga in utemelji spremembo ali dopolnitev dnevnega reda.

(6) Na dnevnem redu vsake redne seje sveta morata biti posebni točki dnevnega reda, to je obravnava in sprejem zapisnika prejšnje seje sveta in poročilo o uresničevanju sklepov prejšnje seje. Prav tako mora biti na dnevnem redu vsake seje sveta posebna točka – razno.

(7) Svet z glasovanjem odloči o sprejetju dnevnega reda. Dnevni red je sprejet, če je zanj glasovala večina prisotnih članov sveta.

14. člen

(1) Član sveta ima pravico razpravljati o posameznih vprašanjih dnevnega reda, če se z dvigom roke prijavi k razpravi predsedujočemu. Predsedujoči lahko, na njihovo željo, dovoli razpravo tudi navzočim, ki niso člani sveta.

(2) Predsedujoči razpravljavca, ki se v razpravi ne drži dnevnega reda ali vrstnega reda razprav opomni, da krši predpisani red. Če razpravljavec s kršitvijo reda nadaljuje tudi po opominu, mu predsedujoči vzame besedo.

(3) Ko je vrstni red razprav izčrpan, lahko predsedujoči omogoči še dodatno razpravo, vendar lahko čas za posamezno razpravo omeji.

(4) Razprava o posamezni točki dnevnega reda traja, dokler zadeva ni dovolj pojasnjena, nakar predsedujoči razpravo zaključi in predlaga sprejem ustreznega sklepa. Če svet ugotovi, da zadeve ni moč dovolj pojasniti na sklicani seji, odloči, da se razprava in odločanje preloži na naslednjo sejo.

(5) Svet odloča o posameznih točkah dnevnega reda neposredno po zaključeni razpravi. Predlog sklepa oblikuje predsedujoči pri vsaki točki dnevnega reda posebej. Vsak član sveta lahko predlaga spremembo in dopolnitev predlaganega sklepa.

(6) Člani sveta se lahko dogovorijo, da daje predsedujoči, če je predlaganih več točk sklepa, na glasovanje posamezne točke sklepa.

15. člen

Če seje sveta ni mogoče izvesti v predvidenem času, lahko člani sveta na predlog predsedujočega ali treh članov sveta odločijo, da se seja prekine. V tem primeru s sklepom o prekinitvi svet tudi določi, kje in kdaj se bo seja nadaljevala. Člani lahko tudi odločijo, da se posamezne točke dnevnega reda, ki jih ni mogoče obravnavati na sklicani seji, preložijo za obravnavo na naslednji seji.

16. člen

(1) Na seji sveta se piše zapisnik. V zapisnik se vpiše:

– datum, čas začetka in konca seje ter morebitnih prekinitev seje in kraj seje,

– priimek in ime navzočih članov sveta in drugih prisotnih udeleženk in udeležencev,

– priimek in ime predsedujočega in osebe, ki piše zapisnik,

– dnevni red seje,

– ugotovitev sklepčnosti,

– natančen zapis sprejetih sklepov, stališč in drugih odločitev ter, kjer je to potrebno, izid glasovanja,

– povzetek razprave z imeni in priimki uvodničarjev in razpravljavcev,

– ločena mnenja, če tako zahteva posameznik.

(2) Zapisnik podpiše oseba, ki ga je sestavila, in predsedujoči. Zapisnik seje se potrdi na naslednji seji sveta. Član sveta lahko na zapisnik poda pripombe. O spremembi zapisnika se odloči z glasovanjem.

(3) Kopija potrjenega in podpisanega zapisnika seje se posreduje vsem članom sveta ter ostalim udeleženim na seji sveta, za katero je bil pripravljen zapisnik.

(4) Original zapisnika se skupaj z gradivom in celotno dokumentacijo, ki je bila podlaga za obravnavo posameznih točk dnevnega reda, hrani v arhivu sveta kot dokument trajne vrednosti. Magnetogramski zapis seje sveta se hrani do konca posameznega mandata sveta.

(5) Član sveta, ki se seje sveta ne more udeležiti, mora predsedniku svojo odsotnost opravičiti in navesti razloge za svojo odsotnost.

VI. ORGANI SVETA

17. člen

(1) Organi sveta so:

– predsednik,

– dva podpredsednika,

– sekretar oziroma sekretarka (v nadaljevanju sekretar).

(2) Svet izmed svojih članov izvoli predsednika, dva podpredsednika in sekretarja sveta. Mandat predsednika, dveh podpredsednikov in sekretarja je dve leti.

18. člen

(1) Predsednik sveta predstavlja in zastopa svet in vodi njegovo delo.

(2) Predsednika sveta člani sveta izmed sebe izvolijo na tajnem glasovanju z dvotretjinsko večino vseh članov sveta.

(3) Predsedniku preneha mandat v primeru odstopa, smrti ter v primeru določb podobne kot pri prenehanju članstva v svetu, s tem da se v tem primeru ni moč sklicevati na določbo poslovnika, ki opredeljuje razloge za prenehanje članstva v svetu, saj lahko predsednik sveta, kljub temu, da odstopi s funkcije, še vedno ostaja član sveta.

(4) Postopek v primeru izvolitve novega predsednika sveta, iz razlogov omenjenih v tretji alineji 18. člena, potekajo na način, kot to predvideva drugi odstavek 18. člena.

V tem primeru postopke za imenovanje in predložitve kandidatur za predsednika sveta vodi Komisija za poslovnik in kadrovska vprašanja. Rok za predložitev kandidature za novega predsednika sveta je 45 dni od ugotovitve razlogov za prenehanje mandata predsedniku sveta.

(5) Volitve za novega predsednika sveta se opravijo v roku 30 dni od predvidenega roka vložitve kandidatur kandidatov za predsednika sveta.

(6) Funkcijo predsednika sveta v vmesnem obdobju, do izvolitve novega predsednika sveta opravlja najstarejši podpredsednik sveta.

19. člen

(1) Predsednik sveta je po svoji funkciji član posebnega vladnega delovnega telesa, ki spremlja uresničevanje vladnega programa ukrepov za usklajeno uresničevanje pravic pripadnikov romske skupnosti iz 6. člena Zakona o romski skupnosti v Republiki Sloveniji.

(2) Naloge predsednika so, da:

– sklicuje seje sveta,

– predstavlja in zastopa svet in vodi njegovo delovanje,

– skrbi za izvajanje programa sveta in za izvajanje sklepov sveta,

– skrbi za pripravo in pripravlja gradiva za seje sveta,

– skrbi za finančno in materialno poslovanje sveta,

– predstavlja stališča sveta v javnosti in v odnosu do državnih ter drugih organov.

(3) Predsednik sveta, naloge iz tretje, četrte in pete alineje prejšnjega odstavka opravlja v sodelovanju z drugimi člani sveta oziroma strokovnimi sodelavci sveta ter administrativno-tehničnim osebjem (tajništvo, računovodstvo) sveta in ima pri tem koordinativno vlogo.

20. člen

(1) Sekretar pomaga predsedniku pri vodenju sveta, organiziranju in koordiniranju delovanja sveta.

(2) Naloge sekretarja so:

– vodi pisarno sveta,

– skrbi za priprave gradiva za seje sveta in delovnih teles,

– vodi organizacijske posle in odgovarja za finančno poslovanje,

– skrbi za izvajanje sklepov in stališč sveta,

– vodi evidenco, dokumentacijo in skrbi za arhiviranje gradiva ter organizira in koordinira poslovne stike in druge naloge za predsednika.

(3) Sekretar sveta svoje delo opravlja profesionalno.

VII. ODLOČANJE SVETA

21. člen

(1) Za izvolitev predsednika, dveh podpredsednikov in sekretarja je potrebna dvotretjinska večina članov sveta.

(2) Razrešitev predsednika, podpredsednikov in sekretarja mora predlagati vsaj tretjina članov sveta.

(3) Predlog za razrešitev mora biti vložen v pisni obliki z obrazložitvijo.

(4) Za razrešitev predsednika, podpredsednikov in sekretarja je potrebna ista večina kot za izvolitev.

22. člen

(1) Svet ustanovi stalne ali občasne komisije in odbore kot svoja delovna telesa. Komisije in odbori v okviru svojega delovnega področja v skladu s tem poslovnikom obravnavajo zadeve iz pristojnosti sveta in dajejo svetu mnenja in predloge.

(2) Svet ima naslednja stalna delovna telesa:

a. Komisija za poslovnik in kadrovska vprašanja

b. Odbor za ohranitev identitete, jezika in kulture romske skupnosti.

(3) Svet lahko imenuje in predlaga svoje predstavnike v delovna telesa državnih organov, nosilce javnih pooblastil in organih lokalnih skupnosti, kadar obravnavajo zadeve, katere se nanašajo na romsko skupnost.

(4) Delovna telesa pri svetu so sestavljena iz petih članov, po potrebi pa se na seje lahko vabi tudi predstavnike državnih organov in strokovne javnosti.

23. člen

(1) Člane stalnih in občasnih delovnih teles se določi s sklepom o ustanovitvi in z glasovanjem o članih delovnega telesa.

(2) Sklep o imenovanju stalnih in občasnih delovnih teles se sprejme z navadno večino navzočih članov.

(3) V sklepu o ustanovitvi začasnega delovnega telesa sveta se opredeli način vodenja in način dela delovnega telesa, naloge in čas, za katerega se delovno telo ustanovi oziroma opravi naloga.

(4) Novega člana delovnega telesa je potrebno imenovati v roku 30 dni od imenovanja oziroma izvolitve novega člana sveta.

(5) V roku 30 dni je potrebno oblikovati stalna delovna telesa po tem, ko se svet na novo konstituira.

(6) Imenovanje predstavnikov sveta v delovna telesa državnih organov, nosilce javnih pooblastil in organih lokalnih skupnosti, ki obravnavajo zadeve, katere se nanašajo na romsko skupnost se imenuje na način kakor je to določeno v prvi, drugi, tretji in četrti alineji 25. člena tega poslovnika.

(7) V primeru prenehanja članstva članu v svetu, se za imenovanje novega člana sveta upoštevajo roki, določeni za imenovanje/izvolitev novega člana sveta.

(8) Svet k sodelovanju v svojih delovnih telesih povabi tudi zunanje sodelavce, ki so strokovnjaki s področja oziroma poznajo tematiko, ki jo obravnava posamezno delovno telo.

VIII. VOLITVE IN GLASOVANJA

24. člen

(1) Svet o posamezni zahtevi odloča z glasovanjem. Član sveta, ki se s predlagano odločitvijo ne strinja, lahko poda ločeno mnenje, ki se vpiše v zapisnik, če to izrecno zahteva.

(2) Ločeno mnenje mora biti kratko in v sorazmerju s sklepi obravnavane zadeve. Morebitno širšo obrazložitev je treba vložiti do potrditve zapisnika.

25. člen

(1) Glasovanje na sejah sveta je praviloma javno razen v primerih, kadar svet sklene, da bo glasovanje tajno.

(2) Svet sprejema sklepe z večino navzočih članov, razen če ni v tem poslovniku drugače določeno.

(3) O vseh proceduralnih zadevah odloča svet takoj, in sicer z javnim glasovanjem in večino navzočih članov sveta.

(4) Svet z dvotretjinsko večino vseh članov sveta sprejema sklepe in odloča:

– o zadevah večjega pomena, ki se nanašajo na dajanje mnenj, predlogov in pobud k predpisom ali drugim splošnim pravnim aktom, ki se nanašajo na položaj romske skupnosti in jih sprejemajo državni organi, nosilci javnih pooblastil in organi samoupravnih lokalnih skupnosti,

– o zadevah večjega pomena, ki se nanašajo na dajanje in oblikovanje predlogov, pobud in mnenj Državnemu zboru Republike Slovenije, Državnemu Svetu Republike Slovenije, Vladi Republike Slovenije, drugim državnim organom, nosilcem javnih pooblastil in organom samoupravnih lokalnih skupnosti v zadevah, ki se nanašajo na romsko skupnost,

– o pomembnejših programskih dokumentih in usmeritvah sveta,

– o spremembah in dopolnitvah poslovnika sveta,

– o finančnem načrtu sveta.

(5) O vsakem vprašanju posebej je potrebno glasovati, če po glasovanju nastane dvom o tem, kaj je bilo izglasovano.

26. člen

(1) Svet voli:

– predsednika sveta,

– dva podpredsednika sveta,

– sekretarja sveta.

(2) Pred volitvami za predsednika sveta, dva podpredsednika sveta in sekretarja sveta, kandidati za te funkcije predstavijo svojo vizijo delovanja sveta in programske smernice.

27. člen

(1) Člani sveta izmed sebe na tajnem glasovanju z dvotretjinsko večino vseh članov sveta izvolijo oba podpredsednika oziroma podpredsednici sveta in sekretarja oziroma sekretarko sveta.

(2) Če sta za posamezno funkcijo predlagana dva kandidata, je izvoljen tisti, ki je dobil dvotretjinsko večino vseh glasov. Če je za posamezno funkcijo predlaganih več kandidatov pa nihče ni prejel zadostnega števila glasov navzočih članov, gresta dva z največjim številom glasov v drugi krog. Izvoljen je tisti kandidat, ki je v drugem krogu dobil več glasov. Če je v drugem krogu izid glasovanja neodločen, se glasovanje lahko ponovi, svet pa lahko odloči, da se glasuje tajno. V primeru, da nobeden od kandidatov ne dobi potrebne večine glasov, se smatra, da kandidat ni bil izvoljen. Izvede se nov kandidacijski postopek, nova seja sveta pa mora biti sklicana najkasneje v 45 dneh.

28. člen

(1) Člani sveta glasujejo tako, da se opredelijo »ZA«, »PROTI« ali VZDRŽAN.

(2) Kadar se sklepi sprejemajo z navadno večino, je odločitev sprejeta, če je na sklepčni seji število oddanih glasov »ZA« večje od števila oddanih glasov »PROTI«, pri čemer je sklep sprejet, če je zanj glasovalo več kot četrtina vseh članov sveta.

(3) Svet pri vsakem glasovanju vodi natanko evidenco oddanih glasov posameznih članov na posebni listi, in sicer posebej za oddane glasove »ZA«, »PROTI« ali VZDRŽAN, razen če poslovnik tega ne opredeljuje drugače.

(4) Pri opredelitvi navadne večine se običajno upošteva večina glasov »za« glede na vse navzoče člane. Vzdržani se v tem primeru upoštevajo kot »proti«.

IX. SEJNINE

29. člen

(1) Član sveta je za udeležbo in sodelovanje na sejah sveta upravičen do plačila sejnine.

(2) Sejnina je plačilo za opravljeno delo člana sveta na seji sveta in za odgovornost, ki izhaja iz tega dela. Sejnina člana sveta znaša 40 EUR bruto in se izplačuje za posamezno sejo.

(3) Predsednik sveta je za pripravo in vodenje seje upravičen do sejnine v višini 130 odstotkov sejnine, do katere so upravičeni člani sveta in je opredeljena v drugem odstavku tega člena. Če je zaradi predsednikove odsotnosti vodil sejo sveta drug član, je ta upravičen do sejnine v enaki višini, kot bi jo prejemal predsednik, če bi vodil sejo. Določba prejšnjega stavka ne velja, če je vodil sejo sveta le deloma zaradi predčasnega odhoda predsednika.

30. člen

(1) Član sveta je za udeležbo in sodelovanje na sejah sveta upravičen do povračil naslednjih stroškov:

– dnevnice,

– prevoznih stroškov in

– stroškov za prenočišče.

(2) Stroški oziroma povračila stroškov, do katerih je član sveta upravičen, so izdatki, ki jih je imel član v zvezi z delom sveta in za katere lahko zahteva povračilo v skladu z določbami tega poslovnika.

(3) Član sveta ni upravičen do povračil stroškov, če mu jih povrne njegov delodajalec. Član sveta predloži izjavo delodajalca o neplačilu stroškov.

31. člen

(1) Dnevnica je povračilo za stroške prehrane, do katerega je upravičen član sveta.

(2) Višina dnevnice je enaka višini dnevnice za službeno potovanje v negospodarstvu, določeni z zakonom, ki ureja višino povračil stroškov v zvezi z delom in nekatere druge prejemke, in je odvisna od časa trajanja prihoda na sejo sveta, zasedanja sveta in odhoda s seje sveta. In sicer, članu sveta pripada dnevnica v treh različnih višinah, odvisno od tega, če poteka delo sveta skupaj s prihodom na sejo sveta in odhodom s seje sveta neprekinjeno:

– več kot 6 ur in manj kot 8 ur,

– več kot 8 ur in manj kot 12 ur,

– več kot 12 ur,

in pri tem prehrana ni zagotovljena.

32. člen

(1) Prevozni stroški so izdatki, ki jih ima član, če mora zaradi dela sveta potovati v drug kraj, pri čemer lahko zahteva povračilo za:

– kilometrino in/ali

– dejanske stroške.

(2) Za potovanje v drug kraj se šteje, če je delo sveta v drugem kraju, kot je delovno mesto ali stalno oziroma začasno prebivališče člana.

(3) Kilometrina je povračilo stroškov za uporabo lastnega avtomobila za prevoz na delo in z dela sveta. Enaka je višini kilometrine v negospodarstvu, določeni z zakonom, ki ureja višino povračil stroškov v zvezi z delom in nekatere druge prejemke. Član je upravičen do izplačila kilometrine največ do razdalje med krajem, v katerem se je opravilo delo sveta, in krajem, v katerem ima stalno oziroma začasno prebivališče, oziroma krajem zaposlitve. Upravičen je do kilometrine v obe smeri potovanja.

(4) Član lahko zahteva povračilo za dejanske stroške samo na podlagi dokazil (vozovnica javnega prevoznega sredstva, račun o plačilu cestnine, račun za parkirnino in podobno).

(5) Če je za svoje potovanje uporabil javna prevozna sredstva, član ni upravičen do povračila kilometrine. Stroški javnega prevoza se priznajo do višine, ki velja za razdaljo, kakršna je opredeljena pri kilometrini.

33. člen

(1) Stroški za prenočišče so izdatki, ki jih ima član sveta, če mora zaradi dela sveta prenočiti v drugem kraju, kot je njegovo stalno oziroma začasno prebivališče, pri čemer lahko zahteva povračilo stroškov le, če je oddaljenost njegovega stalnega oziroma začasnega prebivališča od kraja dela sveta najmanj 100 kilometrov, ker se ni mogel vrniti zaradi objektivnih razlogov.

(2) Član lahko zahteva povračilo za stroške prenočišča (razen za hotel s petimi zvezdicami in več) samo na podlagi dokazila (račun).

X. MEDNARODNO SODELOVANJE

34. člen

Svet romske skupnosti Republike Slovenije sodeluje s Svetovno zvezo Romov (IRU) ter razvija in ohranja stike z romskimi organizacijami drugih držav, še posebej v sosednjih državah.

XI. FINANČNO POSLOVANJE

35. člen

(1) Svet ima svoj finančni načrt.

(2) Sredstva za delovanje sveta se zagotavljajo v proračunu Republike Slovenije.

(3) Finančni načrt mora biti pripravljen in sprejet v prvem tromesečju tekočega leta.

(4) Poslovno poročilo obravnava in sprejme svet v četrtem tromesečju tekočega leta.

(5) Odgovoren za pripravo teh dokumentov je predsednik sveta.

(6) Poslovno poročilo sveta sprejme svet, ki v ta namen opredeli postopek sprejema.

XII. KONČNI DOLOČBI

36. člen

Spremembe tega poslovnika se opravijo po istem postopku kot sprejem poslovnika.

37. člen

Ta poslovnik začne veljati osmi dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Murska Sobota, dne 12. septembra 2007

Predsednik
Jožek Horvat l.r.

OBČINE

BREZOVICA

4716. Sklep o potrditvi urbanistične rešitve investitorja In-tra.net d.o.o.

Na podlagi 36. člena o prostorskih ureditvenih pogojih za plansko celoto V10 Brezovica, Vnanje Gorice, Notranje Gorice (Uradni list RS, št. 87/06), ter 16. člena Statuta Občine Brezovica (Uradni list RS, št. 73/06) je Občinski svet Občine Brezovica na 7. redni seji dne 20. 9. 2007 sprejel

S K L E P
o potrditvi urbanistične rešitve investitorja In-tra.net d.o.o.

Občinski svet Občine Brezovica potrjuje urbanistično rešitev investitorja In-tra.net d.o.o., Ljubljana, ki jo je pripravilo projektivno podjetje Emonaprojekt d.o.o. pod št. 256/07.

Za predviden poseg je v skladu s predhodnim mnenjem Direkcije RS za ceste št.: 37167-553/2007/15 potrebno na osnovi predhodno pridobljenih pogojev Direkcije RS za ceste izdelati poseben projekt PGD, PZI ter si nanj pridobiti soglasje Direkcije RS za ceste v skladu z Zakonom o graditvi objektov.

Na podlagi določil 72. člena Zakona o prostorskem načrtovanju se izvede faznost, in sicer tako, da se v prvi fazi zgradi in preda v upravljanje Občini Brezovica vso komunalno opremo, ter objekte in omrežja gospodarske javne infrastrukture in grajenega javnega dobra. V drugi fazi se izvedejo načrtovane stavbe.

Prometni tokovi se ne smejo priključevati na parcele št.: 3533/11 in 369/136, obe k.o. Brezovica.

Št. 32/07
Brezovica, dne 25. septembra 2007

Župan
Občine Brezovica
Metod Ropret l.r.

CELJE

4717. Cenik daljinskega ogrevanja za stanovanjske prostore

Energetika Celje javno podjetje, d.o.o. Smrekarjeva 1, Celje, skladno s 97. členom Energetskega zakona objavlja

C E N I K
daljinskega ogrevanja za stanovanjske prostore

OBČINA CELJE
– obračun po merilcih

- variabilni del cene 0,0470 €/KWh
- priključna moč – fiksni del cene 1,5658 €/KW/mes.
- števnina za toplotne števce (za stanovanjski odjem) 0,0094 €/m²/mes.

Cena daljinskega ogrevanja za stanovanjski odjem v Občini Celje za variabilni del cene, velja od 10. 10. 2007, za priključno moč od 1. 11. 2004 in cena števnine od 27. 9. 2006.

OBČINA ŠTORE
– obračun po merilcih

- variabilni del cene 0,0548 €/KWh
- priključna moč – fiksni del cene 1,5768 €/KW/mes.
- števnina za toplotne števce (za stanovanjski odjem) 0,0094 €/m² /mes.

Cena daljinskega ogrevanja za stanovanjski odjem v Občini Štore za variabilni del cene, velja od 10. 10. 2007, za priključno moč od 1. 11. 2004 in cena števnine od 27. 9. 2006.

Vse navedene cene daljinskega ogrevanja za stanovanjski odjem so oblikovane skladno z Uredbo o oblikovanju cen proizvodnje in distribucije pare in tople vode za namene daljinskega ogrevanja za tarifne uporabnike (Uradni list RS, št. 36/07), cena števnine pa po sklepu Odbora Energetike Celje, javno podjetje, d.o.o., z dne 26. 9. 2006.

Na navedene cene se skladno z zakonom o davku na dodano vrednost obračuna še 20% davek na dodano vrednost.

Celje, dne 11. oktobra 2007

Energetika Celje
javno podjetje, d.o.o.
mag. Aleksander Mirt l.r.
Direktor

4718. Cenik zemeljskega plina za tarifni odjem

Energetika Celje javno podjetje, d.o.o., Smrekarjeva 1, Celje, skladno s 97. členom Energetskega zakona objavlja

C E N I K
zemeljskega plina za tarifni odjem

TARIFNA SKUPINA	cena v €/m³
1. Odjem plina do 250 m³ letno	0,6182
2. Odjem plina od 251 do 4.500 m³ letno	0,3946
3. Odjem plina od 4.501 do 40.000 m³ letno	0,3907
4. Odjem plina od 40.001 do 100.000 m³ letno	0,3828

Nove cene tarifnega odjema so oblikovane skladno s sklepom Mestnega sveta Mestne občine Celje, z dne 30. 1. 2001 in 29. 5. 2001 ter skladno z mehanizmom o oblikovanju cen zemeljskega plina za tarifni odjem. Višje cene veljajo od 1. 10. 2007 dalje oziroma od prvega popisa števcev za naslednje obračunsko obdobje po tem datumu, na osnovi zvišanja nabavne cene zemeljskega plina z dne 1. 10. 2007.

V ceno zemeljskega plina je vključena tudi omrežnina za uporabo distribucijskega omrežja zemeljskega plina, določena z Aktom o določitvi omrežnine za distribucijsko omrežje zemeljskega plina na geografskem območju Mestne občine Celje (Uradni list RS, št. 140/06).

Skladno z uredbami o taksi za obremenjevanje zraka z emisijo ogljikovega dioksida ter spremembah in dopolnitvah uredbe o taksi za obremenjevanje zraka z emisijo ogljikovega dioksida (Uradni list RS, št. 68/96, 24/98, 65/98, 124/00, 91/02, 8/03, 58/03 in 67/03), se za vse tarifne porabnike zemeljskega plina od 1. 1. 2007 zaračuna še omenjena taksa v višini 0,0238 €/m³ zemeljskega plina.

Na vse navedene cene, vključno s takso, se skladno z zakonom o davku na dodano vrednost obračuna še 20% davek na dodano vrednost.

Celje, dne 11. oktobra 2007

Energetika Celje
javno podjetje, d.o.o.
mag. Aleksander Mirt l.r.
Direktor

DIVAČA

4719. Odlok o rebalansu proračuna Občine Divača za leto 2007

Na podlagi 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (uradno prečiščeno besedilo, Uradni list RS, št. 100/05, spremembe 60/07), 29. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 79/99, 124/00, 79/01 in 30/02) in 16. člena Statuta Občine Divača (Uradni list RS, št. 39/99 in 77/06) je Občinski svet Občine Divača na 8. redni seji dne 27. 9. 2007 sprejel

O D L O K
o rebalansu proračuna Občine Divača za leto 2007

1. člen

V Odloku o proračunu Občine Divača za leto 2007 (Uradni list RS, št. 17/07) se spremeni 2. člen tako, da se glasi:

»Prihodki in odhodki ter drugi prejemki in izdatki proračuna občine so izkazani v bilanci prihodkov in odhodkov, v računu finančnih terjatev in naložb ter v računu financiranja.

V splošnem delu proračuna so prikazani prejemki in izdatki po ekonomski klasifikaciji.

Splošni del proračuna občine se na ravni podskupin kontov določa v naslednjih zneskih:

		v EUR brez stotinov
I.)	SKUPAJ PRIHODKI (70+71+72+73+74	6.526.109
	TEKOČI PRIHODKI (70+71)	3.149.212
70	DAVČNI PRIHODKI	2.164.183
	700 Davki na dohodek in dobiček	1.948.281
	703 Davki na premoženje	202.348
	704 Domači davki na blago in storitve	13.554
	706 Drugi davki	
71	NEDAVČNI PRIHODKI	985.029
	710 Udeležba na dobičku in dohodki od premoženja	721.016
	711 Takse in pristojbine	3.338
	712 Denarne kazni	0
	713 Prihodki od prodaje blaga in storitev	868
	714 Drugi nedavčni prihodki	259.807
72	KAPITALSKI PRIHODKI	524.161
	720 Prihodki od prodaje osnovnih sredstev	23.410
	721 Prihodki od prodaje zalog	0
	722 Prihodki od prodaje zemljišč in neopredmetenih dolgoročnih sredstev	500.751
73	PREJETE DONACIJE	0
	730 Prejete donacije iz domačih virov	0
	731 Prejete donacije iz tujine	0
74	TRANSFERNI PRIHODKI	2.852.736
	740 Transferni prihodki iz drugih javnofinančnih institucij	2.852.736
II.	SKUPAJ ODHODKI (40+41+42+43)	7.411.971
40	TEKOČI ODHODKI	785.132
	400 Plače in drugi izdatki zaposlenim	210.746
	401 Prispevki delodajalcev za socialno varnost	33.834
	402 Izdatki za blago in storitve	523.522
	403 Plačila domačih obresti	4.511
	409 Rezerve	12.519
41	TEKOČI TRANSFERI	1.813.185
	410 Subvencije	72.538
	411 Transferi posameznikom in gospodinjstvom	553.040
	412 Transferi neprofitnim organizacijam in ustanovam	200.678
	413 Drugi tekoči domači transferi	986.929
42	INVESTICIJSKI ODHODKI	4.075.555
	420 Nakup in gradnja osnovnih sredstev	4.075.555
43	INVESTICIJSKI TRANSFERI	738.099
	431 Investicijski transferi pravnim in fizičnim osebam, ki niso proračunski uporabniki	593.665
	432 Investicijski transferi proračunskim uporabnikom	144.434
III.	PRORAČUNSKI PRIMANJKLJAJ (I.-II.)	–885.862
B)	RAČUN FINANČNIH TERJATEV IN NALOŽB	
IV.	PREJETA VRAČILA	0
V.	DANA POSOJILA	0
VI.	PREJETA MINUS DANA POSOJILA IN SPREMEMBE KAPITALSKIH DELEŽEV (IV.-V.)	0
VII.	ZADOLŽEVANJE (500)	125.188
50	ZADOLŽEVANJE	125.188
	500 Domače zadolževanje	125.188
VIII.	ODPLAČILA DOLGA (550)	19.425
55	ODPLAČILA DOLGA	19.425
	550 Odplačila domačega dolga	19.425
IX.	SPREMEMBA STANJA SREDSTEV NA RAČUNU (I.+IV.+VII.-II.-V.-VIII.)	–780.099
X.	NETO ZADOLŽEVANJE (VII. – VIII.)	105.763
XI.	NETO FINANCIRANJE (VI.+VII.-VIII.-IX.)	780.099
	STANJE SREDSTEV NA RAČUNIH DNE 31. 12. 2006	780.099
	9009 Splošni sklad za drugo	

Zmanjšanje sredstev na računu se pokrije iz sredstev na računu proračuna, ki so se prenesla iz prejšnjega leta in znašajo 780.099 eurov.

Posebni del proračuna, sestavljen po funkcionalni klasifikaciji po področjih proračunske porabe in posebni del proračuna sestavljen po programski klasifikaciji in načrt razvojnih programov so sestavni del tega odloka in se objavijo na oglasni deski Občine Divača.«

2. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 032-0006/2007-01
Divača, dne 27. septembra 2007

Župan
Občine Divača
Matija Potokar l.r

4720. Sklep o ukinitvi javnega dobra

Na podlagi 29. in 51. člena Zakona o lokalni samoupravi ZLS-UPB1 (Uradni list RS, št. 100/05 in 21/06 – odl. US) ter 16. člena Statuta Občine Divača (Uradni list RS, št. 39/99, 77/06) je Občinski svet Občine Divača na 8. redni seji dne 27. 9. 2007 sprejel

S K L E P
o ukinitvi javnega dobra

1.

Na nepremičninah parcelne številke: 2599, 2639/2, 2639/3, 2639/4, 2639/5, 2639/6, 2639/14, 2641, 2643, 2650/7, 2654, 2639/21, 2639/20, 2639/19, 2639/18, 2639/17, 2639/16, 2639/29, ki se vodijo v zemljiški knjigi Okrajnega sodišča v Sežani pod vložno številko 262 vse k.o. Dolenja vas.

2.

Nepremičnine iz 1. člena tega sklepa prenehajo imeti status javnega dobra, vpiše se lastninska pravica v korist Občine Divača, do celote.

3.

Ta sklep začne veljati z dnem objave v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 032-0006/2007-06
Divača, dne 27. septembra 2007

Župan
Občine Divača
Matija Potokar l.r.

4721. Sklep o ukinitvi statusa javnega dobra

Na podlagi 29. in 51. člena Zakona o lokalni samoupravi – ZLS-UPB1 (Uradni list RS, št. 100/05 in 21/06 – odl. US) ter 16. člena Statuta Občine Divača (Uradni list RS, št. 39/99, 77/06) je Občinski svet Občine Divača na 8. redni seji dne 27. 9. 2007 sprejel

S K L E P
o ukinitvi statusa javnega dobra

1.

Na nepremičnini, parcela št. 632/3, k.o. Vremski Britof, v izmeri 109 m^2, vpisana v ZK vložek 67, k.o. Vremski Britof, Splošno ljudsko premoženje v splošni uporabi in Občina Sežana kot imetnik pravice uporabe – javno dobro, preneha biti javno dobro v splošni rabi.

2.

Dovoljuje se, da se zemljišče parcela št. 632/3, k.o. Vremski Britof, v izmeri 109 m^2, pripiše k ZK V, k.o. Vremski Britof, kjer je že knjižena kot lastnica Občina Divača, Kolodvorska 3a, 6215 Divača, matična številka 5882974, do celote.

3.

Ta sklep začne veljati takoj po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 032-0006/2007-04
Divača, dne 27. septembra 2007

Župan
Občine Divača
Matija Potokar l.r.

4722. Sklep o ukinitvi statusa javnega dobra

Na podlagi 29. in 51. člena Zakona o lokalni samoupravi – uradno prečiščeno besedilo (ZLS-UPB1; Uradni list RS, št. 100/05) in 16. člena Statuta Občine Divača (Uradni list RS, št. 39/99, 77/06) je Občinski svet Občine Divača na 8. redni seji dne 27. 9. 2007 sprejel

S K L E P
o ukinitvi statusa javnega dobra

1.

Zemljišče s parc. št. 1043/42, k.o. Divača, v izmeri 200 m^2, vpisana v ZK javno dobro, pripisani v ZK vložek št. 707, k.o. Divača, preneha biti javno dobro v splošni rabi.

2.

Dovoljuje se, da se zemljišče s parc. št. 1043/42, v izmeri 200 m^2, pripiše k ZKV, k.o. Divača, kjer je že knjižena kot lastnica Občina Divača, Kolodvorska 3a, 6215 Divača, matična številka 5882974, do celote.

3.

Ta sklep začne veljati takoj po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 032-0006/2007-03
Divača, dne 27. septembra 2007

Župan
Občine Divača
Matija Potokar l.r.

4723. Sklep o načrtu nabav in programu prodaje premoženja v Občini Divača

Na podlagi 16. člena Statuta Občine Divača (Uradni list RS, št. 39/99, 77/06) je Občinski svet Občine Divača na 8. redni seji dne 27. 9. 2007 sprejel

S K L E P

1.

Dopolni se načrt nabav nepremičnin za leto 2007 v Občini Divača:

1. parc. 522 /6, k.o. Divača – dostopna pot do stavbnih zemljišč,
2. parc. 522/2, k.o. Divača – dostopna pot do stavbnih zemljišč,
3. parc. 683/30, k.o. Divača – stavbno zemljišče,
4. parc. 1554/4, k.o. Dolnje Ležeče.

Dopolni se program prodaje občinskega stvarnega premoženja – nepremičnin v Občini Divača za leto 2007:

1. del parc. 591/1, k.o. Potoče ZKV 87 – funkcionalno zemljišče,
2. parc. 123.S, k.o. Divača ZKV 818 – ureditev zemljiško-knjižnega stanja,
3. parc. 755/1, k.o. Naklo ZKV 62 – del vodotoka,
4. parc. 1443, k.o. Senožeče ZKV 610 – funkcionalno zemljišče.

Dopolnitev programa (menjava in prodaja) – nepremičnina v Občini Divača za leto 2007:

1. parc. št.: del parcele 1042 in 1040, k.o. Senadole ZKV 61 za nadomestno površino parcel št. 14 in 12, obe k.o. Senadole ZKV 111,
2. parcela *74, k.o. Škoflje – menjava za dele parcel odvzete pri ekspropriaciji ceste za Podgrad, ki so že v programu menjave.

2.

Ta sklep stopi v veljavo takoj.

Št. 032-0006/2007-02
Divača, dne 27. septembra 2007

Župan
Občine Divača
Matija Potokar l.r.

DOLENJSKE TOPLICE

4724. Poslovnik Občinskega sveta Občine Dolenjske Toplice

Na podlagi 24. člena Statuta Občine Dolenjske Toplice (Uradni list RS, št. 47/99) je Občinski svet Občine Dolenjske Toplice na 7. redni seji dne 27. 9. 2007 sprejel

P O S L O V N I K
Občinskega sveta Občine Dolenjske Toplice

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

Ta poslovnik ureja organizacijo in način dela občinskega sveta (v nadaljnjem besedilu: svet) ter način uresničevanja pravic in dolžnosti članov in članic sveta (v nadaljnjem besedilu: člani sveta).

2. člen

Določbe tega poslovnika se smiselno uporabljajo tudi za delovanje delovnih teles sveta in njihovih članov. Način dela delovnih teles se lahko v skladu s tem poslovnikom ureja tudi v aktih o ustanovitvi delovnih teles, lahko pa tudi s poslovniki delovnih teles.

3. člen

Delo sveta in njegovih delovnih teles je javno.

Javnost dela se lahko omeji ali izključi, če to zahtevajo razlogi varovanja osebnih podatkov, dokumentov in gradiv, ki vsebujejo podatke, ki so v skladu z zakonom, drugim predpisom ali splošnim aktom občine oziroma druge javne ali zasebno pravne osebe zaupne narave oziroma državna, vojaška ali uradna tajnost.

Način zagotavljanja javnosti dela in način omejitve javnosti dela sveta in njegovih delovnih teles določa ta poslovnik.

4. člen

Svet dela na rednih, izrednih, dopisnih in slavnostnih sejah.

Redne seje se sklicujejo najmanj štirikrat na leto.

Izredne seje se sklicujejo po določilih tega poslovnika ne glede na rokovne omejitve, ki veljajo za redne seje.

Dopisne seje se sklicujejo po določbah tega poslovnika v primerih, ko niso izpolnjeni pogoji za sklic izredne seje.

Slavnostne seje se sklicujejo ob praznikih občine in drugih svečanih priložnostih.

5. člen

Svet predstavlja župan oziroma županja (v nadaljnjem besedilu: župan), delovno telo sveta pa predsednik oziroma predsednica delovnega telesa (v nadaljnjem besedilu: predsednik).

6. člen

Svet uporablja pečat občine, ki je določen s statutom občine ali odlokom, v katerega notranjem krogu je ime občinskega organa “OBČINSKI SVET”.

Svet uporablja pečat na vabilih za seje, na splošnih aktih in aktih o drugih odločitvah ter na dopisih.

Pečat sveta uporabljajo v okviru svojih nalog tudi delovna telesa sveta.

Pečat sveta hrani in skrbi za njegovo uporabo tajnik občine (direktor občinske uprave).

II. KONSTITUIRANJE SVETA

7. člen

Svet se konstituira na prvi seji po volitvah, na kateri je potrjenih več kot polovica mandatov članov sveta.

Prvo sejo novoizvoljenega sveta skliče prejšnji župan praviloma 20 dni po izvolitvi članov, vendar ne kasneje kot 10 dni po izvedbi drugega kroga volitev župana.

Zaradi priprave na prvo sejo skliče župan nosilce kandidatnih list, s katerih so bili izvoljeni člani sveta.

8. člen

Obvezni dnevni red konstitutivne seje je:

1. Ugotovitev števila navzočih novoizvoljenih članov
2. Poročilo Občinske volilne komisije o izidu volitev v svet in volitev župana
3. Imenovanje mandatne komisije za pregled prispelih pritožb in pripravo predloga potrditve mandatov članov sveta
4. Poročilo mandatne komisije in potrditev mandatov svetnikov
5. Poročilo mandatne komisije in odločanje o pritožbah kandidatov za župana
6. Imenovanje komisije za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja.

O dnevnem redu konstitutivne seje svet ne razpravlja in ne odloča.

9. člen

Dnevni red konstitutivne seje lahko vsebuje tudi slovesno prisego župana in njegov pozdravni nagovor.

Prvo sejo novoizvoljenega sveta vodi najstarejši član sveta oziroma član sveta, ki ga na predlog najstarejšega svetnika določi svet.

Na prvi seji svet izmed navzočih članov sveta najprej imenuje tričlansko mandatno komisijo za pregled prispelih pritožb in pripravo predloga potrditve mandatov članov sveta. Člane mandatne komisije lahko predlaga vsak član sveta. Svet glasuje o predlogih po vrstnem redu kot so bili vloženi, dokler niso imenovani trije člani komisije. O preostalih predlogih svet ne odloča.

Mandatna komisija na podlagi poročila volilne komisije in potrdil o izvolitvi pregleda, kateri kandidati so bili izvoljeni za člane sveta, predlaga svetu odločitve o morebitnih pritožbah kandidatov za člane sveta ali predstavnikov kandidatnih list in predlaga potrditev mandatov članov sveta.

Če je vložena pritožba kandidata ali predstavnika kandidata za župana, mandatna komisija na podlagi poročila volilne komisije in potrdila o izvolitvi župana pripravi poročilo o vsebini in upravičenosti pritožbe ter predlaga svetu odločitve o posameznih pritožbah.

10. člen

Mandate svetnikov potrdi svet na predlog mandatne komisije potem, ko dobi njeno poročilo o pregledu potrdil o izvolitvi ter vsebini in upravičenosti morebitnih pritožb kandidatov, predstavnikov kandidatur oziroma kandidatnih list.

Svet odloči skupaj o potrditvi mandatov, ki niso sporni, o vsakem spornem mandatu pa odloča posebej.

Svetnik, katerega mandat je sporen, ne sme glasovati o potrditvi svojega mandata. Šteje se, da je svet z odločitvijo o spornem mandatu odločil tudi o pritožbi kandidata ali predstavnika kandidature oziroma kandidatne liste.

Svet na podlagi poročila volilne komisije in potrdila o izvolitvi župana na podlagi poročila mandatne komisije posebej odloči o morebitnih pritožbah kandidatov za župana oziroma predstavnikov kandidatur. Če je za župana izvoljen kandidat, ki je bil hkrati izvoljen tudi za člana sveta, pa je zoper njegov mandat župana vložena pritožba, o odločanju o pritožbi ne sme glasovati. Glasovati ne sme niti vlagatelj pritožbe – kandidat za župana, če je bil izvoljen tudi za člana sveta.

11. člen

Ko se svet konstituira, nastopijo mandat novoizvoljeni člani sveta, mandat dotedanjim članom sveta pa preneha.

Kolikor svet ni sprejel pritožbe zoper mandat župana iz četrtega odstavka 10. člena, prične novoizvoljenemu županu teči mandat, mandat dotedanjemu županu pa preneha.

S prenehanjem mandata članov sveta, preneha članstvo v nadzornem odboru občine ter stalnih in občasnih delovnih telesih sveta.

12. člen

Ko je svet konstituiran, imenuje izmed članov komisijo za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja kot svoje stalno delovno telo, na konstitutivni seji ali najkasneje na prvi naslednji seji.

III. PRAVICE IN DOLŽNOSTI ČLANOV SVETA

13. člen

Pravice in dolžnosti članov sveta so določene z zakonom, statutom občine in tem poslovnikom.

Člani sveta imajo pravico in dolžnost udeleževati se sej sveta in njegovih delovnih teles, katerih člani so. Člani sveta se lahko udeležujejo tudi sej drugih delovnih teles in imajo pravico sodelovati pri njihovem delu, vendar brez pravice glasovanja.

Član sveta ima pravico:

– predlagati svetu v sprejem odloke in druge akte, razen proračuna, zaključnega računa in drugih aktov, za katere je v zakonu ali v statutu določeno, da jih sprejme občinski svet na predlog župana,

– predlagati svetu obravnavo drugih vprašanj iz njegove pristojnosti,

– glasovati o predlogih splošnih aktov občine, drugih aktov in odločitev sveta ter predlagati dopolnila (amandmaje) teh predlogov,

– sodelovati pri oblikovanju programa dela sveta in dnevnih redov njegovih sej,

– predlagati kandidate za člane občinskih organov, delovnih teles sveta in organov javnih zavodov, javnih podjetij in skladov, katerih ustanoviteljica ali soustanoviteljica je občina oziroma, v katerih ima občina v skladu z zakonom svoje predstavnike.

Član sveta ima dolžnost varovati podatke zaupne narave, ki so kot osebni podatki, državne, uradne in poslovne skrivnosti opredeljene z zakonom, drugim predpisom ali z akti sveta in organizacij uporabnikov proračunskih sredstev, za katere zve pri svojem delu.

Član sveta ima pravico do povračila stroškov v zvezi z opravljanjem funkcije ter v skladu z zakonom in posebnim aktom sveta do dela plače za nepoklicno opravljanje funkcije občinskega funkcionarja.

14. člen

Član sveta ne more biti klican na odgovornost zaradi mnenja, izjave ali glasu, ki ga je dal v zvezi z opravljanjem svoje funkcije.

Član sveta nima imunitete, za svoja dejanja, ki niso povezana s pravicami in dolžnostmi člana sveta ter odškodninsko in kazensko odgovarja.

15. člen

Svetniške skupine, ki jih oblikujejo člani sveta izvoljeni z istoimenske liste ali dveh ali več kandidatnih list, imajo le pravice, ki gredo posameznemu svetniku.

Svet lahko odloči, da imajo svetniške skupine pravico do povračila materialnih stroškov.

16. člen

Član sveta ima pravico zahtevati od župana, drugih občinskih organov in občinske uprave obvestila in pojasnila, ki so mu potrebna za delo v občinskem svetu in njegovih delovnih telesih.

Občinski organi iz prejšnjega odstavka so dolžni odgovoriti na vprašanja članov sveta in jim posredovati zahtevana pojasnila. Če član sveta to posebej zahteva, mu je treba odgovoriti oziroma posredovati pojasnila tudi v pisni obliki.

Član sveta ima pravico županu ali tajniku občine (direktorju občinske uprave) postaviti vprašanje ter jima lahko da pobudo za ureditev določenih vprašanj ali za sprejem določenih ukrepov iz njune pristojnosti.

17. člen

Član sveta zastavlja vprašanja in daje pobude v pisni obliki ali ustno.

Na vsaki redni seji sveta mora biti predvidena posebna točka dnevnega reda za vprašanja in pobude članov.

Vprašanja oziroma pobude morajo biti kratke in postavljene tako, da je njihova vsebina jasno razvidna. V nasprotnem primeru župan, ali za vodenje seje pooblaščeni podžupan oziroma član sveta na to opozori in člana sveta pozove, da vprašanje oziroma pobudo ustrezno dopolni.

Ustno postavljeno vprašanje ne sme trajati več kot 3 minute, obrazložitev pobude pa ne več kot 5 minut.

Pisno postavljeno vprašanje mora biti takoj posredovano tistemu, na katerega je naslovljeno.

Pri obravnavi vprašanj in pobud morata biti na seji obvezno prisotna župan in tajnik občine. Če sta župan ali tajnik občine zadržana določita, kdo ju bo nadomeščal in odgovarjal na vprašanja in pobude.

Na seji se odgovarja na vsa vprašanja in pobude, ki so bila oddana do začetka seje ter na ustna vprašanja dana ob obravnavi vprašanj in pobud članov sveta. Če zahteva odgovor na vprašanje podrobnejši pregled dokumentacije oziroma proučitev, lahko župan ali tajnik občine odgovorita na naslednji seji.

Župan ali tajnik občine (direktor občinske uprave) lahko na posamezna vprašanja ali pobude odgovorita pisno, pisno morata odgovoriti tudi na vprašanja in pobude, za katere tako zahteva vlagatelj. Pisni odgovor mora biti posredovan vsem članom sveta s sklicem, najkasneje pa na prvi naslednji redni seji.

18. člen

Če član sveta ni zadovoljen z odgovorom na svoje vprašanje oziroma pobudo, lahko zahteva dodatno pojasnilo. Če tudi po tem ni zadovoljen, lahko predlaga svetu, da se o zadevi opravi razprava, o čemer odloči svet z glasovanjem.

Če svet odloči, da bo o zadevi razpravljal, mora župan uvrstiti to vprašanje na dnevni red prve naslednje redne seje.

19. člen

Član sveta se je dolžan udeleževati sej sveta in delovnih teles, katerih član je.

Če ne more priti na sejo sveta ali delovnega telesa, katerega član je, mora o tem in o razlogih za to obvestiti župana oziroma predsednika delovnega telesa najpozneje do začetka seje. Če zaradi višje sile ali drugih razlogov ne more obvestiti župana oziroma predsednika delovnega telesa o svoji odsotnosti do začetka seje, mora to opraviti takoj, ko je to mogoče.

Članu sveta, ki se neupravičeno ne udeleži redne seje sveta, ne pripada del plače za nepoklicno opravljanje funkcije za mesec, v katerem je bila ta seja.

Če se član delovnega telesa iz neopravičenih razlogov ne udeleži treh sej delovnega telesa v koledarskem letu, lahko predsednik delovnega telesa predlaga občinskemu svetu njegovo razrešitev.

IV. SEJE SVETA

1. **Sklicevanje sej, predsedovanje in udeležba na seji**

20. člen

Občinski svet dela in odloča na sejah.

Seje sveta sklicuje župan.

Župan sklicuje seje sveta v skladu s programom dela sveta, na podlagi sklepa sveta in na predlog drugih predlagateljev, določenih s statutom občine, ter če to zahtevajo okoliščine, mora pa jih sklicati najmanj štirikrat letno.

Župan lahko skliče redno sejo sveta, preden je končana predhodno sklicana seja, svet pa nove redne seje ne more začeti, dokler ne konča prejšnje redne seje.

21. člen

Vabilo za redno sejo sveta s predlogom dnevnega reda se pošlje članom najkasneje 7 dni pred dnevom, določenim za sejo. Skupaj z vabilom se pošlje tudi gradivo, ki je bilo podlaga za uvrstitev zadev na dnevni red. Posamezno gradivo se lahko pošlje tudi kasneje, če je vsebina gradiva nujno potrebna pri odločanju o točki dnevnega reda.

Vabilo za sejo sveta se pošlje županu, podžupanu (podžupanom), predsedniku nadzornega odbora občine, tajniku občine (direktorju občinske uprave), predsednikom svetov krajevnih (vaških, četrtnih) skupnosti, vodjem političnih strank in list, zastopanih v svetu ter predstavnikom medijev.

Vabila iz prejšnjih dveh odstavkov se pošljejo po pošti v fizični obliki na papirju, če tako s pisno izjavo naroči prejemnik pa lahko tudi na disketi, zgoščenki, drugem podobnem nosilcu podatkov ali po elektronski pošti.

22. člen

Izredna seja sveta se skliče za obravnavanje in odločanje o nujnih zadevah, kadar ni pogojev za sklic redne seje, ali na zahtevo 1/4 članov sveta.

V zahtevi članov sveta za sklic izredne seje morajo biti navedeni razlogi za njen sklic. Zahtevi mora biti priloženo gradivo o zadevah, o katerih naj občinski svet odloča, če člani sveta ne razpolagajo z gradivom, pa zahteva županu in občinski upravi, katero gradivo naj se za sejo pripravi.

Izredno sejo sveta skliče župan. Če izredna seja sveta, ki so jo zahtevali člani sveta, ni sklicana v roku sedem dni od predložitve pisne obrazložene zahteve za sklic s priloženim ustreznim gradivom, jo lahko skličejo člani sveta, ki so sklic zahtevali oziroma njihov pooblaščeni predstavnik. V tem primeru lahko sejo vodi član sveta, ki ga določijo člani, ki so sklic izredne seje zahtevali.

Vabilo za izredno sejo sveta z gradivom mora biti vročeno članom sveta najkasneje tri dni pred sejo. Vabilo se pošlje v skladu z 21. členom tega poslovnika in se objavi na spletni strani občine.

Če razmere terjajo drugače, se lahko izredna seja sveta skliče v skrajnem roku, ki je potreben, da so s sklicem seznanjeni vsi člani sveta in se seje lahko udeležijo. V tem primeru se lahko dnevni red seje predlaga na sami seji, na sami seji pa se lahko predloži tudi gradivo za sejo. Občinski svet pred sprejemom dnevnega reda tako sklicane izredne seje ugotovi utemeljenost razlogov za sklic. Če občinski svet ugotovi, da ni bilo razlogov, se seja ne opravi in se skliče nova izredna ali redna seja v skladu s tem poslovnikom.

23. člen

Dopisna seja se lahko opravi, kadar ni pogojev za sklic izredne seje sveta. Na dopisni seji ni mogoče odločati o proračunu in zaključnem računu občine, o splošnih aktih, s katerimi se v skladu z zakonom predpisujejo občinski davki in druge dajatve ter o zadevah, iz katerih izhajajo finančne obveznosti občine. Dopisna seja se opravi na podlagi v fizični ali elektronski obliki osebno vročenega vabila s priloženim gradivom ter predlogom sklepa, ki naj se sprejme ter z osebnim telefonskim glasovanjem ali glasovanjem po elektronski pošti. Glede na način izvedbe dopisne seje mora sklic seje vsebovati rok trajanja dopisne seje (točen datum in čas trajanja seje, to je do katere ure se šteje trajanje seje).

Dopisna seja je sklepčna, če je bilo vabilo poslano vsem članom sveta, od katerih jih je osebno vročitev potrdilo več kot polovica. Šteje se, da so osebno vročitev potrdili člani, ki so glasovali.

Predlog sklepa, ki je predložen na dopisno sejo je sprejet, če so za sklep glasovali vsi svetniki, ki so do roka oddali svoj glas. Če je kateri izmed svetnikov glasoval proti sklepu, se opravi izredna seja sveta ali pa se točka uvrsti na prvo naslednjo redno sejo sveta.

O dopisni seji se vodi zapisnik, ki mora poleg sestavin, določenih s tem poslovnikom, vsebovati še potrdila o osebni vročitvi vabil članom sveta oziroma ugotovitev koliko članov sveta je glasovalo. Potrditev zapisnika dopisne seje se uvrsti na prvo naslednjo redno sejo sveta.

24. člen

Na seje sveta se vabijo poročevalci za posamezne točke dnevnega reda, ki jih določi župan oziroma tajnik občine.

Vabilo se pošlje tudi vsem, katerih navzočnost je, glede na dnevni red seje, potrebna.

25. člen

Predlog dnevnega reda seje sveta pripravi župan.

Predlog dnevnega reda lahko predlagajo tudi člani sveta, ki imajo pravico zahtevati sklic seje sveta. Posamezne točke dnevnega reda lahko predlaga posamezen član sveta ali svetniška skupina.

V predlog dnevnega reda seje sveta se lahko uvrstijo le točke, za katere obravnavo so izpolnjeni pogoji, ki so določeni s tem poslovnikom.

Na dnevni red ni mogoče uvrstiti akta, če še ni končan postopek o aktu z enako ali podobno vsebino.

Na dnevni red se prednostno uvrstijo odloki, ki so pripravljeni za drugo obravnavo.

O sprejemu dnevnega reda odloča svet na začetku seje.

Svet ne more odločiti, da se v dnevi red seje uvrstijo zadeve, če članom ni bilo predloženo gradivo oziroma, h katerim ni dal svojega mnenja ali ni zavzel stališča župan, kadar ta ni bil predlagatelj, če gradiva ni obravnavalo pristojno delovno telo, razen v primerih, ko delovno telo še ni bilo ustanovljeno, pa je obravnava nujna, ali če svet odloči drugače.

26. člen

Sejo sveta vodi župan. Župan lahko za vodenje sej sveta pooblasti podžupana ali drugega člana sveta (v nadaljnjem besedilu: predsedujoči).

Če nastopijo razlogi, zaradi katerih župan ali predsedujoči ne more voditi že sklicane seje, jo vodi podžupan, če pa tudi to ni mogoče, jo vodi najstarejši član sveta.

Izredno sejo sveta, ki jo skličejo člani sveta ker župan ni opravil sklica v skladu z zakonom in tem poslovnikom, vodi član sveta, ki ga pooblastijo člani sveta, ki so sklic seje zahtevali.

27. člen

Seje sveta so javne.

Javnost seje se zagotavlja z navzočnostjo občanov in predstavnikov sredstev javnega obveščanja na sejah sveta.

Predstavnike sredstev javnega obveščanja v občini in občane se o seji obvesti z objavljenim vabilom, ki mu je priloženo gradivo za sejo. Objava se opravi vsaj tri dni pred sejo na spletni strani občine ter na krajevno običajen način. Sredstvom javnega obveščanja se pošlje še obvestilo po elektronski pošti.

Predsedujoči mora poskrbeti, da ima javnost v prostoru, v katerem seja občinskega veta poteka, primeren prostor, da lahko spremlja delo sveta ter pri tem dela ne moti. Prostor za javnost mora biti vidno ločen od prostora za člane sveta.

Predsedujoči lahko na zahtevo predstavnika javnega obveščanja dopusti zvočno in slikovno snemanje posameznih delov seje. O zahtevi občana za snemanje posameznih delov seje odloči občinski svet.

Če občan, ki spremlja sejo, ali predstavnik sredstva javnega obveščanja moti delo sveta, ga predsedujoči najprej opozori, če tudi po opozorilu ne neha motiti dela sveta, pa ga odstrani iz prostora.

28. člen

Župan predlaga svetu, da s sklepom zapre sejo za javnost v celoti ali ob obravnavi posamezne točke dnevnega reda, če to terja zagotovitev varstva podatkov, ki v skladu z zakonom niso informacije javnega značaja.

Kadar svet sklene, da bo izključil javnost oziroma kako točko dnevnega reda obravnaval brez navzočnosti javnosti, odloči kdo je lahko poleg župana, predsedujočega in članov sveta navzoč na seji.

2. **Potek seje**

29. člen

Ko predsedujoči začne sejo, obvesti svet, kdo izmed članov sveta mu je sporočil, da je zadržan in se seje ne more udeležiti.

Predsedujoči nato ugotovi, ali je svet sklepčen. Predsedujoči obvesti svet tudi o tem, kdo je povabljen na sejo.

Na začetku seje lahko predsedujoči poda pojasnila v zvezi z delom na seji in drugimi vprašanji.

30. člen

Preden svet določi dnevni red seje, odloča o sprejemu zapisnika prejšnje seje.

Član sveta lahko da pripombe k zapisniku prejšnje seje in zahteva, da se zapisnik ustrezno spremeni in dopolni. O utemeljenosti zahtevanih sprememb ali dopolnitev zapisnika prejšnje seje odloči svet.

Zapisnik se lahko sprejme z ugotovitvijo, da nanj niso bile podane pripombe, lahko pa se sprejme ustrezno spremenjen in dopolnjen s sprejetimi pripombami.

31. člen

Svet na začetku seje določi dnevni red.

Pri določanju dnevnega reda svet najprej odloča o predlogih, da se posamezne zadeve umaknejo z dnevnega reda, nato o predlogih, da se dnevni red razširi in nato o morebitnih predlogih za skrajšanje rokov, združitev obravnav ali hitri postopek.

Mandatne zadeve se uvrstijo na dnevni red takoj za točko »potrditev zapisnika«.

Zadeve, za katere tako predlaga župan, se brez razprave in glasovanja umaknejo z dnevnega reda.

Predlogi za razširitev dnevnega reda se lahko sprejmejo le, če so razlogi nastali po sklicu seje in če je bilo članom sveta izročeno gradivo, ki je podlaga za uvrstitev zadeve na dnevni red. O predlogih za razširitev dnevnega reda svet razpravlja in glasuje.

Po sprejetih posameznih odločitvah za umik oziroma za razširitev dnevnega reda da predsedujoči na glasovanje predlog dnevnega reda v celoti.

32. člen

Posamezne točke dnevnega reda se obravnavajo po določenem (sprejetem) vrstnem redu.

Med sejo lahko svet izjemoma spremeni vrstni red obravnave posameznih točk dnevnega reda, če med potekom seje nastopijo okoliščine, zaradi katerih je potrebno posamezno gradivo obravnavati pred točko dnevnega reda, na katero je uvrščeno. Spremembo vrstnega reda obravnave je potrebno pisno obrazložiti.

33. člen

Na začetku obravnave vsake točke dnevnega reda lahko poda župan ali oseba, ki jo določi župan oziroma predlagatelj, kadar to ni župan, dopolnilno obrazložitev. Dopolnilna obrazložitev sme trajati največ petnajst minut, če ni s tem poslovnikom drugače določeno. Kadar svet tako sklene, je predlagatelj dolžan podati dopolnilno obrazložitev.

Če ni župan predlagatelj, poda župan ali podžupan oziroma tajnik občine (direktor občinske uprave) mnenje k obravnavani zadevi. Potem dobi besedo predsednik delovnega telesa sveta, ki je zadevo obravnavalo. Obrazložitev županovega mnenja in beseda predsednika delovnega telesa lahko trajata največ po deset minut.

Potem dobijo besedo člani sveta po vrstnem redu, kakor so se priglasili k razpravi. Razprava posameznega člana lahko traja največ sedem minut. Svet lahko sklene, da posamezen član iz utemeljenih razlogov lahko razpravlja dalj časa, vendar ne več kot petnajst minut.

Razpravljavec lahko praviloma razpravlja le enkrat, ima pa pravico do replike po razpravi vsakega drugega razpravljavca. Replika mora biti konkretna in se nanašati na napovedi replike označeno razpravo, sicer jo lahko predsedujoči prepove. Replike smejo trajati največ tri minute.

Ko je vrstni red priglašenih razpravljavcev izčrpan, predsedujoči vpraša ali želi še kdo razpravljati. Dodatne razprave lahko trajajo le po tri minute.

34. člen

Razpravljavec sme govoriti le o vprašanju, ki je na dnevnem redu in o katerem teče razprava, h kateri je predsedujoči pozval.

Če se razpravljavec ne drži dnevnega reda ali prekorači čas za razpravo, ga predsedujoči opomni. Če se tudi po drugem opominu ne drži dnevnega reda oziroma nadaljuje z razpravo, mu predsedujoči lahko vzame besedo. Zoper odvzem besede lahko razpravljavec ugovarja. O ugovoru odloči svet brez razprave.

35. člen

Članu sveta, ki želi govoriti o kršitvi poslovnika ali o kršitvi dnevnega reda, da predsedujoči besedo takoj, ko jo zahteva.

Nato poda predsedujoči pojasnilo glede kršitve poslovnika ali dnevnega reda. Če član ni zadovoljen s pojasnilom, odloči svet o tem vprašanju brez razprave.

Če član zahteva besedo, da bi opozoril na napako, ali popravil navedbo, ki po njegovem mnenju ni točna in je povzročila nesporazum ali potrebo po osebnem pojasnilu, mu da predsedujoči besedo takoj, ko jo zahteva. Pri tem se mora član omejiti na pojasnilo in njegov govor ne sme trajati več kot pet minut.

36. člen

Ko predsedujoči ugotovi, da ni več priglašenih k razpravi, sklene razpravo o posamezni točki dnevnega reda. Če je na podlagi razprave treba pripraviti predloge za odločitev ali stališča, se razprava o taki točki dnevnega reda prekine in nadaljuje po predložitvi teh predlogov.

Predsedujoči lahko med sejo prekine delo sveta tudi, če je to potrebno zaradi odmora, priprave predlogov po zaključeni razpravi, potrebe po posvetovanjih, pridobitve dodatnih strokovnih mnenj. V primeru prekinitve predsedujoči določi, kdaj se bo seja nadaljevala.

Predsedujoči prekine delo sveta, če ugotovi, da seja ni več sklepčna, če so potrebna posvetovanja v delovnem telesu in v drugih primerih, ko tako sklene svet. Če je delo sveta prekinjeno zato, ker seja ni več sklepčna, sklepčnosti pa ni niti v nadaljevanju seje, predsedujoči sejo konča.

37. člen

Seje sveta se sklicujejo najprej ob šestnajsti uri in morajo biti načrtovane tako, da praviloma ne trajajo več kot štiri ure.

Predsedujoči odredi petnajst minutni odmor vsaj po dveh urah neprekinjenega dela.

Odmor lahko predsedujoči odredi tudi na obrazložen predlog posameznega ali skupine članov sveta, župana ali predlagatelja, če je to potrebno zaradi priprave dopolnil (amandmajev), mnenj, stališč, dodatnih obrazložitev ali odgovorov oziroma pridobitve zahtevanih podatkov. Odmor lahko traja največ trideset minut, odredi pa se ga lahko pred oziroma v okviru posamezne točke največ dvakrat.

Če kdo od upravičencev predlaga dodatni odmor po izčrpanju možnosti iz prejšnjega odstavka, odloči občinski svet ali se lahko odredi odmor ali pa se seja prekine in nadaljuje drugič.

38. člen

Če svet o zadevi, ki jo je obravnaval ni končal razprave ali če ni pogojev za odločanje, ali če svet o zadevi ne želi odločiti na isti seji, se razprava oziroma odločanje o zadevi preloži na eno izmed naslednjih sej. Enako lahko svet odloči, če časovno ni uspel obravnavati vseh točk dnevnega reda.

Ko so vse točke dnevnega reda izčrpane, občinski svet konča sejo.

3. **Vzdrževanje reda na seji**

39. člen

Za red na seji skrbi predsedujoči. Na seji sveta ne sme nihče govoriti, dokler mu predsedujoči ne da besede.

Predsedujoči skrbi, da govornika nihče ne moti med govorom. Govornika lahko opomni na red ali mu seže v besedo le predsedujoči.

40. člen

Za kršitev reda na seji sveta sme predsedujoči izreči naslednje ukrepe:

– opomin,
– odvzem besede,
– odstranitev s seje ali z dela seje.

41. člen

Opomin se lahko izreče članu sveta, če govori, čeprav ni dobil besede, če sega govorniku v besedo, ali če na kak drug način krši red na seji.

Odvzem besede se lahko izreče govorniku, če s svojim govorom na seji krši red in določbe tega poslovnika in je bil na tej seji že dvakrat opominjan, naj spoštuje red in določbe tega poslovnika.

Odstranitev s seje ali z dela seje se lahko izreče članu sveta oziroma govorniku, če kljub opominu ali odvzemu besede krši red na seji, tako da onemogoča delo sveta.

Član sveta oziroma govornik, ki mu je izrečen ukrep odstranitve s seje ali z dela seje, mora takoj zapustiti prostor, v katerem je seja.

42. člen

Predsedujoči lahko odredi, da se odstrani s seje in iz poslopja, v katerem je seja, vsak drug udeleženec, ki krši red na seji oziroma s svojim ravnanjem onemogoča nemoten potek seje.

Če je red hudo kršen, lahko predsedujoči odredi, da se odstranijo vsi poslušalci.

43. člen

Če predsedujoči z rednimi ukrepi ne more ohraniti reda na seji sveta, jo prekine.

4. **Odločanje**

44. člen

Svet veljavno odloča, če je na seji navzočih večina vseh članov sveta.

Navzočnost se ugotavlja na začetku seje, pred vsakim glasovanjem in na začetku nadaljevanja seje po odmoru oziroma prekinitvi. Navzočnost članov sveta na začetku seje se ugotovi s podpisi članov na listi navzočnosti.

Za sklepčnost je odločilna dejanska navzočnost članov sveta v sejni sobi (dvorani) na način, kot velja za glasovanje (glasovalna naprava, dvig kartonov ali rok). Preverjanje sklepčnosti lahko zahteva vsak član sveta ali predsedujoči kadarkoli.

Kadar je za sprejem odločitve potrebna dvotretjinska večina, svet veljavno odloča, če je na seji navzočih najmanj dve tretjini vseh članov sveta.

45. člen

Predlagana odločitev je na sklepčni seji sveta sprejeta, če se je večina članov sveta, ki so glasovali, izrekla »ZA« njen sprejem oziroma, če je »ZA« sprejem glasovalo toliko članov, kot to za posamezno odločitev določa zakon.

46. člen

Občinski svet praviloma odloča z javnim glasovanjem.

S tajnim glasovanjem lahko svet odloča, če tako sklene pred odločanjem o posamezni zadevi oziroma vprašanju. Predlog za tajno glasovanje lahko da župan ali vsak član sveta.

47. člen

Glasovanje se opravi po končani razpravi o predlogu, o katerem se odloča. Predsedujoči pred vsakim glasovanjem prebere predlagano besedilo sklepa ali amandmaja.

Član sveta ima pravico obrazložiti svoj glas razen, če ta poslovnik ne določa drugače. Obrazložitev glasu se v okviru posameznega glasovanja dovoli le enkrat in sme trajati največ dve minuti.

K glasovanju pozove predsedujoči člane sveta tako, da jim najprej predlaga, da se opredelijo »ZA« sprejem predlagane odločitve, po zaključenem opredeljevanju za sprejem odločitve pa še, da se opredelijo »PROTI« sprejemu predlagane odločitve. Vsak član glasuje o isti odločitvi samo enkrat, razen če je glasovanje v celoti ponovljeno.

Predsedujoči po vsakem opravljenem glasovanju ugotovi in objavi izid glasovanja.

48. člen

Javno glasovanje se opravi z dvigom rok, z uporabo glasovalne naprave ali s poimenskim izjavljanjem.

Poimensko glasujejo člani sveta, če svet tako odloči na predlog predsedujočega ali najmanj ene četrtine vseh članov sveta.

Člane se pozove k poimenskemu glasovanju po abecednem redu prve črke njihovih priimkov. Član glasuje tako, da glasno izjavi »ZA« ali »PROTI«. O poimenskem glasovanju se piše zaznamek tako, da se pri vsakem članu sveta zapiše, kako je glasoval, ali pa se zabeleži njegova odsotnost. Zaznamek je sestavni del zapisnika seje.

49. člen

Tajno se glasuje z glasovnicami.

Tajno glasovanje vodi in ugotavlja izide tričlanska komisija, ki jo vodi predsedujoči. Dva člana določi občinski svet na predlog predsedujočega. Administrativno-tehnična opravila v zvezi s tajnim glasovanjem opravlja tajnik občine ali javni uslužbenec, ki ga določi tajnik.

Za glasovanje se natisne toliko enakih glasovnic, kot je članov sveta. Glasovnice morajo biti overjene z žigom, ki ga uporablja občinski svet.

Pred začetkom glasovanja določi predsedujoči čas glasovanja.

Komisija vroči glasovnice članom sveta in sproti označi, kateri član je prejel glasovnico. Glasuje se na prostoru, ki je določen za glasovanje in na katerem je zagotovljena tajnost glasovanja.

Glasovnica vsebuje predlog, o katerem se odloča, in praviloma opredelitev »ZA« in »PROTI«. »ZA« je na dnu glasovnice za besedilom predloga na desni strani, »PROTI« pa na levi. Glasuje se tako, da se obkroži besedo »ZA« ali besedo »PROTI«.

Glasovnica mora vsebovati navodilo za glasovanje.

Glasovnica za imenovanje vsebuje zaporedne številke, imena in priimke kandidatov, če jih je več po abecednem redu prvih črk njihovih priimkov. Glasuje se tako, da se obkroži zaporedno številko pred priimkom in imenom kandidata, za katerega se želi glasovati in največ toliko zaporednih številk kolikor kandidatov je v skladu z navodilom na glasovnici treba imenovati.

Ko član sveta izpolni glasovnico, odda glasovnico v glasovalno skrinjico.

50. člen

Ko je glasovanje končano, komisija ugotovi izid glasovanja.

Poročilo o izidu glasovanja vsebuje podatke o:

– datumu in številki seje sveta,
– predmetu glasovanja,
– sestavi glasovalne komisije s podpisi njenih članov,
– številu razdeljenih glasovnic,
– številu oddanih glasovnic,
– številu neveljavnih glasovnic,
– številu veljavnih glasovnic,
– številu glasov »ZA« in število glasov »PROTI« oziroma pri glasovanju o kandidatih,
– številu glasov, ki jih je dobil posamezni kandidat,
– ugotovitvi, da je predlog izglasovan s predpisano večino, ali da predlog ni izglasovan, pri glasovanju o kandidatih pa, katerih kandidat je imenovan.

Predsedujoči takoj po ugotovitvi rezultatov objavi izid glasovanja na seji sveta.

51. člen

Če član sveta utemeljeno ugovarja poteku glasovanja ali ugotovitvi izida glasovanja, se lahko glasovanje ponovi.

O ponovitvi glasovanja odloči svet brez razprave na predlog člana, ki ugovarja poteku ali ugotovitvi izida glasovanja, ali na predlog predsedujočega. O isti zadevi je mogoče glasovati največ dvakrat. Javnega poimenskega glasovanja se ne ponavlja.

5. **Zapisnik seje sveta**

52. člen

O vsaki seji sveta se piše zapisnik.

Zapisnik obsega glavne podatke o delu na seji, zlasti pa podatke o navzočnosti članov sveta na seji in ob posameznem glasovanju, o odsotnosti članov sveta in razlogih zanjo, o udeležbi vabljenih, predstavnikov javnosti in občanov na seji, o sprejetem dnevnem redu, imenih razpravljavcev, predlogih sklepov, o izidih glasovanja o posameznih predlogih in o sklepih, ki so bili sprejeti, o vseh postopkovnih odločitvah predsedujočega in sveta ter o stališčih statutarno pravne komisije o postopkovnih vprašanjih. Zapisniku je treba predložiti original vabila in gradivo, ki je bilo predloženo oziroma obravnavano na seji.

53. člen

Če se seja zvočno snema, je dobesedni zapisnik prepis zvočnega zapisa poteka seje (magnetogram).

Magnetogram seje se hrani v sejnem dosjeju skupaj z zapisnikom in gradivom s seje.

Član sveta in drug udeleženec javne seje, če je za to dobil dovoljenje predsedujočega, ima pravico poslušati magnetogram. Poslušanje se opravi v prostorih občinske uprave ob navzočnosti pooblaščenega javnega uslužbenca.

Vsakdo lahko zaprosi, da se del magnetograma, ki vsebuje informacijo javnega značaja, ki jo želi pridobiti, dobesedno prepiše in se mu posreduje. Prošnjo, v kateri poleg svojega osebnega imena in naslova navede, kakšno informacijo želi dobiti, vloži ustno ali pisno pri pooblaščenemu javnemu uslužbencu, ki o zahtevi odloči v skladu z zakonom.

54. člen

Za zapisnik seje sveta skrbi tajnik občine (direktor občinske uprave). Tajnik občine lahko za vodenje zapisnika seje sveta pooblasti drugega javnega uslužbenca.

Na vsaki redni seji sveta se obravnavajo in potrdijo zapisniki prejšnje redne in vseh vmesnih izrednih oziroma dopisnih sej sveta. Vsak član sveta ima pravico podati pripombe na zapisnik. O utemeljenosti pripomb odloči občinski svet. Če so pripombe sprejete, se zapišejo v zapisnik ustrezne spremembe.

Sprejeti zapisnik podpišeta predsedujoči sveta, ki je sejo vodil in tajnik občine oziroma pooblaščeni javni uslužbenec, ki je vodil zapisnik.

Po sprejemu se zapisnik objavi na spletnih straneh občine ter na krajevno običajen način.

Zapisnik nejavne seje oziroma tisti del zapisnika, ki je bil voden na nejavnem delu seje sveta se ne prilaga v gradivo za redno sejo sveta in ne objavlja. Člane sveta z njim pred potrjevanjem zapisnika seznani predsedujoči.

55. člen

Ravnanje z gradivom sveta, ki je zaupne narave, določi svet na podlagi zakona s posebnim aktom.

Izvirniki odlokov, splošnih in drugih aktov sveta, zapisniki sej ter vse gradivo sveta in njegovih delovnih teles, se kot trajno gradivo hrani v stalni zbirki dokumentarnega gradiva občinske uprave.

56. člen

Član sveta ima pravico vpogleda v vse spise in gradivo, ki se hrani v stalni zbirki dokumentarnega gradiva, če je to potrebno zaradi izvrševanja njegove funkcije. Vpogled odredi tajnik občine (direktor občinske uprave) na podlagi pisne zahteve člana sveta. Original zahteve, odredba oziroma sklep o zavrnitvi, se hranijo pri gradivu, ki je bilo vpogledano.

V primeru dokumentarnega gradiva zaupne narave, odloči o vpogledu župan v skladu z zakonom in aktom sveta.

6. **Strokovna in administrativno-tehnična opravila za svet**

57. člen

Za strokovno in administrativno delo za občinski svet in za delovna telesa sveta je odgovoren tajnik občine (direktor občinske uprave).

Tajnik občine organizira strokovno in tehnično pripravo gradiv za potrebe sveta in določi javnega uslužbenca, ki pomaga pri pripravi in vodenju sej ter opravlja druga opravila potrebna za nemoteno delo sveta in njegovih delovnih teles, če ni za to s sistemizacijo delovnih mest v občinski upravi določeno posebno delovno mesto.

Za zapisnik sveta in delovnih teles sveta skrbi tajnik občine. Tajnik občine lahko za vodenje zapisnikov pooblasti druge javne uslužbence.

7. **Delovna telesa sveta**

58. člen

Občinski svet ima komisijo za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja, ki jo imenuje izmed svojih članov.

Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja ima 3 člane.

Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja opravlja zlasti naslednje naloge:

– občinskemu svetu predlaga kandidate za člane delovnih teles sveta, občinskih organov, ravnateljev, direktorjev in predstavnikov ustanovitelja v organih javnih zavodov, javnih agencij, javnih skladov in javnih podjetij,

– opravlja naloge v zvezi s preprečevanjem korupcije,

– občinskemu svetu ali županu daje pobude in predloge v zvezi s kadrovskimi vprašanji v občini, ki so v pristojnosti sveta,

– pripravlja predloge odločitev sveta v zvezi s plačami ter drugimi prejemki občinskih funkcionarjev, članov občinskih organov in delovnih teles, ravnateljev in direktorjev javnih zavodov, javnih agencij in skladov ter direktorjev javnih podjetij ter izvršuje odločitve sveta,

– obravnava druga vprašanja, ki ji jih določi občinski svet.

Komisijo za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja imenuje občinski svet praviloma na konstitutivni seji po konstituiranju sveta, najkasneje pa na prvi naslednji seji.

59. člen

Svet ustanovi stalne ali občasne komisije in odbore kot svoja delovna telesa. Komisije in odbori sveta v okviru svojega delovnega področja v skladu s tem poslovnikom in aktom o ustanovitvi obravnavajo zadeve iz pristojnosti sveta in dajejo občinskemu svetu mnenja in predloge.

Komisije in odbori sveta lahko predlagajo občinskemu svetu v sprejem odloke in druge akte iz njegove pristojnosti, razen proračuna in zaključnega računa proračuna in drugih aktov, za katere je v zakonu ali v statutu občine določeno, da jih sprejme svet na predlog župana.

60. člen

Stalna delovna telesa sveta ustanovljena s statutom občine so naslednji odbori in komisija:

– odbor za komunalo,

– odbor za gospodarstvo,

– odbor za družbene dejavnosti,

– statutarno pravna komisija,

– komisija za pritožbe občanov.

61. člen

Odbor za komunalo ima najmanj 5 članov in največ 7 članov.

Odbor obravnava vse predloge aktov in drugih odločitev iz pristojnosti občine na področju gospodarskih javnih služb, varstva okolja, planiranja, urejanja in gospodarjenja s prostorom in nepremičnim premoženjem občine, ki so občinskemu svetu predlagani v sprejem, oblikuje o njih svoje mnenje in občinskemu svetu poda stališče s predlogom odločitve.

Obravnavo je odbor dolžan opraviti najkasneje dva dni pred dnem, za katerega je sklicana redna seja sveta ter svoje mnenje, stališče in predlog pisno predložiti županu, predsedujočemu in predlagatelju. Mnenje o dopolnilih k predlaganim splošnim aktom mora odbor predložiti najkasneje do začetka obravnave predloga splošnega akta.

Odbor za komunalo lahko predlaga občinskemu svetu v sprejem odloke in druge akte iz njegove pristojnosti na svojem področju dela.

62. člen

Odbor za gospodarstvo ima najmanj 5 članov in največ 7 članov.

Odbor obravnava vse predloge aktov in drugih odločitev iz pristojnosti občine na področju gospodarstva (malega gospodarstva in obrti, kmetijstva, gostinstva in turizma), ki so občinskemu svetu predlagani v sprejem, oblikuje o njih svoje mnenje in občinskemu svetu poda stališče s predlogom odločitve.

Obravnavo je odbor dolžan opraviti najkasneje dva dni pred dnem, za katerega je sklicana redna seja sveta ter svoje mnenje, stališče in predlog pisno predložiti županu, predsedujočemu in predlagatelju. Mnenje o dopolnilih k predlaganim splošnim aktom mora odbor predložiti najkasneje do začetka obravnave predloga splošnega akta.

Odbor za gospodarstvo lahko predlaga občinskemu svetu v sprejem odloke in druge akte iz njegove pristojnosti na svojem področju dela.

63. člen

Odbor za družbene dejavnosti ima najmanj 5 članov in največ 7 članov.

Odbor obravnava vse predloge aktov in drugih odločitev iz pristojnosti občine na področju negospodarstva in javnih služb družbenih dejavnosti, ki so občinskemu svetu predlagani v sprejem, oblikuje o njih svoje mnenje in občinskemu svetu poda stališče s predlogom odločitve.

Obravnavo je odbor dolžan opraviti najkasneje dva dni pred dnem, za katerega je sklicana redna seja sveta ter svoje mnenje, stališče in predlog pisno predložiti županu, predsedujočemu in predlagatelju. Mnenje o dopolnilih k predlaganim splošnim aktom mora odbor predložiti najkasneje do začetka obravnave predloga splošnega akta.

Odbor družbene dejavnosti lahko predlaga občinskemu svetu v sprejem odloke in druge akte iz njegove pristojnosti na svojem področju dela.

64. člen

Statutarno pravna komisija sveta ima tri člane.

Komisija obravnava predlog statuta občine in poslovnika sveta in njunih sprememb oziroma dopolnitev, odlokov in drugih aktov, ki jih občinski svet sprejema v obliki predpisov.

Komisija oblikuje svoje mnenje oziroma stališče glede skladnosti obravnavanih predlogov aktov z ustavo, zakoni in statutom občine ter glede medsebojne skladnosti z drugimi veljavnimi akti občine.

Komisija lahko predlaga občinskemu svetu v sprejem spremembe in dopolnitve statuta občine in poslovnika sveta ter obvezno razlago določb splošnih aktov občine.

Med dvema sejama sveta ali v času seje, če tako zahteva predsedujoči sveta, statutarno pravna komisija razlaga poslovnik sveta.

65. člen

Komisija za pritožbe občanov pri občinskem svetu ima najmanj tri člane.

Komisija obravnava pritožbe in predloge občanov, v katerih le-ti opozarjajo na določene probleme pri izvajanju zakonov in občinskih aktov. Proučuje prošnje, pritožbe in druge pobude splošnega pomena, ki jih pošljejo občani občinskemu svetu in drugim organom ter ugotavlja vzroke zanje.

O pojavih, ki nastajajo pri uporabi zakonov in občinskih aktov, komisija obvesti pristojne odbore in delovna telesa ter jim predlaga ustrezne ukrepe za učinkovito uresničevanje pravic, dolžnosti in pravnih interesov občanov.

66. člen

Občasna delovna telesa ustanovi občinski svet s sklepom, s katerim določi naloge delovnega telesa in število članov ter opravi imenovanje.

67. člen

Člane odborov in komisij imenuje občinski svet na predlog komisije za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja izmed svojih članov in največ polovico članov izmed drugih občanov, če ta poslovnik ne določa drugače.

Predsednika odbora imenuje občinski svet izmed svojih članov.

Prvo sejo odbora skliče župan.

Članstvo v komisiji ali odboru sveta ni združljivo s članstvom v nadzornem odboru občine ali z delom v občinski upravi.

68. člen

Svet in župan lahko ustanovita skupna delovna telesa. V aktu o ustanovitvi skupnega delovnega telesa se določi njihova sestava in naloge.

69. člen

Predsednik delovnega telesa predstavlja delovno telo, organizira in vodi delo delovnega telesa, sklicuje njegove seje in zastopa njegova mnenja, stališča in predloge v občinskem svetu.

Seje delovnih teles se skličejo za obravnavo dodeljenih zadev po sklepu sveta, na podlagi dnevnega reda redne seje sveta ali na zahtevo župana.

Gradivo za sejo delovnega telesa mora biti poslano članom delovnega telesa najmanj tri dni pred sejo delovnega telesa, razen v izjemnih in utemeljenih primerih.

Delovno telo dela na sejah. Delovno telo lahko veljavno sprejema svoje odločitve, če je na seji navzoča večina njegovih članov in je med navzočimi člani večina tistih, ki so člani sveta. Delovno telo sprejema svoje odločitve – mnenja, stališča in predloge z večino glasov navzočih članov.

Glasovanje v delovnem telesu je javno.

Za delo delovnih teles se smiselno uporabljajo določila tega poslovnika, ki se nanašajo na delo občinskega sveta.

70. člen

Na sejo delovnega telesa so praviloma vabljeni javni uslužbenci, ki so sodelovali pri pripravi predlogov aktov in drugih odločitev sveta, ki jih določi predlagatelj, lahko pa tudi predstavniki organov in organizacij, zavodov, podjetij in skladov, katerih delo je neposredno povezano z obravnavano problematiko.

V. AKTI SVETA

1. **Splošne določbe**

71. člen

Občinski svet sprejema statut občine in v skladu z zakonom in statutom naslednje akte:

– poslovnik o delu sveta,
– proračun občine in zaključni račun,
– planske in razvojne akte občine ter prostorske izvedbene akte,
– odloke,
– odredbe,
– pravilnike,
– navodila,
– sklepe.

Občinski svet sprejema tudi stališča, priporočila, poročila, obvezne razlage določb statuta občine in drugih splošnih aktov ter daje mnenja in soglasja v skladu z zakonom ali statutom občine.

Vsebina splošnih aktov občine je določena z zakonom in statutom občine.

72. člen

Proračun občine in zaključni račun proračuna, odloke ter druge splošne akte, za katere je v zakonu ali tem statutu tako določeno, predlaga občinskemu svetu v sprejem župan.

Komisije in odbori sveta ter vsak član sveta lahko predlagajo občinskemu svetu v sprejem odloke in druge akte iz njegove pristojnosti, razen aktov iz prvega odstavka.

Najmanj pet odstotkov volivcev v občini lahko v skladu z zakonom in statutom občine zahteva od sveta izdajo ali razveljavitev splošnega akta.

73. člen

Akte, ki jih sprejema občinski svet, podpisuje župan.

Izvirnike aktov sveta se pečati in shrani v stalni zbirki dokumentarnega gradiva občinske uprave.

2. **Postopek za sprejem odloka**

74. člen

Predlog odloka mora vsebovati naslov odloka, uvod, besedilo členov in obrazložitev.

Uvod obsega razloge za sprejetje odloka, oceno stanja, cilje in načela odloka ter oceno finančnih in drugih posledic, ki jih bo imelo sprejetje odloka. Glede na vsebino odloka mora biti uvodu priloženo tudi grafično ali kartografsko gradivo.

Če je predlagatelj odloka delovno telo sveta ali član sveta pošlje predlog odloka županu s predlogom za uvrstitev na dnevni red seje sveta.

75. člen

Predlagatelj določi svojega predstavnika, ki bo sodeloval v obravnavah predloga odloka na sejah sveta.

Župan lahko sodeluje v vseh obravnavah predloga odloka na sejah sveta, tudi kadar ni predlagatelj.

76. člen

Predlog odloka se pošlje članom sveta sedem dni pred dnem, določenim za sejo sveta, na kateri bo obravnavan.

Občinski svet razpravlja o predlogu odloka na dveh obravnavah.

77. člen

V prvi obravnavi predloga odloka se razpravlja o razlogih, ki zahtevajo sprejem odloka ter o ciljih in načelih ter temeljnih rešitvah predloga odloka.

Po končani obravnavi občinski svet z večino opredeljenih glasov navzočih članov sprejme stališča in predloge o odloku.

Če občinski svet meni, da predlog ni primeren za nadaljnjo obravnavo ali, da odlok ni potreben, ga s sklepom zavrne.

Po končani prvi obravnavi lahko predlagatelj predlaga umik predloga odloka. O predlogu umika odloči občinski svet s sklepom.

Če na predlog odloka v prvi obravnavi ni bilo bistvenih vsebinskih pripomb in bi besedilo predloga odloka v drugi obravnavi bilo enako besedilu predloga odloka v prvi obravnavi, lahko svet, na predlog predlagatelja, sprejme predlog odloka

na isti seji, tako da se prva in druga obravnava predloga odloka združita.

78. člen

Pred začetkom druge obravnave mora predlagatelj pripraviti novo besedilo predloga odloka, pri čemer na primeren način upošteva stališča in predloge iz prve obravnave oziroma jih utemeljeno zavrne.

79. člen

V drugi obravnavi razpravlja občinski svet po vrstnem redu o vsakem členu predloga odloka. Ko občinski svet konča razpravo o posameznem členu predloga odloka, glasuje o predlogu odloka v celoti.

V drugi obravnavi predloga odloka lahko člani sveta predlagajo spremembe in dopolnitve naslova in členov predloga odloka v obliki amandmaja.

Župan lahko predlaga amandmaje, kadar ni sam predlagatelj odloka in amandmaje na amandmaje članov sveta k vsakemu predlogu odloka.

Amandma mora biti predložen članom sveta v pisni obliki z obrazložitvijo najmanj tri dni pred dnem, določenim za sejo sveta, na kateri bo obravnavan predlog odloka, h kateremu je predlagan amandma, ali na sami seji, na kateri lahko predlaga amandma najmanj ena četrtina vseh članov sveta.

Župan lahko predlaga amandma na amandma članov sveta na sami seji, na kateri se odlok obravnava. Amandma na amandma mora vložiti pisno.

Predlagatelj amandmaja ima pravico na seji do konca obravnave spremeniti ali dopolniti amandma oziroma ga umakniti.

80. člen

Amandma, člen odloka, in odlok v celoti so sprejeti, če se zanje opredeli večina članov sveta, ki glasujejo.

O vsakem amandmaju se glasuje posebej.

81. člen

Statut občine in poslovnik sveta se sprejemata po enakem postopku kot velja za sprejemanje odloka.

Proračun občine sprejema občinski svet po postopku, določenem s tem poslovnikom.

O predlogih drugih aktov iz svoje pristojnosti odloča občinski svet na eni obravnavi, če zakon ne določa drugače.

82. člen

Občinski svet mora do prenehanja mandata svojih članov praviloma zaključiti vse postopke o predlaganih splošnih aktih občine.

V primeru, da postopki niso zaključeni občinski svet v novi sestavi na predlog župana odloči, o katerih predlogih za sprejem občinskih splošnih aktov bo postopek nadaljeval, katere začel obravnavati znova ter katerih ne bo obravnaval. Če predlagatelj ni več občinski funkcionar, se predlog ne obravnava.

3. **Hitri postopek za sprejem odlokov**

83. člen

Kadar to zahtevajo izredne potrebe občine ali naravne nesreče, lahko občinski svet sprejme odlok po hitrem postopku. Po hitrem postopku sprejema občinski svet tudi obvezne razlage določb splošnih aktov občine.

Hitri postopek lahko predlaga vsak predlagatelj odloka. O uporabi hitrega postopka odloči občinski svet na začetku seje pri določanju dnevnega reda.

Če občinski svet ne sprejme predloga za sprejetje odloka po hitrem postopku, se uporabljajo določbe tega poslovnika o rednem postopku in prvi obravnavi predloga odloka.

Pri hitrem postopku ne veljajo roki, ki so določeni za posamezna opravila v rednem postopku sprejemanja odloka.

Pri hitrem postopku se združita prva in druga obravnava predloga odloka na isti seji.

Pri hitrem postopku je mogoče predlagati amandmaje in amandmaje na amandmaje na sami seji vse do konca obravnave predloga odloka.

4. **Skrajšani postopek za sprejem odlokov**

84. člen

Občinski svet lahko na obrazložen predlog predlagatelja odloči, da bo na isti seji opravil obe obravnavi predloga odloka ali drugega splošnega akta, ki se sprejema na enak način, če gre:

– za manj zahtevne spremembe in dopolnitve,

– prenehanje veljavnosti splošnega akta ali njegovih posameznih določb skladu z zakonom,

– uskladitve z zakonom, državnim proračunom ali drugimi predpisi države oziroma občine,

– spremembe in dopolnitve v zvezi z odločbami ustavnega sodišča,

– prečiščena besedila aktov.

Odločitev iz prejšnjega odstavka ne more biti sprejeta, če ji nasprotuje najmanj ena tretjina navzočih članov sveta. Po končani prvi obravnavi lahko vsak član sveta predlaga, da občinski svet spremeni svojo odločitev iz prvega odstavka tega člena in da se druga obravnava opravi po rednem postopku. O tem odloči občinski svet takoj po vložitvi predloga.

V skrajšanem postopku se amandmaji vlagajo samo k členom splošnega akta, ki se s predlogom spreminjajo ali dopolnjujejo. Amandmaji in amandmaji na amandmaje se lahko vlagajo na sami seji vse do konca obravnave odloka.

85. člen

Statut, odloki in drugi predpisi občine morajo biti objavljeni v uradnem glasilu, ki ga določi statut občine in pričnejo veljati petnajsti dan po objavi, če ni v njih drugače določeno.

V uradnem glasilu se objavljajo tudi drugi akti, za katere tako določi občinski svet.

5. **Postopek za sprejem proračuna**

86. člen

S proračunom občine se razporedijo vsi prihodki in izdatki za posamezne namene financiranja javne porabe občini.

Občinski proračun se sprejme za proračunsko leto, ki se začne in konča hkrati s proračunskim letom za državni proračun.

87. člen

Predlog proračuna občine mora župan predložiti občinskemu svetu najkasneje v 30 dneh po predložitvi državnega proračuna državnemu zboru. V letu rednih lokalnih volitev predloži župan predlog proračuna najkasneje v 60 dneh po izvolitvi sveta.

Župan pošlje vsem članom sveta predlog proračuna občine z vsemi sestavinami, ki jih določa zakon, ki ureja javne finance, hkrati z vabilom za sejo sveta, na kateri bo predlog proračuna predstavljen in opravljena splošna razprava.

V okviru predstavitve predstavi župan ali pooblaščeni delavec občinske uprave občinskemu svetu:

– temeljna izhodišča in predpostavke za pripravo predloga proračuna,

– načrtovane politike občine,

– oceno bilance prihodkov in odhodkov, finančnih terjatev in naložb ter računa financiranja v prihodnjih dveh letih,

– okvirni predlog obsega finančnega načrta posameznega neposrednega uporabnika proračuna v prihodnjih dveh letih in kadrovski načrt,

– načrt razvojnih programov,

– načrt nabav.

Po predstavitvi predloga proračuna opravi občinski svet splošno razpravo in sprejme sklep, da se o predlogu opravi javna razprava.

Če občinski svet meni, da predlog ni ustrezna podlaga za javno razpravo, sprejme stališča in predloge ter naloži županu, da v roku sedem dni predloži občinskemu svetu popravljen predlog proračuna z obrazložitvijo, kako so stališča in predlogi sveta v njem upoštevani.

Če občinski svet po ponovni obravnavi predloga proračuna ne pošlje v javno razpravo, ga skupaj s stališči in predlogi sveta pošlje v javno razpravo župan.

88. člen

Predlog proračuna mora biti v javni razpravi najmanj 15 dni.

V času javne razprave mora biti zagotovljen vpogled v predlog proračuna tako, da sklep o javni razpravi in predlog proračuna objavi na spletnih straneh občine in zainteresiranim zagotovi dostop do predloga v prostorih občine.

Občina objavi način in rok za vlaganje pripomb in predlogov občanov k predlogu občinskega proračuna na svojih spletnih straneh in na krajevno običajen način.

89. člen

V času javne razprave obravnavajo predlog proračuna delovna telesa sveta, sveti ožjih delov občine ter zainteresirana javnost.

Pripombe in predlogi k predlogu proračuna se pošljejo županu.

Predsedniki delovnih teles sveta lahko v času javne razprave zahtevajo, da župan in predstavniki občinske uprave na njihovih sejah pojasnijo predlog proračuna občine.

90. člen

Najkasneje v petnajstih dneh po končani javni razpravi o predlogu proračuna pripravi župan dopolnjeni odlok o proračunu občine ter skliče sejo sveta, na kateri se bosta obravnavala.

Na dopolnjen predlog proračuna in odlok o proračunu občine lahko člani sveta vložijo amandmaje v pisni obliki najkasneje tri dni pred sejo sveta. Amandmaji se vložijo pri županu.

Vsak predlagatelj mora pri oblikovanju amandmaja iz prejšnjega odstavka upoštevati pravilo o ravnovesju med proračunskimi prejemki in izdatki in v obrazložitvi navesti, iz katere postavke proračuna se zagotovijo sredstva in za kakšen namen.

91. člen

Pred začetkom obravnave predloga proračuna občine in odloka o proračunu občine župan najprej pojasni, katere pripombe iz javne razprave oziroma pripombe in predloge delovnih teles sveta je upošteval pri pripravi predloga in katerih ni ter obrazloži zakaj jih ni upošteval. Pisna obrazložitev zavrnjenih pripomb in predlogov je sestavni del gradiva predloga proračuna.

V nadaljevanju župan poroča občinskemu svetu o prejetih amandmajih k predlogu proračuna in odloku o proračunu občine ter poda svoje mnenje o amandmajih. Po poročilu in mnenju lahko predlagatelj umakne predlagani amandma ali dopolni obrazložitev amandmaja z utemeljitvijo zagotovitve proračunskega ravnovesja.

Predsedujoči oziroma župan ugotovi, kateri amandmaji so vloženi in pozove župana, da se izjavi oziroma se župan izjavi o tem ali bo vložil amandma na katerega od vloženih amandmajev ter v kolikšnem času. Če župan izjavi, da bo vložil amandma na amandma, se seja prekine za čas, ki je potreben za oblikovanje in predložitev amandmaja članom sveta.

Glasovanje se izvede o vsakem amandmaju posebej tako, da se najprej glasuje o amandmaju župana na amandma, če ta ni sprejet pa še o amandmaju, ki ga je vložil predlagatelj.

92. člen

Ko je končano glasovanje o amandmajih, župan ugotovi, kateri amandmaji so sprejeti ter ali je proračun medsebojno usklajen po delih ter glede prihodkov, odhodkov in je z njim zagotovljeno financiranje nalog občine, v skladu z zakonom in sprejetimi obveznostmi. Hkrati ugotovi, kateri amandmaji so sprejeti k odloku o proračunu občine.

Če je proračun usklajen, občinski svet glasuje o njem v celoti. S sklepom, s katerim sprejme občinski svet proračun, sprejme tudi odlok o proračunu občine.

Če proračun ni usklajen, lahko župan prekine sejo in zahteva, da strokovna služba prouči nastalo situacijo in predlaga rok, v katerem se pripravi predlog za uskladitev. V skladu s predlogom strokovne službe lahko župan prekine sejo in določi uro ali datum nadaljevanja seje, na kateri bo predložen predlog uskladitve.

Ko je predlog uskladitve proračuna pripravljen, ga župan obrazloži. O predlogu uskladitve ni razprave.

Občinski svet glasuje najprej o predlogu uskladitve, če je predlog sprejet, glasuje občinski svet o proračunu v celoti in o odloku o proračunu občine.

Če predlog uskladitve ni sprejet, proračun občine ni sprejet.

Če proračun ni sprejet, določi občinski svet rok, v katerem mora župan predložiti nov predlog proračuna.

Nov predlog proračuna občine občinski svet obravnava in o njem odloča, po določbah tega poslovnika, ki veljajo za hitri postopek za sprejem odloka.

93. člen

Če proračun ni sprejet pred začetkom leta, na katerega se nanaša, sprejme župan sklep o začasnem financiranju, ki velja največ tri mesece in se lahko na predlog župana, podaljša s sklepom sveta. Sklep o začasnem financiranju sprejema občinski svet po določbah tega poslovnika, ki veljajo za hitri postopek za sprejem odloka.

94. člen

Župan lahko med letom predlaga rebalans proračuna občine.

Predlog rebalansa proračuna občine obravnavajo delovna telesa sveta, vendar o njem ni javne razprave.

Rebalans proračuna občine sprejema občinski svet po določbah tega poslovnika, ki urejajo obravnavo in sprejem dopolnjenega predloga proračuna.

6. **Postopek za sprejem prostorskih aktov**

95. člen

Prostorske akte, za katere je z zakonom, ki ureja prostorsko načrtovanje, določen postopek, ki zagotavlja sodelovanje občanov pri oblikovanju njihove vsebine, sprejme občinski svet z odlokom v eni obravnavi, ki se opravi v skladu z določbami tega poslovnika, ki urejajo drugo obravnavo predloga odloka.

Če je k odloku sprejet amandma, ki spreminja s predlogom prostorskega akta določeno prostorsko ureditev, ki je bila razgrnjena in v javni obravnavi se šteje, da prostorski akt ni sprejet in se postopek o odloku konča.

Postopek sprejemanja prostorskega akta se začne znova z razgrnitvijo predloga, v katerega je vključen amandma iz prejšnjega odstavka.

7. **Postopek za sprejem obvezne razlage**

96. člen

Vsak, ki ima pravico predlagati odlok, lahko poda zahtevo za obvezno razlago določb občinskih splošnih aktov.

Zahteva mora vsebovati naslov splošnega akta, označitev določbe s številko člena ter razloge za obvezno razlago.

Zahtevo za obvezno razlago najprej obravnava statutarno pravna komisija, ki lahko zahteva mnenje drugih delovnih

teles sveta, predlagatelja splošnega akta, župana in občinske uprave. Če komisija ugotovi, da je zahteva utemeljena, pripravi predlog obvezne razlage in ga predloži občinskemu svetu v postopek.

Občinski svet sprejema obvezno razlago po določbah tega poslovnika, ki veljajo za skrajšani postopek za sprejem odloka.

8. **Postopek za sprejem prečiščenega besedila**

97. člen

Če bi bil kak občinski splošni akt zaradi številnih vsebinskih sprememb in dopolnitev bistveno spremenjen in nepregleden, lahko predlagatelj občinskemu svetu predloži spremembe in dopolnitve splošnega akta v obliki uradnega prečiščenega besedila.

Uradno prečiščeno besedilo iz prejšnjega odstavka določi občinski svet po skrajšanem postopku za sprejem odloka.

98. člen

Po sprejetju sprememb in dopolnitev odloka, ki spreminjajo oziroma dopolnjujejo najmanj eno tretjino njegovih členov, pripravi statutarno pravna komisija sveta uradno prečiščeno besedilo tega splošnega akta. Uradno prečiščeno besedilo statuta ali poslovnika se pripravi po vsaki sprejeti spremembi in dopolnitvi statuta oziroma poslovnika.

Uradno prečiščeno besedilo se lahko pripravi tudi, če ob sprejemu sprememb in dopolnitev statuta, poslovnika sveta ali odloka, tako določi občinski svet.

O uradnem prečiščenem besedilu odloča občinski svet brez obravnave.

Uradno prečiščeno besedilo se objavi.

VI. VOLITVE IN IMENOVANJA

99. člen

Volitve in imenovanja, za katere je po zakonu ali statutu občine pristojen občinski svet, se opravijo po določbah tega poslovnika.

Kandidat je izvoljen oziroma imenovan, če je glasovala večina članov sveta in je zanj glasovala večina tistih članov, ki so glasovali.

100. člen

Če se glasuje o več kandidatih za isto funkcijo, se glasuje o kandidatih po abecednem vrstnem redu prve črke njihovih priimkov, pri čemer se prva črka določi z žrebom. Vsak član sveta lahko glasuje samo za enega od kandidatov.

Če se javno glasuje o več kandidatih za isto funkcijo, se opravi javno poimensko glasovanje, pri katerem vsak član sveta pove ime in priimek kandidata, za katerega glasuje.

Če svet odloči, da se glasuje tajno, se glasovanje izvede po določbah tega poslovnika, ki veljajo za tajno glasovanje.

Če se glasuje o več kandidatih za isto funkcijo, se glasuje tako, da se na glasovnici obkroži zaporedna številka pred imenom kandidata, za katerega se želi glasovati.

Če se glasuje za ali proti listi kandidatov, se glasuje tako, da se na glasovnici obkroži beseda »ZA« ali »PROTI«.

Če se tajno glasuje o več kandidatih za več istovrstnih funkcij, se lahko glasuje za največ toliko kandidatov, kot je funkcij.

101. člen

Kandidat je izvoljen oziroma imenovan, če zanj glasuje večina članov sveta, ki so glasovali. Pri tajnem glasovanje se za navzoče štejejo člani sveta, ki so prevzeli glasovnice.

102. člen

Če se glasuje o več kandidatih za isto funkcijo, pa nihče od predlaganih kandidatov pri glasovanju ne dobi potrebne večine, se opravi novo glasovanje. Pri ponovnem glasovanju se glasuje o tistih dveh kandidatih, ki sta pri prvem glasovanju dobila največ glasov. Če pri prvem glasovanju več kandidatov dobi enako najvišje oziroma enako drugo najvišje število glasov, se izbira kandidatov za ponovno glasovanje med kandidati z enakim številom glasov določi z žrebom.

Pri ponovnem glasovanju se glasuje o kandidatih po vrstnem redu glede na število glasov, dobljenih pri prvem glasovanju. Če pa se ponovno glasuje o kandidatih, ki so pri prvem glasovanju dobili enako število glasov, se glasuje po abecednem vrstnem redu kandidatov.

Če kandidat ne dobi potrebne večine oziroma, če tudi pri ponovnem glasovanju noben kandidat ne dobi potrebne večine, ali pa ni izvoljeno zadostno število kandidatov, se za manjkajoče kandidate ponovi kandidacijski postopek in postopek glasovanja na podlagi novega predloga kandidatur.

1. **Imenovanje članov delovnih teles sveta**

103. člen

Člane delovnih teles sveta imenuje svet na podlagi liste kandidatov za člane, ki jo določi komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja. Lista kandidatov vsebuje predlog kandidata za predsednika delovnega telesa ter predlog kandidatov za člane delovnega telesa.

Če kandidatna lista ni dobila potrebne večine glasov, se na isti seji izvede poimensko imenovanje članov. Če na ta način niso imenovani vsi člani, se lahko predlagajo novi kandidati, o katerih se opravi posamično glasovanje na isti seji sveta.

Če tudi na način iz prejšnjega odstavka ne pride do imenovanja vseh članov delovnega telesa, se glasovanje ponovi na naslednji seji sveta, vendar samo glede manjkajočih članov delovnega telesa.

2. **Postopek za razrešitev**

104. člen

Oseba, ki jo voli ali imenuje svet, se razreši po postopku, ki ga določa ta poslovnik, če ni z drugim aktom določen drugačen postopek.

Postopek za razrešitev se začne na predlog predlagatelja, ki je osebo predlagal za izvolitev ali imenovanje, ali na predlog najmanj 1/4 članov sveta. Če predlagatelj razrešitve ni komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja, se predlog razrešitve vloži pri komisiji.

Predlog za razrešitev mora vsebovati obrazložitev, v kateri so navedeni razlogi za razrešitev.

105. člen

Predlog za razrešitev se posreduje županu. Če predlog ne vsebuje obrazložitve po določilih drugega odstavka prejšnjega člena, ga župan vrne predlagatelju v dopolnitev.

Predlog za razrešitev mora biti vročen osebi, na katero se nanaša, najmanj osem dni pred sejo sveta, na kateri bo obravnavan. Oseba, na katero se razrešitev nanaša, ima pravico pisno se opredeliti o predlogu razrešitve.

Župan uvrsti predlog za razrešitev na prvo sejo sveta, do katere je mogoče upoštevati rok iz prejšnjega odstavka tega člena.

106. člen

Po končani obravnavi predloga za razrešitev svet sprejme odločitev o predlogu z večino, ki je predpisana za izvolitev ali imenovanje osebe, zoper katero je vložen predlog za razrešitev.

O razrešitvi se izda pisni odpravek sklepa s pravnim poukom.

3. **Odstop članov sveta, članov delovnih teles in drugih organov ter funkcionarjev občine**

107. člen

Občinski funkcionarji imajo pravico odstopiti.

Županu in članom sveta na podlagi odstopa v skladu z zakonom in statutom občine predčasno preneha mandat.

Pravico odstopiti imajo tudi podžupan, člani delovnih teles, drugih organov in člani nadzornega odbora ter drugi imenovani, tudi če niso občinski funkcionarji.

Izjava o odstopu mora biti dana v pisni obliki komisiji za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja. Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja je hkrati s predlogom za ugotovitev prenehanja članstva v nadzornem odboru občine ali v delovnem telesu sveta dolžna predlagati občinskemu svetu novega kandidata.

Občinski svet s sklepom ugotovi prenehanje mandata občinskega funkcionarja, članstva ali imenovanja zaradi odstopa na predlog komisije za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja.

Sklep o prenehanju mandata občinskega funkcionarja se pošlje občinski volilni komisiji.

Sklep o razrešitvi imenovanega se pošlje komisiji za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja zaradi postopka izbire novega kandidata.

VII. RAZMERJA MED ŽUPANOM IN OBČINSKIM SVETOM

108. člen

Župan predstavlja občinski svet, ga sklicuje in vodi njegove seje.

Župan in svet ter njegova delovna telesa sodelujejo pri uresničevanju in opravljanju nalog občine. Pri tem predvsem usklajujejo programe dela in njihovo izvrševanje, skrbijo za medsebojno obveščanje in poročanje o uresničevanju svojih nalog in nastali problematiki ter si prizadevajo za sporazumno razreševanje nastalih problemov.

Kadar svet obravnava odloke in druge akte, ki jih predlaga župan, določi župan za vsako zadevo, ki je na dnevnem redu, poročevalca izmed delavcev občinske uprave, lahko pa tudi izmed strokovnjakov, ki so pri pripravi odlokov ali drugih aktov sodelovali.

109. člen

Župan skrbi za izvajanje odločitev sveta. Na vsaki redni seji sveta poroča župan, ali po njegovem pooblastilu podžupan ali tajnik občine, o opravljenih nalogah med obema sejama in o izvrševanju sklepov sveta.

V poročilu o izvršitvi sklepov sveta je potrebno posebej obrazložiti tiste sklepe, ki niso izvršeni in navesti razloge za neizvršitev sklepa.

Če sklepa sveta župan ne more izvršiti, mora svetu predlagati novi sklep, ki ga bo možno izvršiti.

Župan skrbi za objavo odlokov in drugih splošnih aktov sveta.

Župan skrbi za zakonitost dela sveta, zato je dolžan svet sproti opozarjati na posledice nezakonitih odločitev in ukrepati v skladu z zakonom in statutom občine.

VIII. JAVNOST DELA

110. člen

Delo sveta in njegovih delovnih teles je javno.

Javnost dela se zagotavlja z obveščanjem javnosti o delu občinskih organov, s posredovanjem posebnih pisnih sporočil občanom in sredstvom javnega obveščanja o sprejetih odločitvah, z navzočnostjo občanov in predstavnikov sredstev javnega obveščanja na sejah organov občine ter na druge načine, ki jih določa statut in ta poslovnik.

Župan in tajnik občine obveščata občane in sredstva javnega obveščanja o delu sveta, delovnih teles sveta, župana in občinske uprave.

Občinski svet lahko sklene, da se o seji izda uradno obvestilo za javnost.

Občina izdaja svoje glasilo, v katerem se objavljajo tudi sporočila in poročila o delu ter povzetki iz gradiv in odločitev sveta in drugih organov občine.

111. člen

Župan skrbi za obveščanje javnosti in sodelovanje s predstavniki javnih občin ter za zagotovitev pogojev za njihovo delo na sejah sveta.

Predstavnikom javnih občil je na voljo informativno in dokumentacijsko gradivo, predlogi aktov sveta, obvestila in poročila o delu sveta, zapisniki sej in druge informacije o delu občinskih organov.

Javnosti niso dostopni dokumenti in gradiva sveta in delovnih teles, ki so zaupne narave.

Za ravnanje z gradivi zaupne narave se upoštevajo zakonski in drugi predpisi, ki urejajo to področje.

IX. DELO SVETA V IZREDNEM STANJU

112. člen

V izrednem stanju oziroma izrednih razmerah, ko je delovanje sveta ovirano, so dopustna odstopanja od postopkov in načina delovanja sveta, ki jih določa statut in ta poslovnik.

Odstopanja se lahko nanašajo predvsem na roke sklicevanja sej, predložitve predlogov oziroma drugih gradiv in rokov za obravnavanje predlogov splošnih aktov občine. Če je potrebno, je mogoče tudi odstopanje glede javnosti dela sveta. O odstopanjih odloči oziroma jih potrdi občinski svet, ko se sestane.

X. SPREMEMBE IN DOPOLNITVE TER RAZLAGA POSLOVNIKA

113. člen

Za sprejem sprememb in dopolnitev poslovnika se uporabljajo določbe tega poslovnika, ki veljajo za sprejem odloka.

Spremembe in dopolnitve poslovnika sprejme svet z dvotretjinsko večino glasov navzočih članov.

114. člen

Če pride do dvoma o vsebini posamezne določbe poslovnika, razlaga med sejo sveta poslovnik predsedujoči. Če se predsedujoči ne more odločiti, prekine obravnavo točke dnevnega reda in naloži statutarno pravni komisiji, da do naslednje seje pripravi razlago posamezne poslovniške določbe.

Izven seje sveta daje razlago poslovnika statutarno pravna komisija.

Vsak član sveta lahko zahteva, da o razlagi poslovnika, ki ga je dala statutarno pravna komisija, odloči svet.

XI. KONČNA DOLOČBA

115. člen

Z dnem uveljavitve tega poslovnika preneha veljati Poslovnik Občinskega sveta Občine Dolenjske Toplice (Uradni list RS, št. 74/99).

116. člen

Ta poslovnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 030-1786/2007-01/03
Dolenjske Toplice, dne 27. septembra 2007

Župan
Občine Dolenjske Toplice
Franc Vovk l.r.

4725. Odlok o spremembi in dopolnitvi Odloka o merilih za odmero komunalnega prispevka

Na podlagi 146. člena Zakona o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02 in 8/03 – popr.), Odloka o merilih za odmero komunalnega prispevka (Uradni list RS, št. 136/04) ter 7. in 17. člena Statuta Občine Dolenjske Toplice (Uradni list RS, št. 47/99) je Občinski svet Občine Dolenjske Toplice na 7. seji dne 27. 9. 2007 sprejel

O D L O K
o spremembi in dopolnitvi Odloka o merilih za odmero komunalnega prispevka

1. člen

S tem odlokom se spreminja Odlok o merilih za odmero komunalnega prispevka (Uradni list RS, št. 136/04).

2. člen

V 5. členu se spremeni Tabela A) Komunalni objekti in naprave komunalne rabe – komunalna opremljenost tako, da se glasi:

»Tabela A) Komunalni objekti in naprave komunalne rabe – komunalna opremljenost

I. kategorija

Faktor I. kategorije	1,00 (od tega %)
vodovodov	35%
kanalizacija	65%

II. kategorija

Faktor I. kategorije	1,00 (od tega %)
vodovodov	100%

3. člen

Ta odlok začne veljati osmi dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 354-1779/2007-01/03
Dolenjske Toplice, dne 27. septembra 2007

Župan
Občine Dolenjske Toplice
Franc Vovk l.r.

4726. Sklep o javni razgrnitvi dopolnjenega osnutka občinskega podrobnega prostorskega načrta »Na kamenju« v Dolenjskih Toplicah

Na podlagi 50. člena v povezavi s tretjim odstavkom 98. člena Zakona o prostorskem načrtovanju (Uradni list RS, št. 33/07) ter 31. člena Statuta Občine Dolenjske Toplice (Uradni list RS, št. 47/99) je župan Občine Dolenjske Toplice dne 28. 9. 2007 sprejel

S K L E P
o javni razgrnitvi dopolnjenega osnutka občinskega podrobnega prostorskega načrta »Na kamenju« v Dolenjskih Toplicah

1. člen

Javno se razgrne dopolnjen osnutka občinskega podrobnega prostorskega načrta »Na kamenju« v Dolenjskih Toplicah, ki ga je izdelal Acer Novo mesto d.o.o., pod št. OLN-L4/2005, v avgustu 2007.

2. člen

Dokumenta iz 1. člena tega sklepa se javno razgrneta v času od 5. oktobra do 6. novembra 2007, v prostorih Občine Dolenjske Toplice, Sokolski trg 4, Dolenjske Toplicah, sicer v sejni sobi II. Kulturno kongresnega centra Dolenjske Toplice (2. nadstropje). Ogled je v tem času možen ob ponedeljkih, torkih in četrtkih od 8. do 15. ure, ob sredah od 8. do 16.30 in petkih od 8. do 13. ure.

3. člen

V sklopu javne razgrnitve bo organizirana javna obravnava dopolnjenega osnutka in sicer v sredo, 24. oktobra 2007, ob 15. uri, v veliki dvorani Kulturno kongresnega centra Dolenjske Toplice.

4. člen

Pripombe k dokumentu lahko občani, zainteresirana javnost in lastniki nepremičnin na območju občinskega podrobnega prostorskega akta vpišejo v knjigo pripomb na kraju javne razgrnitve ali pa jih pošljejo na naslov: Občina Dolenjske Toplice, Sokolski trg 4, Dolenjske Toplice oziroma jih podajo ustno na zapisnik na javni obravnavi. Obravnavane bodo le podpisane in s polnim naslovom opremljene pripombe in predlogi. Rok na pripombe k razgrnjenemu gradivu poteče zadnji dan razgrnitve.

5. člen

Ta sklep se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 3505-03/2007/05-1778
Dolenjske Toplice, dne 28. septembra 2007

Župan
Občine Dolenjske Toplice
Franc Vovk l.r.

GROSUPLJE

4727. Odlok o spremembi Odloka o proračunu Občine Grosuplje za leto 2008

Na podlagi 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/93 in dopolnitve), 29. člena Zakona o javnih financah – ZJF(Uradni list RS, št. 79/99, 124/00, 79/01, 30/02, 56/02 – ZJU in 110/02 – ZDT-B) in 18. člena Statuta Občine Grosuplje (Uradni list RS, št. 42/99 in 36/02) je Občinski svet Občine Grosuplje na 11. redni seji dne 26. 9. 2007 sprejel

O D L O K
o spremembi Odloka o proračunu Občine Grosuplje za leto 2008

1. SPLOŠNA DOLOČBA

1. člen

Spremeni se prvi odstavek 2. člena Odloka o proračunu Občine Grosuplje za leto 2008, in sicer:

»V splošnem delu proračuna so prikazani prejemki in izdatki po ekonomski klasifikaciji do ravni kontov.

Splošni del proračuna na ravni podskupin kontov se za leto 2008 določa v naslednjih zneskih:

A. BILANCA PRIHODKOV IN ODHODKOV		v EUR
Skupina/Podskupina kontov		Sprememba proračuna 2008
I.	SKUPAJ PRIHODKI (70+71+72+73+74)	14.410.821
	TEKOČI PRIHODKI (70+71)	13.006.276
70	DAVČNI PRIHODKI	10.365.465
	700 Davki na dohodek in dobiček	7.826.698
	703 Davki na premoženje	1.319.008
	704 Domači davki na blago in storitve	1.219.759
71	NEDAVČNI PRIHODKI	2.640.811
	710 Udeležba na dobičku in dohodki od premoženja	1.025.722
	711 Takse in pristojbine	40.477
	712 Denarne kazni	3.589
	713 Prihodki od prodaje blaga in storitev	41.229
	714 Drugi nedavčni prihodki	1.529.795
72	KAPITALSKI PRIHODKI	930.563
	720 Prihodki od prodaje osnovnih sredstev	584.210
	722 Prihodki od prodaje zemljišč in nematerialnega premoženja	346.353
73	PREJETE DONACIJE	42.355
	730 Prejete donacije iz domačih virov	42.355
74	TRANSFERNI PRIHODKI	431.627
	740 Transferni prihodki iz drugih javnofinančnih institucij	431.627
II.	SKUPAJ ODHODKI (40+41+42+43)	15.792.172
40	TEKOČI ODHODKI	3.328.689
	400 Plače in drugi izdatki zaposlenim	695.877
	401 Prispevki delodajalcev za socialno varnost	117.234
	402 Izdatki za blago in storitve	2.240.164
	403 Plačila domačih obresti	100.150
	409 Rezerve	175.263
41	TEKOČI TRANSFERI	5.200.134
	410 Subvencije	105.575
	411 Transferi posameznikom in gospodinjstvom	3.016.362
	412 Transferi neprofitnim organizacijam in ustanovam	808.951
	413 Drugi tekoči domači transferi	1.269.246
42	INVESTICIJSKI ODHODKI	5.868.423
	420 Nakup in gradnja osnovnih sredstev	5.868.423
43	INVESTICIJSKI TRANSFERI	1.394.926
	431 Investicijski transferi pravnim in fizičnim osebam, ki niso proračunski uporabniki	1.170.673
	432 Investicijski transferi proračunskim uporabnikom	224.253
III.	PRORAČUNSKI PRESEŽEK ali PRIMANJKLJAJ (I. -II.)	–1.381.351

B. RAČUN FINANČNIH TERJATEV IN NALOŽB		v EUR
IV.	PREJETA VRAČILA DANIH POS. IN PRODAJA KAPITAL. DELEŽEV	100.985
75	PREJETA VRAČILA DANIH POS. IN PRODAJA KAPITALSKIH DELEŽEV	100.985
	750 Prejeta vračila danih posojil	94.725
	751 Prodaja kapitalskih deležev	
	752 Kupnine iz naslova privatizacije	6.259
V.	DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV	0
44	DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV	0
	440 Dana posojila	0
	441 Povečanje kapitalskih deležev in naložb	0
	442 Poraba sredstev kupnin iz naslova privatizacije	0
VI.	PREJETA MINUS DANA POSO. IN SPREMEM. KAPITAL. DELEŽ. (IV.-V.)	100.985
C. RAČUN FINANCIRANJA		v EUR
VII.	ZADOLŽEVANJE	0
50	ZADOLŽEVANJE	0
	500 Domače zadolževanje	0
VIII.	ODPLAČILA DOLGA	228.050
55	ODPLAČILA DOLGA	228.050
	550 Odplačila domačega dolga	228.050
IX.	POVEČANJE (ZMANJŠANJE) SREDSTEV NA RAČUNIH (I.+IV.+VII.-II.-V.-VIII.)	–1.508.416
X.	NETO ZADOLŽEVANJE (VII.-VIII.)	–228.050
XI.	NETO FINANCIRANJE (VI.+VII.-VIII.-IX.=-III.)	1.381.351

«

2. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne 1. 1. 2008.

Št. 4100-2/2006
Grosuplje, dne 26. septembra 2007

Župan
Občine Grosuplje
Janez Lesjak l.r.

4728. Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o zazidalnem načrtu Turistično-oskrbovalni center III, Grosuplje

Na podlagi 18. člena Statuta Občine Grosuplje (Uradni list RS, št. 42/99 in 36/02) in 23. člena v povezavi s 175. členom Zakona o urejanju prostora (Uradni list RS, št. 110/02 in 8/03 – popravek) je Občinski svet Občine Grosuplje na 11. redni seji dne 26. septembra 2007 sprejel

O D L O K
o spremembah in dopolnitvah Odloka o zazidalnem načrtu Turistično-oskrbovalni center III, Grosuplje

1. člen

S tem odlokom se sprejmejo spremembe in dopolnitve zazidalnega načrta Turistično-oskrbovalni center III, Grosuplje, ki je bil sprejet z Odlokom o zazidalnem načrtu Turistično-oskrbovalni center III, Grosuplje (Uradni list RS, št. 28/99, 39/00 in 22/02, 45/04); v nadaljnjem besedilu: sprejeti odlok.

Spremembe in dopolnitve zazidalnega načrta je izdelal Topos d.o.o., Dolenjske Toplice pod št. 03/06-SDZN v oktobru 2007. Sestavljata ga tekstualni del in grafične priloge.

2. člen

Ureditveno območje

Spremembe in dopolnitve, v velikosti cca 13.000 m^2, se nanašajo na naslednje lokacije: 3a, 4, 6a, 6b, 6c, 8b, 8c, 9b, 9c, 10, 11. vse k.o. Grosuplje – naselje.

Območje urejanja, opredeljeno v osnovnem zazidalnem načrtu, se zaradi vsebine teh sprememb in dopolnitev zazidalnega načrta ne spreminja. Kljub temu pa se zaradi novih parcelacij v poglavju I. SPLOŠNE DOLOČBE spremeni drugi odstavek 2. člena, ki navaja novo parcelno stanje in se v celoti glasi: »V območje zazidalnega načrta sodijo zemljišča s parcelno številko: 157/1, 157/7, 157/8, 158/5, 15779, 157712, 158/8, 157/10, 157/11, 163/6, 163/8, 163/11, 163/10, 163/9, 164/11, 164/12, 164/8, 166/4, 164/7, 166/7, 166/5, 164/6, 164/5, 166/2, 167/2, 170/4, 170/3, 170/2, 166/6, 171/1, 171/2, 171/3, 165/3, 165/2, 165/1, 164/4, 171/6, 171/7, 162/1, 161/2, 162/2, 161/3, 164/10, 162/3, 163/4, 164/3, 163/5, 163/1, 158/9, 158/2, 158/12, 160/4, 160/5, 172/4, 172/10, 172/9, 172/8, 172/3, 172/13, 172/14, 172/3, 172/18, 172/20, 172/19, 172/16, 172/7, 160/3, 160/2, 185/10, 159/1, 159/2, 158/1, 158/3, 158/4 vse k.o. Grosuplje–naselje in deli parcel od roba utrjenih cestišč do omenjenih parcel.«

Istočasno se bo območje urejanja prilagodilo projektnim rešitvam rekonstrukcije ceste proti Polici, ki predvideva dodatne zavijalne pasove, izvedbo krožnega namesto sedanjega vse k.o. Grosuplje–naselje znotraj obstoječega ZN.

Spremembe in dopolnitve zazidalnega načrta iz prvega člena tega odloka se nanašajo na:

– spremembo javnih parcel – parkirišča (ob lokacijah št. 3, 6 in 9) v gradbene parcele k objektom na lokacijah 3a, 6, 9a, 9b, 9c;

– spremembo parcelne strukture na območju lokacij: 3, 6, 8;

– dopolnitev predvidenih dejavnosti z dejavnostmi: zdravstvo in socialno varstvo, dejavnosti potovalnih agencij in organizatorjev potovanj in s turizmom povezane dejavnosti, galerijske dejavnosti, skladiščenje, pakiranje, vele in maloprodaja, bančništvo, dejavnost hotelov, avtoličarstvo in avtokleparstvo;

– spremembo namembnosti in dopolnitev vsebine objektov na lokacijah št. 6 in 8, 10;

– spremembo velikosti in oblike objektov na lokacijah št. 3a, 6 (6a, 6b, 6c), 8 (8b in 8c), 9 (9b in 9c), 10 in 11;

– manjša sprememba pri obstoječem objektu na lokaciji 4;

– spremembo mikrolokacije objekta na lokaciji št. 6 (združevanje manjših objektov) ter spremembo zunanjih ureditev (parkirišča) na lokacijah št. 3, 6, 8, 9, 11;

– možnost izvedbe kleti na lokacijah št: 6, 8, 9, 10, 11;

– prilagoditve poteka predvidene komunalne in energetske infrastrukture;

– spremembo kot pritličja na lokacijah 6, 8b, 8c, 11.

3. člen

V poglavju II. NAMEMBNOST PROSTORA se v 3. členu sprejetega odloka, besedilo dopolni in spremeni tako, da se v celoti glasi: »Območje urejanja je namenjeno: prodaji avtomobilov s servisnimi dejavnostmi, avtoličarstvu, avtokleparstvu, skladiščni dejavnosti ter servisiranju tovornih vozil, proizvodnji, manjšim obrtno-proizvodnim dejavnostim, gostinstvu, dejavnostim povezanimi s turizmom ter zdravstvu in socialnem varstvu, trgovini, izobraževanju, storitvenim dejavnostim, pakiranju, vele in maloprodaji, galerijski dejavnosti, bančništvu, dejavnosti hotelov in ostalim poslovnim dejavnostim.

Izrecna prepoved stanovanjske dejavnosti.«

4. člen

V poglavju III. POGOJI ZA IZRABO OBMOČJA IN ZA OBLIKOVANJE POSEGOV V PROSTOR se v 5. členu sprejetega odloka pod poglavjem A) Splošni pogoji za posege in oblikovanje območja, pod podnaslovom Pozidanost parcel besedilo prvega stavka nadomesti z besedilom »Pozidanost parcele je definirana z ureditveno situacijo ob upoštevanju gradbenih linij, ter maksimalne pozidanosti do 60% za objekte 6, 10 in 11.«.

5. člen

V poglavju III. POGOJI ZA IZRABO OBMOČJA IN ZA OBLIKOVANJE POSEGOV V PROSTOR se v 6. členu sprejetega odloka pod poglavjem A) Splošni pogoji za posege in oblikovanje območja, pod naslovom Objekti – oblikovanje se prvi stavek prvega odstavka briše, prvi stavek drugega odstavka pa se dopolni. Celoten člen se tako na novo glasi:

»Objekti naj bodo načeloma pravokotnih oblik, z manjšimi izjemami, kot so oblikovanje objektov na izpostavljeni lokaciji (objekt 8c – elipsa), oblikovanje vogalov, nadstreškov, vhodov itn.

Strehe so ravne ali z nizkim naklonom (položne dvokapnice ali polkrožne strehe). V primeru dvokapne strehe naj bo le-ta skrita za horizontalnim strešnim vencem.

Predlaga se uporaba sodobnih materialov na fasadah, ki morajo biti barvno usklajene po celotnem kompleksu.«

6. člen

V poglavju III. POGOJI ZA IZRABO OBMOČJA IN ZA OBLIKOVANJE POSEGOV V PROSTOR se v 7. členu sprejetega odloka pod poglavjem B) Urbanistično-arhitekturni pogoji za objekte dopolni ali (in) spremeni besedilo za št. parc. 3 (3a), 6, 8, 9 (9b, 9c), 10 in 11. V istem členu se za zadnjim sestavkom (pod tabelo) doda stavek: »**** maksimalna višina objekta je mišljena do spodnjega roba venca.«

Pri št. parc. 3 se dopolni besedilo četrtega stolpca (tloris. gabarit), ki se na novo glasi: »3a: P = 19,20 x 21 (izzidek: 2 x 7), 1N = 21,20 x 23, 2N = 19,20 x 21 (izzidek: 2 x 7), 3b: 18 x 20.« Pod isto št. parc. se dopolni peti stolpec (višin. gabarit*) ki se na novo glasi: »P + 2. Maksimalna višina objekta je 14 m)«.

Pri št. parc. 4 se na koncu besedila v sedmem stolpcu doda stavek, ki glasi: »Objekt nadstrešnice ob osnovnem objektu je možno zapreti.«

Pri št. parc. 6 se spremeni besedilo drugega stolpca (namembnost), ki se na novo glasi: »skladiščno poslovni objekt – skladiščenje zdravil ter upravni del«. Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v tretjem stolpcu, ki se glasi: »6«. Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v četrtem stolpcu (tloris. gabarit), ki na novo glasi: »20 x 40 (skladišče), 12 x 40 (upravni del).« Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v petem stolpcu (višin. gabarit*), ki se na novo glasi: »K + P + 1 (skladišče), P + 2 + M (uprava). Maksimalna višina objekta je 13,50 m (skladiščni objekt) in 14,50 m (upravni del)«. Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v šestem stolpcu (kote pritličij), ki se na novo glasi: »339.00.«

Pri št. parc. 8 se dopolni besedilo v drugem stolpcu (namembnost), ki se na novo glasi: »vele in maloprodaja slikarskega in kiparskega materiala, veleprodaja izolacijskih materialov in folij – skladišče, gostinstvo, trgovina, poslovne, servisne dejavnosti, galerija, zdravstvo in izobraževanje ter dejavnosti potovalnih agencij in organizatorjev potovanj in s turizmom

povezane dejavnosti«. Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v četrtem stolpcu (tloris. gabarit* v m), ki se na novo glasi: »8b: P – 10 X 40 m, N – 11.5 x 40 m; 8c: P – 15 x 26 m, N – 15 x 26 m (izzidek: 9 x 3 m)«. Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v petem stolpcu (višin. gabarit*), ki se na novo glasi: »8b: (K+) P + 3, 8c: (K+) P + 3 + M (do 40% tlorisne površine). Maksimalna višina objekta 8b je 16 m, objekta 8c pa 15 m oziroma del z mansardo je 18 m«. Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v šestem stolpcu (kote pritličij), ki se na novo glasi: »8b: 337.90, 8c: 337.40.« Pod isto št. parc. se dopolni besedilo v sedmem stolpcu (posebni pogoji in ostala določila), ki se na novo glasi: »Pritlična etaža za 8b in 8c je s strani ceste proti Polici v celoti vkopana v teren. Objekta 8b in 8c se programsko in oblikovno navežeta na parter (teraso) ob lokalni cesti. Velikost, oblika in lokacija platoja je poljubna oziroma odvisna od predvidenega dostopa do objekta. Možna je izvedba zunanjega stopnišča, ki povezuje zgornjo teraso s spodnjim platojem. Objekt 8c se lahko po potrebi pod navedenimi oblikovnimi pogoji pomakne za 3 m proti SZ. Objekt 8b se lahko poveča na predvideno površino za razvoj ob pravilnem in smiselnem zagotavljanju parkirnih površin na parceli.«

Pri št. parc. 9 se spremeni besedilo tretjega stolpca, ki se glasi: »9a; 9b«. Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v četrtem stolpcu (tloris. gabarit), ki na novo glasi: »20 x 40; 20 x 40.« Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v petem stolpcu (višin. gabarit*), ki se na novo glasi: »P + 1 (+2); (K) + P (+1). Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v šestem stolpcu (kote pritličij), ki se na novo glasi: »9a: 338.50, 9b: 338.80.«

Pri št. parc. 10 se spremeni besedilo drugega stolpca, ki se v celoti glasi: »večnamenski objekt za bančne storitve, trgovino, gostinstvo, hotel (oddajanje sob), turistična dejavnost z recepcijo, lokalom in jedilnico, storitvene dejavnosti. Izrecna prepoved stanovanjske dejavnosti.« Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v četrtem stolpcu (tloris. gabarit), ki na novo glasi: »25 x 40 m.« Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v petem stolpcu (višin. gabarit*), ki se na novo glasi: »(K+) P + 1 (+2).« Spremeni se tudi besedilo sedmega stolpca, ki na novo glasi: »Znotraj predvidenih površin za razvoj objekta ob upoštevanju gradbenih linij se dopušča fleksibilna postavitev manjših kubusov. V tem primeru se parkirna mesta zagotovijo med kubusi v pritličju.«

Pri št. parc. 11 se dopolni besedilo v drugem stolpcu (namembnost), ki na novo glasi: »avtoservis, avtosalon, avtoličarstvo in avtokleparstvo.« V četrtem stolpcu (tloris. gabarit* v m) pa se besedilo dopolni in se na novo glasi: »P – 20.25 x 41 m, N – 27 x 41 m.« Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v petem stolpcu (višin. gabarit*), ki se na novo glasi: »K + P + 1 (+2). Maksimalna višina do spodnjega roba venca je 10 m«. Pod isto št. parc. se spremeni besedilo v šestem stolpcu (kote pritličij), ki se na novo glasi: »338.70.«

7. člen

V poglavju III. POGOJI ZA IZRABO OBMOČJA IN ZA OBLIKOVANJE POSEGOV V PROSTOR se v 8. členu sprejetega odloka pod poglavjem Ostali skupni pogoji za objekte za drugim stavkom doda besedilo: »V primeru kletne etaže mora biti le-ta v celoti vkopana v teren.« V prvem odstavku se spremeni besedilo tretjega in četrtega stavka, ki se v celoti glasi: »Skupna višina objektov je lahko (zaradi lokacije, ki je pogreznjena od 2 do 4 m pod koto Ceste proti Polici) visoka tja do (K+) P + 3 (kar je priporočljivo za linijo objektov vzdolž ceste (proti Polici) ali celo M (velja le za objekt 8c na vogalu cone, kot poudarek le-tega). Višine objektov pa naj proti potoku padajo na gabarit (K+) P + 2, izjemoma (s strokovno preveritvijo) je manjši del objekta lahko tudi (K+) P + 2 + M. V pritlični etaži je možna izvedba pasaže znotraj maksimalnih gabaritov.«

8. člen

V poglavju IV. POGOJI ZA ZUNANJE IN DRUGE UREDITVE se v 10. členu sprejetega odloka pod podnaslovom Parkirne površine briše zadnji del stavka tako, da besedilo v celoti glasi: »Parkirne površine se za vsako dejavnost posebej zagotavljajo na zemljišču posamezne gradbene parcele. Ne glede na prikaz v ureditveni situaciji (karta št. 11) je možna poljubna ureditev parkirnih mest odvisno od potreb in razpoložljivega prostora gradbene parcele.«

9. člen

V poglavju IV. POGOJI ZA ZUNANJE IN DRUGE UREDITVE se v 13. členu sprejetega odloka pod podnaslovom Kanalizacija pred zadnjim odstavkom doda besedilo: »Zaradi objekta 9b se prestavi trasa meteorne kanalizacije proti objektu 6.«

10. člen

V poglavju IV. POGOJI ZA ZUNANJE IN DRUGE UREDITVE se v 14. členu sprejetega odloka pod podnaslovom Energetsko omrežje za zadnjim (četrtim) odstavkom doda besedilo: » Zaradi objekta 9b se prestavi trasa elektro kabelske kanalizacije proti objektu 9a. Trasa EKK med objektoma 9b in 6 se obetonira po celotni dolžini in v času odpiranja gradbene jame za objekt 9b dodatno zaščiti. Dela naj se izvajajo pod nadzorom upravljavca.«

11. člen

V poglavju V. POGOJI ZA PROMETNO IN KOMUNALNO TER DRUGO UREDITEV OBMOČJA se v 15. členu osnovnega odloka pod naslovom Ogrevanje prvi odstavek dopolni z naslednjim besedilom:

»Ne glede na predhodne pogoje se pri objektu št. 6 zaradi tangenc toplovodnega omrežja izvede prestavitev lire, razvidno iz grafične situacije.«

12. člen

V poglavju VI. OSTALI POGOJI ZA IZVEDBO POSEGOV V PROSTOR se za 20. členom osnovnega odloka pod naslovom Varstvo pred požarom za celotnim besedilom doda besedilo, ki glasi:

»Pri pripravi prostorskega akta mora pripravljavec v skladu z 22. členom Zakona o varstvu pred požarom (ZVPoz-A, Uradni list RS, št. 71/93 in 87/01) upoštevati prostorske, gradbene in tehnične ukrepe, s katerimi bodo zagotovljeni:

– pogoji za varen umik ljudi in premoženja (če niso podani s posebnim predpisom, se do izdaje slovenskega predpisa pri načrtovanju upošteva ustrezne tehnične smernice primerljive tuje države);

– potrebni odmiki med objekti oziroma ustrezna požarna ločitev objektov, s čimer bodo zagotovljeni pogoji za omejevanje širjenja ognja ob požaru (če odmiki niso določeni s posebnim predpisom, se lahko uporabi smernica SZPV 204, požarnovarnostni odmiki med stavbami);

– prometne in delovne površine za intervencijska vozila (SIST DIN 14090, površine za gasilce na zemljišču);

– viri za zadostno oskrbo z vodo za gašenje (pravilnik o tehničnih normativih za hidrantno omrežje za gašenje požarov, (Uradni list SFRJ, št. 30/91).

Pri načrtovanju prostorskega akta (oziroma sprememb in dopolnitev prostorskega akta) se morajo upoštevati tudi požarna tveganja, ki so povezana:

– s povečano možnostjo nastanka požara zaradi uporabe požarno nevarnih snovi in tehnoloških postopkov,

– z vplivi obstoječih in novih industrijskih objektov in tehnoloških procesov in

– z možnostjo širjenja požara med posameznimi poselitvenimi območji.

Pri načrtovanju ukrepov s področja varstva pred požarom pri graditvi objektov pa morajo biti upoštevana določila Pravilnika o požarni varnosti v stavbah (v nadaljevanju: Pravilnik, Uradni list RS, št. 31/04, 10/05, 83/05, 14/07) v naslednjih členih:

– 3. člen Pravilnika: za potrebne odmike med objekti ali potrebne protipožarne ločitve,

– 5. in 6. člen Pravilnika – za zagotovitev pogojev za varen umik ljudi, živali ali premoženja pri požaru ter dostopov, dovozov in delovnih površin za intervencijska vozila,

– 4. člen Pravilnika v povezavi z drugim odstavkom 4. in 5. člena Pravilnika o mehanski odpornosti in stabilnosti objektov (Uradni list RS, št. 101/05) – za zagotovitev zadostne nosilnosti konstrukcije ter preprečitev širjenja požara po stavbah.«

13. člen

V poglavju VI. OSTALI POGOJI ZA IZVEDBO POSEGOV V PROSTOR se za 21. členom osnovnega odloka za celotnim besedilom doda 21.a člen Varstvo voda, ki glasi: »Z nobenimi posegi se ne sme posegati v potok, kolikor bi imeli le-ti za posledico zmanjšanje ali spreminjanje pretočnega profila oziroma zmanjšanje pretočne prevodnosti. Vsi objekti s pripadajočo komunalno, prometno in zunanjo ureditvijo, vključno z morebitno ograjo, morajo biti, skladno s 14. členom in 37. členom ZV-1, odmaknjeni od meje vodnega zemljišča, to je od zgornjega roba brežine vodotoka, 15 m pri vodotokih 1. reda, oziroma 5 m pri vodotokih 2. reda, razen izjem po 37. členu v povezavi z 201. členom ZV-1. Vsi posegi v prostor morajo biti načrtovani tako, da ne pride do poslabšanja stanja voda in da se ne onemogoči varstva pred škodljivim delovanjem voda, kar mora biti v projektni dokumentaciji ustrezno prikazano in dokazano (5. člen ZV-1, Uradni list RS, št. 67/02).«

14. člen

V poglavju X. TOLERANCE se v 25. členu osnovnega odloka za celotnim besedilom doda stavek, ki glasi: »Dopustna so tudi odstopanja glede zunanje ureditve gradbene parcele (parkirna mesta, zelenice, tlakovanja) in oblikovanja platojev med objekti ob Cesti proti Polici in samo cesto glede na projektirane dostope.«

15. člen

Spremeni in dopolni se 28. člen, ki se pravilno glasi:

»Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.«

Št. 35005-2/98
Grosuplje, dne 26. septembra 2007

Župan
Občine Grosuplje
Janez Lesjak l.r.

MIREN - KOSTANJEVICA

4729. Odlok o zaključnem računu proračuna Občine Miren - Kostanjevica za leto 2006

Na podlagi 13. člena Zakona o financiranju občin (Uradni list RS, št. 80/94), 96., 98. in 99. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 79/99) in 18. člena Statuta Občine Miren-Kostanjevica (Uradni list RS, št. 58/99) je Občinski svet Občine Miren - Kostanjevica na 7. redni seji dne 1. 10. 2007 sprejel

O D L O K
o zaključnem računu proračuna Občine Miren - Kostanjevica za leto 2006

1. člen

Sprejme se zaključni račun proračuna Občine Miren - Kostanjevica za leto 2006.

2. člen

Zaključni račun proračuna občine za leto 2006 izkazuje:

A) Bilanca prihodkov in odhodkov	
I. Skupaj prihodki	817.354.451,18 SIT
II. Skupaj odhodki	800.317.831,86 SIT
III. Proračunski presežek (primanjkljaj) (I.-II)	17.036.619,32 SIT
B) Račun finančnih terjatev in naložb	
IV. Prejeta vračila danih posojil in prodaja kapitalskih deležev	0,00 SIT
V. Dana posojila in povečanje kapitalskih deležev	0,00 SIT
VI. Prejeta minus dana posojila in sprememba kapit. deležev	0,00 SIT
VII. Skupni presežek (primanjkljaj)	17.036.619,32 SIT
C) Račun financiranja	
VIII. Zadolževanje proračuna	0,00 SIT
IX. Odplačila dolga	0,00 SIT
X. Neto zadolževanje (VIII.-IX.)	0,00 SIT
XI. Povečanje (zmanjšanje) sredstev na računih (III.+VI.+X.)	17.036.619,32 SIT
Stanje sredstev na računih 31.12.2006	38.832.997,81 SIT

3. člen

Ostanek sredstev na računih v višini 38.832.997,81 SIT se prenese v proračun leta 2007 in se nameni za dokončanje programov iz leta 2006 ter za investicije in za kritje tekočih obveznosti proračuna za leto 2007.

4. člen

Na dan 31. 12. 2006 znašajo sredstva rezervnega sklada 4.401.181,19 SIT.

5. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 410-0006/2007
Miren, dne 1. oktobra 2007

Župan
Občina Miren - Kostanjevica
Zlatko - Martin Marušič l.r.

MIRNA PEČ

4730. Ugotovitveni sklep o prenehanju mandata člana občinskega sveta

Na podlagi 37.a člena Zakona o lokalni samoupravi – ZLS (Uradni list RS, št. 100/05 – uradno prečiščeno besedilo, 21/06 – Odl. US), Zakona o lokalnih volitvah (ZVL – UPB2, Uradni list RS, št. 22/06 in 70/06 – Odločba US) in Statuta Občine Mirna Peč (Uradni list RS, št. 59/07) je Občinski svet Občine Mirna Peč na 10. redni seji dne 27. 9. 2007 sprejel

U G O T O V I T V E N I S K L E P
o prenehanju mandata člana Občinskega sveta

1.

Občinski svet Občine Mirna Peč ugotavlja, da so v skladu s 37.a členom Zakona o lokalni samoupravi nastali razlogi za prenehanje mandata člana Občinskega sveta Občine Mirna Peč Marjanu Parklju, zaradi smrti.

Mandat člana Občinskega sveta Občine Mirna Peč mu preneha z dnem 27. septembra 2007.

2.

Marjanu Parkelj z dnem 27. septembra 2007 preneha tudi mandat člana Odbora za negospodarstvo in javne službe družbenih dejavnosti.

3.

Ta sklep velja takoj in se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 032-10/2007-9
Mirna Peč, dne 27. septembra 2007

Župan
Občine Mirna Peč
Zvone Lah l.r.

PREVALJE

4731. Sklep o ukinitvi statusa javnega dobra

Na podlagi 35. člena Zakona o lokalni samoupravi (uradno prečiščeno besedilo ZLS-UPB1, Uradni list RS, št. 100/05) in 17. člena Statuta Občine Prevalje (Uradno glasilo slovenskih občin št. 18/06, 19/06 – popr.) je občinski svet na 9. redni seji dne 4. 10. 2007 sprejel naslednji

S K L E P

Zemljišču parc. št. 542/7 – pot 231 m² in parc. št. 559/2 – pot 189 m², pripisanem pri vl. št. 186, k.o. Dolga brda, se ukine status javnega dobra ter se vpiše v vl. št. _____ iste k.o., kjer se vknjiži lastninska pravica za Občino Prevalje.

Sklep se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije in začne veljati naslednji dan po objavi.

Št. 46503-0010/2004-06
Prevalje, dne 4. oktobra 2007

Župan
Občine Prevalje
dr. Matic Tasič l.r.

RAVNE NA KOROŠKEM

4732. Sklep o ukinitvi javnega dobra v k.o. Tolsti vrh

Na podlagi 35. in 51. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 100/05 – UPB, 60/07) in 16. člena Statuta Občine Ravne na Koroškem (Uradni list RS, št. 39/99, 61/01, 65/03 in 23/07) je Občinski svet Občine Ravne na Koroškem na 9. redni seji dne 25. 9. 2007 sprejel

S K L E P
o ukinitvi javnega dobra v k.o. Tolsti vrh

I.

Ukine se status javnega dobra na zemljišču parc. št. 1139/14 – pot, v izmeri 188 m², pripisano pri z. k. vl. št. 135, k.o. Tolsti vrh.

II.

Nepremičnina preneha imeti značaj javnega dobra in se vpiše v zemljiško knjigo kot lastnina Občine Ravne na Koroškem.

III.

Ta sklep prične veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 478-0-0061/2007-204
Ravne na Koroškem, dne 4. oktobra 2007

Župan
Občine Ravne na Koroškem
Tomaž Rožen l.r.

SVETI JURIJ OB ŠČAVNICI

4733. Ugotovitveni sklep o pričetku priprave Občinskega prostorskega načrta (OPN)

Na podlagi 46. člena Zakona o prostorskem načrtovanju (ZPNačrt, Uradni list RS, št. 33/07) ter v skladu s 15. členom Statuta Občine Sv. Jurij ob Ščavnici (Uradni list RS, št. 29/00) je župan Občine Sv. Jurij ob Ščavnici sprejel

U G O T O V I T V E N I S K L E P
o pričetku priprave Občinskega prostorskega načrta (OPN)

I

(ocena stanja in razlogi za pripravo občinskega prostorskega načrta)

S tem sklepom se, ob upoštevanju 46. člena ZPNačrt-a ter ugotovljenega stanja pri pripravi občinskih prostorskih aktov na osnovi Programa priprave Strategije prostorskega razvoja Občine Sveti Jurij ob Ščavnici (Uradni list RS, št. 54/06) po ZUreP-1, ugotavlja in določa:

– ocena stanja in razlogi za pripravo prostorskega načrta in določitev vrste in območja prostorskega načrta;

– način pridobitve strokovnih rešitev;

– roki za pripravo prostorskega načrta in njegovih posameznih faz;

– nosilci urejanja prostora, ki podajo smernice za načrtovanje prostorske ureditve iz njihove pristojnosti.

Razlogi za pripravo Občinskega prostorskega načrta Občine Sveti Jurij ob Ščavnici so predvsem pobude in predlogi pravnih ter fizičnih oseb, na katere se je občina dolžna odzvati ter razvojne potrebe Občine. Sedaj veljavne prostorske sestavine dolgoročnega plana Občine Gornja Radgona za obdobje od leta l986–2000 in srednjeročni plan Občine Gornja Radgona za obdobje 1986–1990 ter prostorske sestavine Dolgoročnega plana Občine Ljutomer za obdobje 1986–2000 in Družbenega plana občine Ljutomer za obdobje 1986–1990, za območje Občine Sveti Jurij (Ur. obj. št. 10/88, 3/90 in 6/91, Uradni list RS, št. 20/01), so bile izdelane v prejšnji družbeno-ekonomski ureditvi v okviru sistema družbenega planiranja. Zaradi spremenjenega

družbenega, ekonomskega in pravnega sistema v Republiki Sloveniji ter kljub kasneje sprejetim spremembam, te prostorske sestavine dolgoročnega plana ne zagotavljajo več želenega usmerjanja prostorskega razvoja.

Z Občinskim prostorskim načrtom bo Občina Sveti Jurij ob Ščavnici nadomestila sedaj veljavne prostorske sestavine dolgoročnega plana ter veljavni odlok o prostorskih ureditvenih pogojih ter nekatere druge prostorske izvedbene akte.

Priprava Občinskega prostorskega načrta je potrebna tudi zaradi nadaljnjega razvoja Občine Sveti Jurij ob Ščavnici, pospeševanja razvoja tržnega gospodarstva, spremenjenih prometno – povezovalnih razmer, spremenjenih družbeno-ekonomskih, socialnih in pravnih razmer in z njimi povezanih prostorskih ureditev razvoja občine, krize vrednostnega sistema pri urejanju prostora ter ogroženega upoštevanja skupnih in dolgoročnih interesov v prostoru.

Do sprejetja tega ugotovitvenega sklepa so bile pri pripravi Strategije prostorskega razvoja Občine Sveti Jurij ob Ščavnici po ZUreP-1 opravljene naslednje aktivnosti:

1. Za izdelavo strategije prostorskega razvoja je občina pridobila že vrsto strokovnih analiz (Demografska analiza občine Sveti Jurij ob Ščavnici, Morfološka analiza naselij v občini Sveti Jurij ob Ščavnici, Analiza pravnega stanja in trga zemljišč, Prostorske analize območja občine, Analiza nezazidanih stavbnih zemljišč in prostih zemljišč na zazidanih površinah, ter analiza zemljišč izven poselitvenih območij naselij, Strokovna podlaga za pripravo strategije prostorskega razvoja občine – Poslovna cona ob avtocesti v k.o. Grabonoš, Idejna zasnova za poslovno cono ob avtocesti v k.o. Grabonoš);

2. Izdelan je bil vsebinski del obvestila o nameri za pridobitev sklepa o tem, ali je v postopku priprave SPRO treba izvesti celovito presojo vplivov na okolje, obvestilo je bilo poslano 20. 2. 2007;

3. Izdelano je bilo gradivo za pridobitev smernic v 24 izvodih, smernice so bile zaprošene 20. 2. 2007;

4. Izdelana je analiza za 20 pridobljenih smernic;

5. Izdelano je obvestilo za javnost v obliki prospekta za prostorsko konferenco v 10 izvodih;

6. Izdelan je koncept vsebine Strategije prostorskega razvoja občine po vsebini in obliki, kot jo določa ZUreP (Uradni list RS, št. 110/02) in Pravilnik o podrobnejši vsebini, obliki in načinu priprave strategije prostorskega razvoja občine in vrstah njenih strokovnih podlag (Uradni list RS, št. 17/04). Za nadaljnje načrtovanje (v Občinskem prostorskem načrtu) bo možno uporabiti uvodni del: Izhodišča in cilji prostorskega razvoja občine;

7. Izdelane so kartografske priloge v merilu 1: 75 000 k Strategiji prostorskega razvoja občine (15 tematskih kart), jih bo možno uporabiti v strateškem delu Občinskega prostorskega načrta.

Glede na to, da še ni bila izvedena javna razgrnitev Strategije prostorskega razvoja po ZUreP-1, se skladno z določili prvega odstavka 98. člena ZPNačrt-a postopki za sprejem SPRO nadaljujejo in končajo po določbah ZPNačrt-a kot Občinski prostorski načrt Občine Sveti Jurij ob Ščavnici (OPN Občine Sveti Jurij ob Ščavnici).

Občina Sveti Jurij ob Ščavnici bo pri vsebini, obliki in načinu priprave OPN ter pri pogojih za določitev območij sanacij razpršene gradnje in območij za razvoj in širitev naselij upoštevala podzakonske predpise iz 39. in 112. člena ZPNačrta-a.

Na osnovi odločbe št. 35409-38/2007 z dne 19. 3. 2007, ki jo je izdalo Ministrstvo za okolje in prostor, ter ob upoštevanju določil 16. in 47. člena ZPNačrt-a, bo postopek celovite presoje vplivov OPN Občine Sveti Jurij ob Ščavnici vključen v postopek priprave in sprejemanja OPN Občine Sveti Jurij ob Ščavnici. Občina Sveti Jurij ob Ščavnici bo zagotovila izdelavo Okoljskega poročila skladno za zahtevami ZPNačrt-a in zakona, ki ureja varstvo okolja.

II

(območje prostorskega načrta)

OPN Občine Sveti Jurij ob Ščavnici, ki bo pripravljen za celotno območje Občine Sveti Jurij ob Ščavnici, bo skladno z 39. členom ZPNačrt-a vseboval:

Strateški del OPN:

– izhodišča in cilji ter zasnova prostorskega razvoja občine;

– usmeritve za razvoj poselitve in za celovito prenovo, usmeritve za razvoj v krajini, za določitev namenske rabe zemljišč in prostorskih izvedbenih pogojev ter zasnovo javne infrastrukture lokalnega pomena;

– območja naselij, vključno z območji razpršene gradnje, ki so z njimi prostorsko povezana;

– območja razpršene poselitve.

Izvedbeni del OPN po posameznih enotah urejanja prostora, ki bo določal:

– območja namenske rabe prostora;

– prostorske izvedbene pogoje;

– območja, za katera se pripravijo občinski podrobni prostorski načrti (OPPN).

Za središče lokalne skupnosti Sveti Jurij ob Ščavnici, vključno z deli naselij Jamna, Biserjane in Blaguš, ki neposredno mejijo na Sveti Jurij ob Ščavnici, se izdela urbanistični načrt.

III

(način pridobitve strokovnih rešitev)

Strokovne rešitve se pridobijo v skladu ZPNačrt in podzakonskimi predpisi iz 39. in 112. člena ZPNačrt.

Pripravljavec smiselno uporabi že izdelane študije in raziskave, ki so vezane na usmerjanje prostorskega razvoja. Izdelajo in pridobijo se lahko tudi druge analize prostora in podrobnejše strokovne podlage, za katere se v postopku priprave OPN ugotovi, da so pomembne pri obravnavi problematike in za odločitve o prostorskem razvoju občine. Pri pripravi OPN-ja se v skladu z 98. členom ZPNačrt smiselno uporabijo tudi vsa pripravljena gradiva pripravljena v fazi priprave Strategije prostorskega razvoja Občine Sveti Jurij ob Ščavnici, pripravljena po Zurep-1, našteta v 1. členu tega sklepa.

Posamezni nosilec urejanja prostora v skladu s tem sklepom pripravljavcu na njegovo zahtevo predloži strokovne podlage s svojega področja.

Način pridobitve geodetskih podlag:

geodetske podlage v digitalni obliki pridobi pripravljavec pri GURS.

IV

(roki za pripravo OPN)

Priprava OPN Občine Sveti Jurij ob Ščavnici (OPN) se bo po sprejetju tega ugotovitvenega sklepa nadaljevala in zaključila po naslednjem predvidenem terminskem planu:

– izdelava strokovnih podlag za OPN: 30 dni od podpisa pogodbe z izvajalcem;

– priprava delovnega dopolnjenega osnutka OPN: 30 dni;

– usklajevanje delovnega dopolnjenega osnutka OPN z najpomembnejšimi nosilci urejanja prostora: 15 dni;

– izdelava dopolnjenega osnutka OPN: 30 dni;

– priprava okoljskega poročila (OP): 30–60 dni;

– pridobitev mnenja MOP o ustreznosti OP in dopolnjenega osnutka OPN: 30 dni;

– javna razgrnitev in javna obravnava dopolnjenega osnutka OPN: 30 dni;

– stališča do pripomb in predlogov: 15 dni;

– priprava predloga OPN: 15 dni;

– predložitev predloga OPN na MOP; pridobivanje mnenj nosilcev urejanja prostora k predlogu OPN (v pristojnosti MOP): 30 dni;

– izdaja sklepa o potrditvi OPN ter izdaja potrdila, da so vplivi izvedbe OPN na okolje sprejemljivi (v pristojnosti MOP): 30 dni;

– prva obravnava predloga OPN na občinskem svetu, druga obravnava predloga OPN na občinskem svetu, objava odloka o OPN: 30 dni.

V

(nosilci urejanja prostora, ki podajajo smernice za načrtovane prostorske ureditve iz njihove pristojnosti)

V fazi priprave Strategije prostorskega razvoja Občine Sveti Jurij ob Ščavnici po Zurep-1 so podali smernice sledeči nosilci urejanja prostora:

1. Ministrstvo za okolje in prostor, Direktorat za prostor, Urad za prostorski razvoj, Dunajska cesta 21, 1000 Ljubljana
Smernice: Št. 35017-5/2007, z dne 13. 3. 2007
2. Ministrstvo za okolje in prostor, Agencija RS za okolje, Urad za upravljanje z vodami, Vojkova 1b, 1000 Ljubljana
Smernice: Št. 35001-123/2007 z dne 28. 3. 2007
3. Ministrstvo za gospodarstvo, Direktorat za notranji trg, Sektor za preskrbo in blagovne rezerve, Kotnikova 5, 1000 Ljubljana
Smernice: Št. 350-1/2007-184, z dne 9. 3. 2007
4. Ministrstvo za gospodarstvo, Direktorat za energijo, Kotnikova 5, 1000 Ljubljana
Smernice: Št. 350-1/2007-164, z dne 1. 3. 2007
5. Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, Direktorat za kmetijstvo, Dunajska 58, 1000 Ljubljana
Smernice: Št. 350-27/2007/2 z dne 23. 2. 2007
6. Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, Direktorat za gozdarstvo in prehrano, Dunajska 58, 1000 Ljubljana
Smernice: Št. 3401-18/2007/2, z dne 22. 2. 2007
7. Ministrstvo za promet, Direktorat za letalstvo, Langusova 4, 1000 Ljubljana
Smernice: Št. 350-30/2007, z dne 23. 2. 2007
8. Ministrstvo za promet, Direktorat za ceste, Langusova 4, 1000 Ljubljana
Smernice: Št. 3712-4/2007/3-0031072, z dne 26. 2. 2007
9. Ministrstvo za promet, Direkcija RS za ceste, Sektor za planiranje in analize Ljubljana Tržaška 19, 1000 Ljubljana
Smernice: Št. 35001-6/2007, z dne 23. 2. 2007
10. Ministrstvo za obrambo, Direktorat za obrambne zadeve, Sektor za civilno obrambo, Kardeljeva ploščad 25, 1000 Ljubljana
Smernice: Št. 350-109/2007-7, z dne 14. 3. 2007
11. Ministrstvo za obrambo, Uprava RS za zaščito in reševanje, Kardeljeva ploščad 21, 1000 Ljubljana
Smernice: Št. 350-112/2007-2, z dne 6. 4. 2007
12. Ministrstvo za kulturo, Maistrova ulica 10, 1000 Ljubljana
Smernice: Št: 3501-26/2007, z dne 22. 3. 2007
13. Zavod RS za varstvo kulturne dediščine, Območna enota Maribor, Slomškov trg 6, 2000 Maribor
Smernice: Št. SŠ-636/07, z dne 15. 3. 2007
14. Zavod RS za varstvo narave, OE Maribor, Pobreška cesta 20a, 2000 Maribor
Smernice: Št. 4-III-104/3-O-07/UJ, z dne 15. 3. 2007
15. Zavod za gozdove Slovenije, OE Murska Sobota, Ul. arhitekta Novaka 17, 9000 Murska Sobota
Smernice: Št. 271-11/2007, z dne 13. 3. 2007
16. ELEKTRO Maribor, Vetrinjska ulica 2, 2000 Maribor
Smernice: Št. 06-AD/B-599/07, z dne 14. 3. 2007
17. ELES d.o.o., Hajdrihova 2, 1000 Ljubljana
Smernice: Št. 1754/71/jš, z dne 12. 3. 2007
18. Telekom Slovenije, Center za vzdrževanje omrežja Murska Sobota, Trg zmage 6, 9000 Murska Sobota
Smernice: Št. 23/11-JZ/2371/1-2007, Z DNE 9. 3. 2007
19. DARS d.d., Ulica XIV. divizije 4, 3000 Celje
Smernice: Št. 351/D-12/07-PDP/MG-030, z dne 30. 3. 2007.

VI

Ta sklep se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije in prične veljati z dnem objave.

Št. 3505-00001/2007
Sv. Jurij ob Ščavnici, dne 3. oktobra 2007

Župan
Občine Sv. Jurij ob Ščavnici
Anton Slana l.r.

ŠENTRUPERT

4734. Odlok o 2. rebalansu proračuna Občine Šentrupert za leti 2007 in 2008

Na podlagi 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/93, 57/94, 14/95, 20/95), 29. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 79/99, 124/00, 79/01 in 30/02) in 19. ter 95. člena Statuta Občine Šentrupert je Občinski svet Občine Šentrupert na 4. dopisni seji dne 3. 10. 2007 sprejel

O D L O K
o 2. rebalansu proračuna Občine Šentrupert za leti 2007 in 2008

1. člen

V Odloku o proračunu Občine Šentrupert za leti 2007 in 2008 (Uradni list RS, št. 56/07) se v 3. členu drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»Proračun Občine Šentrupert za leti 2007 in 2008 se določa v naslednjih zneskih:

A. BILANCA PRIHODKOV IN ODHODKOV

Skupina/Podskupina kontov		Proračun 2007	Proračun 2008
I.	SKUPAJ PRIHODKI (70+71+72+73+74)	2.045.323	2.444.239
	TEKOČI PRIHODKI (70+71)	1.604.728	1.642.230
70	DAVČNI PRIHODKI	1.470.611	1.508.113
	700 Davki na dohodek in dobiček	1.321.262	1.366.229
	703 Davki na premoženje	115.462	107.997
	704 Domači davki na blago in storitve	33.887	33.887
	706 Drugi davki		
71	NEDAVČNI PRIHODKI	134.117	134.117
	710 Udeležba na dobičku in dohodki od premoženja	9.570	9.570
	711 Takse in pristojbine	4.500	4.500
	712 Denarne kazni	7.485	7.485
	713 Prihodki od prodaje blaga in storitev	37.149	37.149
	714 Drugi nedavčni prihodki	75.413	75.413

72	KAPITALSKI PRIHODKI		
	720 Prihodki od prodaje osnovnih sredstev		
	722 Prihodki od prodaje zemljišč in nemat. premoženja		
73	PREJETE DONACIJE		
	730 Prejete donacije iz domačih virov		
	731 Prejete donacije iz tujine		
74	TRANSFERNI PRIHODKI	440.595	802.009
	740 Transferni prihodki iz drugih javnofinančnih institucij	440.595	802.009
II.	SKUPAJ ODHODKI (40+41+42+43)	2.045.323	2.921.426
40	TEKOČI ODHODKI	663.451	676.976
	400 Plače in drugi izdatki zaposlenim	165.720	168.845
	401 Prispevki delodajalcev za socialno varnost	23.628	23.628
	402 Izdatki za blago in storitve	440.203	449.603
	403 Plačila domačih obresti		1.000
	409 Rezerve	33.900	33.900
41	TEKOČI TRANSFERI	740.876	739.760
	410 Subvencije	30.000	15.100
	411 Transferi posameznikom in gospodinjstvom	373.620	382.570
	412 Transferi neprofitnim organiz. in ustanovam	190.255	159.688
	413 Drugi tekoči domači transferi	147.001	182.402
42	INVESTICIJSKI ODHODKI	559.525	1.302.380
	420 Nakup in gradnja osnovnih sredstev	559.525	1.302.380
43	INVESTICIJSKI TRANSFERI	81.471	202.310
	430 Investicijski transferi		
	431 Investicijski transferi	32.500	119.450
	432 Investicijski transferi	48.971	82.860
III.	PRORAČUNSKI PRESEŽEK (I.- II) PRORAČINSKI PRIMANJKLJAJ (I.- II)		–477.187

B. RAČUN FINANČNIH TERJATEV IN NALOŽB			
IV.	PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL IN PRODAJA KAPITALSKIH DELEŽEV (750+751+752)		
75	PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL		
	750 Prejeta vračila danih posojil		
	751 Prodaja kapitalskih deležev		
	752 Kupnine iz naslova privatizacij		
V.	DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV (440+441+442)		
44	DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV		
	440 Dana posojila		
	441 Povečanje kapitalskih deležev in naložb		
	442 Poraba sredstev kupnin iz naslova privatizacije		
VI.	PREJETA MINUS DANA POSOJILA IN SPREMEMBE KAPITALSKIH DELEŽEV (IV.-V.)		

C. RAČUN FINANCIRANJA			
VII.	ZADOLŽEVANJE (500)		477.187
50	ZADOLŽEVANJE		
	500 Domače zadolževanje		
VIII.	ODPLAČILA DOLGA		
	550 Odplačila domačega dolga		
IX.	SPREMEMBA STANJA SREDSTEV NA RAČUNU (I.+IV.+VII.-II.-V.-VIII.)		
X.	NETO ZADOLŽEVANJE (VII.-VIII.)		
XI.	NETO FINANCIRANJE (VI.+VII-VIII-IX.=-III)		477.187

Posebni del proračuna sestavljajo finančni načrti neposrednih uporabnikov, ki so razdeljeni na naslednje programske dele: področja proračunske porabe, glavne programe in podprograme, predpisane s programsko klasifikacijo izdatkov občinskih proračunov. Podprogram je razdeljen na proračunske postavke, te pa na konte, določene s predpisanim enotnim kontnim načrtom.«

2. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporablja pa se od dneva sprejema tega odloka na Občinskem svetu Občine Šentrupert dalje.

Prilogi – posebni del rebalansa proračuna ter načrt razvojnih programov pa se objavita na spletni strani Občine Šentrupert: http:\\www.sentrupert.net\.

Št. 410-252/2007
Šentrupert, dne 5. oktobra 2007

Župan
Občine Šentrupert
Rupert Gole l.r.

ZAGORJE OB SAVI

4735. Ugotovitev o prehodu mandata člana sveta Krajevne skupnosti Izlake na naslednjega kandidata

Na podlagi ugotovitvenega sklepa Sveta Krajevne skupnosti Izlake z dne 17. 9. 2007, da je članu sveta Krajevne skupnosti Izlake Jožefu Lebarju, stan. Zgornje Izlake 12, Izlake prenehal mandat na podlagi 37.a člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 100/05 – UPB1), je Občinska volilna komisija Občine Zagorje ob Savi na podlagi 30. člena Zakona o lokalnih volitvah (Uradni list RS, št. 22/06 – UPBZ in 70/06, odločba US)

U G O T O V I L A,

da je mandat člana sveta Krajevne skupnosti Izlake prešel na naslednjega kandidata iz II. volilne enote v Krajevni skupnosti Izlake za volitve članov sveta Krajevne skupnosti Izlake.

Novi član sveta Krajevne skupnosti Izlake je Danilo Lipovšek, roj. 4. 6. 1963, stanujoč Narof 41, Izlake.

Kandidat je 1. 10. 2007 podal pisno izjavo, da sprejema mandat.

Št. 031-3/2007
Zagorje, dne 4. oktobra 2007

Občinska volilna komisija
Zagorje ob Savi
Zagorje ob Savi, C. 9. avgusta 5

Sašo Ostrožnik l.r.
Predsednik
občinske volilne komisije

ZREČE

4736. Sklep o začetku priprave sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin dolgoročnega plana Občine Slovenske Konjice za obdobje 1986–2000 dopolnjen 1993 in 1994 in družbenega plana razvoja Občine Slovenske Konjice za srednjeročno obdobje 1986–1990 za območje Občine Zreče dopolnjen 2003

Na podlagi 46. člena in v povezavi s 96. členom Zakona o prostorskem načrtovanju (Uradni list RS, št. 33/07) ter na podlagi 16. člena Statuta Občine Zreče (Uradni list RS, št. 28/99, 11/01, 81/02, 100/03, 85/04, 76/06 in 48/07) je župan Občine Zreče dne 5. 10. 2007 sprejel

S K L E P
o začetku priprave sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin dolgoročnega plana Občine Slovenske Konjice za obdobje 1986–2000 dopolnjen 1993 in 1994 in družbenega plana razvoja Občine Slovenske Konjice za srednjeročno obdobje 1986–1990 za območje Občine Zreče dopolnjen 2003

S tem sklepom se prične postopek sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin dolgoročnega plana Občine Slovenske Konjice za obdobje 1986–2000 – dopolnjen 1993 in 1994 in družbenega plana razvoja Občine Slovenske Konjice za srednjeročno obdobje 1986–1990 za območje Občine Zreče (Uradni list RS, št. 68/03) – v nadaljevanju: prostorske sestavine prostorskega plana Občine Zreče.

1. Ocena stanja in razlogi za pripravo sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče

Občina Zreče je do sprejetja tega sklepa vodila postopek priprave strategije prostorskega razvoja in prostorskega reda Občine Zreče po Zakonu o urejanju prostora – ZureP-1 (Uradni list RS, št. 110/02, 8/03 – popr.). Tako je doslej pridobila smernice nosilcev urejanja prostora za Strategijo in Red ter strokovne podlage za Projekt očistimo reko Dravinjo. Navedena prostorska akta še nista bila javno razgrnjena.

Zaradi strateškega razvojnega projekta na območju občine, ki je vezan na črpanje sredstev iz kohezijskih skladov in druge aktivnosti, želi Občina Zreče v najkrajšem možnem času sprejeti ustrezne prostorske akte na območju te lokacije.

Po uveljavitvi novega Zakona o prostorskem načrtovanju – ZPNačrt (Uradni list RS, št. 33/07), ki v 96. členu omogoča spremembe in dopolnitve občinskih prostorskih aktov, sprejetih na podlagi drugih predpisov, in zaradi omenjenega razvojnega projekta na območju občine, Občina Zreče pristopa k pripravi sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče, saj ocenjuje, da je v tem trenutku tak pristop časovno najbolj ugoden.

Občina Zreče pripravlja projekt, ki je izrednega pomena za lokalno skupnost ter upravičen tudi z regionalnega vidika, in sicer projekt izgradnje CČN Zreče. Projekt je nadalje vezan na črpanje kohezijskih sredstev.

Obstoječi sistemi za odvajanje in čiščenje odpadnih voda vseh občin v območje reke Dravinje niso v stanju zagotoviti storitve, ki bi ustrezala splošno priznanim pravilom tehnike. Na osnovi podatkov evropskih smernic za vodo (Wasserrahmenrichtlinie-WRRL) za izboljšanje kvalitete podtalnice in nadzemnih voda ter zavoljo zagotovitve kakovostne in učinkovite oskrbe vseh občin s pitno vodo, je nastala potreba po celostnem reševanju odvajanja odpadnih voda in oskrbe s pitno vodo v porečju Dravinje.

S tem namenom se je trinajst občin v porečju Dravinje združilo pod vodstvom Občine Zreče ter naročilo izdelavo Idejnih zasnov za reševanje omenjenega problema na območjih svojih občin ter v porečju Dravinje. Obseg nalog in natančno področje raziskave sta bila določena s strani ustreznega oddelka Ministrstva za okolje in prostor RS. Nenazadnje pa nas k izvedbi sili tudi zakonodaja.

Zaradi vsega zgoraj navedenega je Občina Zreče izredno časovno omejena in vezana na skrajni rok sprejema ustreznih prostorskih aktov (prvo tromesečje leta 2008), zato pristopa k postopku sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče, saj ocenjuje, da bo postopek časovno bistveno krajši od postopka priprave novih občinskih prostorskih aktov po ZPNačrt.

Zgoraj opisano območje je v veljavnih prostorskih sestavinah prostorskega plana Občine Zreče opredeljeno kot območje kmetijskih zemljišč.

Že izdelane strokovne podlage iz 3. točke tega sklepa opravičujejo in utemeljujejo razvoj in prostorsko umestitev CČN Zreče. Zato želi Občina Zreče s spremembami in dopolnitvami prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče zagotoviti potrebna stavbna zemljišča za izpeljavo omenjenega projekta.

2. Območje sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče

Spremembe in dopolnitve prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče se nanaša zgolj na eno območje in sicer na območje predvideno za CČN Zreče.

Območje predvideno za CČN Zreče se nahaja v južnem delu naselja Gabrovlje, vzhodno od javne poti št. 985400 Pirš–Železinger, okvirno na parcelah št. 358, 357, 362, 359, k.o. Škalce. Območje obsega 3938 m^2.

Spremembe in dopolnitve prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče se nanašajo samo na tekstualno spremembo tistih členov odloka in grafično spremembo tistih

delov kartografske dokumentacije in kartografskega dela, ki se tičejo sprememb na območju iz drugega in tretjega ostavka te točke.

Morebitne druge zahteve nosilcev, ki bi se nanašale na druga območja, ki niso navedena v drugem in tretjem odstavku te točke, niso predmet sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče.

3. Način pridobitve strokovnih rešitev

V postopku sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče se bodo smiselno uporabile že izdelane strokovne podlage, ki jih je Občina Zreče že pridobila. Pri pripravi sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče bo Občina Zreče uporabila ustrezne geodetske podlage, ki jih je s strani Geodetske uprave RS pridobila tekom postopka priprave strategije prostorskega razvoja in prostorskega reda Občine Zreče po ZUreP-1.

4. Roki za pripravo sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče in posameznih faz

Roki za pripravo sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče in posameznih faz so podani glede na ZPNačrt, po katerem se bo vodil postopek. Ker praksa po ZPNačrt še ni vzpostavljena, so roki informativni in odvisni predvsem od sodelovanja s pristojnimi nosilci urejanja prostora.

Ob upoštevanju zgoraj navedenega so roki in faze naslednji:

1. sklep o pričetku postopka, ki ga sprejme župan ter potrebne objave /oktober 2007/;

2. priprava osnutka sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin /10 dni od objave sklepa iz 1. faze te točke v uradnem glasilu/;

3. posredovanje osnutka sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin iz 2. faze te točke na ministrstvo, pristojno za urejanje prostora (v nadaljevanju: MOP) /MOP v 7 dneh pošlje osnutek nosilcem, ki imajo 30 dni časa za posredovanje smernic; v tem času se tudi presoja, ali je potrebna celovita presoja vplivov na okolje (v nadaljevanju: CPVO) – nadaljnji potek postopka in roki so ocenjeni ob predpostavki, da CPVO ne bo potreben/;

4. dopolnitev osnutka sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin skladno s smernicami iz 3. faze te točke /10 dni od pridobitve vseh smernic iz 3. faze te točke/;

5. morebitno usklajevanje z nosilci /kolikor osnutka sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin ni mogoče uskladiti s smernicami, Občina Zreče o tem obvesti MOP, ta pa v 7 dneh zagotovi usklajevanje z nosilci/;

6. javna razgrnitev in javna obravnava, priprava stališč do pripomb in predlogov, obveščanje lastnikov ipd. /trajanje javne razgrnitve 30 dni; priprava stališč do pripomb in predlogov – 7 dni po končani javni razgrnitvi/;

7. priprava predloga sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin /7 dni po potrditvi stališč do pripomb in predlogov s strani Občine Zreče/;

8. posredovanje predloga sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin iz 7. faze te točke na MOP /MOP v 5 dneh pošlje osnutek nosilcem, ki imajo 21 dni časa za posredovanje mnenj/;

9.a potrditev predloga sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin s strani ministra /v 30 dneh od prejema predloga sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin – 8. faza te točke – kolikor nosilci ugotovijo, da so njihove smernice upoštevane/;

9.b MOP predlaga vladi, da odloči o potrditvi predloga sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin /v enakem roku 30 dni kot v 9.a fazi te točke/;

10. sprejem sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče na občinskem svetu, objava v uradnem glasilu /marec 2008/.

Kolikor bo ugotovljeno, da je potrebno izvesti CPVO, se roki do 3. faze te točke dalje ustrezno spremenijo.

5. Nosilci urejanja prostora, ki podajo smernice za načrtovane prostorske ureditve iz njihove pristojnosti v postopku sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin prostorskega plana Občine Zreče

Nosilci urejanja prostora so naslednja ministrstva s svojimi zavodi in z drugimi organi v sestavi:

– Ministrstvo za notranje zadeve,
– Ministrstvo za obrambo,
– Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve,
– Ministrstvo za gospodarstvo,
– Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano,
– Ministrstvo za kulturo,
– Ministrstvo za okolje in prostor,
– Ministrstvo za promet,
– Ministrstvo za šolstvo in šport,
– Ministrstvo za zdravje.

Poleg zgoraj navedenih so nosilci urejanja prostora tudi naslednji organi lokalnih skupnosti, izvajalci javnih služb ter nosilci javnih pooblastil:

– Elektro Maribor, Javno podjetje za distribucijo električne energije, d.d., Vetrinjska ulica 2, Maribor; Območna enota Slovenska Bistrica, Kolodvorska 21a, Slovenska Bistrica;

– Javno komunalno podjetje Slovenske Konjice, Celjska c. 3, Slovenske Konjice;

– Elektro Turnšek d.o.o., Mariborska cesta 86, Celje;

– Telekom Slovenije d.d., PE Celje, Lava 1, 3000 Celje;

– Občina Zreče, Režijski obrat, Cesta na Roglo 13b, 3214 Zreče.

Seznam nosilcev urejanja prostora se lahko po presoji MOP spremeni, predvsem v delu, ki se nanaša na ministrstva.

Ta sklep začne veljati z dnem objave v Uradnem listu Republike Slovenije.

Občina Zreče objavi ta sklep tudi na svetovnem spletu (na spletnih straneh www.zrece.si) in ga pošlje MOP ter sosednjim občinam.

Št. 35050–0002/2007–1
Zreče, dne 8. oktobra 2007

Župan
Občine Zreče
mag. Boris Podvršnik l.r.

VLADA

4737. Uredba o ukrepih 1., 3. in 4. osi Programa razvoja podeželja Republike Slovenije za obdobje 2007–2013

Na podlagi 5. in 7. člena v zvezi s 126. členom Zakona o kmetijstvu (Uradni list RS, št. 51/06 – uradno prečiščeno besedilo) izdaja Vlada Republike Slovenije

U R E D B O
o ukrepih 1., 3. in 4. osi Programa razvoja podeželja Republike Slovenije za obdobje 2007–2013

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

(vsebina)

(1) Ta uredba določa ukrepe 1., 3. in 4. osi Programa razvoja podeželja RS 2007–2013 (v nadaljnjem besedilu: PRP 2007–2013), ki ga je potrdila Komisija EU z odločbo št. CCI 2007 SI 06 RPO 001 dne 12. 9. 2007.

(2) S to uredbo se za izvajanje:

– Uredbe Sveta (ES) št. 1698/2005 z dne 20. septembra 2005 o podpori za razvoj podeželja iz Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja (EKSRP), (UL L št. 277 z dne 21. 10. 2005, str. 1; v nadaljnjem besedilu Uredba 1698/05/ES) zadnjič spremenjene z Uredbo Sveta (ES) št. 2012/2006 z dne 19. decembra 2006 o spremembah in popravku Uredbe (ES) št. 1782/2003 o skupnih pravilih za sheme neposrednih podpor v okviru skupne kmetijske politike in o uvedbi nekaterih shem podpor za kmete ter o spremembi Uredbe (ES) št. 1698/2005 o podpori za razvoj podeželja iz Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja (EKSRP), (UL L št. 384 z dne 29. 12. 2006, str. 8),

– Uredbe Sveta (ES) št. 1290/2005 z dne 21. junija 2005 o financiranju skupne kmetijske politike, (UL L št. 209 z dne 11. 8. 2005, str. 1; v nadaljnjem besedilu Uredba 1290/05/ES) zadnjič spremenjene z Uredbo Sveta (ES) št. 378/2007 z dne 27. marca 2007 o pravilih za prostovoljno modulacijo neposrednih plačil, predvidenih v Uredbi (ES) št. 1782/2003 o skupnih pravilih za sheme neposrednih podpor v okviru skupne kmetijske politike in o uvedbi nekaterih shem podpor za kmete ter o spremembah Uredbe (ES) št. 1290/2005, (UL L št. 95 z dne 5. 4. 2007, str. 1),

– Uredbe Komisije (ES) št. 1320/2006 z dne 5. septembra 2006 o pravilih za prehod na podporo za razvoj podeželja, določeno v Uredbi Sveta (ES) št. 1698/2005, (UL L št. 243 z dne 6. 9. 2006, str. 6; v nadaljnjem besedilu Uredba 1320/06/ES),

– Uredbe Komisije (ES) št. 1975/2006 z dne 7. decembra 2006 o določitvi podrobnih pravilih za izvajanje Uredbe Sveta (ES) št. 1698/2005 glede izvajanja kontrolnih postopkov in navzkrižne skladnosti v zvezi z ukrepi podpore za razvoj podeželja, (UL L št. 368 z dne 23. 12. 2006, str. 74; v nadaljnjem besedilu Uredba 1975/06/ES), zadnjič spremenjene z Uredbo Komisije (ES) št. 1974/2006 z dne 15. decembra 2006 o podrobnih pravilih glede uporabe Uredbe Sveta (ES) št. 1698/2005 o podpori za razvoj podeželja iz Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja (EKSRP), (UL L št. 368 z dne 23. 12. 2006, str. 15),

– Uredbe Komisije (ES) št. 1974/2006 z dne 15. decembra 2006 o podrobnih pravilih glede uporabe Uredbe Sveta (ES) št. 1698/2005 o podpori za razvoj podeželja iz Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja (EKSRP), (UL L št. 368 z dne 23. 12. 2006, str. 15; v nadaljnjem besedilu Uredba 1974/06/ES), zadnjič spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 434/2007 z dne 20. aprila 2007 o spremembi Uredbe (ES) št. 1974/2006 o podrobnih pravilih glede uporabe Uredbe Sveta (ES) št. 1698/2005 zaradi pristopa Bolgarije in Romunije k Evropski uniji, (UL L št. 104 z dne 21. 4. 2007, str. 8),

– Uredbe Komisije (ES) št. 1848/2006 z dne 14. decembra 2006 o nepravilnostih in izterjavi nepravilno plačanih zneskov v okviru financiranja skupne kmetijske politike ter organizaciji informacijskega sistema na tem področju in razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 595/91, (UL L št. 355, z dne 15. 12. 2006, str. 56; v nadaljnjem besedilu Uredba 1848/06/ES),

– Uredbe Komisije (ES) št. 885/2006 z dne 21. junija 2006 o določitvi podrobnih pravil za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 1290/2005 glede akreditacije plačilnih agencij in drugih organov ter potrditve obračunov Evropskega kmetijskega jamstvenega sklada (EKJS) in Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja (EKSRP), (UL L št. 171, z dne 23. 6. 2006, str. 90; v nadaljnjem besedilu Uredba 885/06/ES),

– Sklepa Sveta z dne 20. februarja 2006 o strateških smernicah Skupnosti za razvoj podeželja (programsko obdobje 2007–2013), (UL L št. 55 z dne 25. 2. 2006, str. 20; v nadaljnjem besedilu Sklep Sveta 55/06/ES),

– Sporočila Komisije smernice skupnosti o državni pomoči za reševanje in prestrukturiranje podjetij v težavah (UL C št. 244 z dne 1. 10. 2004, str. 2; v nadaljnjem besedilu Sporočilo Komisije 2004/C 244/02).

– Uredbe Komisije (ES) št. 1998/2006 z dne 15. decembra 2006 o uporabi členov 87 in 88 Pogodbe pri pomoči de minimis, (UL L št. 379 z dne 28. 12. 2006, str. 5; v nadaljnjem besedilu Uredba 1998/06/ES), zadnjič spremenjena s Sklepom Skupnega odbora EGP št. 27/2007 z dne 27. aprila 2007 o spremembi Priloge XIII (Promet) k Sporazumu EGP, (UL L št. 209 z dne 9. 8. 2007, str. 48) in

za uresničevanje izvajanja PRP 2007–2013 določa:

– vrste ukrepov,
– upravičene naložbe in aktivnosti,
– upravičence,
– upravičene stroške,
– pogoje za upravičenost,
– merila za izbor,
– postopke za izvajanje posameznih ukrepov,
– nadzor nad izvajanjem ukrepov,
– višino sredstev ter finančne kriterije za posamezne ukrepe.

II. VRSTE UKREPOV

2. člen

(vrste ukrepov)

(1) V skladu z 20. členom Uredbe 1698/05/ES se sredstva namenijo za naslednje ukrepe 1. osi:

– Usposabljanje za delo v kmetijstvu in gozdarstvu,

– Pomoč mladim prevzemnikom kmetij,

– Zgodnje upokojevanje kmetov,

– Posodabljanje kmetijskih gospodarstev,

– Povečanje gospodarske vrednosti gozdov,

– Dodajanje vrednosti kmetijskim in gozdarskim proizvodom,

– Izboljšanje in razvoj infrastrukture, povezane z razvojem in prilagoditvijo kmetijstva,

– Sodelovanje kmetijskih proizvajalcev v shemah kakovosti hrane,

– Podpora skupinam proizvajalcev, pri dejavnostih informiranja in pospeševanja prodaje za proizvode, ki so vključeni v sheme kakovosti hrane,

– Podpore za ustanavljanje in delovanje skupin proizvajalcev.

(2) V skladu z 52. členom Uredbe1698/05/ES se sredstva namenijo za naslednje ukrepe 3. osi:

– Diverzifikacija v nekmetijske dejavnosti,

– Podpora ustanavljanju in razvoju mikro podjetij,

– Obnova in razvoj vasi,

– Ohranjanje in izboljševanje dediščine podeželja.

(3) V skladu z 63. členom Uredbe 1698/05/ES se sredstva namenijo za naslednje ukrepe 4. osi (v nadaljnjem besedilu: LEADER):

– Izvajanje lokalnih razvojnih strategij,

– Spodbujanje medregijskega in čezmejnega sodelovanja,

– Vodenje lokalnih akcijskih skupin, pridobitev strokovnih znanj in animacija območja.

3. člen

(pomen izrazov)

(1) Izrazi, uporabljeni v tej uredbi, imajo naslednji pomen:

1. PRP 2007–2013 je dokument Republike Slovenije, ki ga je odobrila Evropska komisija in vsebuje prednostne naloge v Republiki Sloveniji na področju razvoja podeželja.

2. Vlagatelj je fizična ali pravna oseba, ki kandidira za pridobitev sredstev po tej uredbi.

3. Upravičenec je fizična ali pravna oseba, ki so mu odobrena sredstva po tej uredbi.

4. Prejemnik sredstev je upravičenec, ki je za izvedene aktivnosti prejel sredstva po tej uredbi.

5. Kmetijsko gospodinjstvo so člani kmečke družine, ki živijo na naslovu nosilca kmetijskega gospodarstva oziroma na naslovu kmetijskega gospodarstva in sicer:

– nosilec kmetijske dejavnosti,

– njegovi potomci ali njegovi posvojenci in njihovi zakonci oziroma zunajzakonski partnerji,

– njegovi vnuki oziroma potomci njegovih posvojencev in njihovi zakonci oziroma zunajzakonski partnerji,

– njegov zakonec ali zunajzakonski partner,

– njegovi brati in sestre ter njihovi zakonci ali zunajzakonski partnerji in njihovi potomci,

– njegovi starši,

– njegovi stari starši,

– posvojitelj.

6. Kombinirana naložba je naložba, kadar je na podlagi te uredbe izveden en razpis za dva ali več ukrepov PRP 2007–2013 za kombinirane naložbe.

(2) V besedilu uredbe uporabljeni izrazi, zapisani v moški slovnični obliki, so uporabljeni kot nevtralni za ženske in moške.

4. člen

(organi PRP 2007–2013)

(1) Organ upravljanja PRP 2007–2013 v skladu s 75. členom Uredbe 1698/05/ES je Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano (v nadaljnjem besedilu: MKGP).

(2) Akreditirana plačilna agencija v smislu 6. člena Uredbe 1290/05/ES je Agencija Republike Slovenije za kmetijske trge in razvoj podeželja (v nadaljnjem besedilu ARSKTRP).

(3) Neodvisni organ za finančni nadzor je Urad Republike Slovenije za nadzor proračuna (v nadaljnjem besedilu: organ za finančni nadzor), ki je organ v sestavi Ministrstva za finance.

(4) Pisarna LEADER je enota znotraj MKGP.

UKREPI 1. IN 3. OSI

III. USPOSABLJANJE ZA DELO V KMETIJSTVU IN GOZDARSTVU

5. člen

(predmet podpore)

(1) Predmet podpore v okviru tega ukrepa je:

1. usposabljanje, izredno izobraževanje oziroma pridobitev certifikata o nacionalnih poklicnih kvalifikacijah s področja kmetijstva, gozdarstva ali živilske dejavnosti, v skladu z predpisi, ki urejajo nacionalne poklicne kvalifikacije;

2. usposabljanje, ki predstavlja pogoj za pridobitev podpore v okviru nekaterih ukrepov 1. in 2. osi PRP 2007–2013;

3. usposabljanje za pridobitev posebnih znanj v skladu s tematskimi sklopi, ki bodo opredeljeni z javnim razpisom.

(2) Usposabljanje se lahko izvaja tudi kot e-izobraževanje.

6. člen

(upravičeni stroški)

(1) Upravičeni stroški so:

1. stroški za usposabljanje, izredno izobraževanje in pridobitev certifikata za pridobitev nacionalne poklicne kvalifikacije po delih izobraževalnih programov za pridobitev poklicne kvalifikacije, oziroma po programih poklicnega usposabljanja in izpopolnjevanja;

2. stroški za usposabljanje po programih, ki jih potrdi MKGP in so pogoj za opravljanje dopolnilnih dejavnosti na kmetijah;

3. stroški za usposabljanje, ki je pogoj za pridobitev podpore v okviru ukrepov 1. in 2. osi PRP 2007–2013;

4. stroški za usposabljanje za pridobitev posebnih znanj v skladu s tematskimi sklopi, ki bodo opredeljeni v javnem razpisu.

(2) Do podpore so upravičeni stroški, ki so nastali v obdobju od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2013. Uveljavljajo se lahko stroški za tekoče in preteklo leto. Višina zgornjih upravičenih stroškov se določi z javnim razpisom.

(3) Neupravičeni stroški so stroški za redno izobraževanje.

7. člen

(vlagatelji)

Vlagatelji so kmetijskega gospodarstva, živilska oziroma lesno predelovalna podjetja, ki so proizvajalci ter se ukvarjajo s pridelavo in predelavo kmetijskih in gozdarskih proizvodov iz Priloge I k Pogodbi o ustanovitvi Evropske gospodarske skupnosti, podpisane v Rimu 25. marca 1957 (11957E) (v

nadaljnjem besedilu: Priloga I k Pogodbi) ter lastniki zasebnih gozdov.

8. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

(1) Vlagatelji morajo izpolnjevati naslednje splošne pogoje:

1. kmetijsko gospodarstvo mora biti vpisano v evidenco kmetijskih gospodarstev, ki ga vodi MKGP;

2. usposabljanje ali izobraževanje ni del rednega izobraževalnega sistema;

3. usposabljanje mora biti dokazljivo s potrdilom o udeležbi na usposabljanju ali s potrdilom o uspešnem zaključku usposabljanja;

4. za usposabljanje mora biti izdan račun;

5. stroški usposabljanja morajo biti plačani strani vlagatelja.

(2) Pogoji, ki jih morajo izpolnjevati pravne oziroma fizične oseba, ki izvajajo:

1. usposabljanje za pridobitev nacionalne poklicne kvalifikacije izvajajo pravne in fizične osebe, ki izpolnjujejo kadrovske in materialne pogoje navedene v katalogu standardov strokovnih znanj in spretnosti za posamezni poklic. Seznam usposobljenih izvajalcev vodi MKGP;

2. usposabljanje za izpopolnjevanje in izredno izobraževanje izvajajo pravne in fizične osebe, ki imajo verificirane izobraževalne programe pri Ministrstvu za šolstvo in šport in po katerih se lahko pridobi poklicne kvalifikacije, kot jih določa katalog standardov strokovnih znanj in spretnosti s področja biotehnike;

3. usposabljanje za postopke preverjanja in potrjevanja nacionalnih poklicnih kvalifikacij izvajajo izvajalci postopkov za ugotavljanje in potrjevanje poklicnih kvalifikacij, ki so vpisani v register izvajalcev postopkov pri Državnem izpitnem centru;

4. usposabljanje za opravljanje dopolnilnih dejavnosti na kmetijah izvajajo pravne in fizične osebe, ki so vpisane v register izvajalcev programov pri MKGP;

5. usposabljanje za posamezne tematske sklope izvajajo pravne in fizične osebe, ki izpolnjujejo kadrovske in materialne pogoje opredeljene na javnem razpisu.

9. člen

(finančne določbe)

(1) Najvišja stopnja pomoči znaša do 100% upravičenih stroškov. Najmanjši znesek dodeljene pomoči na osebo znaša 50 eurov letno, najvišji znesek na osebo znaša do 1.000 eurov letno. Posamezen upravičenec lahko v celotnem programskem obdobju pridobi največ 30.000 eurov.

(2) V skladu s postopkom določenim s to uredbo, se izberejo projekti do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

(3) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 13.570.600 eurov javnih sredstev.

IV. POMOČ MLADIM PREVZEMNIKOM KMETIJ

10. člen

(predmet podpore)

Predmet podpore je enkratna finančna pomoč mladim prevzemnikom kmetij za prvi lastniški prevzem kmetije.

11. člen

(upravičeni stroški)

Podporo predstavlja enkratna finančna pomoč, ki ne zajema upravičenih stroškov.

12. člen

(vlagatelj)

Do podpore pomoči mladim prevzemnikom kmetij so upravičeni vlagatelji, ki opravljajo kmetijsko oziroma gozdarsko dejavnost na območju Republike Slovenije, so starejši od 18 let in mlajši od 40 let, oziroma vlagatelji, ki so dopolnili 40 let v letu prijave na razpis in prvič lastniško prevzemajo kmetijo.

13. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

Vlagatelji morajo izpolnjevati naslednje pogoje:

1. kmetijsko gospodarstvo mora ob oddaji vloge imeti v lasti vsaj 3 ha primerljivih kmetijskih površin, razen v primeru kmetij, ki se ukvarjajo s čebelarstvom ali z intenzivno vzrejo perutnine za meso ali jajca ali z vzrejo kuncev za meso ali z intenzivno vzrejo govedi, konjev, prašičev ali drobnice. V teh primerih mora imeti vlagatelj ob oddaji vloge v lasti vsaj 40 čebeljih družin, oziroma imeti v stalni reji vsaj:

a) 1000 pitancev perutnine ali 200 puranov v turnusu ali 400 nesnic,

b) 50 plemenskih samic oziroma 200 pitancev v turnusu v primeru reje kuncev za meso ali

c) 5 GVŽ živali za intenzivno vzrejo govedi, konjev, prašičev ali drobnice.

Za 1 ha primerljive kmetijske površine se šteje:

– 1 ha njiv ali vrtov, ali

– 2 ha travnikov oziroma ekstenzivnih sadovnjakov, pašnikov ali

– 0,25 ha plantažnih trajnih nasadov, pokritih površin v vrtnarstvu, pri pridelavi jagod ali jagodičja, pridelava gob ali

– 8 ha gozdov.

Za izračun primerljivih kmetijskih površin se upošteva dejanska raba površin v letu prenosa;

2. prvi lastniški prevzem kmetije mora biti izveden v roku največ 18 mesecev pred izdajo odločbe o dodelitvi sredstev iz naslova tega ukrepa. Kot prvi lastniški prevzem kmetije se upošteva prvi lastniški prevzem celotne kmetije. Kot lastniški prevzem se šteje vpis v zemljiško knjigo oziroma predložitev predloga za vpis v zemljiško knjigo. Kot prvi lastniški prevzem se upošteva tudi prevzem kmetije, ki je večja kot kmetija, ki jo je do sedaj imel v lasti vlagatelj in za namen tega ukrepa še ni koristil sredstev;

3. ob predložitvi vloge mora biti prevzeta celotna kmetija s strani vlagatelja, oziroma s strani vlagatelja in njegovega zakonca iz naslova zakonske zveze ali zunajzakonske skupnosti. Iz prevzema so lahko izključena zemljišča v velikosti do 0,5 ha primerljivih kmetijskih površin, ki jih lahko zadrži prenosnik ali pa se uporabijo za izplačilo dedičev, ob upoštevanju pogojev, da mora kmetijsko gospodarstvo tudi po odpisu takih kmetijskih zemljišč izpolnjevati pogoj glede minimalnega obsega primerljivih kmetijskih površin v lasti;

4. vlagatelj mora imeti ob oddaji vloge ustrezna poklicna znanja in mora biti ustrezno usposobljen. Kot izpolnjevanje tega pogoja mora mladi prevzemnik imeti:

a) najmanj dokončano osnovno šolo in najmanj 5 let izkušenj z delom na kmetiji in pridobljeno nacionalno poklicno kvalifikacijo s področja kmetovanja ali s kmetovanjem povezanimi dejavnostmi; ali

b) najmanj dokončano poklicno šolo s področja kmetovanja ali s kmetovanjem povezane dejavnosti in najmanj 3 leta izkušenj z delom na kmetiji;

5. v primeru, da vlagatelj ob predložitvi vloge ne izpolnjuje predpisanih zahtev z vidika ustreznih poklicnih znanj in usposobljenosti, mora te zahteve izpolniti najkasneje v roku 36 mesecev od izdaje odločbe. Načrt izobraževanja mora biti v tem primeru naveden v poslovnem načrtu;

6. prejemnik sredstev se obvezuje, da bo ostal nosilec in lastnik kmetijskega gospodarstva še najmanj 5 let po prejemu podpore iz naslova tega ukrepa;

7. vlagatelj mora predložiti poslovni načrt v skladu z drugo točko 13. člena Uredbe 1974/06/ES;

8. če prejemnik sredstev ob kontroli, ki se izvede po preteku treh let po izdaji odločbe o dodelitvi sredstev iz naslova tega ukrepa ne izpolni ciljev, ki si jih je zadal v poslovnem načrtu, mora vrniti vsa prejeta sredstva iz naslova tega ukrepa. V primeru, da poslovni načrt predvideva tudi naložbe iz ukrepa VI. poglavja te uredbe ter pridobi podporo, mora cilje, ki si jih je zadal s poslovnim načrtom, izpolniti najkasneje v roku pet let od zadnjega izplačila sredstev iz naslova VI. poglavja te uredbe;

9. v primeru, da na osnovi vsebine predloženega poslovnega načrta, na razpisu iz drugih ukrepov po tej uredbi, ni uspel pridobiti sredstev ali jih je pridobil časovno drugače, se smatra, da ni kršil določil poslovnega načrta;

10. upravičenec mora najkasneje v roku 30 dni od izdaje odločbe o dodelitvi sredstev pričeti s spremljanjem rezultatov gospodarjenja na kmetijskem gospodarstvu za primarno kmetijsko pridelavo po metodologiji FADN in zagotoviti obdelavo teh podatkov. Obvezuje se tudi, da bo spremljal rezultate gospodarjenja na kmetiji po tej metodologiji in zagotovil obdelavo teh podatkov vsaj še 5 obračunskih let po zadnjem izplačilu sredstev iz naslova tega ukrepa. Če se na kmetijskem gospodarstvu za primarno kmetijsko pridelavo že izvaja spremljanje gospodarjenja na podlagi vodenja knjigovodstva po drugih predpisih, spremljanje finančnih rezultatov gospodarjenja po metodologiji FADN ni potrebno.

14. člen

(finančne določbe)

(1) Višina sredstev se določi na podlagi doseženih točk pri ocenitvi prispelih vlog in znaša do 40.000 eurov na upravičenca.

(2) Pri vlogah se ocenjuje:

– razvojni, regionalni in socialni vidiki kmetije,
– tržni in ekonomski elementi proizvodnje,
– okoljski vidiki kmetijske proizvodnje,
– stroški prenosa kmetije.

(3) V skladu s postopkom določenim s to uredbo, se izberejo projekti do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

(4) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 35.253.235 eurov javnih sredstev.

V. ZGODNJE UPOKOJEVANJE KMETOV

15. člen

(predmet podpore)

Predmet podpore je izplačilo sredstev v obliki letne rente upravičencu, ki se odloči, da bo prenehal z opravljanjem pridobitne kmetijske in gozdarske dejavnosti na kmetijskem gospodarstvu zaradi prenosa gospodarstva na mlajšega prevzemnika.

16. člen

(vlagatelji)

Vlagatelji so fizične osebe, ki bodo nepreklicno prenehali s pridobitno kmetijsko in gozdarsko dejavnostjo in bodo celotno kmetijsko gospodarstvo prenesli na izbranega prevzemnika (v nadaljnjem besedilu: prenosniki).

17. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

(1) Prenosnik kmetijskega gospodarstva mora na dan oddaje vloge izpolnjevati naslednje pogoje:

1. je starejši od 57 let;

2. je pokojninsko in invalidsko zavarovan na podlagi opravljanja kmetijske dejavnosti;

3. še ni upokojen;

4. prenosnik je na kmetijskem gospodarstvu, ki je predmet prenosa, kmetoval vsaj zadnjih 10 let;

5. kmetijsko gospodarstvo, ki se prenaša, mora imeti v lasti vsaj 5 ha primerljivih kmetijskih površin;

6. prenosnik mora nepreklicno prenehati s pridobitno dejavnostjo, povezano s kmetijstvom in gozdarstvom;

7. prenosnik mora celotno kmetijsko gospodarstvo predati izbranemu prevzemniku; za svoje potrebe lahko obdrži stanovanjsko enoto v primeru, da ima prevzemnik že v lasti primerno stanovanjsko enoto, ter največ 0,5 ha primerljivih kmetijskih površin;

8. prenosnik je bil vsaj zadnjih 7 let neprekinjeno pokojninsko in invalidsko zavarovan na podlagi opravljanja kmetijske dejavnosti.

(2) Za 1 ha primerljive kmetijske površine se za namen iz tega ukrepa šteje:

– 1 ha njiv ali vrtov, ali
– 2 ha travnikov oziroma ekstenzivnih sadovnjakov, pašnikov ali
– 0,25 ha plantažnih trajnih nasadov, pokritih površin v vrtnarstvu, pri pridelavi jagod ali jagodičja, pridelava gob ali
– 8 ha gozdov.

Za izračun primerljivih kmetijskih površin se upošteva dejanska raba površin v letu prenosa.

(3) Prevzemnik kmetijskega gospodarstva mora izpolnjevati naslednje pogoje:

1. na dan prenosa, to je z dnem overitve podpisa pogodbe, ne sme biti mlajši od 18 let in ne starejši od:

a) 40 let v primeru prvega lastniškega prevzema, ali

b) 50 let v primeru, da gre za povečanje njegovega kmetijskega gospodarstva;

2. najkasneje na dan oddaje vloge mora naslediti celotno kmetijsko gospodarstvo, razen dovoljenih 0,5 ha primerljivih površin, ki jih lahko zadrži prenosnik;

3. najkasneje na dan oddaje vloge mora postati nosilec in lastnik kmetijskega gospodarstva;

4. kot prevzemnika lahko nastopata zakonska oziroma zunajzakonska partnerja v skladu s predpisi, ki urejajo zakonsko zvezo in družinska razmerja. S pooblastilom morata določiti tistega od njiju, ki izpolnjuje vse pogoje, določene za prevzemnika in nastopa kot podpisnik tripartitne pogodbe;

5. na prevzetih površinah mora kmetovati vsaj še za obdobje prejemanja rente;

6. za kmetovanje mora biti primerno usposobljen, kar pomeni, da mora imeti vsaj 5 let izkušenj z opravljanjem kmetijske ali gozdarske dejavnosti oziroma najmanj 3 leta izkušenj v primeru, da ima dokončano najmanj poklicno šolo s področja kmetijske ali s kmetijstvom povezane dejavnosti;

7. predložiti mora poslovni načrt v skladu z drugo točko 13. člena Uredbe 1974/06/ES;

8. najkasneje eno leto po podpisu tripartitne pogodbe mora uvesti spremljanje rezultatov gospodarjenja na kmetijskem gospodarstvu (FADN ali knjigovodstvo ali vsakoleten opis stanja na kmetijskem gospodarstvu).

(4) V primeru, da je več solastnikov kmetijskega gospodarstva in vsi izpolnjujejo pogoje, si lahko glede na delež solastništva delijo rento. V primeru, da je več solastnikov in le eden izpolnjuje pogoje, le-ta pridobi celotno rento, ki pripada kmetijskemu gospodarstvu, vendar mora biti kmetijsko gospodarstvo preneseno na istega prevzemnika v celoti.

(5) V primeru smrti prenosnika v obdobju prejemanja rente, se renta lahko prenese na zakonskega partnerja oziroma osebo, s katero je prejemnik živel v dalj časa trajajoči zunajzakonski skupnosti v skladu s predpisi, ki urejajo zakonsko zvezo in družinska razmerja, ali nepreskrbljene otroke, če dohodki

partnerja ali otrok ne presegajo minimalne plače zaposlenega v Republiki Sloveniji v preteklem letu.

(6) Prenos kmetijskega gospodarstva mora biti izveden v roku največ 18 mesecev pred izdajo odločbe o dodelitvi sredstev iz naslova tega ukrepa.

(7) V času, ko je prenosnik upravičen do rente, mora biti vključen v pokojninsko in invalidsko zavarovanje kot oseba, ki opravlja kmetijsko dejavnost in za katero dohodek na kmetijskem gospodarstvu ne dosega višine, predpisane za obvezno zavarovanje kmetov v skladu s predpisi, ki urejajo pokojninsko in invalidsko zavarovanje. V času prekinitve izplačevanja rente zavarovanec ne sme prekiniti zavarovanja.

(8) Vključitev v pokojninsko in invalidsko zavarovanje iz prejšnjega odstavka traja vsaj do izpolnitve minimalnih pogojev za uveljavitev pravice do pokojnine po predpisih o pokojninskem in invalidskem zavarovanju oziroma do končnega prenehanja izplačevanja rente.

(9) Šteje se, da člani kmetijskega gospodarstva, ki so kmetijsko dejavnost opravljali skupaj s prenosnikom pred prenosom kmetijskega gospodarstva in so bili pokojninsko in invalidsko zavarovani, po prenosu opravljajo kmetijsko dejavnost v okviru kmetijskega gospodarstva prevzemnika.

(10) Obveznost zavarovanja v skladu s 7. odstavkom tega člena velja za tiste prenosnike iz 4. odstavka tega člena, ki uživajo rento ali delež rente in so bili do vstopa v ukrep pokojninsko in invalidsko zavarovani na podlagi opravljanja kmetijske dejavnosti.

18. člen

(finančne določbe)

(1) Celotno obdobje prejemanja rente je do 10 let. Čas trajanja rente je omejen na 70. rojstni dan prenosnika.

(2) Ko prenosnik pridobi pokojnino, se znesek rente zmanjša za znesek pokojnine.

(3) Finančna pomoč se zagotavlja v obliki rente, ki se izplačuje mesečno po dvanajstinah. Renta je sestavljena iz fiksnega dela, ki znaša 5.000 eurov na kmetijsko gospodarstvo na leto in iz variabilnega dela, ki je odvisen od velikosti prenesenega kmetijskega gospodarstva. Variabilni del se izračuna na podlagi prenesenih primerljivih kmetijskih površin v letu vstopa v ukrep. Za vsak ha prenesenih primerljivih kmetijskih površin se izplača znesek v višini 300 eurov/ha na leto, vendar največ za vključno 20 ha primerljivih kmetijskih površin. Če je preneseno kmetijsko gospodarstvo večje, se morajo prenesti vse površine, vendar se renta ne poveča.

(4) Pravica do rente se prizna prenosniku, ki mu je bila izdana pozitivna odločba, od prvega dne naslednjega meseca po vložitvi popolne vloge in se začne izplačevati po podpisu tripartitne pogodbe s strani vseh treh strank.

(5) Če je v obdobju prejemanja rente v skladu s to uredbo prekinjeno izplačevanje rente, se čas prekinitve všteva v obdobje upravičenosti do rente in se za ta čas obdobje prejemanja rente ne podaljša.

(6) Celoten znesek prejete rente v vsem obdobju ne sme presegati 110.000 eurov na prenosnika oziroma prenosnike.

(7) V skladu s postopkom določenim s to uredbo, se izberejo projekti do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

(8) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 38.097.939 eurov javnih sredstev. V skupni višini sredstev so upoštevane tudi obveznosti v višini 14.617.997 eurov iz naslova izvajanja ukrepa Zgodnje upokojevanje iz Programa razvoja podeželja 2004–2006, ki je bil potrjen z odločbo Komisije EU o potrditvi programskega dokumenta za Razvoj podeželja Republike Slovenije za programsko obdobje 2004–2006, št. CCI 2004 SI 06 GDO 00 z dne 24. 8. 2004.

VI. POSODABLJANJE KMETIJSKIH GOSPODARSTEV

19. člen

(predmet podpore)

(1) Podpore bodo dodeljene naložbam v lastno primarno pridelavo kmetijskih proizvodov, ki jih opredeljuje Priloga I k Pogodbi, vključno z naložbami, namenjenimi izvajanju storitev s kmetijsko mehanizacijo. V okviru ukrepa se bodo podpirale naložbe posameznih kmetijskih gospodarstev (individualne naložbe) kakor tudi naložbe dveh ali več kmetijskih gospodarstev, organiziranih v okviru združenj kmetijskih gospodarstev in registriranih v skladu s predpisi, ki urejajo gospodarske družbe ali zadruge (skupne naložbe).

(2) Predmet podpore so naslednje naložbe v primarno kmetijsko proizvodnjo:

1. naložbe v hleve in pripadajočo opremo (oprema za proizvodnjo, krmljenje, molžo in izločke) za prirejo mleka, mesa in jajc;

2. naložbe v skladišča za krmo in pripadajočo opremo;

3. naložbe v druge objekte in pripadajočo opremo za pridelavo, skladiščenje in pripravo kmetijskih proizvodov za trg, kamor sodi tudi ureditev nasadov trajnih rastlin na področju vrtnin (špargli, artičoke, ipd.) ter ureditev drevesnic, trsnic oziroma matičnih nasadov na področju pridelave okrasnih rastlin in grmovnic ter semenskega materiala kmetijskih rastlin ter za neposredno prodajo kmetijskih proizvodov na kmetijah in pripadajočo opremo;

4. naložbe v objekte in pripadajočo opremo za pridelavo medu in ostalih čebeljih proizvodov ter vzrejo čebeljih matic razen opreme, ki se bo podpirala v okviru tehnične pomoči v sklopu podpor iz I. stebra skupne kmetijske politike (Program ukrepov na področju čebelarstva v Sloveniji v letih 2008–2010 ali kasneje);

5. naložbe v objekte in pripadajočo opremo za shranjevanje kmetijske mehanizacije, namenjene za lastno primarno pridelavo na kmetijskem gospodarstvu oziroma izvajanju storitev s kmetijsko mehanizacijo;

6. naložbe v nakup in postavitev rastlinjakov in pripadajočo opremo;

7. nakup kmetijske mehanizacije in strojne ter transportne opreme namenjene primarni kmetijski pridelavi oziroma storitvam s kmetijsko mehanizacijo, skladiščenju in trženju kmetijskih proizvodov;

8. nakup kmetijskih zemljišč, ki ne presega 10% vrednosti celotne naložbe;

9. prva postavitev oziroma prestrukturiranje sadovnjakov, oljčnikov ter hmeljišč;

10. nakup in postavitev mrež proti toči;

11. naložbe v postavitev pašnikov in obore za nadzorovano pašo domačih živali in gojene divjadi;

12. naložbe v izvedbo agromelioracijskih del na kmetijskih gospodarstvih, v okviru izvedenih komasacij;

13. naložbe v namakalno infrastrukturo na kmetijskih gospodarstvih, kamor spada tudi namakalna oprema, ki lahko predstavlja samostojno naložbo in v izgradnjo pripadajočih vodnih virov;

14. naložbe v obnovljive vire energije za potrebe kmetijskega gospodarstva;

15. naložbe v cestno in vodno infrastrukturo, kamor spada tudi vodovodna infrastruktura na kmetijskih gospodarstvih.

(3) Glede na obseg naložb bo podpora dodeljena enostavnim in zahtevnim naložbam. Enostavne naložbe so naložbe, katerih skupna vrednost ne presega 50.000 eurov, zahtevne naložbe pa so naložbe katerih skupna vrednost presega 50.000 eurov.

20. člen

(upravičeni stroški)

(1) Upravičeni stroški za naložbe iz prejšnjega člena so:

1. stroški nakupa, novogradnje ali obnove nepremičnin, to je gospodarskih poslopij in drugih zgradb ter objektov, namenjenih za kmetijske namene, nakup pripadajoče opreme za kmetijsko proizvodnjo, nakup pripadajoče računalniške programske in strojne opreme ter stroške novogradnje ali obnove cestne in vodne oziroma vodovodne infrastrukture na kmetijskem gospodarstvu ter nakup pripadajoče opreme;

2. pri posameznih gradbenih in obrtniških delih so povsod upoštevani stroški dobave gotovih elementov (nakup in transport) prevoz in njihove montaže ali stroški izvedbe del na mestu samem (stroški materiala, transporta in opravljenih del);

3. pri nakupu opreme se priznajo tudi stroški povezani z vključitvijo opreme v tehnološki proces;

4. nakup kmetijske mehanizacije in strojne ter transportne opreme namenjene primarni kmetijski pridelavi oziroma opravljanju storitev s kmetijsko mehanizacijo ter skladiščenju in trženju kmetijskih proizvodov in opreme, nakup računalniške programske opreme ter stroški povezani z aktiviranjem opreme v tehnološki proces (stroški transporta, montaže opreme in neposredni stroški izobraževanja);

5. nakup kmetijskih zemljišč;

6. stroški prve postavitve oziroma prestrukturiranja sadovnjakov, oljčnikov ter hmeljišč;

7. nakup in postavitev zavarovanih prostorov;

8. nakup in postavitev mrež proti toči;

9. stroški prve ureditve nasadov trajnih rastlin na področju vrtnin (špargelji, artičoke, ipd.) ter stroški ureditve drevesnic, trsnic oziroma matičnih nasadov na področju pridelave okrasnih rastlin in grmovnic ter semenskega materiala kmetijskih rastlin;

10. stroški postavitve pašnikov, nakup materiala in pripadajoče opreme za nadzorovano pašo domačih živali oziroma stroški postavitve obor, nakup materiala in pripadajoče opreme za rejo gojene divjadi;

11. stroški izvedbe agromelioracijskih del na kmetijskem gospodarstvu;

12. nakup namakalne opreme;

13. stroški ureditve ogrevanja z obnovljivimi viri energije na kmetijskih gospodarstvih;

14. prispevek v naravi;

15. stroški povezani z vodenjem kmetijskega gospodarstva in nakupom pripadajoče računalniške programske in strojne opreme;

16. splošni stroške za izvedbo projekta, ki so neposredno povezani z izvajanjem projekta, v deležu do 15% upravičenih stroškov naložbe iz naslova tega ukrepa.

(2) Do podpore so upravičeni stroški naložb, ki nastanejo v obdobju od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2015. V primeru, da je naložba že začeta v predhodnem obdobju se priznajo stroški, nastali od 1. 1. 2007 dalje. Splošni stroški so lahko nastali tudi med 1. 1. 2002 in 1. 1. 2007.

(3) Naložba ne sme biti zaključena pred izdajo odločbe, razen v primeru:

1. javnega razpisa za leti 2007 in 2008 za nakup kmetijske mehanizacije in opreme,

2. naložb v prvo postavitev oziroma prestrukturiranje trajnih nasadov.

(4) Do nakupa nepremičnin, razen nakupa kmetijskih zemljišč, so upravičeni le mladi kmetje, ki so nakup nepremičnine opredelili v poslovnem načrtu v vlogi za pridobitev pomoči iz IV. poglavja te uredbe. Nakup nepremičnin se šteje kot upravičen strošek samo, če nakupna cena nepremičnine ne presega ocenjene tržne vrednosti.

(5) Kot začetek izvedbe naložbe se šteje prevzem katerekoli obveznosti upravičenca na račun morebitnih dodeljenih sredstev (sklenitev katerekoli pogodbe, naročanje materiala, opreme, storitev ali del).

(6) Naložba mora biti zaključena pred zadnjim izplačilom sredstev. Kot zaključek naložbe se šteje:

1. uporabno dovoljenje oziroma vključitev naložbe v uporabo,

2. vključitev kmetijske mehanizacije ali strojne ter transportne opreme v proizvodni proces,

3. vpis nasadov sadovnjakov oziroma oljčnikov, hmeljišč ter čebeljih družin v ustrezne registre,

4. vpis oziroma predlog za vpis nepremičnine v zemljiško knjigo.

(7) Poleg neupravičenih stroškov iz 3. točke 71. člena Uredbe 1698/05/ES, se podpora ne dodeli za:

1. plačilo davkov, carin in dajatev pri uvozu,

2. stroške tekočega poslovanja (stroški vzdrževanja in najema, itd),

3. bančne stroške in stroške garancij,

4. stroške promocije.

(8) Do podpore niso upravičene naslednje vrste naložb:

1. naložbe na ravni trgovine izven dejavnosti, ki so predmet podpore po tem poglavju;

2. nakup rabljene opreme in rabljene kmetijske mehanizacije;

3. naložbe, ki se financirajo iz sredstev operativnih skladov v okviru potrjenih programov organizacij pridelovalcev, kot jih določajo uredbe o tržnih redih;

4. naložbe, ki spadajo v okvir ukrepov za podporo raziskovalnih projektov, ukrepov za promocijo kmetijskih proizvodov ali ukrepov za preprečevanje bolezni živali.

21. člen

(vlagatelji)

Vlagatelji so kmetijska gospodarstva, ki opravljajo kmetijsko dejavnost oziroma izvajajo storitve s kmetijsko mehanizacijo na ozemlju Republike Slovenije ter izpolnjujejo predpisane pogoje za dodelitev sredstev.

22. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

(1) Vlagatelji morajo izpolnjevati naslednje splošne pogoje:

1. kmetijsko gospodarstvo mora biti vpisano v register kmetijskih gospodarstev;

2. skladno z določili točke a) prvega odstavka 26. člena Uredbe 1698/05/ES, mora naložba prispevati k izboljšanju splošne učinkovitosti kmetijskega gospodarstva, in sicer:

a) podpora bo namenjena le kmetijskim gospodarstvom, ki že ob predložitvi vloge ustvarijo primeren bruto prihodek iz kmetijskih dejavnosti oziroma iz kmetijskih, gozdarskih in dopolnilnih dejavnosti na kmetijah, na enoto vloženega dela. V primeru, da kmetijsko gospodarstvo mladega kmeta, ki je prejel podporo v skladu z določili iz IV. poglavja te uredbe, ob predložitvi vloge še ne izvaja kmetijske dejavnosti, mora biti ta pogoj izpolnjen najkasneje ob zaključku naložbe;

b) kot primeren bruto prihodek se šteje prihodek v višini 1 bruto minimalne plače na zaposlenega v Republiki Sloveniji v letu pred letom objave javnega razpisa;

c) izboljšanje splošne učinkovitosti kmetijskega gospodarstva mora biti razvidno iz prijavnega obrazca v primeru enostavnih naložb, oziroma iz poslovnega načrta v primeru zahtevnih naložb;

d) v primeru zahtevnih naložb mora vlagatelj s poslovnim načrtom dokazati tudi ekonomsko upravičenost naložbe. Šteje se, da je naložba ekonomsko upravičena, če je kumulativni finančni tok pozitiven. Poslovni načrt mora biti izdelan v skladu z navodili, ki so objavljena na spletnih straneh MKGP in sicer za

obdobje izvajanja naložbe in nadaljnjih pet let, vendar najmanj za obdobje vračanja investicijskih sredstev;

e) kmetijsko gospodarstvo mora imeti iz naslova opravljanja kmetijske dejavnosti že ob predložitvi vloge vsaj 1 stalno zaposleno osebo za polni delovni čas (velja za pravne osebe in s.p.);

f) kadar kot kmetijsko gospodarstvo nastopa kmetija ali druga oblika fizične osebe, mora kmetijsko gospodarstvo zagotavljati obseg dela iz naslova opravljanja kmetijskih, gozdarskih ali dopolnilnih dejavnosti vsaj v višini 1 polne delovne moči, od tega vsaj 0,5 polne delovne moči iz kmetijskih dejavnosti. To mora biti razvidno iz prijavnega obrazca v primeru enostavnih naložb oziroma iz poslovnega načrta v primeru zahtevnih naložb. Obrazložitev, kaj se šteje kot polna delovna moč, se določi v javnem razpisu;

3. skladno z določili točke b) prvega odstavka 26. člena Uredbe 1698/05/ES, mora biti naložba v skladu s standardi Skupnosti s področja okolja, identifikacije in registracije živali, zdravja ljudi, živali in rastlin ter dobrega počutja živali, na katere se nanašajo predpisane zahteve, in sicer:

a) pri naložbah, katerih namen je izpolnjevanje standardov Skupnosti, se podpora lahko dodeli le naložbam za izpolnjevanje na novo uvedenih minimalnih standardov Skupnosti. Od navedenih standardov se kot novo uvedeni standard šteje le standard za dobro počutje živali, ki je za kmetijska gospodarstva postal obvezen s 1. 1. 2007. V tem primeru se kmetijskim gospodarstvom lahko zagotovi obdobje mirovanja za uskladitev s standardom, ki pa ne presega 36 mesecev od datuma, s katerim je postal standard za kmetijsko gospodarstvo obvezen,

b) mladim kmetom, ki prejmejo podporo v okviru ukrepa iz poglavja III. te uredbe, se podpora lahko dodeli tudi za naložbe za usposobitev za izpolnjevanje obstoječih standardov Skupnosti, če so te naložbe opredeljene v poslovnem načrtu. Obdobje mirovanja za izpolnitev standardov ne sme preseči 36 mesecev od datuma prvega lastniškega prevzema kmetije s strani mladega kmeta;

4. kmetijsko gospodarstvo mora z naložbo prispevati k izpolnjevanju vsaj enega od naslednjih posebnih ciljev ukrepa:

a) uvajanje novih proizvodov, tehnologij ali proizvodnih izboljšav,

b) usposobitve kmetijskih gospodarstev za izpolnjevanje standardov Skupnosti, za izboljšanje varstva okolja, higiene in varnosti pri delu,

c) stabilizacija dohodkov na kmetijskih gospodarstvih;

5. prispevek naložbe k izpolnjevanju navedenih posebnih ciljev ukrepa mora biti razviden iz vloge (enostavne naložbe), oziroma iz poslovnega načrta (zahtevne naložbe);

6. upošteva se kakršnekoli omejitve proizvodnje ali omejitve glede podpore Skupnosti po skupni tržni ureditvi. Vlagatelj ni upravičen do podpore za naložbo v povečanje proizvodnje, če ne razpolaga s kvotami za tako povečano proizvodnjo do zaključka naložbe;

7. gradbena dela morajo biti izvedena v skladu s predpisi, ki urejajo graditev objektov, urejanje prostora, varstvo kulturne dediščine in varstvo okolja;

8. če se vlagatelj v skladu s predpisi, ki urejajo javna naročila šteje za naročnika, mora predložiti dokazilo, da je bil postopek izbire dobavitelja izveden v skladu z navedenimi predpisi;

9. upravičenec ne sme uporabljati naložbe v nasprotju z namenom dodeljenih sredstev. Upravičenec se obvezuje, da bo vsaj še 5 let od zadnjega izplačila sredstev uporabljal naložbo, za katero so mu bila dodeljena sredstva, vsaj v obsegu, ki ga je opredeljil v vlogi oziroma s poslovnim načrtom;

10. v primeru, da vlagatelj kandidira za pridobitev sredstev samo za del naložbe, mora biti iz priložene investicijsko tehnične dokumentacije razvidno:

a) popis del in stroškov, ki se nanaša na celotno naložbo,

b) ločen popis del in stroškov, s katerim se vlagatelj prijavlja na razpis,

c) predloženo dokazilo (popis) o vrednosti že izvedenih del in stroškov ter popis del in stroškov, s katerim se vlagatelj prijavlja na razpis v primeru fazne gradnje;

11. v primeru, da vlagatelj kandidira za pridobitev sredstev za naložbe v novogradnje oziroma adaptacije prostorov in nakup pripadajoče opreme, ki se bo nahajal v objektih zgrajenih tudi za druge namene, se od vseh skupnih stroškov nakupa, izgradnje oziroma adaptacije celotnega objekta (skupni prostori, streha, fasada, ipd) kot upravičeni stroški priznali le stroški v sorazmernem deležu glede na neto tlorisno površino objekta, ki jo ti prostori zasedajo;

12. vlagatelj mora najkasneje v roku 30 dni od izdaje odločbe o dodelitvi sredstev pričeti s spremljanjem rezultatov gospodarjenja na kmetijskem gospodarstvu za primarno kmetijsko pridelavo po metodologiji FADN in zagotoviti obdelavo teh podatkov. Obvezuje se tudi, da bo spremljal rezultate gospodarjenja na kmetiji po tej metodologiji in zagotovil obdelavo teh podatkov vsaj še 5 obračunskih let po zadnjem izplačilu sredstev iz naslova tega ukrepa. Če se na kmetijskem gospodarstvu za primarno kmetijsko pridelavo že izvaja spremljanje gospodarjenja iz naslova knjigovodstva po dejanski dohodkih, spremljanje finančnih rezultatov gospodarjenja po metodologiji FADN ni potrebno;

13. vlagatelj ne sme biti v finančnih težavah:

a) če je vlagatelj pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, ne sme biti v stečajnem postopku, v postopku prisilne poravnave ali v postopku likvidacije,

b) če je vlagatelj kmetija, mora imeti nosilec kmetijskega gospodarstva poravnane vse obveznosti do države;

14. vlagatelj mora biti registriran za opravljanje kmetijske dejavnosti, za katero uveljavlja podporo (velja za pravne osebe in samostojne podjetnike posameznike);

15. dodatni pogoj za nosilca kmetijskega gospodarstva, kadar kot vlagatelj nastopa kmetija je:

a) vsi računi in dokazila o plačilih se morajo glasiti na ime nosilca kmetijskega gospodarstva. V primerih, da je kmetija vključena v sistem DDV, mora biti nosilec kmetijskega gospodarstva davčni zavezanec.

(2) Podrobnejši pogoji za dodelitev sredstev glede na posamezno vrsto upravičenih naložb oziroma sektor primarne kmetijske pridelave se določijo z javnim razpisom.

23. člen

(določitev meril in izbor projektov za sofinanciranje)

(1) Do sofinanciranja so upravičeni izbrani projekti, katerih vloge so popolne, vsebinsko ustrezne ter izpolnjujejo pogoje iz tega poglavja. Te vloge bodo ocenjene na podlagi meril za pridobitev spodnje, vstopne meje točk, določene z javnim razpisom. Pri določitvi meril se upoštevajo naslednja načela:

1. vpliv na kakovost (kakovost in varnost kmetijskih proizvodov in živil),

2. usposobljenost kmetijskega gospodarstva (izobrazba in starost upravičenca),

3. pomen kmetijske dejavnosti za kmetijsko gospodarstvo (prihodek iz kmetijske dejavnosti, velikost kmetijskega gospodarstva glede na zagotavljanje delovnih mest),

4. vpliv na okolje (okoljska sprejemljivost projekta oziroma kmetijskega gospodarstva, energetska učinkovitost naložbe),

5. območje izvajanja naložbe (razvojne regije, območja s posebnimi omejitvami);

6. prilagajanje podnebnim spremembam.

(2) Obrazložitev meril za izbor vlog se določi v javnem razpisu. Izberejo se projekti, ki so na podlagi ocene dosegli spodnjo, vstopno mejo točk, do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v določenem obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

24. člen

(finančne določbe)

(1) Najvišja stopnja pomoči znaša do 40% priznane vrednosti naložbe. Kadar upravičenec uveljavlja višji delež pomoči za naložbe kmetijskih gospodarstev, ki se nahajajo na območjih iz člena 36(a)(i), (ii) in (iii) Uredbe1698/05/ES, delež sofinanciranja znaša do vključno 50% priznane vrednosti naložbe. Kadar upravičenec uveljavlja podporo za naložbe iz naslova mladega kmeta v skladu z določili iz IV. poglavja te uredbe, delež sofinanciranja znaša do vključno 60% priznane vrednosti naložbe za naložbe kmetijskih gospodarstev, ki se nahajajo na območjih iz člena 36(a)(i), (ii) in (iii) Uredbe 1698/05/ES oziroma do vključno 50% priznane vrednosti naložbe, kadar gre za naložbe kmetijskih gospodarstev izven območij iz člena 36(a)(i), (ii) in (iii) Uredbe 1698/05/ES.

(2) V primeru nakupa kmetijske mehanizacije znaša delež podpore do vključno 30% priznane vrednosti naložbe. V primeru nakupa specialne kmetijske mehanizacije za kmetovanje na hribovsko gorskih območjih znaša delež podpore do vključno 40% priznane vrednosti naložbe. Seznam specialne kmetijske mehanizacije za kmetovanje na hribovsko gorskih območjih je določen v javnem razpisu.

(3) Najmanjši znesek dodeljene podpore je 3.500 eurov na vlogo. Najvišji znesek dodeljene podpore je do 1.000.000 eurov na vlogo. Kmetijsko gospodarstvo lahko v celotnem programskem obdobju 2007–2013 iz naslova tega poglavja pridobi največ do 2.000.000 eurov podpore.

(4) Pri izračunu deležev in zneskov odobrenih sredstev se upošteva najvišja priznana vrednost na enoto upravičenega stroška za posamezno vrsto naložbe, ki se določi v javnem razpisu.

(5) Pri izvedbi naložbe se kot opravičljiv strošek prizna tudi prispevek v naravi upravičenca, skladno z določili 54. člena Uredbe 1974/06/ES.

(6) Celotni prispevek v naravi se prizna do tiste višine celotne priznane investicijske vrednosti, v primeru, ga opredeljujejo tehnični normativi za posamezno vrsto naložbe, ki se objavijo v javnem razpisu in opredelijo v razpisni dokumentaciji.

(7) Sredstva se izplačajo na podlagi zahtevka upravičenca za izplačilo sredstev. Zahtevku mora upravičenec priložiti originalne račune z originalnimi dokazili o njihovem plačilu in začasno oziroma končno gradbeno situacijo v primeru gradbenih del, potrjeno s strani pooblaščenega nadzornega organa in upravičenca z originalnimi dokazili o njihovem plačilu, ter poročilo o opravljenem delu, podpisano s strani upravičenca.

(8) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 82.334.549 eurov javnih sredstev. V skupni višini sredstev so upoštevane tudi obveznosti v višini 3.735.517 eurov iz naslova izvajanja ukrepa Naložbe v kmetijska gospodarstva iz Enotnega programskega dokumenta 2004–2006, ki ga je potrdila Komisija Evropske Skupnosti z odločbo št. CCI 2003 SI 16 1 DO 001 – K (2004) 2122 dne 18. 6. 2004.

VII. POVEČANJE GOSPODARSKE VREDNOSTI GOZDOV

25. člen

(predmet podpore)

Predmet podpore so naložbe v:

1. gradnjo in rekonstrukcijo gozdnih cest in gozdnih vlak ter pripravo gozdnih vlak (v nadaljnjem besedilu: namen A);

2. nakup nove mehanizacije in nove opreme za sečnjo in spravilo lesa (v nadaljnjem besedilu: namen B).

26. člen

(upravičeni stroški)

(1) Upravičeni stroški za naložbe iz namena A so:

1. stroški gradnje ali rekonstrukcije gozdne ceste in opreme;

2. stroški gradnje, rekonstrukcije ali priprave gozdne vlake in opreme;

3. prispevek upravičenca v naravi (lastno delo investitorja, ki ga potrdi Zavod za gozdove Slovenije);

4. splošni stroški, povezani s pripravo in izvedbo projekta, in sicer honorarji projektantom, inženirjem in svetovalcem, študije izvedljivosti in ekonomske upravičenosti, do višine 10% priznanih upravičenih stroškov naložbe.

(2) Upravičeni stroški za naložbe iz namena B so:

1. stroški nakupa in dobave nove mehanizacije oziroma opreme;

2. stroški usposabljanja za delo z novo mehanizacijo, vezano na investicijo;

3. stroški nakupa osebne zaščitne opreme za delo s stroji in opremo, vezano na investicijo; splošni stroški, povezani s pripravo in izvedbo projekta. Seznam mehanizacije in opreme je določen v javnem razpisu.

(3) Do podpore so upravičeni stroški, ki so nastali v obdobju od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2015. V primeru, da je naložba že začeta v predhodnem obdobju se priznajo stroški, nastali od 1. 1. 2007.

(4) Naložba ne sme biti zaključena pred izdajo odločbe o dodelitvi sredstev, razen v primeru nakupa gozdarske mehanizacije in opreme za sečnjo in spravilo, v primeru uveljavljanja podpore na podlagi javnega razpisa za leto 2007.

(5) Kot začetek stroška se šteje prevzem obveznosti vlagatelja na račun morebitnih dodeljenih sredstev (sklenitev katerekoli pogodbe, naročanje materiala, opreme, storitev ali del).

(6) Ne glede na določbo tretjega odstavka tega člena so upravičeni splošni stroški lahko nastali tudi med 1. 1. 2002 in 1. 1. 2007.

(7) Naložba mora biti zaključena pred izplačilom sredstev. Kot zaključek naložbe se šteje:

1. za namen A: opravljen strokovni prevzem gozdne ceste oziroma gozdne vlake, ki ga opravi Zavod za gozdove Slovenije;

2. za namen B: pridobljeno dokazilo o prevzemu mehanizacije oziroma opreme za sečnjo in spravilo lesa.

(8) Poleg neupravičenih stroškov iz 3. točke 71. člena Uredbe 1698/05/ES se podpora ne dodeli za:

1. plačilo davkov, carin in dajatev pri uvozu;

2. stroške tekočega poslovanja (stroški vzdrževanja in najema, itd);

3. bančne stroške in stroške garancij;

4. stroške promocije;

5. nakup rabljene gozdarske mehanizacije oziroma opreme za sečnjo in spravilo;

6. podpora se ne dodeli vlagateljem v težavah skladno s smernicami Skupnosti;

7. naložbe za dejavnost trgovine.

27. člen

(vlagatelji)

Vlagatelji za namen A in B so:

1. pravne ali fizične osebe, ki so lastniki ali solastniki gozdov v zasebni lasti na območju Republike Slovenije;

2. občine in njihove zveze, ki so lastniki gozdov.

28. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

(1) Vlagatelj mora izpolnjevati naslednje splošne pogoje:

1. Z naložbo mora prispevati k izpolnjevanju vsaj enega od naslednjih ciljev ukrepa:

a) uvajanje proizvodnih izboljšav pri sečnji in spravilu,

b) večja varnost pri delu v gozdu,

c) večja izraba proizvodnega potenciala gozdov.

Prispevek naložbe k izpolnjevanju navedenih ciljev ukrepa mora biti razviden iz vloge.

2. Gradbena dela morajo biti izvedena v skladu s predpisi, ki urejajo gozdove, graditev objektov, urejanje prostora, varstvo kulturne dediščine in varstva okolja.

3. V primeru, da vlagatelj kandidira za pridobitev sredstev samo za del naložbe, mora biti iz priložene investicijsko tehnične dokumentacije razvidno:

a) popis del in stroškov, ki se nanaša na celotno naložbo,

b) ločen popis del in stroškov, s katerim se vlagatelj prijavlja na razpis,

c) predloženo dokazilo (popis) o vrednosti že izvedenih del in stroškov ter popis del in stroškov, s katerim se vlagatelj prijavlja na razpis v primeru fazne gradnje.

4. V primeru naložb za namen A in B v območjih iz člena 36 (a) (i), (ii) in (iii) Uredbe 1698/05/ES mora imeti vlagatelj v lasti v navedenih območjih več kot 50% gozdne posesti.

5. V primeru, da je upravičenec občina ali zveza občin, mora biti naložba del občinskega razvojnega programa.

6. Če se vlagatelj v skladu s predpisi, ki urejajo javna naročila šteje za naročnika, mora predložiti dokazilo, da je bil postopek izbire dobavitelja izveden v skladu z navedenimi predpisi.

7. Vlagatelj ne sme uporabljati naložbe v nasprotju z namenom dodeljenih sredstev. Vlagatelj se tudi obvezuje, da bo vsaj še 5 let od zadnjega izplačila sredstev uporabljal naložbo za katero so mu bila dodeljena sredstva, vsaj v obsegu opredeljenem z vlogo.

8. Vlagatelj, ki kandidira za oba namena (A in B) mora vložiti dve ločeni vlogi.

9. Vlagatelj lahko kandidira za namen B le z enim kosom ene vrste mehanizacije in ene vrste opreme.

10. V primeru nakupa mehanizacije ter opreme za sečnjo in spravilo lesa mora upravičenec v roku 2 let od prejema odločbe o dodelitvi sredstev predložiti dokazilo o opravljenem tečaju varnega dela.

11. Če zahtevanih pogojev za namen iz 2. točke 25. člena te uredbe ne more izpolniti v lastnem gozdu, mora priložiti dokazilo, da ima v Republiki Sloveniji registrirano dejavnost za izvajanje sečnje in spravila ali da dejavnost opravlja v okviru strojnega krožka. Registrirano dejavnost mora opravljati najmanj dve leti pred izdajo odločbe o dodelitvi sredstev iz tega poglavja.

12. Gozdna posest vlagatelja ne sme biti manjša od 0,5 ha.

13. Sredstva se ne dodelijo za naložbe v gozdove v lasti države ter gozdove v lasti pravnih oseb, ki je 50% v lasti države.

(2) Vlagatelji morajo izpolnjevati naslednje dodatne pogoje za pridobitev sredstev iz namena A:

1. Možnost gradnje ali rekonstrukcije gozdne ceste mora izhajati iz gozdnogospodarskega načrta, možnost gradnje, rekonstrukcije ali priprave gozdne vlake pa iz gozdno gojitvenega načrta.

2. Gozdna cesta omogoča letno transport vsaj 10 m^3 lesa na 100 m gozdne ceste.

3. Gozdna vlaka omogoča letno spravilo vsaj 3 m^3 lesa na 100 m gozdne vlake.

4. Pridobljena morajo biti ustrezna upravna dovoljenja oziroma izdelana ustrezna dokumentacija za gradnjo ali rekonstrukcijo gozdne cesto ali gozdne vlake, ki se gradi ali rekonstruira po predpisih, ki urejajo graditev objektov in gradnjo gozdnih prometnic.

5. Izdelan mora biti izračun, ki ga pripravi Zavod za gozdove Slovenije, iz katerega je razvidno zmanjšanje stroškov gospodarjenja z gozdom.

(3) Vlagatelji morajo izpolnjevati naslednje dodatne pogoje za pridobitev podpor iz namena B:

1. V primeru nakupa opreme za sečnjo in spravilo mora imeti lastnik gozda ob predložitvi vloge v lasti vsaj 3 ha gozda, oziroma posekati ali spraviti vsaj 150 m^3 lesa letno v gozdovih Republike Slovenije, ki so v zasebni ali občinski lasti.

2. V primeru nakupa mehanizacije za sečnjo in spravilo, razen za strojno sečnjo, mora vlagatelj posekati ali spraviti vsaj 150 m^3 lesa letno v gozdovih Republike Slovenije, ki so v zasebni ali občinski lasti.

3. V primeru nakupa mehanizacije za strojno sečnjo, mora vlagatelj posekati ali spraviti vsaj 2500 m^3 lesa letno v gozdovih Republike Slovenije, ki so v zasebni ali občinski lasti.

(4) Če je vlagatelj pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, ne sme biti v stečajnem postopku, v postopku prisilne poravnave ali v postopku likvidacije.

(5) Podrobnejši pogoji za dodelitev sredstev glede na posamezni namen upravičenih naložb se določijo z javnim razpisom.

29. člen

(finančne določbe)

(1) Za namen A in B:

1. Stopnja sofinanciranja za območja iz člena 36 (a) (i), (ii) in (iii) Uredbe 1698/05/ES znaša do 60% upravičenih stroškov.

2. Stopnja sofinanciranja za območja izven območij iz člena 36 (a) (i), (ii) in (iii) Uredbe 1698/05/ES znaša do 50% upravičenih stroškov.

3. Najnižji znesek dodeljene javne pomoči znaša 500 eurov, najvišji znesek dodeljene javne pomoči pa do 500.000 eurov. Upravičenec lahko v celotnem programskem obdobju 2007–2013, iz naslova tega ukrepa pridobi največ do 500.000 eurov pomoči.

(2) Pri izvedbi naložbe se kot opravičljiv strošek prizna tudi prispevek v naravi upravičenca, skladno z določili 54. člena Uredbe 1974/06/ES.

(3) Sredstva se izplačajo na podlagi zahtevka upravičenca za izplačilo sredstev. Zahtevku mora upravičenec priložiti originalne račune z originalnimi dokazili o njihovem plačilu. V primeru večjih gradbenih del začasne oziroma končno gradbeno situacijo, potrjene s strani pooblaščenega nadzornega organa in upravičenca z originalnimi dokazili o njihovem plačilu ter poročilo o opravljenem delu, podpisano s strani upravičenca.

(4) V skladu s postopkom določenim s to uredbo, se izberejo projekti do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v določenem obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

(5) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 24.939.252 eurov javnih sredstev.

VIII. DODAJANJE VREDNOSTI KMETIJSKIM IN GOZDARSKIM PROIZVODOM

30. člen

(predmet podpore)

Predmet podpore so naložbe v:

1. predelavo in trženje kmetijskih proizvodov, opredeljenih v Prilogi I Pogodbe, razen proizvodov iz rib ter proizvodov, ki posnemajo ali nadomeščajo mleko in mlečne proizvode (v nadaljnjem besedilu: kmetijski proizvodi);

2. predelavo in trženje živilskih proizvodov, katerih surovina so kmetijski proizvodi;

3. prvo stopnjo predelave in trženja lesa.

31. člen

(upravičeni stroški)

(1) Upravičeni stroški so:

1. nakup nepremičnin za mikro, mala in srednja podjetja v deležu, ki se določi v javnem razpisu;

2. gradnje in obnove nepremičnin. Pri posameznih gradbenih in obrtniških delih so povsod upoštevani stroški dobave gotovih elementov (nakup, prevoz) in njihove montaže ali stroški izvedbe del na mestu samem (stroški materiala, prevoza in opravljenih del);

3. stroški nakupa novih strojev in nove tehnološke opreme, kamor sodi tudi strošek nakupa laboratorijske, računalniške, strojne in programske opreme;

4. splošni stroški:

– izdatki arhitektom, inženirjem in svetovalcem, ki so neposredno povezani s pridobivanjem gradbene dokumentacije za naložbo, v obsegu do 8% vseh upravičenih stroškov naložbe,

– študije izvedljivosti, ekonomske upravičenosti ter stroški nadzornikov del, neposredno povezanih z naložbo, kjer so najvišji priznani upravičeni stroški do 4% vseh upravičenih stroškov naložbe.

Zgornja višina in seznam upravičenih stroškov sta opredeljena v javnem razpisu.

(2) Pri namenih pod 2. in 3. točko prejšnjega člena se do spremembe PRP 2007–2013 upoštevajo pravila de minimis.

(3) Do nakupa nepremičnin so upravičena mikro, majhna in srednja podjetja.

Vlagatelj mora pridobiti potrdilo neodvisnega kvalificiranega cenilca ali pooblaščenega uradnega organa, da nakupna cena nepremičnine ne presega njene tržne vrednosti.

Možen je nakup nepremičnin, ki omogočajo industrijsko zaključeno proizvodno celoto, kar pomeni, da so izključno ter v celoti kupljene za namene prejšnjega člena.

Industrijsko zaključeno proizvodno celoto vlagatelj izkaže:

a) s tem, da se po nakupu nepremičnin izvede tehnični prevzem objekta in priloži uporabno dovoljenje, ob izstavitvi zahtevka za izplačilo sredstev,

b) v primeru nakupa objekta je nakup omejen na proizvodni objekt. V primeru, da so v proizvodnem objektu tudi skladiščne površine, se kot upravičen strošek štejejo površine v obsegu proizvodnega objekta,

c) prenova objekta s stroji in opremo mora biti po nakupu celovita, kar pomeni, da dosežejo stroški prenove objekta ter novih strojev in opreme, najmanj 50% vrednosti upravičenih stroškov investicije.

(4) Upravičeni stroški naložbe so v primeru 1. točke prejšnjega člena stroški, nastali v obdobju od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2015. V primeru 2. in 3. točke in kombiniranih investicij z 1., 2. in 3. točke prejšnjega člena, so upravičeni stroški samo stroški, nastali od datuma izdaje odločbe o dodelitvi sredstev.

Kot začetek stroška se šteje prevzem obveznosti vlagatelja na račun morebitnih dodeljenih sredstev (sklenitev katerekoli pogodbe, naročanje materiala, opreme, storitev ali del).

(5) Ne glede na določilo prejšnjega odstavka, so upravičeni splošni stroški lahko nastali, v primeru naložb iz 1. točke prejšnjega člena, tudi med 1. 1. 2002 in 1. 1. 2007.

(6) Poleg neupravičenih stroškov iz 3. točke 71. člena Uredbe 1698/05/ES se podpora ne dodeli za:

1. plačilo davkov, carin in dajatev pri uvozu;

2. rabljeno opremo;

3. naložbe izven območja Republike Slovenije;

4. stroške tekočega poslovanja (stroški vzdrževanja in najema, itd);

5. bančne stroške;

6. stroške promocije;

7. splošne upravne stroške;

8. naložbe v stroje, opremo in prostore za rabo, ki ni namenjena proizvodnji, vezani na naložbo.

(7) Do podpore niso upravičene naslednje vrste naložb:

1. naložbe na ravni trgovine;

2. naložbe, ki se financirajo iz sredstev operativnih skladov v okviru potrjenih programov organizacij pridelovalcev, kot jih določajo uredbe o tržnih redih;

3. naložbe, ki ne predstavljajo zaključene celote oziroma predvidevajo še dodatna vlaganja po zaključku;

4. naložbe, ki spadajo v okvir ukrepov za podporo raziskovalnih projektov, ukrepov za promocijo kmetijskih proizvodov;

5. naložbe, ki ne dosegajo najnižjega zneska dodeljene pomoči 3.500 eurov na posamezno naložbo.

32. člen

(vlagatelji)

(1) Vlagatelji so podjetja, ki imajo ob oddaji vloge dejavnost registrirano kot:

1. gospodarska družba,

2. zadruga,

3. samostojni podjetnik posameznik,

4. kmetija z dopolnilno dejavnostjo,

5. agrarna in pašna skupnost na podlagi pogodbe ali

6. kmetija, ki se ukvarja s pridelavo grozdja in vina oziroma pridelavo oljk.

(2) Za namene iz 1. in 2. točke 30. člena te uredbe so vlagatelji podjetja, ki ob oddaji vloge dosegajo velikost in obseg letnega prihodka podjetja, in sicer:

– za mikro, majhna in srednja podjetja,

– za velika podjetja, ki zaposlujejo do 750 zaposlenih ali imajo letni prihodek podjetja nižji od 200.000.000 eurov.

(3) Za namene iz 3. točke 30. člena te uredbe so vlagatelji podjetja, ki ob oddaji vloge dosegajo velikost in obseg letnega prihodka za mikro podjetja.

(4) Za izračun velikosti podjetja se upošteva priporočilo komisije 2003/361/EC, ki je dostopno na spletni strani MKGP.

33. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

(1) Vlagatelj mora izpolnjevati naslednje splošne pogoje:

1. vlagatelj mora dokazati izboljšanje splošne učinkovitosti. Ekonomska upravičenost zahtevnih naložb mora biti razvidna iz poslovnega načrta. Podrobnejša določila, kaj se šteje za izboljšanje splošne učinkovitosti in ekonomsko upravičenosti naložbe, so opredeljena v javnem razpisu.

Poslovni načrt, mora biti izdelan samo za zahtevne naložbe in sicer v skladu z navodili, ki so objavljena na spletnih straneh ARSKTRP. Poslovni načrt mora biti izdelan za obdobje izvajanja naložbe in nadaljnjih pet let, vendar najmanj za obdobje vračanja investicijskih sredstev;

2. vlagatelj mora z naložbo prispevati k izpolnjevanju vsaj enega od naslednjih ciljev ukrepa:

a) uvajanje novih proizvodov, tehnologij ali proizvodnih izboljšav,

b) uvajanje učinkovitega trženja proizvodov,

c) usposobitev mikro podjetja za izpolnjevanje na novo uvedenih minimalnih standardov Skupnosti,

d) stabilizacija dohodkov in zagotavljanje splošne učinkovitosti in večje produktivnosti dela,

e) uvajanje izboljšav s področja higjene, varovanja okolja in varnosti pri delu;

3. v primeru, da vlagatelj kandidira za pridobitev sredstev samo za del naložbe, mora biti iz priložene investicijsko tehnične dokumentacije razvidno:

a) popis del in stroškov, ki se nanaša na celotno naložbo,

b) ločen popis del in stroškov, s katerim se vlagatelj prijavlja na razpis,

c) predloženo dokazilo (popis) o vrednosti že izvedenih del in stroškov ter popis del in stroškov, s katerim se vlagatelj prijavlja na razpis v primeru fazne gradnje;

4. v primeru, da vlagatelj kandidira na pridobitev sredstev za naložbe v nakup oziroma gradnjo prostorov in nakup pripadajoče opreme, ki se nahaja ali se bo nahajala v objektih zgrajenih tudi za druge namene, se od vseh skupnih stroškov gradnje celotnega objekta (skupni prostori, streha, fasada, ipd.), kot upravičeni stroški priznajo le stroški v sorazmernem deležu glede na neto tlorisno površino objekta, ki jo upravičeni prostori zasedajo;

5. gradbena dela morajo biti izvedena v skladu s predpisi, ki urejajo graditev objektov, urejanje prostora, varstvo kulturne dediščine in varstvo okolja.

(2) Podrobnejši pogoji, ki jih morajo izpolnjevati vlagatelji glede na vrsto registracije:

1. vlagatelj pod točko 1., 2. in 3., prejšnjega člena te uredbe:

a) mora biti registriran za opravljanje dejavnosti, ki je predmet podpore,

b) ne sme biti v težavah v skladu s Sporočilom Komisije 2004/C 244/02, ne sme biti v stečajnem postopku, v postopku prisilne poravnave ali v postopku likvidacije in imeti poravnane davke in prispevke do države,

c) upravičena so podjetja, ki so poslovala najmanj dve leti pred izdajo odločbe o dodelitvi sredstev iz tega poglavja ter imela v tem obdobju povprečno najmanj dva zaposlena;

2. vlagatelj pod točko 4., prejšnjega člena te uredbe mora:

a) biti nosilec kmetijskega gospodarstva oziroma član kmetijskega gospodinjstva, ki se ukvarja s prvo stopnjo predelave lesa, predelavo živil ali kmetijskih proizvodov,

b) nosilec dopolnilne dejavnosti je lahko v času oddaje vloge star največ 60 let,

c) biti vpisan v register dopolnilnih dejavnosti na MKGP za predelavo lesa, predelavo živil ali kmetijskih proizvodov,

d) izvesti naložbo na kmetiji,

e) kot nosilec dopolnilne dejavnosti imeti poravnane vse davke in prispevke do države;

3. vlagatelj pod točko 5., prejšnjega člena te uredbe mora:

a) biti vpisan v register kmetijskih gospodarstev na MKGP kot planina,

b) izvesti naložbo na planini,

c) kot nosilec dejavnosti imeti poravnane vse davke in prispevke do države;

4. vlagatelj pod točko 6., prejšnjega člena te uredbe mora:

a) biti nosilec kmetijskega gospodarstva in vpisan v register kmetijskih gospodarstev ali register pridelovalcev grozdja in vina na MKGP,

b) izvesti naložbo na kmetiji,

c) kot nosilec kmetije imeti poravnane vse davke in prispevke do države,

d) nosilec kmetijskega gospodarstva je lahko v času oddaje vloge star največ 60 let.

(3) Naložbe, katerih skupna vrednost upravičenih stroškov na posamezno naložbo znaša do 80.000 eurov so enostavne naložbe. V primeru, da skupna vrednost upravičenih stroškov posamezne naložbe presega 80.000 eurov so zahtevne naložbe.

(4) Vlagatelj mora izkazati sposobnost zagotavljanja lastnih finančnih sredstev za naložbo.

(5) Naložba iz prve točke 30. člena te uredbe se mora zaključiti po terminskem planu v pogodbi in ne sme biti zaključena pred datumom izdaje odločbe.

(6) Podrobnejši pogoji za dodelitev sredstev glede na posamezno vrsto naložbe in posamezne upravičence so obrazloženi v javnem razpisu.

34. člen

(določitev meril in izbor projektov za sofinanciranje)

(1) Do sofinanciranja so upravičeni izbrani projekti, katerih vloge so popolne, vsebinsko ustrezne ter izpolnjujejo pogoje iz tega poglavja. Te vloge bodo ocenjene na podlagi meril za pridobitev spodnje, vstopne meje točk, določene z javnim razpisom. Pri določitvi meril se upoštevajo naslednja načela:

– ekonomski vidik naložbe,
– družbeno-socialni vidik naložbe,
– naravovarstveni vidik naložbe,
– tehnološki vidik naložbe,
– regionalni vidik naložbe.

(2) Obrazložitev meril za izbor vlog se določi v javnem razpisu. Izberejo se projekti, ki so na podlagi ocene dosegli spodnjo, vstopno mejo točk in minimalno število točk za ekonomski vidik naložbe, do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v določenem obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

35. člen

(finančne določbe)

(1) Podpora za namene iz tega poglavja znaša:

1. za mikro podjetja:

– do 45% priznane vrednosti naložbe za namene iz 1. in 2. točke 30. člena te uredbe,

– do 50% priznane vrednosti naložbe za namene iz 3. točke 30. člena te uredbe;

2. za majhna podjetja:

– do 45% priznane vrednosti naložbe za namene iz 1. in 2. točke 30. člena te uredbe;

3. za srednja podjetja:

– do 45% priznane vrednosti naložbe za namene iz 1. točke 30. člena te uredbe,

– do 35% priznane vrednosti naložbe za namene iz 2. točke 30. člena te uredbe in kombiniranih naložb iz 1. in 2. točke 30. člen a te uredbe;

4. za velika podjetja iz tretjega odstavka 32. člena te uredbe:

– do 25% priznane vrednosti naložbe za namene iz 1. in 2. točke 30. člena te uredbe.

(2) V primeru, da vlagatelj uveljavlja podporo za namene iz 1. in 2. točke 30. člena te uredbe za naložbe v produkte, katerih surovina so kmetijski pridelki ekološke pridelave pridobi 5% višji delež podpore.

(3) Najnižji znesek javne pomoči znaša 3.500 eurov, najvišji znesek za posamezne vrste naložb pa je naslednji:

a) za namene iz 1. točke 30. člena te uredbe do 1.800.000 eurov. Upravičenec lahko v celotnem programskem obdobju 2007–2013 pridobi največ do 4.000.000 eurov pomoči;

b) za namene iz 2. in 3. točke 30. člena te uredbe in kombiniranih naložb iz 1., 2. in 3. točke 30. člena te uredbe do 200.000 eurov v zadnjih treh proračunskih letih.

(4) V primeru sheme de minimis, pridobi prejemnik sredstev največ 200.000 eurov v obdobju zadnjih treh proračunskih let oziroma prejemniki sredstev, ki delujejo v cestnoprometnem sektorju največ 100.000 eurov v obdobju zadnjih treh proračunskih let.

Za iste upravičene stroške ni dovoljeno s pomočjo de minimis prejemati druge pomoči, če bi bile lahko s takšnim združevanjem presežene predpisane intenzivnosti pomoči.

(5) Sredstva se izplačajo na podlagi zahtevka upravičenca za izplačilo sredstev. Zahtevku mora upravičenec priložiti originalne račune z originalnimi dokazili o njihovem plačilu. V primeru večjih gradbenih del začasne oziroma končno gradbeno situacijo, potrjene s strani pooblaščenega nadzornega organa in upravičenca z originalnimi dokazili o njihovem plačilu ter poročilo o opravljenem delu, podpisano s strani upravičenca.

(6) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 93.171.965 eurov

javnih sredstev. V skupni višini sredstev so upoštevane tudi obveznosti v višini 1.600.936 eurov iz naslova izvajanja ukrepa Izboljšanje predelave in trženja kmetijskih proizvodov iz Enotnega programskega dokumenta 2004–2006, ki ga je potrdila Komisija EU z odločbo št. CCI 2003 SI 16 1 DO 001 – K (2004) 2122 dne 18. 6. 2004.

IX. IZBOLJŠANJE IN RAZVOJ INFRASTRUKTURE, POVEZANE Z RAZVOJEM IN PRILAGODITVIJO KMETIJSTVA

36. člen

(predmet podpore)

(1) Podpore v okviru tega ukrepa se dodelijo za:

1. podukrep št. 1: komasacije in infrastruktura;

2. podukrep št. 2: izgradnja velikih namakalnih sistemov, tehnološke posodobitve hidromelioracijskih sistemov ter izgradnja demonstracijskih namakalnih centrov.

(2) V okviru podukrepa št. 1 se podpirajo naslednje aktivnosti:

1. komasacije, ki se izvajajo v skladu s predpisi, ki urejajo kmetijska zemljišča;

2. izgradnja in ureditev nove infrastrukture, ki je potrebna v povezavi s komasacijami in je predvidena v idejni zasnovi ureditve komasacijskega območja ter je neposredno povezana s kmetijstvom.

(3) V okviru podukrepa št. 2 se podpirajo naslednje aktivnosti:

1. izgradnja in dograditev velikih namakalnih sistemov skladno s predpisom, ki ureja kmetijska zemljišča;

2. tehnološke posodobitve hidromelioracijskih sistemov skladno s predpisi, ki urejajo kmetijska zemljišča, graditev objektov in urejanje prostora;

3. izgradnja demonstracijskih namakalnih centrov, namenjenih izobraževanju in certificiranju uporabnikov namakalnih sistemov, s poudarkom na tehnologijah za zmanjšanje porabe vode in zmanjšanje vnosa nitratov in pesticidov v tla.

37. člen

(upravičeni stroški)

(1) Upravičeni stroški za naložbe v okviru podukrepa št. 1 so:

1. geodetska dela;

2. stroški izvedbe ene ali več od naštetih gradbenih in obrtniških del: preddela, zemeljska dela, zgornji ustroj, odvodnjavanje, stroški razgradnje stare infrastrukture oziroma infrastrukture, ki po idejni zasnovi ureditve komasacijskega območja ni več predvidena (gre za infrastrukturo, ki je v lasti oziroma v upravljanju občine) ter betonska dela; pri posameznih gradbenih in obrtniških delih so povsod upoštevani stroški dobave gotovih elementov (nakup in prevoz) in njihove montaže ali stroški izvedbe del na licu mesta (stroški materiala, prevoza in opravljenih del);

3. splošni stroški, ki so neposredno povezani s pripravo in izvedbo naložbe do višine 20% upravičenih stroškov iz 1. in 2. točke tega odstavka. Splošni stroški so honorarji arhitektom, inženirjem in svetovalcem, študije izvedljivosti in ekonomske upravičenosti, priprava idejne zasnove ureditve komasacijskega in ostale dokumentacije, ki je potreba za uvedbo komasacije, priprava ostalih idejnih projektov, stroški nastali v zvezi z ustanavljanjem komasacijskega odbora, stroški nastali v zvezi s pripravo projektantskega predračuna izvedbe komasacije oziroma za posledično nastalo novo infrastrukturo, stroški za pripravo investicijsko tehnične dokumentacije, dokumentacije za pridobitev gradbenega dovoljenja oziroma za izvedbo na podlagi lokacijske informacije, nakup patentov in licenc.

(2) Upravičeni stroški za naložbe iz prejšnjega odstavka so samo stroški, nastali od datuma odločbe o odobritvi sredstev. Kot začetek stroška se šteje prevzem obveznosti upravičenca na račun morebitnih dodeljenih sredstev (sklenitev katerekoli pogodbe, naročanje materiala, opreme, storitev ali del).

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka so splošni stroški iz 3. točke prvega odstavka tega člena lahko nastali pred datumom odločbe o odobritvi sredstev, vendar niso nastali pred 1. 1. 2002.

(4) Upravičeni stroški za naložbe v okviru podukrepa št. 2 so:

1. stroški odkupa zemljišč za skupne objekte oziroma infrastrukturo (črpališča, transformatorske postaje, vodohrame, razširitev melioracijskih jarkov za namene ekoremediacije, odkup zemljišč za zaščitne vetrne pasove, itd.);

2. stroški za izvedbo študij, meritev in poskusnih črpanj, potrebnih za pridobitev vodne pravice;

3. vsi stroški za pripravo investicijsko tehnične dokumentacije (dokumentacije za pridobitev gradbenega dovoljenja oziroma za izvedbo na podlagi lokacijske informacije, ter ostala po razpisu zahtevana dokumentacija);

4. stroški strokovne recenzije in potrebna strokovna mnenja, stroški izvedbe javnega razpisa za izgradnjo v skladu s predpisi, ki urejajo javna naročila;

5. stroški materiala in del, potrebnih za pripravo izgradnje, za geodetska dela ter za izvedbo izgradnje, stroški sadilnega materiala za izvedbo ekoremediacije in zaščitnih vetrnih pasov, ter vključene morebitne odškodnine lastnikom oziroma zakupnikom zemljišč, ki nastanejo kot posledica gradnje;

6. stroški inženiringa in zunanjega nadzora pri gradnji;

7. stroški plačila fiksnih obratovalnih stroškov, potrebnih za zagon sistema – plačilo elektrodistribucijskega soglasja, ter plačilo zavarovanja objektov za prvo leto delovanja ter morebitni stroški prve zimske konzervacije črpališča, če je to potrebno izvesti pred predajo sistema v uporabo (npr. sistem pridobi uporabno dovoljenje pozimi, začne se pa uporabljati šele spomladi);

8. stroški vseh del za izvedbo investicije tehnološke posodobitve hidromelioracijskih sistemov in investicije v namakalno infrastrukturo in drugo tehnično in materialno opremo namakalnih centrov;

9. drugi materialni in splošni stroški za opremljanje namakalnih centrov, za katere bo zgornja višina določena z javnim razpisom.

(5) Upravičeni stroški naložbe iz prejšnjega odstavka so samo stroški, nastali od datuma odločbe o odobritvi sredstev. Kot začetek stroška se šteje prevzem obveznosti upravičenca na račun morebitnih dodeljenih sredstev (sklenitev katerekoli pogodbe, naročanje materiala, opreme, storitev ali del).

(6) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka so upravičeni ostali splošni stroški od 1. do 4. točke četrtega odstavka tega člena lahko nastali pred datumom sklenitve pogodbe o dodelitvi sredstev med ARSKTRP in upravičencem, vendar niso nastali pred 1. 1. 2002.

(7) Podpore se ne dodelijo za:

1. komasacije, pri katerih je v komasacijsko območje vključenih več kot 30% nekmetijskih zemljišč (glede na podatke občinskih prostorskih aktov);

2. infrastrukturo, ki je opredeljena v idejni zasnovi ureditve komasacijskega območja, vendar pa ni neposredno povezana z razvojem kmetijstva (npr. kolesarske poti in drugi rekreativni objekti, tematske poti, parkovne ureditve, občinske lokalne ceste, občinske kategorizirane javne poti, regionalne ceste, državne ceste, regulacijske jarke, regulacije potokov, rek, …).

38. člen

(vlagatelji)

(1) Vlagatelji so:

1. za aktivnosti v okviru podukrepa št. 1 so vlagatelji občine, v katerih se izvaja večinski del komasacije;

2. za aktivnosti v okviru podukrepa št. 2 so vlagatelji fizične ali pravne osebe, ki jih lastniki zemljišč bodočega ali obstoječega melioracijskega sistema pooblastijo za vodenje investicije, upravičenci oziroma končni koristniki učinka dodeljenih nepovratnih sredstev pa so lastniki ali večletni zakupniki zemljišč, ki bodo melioracijski sistem uporabljali. Za izgradnjo demonstracijskih namakalnih centrov pa so vlagatelji zahtevka ustrezno registrirane pravne osebe, ki so na predhodnem javnem natečaju izbrani kot usposobljeni za izvedbo del namakalnih centrov v Sloveniji.

39. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

(1) Pogoji za pridobitev podpor za aktivnosti v okviru 1. točke drugega odstavka 36. člena so:

1. ustrezna dovoljenja za operativno izvedbo komasacije;

2. finančno ovrednotenje komasacije;

3. časovna opredelitev operativne izvedbe komasacije, ki mora biti zaključena najkasneje v obdobju treh let po odobritvi vloge;

4. pozitivna ocena pričakovanih ekonomskih učinkov komasacije, določena z javnim razpisom;

5. prevzem pravic, obveznosti in odgovornosti s strani vlagatelja, ki izhajajo iz investitorstva komasacije;

6. zagotovitev finančnih sredstev s strani vlagatelja za posledično nastalo novo infrastrukturo, predvideno v idejni zasnovi komasacije;

7. vlagatelj je dolžan izbrati izvajalca operativnih del izvedbe v skladu s predpisi, ki urejajo javna naročila;

8. do podpor so upravičena tista komasacijska območja, pri katerih je povprečno število parcel na ha višje od dveh parcel na ha.

(2) Pogoji za pridobitev sredstev za aktivnosti v okviru v okviru 2. točke drugega odstavka 36. člena so:

1. ustrezna tehnična dokumentacija in vsa dovoljenja za izgradnjo nove infrastrukture na komasacijskem območju;

2. dovoljenje o operativni izvedbi komasacije, ki je postalo pravnomočno s 1. 1. 2000 ali kasneje;

3. finančno ovrednotenje projekta;

4. časovna opredelitev operativne izvedbe projekta, ki mora biti zaključena najkasneje v obdobju treh let po odobritvi vloge;

5. pozitivna ocena pričakovanih ekonomskih učinkov projekta, določena z javnim razpisom;

6. prevzem pravic, obveznosti in odgovornosti s strani vlagatelja, ki izhajajo iz investitorstva;

7. komasacijski postopek mora biti najmanj v fazi potrditve idejne zasnove ureditve komasacijskega območja;

8. vlagatelj je dolžan izbrati izvajalca operativnih del izvedbe v skladu s predpisi, ki urejajo javna naročila;

9. vloga mora zajemati celotno, do sofinanciranja upravičeno novo infrastrukturo, opredeljeno v potrjeni idejni zasnovi ureditve komasacijskega območja. Vlagatelj mora izkazati funkcionalnost do sofinanciranja upravičene nove infrastrukture.

(3) Pogoji za pridobitev sredstev za aktivnosti v okviru 1. točke tretjega odstavka 36. člena so:

1. ustrezna tehnična dokumentacija in vsa dovoljenja za izgradnjo objektov in infrastrukture, na katero je podana pozitivna revizija usposobljenega revidenta, izbranega na predhodnem javnem natečaju, ki ga izvede MKGP ter pozitivno soglasje na projekt, ki ga poda še pooblaščen upravljalec oziroma koncesionar hidromeliracijskih sistemov na območju gradnje;

2. pozitivna ocena pričakovanih ekonomskih učinkov projekta, ki je določena z javnim razpisom in ki mora imeti priloženo pozitivno revizijo usposobljenega revidenta, izbranega na predhodnem javnem natečaju, ki ga izvede MKGP;

3. finančno ovrednotenje projekta;

4. časovna opredelitev operativne izvedbe projekta, ki mora biti zaključena najkasneje v obdobju dveh let po odobritvi vloge, oziroma za izgradnjo večjih vodnih akumulacij, največ pet let po odobritvi vloge;

5. za področje namakalnega sistema mora biti vzpostavljen sistem trženja in skladiščenja proizvodov intenzivne pridelave, kar izkazuje vlagatelj s kopijami pogodb ali predpogodb, oziroma z ustreznim programom trženja in skladiščenja;

6. vlagatelj je dolžan izbrati izvajalca operativnih del izvedbe v skladu s predpisi, ki urejajo javna naročila;

7. do zaključka investicije, predložiti pogodbe med lastnikom javnega namakalnega sistema in tistimi lastniki oziroma najemniki zemljišč znotraj namakalnega sistema, ki so se strinjali z uvedbo namakalnega sistema. Svoje strinjanje so ti lastniki oziroma zakupniki potrdili z izjavami, potrebnimi za postopek o uvedbi velikega namakalnega sistema. To so izjave, ki potrjujejo strinjanje z uvedbo namakalnega sistema in zavezo o uporabi novo izgrajenega namakalnega sistem, ter o plačevanju vseh stroškov za delovanje in vzdrževanje tega sistema. Te pogodbe morajo vsebovati vse informacije o obveznostih uporabnikov, dogovor o načinu plačila vode, fiksnih obratovalnih stroškov in stroškov vzdrževanja, ter vse informacije o morebitnih sankcijah v primeru kršenja dogovorov in določil javnega razpisa za ta ukrep. Vzorec pogodbe mora biti predhodno usklajen in potrjen s strani upravljalca oziroma koncesionarja hidromelioracijskih sistemov na tistem območju.

(4) Pogoji za pridobitev sredstev za aktivnosti v okviru 2. in 3. točke tretjega odstavka 36. člena so:

1. ustrezna tehnična dokumentacija in vsa potrebna dovoljenja za izgradnjo oziroma tehnološko posodobitev objektov in infrastrukture, na katero je podana pozitivna revizija usposobljenega revidenta, izbranega na predhodnem javnem natečaju, ki ga izvede MKGP;

2. pozitivna ocena pričakovanih ekonomskih učinkov projekta;

3. pri naložbah v tehnične posodobitve javnih namakalnih sistemov morajo posodobitve izkazovati vsaj 25% racionalnejšo porabo vode in električne energije;

4. finančno ovrednotenje projekta;

5. časovna opredelitev operativne izvedbe projekta, ki mora biti zaključena najkasneje v obdobju treh let po odobritvi vloge, izjema je primer nepredvidenih okoliščin, kjer mora biti podaljšanje izvedbe predhodno pisno odobreno s strani ARSKTRP;

6. vlagatelj je dolžan izbrati izvajalca operativnih del izvedbe po predpisih, ki določajo pravila javnega naročanja;

7. pred zaključkom investicije mora izvajalec pridobiti pozitivno soglasje oziroma oceno na izvedbo del upravljalca oziroma koncesionarja hidromelioracijskih sistemov na območju gradnje.

40. člen

(določitev meril in izbor projektov za sofinanciranje)

(1) Do sofinanciranja so upravičeni izbrani projekti, katerih vloge so popolne, vsebinsko ustrezne ter izpolnjujejo pogoje iz tega poglavja. Te vloge bodo ocenjene na podlagi meril za pridobitev spodnje, vstopne meje točk, določene z javnim razpisom. Pri določitvi meril se upoštevajo naslednja načela:

1. zemljiško strukturni vidik,
2. ekonomski vidik,
3. okoljski prostorski vidik,
4. regionalni vidik in
5. družbeno-socialni vidik.

(2) Obrazložitev meril za izbor vlog se določi v javnem razpisu. Izberejo se projekti, ki so na podlagi ocene dosegli spodnjo, vstopno mejo točk, do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v določenem obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

41. člen

(finančne določbe)

(1) Finančne določbe:

1. delež javnega financiranja znaša do 100% upravičenih stroškov;

2. najmanjši znesek dodeljene pomoči je 20.000 eurov, najvišji znesek dodeljene pomoči je do 1.500.000 eurov;

3. podpore na tem ukrepu se bodo dodeljevale na podlagi javnih razpisov v okviru posameznih podukrepov.

(2) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 43.633.949 eurov javnih sredstev, ki se med podukrepa delijo v razmerju 40:60 v korist podukrepa št. 2.

X. SODELOVANJE KMETIJSKIH PROIZVAJALCEV V SHEMAH KAKOVOSTI HRANE

42. člen

(predmet podpore)

(1) Predmet podpore je podpora kmetijskim gospodarstvom, ki sodelujejo v upravičeni shemi kakovosti Skupnosti ali Republike Slovenije za delno pokritje stalnih stroškov nastalih zaradi sodelovanja v upravičenih shemah kakovosti. Upravičene sheme kakovosti Skupnosti ali Republike Slovenije so:

1. ekološka pridelava in predelava,

2. posebni kmetijski pridelki oziroma živila (zaščitena označba porekla oziroma geografsko poreklo, zaščitena geografska označba oziroma geografska označba, zajamčena tradicionalna posebnost oziroma tradicionalen ugled),

3. integrirana pridelava in

4. višja kakovost.

(2) Predmet podpore je delno pokritje stalnih stroškov, ki nastanejo z vključitvijo in s sodelovanjem v shemah kakovosti hrane ter ima obliko letnega plačila. Vlagatelji lahko na letni ravni uveljavljajo za delno pokritje stalnih stroškov. Podpora se upravičencu dodeli letno v enkratnem izplačilu, vendar največ za obdobje petih let. Stopnja podpore je natančneje določena v javnem razpisu in razpisni dokumentaciji in sicer glede na shemo kakovosti in vrsto proizvoda. Stalni stroški se pri posebnih kmetijskih pridelkih oziroma živilih in proizvodih višje kakovosti določijo glede na shemo kakovosti, vrsto proizvoda in proizvodnje. Stalni stroški se pri ekološki pridelavi in predelavi ter integrirani pridelavi določijo glede na shemo kakovosti, vrsto proizvodnje in velikost kmetijskega gospodarstva.

43. člen

(upravičeni stroški)

(1) Upravičeni stroški za namene iz tega poglavja so stalni stroški, ki nastanejo z vključitvijo in sodelovanjem v shemah kakovosti in zajemajo za:

1. ekološko pridelavo in predelavo:

– stroške kontrole, ki zagotavljajo skladnost s predpisi iz tega področja (letna kontrola pridelave na kmetijskem gospodarstvu, letna kontrola predelovalnega obrata na kmetijskem gospodarstvu, kontrola skupine proizvajalcev),

– stroške analiz preiskav živil rastlinskega izvora, krme in tal,

– administrativne stroške (letna članarina za vključevanje v skupino proizvajalcev proizvoda, vodenje evidenc, stroški tiskanja nalepk simbolov kakovosti);

2. posebne kmetijske pridelke oziroma živila in višjo kakovost:

– stroške kontrole, ki zagotavlja skladnost z zahtevami iz specifikacij (certificiranje, letna zunanja kontrola, nenapovedana zunanja kontrola, kontrola skupin proizvajalcev, notranja kontrola),

– stroške analiz preiskav vzorcev kmetijskih proizvodov oziroma Surovin, zahtevanih v specifikacijah proizvodov,

– administrativne stroške (letna članarina za vključevanje v skupino proizvajalcev proizvoda, vodenje evidenc, stroški tiskanja nalepk simbolov kakovosti).

3. integrirano pridelavo:

– stroške kontrole, ki zagotavlja skladnost s predpisi iz tega področja (letna kontrola pridelave),

– administrativne stroške (letna članarina za vključevanje v skupino proizvajalcev proizvoda, vodenje evidenc, stroški tiskanja nalepk simbolov kakovosti).

(2) Do podpore so upravičeni stalni stroški nastali v obdobju od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2013.

(3) Podpore se ne dodelijo za:

– kmetijska gospodarstva, ki prejemajo povrnitev stroškov kontrole v letih 2007–2010 po predpisu, ki ureja plačila za kmetijsko okoljske ukrepe iz programa razvoja podeželja za Republiko Slovenijo od 2004–2006,

– kmetijska gospodarstva, ki prejmejo za isti namen podporo preko ukrepov I. stebra kmetijske politike navedenih v Uredbi 1974/06/ES,

– sheme, katerih edini cilj je zagotavljanje višje ravni nadzora nad spoštovanjem obveznih standardov iz zakonodaje Skupnosti ali nacionalne zakonodaje,

– stroške vzdrževanja in najema objektov.

44. člen

(vlagatelji)

(1) Vlagatelji so kmetijska gospodarstva ter opravljajo kmetijsko dejavnost na območju Republike Slovenije in so vključeni v eno od shem kakovosti Skupnosti ali nacionalno shemo kakovosti.

(2) Do podpore so upravičeni samo proizvajalci kmetijskih proizvodov, namenjenih za prehrano ljudi.

45. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

Vlagatelj mora predložiti:

1. za ekološko pridelavo oziroma predelavo:

a) v primeru prehodnega obdobja dokazilo, da je kmetijsko gospodarstvo v postopku certificiranja,

b) v primeru že opravljenega postopka certificiranja kopijo certifikata ali potrdila o opravljeni kontroli;

2. za ostale sheme kakovosti, ki so upravičene po tem poglavju, kopijo certifikata ali potrdila o opravljeni kontroli, ki dokazujejo vključitev v upravičeno shemo kakovosti.

46. člen

(finančne določbe)

(1) Finančna pomoč se dodeli v obliki letnega izplačila na podlagi letnih vlog.

(2) Vlagatelji, ki so vključeni v sheme kakovosti, so upravičeni do letne podpore v višini:

– do 1.500 eurov za posebne kmetijske pridelke oziroma živila (sheme Skupnosti) in za proizvode višje kakovost (nacionalna shema),

– do 3.000 eurov za ekološko pridelavo in predelavo (sheme Skupnosti),

– do 1.000 eurov za integrirano pridelavo (nacionalna shema).

(3) V skladu s postopkom določenim s to uredbo, se izberejo projekti do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

(4) Sredstva se izplačajo na podlagi zahtevka upravičenca za izplačilo sredstev. Zahtevku mora upravičenec priložiti originalne račune ter originalno dokazilo o njihovem plačilu.

(5) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 18.570.337 eurov javnih sredstev.

XI. PODPORA SKUPINAM PROIZVAJALCEV, PRI DEJAVNOSTIH INFORMIRANJA IN POSPEŠEVANJA PRODAJE ZA PROIZVODE, KI SO VKLJUČENI V SHEME KAKOVOSTI HRANE

47. člen

(predmet podpore)

(1) Predmet podpore je delno pokritje izvajanja aktivnosti skupinam proizvajalcev za:

1. informiranje potrošnikov,
2. oglaševanje in
3. pospeševanje prodaje za proizvode, ki so vključeni v sheme kakovosti Skupnosti ali Republike Slovenije.

(2) Upravičene sheme kakovosti Skupnosti ali Republike Slovenije znotraj tega ukrepa so:

1. ekološka pridelava in predelava,
2. posebni kmetijski pridelki oziroma živila (zaščitena označba porekla oziroma geografsko poreklo, zaščitena geografska označba oziroma geografska označba, zajamčena tradicionalna posebnost oziroma tradicionalen ugled),
3. kakovostna vina, pridelana na določenem pridelovalnem območju (kakovostno vino ZGP, vrhunsko vino ZGP in vino PTP),
4. integrirana pridelava in
5. višja kakovost.

(3) Podpore se ne dodelijo za:

– iste aktivnosti, ki so podprte z Uredbo (ES) št. 2826/2000 (UL L št. 328 z dne 23. 12. 2000),

– promocijo označb kmetijskih pridelkov oziroma živil, ter pravnih ali fizičnih oseb, katerih ime se ne nanaša na ime zaščitenega proizvoda oziroma naziva sheme kakovosti (v primeru načina pridelave),

– projekte, ki prejmejo za isti namen podporo preko ukrepov I. stebra kmetijske politike, navedene v Uredbi 1974/06/ES,

– aktivnosti, ki jih vložijo poklicne ali panožne organizacije proizvajalcev, ki zastopajo enega ali več kmetijskih sektorjev in se znotraj tega poglavja ne priznajo kot skupine proizvajalcev.

48. člen

(upravičeni stroški)

(1) Upravičeni stroški za namene iz tega poglavja so stroški nastali pri izvajanju aktivnosti informiranja in pospeševanja prodaje za proizvode, ki so vključeni v upravičene sheme kakovosti hrane, in sicer:

– stroški organizacije, priprave in sodelovanja na javnih nastopih, sejmih, tržnicah, razstavah, oddajah, delavnicah in drugih oblikah javnih nastopov oziroma dogodkov,

– stroški oglaševanja in informiranja na prodajnih mestih in po drugih kanalih komunikacije,

– stroški priprave, izdaje in distribucije informacijskega in promocijskega materiala za namene obveščanja potrošnikov in javnosti ter pospeševanja prodaje kmetijskih pridelkov in živil iz shem kakovosti,

– stroški organizacije in vodenja drugih ustreznih oblik oglaševanja za namene informiranja in pospeševanja prodaje kmetijskih pridelkov in živil iz shem kakovosti.

(2) Do podpore so upravičeni stroški nastali po izdaji odločbe o dodelitvi sredstev. Do podpore so upravičeni tudi stroški priprave programa pospeševanja prodaje skupine proizvajalcev, ki so nastali v obdobju od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2013.

49. člen

(vlagatelji)

(1) Vlagatelji so skupine proizvajalcev, ki so pravne osebe in združujejo proizvajalce, vključene v eno od upravičenih shem kakovosti za določen kmetijski proizvod ali živilo ter uporabljajo pripadajoč simbol kakovosti oziroma zaščitni znak in:

– so zaščitile svoje proizvode na ravni EU oziroma so njihovi proizvodi že zaščiteni na nacionalni ravni in so v postopku pridobivanja evropske zaščite za zaščiteno označbo porekla, zaščiteno geografsko označbo ter zajamčeno tradicionalno posebnost,

– predstavljajo proizvajalce ekološko pridelanih in predelanih kmetijskih pridelkov oziroma živil z oznako ekološke pridelave,

– predstavljajo proizvajalce integrirano pridelanih pridelkov oziroma živil z oznako integrirane pridelave,

– so zaščitile svoje proizvode na nacionalni ravni z oznako višja kakovost,

– predstavljajo proizvajalce kakovostnih vin, pridelanih na določenem pridelovalnem območju (kakovostno vino ZGP, vrhunsko vino ZGP in vino PTP).

(2) Skupno vlogo lahko vloži tudi več skupin proizvajalcev, ki so posamezni upravičenci znotraj tega ukrepa. Vlogo vloži pooblaščena skupina proizvajalcev v imenu vseh upravičenih skupin proizvajalcev.

50. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

(1) Pogoji za pridobitev sredstev so:

1. skupina proizvajalcev je pravno ustanovljena pri pristojnem organu Republike Slovenije, ki združuje proizvajalce ene od upravičenih shem kakovosti,
2. skupina proizvajalcev oziroma člani skupine proizvajalcev uporabljajo simbol kakovosti oziroma zaščitni znak pripadajoče sheme kakovosti,
3. izdelan program pospeševanja prodaje skupine proizvajalcev, ki vsebuje dva dela, in sicer:

a) vizijo razvoja pospeševanja prodaje, oglaševanja in informiranja za petletno obdobje, razdeljeno po letih in pričakovanimi učinki ter

b) natančen načrt aktivnosti oziroma projekt informiranja, oglaševanja in pospeševanja prodaje, za katere se skupina proizvajalcev prijavi na razpis.

(2) Oblike informiranja in pospeševanja prodaje morajo opozarjati na posebne lastnosti in prednosti proizvoda iz upravičene sheme kakovosti, z določenim zaščitnim znakom oziroma simbolom kakovosti, še zlasti opozarjati na kakovost, posebne načine pridelave in predelave, specifične načine proizvodnje in na vpliv geografskega območja na kakovost proizvoda. Te vsebine morajo temeljiti na znanstvenih, tehničnih, tradicionalnih, zgodovinskih, proizvodnih ali drugih enakovrednih izsledkih.

(3) Pri izvajanju aktivnosti je obvezujoče, da se na materialih namenjenih za informiranje, oglaševanje in pospeševanje prodaje pojavi v ospredju ime zaščitenega proizvoda in zaščitni znak oziroma simbol kakovosti proizvoda, in sicer:

– za ekološke proizvode pripadajoči zaščitni znak oziroma simbol kakovosti EU in nacionalni zaščitni znak oziroma simbol kakovosti,

– za proizvode, ki so zaščiteni po evropski zakonodaji, kot posebni kmetijski pridelki oziroma živila (zaščitena označba porekla oziroma geografsko poreklo, zaščitena geografska označba oziroma geografska označba in zajamčena tradicionalna posebnost oziroma tradicionalen ugled), pripadajoči zaščitni znak oziroma simbol kakovosti EU ali nacionalni zaščitni znak oziroma simbol kakovosti,

– za proizvode, ki so zaščiteni po nacionalni zakonodaji kot posebni kmetijski pridelki oziroma živila (zaščitena označba porekla oziroma geografsko poreklo, zaščitena geografska označba oziroma geografska označba in zajamčena tradicionalna posebnost oziroma tradicionalen ugled) in so v postopku pridobivanja evropske zaščite, pripadajoči nacionalni zaščitni znak oziroma simbol kakovosti,

– za proizvode, ki so integrirani in za proizvode zaščitene kot višja kakovost, pripadajoči nacionalni zaščitni znak oziroma simbol kakovosti,

– za kakovostna vina ZGP, vrhunska vina ZGP in vino PTP pravilna navedba imena in območja.

51. člen

(določitev meril in izbor projektov za sofinanciranje)

(1) Do sofinanciranja so upravičeni izbrani projekti, katerih vloge so popolne, vsebinsko ustrezne ter izpolnjujejo pogoje iz tega poglavja. Te vloge bodo ocenjene na podlagi meril za pridobitev spodnje, vstopne meje točk, določene z javnim razpisom. Pri določitvi meril se upoštevajo naslednja načela:

1. strokovna ocena:

– vrsta sheme kakovosti,

– usposobljenost skupine proizvajalcev;

2. ekonomska ocena:

– izvedljivost projekta in pričakovani učinki,

– ekonomska storilnost,

– tržna proizvodnja.

(2) Obrazložitev meril za izbor vlog se določi v javnem razpisu. Izberejo se projekti, ki so na podlagi ocene dosegli spodnjo, vstopno mejo točk, do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v določenem obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

52. člen

(finančne določbe)

(1) Najvišja stopnja pomoči znaša do 70% upravičenih stroškov.

(2) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 6.619.268 eurov javnih sredstev.

(3) Za sheme kakovosti Skupnosti (ekološka pridelava in predelava, posebni kmetijski pridelki oziroma živila in kakovostna vina pridelana na določenem pridelovalnem območju) in nacionalne sheme kakovosti (integrirana pridelava in višja kakovost) znaša najvišji znesek podpore na razpis za projekt posameznemu upravičencu do 200.000 eurov.

(4) Sredstva se izplačajo na podlagi zahtevka upravičenca za izplačilo sredstev. Zahtevku mora upravičenec priložiti originalne račune ter originalno dokazilo o njihovem plačilu.

XII. PODPORE ZA USTANAVLJANJE IN DELOVANJE SKUPIN PROIZVAJALCEV

53. člen

(predmet podpore)

(1) Podpora v okviru tega ukrepa se dodeljuje skupinam proizvajalcev ekoloških in posebnih kmetijskih proizvodov ter je namenjena razbremenitvi njihovega administrativnega ustanavljanja in delovanja.

(2) Podpora se dodeli z namenom:

– povečanja obsega proizvodnje članov skupin proizvajalcev,

– povečanje skupnega trženja kmetijskih proizvodov,

– izvajanja skupnih projektov glede informiranja in promocije.

(3) Aktivnosti, ki so upravičene do podpore so namenjene izključno skupinam proizvajalcev, ki združujejo pridelovalce in predelovalce ekoloških ali posebnih kmetijskih proizvodov. Posebni kmetijski proizvodi, ki so upravičeni znotraj tega ukrepa so proizvodi, ki so v postopku zaščite oziroma so zaščiteni z naslednjimi označbami: zaščitena označba porekla oziroma geografsko poreklo, zaščitena geografska označba oziroma geografska označba, zajamčena tradicionalna posebnost oziroma tradicionalen ugled.

(4) Predmet podpore so naslednje upravičene aktivnosti:

– administrativno delovanje skupine proizvajalcev, ki vključuje usposobitev prostorov, registracijo skupine proizvajalcev, nakup informacijske tehnologije in ostale opreme, stalna zaposlitev osebe za namene delovanja skupine proizvajalcev vsaj za dobo izvedbe projekta, nabava opreme za namene skupnega trženja;

– oblikovanje skupnih pravil informiranja o proizvodnji, predvsem glede spravila in razpoložljivosti.

54. člen

(upravičeni stroški)

(1) Upravičeni so stroški nastali pri izvajanju upravičenih aktivnostih administrativnega delovanja in ustanavljanja ter zajemajo:

– stroške administrativnega delovanja skupine proizvajalcev, kot so usposobitev prostorov, registracija skupine proizvajalcev, nakup informacijske tehnologije in ostale opreme, stalna zaposlitev osebe za namene delovanja skupine proizvajalcev vsaj za dobo izvedbe projekta;

– stroški nabave primerne opreme, ki je nujno potrebna za skupno trženje skupine proizvajalcev.

(2) Upravičeni so stroški nastali po izdaji odločbe o odobritvi sredstev do 31. 12. 2013.

(3) Ne glede na določilo prejšnjega odstavka so stroški, nastali za pripravo operativnega programa dejavnosti skupine proizvajalcev, lahko nastali od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2013.

(4) Višina podpore se izračuna na osnovi letne tržne proizvodnje posamezne skupine proizvajalcev.

(5) Podpore se ne dodelijo za:

– projekte, ki jih vložijo poklicne oziroma panožne organizacije proizvajalcev, ki zastopajo enega ali več kmetijskih sektorjev in se znotraj tega ukrepa ne kvalificirajo kot skupine proizvajalcev,

– projekte, ki prejmejo za isti namen podporo na podlagi ukrepov I. stebra kmetijske politike, ki so navedene v Uredbi 1974/06/ES,

– skupine proizvajalcev, ki ne zastopajo ekoloških in posebnih kmetijskih proizvajalcev.

55. člen

(vlagatelji)

Vlagatelji so skupine proizvajalcev, ki jih je priznal pristojni organ Republike Slovenije najkasneje do 31. 12. 2013, ki:

– združujejo ekološke kmetijske proizvajalce določenega ekološkega kmetijskega proizvoda za namene skupnega nastopa tega kmetijskega proizvoda na trgu,

– združujejo ekološke kmetijske proizvajalce iz določenega območja Republike Slovenije za namene skupnega nastopa ekoloških kmetijskih proizvodov tega območja na trgu,

– združuje proizvajalce določenega zaščitenega posebnega kmetijskega proizvoda za namene skupnega nastopa tega proizvoda na trgu.

56. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

(1) Vlagatelji morajo izpolnjevati naslednje pogoje za pridobitev sredstev:

1. biti registrirani kot skupina proizvajalcev pri pristojnem organu Republike Slovenije za tržne namene,

2. združevati vsaj tri člane,

3. da skupina združuje proizvajalce ekoloških ali posebnih kmetijskih oziroma živilskih proizvodov,

4. imeti izdelan operativni program dejavnosti za obdobje najmanj petih let, ki vsebuje:

a) idejni načrt usklajevanja pridelave s povpraševanjem,

b) idejni načrt pospeševanja koncentracije ponudbe in skupnega trženja pridelkov svojih članov,

c) načrt priprave pravil skupnega trženja, informiranja in promocije.

(2) Do podpore so upravičene skupine proizvajalcev v obdobju prvih petih let po datumu priznanja skupine proizvajalcev na MKGP.

57. člen

(določitev meril in izbor projektov za sofinanciranje)

(1) Do sofinanciranja so upravičeni izbrani projekti, katerih vloge so popolne, vsebinsko ustrezne ter izpolnjujejo pogoje iz tega poglavja. Te vloge bodo ocenjene na podlagi meril za pridobitev spodnje, vstopne meje točk, določene z javnim razpisom. Pri določitvi meril se upoštevajo naslednja načela:

1. strokovna ocena, ki zajema vrsto sheme kakovosti in usposobljenost skupine proizvajalcev,

2. ekonomska ocena tržne proizvodnje.

(2) Obrazložitev meril za izbor vlog se določi v javnem razpisu. Izberejo se projekti, ki so na podlagi ocene dosegli spodnjo, vstopno mejo točk, do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v določenem obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

58. člen

(finančne določbe)

(1) Najvišja stopnja pomoči znaša do 5% obsega lastne tržne proizvodnje.

(2) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 2.896.057 eurov javnih sredstev.

(3) Sredstva se izplačajo na podlagi zahtevka upravičenca za izplačilo sredstev. Zahtevku mora upravičenec priložiti originalne račune ter originalno dokazilo o njihovem plačilu.

XIII. DIVERZIFIKACIJA V NEKMETIJSKE DEJAVNOSTI

59. člen

(predmet podpore)

(1) Predmet podpore so naložbe v:

1. proizvodne dejavnosti, povezane s tradicionalnimi znanji na kmetiji,

2. proizvodne dejavnosti, povezane s predelavo proizvodov izven Priloge I k Pogodbi in drugih nekmetijskih proizvodov na kmetiji,

3. pridobivanje energije za prodajo na kmetiji iz obnovljivih virov,

4. prodajne dejavnosti, povezane s proizvodnimi dejavnostmi na kmetiji (specializirane trgovine za prodajo pridelkov in izdelkov iz lastne proizvodnje in iz okoliških kmetij),

5. storitvene dejavnosti na kmetijah (turizem, varstvo otrok, varstvo starostnikov, varstvo invalidov, ipd.).

(2) Pri izvedbi se upoštevajo pravila Uredbe 1998/06/ES.

60. člen

(upravičeni stroški)

(1) Upravičeni stroški za namene iz prejšnjega člena so:

1. gradbena in obrtniška dela (rušitvena dela, zemeljska, betonska, zidarska, tesarska, fasaderska, krovska, kleparska, keramičarska, mizarska, pleskarska, parketarska, ključavničarska, kamnoseška, elektroinštalaterska, vodovodna in druga inštalaterska dela, ureditev kanalizacije ter zunanja ureditev okolice objekta). Pri posameznih gradbenih in obrtniških delih se upoštevajo stroški dobave gotovih elementov (nakup in prevoz) in njihova montaža ali stroški izvedbe del na licu mesta (stroški materiala, prevoza in opravljenih del);

2. posebno usposabljanje za potrebe opravljanja dejavnosti;

3. nakup nove opreme za namen iz tega ukrepa, vključno z informacijsko komunikacijsko tehnologijo (v nadaljnjem besedilu IKT) in računalniško programsko opremo. Med upravičene stroške sodijo še stroški povezani z aktiviranjem opreme v tehnološki proces (stroški transporta, montaže opreme);

4. splošni stroški kot so, honorarji arhitektom, inženirjem in svetovalcem, študije izvedljivosti in ekonomske upravičenosti, povezani s pripravo in izvedbo projektov, ki lahko predstavljajo vrednost v deležu do 10% skupne priznane vrednosti naložbe.

(2) Upravičeni stroški naložbe so samo stroški, nastali od datuma izdaje odločbe o dodelitvi sredstev do 30. 6. 2015. Kot začetek stroška se šteje prevzem obveznosti upravičenca na račun morebitnih dodeljenih sredstev (sklenitev katerekoli pogodbe, naročanje materiala, opreme, storitev ali del).

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka so upravičeni splošni stroški lahko nastali pred datumom izdaje odločbe o dodelitvi sredstev, vendar samo od 1. 1. 2007 dalje.

(4) Podpore se ne dodelijo za:

1. vouchersko svetovanje,

2. nakup patentiranih pravic, know-how, licenc in nepatentiranega tehničnega znanja,

3. naložbe v raziskave in razvoj produktov,

4. plačilo davkov, carin in dajatev pri uvozu,

5. prevozna in transportna sredstva,

6. stroške poslovanja (npr. tudi stroški vzdrževanja in najema, itd),

7. bančne stroške in stroške garancij,

8. nakup rabljene opreme,

9. nakup kmetijske mehanizacije in opreme,

10. nakup gradbene mehanizacije,

11. naložbe v prostore za zasebno rabo,

12. podjetja v težavah,

13. podjetjem v sektorjih ribištva in ribogojstva ter premogovništva,

14. predelava živilskih proizvodov, katerih surovina so kmetijski proizvodi.

61. člen

(vlagatelji)

(1) Vlagatelji so podjetja, ki imajo ob oddaji vloge dejavnost registrirano kot:

1. kmetija z dopolnilno dejavnostjo,

2. samostojni podjetnik posameznik,

3. gospodarska družba ali

4. zadruga;

ter je odgovorna oseba podjetja član kmetijskega gospodinjstva.

(2) Odgovorna oseba je nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji ali samostojni podjetnik posameznik, zakoniti zastopnik gospodarske družbe ali zadruge.

62. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

(1) Vlagatelji morajo izpolnjevati naslednje splošne pogoje:

1. kmetija mora biti vpisana v register kmetijskih gospodarstev in biti aktivna;

2. vlagatelj mora imeti sedež in opravljati dejavnost na kmetiji;

3. vlagatelj mora izkazati sposobnost zagotavljanja lastnih finančnih sredstev;

4. vlagatelj mora zagotoviti ustrezno investicijsko tehnično dokumentacijo s podrobnim popisom del in stroškovno opredelitvijo cen s strani odgovornega projektanta ter vsa dovoljenja za naložbo. Gradbena in obrtniška dela morajo biti izvedena v skladu s predpisi, ki urejajo graditev objektov, urejanje prostora, varstvo kulturne dediščine in varstvo okolja;

5. vlagatelj mora biti registriran v skladu z tretjim odstavkom prejšnjega člena;

6. vlagatelj mora zagotavljati ohranitev oziroma povečanje števila delovnih mest;

7. vlagatelj mora imeti poravnane obveznosti do države oziroma ne sme biti v stečajnem postopku, v postopku prisilne poravnave ali v postopku likvidacije;

8. odgovorna oseba mora imeti prijavljeno stalno bivališče na naslovu kmetije;

9. odgovorna oseba se mora v času oddaje vloge ukvarjati s kmetijsko dejavnostjo;

10. odgovorna oseba je lahko v času oddaje vloge stara največ 60 let;

11. imeti izdelan poslovni načrt oziroma program dela v skladu z zahtevami javnega razpisa. Pri poslovnem načrtu oziroma programu dela, morajo biti izdelani vsi izračuni in priložene vse zahtevane priloge. Poslovni načrt mora izkazati ekonomsko upravičenost naložbe. Za presojo poslovnega načrta se lahko najame zunanjega strokovnjaka;

12. naložba se mora izvesti izven naselij s statusom mesta v skladu s sklepoma Državnega zbora Republike Slovenije in Vlade Republike Slovenije, ki sta dostopna na spletni strani MKGP;

13. iz vloge mora biti razvidno, da podjetje ne presega kriterijev za mikro podjetja definirana po priporočilu Evropske Komisije 2003/361/EC (manj kot 10 zaposlenih in manj kot 2.000.000 eurov letnega prometa), ki je dostopno na spletni strani MKGP;

14. prijavni obrazec ter poslovni načrt oziroma program dela se posreduje na ARSKTRP tudi v elektronski obliki.

(2) Naložbe, katerih skupna vrednost ob prijavi ne presega 50.000 eurov, se štejejo kot enostavne naložbe, zahtevne naložbe pa so naložbe katerih skupna vrednost presega 50.000 eurov.

(3) V primeru naložb v obnovljive vire energije, vrednost naložbe ob prijavi ne sme preseči 480.000 eurov.

(4) V primeru, da vlagatelj kandidira za pridobitev sredstev samo za dokončanje naložbe, mora biti iz priložene investicijsko tehnične dokumentacije razvidno:

1. popis del in stroškov, ki se nanaša na celotno naložbo,

2. v primeru fazne gradnje, predložen natančen popis že izvedenih aktivnostih in vrednosti že izvedenih del, ki jih potrdi pooblaščen projektant ali nadzornik.

(5) Kadar gre za naložbe v gradnjo prostorov in nakup pripadajoče opreme, ki se nahajajo ali se bodo nahajali v objektih zgrajenih tudi za druge namene, se od vseh skupnih stroškov izgradnje oziroma adaptacije celotnega objekta (skupni prostori, streha, fasada, ipd) kot upravičeni stroški priznajo le stroški v sorazmernem deležu glede na neto tlorisno površino objekta, ki jo ti prostori zasedajo.

(6) V primeru, da vlagatelj kandidira za pridobitev sredstev za naložbe v storitve vzgoje in varstva otrok, mora ob zaključku naložbe izpolnjevati pogoje za vpis v razvid pri Ministrstvu za šolstvo in šport.

(7) V primeru, da vlagatelj kandidira za pridobitev sredstev za naložbe za izvajanje socialno varstvene storitve za starostnike ali invalide, mora:

1. najkasneje do konca naložbe izpolnjevati predpisane pogoje za izvajanje teh storitev v skladu s predpisi, ki urejajo socialno varstvo in

2. pridobiti pozitivno mnenje Socialne zbornice Slovenije za predviden program izvajanja storitve.

(8) Obveznosti upravičenca so naslednje:

1. predmet naložbe se mora:

– uporabljati izključno za dejavnost, ki je predmet podpore,

– obravnavati kot sredstva, ki se amortizirajo (velja za opremo in objekte) po knjigovodskih standardih;

2. kot zaključek naložbe se v primeru gradnje šteje pridobljeno uporabno dovoljenje oziroma vključitev opreme v opravljanje dejavnosti;

3. naložba se mora zaključiti najkasneje v naslednjih dveh proračunskih letih od datuma izdaje odločbe o dodelitvi sredstev;

4. voditi poslovne knjige in o poslovnih rezultatih in doseganju ciljev poročati ARSKTRP vsaj še pet let po zaključku naložbe;

5. po zaključku naložbe mora zagotavljati ohranitev oziroma povečanje števila delovnih mest oziroma zagotoviti vsaj eno delovno mesto. Kmetija mora zagotoviti vsaj eno polno delovno moč. Izračun normativa, ki določa polno delovno moč, se opredeli v javnem razpisu.

63. člen

(določitev meril in izbor projektov za sofinanciranje)

(1) Do sofinanciranja so upravičeni izbrani projekti, katerih vloge so popolne, vsebinsko ustrezne ter izpolnjujejo pogoje iz tega poglavja. Te vloge bodo ocenjene na podlagi meril za pridobitev spodnje, vstopne meje točk, določene z javnim razpisom. Pri določitvi meril se upoštevajo naslednja načela:

1. razvojna ogroženost na ravni SKTE-3 regije v kateri se izvaja naložba,

2. ekonomski vidik,

3. družbeno-socialni vidik upravičenca.

(2) Obrazložitev meril za izbor vlog se določi v javnem razpisu. Izberejo se projekti, ki so na podlagi ocene dosegli spodnjo, vstopno mejo točk, do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v določenem obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

64. člen

(finančne določbe)

(1) Sredstva se dodeljujejo na podlagi pravila de minimis. Najvišja stopnja pomoči znaša do 50% priznane vrednosti naložbe. Najnižji dodeljeni znesek pomoči je 3.500 eurov na upravičenca. Prejemnik sredstev lahko pridobi največ do 200.000 eurov v obdobju zadnjih treh proračunskih let oziroma prejemniki sredstev, ki delujejo v cestnoprometnem sektorju največ do 100.000 eurov v obdobju zadnjih treh proračunskih let.

(2) Za iste upravičene stroške ni dovoljeno s pomočjo de minimis prejemati druge pomoči, če bi lahko bile s takšnim združevanjem presežene predpisane intenzivnosti pomoči.

(3) Sredstva se izplačajo na podlagi zahtevka upravičenca za izplačilo sredstev. Zahtevku mora upravičenec priložiti originalne račune z originalnimi dokazili o njihovem plačilu in končno gradbeno situacijo, potrjeno s strani pooblaščenega nadzornega organa in upravičenca (v primeru večjih gradbenih del), z originalnimi dokazili o njihovem plačilu ter poročilo o opravljenem delu, podpisano s strani upravičenca.

(4) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 31.551.000 eurov javnih sredstev.

XIV. PODPORA USTANAVLJANJU IN RAZVOJU MIKRO PODJETIJ

65. člen

(predmet podpore)

(1) Predmet podpore so naložbe v registrirana mikro podjetja na podeželju, ki zagotavljajo nova oziroma ohranjajo delovna mesta in povečujejo dohodek podeželskega prebivalstva za dejavnosti, določene z šestim odstavkom 66. člena te uredbe.

(2) Pri izvedbi se upoštevajo pravila Uredbe 1998/06/ES.

66. člen

(upravičeni stroški)

(1) Upravičeni stroški za namene iz prejšnjega člena so:

1. Gradbena in obrtniška dela (rušitvena dela, zemeljska, betonska, zidarska, tesarska, fasaderska, krovska, kleparska, keramičarska, mizarska, pleskarska, parketarska, ključavničarska, kamnoseška, elektroinštalaterska, vodovodna in druga inštalaterska dela, ureditev kanalizacije ter zunanja ureditev okolice objekta). Pri posameznih gradbenih in obrtniških delih se upoštevajo stroški dobave gotovih elementov (nakup in prevoz) in njihova montaža ali stroški izvedbe del na licu mesta (stroški materiala, prevoza in opravljenih del);

2. Usposabljanje za potrebe opravljanja dejavnosti;

3. Nakup nove opreme za namen iz tega ukrepa, vključno z IKT in računalniško programsko opremo. Med upravičene stroške sodijo še stroški povezani z aktiviranjem opreme v tehnološki proces (stroški transporta, montaže opreme);

4. Splošni stroški, kot so honorarji arhitektom, inženirjem in svetovalcem, študije izvedljivosti in ekonomske upravičenosti, povezani s pripravo in izvedbo projektov, ki lahko predstavljajo vrednost v deležu do 10% skupne priznane vrednosti naložbe.

(2) Podpore se ne dodelijo za:

1. vouchersko svetovanje,

2. nakup patentiranih pravic, know-howa, licenc in nepatentiranega tehničnega znanja,

3. naložbe v raziskave in razvoj produktov,

4. plačilo davkov, carin in dajatev pri uvozu,

5. prevozna in transportna sredstva,

6. stroške poslovanja (npr. tudi stroški vzdrževanja in najema, itd),

7. bančne stroške in stroške garancij,

8. nakup rabljene opreme,

9. nakup kmetijske mehanizacije in opreme,

10. naložbe v prostore za zasebno rabo.

(3) Do sredstev niso upravičena podjetja, ki:

1. so v težavah oziroma stanju kapitalske neustreznosti,

2. imajo neporavnane obveznosti do države.

(4) Upravičeni stroški naložbe so samo stroški, nastali od datuma odločbe o dodelitvi sredstev do 30. 6. 2015. Kot začetek stroška se šteje prevzem obveznosti upravičenca na račun morebitnih dodeljenih sredstev (sklenitev katerekoli pogodbe, naročanje materiala, opreme, storitev ali del).

(5) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka so upravičeni splošni stroški, ki so povezani z naložbo, lahko nastali pred datumom izdaje odločbe o dodelitvi sredstev, vendar samo od 1. 1. 2007 dalje.

(6) Do sredstev so upravičene naložbe za opravljanje dejavnosti, razvrščene v naslednja področja, oddelke, skupine in razrede po Standardni klasifikaciji dejavnosti (SKD) SURS. Te dejavnosti so:

1. področje D – Predelovalne dejavnosti (razen DA – Proizvodnja hrane, pijač, krmil in tobačnih izdelkov, skupina 20.1 – Predelava lesa, žaganje, skobljanje ali impregnacija, DF – Proizvodnja koksa, naftnih derivatov, jedrskega goriva, 27 – proizvodnja kovin)

2. področje E – Oskrba z električno energijo, plinom in vodo,

3. skupina 45.22 – Postavljanje ostrešij in krovska dela (pri uporabi tradicionalnih materialov lesa, kamenja in slame),

4. področje H Gostinstvo (razen hoteli, moteli, hotelska naselja in apartmajska naselja s tremi ali več zvezdicami, skupina 55.3 – Dejavnost prehrambenih gostinskih obratov (razen 55.305), skupina 55.4 – Točenje pijač, skupina 55.5 – Dejavnost menz ter priprava in dostava hrane),

5. skupina 60.213 – Dejavnost žičnic, vlečnic,

6. skupina 60.230 – Drug kopenski potniški promet (turistični prevoz potnikov z vprežnimi vozili),

7. skupina 72 – Obdelava podatkov, podatkovnih baz in s tem povezane dejavnosti,

8. skupina 74 – Druge poslovne dejavnosti,

9. področje M – Izobraževanje,

10. področje N – Zdravstvo in socialno varstvo,

11. področje O – Druge javne, skupne in osebne storitvene dejavnosti.

67. člen

(vlagatelji)

(1) Vlagatelji so podjetja, ki so ob oddaji vloge lahko registrirani kot:

1. samostojni podjetnik posameznik,

2. gospodarska družba ali

3. zadruga.

(2) Odgovorna oseba je samostojni podjetnik posameznik, zakoniti zastopnik gospodarske družbe ali zadruge.

68. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

(1) Vlagatelji morajo izpolnjevati naslednje splošne pogoje:

1. vlagatelj mora imeti sedež dejavnosti izven naselij s statusom mesta v skladu s sklepoma Državnega zbora Republike Slovenije in Vlade Republike Slovenije, ki sta dostopna na spletni strani MKGP;

2. vlagatelj mora zagotoviti ustrezno investicijsko tehnično dokumentacijo z natančnim popisom del in stroškovno opredelitvijo cen s strani odgovornega projektanta ter vsa dovoljenja za naložbo. Gradbena in obrtniška dela morajo biti izvedena v skladu s predpisi, ki urejajo graditev objektov, urejanje prostora, varstvo kulturne dediščine in varstvo okolja;

3. vlagatelj mora biti registriran;

4. vlagatelj mora izkazati sposobnost zagotavljanja lastnih finančnih sredstev;

5. vlagatelj mora imeti poravnane obveznosti do države oziroma ne sme biti v stečajnem postopku, v postopku prisilne poravnave ali v postopku likvidacije;

6. vlagatelj mora zagotavljati z naložbo ohranitev oziroma povečanje števila delovnih mest;

7. odgovorna oseba vlagatelja je lahko v času oddaje vloge stara največ 60 let;

8. izdelan mora biti poslovni načrt oziroma program dela v skladu z zahtevami javnega razpisa. Pri poslovnem načrtu oziroma programu dela morajo biti izdelani vsi izračuni in priložene vse zahtevane priloge. Poslovni načrt mora izkazati ekonomsko upravičenost naložbe. Za presojo poslovnega načrta se lahko najame zunanjega strokovnjaka;

9. naložba se mora izvesti izven naselij s statusom mesta v skladu s sklepoma Državnega zbora Republike Slovenije in Vlade Republike Slovenije, ki sta dostopna na spletni strani MKGP ter izven kmetije;

10. iz vloge mora biti razvidno, da podjetje ne presega kriterijev za mikro podjetja definirana po priporočilu Evropske Komisije 2003/361/EC (manj kot 10 zaposlenih in manj kot

2.000.000 eurov letnega prometa), ki je dostopno na spletni strani MKGP;

11. prijavni obrazec ter poslovni načrt oziroma program dela se posreduje na ARSKTRP tudi v elektronski obliki.

(2) Naložbe, katerih skupna vrednost ob prijavi ne presega 50.000 eurov, se štejejo kot enostavne naložbe, zahtevne naložbe pa so naložbe katerih skupna vrednost presega 50.000 eurov.

(3) V primeru naložb v obnovljive vire energije, vrednost naložbe ob prijavi ne sme preseči 480.000 eurov.

(4) V primeru, da vlagatelj kandidira za pridobitev sredstev samo za dokončanje naložbe, mora biti iz priložene investicijsko tehnične dokumentacije razvidno:

1. popis del in stroškov, ki se nanaša na celotno naložbo,

2. v primeru fazne gradnje, predložen natančen popis že izvedenih aktivnostih in vrednosti že izvedenih del, ki jih potrdi pooblaščen projektant ali nadzornik.

(5) kadar gre za naložbe v gradnjo prostorov in nakup pripadajoče opreme, ki se nahajajo ali se bodo nahajali v objektih zgrajenih tudi za druge namene, se od vseh skupnih stroškov izgradnje oziroma adaptacije celotnega objekta (skupni prostori, streha, fasada, ipd) kot upravičeni stroški priznajo le stroški v sorazmernem deležu glede na neto tlorisno površino objekta, ki jo ti prostori zasedajo.

(6) V kolikor vlagatelj kandidira za pridobitev sredstev za naložbe v storitve vzgoje in varstva otrok, mora ob zaključku naložbe izpolnjevati pogoje za vpis v razvid pri Ministrstvu za šolstvo in šport.

(7) V kolikor vlagatelj kandidira za pridobitev sredstev za naložbe za izvajanje socialno varstvene storitve za starostnike ali invalide, mora izpolnjevati naslednje:

1. najkasneje do konca naložbe izpolnjevati predpisane pogoje za izvajanje teh storitev v skladu s predpisi, ki urejajo socialno varstvo in

2. pridobiti pozitivno mnenje Socialne zbornice Slovenije za predviden program izvajanja storitve.

(8) Obveznosti upravičenca so naslednje:

1. predmet naložbe se mora:

– uporabljati izključno za dejavnost, ki je predmet pomoči,

– obravnavati kot sredstva, ki se amortizirajo (velja za opremo in objekte);

2. kot zaključek naložbe se v primeru gradnje šteje pridobljeno uporabno dovoljenje ali vključitev opreme v opravljanje dejavnosti;

3. naložba se mora zaključiti v naslednjih dveh proračunskih letih od datuma izdaje odločbe o dodelitvi sredstev;

4. voditi poslovne knjige v skladu z zakonodajo in o poslovnih rezultatih in doseganju ciljev poročati ARSKTRP vsaj še pet let po zaključku naložbe;

5. po zaključku naložbe mora zagotavljati ohranitev oziroma povečanje števila delovnih mest oziroma zagotoviti vsaj eno delovno mesto.

69. člen

(določitev meril in izbor projektov za sofinanciranje)

(1) Do sofinanciranja so upravičeni izbrani projekti, katerih vloge so popolne, vsebinsko ustrezne ter izpolnjujejo pogoje iz tega poglavja. Te vloge bodo ocenjene na podlagi meril za pridobitev spodnje, vstopne meje točk, določene z javnim razpisom. Pri določitvi meril se upoštevajo naslednja načela:

1. razvojna ogroženost na ravni SKTE-3 regije v kateri se izvaja naložba,

2. ekonomski vidik,

3. družbeno-socialni vidik upravičenca.

(2) Obrazložitev meril za izbor vlog se določi v javnem razpisu. Izberejo se projekti, ki so na podlagi ocene dosegli spodnjo, vstopno mejo točk, do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v določenem obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

70. člen

(finančne določbe)

(1) Sredstva se dodeljujejo na podlagi pravila de minimis. Najvišja stopnja pomoči znaša do 50% priznane vrednosti naložbe. Najnižji dodeljeni znesek pomoči je 20.000 eurov na upravičenca. Prejemnik sredstev lahko pridobi največ do 200.000 eurov obdobju zadnjih treh proračunskih let oziroma prejemniki sredstev, ki delujejo v cestnoprometnem sektorju največ do 100.000 eurov v obdobju zadnjih treh proračunskih let.

(2) Za iste upravičene stroške ni dovoljeno s pomočjo de minimis prejemati druge pomoči, če bi bile lahko s takšnim združevanjem presežene predpisane intenzivnosti pomoči.

(3) Sredstva se izplačajo na podlagi zahtevka upravičenca za izplačilo sredstev. Zahtevku mora upravičenec priložiti originalne račune z originalnimi dokazili o njihovem plačilu in končno gradbeno situacijo, potrjeno s strani pooblaščenega nadzornega organa in upravičenca (v primeru večjih gradbenih del), z originalnimi dokazili o njihovem plačilu, ter poročilo o opravljenem delu, podpisano s strani upravičenca.

(4) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 55.520.136 eurov javnih sredstev.

XV. OBNOVA IN RAZVOJ VASI

71. člen

(predmet podpore)

(1) Predmet podpore so naložbe v:

1. urejanje površin, ki služijo skupnim namenom in potrebam v podeželskih naseljih,

2. urejanje vaških jeder,

3. urejanje infrastrukture in povezav znotraj naselij,

4. obnavljanje in izgradnjo večnamenskih zgradb skupnega pomena za medgeneracijsko druženje, kulturno-umetniško, športno in drugo prostočasno dejavnost lokalnega prebivalstva, na območju podeželskega prostora.

72. člen

(upravičeni stroški)

(1) Upravičeni stroški za namene iz prejšnjega člena so:

– gradbena in obrtniška dela (rušitvena dela, zemeljska, betonska, zidarska, tesarska, fasaderska, krovska, kleparska, keramičarska, mizarska, pleskarska, parketarska, ključavničarska, kamnoseška, elektroinštalaterska, vodovodna in druga inštalaterska dela, ureditev kanalizacije ter zunanja ureditev okolice objekta). Pri posameznih gradbenih in obrtniških delih se upoštevajo stroški dobave gotovih elementov (nakup in prevoz) in njihova montaža ali stroški izvedbe del na licu mesta (stroški materiala, prevoza in opravljenih del);

– nakup nove opreme za namen iz tega ukrepa, vključno z IKT in računalniško programsko opremo. Med upravičene stroške sodijo še stroški povezani z aktiviranjem opreme v tehnološki proces (stroški transporta, montaže opreme);

– splošni stroški kot so, honorarji arhitektom, inženirjem in svetovalcem, študije izvedljivosti in ekonomske upravičenosti, povezani s pripravo in izvedbo projektov, ki lahko predstavljajo vrednost v deležu do 10% skupne priznane vrednosti naložbe.

(2) Upravičeni stroški naložbe so samo stroški, nastali od datuma izdaje odločbe o dodelitvi sredstev do 30. 6. 2015. Kot začetek stroška se šteje prevzem obveznosti upravičenca na račun morebitnih dodeljenih sredstev (sklenitev katerekoli pogodbe, naročanje materiala, opreme, storitev ali del).

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka so upravičeni splošni stroški, lahko nastali pred datumom izdaje odločbe o dodelitvi sredstev, vendar samo od 1. 1. 2007 dalje.

(4) Podpore se ne dodelijo za:

– vouchersko svetovanje,

– nakup patentiranih pravic, know-howa, licenc in nepatentiranega tehničnega znanja,

– plačilo davkov, carin in dajatev pri uvozu,

– stroške poslovanja (npr. tudi stroški vzdrževanja in najema, itd),

– bančne stroške in stroške garancij,

– nakup rabljene opreme,

– namenske stavbe kot so cerkve, župnišča in ostale verske objekte, mrliške vežice, pokopališča in lovske ter ribiške domove.

73. člen

(vlagatelji)

Vlagatelji so občine.

74. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

(1) Vlagatelji morajo izpolnjevati naslednje splošne pogoje:

1. vlagatelj mora izkazati sposobnost zagotavljanja lastnih finančnih sredstev;

2. vlagatelj mora zagotoviti ustrezno investicijsko tehnično dokumentacijo z natančnim popisom del in stroškovno opredelitvijo cen s strani odgovornega projektanta ter vsa dovoljenja za naložbo. Gradbena in obrtniška dela morajo biti izvedena v skladu s predpisi, ki urejajo graditev objektov, urejanje prostora, varstvo kulturne dediščine in varstvo okolja;

3. vlagatelj lahko letno predloži samo eno vlogo po tem poglavju;

4. imeti izdelan investicijski načrt v skladu s predpisom, ki ureja enotno metodologijo za pripravo in obravnavo investicijske dokumentacije na področju javnih financ;

5. naložba se mora izvesti izven naselij s statusom mesta po sklepu Državnega zbora Republike Slovenije in Vlade Republike Slovenije ter so določena z javnim razpisom;

6. naložba mora biti del občinskega razvojnega programa, potrjenega s strani občinskega sveta;

7. pridobiti soglasje Ministrstva za finance k finančnemu pokritju naložbe;

8. najvišja vrednost naložbe lahko na osnovi predračunske vrednosti ob prijavi znaša do 600.000 eurov;

9. vlagatelj je dolžan izbrati izvajalca operativnih del izvedbe in dobavitelje v skladu s predpisi, ki urejajo javna naročila.

(2) V primeru, da vlagatelj kandidira za pridobitev sredstev samo za dokončanje naložbe, mora biti iz priložene investicijsko tehnične dokumentacije razvidno:

1. popis del in stroškov, ki se nanaša na celotno naložbo,

2. v primeru fazne gradnje, predložen natančen popis že izvedenih aktivnostih in vrednosti že izvedenih del, ki jih potrdi pooblaščen projektant ali nadzornik.

(3) Kadar gre za naložbe v gradnjo prostorov in nakup pripadajoče opreme, ki se nahaja ali se bodo nahajali v objektih zgrajenih tudi za druge namene, se od vseh skupnih stroškov izgradnje adaptacije celotnega objekta (skupni prostori, streha, fasada, ipd) kot upravičeni stroški priznajo le stroški v sorazmernem deležu glede na neto tlorisno površino objekta, ki jo ti prostori zasedajo.

(4) Kot zaključek naložbe se v primeru gradnje šteje pridobljeno uporabno dovoljenje ali vključitev opreme v opravljanje dejavnosti. Naložba se mora zaključiti najkasneje v dveh proračunskih letih od datuma izdaje odločbe o dodelitvi sredstev.

75. člen

(določitev meril in izbor projektov za sofinanciranje)

(1) Do sofinanciranja so upravičeni izbrani projekti, katerih vloge so popolne, vsebinsko ustrezne ter izpolnjujejo pogoje iz tega poglavja. Te vloge bodo ocenjene na podlagi meril za pridobitev spodnje, vstopne meje točk, določene z javnim razpisom. Pri določitvi meril se upoštevajo naslednja načela:

1. razvojna ogroženost na ravni SKTE-3 regije, v kateri bo izvedena naložba,

2. velikost naselja, v katerem bo izvedena naložba,

3. stopnja brezposelnosti v občini, ki je višja od povprečne brezposelnosti v Republiki Sloveniji,

4. lokacija naložbe se nahaja na območju s posebnim varstvenim režimom (območje regijskih, krajinskih ali nacionalni park ter območja, varovana v skladu s predpisi, ki določajo varstvo kulturne dediščine).

(2) Obrazložitev meril za izbor vlog se določi v javnem razpisu. Izberejo se projekti, ki so na podlagi ocene dosegli spodnjo, vstopno mejo točk, do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v določenem obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

76. člen

(finančne določbe)

(1) Najvišja stopnja pomoči znaša do 50% priznane vrednosti naložbe. Najnižji dodeljeni znesek javne pomoči je 10.000 eurov. Upravičenec lahko pridobi največ do 750.000 eurov v programskem obdobju.

(2) Sredstva se izplačajo na podlagi zahtevka upravičenca za izplačilo sredstev. Zahtevku mora upravičenec priložiti originalne račune z originalnimi dokazili o njihovem plačilu in končno gradbeno situacijo, potrjeno s strani pooblaščenega nadzornega organa in upravičenca (v primeru večjih gradbenih del), z originalnimi dokazili o njihovem plačilu ter poročilo o opravljenem delu, podpisano s strani upravičenca.

(3) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 30.259.000 eurov javnih sredstev.

XVI. OHRANJANJE IN IZBOLJŠEVANJE DEDIŠČINE PODEŽELJA

77. člen

(predmet podpore)

(1) Predmet podpore so naložbe v:

1. obnovo kulturne dediščine na podeželju (obnovo spomenikov – nepremične dediščine na podeželju kot so domačije in gospodarska poslopja),

2. muzeje na prostem,

3. eko muzeje,

4. prostore za postavitev stalnih razstav etnološke dediščine,

5. ureditev in izgradnjo tematskih poti, ki povezuje naravne in kulturne znamenitosti določenega območja.

(2) Pri izvedbi se pri upravičencih za katera veljajo pravila državnih pomoči upoštevajo pravila Uredbe 1998/06/ES.

78. člen

(upravičeni stroški)

(1) Upravičeni stroški za namene iz prejšnjega člena so:

– gradbena in obrtniška dela (rušitvena dela, zemeljska, betonska, zidarska, tesarska, fasaderska, krovska, kleparska, keramičarska, mizarska, pleskarska, parketarska, ključavničarska, kamnoseška, elektroinštalaterska, vodovodna in druga inštalaterska dela, ureditev kanalizacije ter zunanja ureditev

okolice objekta). Pri posameznih gradbenih in obrtniških delih se upoštevajo stroški dobave gotovih elementov (nakup in prevoz) in njihova montaža ali stroški izvedbe del na licu mesta (stroški materiala, prevoza in opravljenih del), konservatorsko-restavratorski posegi;

– nakup nove opreme za namen iz tega ukrepa, vključno z IKT in računalniško programsko opremo. Med upravičene stroške sodijo še stroški povezani z aktiviranjem opreme v tehnološki proces (stroški transporta, montaže opreme);

– Splošni stroški, kot so honorarji arhitektom, inženirjem in svetovalcem, študije izvedljivosti in ekonomske upravičenosti, povezani s pripravo in izvedbo projektov, ki lahko predstavljajo vrednost v deležu do 10% skupne priznane vrednosti naložbe.

(2) Upravičeni stroški naložbe so samo stroški, nastali od datuma izdaje odločbe o dodelitvi sredstev do 31. 6. 2015. Kot začetek stroška se šteje prevzem obveznosti upravičenca na račun morebitnih dodeljenih sredstev (sklenitev katerekoli pogodbe, naročanje materiala, opreme, storitev ali del).

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka so upravičeni splošni stroški lahko nastali pred datumom izdaje odločbe o dodelitvi sredstev, vendar samo od 1. 1. 2007 dalje.

(4) Podpore se ne dodelijo za:

– naložbe izven območja Republike Slovenije,

– vouchersko svetovanje,

– plačilo davkov, carin in dajatev pri uvozu,

– prevozna sredstva,

– stroške poslovanja (npr. tudi stroški vzdrževanja in najema, itd),

– bančne stroške in stroške garancij,

– nakup rabljene opreme,

– kulturne spomenike ali območja, ki so v postopku denacionalizacije,

– premično dediščino,

– razstavne eksponate in razstavne zbirke.

79. člen

(vlagatelji)

Vlagatelji so fizične in pravne osebe ter občine, ki so lastniki objekta oziroma prostora, ki je predmet podpore.

80. člen

(pogoji za pridobitev sredstev)

(1) Vlagatelji morajo izpolnjevati naslednje splošne pogoje:

1. vlagatelj mora zagotoviti ustrezno tehnično dokumentacijo in dovoljenja za naložbo;

2. vlagatelj ima poravnane obveznosti do države;

3. naložba se mora izvesti izven naselij s statusom mesta v skladu s sklepoma Državnega zbora Republike Slovenije in Vlade Republike Slovenije, ki sta dostopna na spletni strani MKGP ter izven kmetije;

4. vlagatelj mora za naložbe iz 1., 2., 3. in 4. točke 77. člena te uredbe imeti pozitivno mnenje organa po zakonu o varstvu kulturne dediščine;

5. vlagatelj mora za naložbe iz 1, 2, 3. in 4. točke 77. člena te uredbe predložiti tudi petletni program upravljanja naložbe, v katerem je natančno opredeljena namembnost in je pozitivno ocenjen s strani pristojnega organa, ki je v skladu s predpisi, ki urejajo varstvu kulturne dediščine pristojen za varstvo kulturne dediščine;

6. gradbena in obrtniška dela morajo biti izvedena v skladu s predpisi, ki urejajo graditev objektov, urejanje prostora, varstvo kulturne dediščine in varstvo okolja;

7. najvišja vrednost naložbe na podlagi predračunske vrednosti je lahko ob prijavi 360.000 eurov;

8. objekt oziroma območje iz 1. točke 77. člena te uredbe, mora biti razglašen za kulturni spomenik. Veljajo le stalne razglasitve do preklica, začasne razglasitve se ne upoštevajo;

9. finančno ovrednotenje projekta;

10. predložitev časovne opredelitev izvedbe naložbe, ki mora biti zaključena najkasneje v obdobju treh let po izdaji odločbe o dodelitvi sredstev.

(2) V primeru, da vlagatelj kandidira za pridobitev sredstev samo za dokončanje naložbe, mora biti iz priložene investicijsko tehnične dokumentacije razvidno:

1. popis del in stroškov, ki se nanaša na celotno naložbo,

2. v primeru fazne gradnje, predložen natančen popis že izvedenih aktivnostih in vrednosti že izvedenih del, ki jih potrdi pooblaščen projektant ali nadzornik.

(3) Kadar gre za naložbe v novogradnje oziroma adaptacije prostorov in nakup pripadajoče opreme, ki se nahajajo ali se bodo nahajali v objektih zgrajenih tudi za druge namene, se od vseh skupnih stroškov izgradnje oziroma adaptacije celotnega objekta (skupni prostori, streha, fasada, ipd) kot upravičeni stroški priznajo le stroški v sorazmernem deležu glede na neto tlorisno površino objekta, ki jo ti prostori zasedajo.

(4) V kolikor je vlagatelj občina, mora izpolnjevati naslednje specifične pogoje:

1. imeti izdelan investicijski načrt v skladu s predpisom, ki ureja enotno metodologijo za pripravo in obravnavo investicijske dokumentacije na področju javnih financ;

2. pridobiti soglasje Ministrstva za finance k finančnemu pokritju naložbe;

3. izbrati izvajalca operativnih del izvedbe in dobavitelje v skladu s predpisi, ki urejajo javna naročila.

(5) V kolikor je vlagatelj fizična ali pravna oseba, mora imeti izdelan investicijski načrt z opredelitvijo ciljev.

(6) Kot zaključek naložbe se v primeru gradnje šteje pridobljeno uporabno dovoljenje ali vključitev opreme v opravljanje dejavnosti. Naložba se mora zaključiti najkasneje v naslednjih dveh proračunskih letih od datuma izdaje odločbe o dodelitvi sredstev.

81. člen

(določitev meril in izbor projektov za sofinanciranje)

(1) Do sofinanciranja so upravičeni izbrani projekti, katerih vloge so popolne, vsebinsko ustrezne ter izpolnjujejo pogoje iz tega poglavja. Te vloge bodo ocenjene na podlagi meril za pridobitev spodnje, vstopne meje točk, določene z javnim razpisom.

Pri določitvi meril se za:

1. naložbe iz 1., 2., 3., in 4. točke prvega odstavka 77. člena te uredbe upoštevajo naslednja načela:

– razvojna ogroženost na ravni SKTE-3 regije, v kateri bo izvedena naložba,

– vidik lokacije naložbe glede na območje s posebnim varstvenim režimom (regijski, krajinski ali nacionalni park, območje OMD ter območja, varovana v skladu s predpisi, ki določajo varstvo kulturne dediščine),

– vlagatelj je prejemnik sredstev iz IV. poglavja te uredbe;

2. za naložbe iz 5. točke prvega odstavka 77. člena te uredbe upoštevajo naslednja načela:

– razvojna ogroženost na ravni SKTE-3 regije v kateri bo izvedena naložba,

– vidik lokacije naložbe glede na območje s posebnim varstvenim režimom (regijski, krajinski ali nacionalni park, območje OMD ter območja, varovana v skladu s predpisi, ki določajo varstvo kulturne dediščine).

(2) Obrazložitev meril za izbor vlog se določi v javnem razpisu. Izberejo se projekti, ki so na podlagi ocene dosegli spodnjo, vstopno mejo točk, do porabe sredstev, razpisanih za ta namen v določenem obdobju izvajanja PRP 2007–2013.

82. člen

(finančne določbe)

(1) Sredstva se dodeljujejo na podlagi pravila de minimis. Najvišja stopnja pomoči po tem poglavju znaša do 50% priznane vrednosti naložbe. Najnižji dodeljeni znesek pomoči je 3.000 eurov na projekt. Skupna pomoč de minimis ne sme presegati 200.000 eurov v obdobju zadnjih treh proračunskih let oziroma prejemniki sredstev, ki delujejo v cestnoprometnem sektorju največ 100.000 eurov v obdobju zadnjih treh proračunskih let.

(2) Za iste upravičene stroške ni dovoljeno s pomočjo de minimis prejemati druge pomoči, če bi bile lahko s takšnim združevanjem presežene predpisane intenzivnosti pomoči.

(3) Sredstva se izplačajo na podlagi zahtevka upravičenca za izplačilo sredstev. Zahtevku mora upravičenec priložiti originalne račune z originalnimi dokazili o njihovem plačilu, končno gradbeno situacijo, potrjeno s strani pooblaščenega nadzornega organa in upravičenca (v primeru večjih gradbenih del) z originalnimi dokazili o njihovem plačilu, ter poročilo o opravljenem delu, podpisano s strani upravičenca.

(4) Za celotno programsko obdobje od leta 2007 do 2013 je za izvedbo tega ukrepa namenjeno do 14.709.000 eurov javnih sredstev.

XVII. VLOGA IN POSTOPEK ZA PRIDOBITEV SREDSTEV ZA UKREPE 1. IN 3. OSI

83. člen

(javni razpisi)

(1) Sredstva po tej uredbi se dodelijo v skladnu z javnim razpisom. Postopke za dodelitev in izplačila sredstev izvede ARSKTRP.

(2) MKGP pripravi javne razpise. V javnih razpisih so podrobneje opredeljeni pogoji in merila za dodelitev sredstev, postopki, dokazila, upravičeni stroški ter način uveljavljanja in koriščenja sredstev. Javne razpise objavi MKGP v Uradnem listu Republike Slovenije. V okviru javnega razpisa za posamezen ukrep so sredstva lahko razdeljena po posameznih namenih znotraj ukrepa, ciljih ukrepa ali skupinah posameznih upravičencev ter se vloge za ta namen ločeno uvrščajo na liste prejetih in popolnih vlog. Skupna višina razpisanih sredstev za posamezen ukrep se ustrezno zniža glede na prevzete obveznosti iz preteklega programskega obdobja.

84. člen

(odločitev o vrstnem redu prispetja vlog)

(1) Vloge za javni razpis je potrebno poslati priporočeno na naslov ARSKTRP, Dunajska 160, Ljubljana. Vloga se vlaga na obrazcu, ki je dostopen na spletni strani ARSKTRP in MKGP. Sestavni deli vloge morajo biti speti in oštevilčeni po zaporedni številki, od skupnega števila vloženih strani, v mapah ter mora biti priložen natančen seznam vstavljene dokumentacije, podpisan s strani vlagatelja. Na ovojnici vloge mora biti razviden datum in čas (ura, minuta) oddaje vloge na pošti, označen s strani pošte, naslov vlagatelja ter oznaka javnega razpisa, na katerega se prijavlja. Vloge z nepravilno označenimi ovojnicami se vrnejo vlagateljem v originalnih ovojnicah.

(2) ARSKTRP odpira in obravnava vloge po vrstnem redu oddaje vlog, oziroma po vrstnem redu popolnosti vlog do porabe razpisanih sredstev za posamezen ukrep. V primeru, da je skupna višina zaprošenih sredstev višja od razpisanih sredstev, se v primeru, da imata na končnem mestu liste prejetih vlog, dve ali več vlog na ovojnici enako označbo datuma in časa (ura, minuta) oddaje, ARSKTRP izvede žrebanje o določanju vrstnega reda prispelih vlog. Žrebu lahko prisostvuje tudi vlagatelj. O dnevu žrebanja se obvesti vlagatelje pisno. Tričlansko komisijo, ki nadzira žrebanje ter osebo, ki vodi žrebanje, imenuje predstojnik ARSKTRP izmed javnih uslužbencev zaposlenih na ARSKTRP.

(3) Žrebanje se opravi v uradnih prostorih ARSKTRP. Evidenčne številke vlog se izpiše na prepognjene listke, ki se jih z žigom ARSKTRP overi v prisotnosti komisije, ki nadzira žrebanje. Listke z evidenčnimi številkami vlog se v prisotnosti komisije zapre v škatlo, ki se takoj zapečati. Škatla se odpre v prisotnosti vlagateljev in komisije. Oseba, ki vodi žrebanje, vleče listke iz škatle in javno pove evidenčno številko izžrebane vloge in izžrebani listek takoj odda komisiji.

(4) Z žrebom se določi vrstni red vlog.

(5) O žrebanju se napiše zapisnik, ki ga podpišejo člani komisije, ki nadzirajo žrebanje, oseba, ki je vodila žrebanje in prisotni vlagatelji.

85. člen

(obravnava vlog)

(1) Odpiranje vlog ni javno. Prispele vloge obravnava ARSKTRP in jih, v kolikor posamezen ukrep to določa tudi oceni.

(2) Po odprtju vloge, se le-ta pregleda glede na popolnost. Če vloga ni popolna, se vlagatelja najkasneje v roku 3 mesecev od prejema vloge pisno pozove na dopolnitev. V kolikor ARSKTRP v roku 30 dni od prejema vloge, ki je nepopolna, vlagatelja ne pozove na dopolnitev, se šteje, da je bil vlagatelj pozvan 30. dan po prejemu vloge na ARSKTRP. Rok za dopolnitev vloge je 8 dni od dneva vročitve poziva za dopolnitev. Vsaka dopolnjena vloga dobi status nove vloge in se uvrsti na konec liste prejetih vlog. Za datum prispetja vloge se šteje datum in čas (ura, minuta) oddaje po pošti. Po prejemu dopolnjene vloge na ARSKTRP se dopolnjena vloga ponovno pregleda. Nepopolne vloge, ki jih vlagatelji v navedenem roku ne dopolnijo, se s sklepom zavržejo. Če se med postopkom preverjanja pregleda popolnost ugotovi, da vloga vsebinsko ni ustrezna, se zavrne.

(3) Popolna vloga se uvrsti na listo popolnih vlog in dobi zaporedno številko. V primeru, da nepopolna vloga ni bila pozvana na dopolnitev v roku 30 dni od prejema, se jo datumsko uvrsti na listo popolnih vlog tako, da se 30. dnevu od prejetja vloge prišteje dneve dejanske dopolnitve.

(4) Ne glede na določilo drugega in tretjega odstavka tega člena, poziv na dopolnitev vloge zaradi manjkajočega pečata, številk uradnih dokumentov ali evidenc, ne vpliva na uvrstitev na listo prejetih ali popolnih vlog.

(5) Preverjanje izpolnjevanja pogojev javnega razpisa in vsebinske ustreznosti vlog se izvede po vrstnem redu uvrščene vloge na listi popolnih vlog. Vloge, ki ne izpolnjujejo pogojev javnega razpisa, se zavrnejo. Vloge, ki so popolne, vsebinsko ustrezne in izpolnjujejo vse pogoje, se ocenijo na podlagi meril, v kolikor so ta določena pri posameznem ukrepu. V kolikor posamezen ukrep to določa, se odobri le tista vloga, ki preseže postavljeni prag minimalnega števila točk, do porabe sredstev za posamezni razpis.

(6) Vlogo, ki je ustrezna za odobritev, vendar pa razpoložljiva sredstva ne zadoščajo za sofinanciranje kritja upravičenih stroškov se lahko odobri do višine razpoložljivih sredstev, če se vlagatelj strinja in zagotovi, da bo izvedel investicijo ali aktivnost v celoti. V nasprotnem primeru se vloga zavrne in ponovi postopek iz tega odstavka z naslednjo vlogo, na listi popolnih vlog.

86. člen

(izdaja odločbe)

(1) Sredstva se upravičencu odobrijo z odločbo, v kateri je določena višina sredstev in v primeru ukrepa iz V. poglavja obdobje, za katero se sredstva izplačujejo. Odločbo izda predstojnik ARSKTRP.

(2) Zoper odločbo ARSKTRP je dopustna pritožba v roku 15 dni od dneva vročitve odločbe. Pritožbo je potrebno poslati priporočeno po pošti na ARSKTRP.

87. člen

(sklenitev pogodb)

(1) Na podlagi odločb o odobrenih sredstvih, razen v primeru ukrepa iz poglavja III. in X, ARSKTRP sklene z upravičenci pogodbe, s katerimi se podrobneje uredijo način in pogoji koriščenja dodeljenih sredstev. V primeru ukrepa iz V. poglavja se sklene tripartitna pogodba, ki jo sklenejo prenosnik, prevzemnik in ARSKTRP.

(2) Pogodba mora vsebovati najmanj:

1. naziv in naslov ARSKTRP;
2. davčno in matično številko upravičenca;
3. naziv, naslov in račun upravičenca;
4. navedbo pravnih podlag in javnega razpisa, ki je podlaga za sklenitev pogodbe;
5. navedbo glede spoštovanja pravil državnih pomoči, v kolikor je predmet podpore priglašena državna pomoč;
6. terminski plan izvedbe projekta;
7. rok začetka in dokončanja projekta;
8. navedbo obdobja upravičenosti stroškov;
9. specifikacijo namena, za katerega so sredstva dodeljena;
10. višino odobrenih sredstev in navedba naslednjih deležev sofinanciranja:

a. delež prispevka skupnosti v celotnih upravičenih javnih izdatkih,

b. razmerje med sredstvi na postavkah namenskih sredstev EU in na postavkah slovenske udeležbe za sofinanciranje,

c. stopnja intenzivnosti državne pomoči, v kolikor je predmet podpore priglašena državna pomoč;

11. navedbo proračunskih postavk, iz katerih se pogodba sofinancira;
12. datum vložitve zahtevkov in obveznosti upravičenca v skladu z 116. členom te uredbe;
13. način nadzora nad namensko porabo sredstev, ki vključuje tudi pregled na kraju samem;
14. spisek dokazil, ki jih mora predložiti prejemnik;
15. poročila o poteku ali najmanj zaključno poročilo;
16. dolžnost ARSKTRP, da spremlja in nadzira izvajanje pogodbe;
17. določilo, da mora prejemnik sredstev ob nenamenski porabi sredstev, sredstva vrniti v proračun skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi;
18. določilo, da mora prejemnik sredstev obrazložiti, utemeljiti in pridobiti soglasje ARSKTRP za vsako finančno, časovno ali drugo spremembo projekta, ker v nasprotnem primeru izgubi pravico do porabe sredstev;
19. druge obvezne sestavine pogodbe o sofinanciranju, ki jih določajo drugi predpisi in usmeritev MKGP glede obvezne vsebine pogodb;
20. zahteve glede informiranja in obveščanja javnosti za upravičence;
21. zahteve glede dostopnosti dokumentacije o projektu ARSKTRP, MKGP, revizijskemu organu ter drugim nadzornim organom;
22. omejitve glede sprememb na projektu v skladu s 72. člen om Uredbe 1698/05/ES;
23. določilo o varovanju podatkov;
24. posledice glede ugotovitve o dvojnem financiranju posameznega projekta oziroma, da je višina sofinanciranja projekta presegla najvišjo dovoljeno stopnjo;
25. skrbnike pogodbe na strani ARSKTRP in upravičenca;
26. način hrambe dokumentacije.

(3) Brez predhodnega soglasja ARSKTRP, se odstopanje od pogodbenih določil ali poslovnega načrta oziroma investicijskega programa s strani upravičenca, šteje kot odstop od pogodbe.

(4) V primeru odstopa od pogodbe, mora upravičenec prejeta sredstva vrniti v roku 8 dni od dneva zahtevka za vračilo sredstev, skupaj z zakonitimi obrestmi od dneva prejema sredstev.

88. člen

(oblika dodeljenih sredstev)

Sredstva po tej uredbi se dodelijo v obliki nepovratnih sredstev.

89. člen

(omejitev sredstev)

(1) Upravičenci lahko pridobijo sredstva za iste aktivnosti ali naložbe znotraj posamezne vloge samo iz enega ukrepa po tej uredbi.

(2) V primeru kombiniranih naložb se sredstva izplačajo iz prevladujoče osi oziroma ukrepa, vendar morajo izpolnjevati vse pogoje po posameznem ukrepu.

(3) Sredstva se ne odobrijo upravičencu, ki je za iste upravičene stroške, kot jih navaja v vlogi za pridobitev sredstev po tej uredbi, že prejel sredstva Evropske unije ali javna sredstva Republike Slovenije.

(4) V primeru, da je upravičenec po tej uredbi občina, se lastna sredstva sofinanciranja ne štejejo za že prejeta javna sredstva Republike Slovenije.

(5) Sredstva se ne dodelijo za naložbe zunaj območja Republike Slovenije.

90. člen

(obveznosti upravičenca)

(1) Projekt mora biti zaključen pred vložitvijo zadnjega zahtevka za izplačilo. Število zahtevkov za posamezen ukrep se določi z javnim razpisom.

(2) Naložbena dejavnost, za katero upravičenec po tej uredbi prejme sredstva, se mora opravljati še vsaj naslednjih pet let po zadnjem izplačilu sredstev in v tem obdobju ne sme uvajati bistvenih sprememb oziroma odtujiti naložbe ter naložbe ne sme uporabljati v nasprotju z namenom dodeljenih sredstev. V nasprotnem primeru je dolžan vrniti prejeta sredstva z zamudnimi obrestmi.

(3) Prejemnik sredstev je dolžan na zahtevo ARSKTRP poročati še pet let od prejema sredstev.

(4) Prejemniki sredstev (ime in priimek oziroma naziv podjetja), opis aktivnosti oziroma naložbe in znesek odobrenih javnih sredstev, bodo objavljeni na spletni strani MKGP.

(5) Upravičenec mora imeti za nakazilo dodeljenih sredstev odprt osebni oziroma transakcijski račun v Republiki Sloveniji.

91. člen

(nepravilnosti, sankcije in vrnitev sredstev)

(1) Prejemnik sredstev, pri katerem se ugotovi, da je sredstva pridobil nezakonito, na podlagi lažnih podatkov ali lažnih izjav, jih porabil nenamensko oziroma del ni izvršil v skladu s pogodbenimi obveznostmi ali določili te uredbe in javnih razpisov, mora vrniti vsa že pridobljena sredstva skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi.

(2) Prejemnik sredstev iz prejšnjega odstavka ne more pridobiti novih sredstev iz naslova ukrepov kmetijske politike za dobo dveh let od dokončne odločbe kmetijskega inšpektorja oziroma prejema zahtevka za vračilo sredstev ter vrnitve vseh pridobljenih sredstev, skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena, prejemnik sredstev ni dolžan vrniti vseh že pridobljenih sredstev, kadar gre za naslednje primere višje sile ali izrednih okoliščin:

1. smrt prejemnika sredstev (velja za fizične osebe),

2. dolgotrajna nezmožnost prejemnika sredstev za delo (velja za fizične osebe),

3. razlastitev velikega dela kmetijskega gospodarstva, če tega ni bilo mogoče pričakovati na dan sprejema obveznosti,

4. huda naravna nesreča, ki resno prizadene kmetijsko zemljišče gospodarstva,

5. uničenje hlevov na kmetijskem gospodarstvu zaradi nesreče,

6. kužna živalska bolezen, ki prizadene vso kmetovo živino ali njen del.

(4) O primerih višje sile ali izrednih okoliščin mora upravičenec ali njegova pooblaščena oseba pisno obvestiti pristojni organ in predložiti ustrezna dokazila v 10 delovnih dneh od dneva, ko je upravičenec oziroma njegova pooblaščena oseba to zmožna storiti.

(5) Kršitve in sankcije za ukrep Zgodnje upokojevanje so:

1. za prenosnika:

a) če prenosnik ne omogoči kontrole na kraju samem, se mu prekine izplačevanje rente za tri mesece;

b) če se ugotovi, da je prenosnik namerno vložil napačne podatke oziroma navedbe v vlogi se ga obravnava v skladu z drugim odstavkom 31. člena Uredbe 1975/06/ES;

c) če se prenosnik še ukvarja s pridobitno dejavnostjo povezano s kmetijstvom in gozdarstvom oziroma se veljavne komercialne pogodbe še glasijo na prenosnika, se mu ob prvi ugotovljeni nepravilnosti prekine izplačevanje rente za obdobje dveh mesecev in ob drugi nepravilnosti za obdobje šestih mesecev. V primeru tretje ponovitve te nepravilnosti se prenosnika izključi iz ukrepa;

č) če prenosnik v času prejemanja rente, do izpolnitve pogojev za pridobitev pokojnine, ne plačuje prispevkov za pokojninsko in invalidsko zavarovanje, se mu izplačevanje rente prekine do plačila prispevkov za pokojninsko in invalidsko zavarovanje.

2. za prevzemnika:

a) če prevzemnik ne omogoči kontrole na kraju samem, plača kazen v višini treh mesečnih rent;

b) če prevzemnik preneha s kmetovanjem na vseh prevzetih kmetijskih površinah med trajanjem ukrepa, plača kazen v višini dveh mesečnih rent za vsako leto prenehanja kmetovanja;

c) če se ugotovi odprodaja zemljišč, na osnovi katerih je bila pridobljena renta, brez odobritve ARSKTRP, plača kazen v višini 50% tržne vrednosti od prodanega zemljišča.

(6) Vsako prenehanje izplačevanja rente zaradi ureditve situacije v obdobju izplačevanja rente, se šteje v čas prejemanja rente. To pomeni, da se za mesece za katere renta ni bila izplačana, obdobje prejemanja ne podaljša.

(7) ARSKTRP pri obravnavi zahtevkov za izplačilo upošteva tudi določila 31. člena Uredbe 1975/06/ES.

92. člen

(hramba dokumentacije)

Prejemniki sredstev, ki so pridobili sredstva na podlagi te uredbe, morajo vso dokumentacijo, ki je bila podlaga za pridobitev sredstev, hraniti še najmanj pet let od dneva zadnjega izplačila sredstev.

93. člen

(interna navodila)

Za izvajanje informiranja in obveščanja javnosti, spremljanja, poročanja in nadzor, administrativne kontrole in kontrole na kraju samem, postopkov odobritve zahtevka in izplačila ter revizijske sledi in hrambe dokumentacije projektov lahko Organ upravljanja pripravi posamezna interna navodila.

XVIII. UKREPI 4. OSI: LEADER

94. člen

(pristop LEADER)

V Republiki Sloveniji se pristop LEADER izvaja skladno z opredelitvami iz 61. člen a Uredbe 1698/05/ES.

95. člen

(lokalna akcijska skupina)

(1) Pristop LEADER izvajajo lokalne akcijske skupine (v nadaljnjem besedilu: LAS), opredeljene v 62. členu Uredbe 1698/05/ES, ki izpolnjujejo naslednje pogoje:

1. LAS mora biti organizirana kot lokalno partnerstvo na opredeljenem podeželskem območju;

2. LAS mora imeti pravno organizacijsko obliko, ki zagotavlja finančno in administrativno sposobnost določitve in izvedbe lokalne razvojne strategije za svoje območje ter sposobnost upravljanja z javnimi sredstvi;

3. naloge, odgovornosti in postopki sprejemanja odločitev za vsak organ v LAS morajo biti jasno in pregledno opredeljeni v ustanovitvenih aktih ali pogojih delovanja;

4. LAS mora imeti svoj bančni račun ali podračun;

5. LAS mora biti sestavljena po načelu tripartitnosti iz predstavnikov različnih interesnih skupin in socialno ekonomskih sektorjev in sicer:

a. javnega sektorja (npr. občine, javni zavodi in druge javne institucije),

b. ekonomskega sektorja (npr. podjetniki, podjetja, kmetje podjetniki in druge ekonomske institucije) ter

c. zasebnega sektorja (npr. zainteresirani posamezniki, kmetje, kmečke ženske in mladi, društva, nevladne organizacije in drugi predstavniki civilne družbe);

6. predstavniki ekonomskega in zasebnega sektorja morajo na ravni odločanja predstavljati vsaj 50% glasov;

7. območje, ki ga pokriva LAS, mora izpolnjevati naslednje osnovne kriterije:

a. na njem živi od 5.000–150.000 prebivalcev,

b. gostota prebivalcev na kvadratni kilometer ne sme presegati povprečja v Republiki Sloveniji,

c. povezano je v homogeno celoto,

d. zagotavlja dovolj človeških in finančnih virov, da se lahko podpira trajnostna razvojna strategija,

e. območja LAS se ne smejo prekrivati,

f. v primeru odstopanj od kriterijev števila in gostote prebivalcev, je potrebno oblikovanje takega območja posebej utemeljiti.

8. predložitev lokalne razvojne strategije, ki mora biti oblikovana skladno s členom 62 (1)(a) Uredbe 1698/05/ES in izdelana za območje posamezne LAS. Lokalna razvojna strategija mora vsebovati sledeče vsebine:

a) značilnosti območja LAS (splošne geografske značilnosti, gospodarski položaj, demografske in sociološke značilnosti, opis dosedanjih aktivnosti na območju LAS),

b) SWOT analiza razvojnih možnosti območja,

c) razvojna vizija,

d) strategija za izvedbo,

e) usklajenost z ostalimi programi in politikami;

9. predložitev predstavitve LAS, ki mora vsebovati sledeče vsebine:

a) osnovni podatki o LAS,

b) opis nastanka LAS,

c) naloge in sestava organov LAS,

d) metodologija za izbiro izvedbenih projektov.

(2) Podrobna vsebina pogojev ter načina izvajanja pristopa LEADER se določi z javnim razpisom.

96. člen

(merila za potrditev LAS)

(1) Minister, pristojen za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano (v nadaljnjem besedilu: minister), potrdi kot delujoče LAS v Republiki Sloveniji tiste LAS, katerih vloge so popolne, vsebinsko ustrezne ter izpolnjujejo pogoje iz prejšnjega člena ter na javnem razpisu presežejo spodnjo, vstopno mejo točk, določeno z javnim razpisom (v nadaljnjem besedilu: delujoče LAS).

(2) Minister potrdi kot pripoznane LAS v Republiki Sloveniji tiste LAS, katerih vloge so popolne, vsebinsko ustrezne ter izpolnjujejo pogoje iz prejšnjega člena in na javnem razpisu ne dosežejo spodnje, vstopne meje točk, določene z javnim razpisom (v nadaljnjem besedilu: pripoznane LAS).

(3) Vloge, ki so popolne, vsebinsko ustrezne ter izpolnjujejo pogoje iz prejšnjega člena, bodo ocenjene na podlagi sledečih meril za pridobitev spodnje, vstopne meje točk, določene z javnim razpisom:

1. ocena kakovosti lokalne razvojne strategije:

a) Inovativnost razvojne strategije,

b) Uresničljivost izvedbe lokalne razvojne strategije,

c) Trajnostna naravnanost razvojne strategije,

d) Skladnost razvojne vizije z značilnostmi okolja ter potrebami in priložnostmi območja, ki izhajajo iz analiz, opredeljenih v strategiji,

e) Skladnost strategije z ostalimi razvojnimi programi na obravnavanem območju,

f) Sodelovanje med sektorji, izvajalci in projekti za učinkovito izvajanje strategije,

g) Izkušnje in uspešnost izvajanja predhodnih razvojnih programov na območju LAS,

h) Prenosljivost znanja in metod na druga območja,

i) Odpiranje novih delovnih mest,

j) Upoštevanje marginalnih skupin prebivalstva pri odločanju in izvajanju strategije,

k) Zagotavljanje enakost spolov pri pripravi in izvedbi strategije;

2. ocena kakovosti partnerstva:

a) Jasno izraženo partnerstvo in razdelitev nalog med sodelujočimi za izvajanje lokalne razvojne strategije,

b) Zagotavljanje sodelovanja vseh članov LAS pri pripravi, upravljanju in izvajanju strategije,

c) Učinkoviti in pregledni postopki delovanja,

d) Partnerstvo predstavlja zaokroženo podeželsko območje,

e) Izkušnje in uspešnost pristopa »od spodaj navzgor«, v razvojnih programih, ki so se izvajali na območju LAS,

f) Partnerstvo zagotavlja enakost spolov in mladih,

g) Zagotovitev lastnih sredstev za delovanje partnerstva.

Merila so podrobneje obrazložena v javnem razpisu.

97. člen

(območja izvajanja pristopa LEADER)

LEADER se izvaja na območjih, kjer je ustanovljena LAS. Območja morajo biti oblikovana skladno s členom 37(3) Uredbe 1974/06/ES in členom 62(3) Uredbe 1698/05/ES. Z upoštevanjem določil člena 37(1) Uredbe 1974/06/ES se izvedbeni projekti LEADER ne smejo izvajati v naseljih v Republiki Sloveniji, katerih število prebivalcev presega 10.000.

Seznam naselij, katerih število prebivalcev presega 10.000, se objavi v javnem razpisu.

Posamezna območja LEADER se med seboj ne smejo prekrivati.

98. člen

(ukrepi LEADER)

V skladu z 63. členom Uredbe 1698/05/ES se sredstva namenijo za naslednje ukrepe 4. osi (LEADER):

1. Izvajanje lokalnih razvojnih strategij,

2. Spodbujanje medregijskega in čezmejnega sodelovanja,

3. Vodenje lokalnih akcijskih skupin, pridobivanje strokovnih znanj in animacija območja.

99. člen

(predmet podpore)

Podpore v okviru posameznih ukrepov so namenjene naslednjim aktivnostim in projektom v okviru:

1.) vodenja lokalnih akcijskih skupin;

2.) izvajanja lokalnih razvojnih strategij;

3.) spodbujanja medregijskega in čezmejnega sodelovanja;

4.) pridobivanja strokovnih znanj;

5.) animacije območij za izvajanje pristopa LEADER.

100. člen

(upravičeni stroški)

(1) Upravičeni stroški so:

1. stroški materiala in storitev, nastali z izvedbo projekta,

2. stroški promocije projekta,

3. prispevek v naravi, skladno s 54. členom Uredbe 1974/06/ES,

4. stroški upravne in administrativne ustanovitve LAS,

5. materialni stroški, stroški storitev, upravni in obratovalni stroški, nastali z delovanjem LAS, do višine, ki se določi z javnim razpisom,

6. stroški izvedbe programov usposabljanja in animacije podeželskega prebivalstva in stroški udeležbe usposabljanj vodij LAS za izvajanje pristopa LEADER. Seznam upravičenih vsebin usposabljanj in animacije ter višina upravičenih stroškov se določi z javnim razpisom,

7. priprava ustreznega študijskega in promocijskega gradiva za izvajanje pristopa LEADER,

8. ostali splošni stroški, ki so neposredno povezani z izvedbo projekta, kot so kot so izdatki arhitektom, inženirjem in svetovalcem, stroški pridobivanja dokumentacije in dovoljenj, študije izvedljivosti, patenti in licence do višine 20% upravičenih stroškov.

(2) Upravičeni stroški za aktivnosti in izvedbene projekte, so samo stroški, nastali od datuma izdaje odločbe o potrditvi statusa LAS do 30. 6. 2015. Kot začetek stroška se šteje prevzem obveznosti upravičenca na račun morebitnih dodeljenih sredstev (sklenitev katerekoli pogodbe, naročanje materiala, opreme, storitev ali del).

(3) Ne glede na določilo prejšnjega odstavka se priznajo tudi predhodno nastali splošni stroški, povezani z ustanovitvijo LAS iz 4. točke prvega odstavka tega člena, nastali od 1. 1. 2007 dalje. Kolikor je izvedbeni projekt že začet v predhodnem obdobju se priznajo tudi splošni stroški iz 8. točke prvega odstavka tega člena, ki so nastali po 1. 1. 2005.

(4) Podpore se ne dodelijo za:

– stroške materiala in storitev za zasebno rabo,
– plačilo davkov, carin in dajatev pri uvozu,
– bančne stroške in stroške garancij,
– nakup rabljene opreme,
– naložbe v prostore za zasebno rabo,
– naložbe v sektorjih ribištva in ribogojstva,
– prevozna in transportna sredstva za zasebno rabo.

101. člen

(upravičenci)

(1) Do podpor za namene iz 99. člena te uredbe so upravičene delujoče LAS.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka so do podpor za namene 4. in 5. točke 99. člena te uredbe upravičene tudi pripoznane LAS.

102. člen

(način dodeljevanja sredstev)

(1) Pravice porabe finančnih sredstev se posamezni delujoči ali pripoznani LAS dodeli z odločbo ministra do višine razpoložljivih sredstev za ta namen.

(2) Pravice porabe se dodelijo na podlagi naslednjih kriterijev:

a) število prebivalcev na območju delujoče ali pripoznane LAS, ob upoštevanju indeksa razvojne ogroženosti območja;

b) velikost območja delujoče ali pripoznane LAS, ob upoštevanju indeksa razvojne ogroženosti območja;

c) ocene za lokalno razvojno strategijo, prejete na javnem razpisu za potrditev LAS.

(3) Pri izračunu pravice porabe sredstev se za kriterije upošteva dejansko stanje navedeno v vlogi vloženi na javni razpis za potrditev LAS.

(4) Upošteva se indeks razvojne ogroženosti regije, v kateri je več kot 50% površine LAS.

(5) Formula za izračun pravice porabe sredstev se objavi v javnem razpisu.

(6) Vrednost posameznega kriterija iz drugega odstavka tega člena se, glede na razpoložljiva sredstva, letno korigira s sklepom ministra, ki se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

103. člen

(izvajanje lokalnih razvojnih strategij)

(1) Za namen izvajanja lokalnih razvojnih strategij preko posameznih projektov morajo biti izpolnjeni sledeči pogoji:

a) projekti morajo biti potrjeni s strani MKGP na podlagi predloženega letnega načrta dela in letnega finančnega načrta za izvedbo projektov delujoče LAS (v nadaljnjem besedilu letni izvedbeni načrt);

b) prvi letni izvedbeni načrt za naslednje koledarsko leto, mora delujoča LAS na MKGP predložiti najkasneje dva meseca po izdaji odločbe o potrditvi statusa LAS. V primeru da je odločba o potrditvi statusa LAS izdana do prvega julija tekočega leta, lahko delujoča LAS predloži letni izvedbeni načrt tudi za tekoče koledarsko leto;

c) nadaljnje letne izvedbene načrte za naslednje koledarsko leto mora delujoča LAS predložiti na MKGP najkasneje do konca septembra tekočega leta;

d) letni izvedbeni načrti morajo biti potrjeni s strani organa odločanja, nadzornega organa ter odgovorne osebe delujoče LAS;

e) podrobnejša vsebina letnega izvedbenega načrta se določi z javnim razpisom;

f) projekti opredeljeni v letnem izvedbenem načrtu morajo biti skladni z lokalno razvojno strategijo;

g) projekt se mora izvesti na območju delujoče LAS v Republiki Sloveniji, razen v primeru projektov mednarodnega sodelovanja.

(2) V primeru, da delujoča LAS ni nosilec posameznega projekta, mora imeti s posrednim upravičencem do sredstev sklenjeno zavezujočo pogodbo o vračilu sredstev v primeru ugotovljenih nepravilnosti.

104. člen

(spodbujanje medregijskega in čezmejnega sodelovanja)

Za namen spodbujanja medregijskega in čezmejnega sodelovanja mora:

a) projekt sodelovanja biti sestavni del letnega izvedbenega načrta dela vseh sodelujočih LAS;

b) projekt sodelovanja vključevati vsaj dve delujoči LAS oziroma vsaj eno delujočo LAS, kadar gre za sodelovanje s primerljivimi skupinami;

c) za prijavo projekta sodelovanja predložiti sporazum o sodelovanju vseh sodelujočih LAS.

105. člen

(finančne določbe)

(1) Sredstva se upravičencu izplačajo na podlagi enega ali več zahtevkov upravičenca za izplačilo sredstev. Zahtevku mora upravičenec priložiti originalne račune z originalnimi dokazili o njihovem plačilu in v primeru gradenj končno gradbeno situacijo, potrjeno s strani pooblaščenega nadzornega organa in upravičenca (v primeru večjih gradbenih del) z originalnimi dokazili o njihovem plačilu, ter poročilo o opravljenem delu, podpisano s strani upravičenca.

(2) Oblika, vsebina in časovna dinamika predložitve zahtevkov za posamezen namen se natančno določi z javnim razpisom.

(3) Posameznemu ukrepu iz 98. člena te uredbe je v celotnem programskem obdobju namenjenih:

1. Za namen vodenja lokalnih akcijskih skupin, pridobivanja strokovnih znanj in animacije območij do 6.752.001 eurov.

2. Za namen izvajanja lokalnih razvojnih strategij preko posameznih projektov do 23.632.002 eurov.

3. Za namen spodbujanja medregijskega in čezmejnega sodelovanja do 3.376.002 eurov.

(4) Stopnja pomoči za posamezen namen znaša:

a) Za namen vodenja lokalnih akcijskih skupin do 50% vrednosti upravičenih stroškov,

b) Za namen izvajanja lokalnih razvojnih strategij preko posameznih projektov do 50% vrednosti upravičenih stroškov za posamezen projekt, razen v primeru neprofitnih projektov, kjer stopnja pomoči znaša do 100%. Višina sofinanciranja za posamezne vrste projektov je določena z javnim razpisom.

c) Za namen spodbujanja medregijskega in čezmejnega sodelovanja do 80% vrednosti upravičenih stroškov posamezne LAS za posamezen projekt. Podpora se dodeli samo za izdatke, ki se nanašajo na območja znotraj Skupnosti.

d) Za namen pridobivanja strokovnih znanj in animacije območij do 50% upravičenih stroškov posamezne izvedene dejavnosti oziroma projekta.

e) Prispevek v naravi lahko predstavlja do 20% skupne vrednosti projekta.

XIX. VLOGA IN POSTOPEK ZA PRIDOBITEV SREDSTEV ZA UKREPE 4. OSI

106. člen

(javni razpisi)

(1) Sredstva za ukrepe 4. osi se dodelijo skladno z določili javnega razpisa. Postopke za dodelitev sredstev izvede MKGP.

(2) MKGP pripravi javne razpise. V javnih razpisih so podrobneje opredeljeni pogoji in merila, postopki, dokazila, upravičeni stroški ter način uveljavljanja in koriščenja sredstev. Javne razpise objavi MKGP v Uradnem listu Republike Slovenije.

(3) O dodelitvi pravic porabe sredstev na podlagi izvedenega javnega razpisa odloča minister. Izplačila sredstev izvaja ARSKTRP.

107. člen

(obravnava vlog)

(1) Vloge na javni razpis je potrebno poslati priporočeno na naslov MKGP, Dunajska 58, Ljubljana. Vloga se vlaga na predpisanem obrazcu, ki je dosegljiv na spletni strani MKGP, v skladu z zahtevami javnega razpisa. Na ovojnici vloge mora biti razviden datum in čas (ura, minuta) oddaje vloge po pošti, označen s strani pošte, naslov vlagatelja ter oznaka javnega razpisa, na katerega se prijavlja. Vloge z nepravilno označenimi ovojnicami se vrnejo vlagateljem v originalnih ovojnicah.

Sestavni deli vloge morajo biti speti in oštevilčeni po zaporedni številki od skupnega števila vloženih strani v ustreznih mapah ter priložen natančen seznam vstavljene dokumentacije podpisan s strani vlagatelja.

(2) MKGP odpira in obravnava vloge po vrstnem redu prispetja vlog.

(3) Odpiranje vlog ni javno. Prispele vloge bo obravnavala pisarna LEADER in jih ocenila glede na določbe posameznega ukrepa. Za ocenjevanje vlog lahko minister imenuje strokovno komisijo.

(4) Po odprtju se pregleda popolnost vloge. Če vloga ni popolna, se vlagatelja najkasneje v roku 3 mesecev od prejetja vloge pisno pozove na dopolnitev. Rok za dopolnitev vloge je 8 dni od dneva vročitve poziva za dopolnitev. Po prejemu dopolnjene vloge na MKGP, se dopolnjena vloga ponovno pregleda. Nepopolne vloge, ki jih vlagatelji v navedenem roku ne dopolnijo, se zavržejo.

(5) Za datum prispetja vloge se šteje datum in čas (ura, minuta) oddaje po pošti, ko je bila oddana popolna vloga.

(6) Vloge, ki ne izpolnjujejo pogojev javnega razpisa ali so vsebinsko neustrezne, se zavrnejo. Vloge, ki so popolne, vsebinsko ustrezne in izpolnjujejo vse pogoje, se ocenijo na podlagi meril. Odobri se le tista vloga, ki preseže določen prag minimalnega števila vstopnih točk.

108. člen

(sklenitev pogodb)

(1) Na podlagi odločbe o določitvi statusa LAS, MKGP sklene z upravičenci pogodbe, s katerimi se podrobneje uredijo način in pogoji izvajanja pristopa LEADER in koriščenja dodeljenih sredstev.

(2) Brez predhodnega soglasja MKGP, se vsako odstopanje od pogodbenih določil s strani upravičenca, šteje kot odstop od pogodbe.

(3) V primeru odstopa od pogodbe, mora upravičenec vrniti vsa že prejeta sredstva z zakonitimi zamudnimi obrestmi.

(4) Pogodba mora vsebovati najmanj:

1. naziv, naslov in transakcijski račun LAS;
2. davčno in matično številko LAS;
3. navedbo pravnih podlag in javnega razpisa, ki je podlaga za sklenitev pogodbe;
4. navedbo obdobja upravičenosti stroškov;
5. specifikacijo namena, za katerega so sredstva dodeljena;
6. navedbo naslednjih deležev sofinanciranja:

a. delež prispevka skupnosti v celotnih upravičenih javnih izdatkih,

b. razmerje med sredstvi na postavkah namenskih sredstev EU in na postavkah slovenske udeležbe za sofinanciranje,

7. navedbo proračunskih postavk, iz katerih se pogodba sofinancira;
8. rok veljavnosti pogodbe;
9. datum vložitve zahtevkov in obveznosti upravičenca v skladu s 116. členom te uredbe;
10. spisek dokazil, ki jih mora predložiti prejemnik;
11. poročila o poteku ali najmanj zaključno poročilo;
12. način nadzora nad namensko porabo sredstev, ki vključuje tudi pregled na kraju samem;
13. dolžnost MKGP, da spremlja in nadzira izvajanje pogodbe;
14. določilo, da mora prejemnik sredstev ob nenamenski porabi sredstev, sredstva vrniti v proračun skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi;
15. določilo, da mora prejemnik sredstev obrazložiti, utemeljiti in pridobiti soglasje MKGP za vsako finančno, časovno ali drugo spremembo projekta ali aktivnosti, ker v nasprotnem primeru izgubi pravico do porabe sredstev;
16. druge obvezne sestavine pogodbe o sofinanciranju, ki jih določajo drugi predpisi in usmeritev MKGP glede obvezne vsebine pogodb;
17. zahteve glede informiranja in obveščanja javnosti za upravičence;
18. zahteve glede dostopnosti dokumentacije o projektu ali aktivnosti ARSKTRP, MKGP, revizijskemu organu ter drugim nadzornim organom;
19. določilo o varovanju podatkov;
20. posledice glede ugotovitve o dvojnem financiranju posameznega projekta oziroma, da je višina sofinanciranja projekta presegla najvišjo dovoljeno stopnjo;
21. skrbnike pogodbe na strani MKGP in upravičenca;
22. način hrambe dokumentacije;
23. način in pogoji koriščenja sredstev.

109. člen

(oblika dodeljenih sredstev)

Sredstva za ukrepe 4. osi se dodelijo v obliki nepovratnih sredstev.

110. člen

(omejitev sredstev)

(1) Upravičenci lahko pridobijo sredstva za iste upravičene stroške samo iz enega ukrepa po tej uredbi.

(2) Sredstva se ne dodelijo upravičencu, ki je za iste upravičene stroške, že prejel sredstva iz državnega proračuna Republike Slovenije ali sredstva Evropske unije.

(3) Lastna sredstva LAS, ki jih zagotavljajo občine, ki so del LAS, se ne štejejo za že prejeta javna sredstva Republike Slovenije.

(4) Sredstva se ne dodelijo za naložbe zunaj območja Republike Slovenije, razen v primeru projektov mednarodnega sodelovanja.

111. člen

(obveznosti upravičenca)

(1) Projekt mora biti zaključen pred vložitvijo zadnjega zahtevka za izplačilo.

(2) Prejemnik sredstev, ki prejme sredstva za določeno naložbo, še vsaj naslednjih pet let po zadnjem izplačilu sredstev, ne sme uvajati bistvenih sprememb oziroma odtujiti naložbe, naložbe pa ne sme uporabljati v nasprotju z namenom dodeljenih sredstev. V nasprotnem primeru je dolžan vrniti prejeta sredstva z zamudnimi obrestmi.

(3) Kot bistvene spremembe se štejejo spremembe, ki:

– bistveno vplivajo na naravo naložbe ali pogoje izvajanja ali ki dajejo gospodarski družbi ali javni instituciji neupravičeno prednost;

– so posledica spremembe v naravi lastništva objekta ali prenehanja oziroma spremembe kraja sofinanciranja proizvodne dejavnosti.

(4) Prejemnik sredstev je dolžan v skladu z pogodbenimi določili MKGP poročati še pet let od prejema sredstev.

(5) Prejemniki sredstev (ime in priimek oziroma naziv podjetja in kraj, LAS), opis aktivnosti oziroma naložbe in znesek odobrenih javnih sredstev, bodo objavljeni na spletni strani MKGP.

(6) Določbe prvega odstavka tega člena se ne uporabljajo v primeru višje sile, kakor je določeno z 47. členom Uredbe 1974/06/ES.

(7) O primerih višje sile ali izrednih okoliščin, mora upravičenec ali njegova pooblaščena oseba pisno obvestiti pristojni organ in predložiti ustrezne dokaze v 10 delovnih dneh od dneva, ko je upravičenec oziroma njegova pooblaščena oseba to zmožna storiti.

(8) Upravičenec mora imeti za nakazilo dodeljenih sredstev odprt transakcijski račun v Republiki Sloveniji ter da ima

ločen računovodski sistem ali ustrezne računovodske kode za vse transkacije, ki so povezane z dejavnostjo.

112. člen

(vrnitev sredstev)

(1) Prejemnik sredstev, pri katerem se ugotovi, da je sredstva pridobil nezakonito ali jih porabil nenamensko oziroma del ni izvršil v skladu s programom ali je odstopil od pogodbe, mora vrniti vsa že pridobljena sredstva skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi.

(2) Prejemnik sredstev, ki je sredstva pridobil nezakonito ali jih porabil nenamensko ne more pridobiti novih sredstev iz naslova ukrepov kmetijske politike za dobo dveh let od dokončne odločbe kmetijskega inšpektorja ter vrnitve vseh pridobljenih sredstev, skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi.

(3) MKGP in ARSKTRP lahko kadarkoli ugotavljata dejansko stanje upravičenca glede izpolnjevanja pogojev za ukrepe LEADER po tej uredbi ali javnih razpisov iz te uredbe.

113. člen

(hramba dokumentacije)

Upravičenci, ki so pridobili sredstva na podlagi te uredbe, morajo vso dokumentacijo, ki je bila podlaga za pridobitev sredstev, hraniti še najmanj pet let od dneva pridobitve sredstev.

XX. PRIDOBITEV PODATKOV IZ URADNIH EVIDENC

114. člen

(pridobitev podatkov iz uradnih evidenc)

Potrdila, izpiske in druge podatke o dejstvih iz uradnih evidenc, ki jih vodijo upravni in drugi državni organi, organi lokalnih skupnosti ali nosilci javnih pooblastil, ki jih je treba priložiti zahtevku kot dokazilo na podlagi te uredbe, pridobi organ, ki odloča o zahtevku upravičenca.

XXI. NADZOR NAD IZVAJANJEM UKREPOV

115. člen

(nadzor nad izvajanjem ukrepov)

(1) Organ upravljanja PRP 2007–2013 lahko skladno s 1. točko 75. člena Uredbe 1698/05/ES vrši nadzor nad izvajanjem ukrepov iz te uredbe.

(2) ARSKTRP lahko kadarkoli ugotavlja dejansko stanje upravičenca glede izpolnjevanja pogojev po tej uredbi ali javnih razpisov na podlagi te uredbe. Administrativne kontrole in kontrole na kraju samem lahko izvaja tudi organ upravljanja za izvedbo PRP 2007–2013.

(3) ARSKTRP izvaja administrativne kontrole in kontrole na kraju samem za posamezen ukrep v skladu z Uredbo 885/2006 ter uredbe komisije (ES) št. 1975/2006 z dne 7. december 2006 o podrobnih pravilih glede uporabe Uredbe 1698/05/ES glede izvajanja kontrolnih postopkov in navzkrižne skladnosti v zvezi z ukrepi podpore za razvoj podeželja.

(4) Služba za kontrolo o rezultatih kontrol obvešča organizacijsko enoto ARSKTRP, odgovorno za posamezni ukrep. V primeru, če je Služba za kontrolo na kraju samem ugotovila nepravilnosti, ARSKTRP sproži postopek za izterjavo zneskov dodeljene pomoči.

(5) Prejemniki sredstev niso dolžni povrniti prejetih zneskov, če pogoji za dodelitev pomoči niso bili izpolnjeni zaradi:

– okoliščin višje sile,

– posebnih določil v sprejetih uredbah,

– pravic do uporabe pogoja prekinitve zaradi nepredvidenih okoliščin, na katere nosilec pravice do prejema sredstev ni mogel vplivati,

– ostale podobne okoliščine.

(6) Služba za kontrolo na ARSKTRP je odgovorna za izvajanje kontrol na kraju samem.

Administrativna struktura ARSKTRP zagotavlja ločenost izvajanja nalog administrativnih kontrol in kontrole na kraju samem.

(7) Kontrole vlog oziroma zahtevkov na kraju samem pred izplačilom sredstev, se izvajajo z obiski upravičencev in vključujejo najmanj 10% skupne vrednosti javnih izdatkov odobrenih vlog za ukrepe 1., 3. in 4. osi, ki se prijavijo Komisij EU vsako leto. Za investicijske naložbe, za katere se izplačila izvajajo v več fazah, se kontrola na kraju samem pri upravičencu izvede vsaj enkrat pred zaključkom investicije. Vzorec vlog za kontrolo na kraju samem določi ARSKTRP na osnovi ustreznega vzorčenja. V okviru teh kontrol se pri posameznih prejemnikih preverja tudi druge specifične pogoje za dodelitev pomoči na posameznem ukrepu.

(8) ARSKTRP bo izvajala naknadne kontrole po izvedenih kontrolah na kraju samem v obsegu 5% skupne vrednosti javnih izdatkov odobrenih vlog za ukrepe 1., 3. in 4. osi, ki se prijavijo Komisij EU vsako leto.

XXII. VLAGANJE ZAHTEVKOV ZA IZPLAČILO SREDSTEV

116. člen

(vlaganje zahtevkov za izplačilo sredstev)

(1) Upravičenci morajo zahtevke za izplačilo sredstev v tekočem letu poslati na ARSKTRP od 1.1. do 31.7. tekočega leta. V primeru, da upravičenec zahtevka za izplačilo sredstev ne posreduje v navedenem roku, se zahtevek za to leto zavrže. Upravičenec lahko v primeru zamude zaradi objektivnih razlogov, zahtevek ponovno vloži v rokih, ki veljajo za naslednje tekoče leto, če je za to pridobil soglasje ARSKTRP.

(2) Zadnji rok za izplačilo sredstev po tej uredbi je 15. oktober tekočega leta. V skladu s predpisom o zaključku izvrševanja državnega in občinskih proračunov za posamezno leto, se v izjemnih primerih rok lahko tudi podaljša.

XXIII. KONČNA DOLOČBA

117. člen

(začetek veljavnosti)

Ta uredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00715-29/2007/10
Ljubljana, dne 11. oktobra 2007
EVA 2007-2311-0023

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

VSEBINA

DRŽAVNI ZBOR

4685. Zakon o zdravilstvu (ZZdrav) 12645
4686. Zakon o sodiščih (uradno prečiščeno besedilo) (ZS-UPB4) 12651
4687. Zakon o sodniški službi (uradno prečiščeno besedilo) (ZSS-UPB4) 12669
4688. Zakon o državnem tožilstvu (uradno prečiščeno besedilo) (ZDT-UPB5) 12684
4689. Zakon o državnem pravobranilstvu (uradno prečiščeno besedilo) (ZDPra-UPB2) 12698
4690. Zakon o varstvu osebnih podatkov (uradno prečiščeno besedilo) (ZVOP-1-UPB1) 12707
4691. Zakon o reviziji postopkov javnega naročanja (uradno prečiščeno besedilo) (ZRPJN-UPB5) 12722
4692. Zakon o lokalni samoupravi (uradno prečiščeno besedilo) (ZLS-UPB2) 12729
4693. Zakon o lokalnih volitvah (uradno prečiščeno besedilo) (ZLV-UPB3) 12746
4694. Resolucija o nacionalnem programu visokega šolstva Republike Slovenije 2007–2010 (ReNPVS) 12754

VLADA

4695. Uredba o emisiji snovi in toplote pri odvajanju odpadne vode iz naprav za proizvodnjo farmacevtskih izdelkov in učinkovin 12780
4696. Uredba o določitvi zunanje meje priobalnega zemljišča na nekaterih zemljiških parcelah ob reki Savi v območju lokacijskega načrta Praše v mestni občini Kranj 12785
4697. Uredba o uporabi plovil na motorni pogon na Zbiljskem jezeru 12786
4698. Uredba o izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 2271/96 z dne 22. novembra 1996 o zaščiti pred učinki ekstrateritorialne uporabe zakonodaje, ki jo sprejme tretja država, in dejanji, ki na tej zakonodaji temeljijo ali iz nje izhajajo 12787
4699. Uredba o omejevalnih ukrepih proti Iranu in izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu 12788
4700. Uredba o omejevalnih ukrepih proti Demokratični ljudski republiki Koreji in izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 329/2007 z dne 27. marca 2007 o omejevalnih ukrepih proti Demokratični ljudski republiki Koreji 12790
4701. Uredba o omejevalnih ukrepih proti Uzbekistanu in izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 1859/2005 z dne 14. novembra 2005 o uvedbi nekaterih omejevalnih ukrepov v zvezi z Uzbekistanom 12793
4737. Uredba o ukrepih 1., 3. in 4. osi Programa razvoja podeželja Republike Slovenije za obdobje 2007–2013 12837
4702. Uredba o dopolnitvah Uredbe o stvarnem premoženju države, pokrajin in občin 12795
4703. Uredba o spremembah Uredbe o emisiji snovi in toplote pri odvajanju odpadne vode iz naprav za proizvodnjo vodikovega peroksida in natrijevih perboratov 12795
4704. Uredba o spremembah in dopolnitvah Uredbe o omejevalnih ukrepih proti Mjanmaru (Burmi) 12796

MINISTRSTVA

4705. Pravilnik o načinu usposabljanja lovcev za prvi pregled uplenjene divjadi 12798
4706. Pravilnik o prenehanju koncesije za opravljanje javne veterinarske službe 12799
4707. Pravilnik o spremembah Pravilnika o potrjevanju dokončnosti in pravnomočnosti upravnih aktov 12799
4708. Sklep o izdaji Drugega dopolnila k Drugi izdaji Slovenskega dodatka k Evropski farmakopeji 12800

USTAVNO SODIŠČE

4709. Odločba o oceni ustavnosti 1. in 3. člena Zakona o dopolnitvi Zakona o Državnem svetu 12800
4710. Odločba o zavrnitvi ustavne pritožbe 12802
4711. Odločba o razveljavitvi sodbe Upravnega sodišča v zavrnilnem delu 12803

SODNI SVET

4712. Poročilo o izidu glasovanja in izidu nadomestnih volitev enega člana Sodnega sveta Republike Slovenije 9. oktobra 2007 12805

DRŽAVNA VOLILNA KOMISIJA

4713. Sklep o imenovanju namestnice člana 9. okrajne volilne komisije VIII. volilne enote 12805

DRUGI ORGANI IN ORGANIZACIJE

4714. Pristop h Kolektivni pogodbi za zaposlene v zdravstveni negi 12805
4715. Poslovnik Sveta romske skupnosti Republike Slovenije 12806

OBČINE

BREZOVICA

4716. Sklep o potrditvi urbanistične rešitve investitorja In-tra.net d.o.o. 12811

CELJE

4717. Cenik daljinskega ogrevanja za stanovanjske prostore 12811
4718. Cenik zemeljskega plina za tarifni odjem 12811

DIVAČA

4719. Odlok o rebalansu proračuna Občine Divača za leto 2007 12812
4720. Sklep o ukinitvi javnega dobra 12813
4721. Sklep o ukinitvi statusa javnega dobra 12813
4722. Sklep o ukinitvi statusa javnega dobra 12813
4723. Sklep o načrtu nabav in programu prodaje premoženja v Občini Divača 12813

DOLENJSKE TOPLICE

4724. Poslovnik Občinskega sveta Občine Dolenjske Toplice 12814
4725. Odlok o spremembi in dopolnitvi Odloka o merilih za odmero komunalnega prispevka 12826
4726. Sklep o javni razgrnitvi dopolnjenega osnutka občinskega podrobnega prostorskega načrta »Na kamenju« v Dolenjskih Toplicah 12826

GROSUPLJE

4727. Odlok o spremembi Odloka o proračunu Občine Grosuplje za leto 2008 12826
4728. Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o zazidalnem načrtu Turistično-oskrbovalni center III, Grosuplje 12827

MIREN - KOSTANJEVICA

4729. Odlok o zaključnem računu proračuna Občine Miren - Kostanjevica za leto 2006 12830

MIRNA PEČ

4730. Ugotovitveni sklep o prenehanju mandata člana občinskega sveta 12830

PREVALJE

4731. Sklep o ukinitvi statusa javnega dobra 12831

RAVNE NA KOROŠKEM

4732. Sklep o ukinitvi javnega dobra v k.o. Tolsti vrh 12831

SVETI JURIJ OB ŠČAVNICI
4733. Ugotovitveni sklep o pričetku priprave Občinskega prostorskega načrta (OPN) 12831

ŠENTRUPERT
4734. Odlok o 2. rebalansu proračuna Občine Šentrupert za leti 2007 in 2008 12833

ZAGORJE OB SAVI
4735. Ugotovitev o prehodu mandata člana sveta Krajevne skupnosti Izlake na naslednjega kandidata 12835

ZREČE
4736. Sklep o začetku priprave sprememb in dopolnitev prostorskih sestavin dolgoročnega plana Občine Slovenske Konjice za obdobje 1986–2000 dopolnjen 1993 in 1994 in družbenega plana razvoja Občine Slovenske Konjice za srednjeročno obdobje 1986–1990 za območje Občine Zreče dopolnjen 2003 12835

Uradni list RS – **Razglasni del**

Razglasni del je objavljen v elektronski izdaji št. 94/07 na spletnem naslovu: **www.uradni-list.si**

VSEBINA

Sodni register 6869
Sklepi o izbrisu po 33. členu Zakona o finančnem poslovanju podjetij 6869
Ljubljana 6869
Murska Sobota 6869
Izbrisi po 35. členu Zakona o finančnem poslovanju podjetij 6869
Celje 6869
Koper 6869
Ljubljana 6870
Maribor 6870
Vpisi po Zakonu o gospodarskih družbah 6872
Ustanovitve 6872
Celje 6872
Koper 6873
Kranj 6873
Krško 6874
Ljubljana 6875
Maribor 6878
Murska Sobota 6879
Nova Gorica 6879
Novo mesto 6879
Ptuj 6880
Slovenj Gradec 6881
Spremembe 6881
Celje 6881
Koper 6885
Kranj 6888
Krško 6891
Ljubljana 6892
Maribor 6911
Murska Sobota 6913
Nova Gorica 6916
Novo mesto 6918
Ptuj 6918
Slovenj Gradec 6919
Izbrisi 6920
Kranj 6920
Ljubljana 6920
Murska Sobota 6921
Nova Gorica 6921
Preklici 6922
Potne listine in maloobmejne prepustnice preklicujejo 6922
Osebne izkaznice preklicujejo 6922
Vozniška dovoljenja preklicujejo 6923
Spričevala preklicujejo 6925
Drugo preklicujejo 6925

PRAVKAR IZŠLO

PREVOZNE POGODBE

Matjaž Kovač

Pogodbena razmerja med subjekti v prevozu so posebne narave, kar pomeni, da je treba osvojiti tako veščine splošnega dela pogodbenega prava kot posebne določbe pogodbenih razmerij v prometu. Poleg »običajnih« pogodbenih razmerij, ki urejajo tovor, njegov prevoz in zavarovanje, mag. Matjaž Kovač v strokovnem delu Prevozne pogodbe podrobneje predstavi tudi posebna pogodbena razmerja, ki v celoti ne spadajo pod termin »prevozne pogodbe«, a v pogodbenih obveznostih vsebujejo tudi prevoz blaga ali oseb oziroma se nanj nanašajo. Posebno pozornost avtor posveti tudi vse bolj pomembnim vprašanjem turističnih aranžmajev, kjer med strankami velikokrat pride do nesoglasij, spor pa se pogosto konča s sodbo na sodišču.

ZALOŽBA
Uradni list
Republike Slovenije

– broširana izdaja **65** EUR

Slovenska ul. 9, 1000 Ljubljana
Spletna trgovina: **www.uradni-list.si**
Naročite po faksu: **01/425 14 18**

N A R O Č I L N I C A

S tem nepreklicno naročam

• **PREVOZNE POGODBE Matjaž Kovač**

– broširana izdaja **65** EUR Štev. izvodov _____

Podjetje _____ Oddelek _____

Davčna št. _____ Davčni zavezanec DA NE

Ulica in številka _____ Kraj _____

Datum _____ Podpis in žig _____

ISSN 1318-0576

Izdajatelj Služba Vlade RS za zakonodajo – direktor dr. Janez Pogorelec • Založnik Uradni list Republike Slovenije d.o.o. – direktor dr. Damjan Žugelj • Priprava Uradni list Republike Slovenije d.o.o. • Tisk Tiskarna SET, d.d., Vevče • Naročnina za leto 2007 je 110,17 EUR · 26.400 SIT (brez davka), v ceno posameznega Uradnega lista Republike Slovenije je vračunan 8,5% DDV – Naročnina za tujino je 302,95 EUR · 72.600 SIT • Reklamacije se upoštevajo le mesec dni po izidu vsake številke • Uredništvo in uprava Ljubljana, Slovenska 9 • Poštni predal 379 • Telefon tajništvo 425 14 19, računovodstvo 200 18 60, naročnine 425 23 57, telefaks 200 18 25, prodaja 200 18 38, preklici 425 02 94, telefaks 425 14 18, uredništvo 425 73 08, uredništvo (javni razpisi …) 200 18 66, uredništvo – telefaks 425 01 99 • Internet: www.uradni-list.si – uredništvo e-pošta: objave@uradni-list.si • Transakcijski račun 02922-0011569767